

VO SVETLE PRAVDY

Posolstvo Grálu

od

Abdrushina

*Kto
sa nesnaží,
aby Pánove Slovo
aj správne pochopil,
ten sa previňuje!*

Sprievodné slovo!

Páska padá a viera sa stáva presvedčením. Iba v presvedčení je oslobodenie a spása!

Hovorím len k tým, ktorí naozaj hľadajú. Tí musia byť schopní a ochotní skúmať toto vecné vecne! Náboženský fanatizmus a labilní blúznivci sa môžu radšej vzdialiť, pretože Pravda škodia. Zlovoľní, ale aj nevecní, nájdu v týchto slovách svoje odsúdenie.

Posolstvo zasiahne len tých, ktorí otvorene nosia v sebe iskru Pravdy a túžbu byť skutočne človekom. Všetkým tým bude tiež svetlom a oporou. Povedie ich bez okľúk von zo všetkého chaosu dnešných zmätkov.

Nasledujúce slovo neprináša nové náboženstvo, ale chce byť pohodňou pre všetkých vážnych poslucháčov alebo čitateľov, aby tým našli pravú cestu, ktorá ich povedie do vytúžených výšin.

Len ten, kto sa sám pohybuje, môže sa duchovne dostať dopredu. Hlupák, ktorý k tomu používa cudzie pomôcky vo forme hotových názorov, ide svojou cestou len ako o barlách, zatiaľ čo svoje vlastné zdravé údy vyradil.

Len čo však smelo používa ako výzbroj ku vzostupu všetky v ňom driemuce schopnosti, čakajúce na jeho zavolanie, využije tak zverenú mu hrivnu podľa vôle svojho Stvoriteľa a hravo premôže všetky prekážky, ktoré mu chcú skrížiť cestu, aby ho z nej odchýlili.

Preto sa prebudte! Len v presvedčení je pravá viera a presvedčenie prichádza jedine bezohľadným skúmaním a zvažovaním! Stojte ako živí v divupnom stvorení vášho Boha!

Abdruschin

1. Čo hľadáte?

Čo hľadáte? Povedzte, čo je to za naliehavý tlak? Ako hukot ide to svetom a mohutný príval kníh zaplavuje všetky národy. Učenci prehl'adávajú staré spisy, bádajú, hľbajú až do duchovného zamdlenia. Vynárajú sa proroci, aby varovali, zvestovali... zo všetkých strán chce zrazu kde kto ako v horúčke šíriť nové svetlo!

Tak sa to dnes zúrivo derie zo zničenej a rozorvanej duše ľudstva, neobčerstvuje a neosviežuje, ale spaľuje, stravuje a vysáva poslednú silu, ktorá jej v tejto pochmúrnej dobe ešte zostala.

Tu a tam dokonca silnie šepot a nariekanie v rastúcom očakávaní niečoho prichádzajúceho. Znepokojený je každý nerv, napnutý podvedomou túžbou. Tak to vrije, kypí a nad všetkým leží pochmúrny a ťažko akési omámenie. Naplnené nešťastím. Čo *musí* zrodiť? Zmätok, malomyselnosť a skazu, ak sa neroztrhne celou silou temná vrstva, obklopujúca teraz duchovne zemeguľu, ktorá s mäkkou príľnavosťou špinavého bahna už v zárodku dusí a pohlcuje každú vznikajúcu slobodnú a svetlú myšlienku ešte skôr, než môže zosilniť, a ktorá s príšerným mlčaním bažiny už v zárodku potláča, rozkladá a ničí každé dobré chcenie skôr, ako z neho môže vzniknúť čin.

Ale výkrik hľadájúcich usilujúcich o Svetlo, ktorý má v sebe silu, že by mohol rozraziť bahno, je odvádzaný inam a doznieva pod nepreniknuteľnou klenbou, ktorú usilovne stavajú práve tí, ktorí sa domnievajú, že pomáhajú: *Ponúkajú však kamene namiesto chleba!*

Pozrite na nespočetné množstvo kníh:

Ľudský duch sa nimi iba unavuje, ale neoživuje! A to je dôkaz neplodnosti všetkého, čo ponúkajú. Lebo čo ducha unavuje, nie je nikdy to pravé.

Duchovný chlieb osviežuje bezprostredne, Pravda občerstvuje a Svetlo oživuje!

Jednoduchí ľudia musia zmalomyselniť, keď vidia, aké múry okolo onoho sveta stavia takzvaná duchoveda. Kto z jednoduchých ľudí má chápať učené vety, kto cudzie výrazy? Má snáď byť onen svet iba pre duchovedcov?

Hovorí sa pri tom o Bohu! Má sa snáď zriadiť vysoká škola, na ktorej by sa až získavali schopnosti na poznávanie pojmu Božstva? Kam sa ženie táto dychtivosť, ktorá má väčšinou korene iba v ctižiadosti?

Ako opití potáčajú sa čitatelia aj poslucháči z miesta na miesto, neistí, v sebe neslobodní, jednostranní, pretože boli zvedení z jednoduchej cesty.

Počujte, malomyselní! Vzhliadnite, vážne hľadájúci: *Cesta k Najvyššiemu je pripravená pred každým človekom! Učenosť nie je branou, ktorá k nej vedie!*

Volil Ježiš Kristus, tento veľký vzor na pravej ceste ku Svetlu, svojich učeníkov medzi učenými farizejmi? Medzi zákonníkmi? Vybral ich z jednoduchých a prostých, pretože oni nemuseli bojovať proti veľkému omylu, že ceste ku Svetlu je nutné prácne sa učiť, a že musí byť ťažká.

Táto myšlienka je najväčším nepriateľom človeka, je to lož!

Preto preč od všetkého vedátorstva tam, kde ide o najsvätejšie v človeku, ktoré musí byť *plne pochopené!* Upustite od toho, lebo veda ako zlátanina ľudského mozgu je dielo kusé a kusým dielom musí zostať.

Uvážte, ako by mohla prácne naučená veda viesť k Božstvu? *Čo sú vôbec vedomosti?* Vedomosti sú to, čo môže pochopiť mozog. Ale ako úzko je obmedzená chápacosť mozgu, ktorý zostáva pevne viazaný na priestor a čas. Už večnosť a zmysel pre nekonečnosť

nedokáže ľudský mozog pochopiť. Teda práve to, čo je nerozlučne spojené s Božstvom. Mlčky stojí mozog pred onou nepochopiteľnou silou, ktorá prúdi všetkým, čo existuje, a z ktorej sám čerpá pre svoje pôsobenie. Je to sila, ktorú všetci pociťujú každým dňom, v každej hodine a v každom okamihu ako niečo samozrejmé, ktorej existenciu veda vždy uznávala, a však človek sa márne snaží ju pochopiť a obsiahnuť mozgom, teda vedomosťami a rozumom.

Tak nedostatočnou je teda činnosť mozgu, základného kameňa a nástroja vedy, ktorého obmedzenosť sa vzťahuje prirodzene tiež na diela, ktoré vytvoril iba prostredníctvom vedeckých náuk. Veda je preto dobrá na *sledovanie*, na lepšie pochopenie, rozdelenie a usporiadanie všetkého toho, čo prijíma ako hotové od tvorivej sily, ktorá všetkému predchádza, ale musí však bezpodmienečne zlyhať tam, kde si chce vynútiť vodcovstvo alebo kritiku, pokiaľ sa bude ako doposiaľ tak pevne pútať na rozum, teda na mozgovú schopnosť chápania.

Z toho dôvodu zostáva učenosť i ľudstvo, ktoré sa podľa nej riadi, stále ľpieť na jednotlivostiach a detailoch, pričom každý človek prechováva v sebe ako dar celý ten veľký, nepochopiteľný celok, a má úplnú schopnosť dosiahnuť to najvyššie a najušľachtilejšie bez pracovného učenia sa!

Preto preč so zbytočnými mukami duchovného otroctva! Veľký Majster nevolá k nám nadarmo: Bud'te ako deti!

Kto sa v pevnom chcení snaží prinášať dobro a svojim myšlienkam dodáva čistotu, *ten už našiel cestu k Najvyššiemu!* Tomu bude potom všetko ostatné pridané. K tomu nie je treba ani kníh, ani námahy ducha, ani cvičenia v pokání, ani samoty. Uzdraví sa na tele i na duši a oslobodí sa od všetkého tlaku chorobného hľbania; pretože každá prepiatosť škodí. Máte byť ľuďmi a nie kvetinami v skleníku, ktoré následkom jednostranného pestovania podľaňnú prvému závanu vetra!

Prebud'te sa! Rozhliadnite sa! Načúvajte v sebe! Iba to dokáže otvoriť cestu!

Nedbajte na spory cirkví. Veľký nositeľ Pravdy, Ježiš Kristus, stelesnená Božia Láska, sa nepýtal po vyznaní. Čo sú dnes vôbec náboženské vyznania? Putá slobodného ľudského ducha, zotročenie Božej iskry sídliacej vo vás; dogmy *(cirkevné poučky), ktoré sa usilujú vtlesniť dielo Stvoriteľa a jeho veľkú lásku do foriem obmedzených ľudským rozumom, teda strhávanie a plánovité znehodnocovanie Božského. Každého, kto vážne hľadá, tento spôsob odpudzuje, nemôže nikdy prežiť v sebe onú veľkú skutočnosť, čím sa jeho túžba po Pravde stáva stále beznámejšou a on nakoniec zúfa nad sebou i nad svetom! Preto prebud'te sa! Zbúrajte v sebe hradby dogiem, strhnite si pásku, aby k vám mohlo nerušene prúdiť čisté Svetlo Najvyššieho. V jasaní sa potom váš duch vznesie do výšok a s plesaním pocíti nesmiernu lásku Otcovu, ktorá nepozná žiadnych hraníc pozemského rozumu. Poznajte konečne, že ste jej časťou, chopte sa jej bez námahy a úplne, spojte sa s ňou a získavajte tak denne, v každú hodinu novú silu ako dar, ktorý vám urobí vzostup zo zmätku samozrejmým!

2. Prebud'te sa!

Ludia, prebud'te sa z oloveného spánku! Poznajte to nedôstojné bremeno, ktoré nesiete, a ktoré ťaží milióny ľudí nevýslovne húževnatým tlakom. Odhod'te ho! Je hodné nosenia? Ani na jednu, jedinú sekundu!

Čo obsahuje? Prázdne plevy, ktoré sa placho rozptýlia pred dychom Pravdy. Vyplytvali ste čas a silu pre nič. Roztrhnite preto putá, ktoré vás zdržujú, a buď'te konečne voľní!

Človek, ktorý zostane vnútorne spútaný, bude večne otrokom, aj keby bol kráľom.

Spútatavate sa všetkým, čomu sa snažíte naučiť. Uvažujte: Učením sa neprestajne vtesnávate do cudzích foriem, ktoré vymysleli iní, ochotne sa pripájate k cudziemu presvedčeniu a osvojujete si iba to, čo oni prežili v sebe a pre seba. Premýšľajte: Jedno nie je pre všetkých! Čo jednému prospieva, môže druhému škodiť. Každý jednotlivec má ísť k zdokonaleniu svojou vlastnou cestou. Výzbrojou k tomu sú mu schopnosti, ktoré nesie v sebe. Podľa tých sa má riadiť a na nich má budovať! Ak tak nekoná, zostáva cudzincom sám sebe a bude stáť vždy *vedľa* naučeného, ktoré v ňom nikdy nemôže ožiť. Akýkoľvek prospech je tým pre neho vylúčený. Živori a pokrok je nemožný.

Spozornejte vy, ktorí vážne usilujete o Svetlo a Pravdu:

Cestu ku Svetlu musí každý jednotlivec prežiť v sebe, musí ju *sám* objaviť, ak chce po nej bezpečne putovať. Iba to, čo človek v sebe prežil a precítil vo všetkých obmenách, môže tiež plne pochopiť!

Utrpenie a tiež aj radosť ustavične klopú, aby povzbudili a vyburcovali k duchovnému prebudeniu. V niekoľkých sekundách býva potom človek veľmi často oslobodený od všetkej malichernosti všedného života, a v šťastí i v bolesti tuší spojenie s Duchom, ktorý preniká všetkým žijúcim.

A *všetko* je predsa živé, nič nie je mŕtve! Blaho tomu, kto chytí a udrží v sebe takéto okamihy spojenia a nesie sa na nich do výšok. Nesmie sa pri tom pridŕžať strnulých foriem, pretože každý sa má vyvíjať sám, z vlastného vnútra.

Majte súcit s posmievačmi a so všetkými tými, ktorí sú doposiaľ duchovnému životu odcudzení. Nehnevajte sa na nich, keď k vám budú sarkastickí, pretože sú len poľutovaniahodní. Ako opití, ako chorí stoja pred veľkým dielom stvorenia, ktoré nám tak veľa ponúka. Ako slepci, ktorí sa tápavo posúvajú pozemským životom a nevidia všetku tú krásu okolo seba!

Títo úbožiaci sú zmätení, oni spia; lebo ako môže ešte človek napríklad tvrdiť, že existuje iba to, čo vidí? Že tam, kde nemôže svojím zrakom nič spozorovať, nie je žiadny život? Že s odumieraním jeho tela prestáva byť i on sám, iba preto, že sa vo svojej slepote nemohol doposiaľ prostredníctvom svojho zraku presvedčiť o opaku? Či teraz konečne nevie podľa mnohých vecí, ako úzko je obmedzená schopnosť oka? Či doposiaľ nevie, že súvisí so schopnosťou jeho mozgu, viazaného na priestor a čas? Že preto nemôže svojím okom spoznať *nič* z toho, čo je povznesené *nad* priestor a čas? Neujasnilo sa doposiaľ žiadnemu z týchto posmievačov takéto logické rozumové odôvodnenie? Duchovný život, nazývaný tiež druhý svet, je predsa niečo, čo je úplne nad pozemskými hranicami priestoru a času, teda to vyžaduje rovnorodú cestu, aby to mohlo byť spoznané.

Naše oko predsa nevidí často ani to, čo je v hraniciach priestoru a času. Pomyslime iba na kvapku vody, o neklamnej čistote ktorej svedčí každé oko, avšak ak ju pozorujeme zväčšovacím sklom, vidíme, že obsahuje milióny živých organizmov, ktoré v nej nemilosrdne bojujú a ničia sa. Či nie sú niekedy vo vode a vo vzduchu bacily, ktoré majú silu zničiť ľudské telo, a predsa nie sú oku poznateľné? Stávajú sa však viditeľné pomocou zostrovacích

prístrojov. Kto by sa potom ešte odvážil tvrdiť, že už nevidíte nič nové, doposiaľ neznáme, akonáhle tieto prístroje ešte zostríte? Zostríte ich tisíckrát, miliónkrát, zrenie nebude mať konca, avšak otvoria sa pred vami vždy nové a nové svety, ktoré ste doposiaľ nemohli ani vidieť, ani tušiť, avšak ktoré napriek tomu existovali. Logické myslenie prináša rovnaké uzávery o všetkom, čo doposiaľ mohli zhromaždiť vedy. Je výhľad na trvalý vývoj, ale nikdy nie na koniec.

Čo je teda druhý svet? Mnohých mylí toto *slovo*. Druhý svet je prosto všetko to, čo sa nedá spoznať pozemskými prostriedkami. Ale pozemské prostriedky sú oči, mozog a všetko to, čo patrí k telu, práve tak ako prístroje, ktoré napomáhajú ostrejšiemu a presnejšiemu výkonu ich činností a ich väčšiemu rozsahu. Mohlo by sa teda povedať: Onen svet je to, čo je za poznávacími schopnosťami nášho telesného zraku. *Ale nie je žiadneho oddelenia medzi týmto a oným svetom!* Ani žiadna priepasť! Všetko je jednotné ako celé stvorenie. *Jedna* sila preniká tento pozemský život ako i onen svet, všetko žije a pôsobí z tohoto jednotného životného prúdu, a je preto celkom nerozlučne spojené. Tým sa stáva nasledujúce zrozumiteľným. Ak ochorie jedna časť tohoto celku, objaví sa nutne účinok aj v časti druhej, tak, ako je to i pri ľudskom tele. Chorobné látky tejto druhej časti potom následkom príťažlivosti rovnorodého prúdia ku chorej časti a zosilňujú tak chorobu ešte viac. Ak sa však stane takáto choroba nevyliciteľnou, vyplýva z toho nutnosť odstrániť chorú časť násilím, ak trvalo nemá trpieť celok. A toto nebezpečie vyžaduje ozdravujúce vzájomné pôsobenie, ktoré je však nesprávnym stanoviskom sťažené a často nemysliteľné.

Z tohoto dôvodu sa zmeňte. Nie je žiadny tento a onen svet, ale iba jedno jednotné bytie! Pojem oddelenia týchto dvoch svetov vytvoril iba človek, pretože nemôže vidieť všetko a považuje sa mylne za stred a hlavný bod jemu viditeľného okolia. A predsa okruh jeho pôsobnosti je väčší. S týmto omylom o odlúčení sa však človek iba obmedzuje, násilne bráni svojmu pokroku a dáva priestor bezuzdnej fantázii, ktorá vyvoláva znetvorené obrazy. Je potom prekvapujúce, ak majú mnohí ľudia pre onen svet iba neveriaci úsmev, iní zase naopak chorobné zbožňovanie, ktoré ich zotročuje, alebo sa mení na fanatizmus? Kto sa potom môže čudovať plachej bázni, ba dokonca úzkosti a strachu, v ktorom sú mnohí vychovaní? Preč so všetkým! Načo to trápenie? Zbúrajte tieto hranice, ktoré sa snažil postaviť ľudský omyl, ale ktoré nikdy neexistovali! Doterajšie falošné stanovisko vám dáva tiež falošný základ, na ktorom sa potom pravú vieru, teda vnútorné presvedčenie, snažíte márne vybudovať. Narazíte na miesta, úskalia, pred ktorými nutne v pochybnostiach zakolíšete, alebo ktoré vás donútiť, aby ste sami zase rozborili celú stavbu a nakoniec sa snád' všetkého malomyselne alebo s hnevom vzdali. Škodu máte pri tom iba vy sami, pretože to nie je pre vás žiadny pokrok, ale zastavenie alebo krok naspäť. Cesta, ktorou budete musieť raz i tak prejsť, sa vám tým iba predlžuje.

Pokiaľ ste však konečne pochopili stvorenie ako jeden celok, akým v skutočnosti je, ak nerobíte rozdiel medzi týmto a oným svetom, potom ste na priamej ceste, vlastný cieľ sa vám priblíži, a vzostup bude pre vás radosťou a dá vám zadosťučinenie. Potom budete môcť tiež oveľa lepšie vycitovať a chápať vzájomné pôsobenie, ktoré pulzuje jednotným celkom ako tep životodarného tepla, pretože všetko pôsobenie je poháňané a udržiavané jedinou silou. Svitne vám tak Svetlo Pravdy!

Skoro spoznáte, že u mnohých ľudí je príčinou posmechu iba pohodlnosť a lenivosť, a to len preto, že by to vyžadovalo námahu zbúrať doteraz naučené a vymyslené a vystavať nové. U iných to zasahuje do obvyklého spôsobu života, a je im to preto nepohodlné. Takých nechajte, nehádajte sa s nimi, avšak ochotne ponúkajte vaše poznanie tým, ktorí nie sú spokojní s pomínutelnými pôžitkami a hľadajú v pozemskom živote *viac*, ako aby len naplňovali svoje telá ako zvieratá. Dávajte im poznanie, ktorého sa dostáva vám, vtedy

nezakopávate hrivnu; pretože dávaním sa obohatí a zosilnie vo zvratnom pôsobení aj vaše poznanie.

Vo vesmíre pôsobí večný zákon: Iba dávaním dochádza súčasne k prijímaniu, ak ide o trvalé hodnoty! To zasahuje tak hlboko, že to preniká celým stvorením ako svätý odkaz jeho Stvoriteľa. Nezištne dávať, pomáhať, kde je to potrebné, a mať porozumenie pre utrpenie blížneho a jeho slabé stránky, znamená prijímať, pretože to je prostá, pravá cesta k Najvyššiemu!

A toto skutočné chcenie vám prináša ihneď pomoc a silu! Jediné poctivé a hlboko precítené pranie k dobru, a ako plamenným mečom sa razom z druhej strany, pre vás doposiaľ neviditeľnej, rozdelí tá stena, ktorú doposiaľ stavali vaše myšlienky ako prekážku; veď ste predsa zajedno s tým obávaným, popieraným alebo vytúženým oným svetom, ste s ním úzko a nerozlučne spojení.

Skúste to; lebo vaše myšlienky sú poslovnia, ktorých vysielate, a vracajú sa naspäť obťažené tým, čo ste nimi zamýšľali, nech to bolo dobré alebo zlé. Tak sa to deje. Myslite na to, že vaše myšlienky sú veci, ktoré sa duchovne formujú a stávajú sa často útvarmi, ktoré pretrvávajú pozemský život vášho tela; a potom sa vám mnohé ujasní. Stáva sa tak, ako sa to celkom správne hovorí: Ich skutky idú za nimi! Myšlienkové výtvary sú diela, ktoré na vás raz budú čakať! Oni tvoria okolo vás svetlé alebo temné kruhy, ktorými musíte prejsť, aby ste vnikli do duchovného sveta. Tu nepomôže žiadna ochrana, žiadny cudzí zásah, pretože máte sami rozhodovať o sebe. Prvý krok ku všetkému musí preto vychádzať od vás. Nie je ťažký, spočíva iba v chcení, ktoré sa prejavuje prostredníctvom myšlienok. Tak nesiete sami v sebe nebo i peklo.

Môžete sa rozhodnúť, potom však bezpodmienečne podliehate následkom vašich myšlienok, vášho chcenia! Tieto následky si tvoríte sami, preto k vám volám: Udržujte krb svojich myšlienok čistý, tým založíte mier a budete šťastní!

Nezabúdajte, že každá vami vytvorená a vyslaná myšlienka priťahuje na svojej ceste všetko rovnorodé, alebo príčne k iným rovnorodým myšlienkam, stáva sa tým stále silnejšou, až konečne nájde aj cieľ, mozog človeka, ktorý snáď len na jednu sekundu zabudne sám na seba, a tým dáva priestor takýmto vznášajúcim sa myšlienkovým útvarom, aby prenikli a zapôsobili. Pomyslíte len na to, aká zodpovednosť potom padá na vás, keď sa z myšlienky stane raz čin, prostredníctvom niekoho, na koho dokázala zapôsobiť! Táto zodpovednosť vzniká už tým, že každá jednotlivá myšlienka je s vami trvalo spojená ako neroztrhnutelným vláknom, aby sa potom vrátila späť so silou, ktorú cestou získala, a vás samotných znovu obťažila alebo povzniesla podľa druhu, ktorý ste vytvorili.

Tak stojíme v myšlienkovom svete a každým jednotlivým zmýšľaním dávame tiež miesto podobným myšlienkovým útvarom. Neplytvajte preto silou myslenia, ale zhromažďujte ju na obranu a *jasné* myslenie, ktoré je priame ako kopija a na všetko pôsobí. Vytvorte tak zo svojich myšlienok *posvätnú kopiju* bojujúcu za dobro, hojacu rany a podporujúcu celé stvorenie!

Zamerajte preto myslenie na svoje konanie a postup vpred! Aby ste to urobili, musíte otriast' nejedným stĺpom, ktorý podopiera starodávne názory. Často je to nejaký pojem, ktorý, nesprávne pochopený, nedovolí nájsť pravú cestu. Musí sa vrátiť k bodu, kde bol vytvorený. Zábleskom Svetla sa zrúti celá stavba, práčne budovaná po desaťročia, a po krátkom alebo dlhšom ochromení sa ide napokon znovu k práci! *Musí* to tak byť, pretože vo vesmíre nie je žiadne zastavenie. Vezmime si napríklad pojem času:

Čas beží! Časy sa menia! Všade počujeme takto ľudí hovoriť, a pri tom sa automaticky v duchu vynorí obraz: *Vidíme okolo seba plynúť časy v neustálej zmene!*

Tento obraz sa stáva zvykom a u mnohých ľudí tiež pevným základom, na ktorom stavajú ďalej, a podľa ktorého riadia celé svoje skúmanie a uvažovanie. Netrvá však dlho, kým narazia na prekážky, stojac tak s nimi vo vzájomnom rozpore. Ani pri najlepšej vôli sa všetko už nezhoduje. Ľudia sa strácajú a zanechávajú medzery, ktoré sa napriek všetkému hĺbaniu nedajú vyplniť. Nejedem človek sa potom domnieva, keď logické myslenie nenachádza oporu, že na takých miestach musí byť použitá ako náhrada *viera*. To je ale nesprávne! Človek nemá veriť veciam, ktoré nemôže pochopiť! Musí sa snažiť im porozumieť, pretože inak otvára dokorán bránu omylom, a s omylmi bude Pravda vždy znehodnotená.

Veriť bez pochopenia je iba zotrvačnosť a lenivosť myslenia! To nevedie ducha do výšok, ale zatláča ho dole. Preto vzhliadnime nahor, máme skúšať, skúmať. Túžba k tomu v nás nie je nadarmo.

Čas! Skutočne plynie? Prečo pri tomto ponímaní narážame na prekážky, ak chceme takto premýšľať ďalej? Celkom jednoducho preto, lebo základná myšlienka je *nesprávna*, pretože *čas pokojne stojí!* My sa mu však ponáhľame v ústrety! My sa ženieme do času, ktorý je večný, a pátrame v ňom po Pravde. Čas pokojne stojí. Zostáva taký istý dnes, včera, aj o tisíc rokov. Iba formy sa menia. Noríme sa do času, čerpáme z lona jeho záznamov, obohacujeme svoje poznanie v zbierkach času! Lebo nič sa mu nestratilo, všetko uchoval. Nezmenil sa, pretože je večný! Aj ty, ó človeče, si stále iba ten istý, nech sa javíš mladíkom alebo starcom! Zostávaš tým, kým si! Necítil si to už sám? Nepozoruješ zreteľný rozdiel medzi formou a svojím „ja“? Medzi telom, ktoré je podrobené zmenám, a tebou, duchom, ktorý je večný?

Hľadáte Pravdu! Čo je Pravda? To, čo dnes cítite ešte ako pravdu, poznáte zajtra už ako omyly, aby ste neskôr v týchto omyloch znovu objavili zrnká Pravdy! Ved' aj zjavenia menia svoje formy. Tak to ide s vami ďalej v ustavičnom hľadaní, avšak v týchto zmenách dozrievate!

Pravda však zostáva stále rovnaká, nemení sa, lebo je večná! A pretože je večná, nedá sa ju pozemskými zmyslami, ktoré poznajú iba zmenu foriem, nikdy úplne a skutočne pochopiť! Staňte sa preto duchovnými! Voľní od všetkých pozemských myšlienok; a máte Pravdu, budete v Pravde, trvalo ožiarení jej čistým svetlom, v nej ponorení; lebo vás úplne obklopuje. Plávajte v nej, hneď ako sa stanete duchovnými.

Potom vám už nie je potrebné práčne sa učiť vedám, nepotrebuje sa báť omylov, ale máte na každú otázku už odpoveď v Pravde samotnej; dokonca nemáte už ani otázok, pretože všetko viete a chápete bez toho, aby ste potrebovali rozmýšľať, lebo váš duch *žije* v čistom Svetle, v Pravde!

Staňte sa preto slobodnými duchom! Roztrhnite všetky putá, ktoré vás zdržujú! Ak sa pri tom vyskytnú prekážky, jasajte im radostne v ústrety, lebo pre vás znamenajú cestu k slobode a sile! Považujte ich za dar, z ktorého vám vznikne zisk, a prekonáte ich hravo.

Buď sa vám predkladajú, aby ste sa na nich učili a vyvíjali sa, čím rozmnožujete svoju výzbroj ku vzostupu, alebo sú to spätné účinky viny, ktorú tým odpykávate, a od ktorej sa môžete oslobodiť. V oboch prípadoch vás vedú vpred. Preto sviežo cez ne, je to na vašu spásu!

Je bláznovstvom hovoriť o ranách osudu alebo skúškach. Každý boj a každé utrpenie je pokrokom. Ľuďom je tým ponúknutá príležitosť odstrániť tiene predchádzajúcich pochybení, lebo nemôže byť nikomu odpustený ani halier, pretože i v tom je vo vesmíre kolobeh večných zákonov neochvejný; v nich sa prejavuje tvorivá vôľa Otca, ktorá nám tým odpúšťa a všetko temné zmazáva.

Najmenšia odchýlka od týchto zákonov, a svet by sa rozpadol na trosky, tak presne je všetko zariadené, a tak múdro.

Ak má však niekto teraz veľmi veľa vyrovnať z minulosti, nemusí potom takýto človek klesnúť na mysl, či zošedivieť z vyrovnávania vín?

Môže s tým v plnej dôvere a radostne začať, a môže byť bez starostí, akonáhle *poctivo chce!* Ved' *vyrovnanie* viny môže byť vytvorené protiprúdom sily dobrej vôle, ktorá v duchovne, rovnako ako iné myšlienkové formy, ožíva a je silnou zbraňou, schopnou každé bremeno temnoty, každú ťarchu odstrániť a samotné „ja“ doviest' ku Svetlu!

Sila chcenia! Táto tak mnohými netušená moc, ktorá ako nikdy nezlyhávajúci magnet priťahuje rovnaké sily, čím rastie ako lavína, zlučuje sa s duchovne podobnými vplyvmi a pôsobí spätne, až dosiahne znovu východisko, teda pôvod, alebo lepšie povedané pôvodcu, a nesie ho vysoko nahor ku Svetlu, alebo ho vtlačí hlbšie do bahna a špiny! Vždy spôsobom, akým to pôvodca sám kedysi chcel. Kto pozná toto stále, isto sa dostavujúce zvrtné pôsobenie, ktoré spočíva v celom stvorení a ktoré sa rozuzľuje a rozvíja s neochvejnou istotou, a vie ho použiť, musí ho milovať i sa ho obávať! Pre takého človeka postupne ožije neviditeľný svet okolo neho, lebo cíti jeho pôsobenie so zreteľnosťou, ktorá rozptyľuje každú pochybnosť. Musí cítiť silné vlny neúnavnej činnosti, ktorá na neho pôsobí z veľkého vesmíru, akonáhle na to iba trochu dbá; a konečne cíti, že je ohniskom silných prúdov ako šošovka, ktorá zachytáva slnečné lúče, spája ich v jednom bode a tvorí tam silu, ktorá pôsobí zápalne, spaľuje a ničí, ale i hojí a oživuje prinášajúc požehnanie, ako i schopnosť vznietiť planúci oheň! *A takými šošovkami sme aj my*, schopní svojím chcením tieto neviditeľné prúdy síl sústrediť v jedínú moc a vyslať ich k dobrým alebo zlým účelom, aby priniesli ľudstvu požehnanie alebo skazu. Tak môžeme a máme zapáliť planúci oheň v dušiach, oheň nadšenia k dobrému a ušľachtilému, ku zdokonaleniu!

Na to je potrebná iba sila chcenia, ktorá robí človeka v istom zmysle pánom vo stvorení, určujúceho si svoj vlastný osud. Jeho vlastné chcenie mu prinesie zničenie alebo spásu! Ono samo mu s neúprosnou istotou vytvorí odmenu alebo trest.

Ale nebojte sa, že by toto poznanie odvádzať od Stvoriteľa a oslabovalo vašu doterajšiu vieru. Práve naopak! Poznanie týchto večných zákonov, ktoré môžeme využiť, nám ukáže celé dielo stvorenia ešte vznešenejším, a núti hlboko bádajúceho pokľaknúť pred jeho veľkosťou!

Človek potom nikdy nebude chcieť zlo. Siahne s radosťou po najlepšej opore, ktorá pre neho existuje: po láske! Láske k celému tomu zázračnému stvoreniu, láske k blížnemu, aby aj tento bol privedený hore k nádhere tohto pôžitku, tohoto vedomia sily!

3. Mlčanie

Ak v tebe prebleskne myšlienka, zadrž ju a nevyslovuj ju hneď, ale ju živ, pretože ona sa zadržaním v mlčaní zhutní, a získa na sile ako para v pretlaku.

Tlak a zahusťovanie má za následok vlastnosť magnetickej účinnosti podľa zákona, že všetko silnejšie priťahuje k sebe slabé. Rovnorodé myšlienkové formy sa tým všestranne priťahujú, spájajú a zosilňujú vždy viac silu vlastnej, pôvodnej myšlienky a napriek tomu pôsobia tak, že pôvodne vytvorená forma sa pripojením cudzích útvarov obrúsi, pozmení a až v pretvorení podoby dozreje. To všetko cítiš dobre v sebe, ale stále si myslíš, že to je celkom iba tvoje vlastné chcenie. *Nedávaš však do žiadnej veci iba svoje vlastné chcenie, ale máš pri ňom vždy aj cudzie!*

Čo ti hovorí tento pochod?

Že len zlúčením početných jednotlivostí môže byť vytvorené niečo dokonalé! Vytvorené? Je to správne? Nie, iba sformované! Pretože nie je nič, čo by sa dalo vytvoriť skutočne nové; pri všetkom ide vždy len o nové formy, pretože všetky jednotlivosti vo veľkom stvorení už existujú. Tieto jednotlivosti majú byť len použité k službám na ceste k zdokonaleniu, čo sa deje zlučovaním.

Zlučovanie! Neprechádzaj cez to rýchlo, ale sa snaž prehĺbiť v tomto pojme, že zrelosti a dokonalosti sa dosiahne len zlučovaním. Táto zásada spočíva v celom stvorení ako klenot, ktorý chce byť vyzdvihnutý! Je neoddeliteľne spojená so zákonom, že len dávaním možno aj prijímať! Čo je bezpodmienečne potrebné k správne pochopeniu týchto viet? Teda k ich prežitiu? Láska! A preto stojí v tajomstvách veľkého bytia láska ako najvyššia sila, ako neobmedzená moc!

Tak ako zlučovanie jednotlivú myšlienku utvára, brúsi a formuje, tak je to i s človekom samotným a s celým stvorením, v ktorom vznikajú nové útvary nekonečným zlučovaním existujúcich jednotlivých foriem silou chcenia a stávajú sa tak cestou k dokonalosti.

Dokonalosť ti nemôže poskytnúť jednotlivec, ale iba celé ľudstvo vo svojej rozmanitej svojráznosti! Každý jednotlivec má niečo, čo bezpodmienečne patrí k celku. Preto sa tiež stáva, že vysoko pokročilý človek, ktorý nepozná už pozemských žiadostí, miluje celé ľudstvo, nie jednotlivcov, pretože iba celé ľudstvo môže dať zaznieť očistou uvoľneným strunám jeho zrelej duše akord nebeskej harmónie. On nosí harmóniu v sebe, pretože zaznievajú všetky struny!

Vráťme sa k myšlienke, ktorá k sebe priťahovala cudzie formy, a stávala sa tým stále silnejšou a silnejšou: Nakoniec sa v pevne spojených mocných vlnách preleje cez teba, prenikne aurou tvojej osoby, a pôsobí svojím vplyvom na ďalšie okolie.

To nazýva ľudstvo osobným magnetizmom. Nezasvätení hovoria: „Ty niečo vyžaruješ!“ Podľa osobnej svojráznosti buď nepríjemné alebo príjemné. Príťažlivé alebo odpudzujúce. Tak sa to pociťuje!

Avšak ty nič nevyžaruješ! Dej tvorenia týchto pocitov v druhých ľuďoch má svoj pôvod v tom, že ty priťahuješ magneticky všetko duchovne rovnorodé k sebe. A toto priťahovanie ostatní pociťujú. Avšak aj v tom je vzájomné pôsobenie. V tomto spojení druhý vycíti zreteľne tvoju silu, a tým sa prebúdajú „sympatie“.

Maj vždy pred očami: Všetko duchovné je, vyjadrené našimi pojmami, magneticke, a tiež je ti známe, že silnejšie premáha vždy slabšie tým, že ho priťahuje a vstrebáva. Tým je „chudobnému (slabému) zobraté ešte aj to málo, čo má“. Stáva sa závislým.

Nie je v tom žiadne bezprávie, ale deje sa tak podľa Božích zákonov. Človeku je potrebné sa iba vzchopiť, správne chcieť, a je pred tým ochránený.

Možno sa teraz spýtaš: Čo potom, keď budú chcieť byť všetci silní? Keď už nikomu nebude čo vziať? Potom, milý priateľ, *nastane dobrovoľná výmena*, ktorej základom je zákon, že len v dávaní sa smie aj prijímať. To však nebude žiadna stagnácia, ale zmizne všetko menejcenné.

Tak sa stáva, že kvôli lenivosti sú mnohí duchom závislí, a nemajú skoro žiadnu schopnosť vytvárať vlastné myšlienky.

Treba zdôrazniť, že sa priťahuje len rovnorodé. Preto existuje príslovie: „Rovný rovného si hľadá.“ Tak sa nájdu vždy pijani, „sympatie“ majú k sebe fajčiari, hráči, tárari atď., avšak aj ušľachtilí sa stretávajú k spoločnému vznešenému cieľu.

To však teraz pokračuje ďalej: Čo k sebe usiluje duchovne, prejaví sa nakoniec aj *fyzicky*, pretože všetko duchovné preniká do hrubohmotného; pričom musíme brať do úvahy zákon spätného účinku, pretože myšlienka zostáva vždy spojená so svojím pôvodcom, a v tomto spojení vyvoláva spätné žiarenie.

Hovorím tu vždy iba o *skutočných* myšlienkach, ktoré v sebe nesú životnú silu duševného cítenia. Nie o plytvaní silou tebe zvereneho nástroja, mozgovej hmoty, ktoré vytvára iba prchavé myšlienky javiace sa len ako nejasné pary v divokom zmätku, ktoré sa našťastie veľmi skoro rozplynú. Takéto myšlienky ťa stoja len čas a silu, a premrhávaš tým zverený ti majetok.

Ak napríklad o niečom vážne hľbaš, stáva sa mocou mlčania táto myšlienka v tebe silne magnetickou, priťahuje k sebe všetko podobné, a tým sa oplodňuje. Dozrieva a prekračuje rámec bežného, preniká tým dokonca aj do iných sfér a dostáva odtiaľ prílív vyšších myšlienok... inšpiráciu! Preto musí pri inšpirácii základná myšlienka vychádzať vždy od teba samotného, na rozdiel od mediality; musí vytvoriť most k onomu svetu, k svetu duchovnému, aby tam vedome čerpala z prameňa. Preto inšpirácia nemá nič spoločné s medialitou. Tým v tebe myšlienka dozrela. Pristupuješ k uskutočneniu a *privádzaš prostredníctvom svojej sily zhusťovaním* k prevedeniu to, čo sa už predtým vznášalo vo vesmíre v nespočetných jednotlivostiach ako myšlienkové formy.

Týmto spôsobom vytváraš spolu s duchovne dávno existujúcim prostredníctvom zlučovania a zhusťovania *novú formu*! Tak sa menia v celom stvorení vždy len formy, pretože všetko ostatné je večné a nezničiteľné.

Chrán sa pred zmätenými myšlienkami a každou plytkosťou v myslení. Povrchnosť sa tu trpkou vymstí, pretože ťa rýchlo zníži na ihrisko cudzích vplyvov, čím sa staneš veľmi ľahko mrzutým, náladovým a nespravodlivým k svojmu najbližšiemu okoliu.

Ak máš skutočnú myšlienku a pevne na nej trváš, tak nakoniec musí nahromadená sila nútiť aj k uskutočneniu, lebo proces vývoja všetkého sa odohráva iba duchovne, pretože *každá sila je len duchovná*! Čo sa potom stáva pre teba viditeľným sú vždy len posledné prejavy a účinky predchádzajúceho duchovne magnetického deja, ktorý sa trvalo rovnomerne uskutočňuje podľa pevne stanoveného poriadku.

Pozoruj, a keď myslíš a cítiš, je ti hneď podaný dôkaz, že všetok vlastný život môže byť v skutočnosti *len duchovný*, jedine v ktorom spočíva vznik a tiež aj vývoj. Musíš dôjsť k presvedčeniu, že všetko, čo vidíš telesným zrakom, sú v skutočnosti len účinky večne usilujúceho ducha.

Každý čin, dokonca aj najmenší pohyb človeka je vždy vopred duchovne chcený. Telá pritom hrajú iba rolu duchovne oživených nástrojov, ktoré sami najskôr došli k zhutneniu

silou ducha. Taktiež stromy, kamene a celá zem. Všetko je oživené, preniknuté a poháňané tvorivým duchom.

Pretože je však všetka hmota, teda všetko pozemsky viditeľné, len dôsledkom duchovného života, nebude ti zaťažko pochopiť, že podľa druhu nás *najbližšie* obklopujúceho duchovného života vytvárajú sa aj *pomery pozemské*. Čo z toho logicky vyplýva, je jasné: Ľudstvu samotnému je múdрым zariadením stvorenia daná moc, aby si samo tvorilo a formovalo pomery silou samotného Stvoriteľa. Blaho tomu, kto používa tejto sily len k dobrému! Beda však, ak sa dá zviest', aby ju používal ku zlu!

Duch je u ľudí len obklopený a zatemnený pozemskými žiadosťami, ktoré sa na ňom držia ako nečistoty, zaťažujú ho a strhávajú dole. Jeho myšlienky sú teda činmi vôle, v ktorých spočíva sila ducha. *Človek sa môže rozhodnúť myslieť dobre alebo zle, a môže tým Božskú silu viesť k dobru alebo ku zlu!* V tom spočíva zodpovednosť, ktorú človek nesie, lebo za to ho neminie odmena alebo trest, pretože všetky následky myšlienok sa vracajú k východiskovému bodu prostredníctvom stanoveného vzájomného pôsobenia, ktoré nikdy nezlyhá a je v tom úplne neochvejné, teda neúprosne. Tým taktiež neúplatné, prísne a spravodlivé! Nehovorí sa to isté aj o Bohu?

Ak dnes mnohí protivníci viery nechcú vedieť nič viac o Božstve, nemôže to nič zmeniť na skutočnostiach, o ktorých sa zmienujem. Ľuďom je potrebné len vypustiť slovíčko „Boh“, zahĺbiť sa vážne do vedy, a potom nájdú *presne to isté*, ibaže vyjadrené inými slovami. Nie je potom smiešne sa ešte o tom hádať? Žiadny človek nemôže obchádzať prírodné zákony, nikto nemôže plávať proti ich prúdu. Boh je sila, ktorá poháňa prírodné zákony, sila, ktorú doposiaľ nikto nepochopil, nikto nevidel, ale ktorej *účinky* musí vidieť, cítiť a pozorovať každý denne, v každú hodinu, ba v zlomkoch každej sekundy, ak len vidieť *chce*; v sebe, v každom zvierati, v každom strome, v každej kvetine, v každej žilke listu, ktorý sa derie z púčika, aby vyšiel na svetlo. Nie je to zaslepenosť tvrdošijne sa tomu protiviť, zatiaľ čo každý, aj títo úporní odporcovia samotní, existenciu tejto sily potvrdzujú a uznávajú? Čo je to teda, čo im bráni, aby túto uznávanú silu nazývali Bohom? Je to detinský vzdor? Alebo istá ostýchavosť, keby si museli priznať, že po celú tú dobu sa tvrdošijne snažili zaprieť niečo, čoho existencia im bola odjakživa jasná?

Možno nič z toho. Príčina spočíva v tom, že sa ľudstvu z tak mnohých strán predkladali znetvorené obrazy veľkého Božstva, s ktorými pri vážnom bádání nemohlo súhlasiť. Všeobsahujúca a všetko prenikajúca sila Božstva sa predsa musí znížiť a zneuctiť pri pokuse vtesnať ju do obrazu!

Pri hlbokom premýšľaní sa s ňou nedá uviesť do súladu žiadny obraz! Práve preto, že každý človek v sebe chová myšlienku Boha, bráni sa v predtuche proti obmedzeniu tej veľkej, nepochopiteľnej sily, ktorá ho stvorila, a ktorá ho vedie.

Dogma nesie vinu na veľkej časti tých, ktorí vo svojom odpore zachádzajú príliš ďaleko, veľmi často i proti istote žijúcej v ich vnútri.

Ale nie je ďaleko hodina, kedy príde duchovné prebudenie! Kedy sa budú správne vysvetľovať slová Spasiteľa a správne chápať jeho veľké dielo vykúpenia, pretože Kristus nám priniesol vyslobodenie z temnôt tým, že nám ukázal cestu k Pravde, ukázal cestu človeka k svetlým výšinám! A krvou na kríži spečatil svoje presvedčenie!

Pravda nebola ešte nikdy iná, ako bola už vtedy, aká je dnes, a bude ešte o desať tisíc rokov, pretože je večná!

Učte sa preto poznávať zákony, ktoré spočívajú vo veľkej knihe celého stvorenia. Podriaďiť sa im znamená: Milovať Boha! Pretože tým nevnašaš do harmónie žiadny nesúlád, ale prispievaš k tomu, aby zvučný akord zaznel v plnej výške.

Či teda povieš: podriadujem sa dobrovoľne existujúcim prírodným zákonom, pretože je to pre moje dobro, alebo ak hovoríš: odovzdávam sa do Božej vôle, ktorá sa prejavuje v prírodných zákonoch, alebo v onej nepochopiteľnej sile, ktorá poháňa prírodné zákony... je tu nejaký rozdiel v účinku? Sila je tu a ty ju uznávaš, *musíš* ju predsa uznať, pretože ti nič iné nezostáva, akonáhle čo len trochu rozmýšľaš... a tým uznáš svojho Boha, Stvoriteľa!

A táto sila pôsobí v tebe i pri myslení! Nezneužívaj ju preto na zlé, ale myslí na dobro! Nikdy nezabudni: Keď vytváraš myšlienky, používaš Božiu silu, s ktorou si schopný dosiahnuť najčistejšieho a najvyššieho!

Nikdy neprestávaj dbať na to, že všetky následky tvojho myslenia padajú stále späť na teba, vždy podľa sily, veľkosti a rozsahu účinku myšlienky, v dobrom ako i v zlom.

Pretože však myšlienka je duchovná, vracajú sa aj následky *duchovne*. Zasiahnu ťa preto rovnako, buď tu na zemi, alebo neskôr po tvojom odlúčení v duchovne. Nie sú predsa viazané na hmotu, pretože sú duchovné. To ukazuje, že *rozkladom tela sa nezbavíš odplaty!* Odplata príde v spätnom účinku isto, skôr alebo neskôr, určite tu alebo tam. So všetkými svojimi skutkami zostávaš v pevnom duchovnom spojení, pretože aj pozemské hmotné skutky majú predsa duchovný pôvod v splodenej myšlienke a pretrvávajú, i keby všetko pozemské prestalo existovať. Preto sa hovorí správne: „Tvoje skutky ťa očakávajú, pokiaľ ťa ešte v spätnom účinku nezasiahla odplata.“

Ak si pri spätnom účinku ešte tu na zemi, alebo ak si tu už znovu, prejaví sa potom sila následkov z duchovna *vždy podľa ich druhu* ako v dobrom tak i v zlom na pomeroch, na tvojom okolí alebo priamo na tebe samom, na tvojom tele.

Nech je tu ešte raz obzvlášť na to dôkladne poukázané: *Samotný skutočný život sa odohráva v duchovne!* A to nepozná čas, ani priestor, a preto ani žiadne odlúčenie. Stojí nad pozemskými pojmami. Z toho dôvodu ťa následky zasiahnu nech si kdekoľvek, v čase, keď podľa večného zákona sa účinok vracia k východisku. Nič sa pri tom nestratí, všetko príde isto.

To rieši tak často kladenú otázku, ako je možné, že zjavne dobrí ľudia musia niekedy v pozemskom živote ťažko trpieť, takže sa na to pozerá ako na bezprávie. *Sú to odplaty, ktoré ich museli zasiahnuť!*

Teraz poznáš riešenie tejto otázky, lebo tvoje dočasné telo pri tom nehrá žiadnu úlohu. Veď tvoje telo nie si ty sám, nie je to celé tvoje „ja“, ale len nástroj, ktorý si si zvolil, alebo ktorý si bol nútený prijať podľa existujúcich zákonov duchovného života, ktoré môžeš nazývať aj kozmickými zákonmi, ak sa ti to zdá takto zrozumiteľnejším. Terajší pozemský život je len krátky úsek tvojho vlastného bytia.

Myšlienka, keby pri tom nebolo žiadneho úniku, žiadnej moci, ktorá pôsobí proti tomu ako ochrana, by bola zdrvivúca. Ako by tu mnohý musel zmalomyselne, keď sa duchovne prebudí, a priať si, aby radšej ešte spal v starom spôsobe. Veď predsa nevie, čo všetko naňho čaká, čo ho ešte zasiahne v spätnom pôsobení z minulosti! Alebo, ako ľudia hovoria: „Čo bude musieť odčiniť.“

Buď však bez starosti! S prebudením je ti v múdrom usporiadaní veľkého stvorenia ukázaná aj cesta prostredníctvom *sily dobrého chcenia*, na ktorú som už obzvlášť poukázal, a ktorá zmierňuje alebo úplne odsunie nebezpečenstvo rozuzľujúcej sa karmy. Aj to vložil Otcov Duch do tvojich rúk. Sila dobrého chcenia šíri okolo teba kruh, ktorý je schopný rozložiť valiace sa zlo, alebo ho aspoň vo veľkej miere oslabiť, presne tak, ako chráni zemeguľu vrstva vzduchu. Avšak sila dobrého chcenia, táto silná ochrana, sa pestuje a podporuje mocou mlčania.

Preto k vám hľadajúcim ešte raz naliehavo volám:

Udržujte krb svojich myšlienok čistý, a potom sa v prvom rade cvičte vo veľkej moci mlčania, ak sa chcete dostať nahor.

Otec vložil silu ku všetkému už do vás! Potrebujete ju len využiť!

4. Vzostup

Nezaplietajte sa do sietí, vy, ktorí túžite po poznaní, ale sa staňte vidiacimi!

Prostredníctvom večného zákona na vás tlačí nezmeniteľná nutnosť odpykania, ktorú nikdy nemôžete preniesť na niekoho iného. Čo ste si na seba uvalili svojimi myšlienkami, slovami a skutkami, nemôže vyriešiť nikto iný ako vy sami! Uvážte, že inak by bola Božská spravodlivosť len prázdny zvukom, s ktorou by sa aj všetko ostatné zrútilo do trosiek.

Preto sa oslobodte! Neváhajte ani hodinu stanoviť tejto nutnosti odpykania hranicu! Poctivé chcenie k dobrému, k lepšiemu, ktorému sa úprimne precítenou modlitbou dostáva väčšej sily, *prináša vykúpenie!*

Bez poctivého, pevného chcenia k dobrému nemôže nikdy nastať odpykanie. Neustále si bude nízke samo dodávať vždy znovu novú potravu k ďalšiemu pretrvaniu, a tým vyžadovať znova a znova nové odpykanie, bez prestania, takže sa vám toto stále obnovovanie sa javí iba ako *jediná* neprávosť alebo utrpenie! Je to však celá reťaz bez konca, stále sa nanovo naväzujúca, ešte skôr, ako sa predchádzajúce mohlo uvoľniť. Neexistuje potom nikdy vykúpenie, pretože to vyžaduje neustále odpykávajúce. Je to ako reťaz, ktorá vás drží prikovaných k zemi. Pritom je veľmi veľké riziko, že sa to ešte prehĺbi. Preto sa konečne vzchopte k dobrému chceniu, vy, ktorí ste ešte v tomto pozemskom živote, alebo podľa vašich pojmov už na onom svete! Pri stálom dobrom chcení *musí* prísť koniec všetkému odpykávaniu, pretože dobré chcenie, a aj také konanie, neposkytuje novú potravu na obnovenie nutnosti odpykávania. A tým potom nastáva oslobodenie, vykúpenie, jedine ktoré pripúšťa vzostup ku Svetlu. *Počujte túto výstrahu! Nie je pre vás žiadna iná cesta! Pre nikoho!*

Tým však tiež dostane každý istotu, že nikdy nemôže byť príliš neskoro. Nepochybne pre jednotlivý čin, ktorý máte neskôr odpykať, odčiniť, ale v okamihu, keď ozajstne nastolíte vaše úsilie k dobrému, stanovíte medzník pre koniec vášho odpykávania, a buďte si istí, že tento koniec raz prísť *musí* a váš vzostup tým začne! Potom môžete radostne prikročiť k odčineniu všetkých trestov. Čo vás potom ešte stretne, deje sa k vašej spáse a nesie vás k hodine vášho vykúpenia a približuje k oslobodeniu.

Chápete teraz význam toho, keď vám radím začať so všetkou silou dobré chcenie a čisté myslenie? Aby ste od neho nikdy neupúšťali, ale so všetkou túžbou, všetku energiou sa k nemu primkli? Povzniesie vás vysoko! Zmení vás i vaše okolie! Uvážte, že každá pozemská životná cesta je krátkou školou, a že s odložením tela nenastáva pre vás samotných žiadny koniec. Budete trvalo žiť alebo trvalo zomierať! Trvalo užívať šťastia alebo trvalo trpieť! Kto sa domnieva, že pozemským pohrebom je pre neho aj všetko vybavené, všetko vyrovnané, ten nech sa obráti a odíde svojou cestou, pretože tým chce len oklamať sám seba. Zdesene bude potom stáť pred Pravdou a jeho cesta utrpenia začne... *musí* začať! Jeho pravé ja, vyzlečené z ochrany jeho tela, ktorého hutnosť ho obklopovala ako hradby, bude potom rovnorodým pritiahnuté, obklopené a zadržané.

Vzchopenie sa k ozajstnému chceniu k lepšiemu, ktoré ho oslobodzuje a povznáša vyššie, mu bude ťažké, dlhú dobu nemožné, pretože je podrobený len vplyvu okolia, ktoré v sebe nenesie žiadnu takú svetlú myšlienku, ktorá by ho mohla prebudiť a podporiť. Musí dvojnásobne trpieť medzi všetkým tým, čo sám vytvoril.

Z tohto dôvodu je potom postup nahor oveľa ťažší, než v mäse a krvi, kde kráča dobro vedľa zla, čo umožňuje len ochrana pozemského tela, pretože... tento pozemský život je školou, kde sa každému „ja“ poskytuje možnosť ďalšieho vývoja podľa jeho slobodnej vôle. Preto sa konečne vzchopte! Ovocie každej vašej myšlienky dopadá na vás späť, tu alebo tam a

vy ho máte požívať. Žiadny človek nemôže uniknúť tejto skutočnosti! Ako vám prospeje to, keď bojzljivo pred touto skutočnosťou strkáte hlavu do piesku ako pštroš? Pozerajte sa predsa skutočnosti smelo do tváre! Tým si to iba uľahčíte, pretože tu môžete ísť vpred rýchlejšie! Začnite! Ale s vedomím, že staré musí byť úplne vyrovnané. Nečakajte ako mnohí blázni, že vám šťastie hneď na to spadne dverami aj oknami do lona. Snáď má mnohý medzi vami ešte uvoľniť ohromnú reťaz. Ale kto preto zmalomyselnel, škodí si len sám, pretože mu to nemôže byť ušetrené ani odňaté. Váhaním si všetko len sťažuje a snáď na dlhú dobu znemožňuje. To by mu malo byť podnetom, aby naďalej nepremeškal ani hodinu, pretože až s prvým krokom začína žiť! Blaho tomu, kto sa vzchopí, pretože sa to bude od neho uvoľňovať, článok za článkom. Môže sa rútiť vpred obrovskými skokmi, s jasotom a vďakou odstraňovať aj posledné prekážky; pretože je voľný!

Kamene, ktoré pred neho jeho doterajšie falošné pôsobenie navršilo ako stenu, ktorá musela brániť jeho postupu vpred, nebudú snáď teraz odstránené, ale naopak starostlivo pred neho položené, aby ich spoznal a prekonal, pretože musí napraviť všetky chyby. Avšak s údivom a obdivom vidí zakrátko lásku, ktorá vládne pri tom okolo neho, akonáhle len prejaví dobrú vôľu. Cesta je mu uľahčovaná s nežnou šetrnosťou tak, ako dieťaťu matkou pri jeho prvých krôčkoch. Ak sú v jeho doterajšom živote veci, ktoré ho v tichosti úzkostlivo ľakali a ktoré by chcel najradšej nechať navždy spať... ocitne sa nečakane tesne pred nimi! Musí sa rozhodnúť a konať. Nápadne bude k tomu okolnosťami nútený. Ak sa potom odváži urobiť prvý krok v dôvere vo víťazstvo dobrého chcenia, potom sa uvoľní osudový uzol, on ním prejde, a je od neho oslobodený.

Ale akonáhle je vyriešená táto vina, nastupuje už k nemu v nejakej forme iná, akoby sa tiež dožadovala vyriešenia. Tak praskajú obruče, ktoré ho museli obmedzovať a tiesniť, jedna za druhou. Je mu tak ľahko! A pocit ľahkosti, ktorý mnohý z vás určite už niekedy zažil, nie je žiadny klam, ale účinok skutočnej udalosti. Duch takto zbavený tlaku je ľahko a rýchlo, podľa zákona duchovnej tiaže, povznesený do takej oblasti, ktorá zodpovedá jeho ľahkosti. Tak to musí ísť stále nahor, v ústrety vytúženému Svetlu. Zlé chcenie stláča ducha dolu a robí ho ťažkým, dobro ho však ťenie nahor.

Veľký majster Ježiš ukázal vám tiež preto už urovnanú cestu, ktorá vedie neomylné k cieľu; lebo hlboká pravda spočíva v prostých slovách: „*Miluj bližneho svojho ako seba samého!*“

Tým dal kľúč ku slobode, ku vzostupu! Ako to? Pretože ako nedotknuteľné platí: Čo robíte bližnemu, to konáte v skutočnosti len pre seba! Pre seba samého, pretože všetko podľa večných zákonov padá na vás späť, dobro alebo zlo, či už teraz tu alebo tam. Príde to! Preto je vám tým najjednoduchším spôsobom ukázaná cesta, ako máte chápať krok k dobrému chceniu. Vaším *bytím* máte dávať svojmu bližnemu, vašim spôsobom! Nie snáď bezpodmienečne peniazmi a majetkom. Potom by boli nemajetní predsa vylúčení z možnosti dávania. A v tomto bytí, „v dávaní seba“, v styku s vašim blíznym, v ohľade a úcte, ktoré mu dobrovoľne ponúkate, spočíva „milovanie“, o ktorom nám Ježiš hovoril, a spočíva tiež i pomoc, ktorú svojmu bližnemu poskytujete, pretože on tým mení sám seba, alebo je schopný dosiahnuť svojej výšky, pretože v tom môže zosilniť.

Z toho plynúce spätné žiarenia vás nesú vo vašom vzájomnom pôsobení rýchlo nahor. Ich prostredníctvom dostávate stále novú silu. Zvučným letom môžete potom spieť Svetlu v ústrety...

Úbohí blázni, ktorí sa ešte môžu pýtať: „Čo pri tom získam, keď odložím tak veľa zvyklostí a zmienim sa?“ Je to snáď obchod, ktorý má byť uzavretý? A keby získal len sám o sebe ako človek ako taký v povznesení svojho bytia, tak by bola odmena už dostatočná. Ale je toho nekonečne viac! Opakujem: So začiatkom dobrého chcenia stavia každý zároveň medzník pre ukončenie potreby svojho odpykávania, ktoré musí naplniť, a ktorému nikdy

nemôže uniknúť. Nikto iný v tomto ohľade nemôže za neho nastúpiť. Svojím rozhodnutím teda kladie koniec nutnosti odpykávania na dohľad. To je hodnota, ktorú nie sú schopné vyvážiť všetky poklady sveta. Snaží sa tým zbaviť otrockých reťazí, ktoré si sám trvalo koval. A preto nahor zo spánku, ktorý vyčerpáva. Nechajte konečne nastať prebudenie!

Preč s opojením, ktoré prináša ochromujúcu predstavu, že vykúpenie Spasiteľom sa stalo sprievodným listom pre to, aby ste váš dlhý bezstarostný život mohli otročiť svojmu „sebectvu“, keď sa ešte nakoniec stanete veriacimi, obráťte sa a odíďte z tejto zeme vo viere v Spasiteľa a jeho dielo! Je blázon, kto očakáva od Božstva také biedne, neúplné a kusé dielo! To by znamenalo pestovanie zla! Myslite na to a oslobod'te sa!

5. Zodpovednosť

Táto otázka je vždy jednou z prvých, pretože prevažná väčšina ľudí by veľmi rada každú zodpovednosť od seba odvrhla a chcela by tak zaťažiť čokoľvek iné, len nie seba samých. Že je to vlastne znehodnocovanie seba, nehrá pritom u nich žiadnu rolu. V tom sú naozaj veľmi skromní a pokorní, ale iba aby mohli žiť o to veselšie a bezohľadnejšie.

Ved' by to bolo predsa také krásne, keby si každý mohol splniť všetky svoje prania a vyhovieť všetkým svojim chúťkam aj na úkor iných ľudí, pokojne a beztrestne. Pozemské zákony sa dajú v prípade potreby ľahko obísť a zabrániť tak postihu. Šikovnejší môžu dokonca pod ich pláštikom celkom úspešne robiť podvody, a páchať tak mnohé, čo by pri bližšom skúmaní neobstálo. Pritom sa dokonca ešte často tešia povesti obzvlášť schopných ľudí. Dalo by sa teda pri istej chytrosti vlastne naozaj pohodlne žiť podľa vlastných názorov, keby... kdesi nebolo čosi, čo prebúdza nepríjemný pocit, ktorý sa občas prejavuje rastúcim nepokojom, že mnohé by nakoniec predsa mohlo byť nejako inak, než si to utvára vlastné pranie.

A tak tomu aj je! Skutočnosť je vážna a neúprosná. Ľudské prania nemôžu v tomto ohľade spôsobiť žiadne odchýlky. Neoblomne platí zákon: „Čo človek zaseje, to mnohonásobne zožne!“

V týchto niekoľkých slovách je skryté a povedané oveľa viac, než si pri nich tak mnohí myslia. Na vlas presne a dôkladne zodpovedajú skutočnému deju vzájomného pôsobenia spočívajúceho vo stvorení. Nemohol byť pre to nájdenejší lepší výraz. Presne ako žatva poskytuje zmnohonásobenie sejby, tak neustále zasahuje ľudí rozmnožené znovu to, čo prebúdza a vysielajú svojim vlastným cítením, vždy podľa druhu svojich myšlienok.

Človek teda nesie duchovne zodpovednosť za všetko, čo koná. Táto zodpovednosť začína už pri rozhodnutí, nie až vo chvíli uskutočnenia činu, ktorý je predsa len dôsledkom rozhodnutia. A rozhodnutie je prebudenie vážneho chcenia!

Neexistuje žiadne odlúčenie tohto pozemského života a takzvaného oného sveta, ale všetko je len jedno veľké bytie. Celé to mocné, ľudom viditeľné a neviditeľné stvorenie zasahuje navzájom do seba ako obdivuhodne dokonalé, nikdy nezlyhávajúce a do seba zapadajúce súkolesie. *Jednotné* zákony nesú celok, a zároveň všetkým prenikajú ako nervové povrazce, držia všetko pohromade a účinkujú obojstranne v neustálom vzájomnom pôsobení!

Ak pritom školy a cirkvi hovoria o nebe a pekle, o Bohu a diablove, je to správne. Falošné je však vysvetlenie o dobrých a zlých silách. To musí každého vážne hľadajúceho ihneď uvrhnúť do omylov a pochybností, lebo kde sú *dve* sily, museli by logicky byť aj dvaja vládovia, v tomto prípade teda dvaja bohovia, jeden dobrý a jeden zlý.

A to nie je ten prípad!

Je len *jeden* Stvoriteľ, jeden Boh, a preto tiež len *jedna* sila, ktorá všetkým existujúcim prúdi, všetko oživuje a podporuje!

Táto čistá, tvorivá Božia sila preteká neustále celým stvorením, spočíva v ňom a je od neho neodlučiteľná. Je ju možné nájsť všade: vo vzduchu, v každej kvapke vody, vo vytvárajúcich sa horninách, v úsilí rastliny, zvieratá, a prirodzene aj v človeku. Niet ničoho, kde by nebola.

A ako preniká všetkým, tak prúdi tiež neustále človekom. Ten je uspôsobený tak, že sa podobá sklenenej šošovke. Rovnako ako šošovka zhromažďuje a spojuje cez ňu prenikajúce slnečné lúče podávajúc ich ďalej, takže tieto hrejivé lúče spojené v jednom bode zažihajú a vznecujú plamene ohňa, tak zbiera človek svojim zvláštnym uspôsobením prostredníctvom svojho cítenia ním prúdiacu tvorivú silu, a vedie ju sústredenú svojimi myšlienkami ďalej.

Podľa spôsobu tohoto cítenia a s ním súvisiacich myšlienok *vedie* teda samočinne pôsobiacu tvorivú Božiu silu k dobrému alebo zlému účinku!

A to je zodpovednosť, ktorú človek musí niesť!

Vy, ktorí sa často tak krčovito usilujete nájsť pravú cestu, prečo si to tak sťažujete? Predstavte si v úplnej jednoduchosti obraz, ako vami prúdi čistá Stvoriteľova sila, a vy ju riadite svojimi myšlienkami dobrým alebo zlým smerom. Tým máte bez námahy a bez lámania hlavy všetko! Uvážte, že záleží na vašom obyčajnom cítení a myslení, či táto mocná sila vyvolá dobro alebo zlo. Aká podporujúca alebo skazonosná moc je vám tým daná!

Nepotrebuje sa pritom namáhať, aby vám vystupoval pot na čele, nepotrebuje krčovite robiť takzvané okultné cvičenia, aby ste všemožným a nemožným telesným i duchovným krivením dosiahli nejakého stupňa, úplne bezvýznamného pre váš pravý duchovný rozvoj!

Upustite od tejto hračky vyžadujúcej veľa času, ktorá sa tak často stala mučivým týraním, ktoré neznamená nič iné, než niekdajšie sebabíčovanie a sebatrýznenie v kláštoroch. Je to len iná forma toho istého, ktorá vám môže priniesť práve tak málo úžitku.

Takzvaný okultný majster a žiak sú moderní farizeji! V pravom zmysle slova. Podávajú verný obraz farizejov z čias Ježiša Nazaretského.

Myslíte s čistou radosťou na to, že môžete bez ťažkostí vašim dobro chcujúcim obyčajným cítením a myslením riadiť jedinú a mocnú tvorivú silu. Presne podľa druhu vášho cítenia a vašich myšlienok sa potom táto sila prejavuje. *Ona pracuje sama*, vy ju potrebujete iba riadiť. A to sa deje úplne prasto a jednoducho! K tomu nie je potrebné žiadnej učnosti, ani čítanie a písanie. Je to dané *každému* z vás rovnakou mierou! Neexistuje v tom žiadny rozdiel.

Rovnako ako môže dieťa hravo zapnúť vypínačom elektrický prúd, ktorý pôsobí nesmiernymi účinkami, tak i vám je dané riadiť vašimi obyčajnými myšlienkami Božiu silu. Môžete sa z toho radovať a môžete byť na to hrdí, akonáhle ju používate k dobrému! Ale traste sa, ak vyplytváte silu zbytočne alebo ju dokonca používate na niečo nečisté! Lebo nemôžete uniknúť zákonu vzájomného pôsobenia, ktorý spočíva vo stvorení. A i keby ste mali krídla rannej zore, ruka Pána, ktorého silu tým zneužívate, by vás týmto samočinne pracujúcim vzájomným pôsobením zasiahla tam, kde by ste sa chceli ukryť.

Zlo sa vytvára rovnako čistou Božou silou ako dobro!

A tento, každému umožnený spôsob používania jednotnej Božej sily, skrýva v sebe zodpovednosť, ktorej nemôže nikto uniknúť. Preto volám ku každému hľadajúcemu: „Udržuj krb svojich myšlienok čistý, založíš tak mier a budeš šťastný!“

Jasajte, vy, nevedomí a slabí, lebo je vám daná rovnaká moc ako silným! Nerobte si to teda ťažkým! Nezabúdajte, že aj vami prúdi čistá, samočinne tvoriaca Božia sila, a že tiež vy ako ľudia ste uschopnení dať tejto sile určitý smer podľa druhu vášho vnútorného cítenia, teda vášho chcenia, k dobru ako ku zlu, skazonosne alebo tvorivo, a prinášať tak radosť alebo utrpenie!

Pretože existuje len táto jedna Božia sila, objasňuje sa tým aj tajomstvo, prečo musí v každom skutočne konečnom boji ustúpiť temno Svetlu a zlo dobru. Ak riadite Božiu silu k dobru, tak zostáva vo svojej pôvodnej čistote neskalená a vyvíja preto oveľa silnejšiu moc, zatiaľčo skalením nečistotou súčasne nastáva jej oslabenie. Tak pôsobí v konečnom boji *čistota* sily vždy prenikavejšie a je rozhodujúca.

Čo je dobré a čo zlé, to cíti každý nevyslovene až do končekov svojich prstov. Hľbať o tom by iba miatlo. Tupé hľbanie je iba plytvanie silou, je ako močiar, husté bahno, ktoré všetko dosiahnuteľné ochromuje, zvierá a dusí. Svieža radosť však trhá putá hľbania. Nie je

treba, aby ste boli smutní a skl'účení! Každým okamihom môžete nastúpiť cestu do výšin a napraviť minulosť, nech je akákoľvek! Nerobte nič viac, len myslite na priebeh vami neustále prúdiacej čistej Božej sily, potom sami placho cúvnate späť pred tým, aby ste túto čistotu zavádzali do špinavých korýt zlého myslenia, pretože môžete bez námahy dosiahnuť rovnakým spôsobom najvyššie a najušľachtilejšie. Ved' ju potrebujete iba *riadiť*, sila potom pôsobí vo vami chcenom smere sama.

Týmto držíte šťastie alebo nešťastie vo svojich vlastných rukách. Zdvihnite preto hrdo hlavu, a slobodne a smelo čelo. Zlo sa nemôže priblížiť, pokiaľ ho vy sami nezavoláte! Ako *chcete* vy, tak sa vám stane!

6. Osud

Lidé mluví o zaslouženém a nezaslouženém osudu, o odměně a trestu, odplatě a karmě *(Osud).

To všechno jsou jen částečná označení zákona, spočívajícího ve stvoření: *Zákona vzájemného působení!*

Zákona, jež spočívá v celém stvoření od prvopočátku, a který je do něj neodlučitelně vetkán jako nutná část samotného vzniku a vývoje. Jako obrovská soustava nejjemnějších nervových vláken udržuje a oživuje veškerenstvo a napomáhá trvalému pohybu, věčnému dávání a brání!

Prostě a jednoduše a přece tak výstižně řekl to již veliký zvěstovatel Pravdy, Ježíš Kristus: „*Co člověk zasévá, to také sklídí!*“

Těch několik slov podává tak skvěle obraz působení a života v celém stvoření, že to sotva lze říci jinak. Nesmazatelně vetkán je smysl těchto slov do veškerého bytí. Neposunutelný, nedotknutelný a nepodplatitelný v ustavičném účinku.

Můžete to vidět, jestliže vidět *chcete!* Začněte pozorováním okolí, vám teď viditelného. Co jmenujete přírodními zákony, jsou zákony Boží, je to vůle Stvořitelova. Brzy budete moci poznat, jak jsou neochvějné ve své neustálé činnosti, neboť zaséváte-li pšenici nemůžete sklízet žito a rozséváte-li žito, nemůže vám vzejít rýže! To je každému člověku natolik samozřejmé, že nad samotnou událostí při tom nepřemýšlí. Není si proto ani vědom velikého a přísného zákona, který v tom spočívá. A přece zde stojí před vyřešením záhady, která mu nepotřebuje již být záhadou.

Stejný zákon, který můžete pozorovat při setbě, působí se stejnou jistotou a silou i v jemnějších věcech, které můžete rozeznávat jen zvětšovacím skly a působí ještě dále i v mnohem větších, jemnohmotných částech celého stvoření. Nezměnitelně to spočívá v každé události, také v jemném růstu vaší myšlenky, která přece má určitou hmotnost, jinak by nemohla vyvolat žádný účinek.

Jak jste se mohli domnívat, že tomu bude jinak právě tam, kde vy byste si to přáli mít jinak? Vaše pochybnost není nic jiného, než vyslovené vnitřní přání!

V celém vám viditelném i neviditelném bytí tomu není jinak, než že každý druh přináší stejný druh, ať už je z jakékoliv látky. Právě tak stálý je růst a vývoj, přinášení ovoce a plození stejného druhu. Toto dění, prostupuje *jednotně* vším, nedělá žádné rozdíly, nepřipouští žádnou mezeru, nezastavuje se před jinou částí stvoření, nýbrž přináší účinky, jako by skrze neroztržitelná vlákna, bez přestání nebo přerušování. Jestliže se také největší část lidstva ve své omezenosti a domýšlivosti, oddělila od všehomíru, proto ji ještě Boží neboli přírodní zákon nepřestal považovat za jeho součást, avšak nezměněným, klidným a stejnoměrným způsobem, pracuje dál.

A tak zákon vzájemného působení podmiňuje, že člověk všechno co zasévá, tedy tam, kde dává příčinu k účinku nebo následku, také sklídit *musí!*

Člověk má vždy jen svobodný úmysl a svobodné rozhodnutí na začátku každého jednání v tom, že určuje kam má být vedena vesmírná síla, jím proudící, jakým směrem. Z toho vzniklé následky, které ve směru jeho chtění přivodila síla, *musí* potom nést. Přesto trvají mnozí na tvrzení, že člověk přece žádnou svobodnou vůli nemá, když je podroben osudu!

Tato zaslepenost má mít za účel jen sebeomámení, či zlobné podrobení se, něčemu nevyhnutelnému, reptavě odevzdání, ale především sebeomluvu, neboť každý účinek, na něj dopadající, má počátek a v *tomto počátku* leží příčina pro pozdější důsledek, předcházejícího

svobodného rozhodnutí člověka. Toto svobodné rozhodnutí předchází *každému* vzájemnému působení, a tedy každému osudu! S prvotním chtěním, vytvoří člověk vždy něco, v čem pak, dříve nebo později, bude sám jednou žít. Kdy se to stane je velmi různé. Může se tak stát ve stejném pozemském bytí, ve kterém prvotní chtění vytvořilo k tomu počátek, rovněž se tak může stát po odložení hrubohmotného těla ve světě jemnohmotném, anebo ještě později, opět v dalším pozemském bytí. Tyto změny nehrají při tom žádnou roli, ony člověka od toho neosvobozují. Neustále s sebou nese spojovací vlákna, než je od toho osvobozen, to jest „oproštěn“, konečným účinkem, provedeným zákonem vzájemného působení.

Původce je vázán na svůj výtvar, i když jím také obmyslel druhé!

Jestliže se tedy dnes člověk rozhodl, učinit druhému něco zlého, buďto v myšlení, slovech nebo skutcích, tak tím něco „postavil do světa“, zcela bez ohledu na to, zda je to všeobecně viditelné, či nikoliv, tudíž zda je to hrubohmotné nebo jemnohmotné, neboť to má v sobě sílu a tím i život, který se ve chtěním směru dále vyvíjí a projevuje se.

Jak se tedy účinek projeví u toho komu má platit, zcela záleží na duševním uzpůsobení dotyčného, a proto bude buď velký nebo malý, možná také přeměněný než jak ho chtěl nebo také nemusí přinést žádnou škodu, neboť duševní stav dotyčného je pro to zcela rozhodující. Nikdo tedy není vydán těmto věcem nechráněn, napospas.

Jinak je tomu s tím, jenž svým úmyslem a chtěním dal příčinu k tomuto pohybu, tedy byl jeho původcem. Jeho výtvar zůstává s ním bezpodmínečně svázán a po krátkém, či delším putování vesmírem, k němu opět přichází zpět, posílen, obtěžkán stejně jako včela, přitažlivostí stejného druhu. Zákon vzájemného působení se vyvolá tím, že každý výtvar při své činnosti ve vesmíru, přitahuje mnohé stejné druhy nebo je jako takový sám přitahován, přičemž slučováním vzniká zdroj síly, který soustředěnou silou stejného druhu, působí zpět, jakoby z centrály, na všechny, kteří jsou jako šňurami se shromaždištěm spojeni.

Tímto zesílením nastává stále větší zhuštění, až konečně z toho vznikne hrubohmotná sprška, ve které někdejší původce sám na sobě prožije tehdejší způsob svého chtění, aby byl konečně od toho osvobozen. *To* je vznik a vývoj tolik obávaného a nepoznaného osudu! Je to spravedlivé až do nejmenšího a nejjemnějšího odstupnění, protože přitažlivostí *jen stejných druhů*, nemůže být přivozeno ve zpětném záření nikdy nic jiného, než právě to, jaké bylo původní, skutečné chtění. Zda platilo pro někoho určitého nebo jen všeobecně je nepodstatné, neboť tentýž postup ovšem také nastává, když je člověk neřídí bezpodmínečně na jiného člověka nebo na více lidí, ale když vůbec žije v nějakém způsobu chtění.

Způsob chtění, pro které se rozhodne, je rozhodující pro ovoce, které nakonec musí sklidit. Tak visí na člověku nespočet jemnohmotných vláken nebo on na nich, jimiž k němu proudí zpět všechno to, co kdysi opravdově chtěl. Tyto proudy dávají směr, která neustále a silně působí na utváření charakteru.

Tak je v mocném ústrojí vesmíru mnoho věcí, které spolupůsobí na tom, jak se člověku „vede“, avšak nic, k čemu by člověk sám, dříve nedal příčinu.

On poskytuje vlákna, ze kterých se na neúnavném tkalcovském stavu bytí, zhotovuje plášť, který bude nosit.

Kristus vyjádřil jasně a ostře totéž, když řekl: „Co člověk zasévá, *bude* i sklízet.“ Neřekl „může“ sklízet, nýbrž „*bude*“ sklízet. To je totéž, jako sklidit *musí*, co sám zasel.

Jak často slyšíme jinak velmi rozumné lidi říkat: „Že Bůh něco takového připouští, je mi nepochopitelné!“

Nepochopitelné však je, že lidé něco takového mohou říkat. Jak malého představují si tímto prohlášením Boha. Dávají tím důkaz, že o něm smýšlejí jako o „Bohu *libovolně* jednajícím“.

Ale bůh však přímo nezasahuje do všech těchto malých a velkých lidských starostí, válečných událostí, bídy a vůbec všeho pozemského! Od počátku vetkal do stvoření své dokonalé zákony, které samočinně konají svou neúplatnou práci, tak že se na vlas vše naplňuje, věčně stejně se vyrovnává, čímž jsou upřednostňování, právě tak jako křivda a jakákoliv nespravedlnost zcela vyloučeny. Bůh se tedy nepotřebuje o to zvlášť starat, jeho dílo je bez mezer.

Hlavní chybou tak mnohých lidí je však to, že usuzují jen podle hrubohmotného a vidí se v něm jako střed, jakož i počítají s *jedním* pozemským životem, zatímco ve skutečnosti již mají *více* pozemských bytí za sebou. Tato, jakož i mezidobí v jemnohmotném světě, platí za *jednotné* bytí, jimiž se táhnou bez přerušení napjatá vlákna, takže viditelné důsledky právě probíhajícího pozemského bytí, jsou jen malou částí těchto nitek. Velkým omylem je proto věřit, že narozením vzniká zcela nový život, že dítě je „nevinné“, *(Viz přednáška č. 15: Tajemství zrození) a že všechny události budou smět být zúčtovány pouze v tomto krátkém pozemském bytí. Kdyby tomu tak skutečně bylo, pak musely by samozřejmě při existující spravedlnosti, příčiny, účinky a zpětná působení spadnout do rozpětí jednoho pozemského bytí.

Odvraťte se od tohoto omylu. Rychle pak budete objevovat, nyní tak často postrádanou logiku a spravedlnost, ve všech událostech!

Mnozí se při tom děsí a obávají se toho, co je podle těchto zákonů ve zpětném působení z dřívějšíka ještě očekává.

A přece jsou to zbytečné starosti pro toho, který to míní vážně s dobrým chtěním; *neboť v samočinných zákonech je zároveň bezpečná záruka milosti a odpuštění!*

Už vůbec nehleďte na to, že při pevném nasazení dobrého chtění se ihned stanoví hranice bodu, kde řetěz zlých zpětných účinků musí dojít ke konci, nastupuje tu v platnost ještě jiné dění nesmírné hodnoty. Trvalým dobrým chtěním ve všem myšlení a konání, proudí zpětně ze stejnorodého zdroje stálá posila, takže právě dobro v člověku bude sílit a sílit, z něho vycházet a zejména pak utvářet jeho jemnohmotné okolí, které ho obklopuje jako ochranný obal, podobně jako vrstva vzduchu kolem země, poskytující jí ochranu.

Vracejí-li se zlé zpětné účinky z dřívějšíka, nazpátek k tomuto člověku, tak sklouznou po čistotě jeho okolí nebo obalu a jsou tak od něj odvráceny.

Proniknou-li však přesto do tohoto obalu, tak se budou špatná záření buď ihned rozkládat nebo se značně zeslabí, čímž se špatný následek nemůže projevit vůbec nebo jen ve zcela nepatrném rozsahu.

Mimo to je nastalou změnou, také vlastní vnitřní člověk, na kterého jsou zpětná záření nařízena, trvalým úsilím k dobrému chtění, mnohem jemnější a lehčí, takže již nestojí stejnorodě vůči větší hutnosti špatných a nízkých proudů. Podobně jako je tomu při bezdrátové telegrafii, jestliže přijímací aparát není nastaven na stejnou vlnovou délku jako aparát vysílací.

Přirozeným následkem toho je, že hutnější proudy, protože jsou jinorodé, nemohou se pevně zachytit a neškodně projdou bez účinku.

Proto bez váhání k práci! Stvořitel vložil vám ve stvoření všechno do rukou. Využijte čas! Každý okamžik skrývá pro vás zkázu nebo zisk!

7. Stvoření člověka

„Bůh stvořil člověka k svému obrazu a vdechl mu svůj dech!“ To jsou dvě události: stvoření a oživení!

Oba tyto děje byly jako všechno, přísně podrobeny existujícím Božím zákonům. Nic nemůže vystoupit z jejich rámce. Žádný akt Boží vůle se nepostaví proti těmto nezměnitelným zákonům, které právě Boží vůli nesou. Také každé zjevení a zaslíbení se uskutečňuje se zřetelem na tyto zákony a musí se v nich naplnit, ne jinak!

Tak také vtělení člověka na zemi, jež bylo pokrokem mocného stvoření, přechodem hrubohmotnosti do zcela nové, vyšší etapy vývoje.

Mluvit o vtělení člověka podmiňuje znalost jemnohmotného světa, protože člověk v mase a krvi je jako podporující spojovací část vsunut mezi jemnohmotnou a hrubohmotnou část stvoření, zatímco zůstává zakotven v čistě duchovním.

„Bůh stvořil člověka podle svého obrazu!“ Tento tvůrčí akt neboli stvoření byl dlouhým vývojovým řetězcem, který se přísně odehrával v rámci zákonů, Bohem vetkaných do jeho díla. Nejvyšším vložené, pracují tyto zákony nedotknutelně a neochvějně na plnění Jeho vůle, samočinně jako její součást, vstříc zdokonalení.

Tedy i při stvoření člověka jako koruny celého díla v němž se měly spojit všechny druhy, spočívající ve stvoření. Proto byla v hrubohmotném světě v pozemsky viditelné hmotě postupně, dalším vývojem formována nádoba, do níž měla sestoupit jiskra z čistě duchovního, jež byla nesmrtelná. Neustálým, usilovným formováním vzniklo postupně nanejvýš vyvinuté zvíře, které přemýšlivě používalo již různé pomůcky k obživě i k obraně. Také dnes můžeme pozorovat nižší druhy zvířat, používající jednotlivé pomůcky k dosažení a zachování svých životních potřeb a k obraně, často projevující překvapivou chytrost.

Již zmíněná nanejvýš vyvinutá zvířata, jež zmizela s nastávajícími pozemskými přeměnami, označují se dnes jménem „pračlověk“. Nazývat je *předky člověka* je však velkým omylem! Stejným právem mohly by se označit krávy „částečnými matkami“ lidstva, protože převážný počet dětí v prvních měsících svého života, potřebuje kravské mléko přímo k výstavbě svého těla a s jehož pomocí tak zůstávají schopny života a růstu. Více společného se skutečnými lidmi, ušlechtilé a myslící zvíře, „pračlověk“, nemá, vždyť hrubohmotné lidské tělo není ničím jiným než nezbytnou pomůckou, kterou potřebuje, aby v pozemské hrubohmotnosti mohl všestranně působit a zřetelně se projevoval.

S tvrzením, že člověk pochází z opice, se doslova „vylévá s koupelí i dítě!“ Cíl je tu daleko přestřelen. Část děje, povyšuje se na celou skutečnost. Hlavní věc při tom schází!

Bylo by to správné, kdyby lidské tělo bylo skutečně „člověkem“. Tak však je hrubohmotné tělo jen jeho ošacením, který odkládá, jakmile se vrátí do jemnohmotnosti.

Jak tedy nastalo první vtělení člověka?

Po dosažení vrcholu vývoje v hrubohmotném světě, vyvinutými zvířaty, musela přijít změna k dalšímu vývoji, jestliže nemělo dojít k žádnému zastavení, které v sobě nese nebezpečí úpadku. Tato změna byla určená a nastala: Když duchovní jiskra vytryskla, skrze jemnohmotný svět všechno obnovovala a přitahováním povznášela; stanula na hranici v tom okamžiku, když hrubohmotně - pozemská nádoba dosáhla ve svém vývoji vrcholu, a zároveň jemnohmotně-duchovní člověk byl připraven se s hrubohmotností propojit, aby jí podporoval a povznášel.

Zatím co nádoba v hrubohmotnosti utvářením uzrávala, vyvinula se duše v jemnohmotnosti tak dalece, že měla dostatečnou sílu, při vstupu do hrubohmotné nádoby, k udržení své samostatnosti.

Spojení těchto dvou částí znamenalo tedy vroucné spojení hrubohmotného světa se světem jemnohmotným, až vzhůru do duchovna.

Teprve tato událost byla zrozením člověka!

Plození samo je také i dnes u lidí, čistě zvířecím aktem. Vyšší nebo nízké city nemají s tímto aktem samotným co dělat, avšak přinášejí vybavení těch účinků, které mají mít velký význam v *přitahování* bezpodmínečně stejného druhu.

Čistě zvířecím způsobem se také vyvíjí tělo do poloviny těhotenství. Čistě zvířecí není ve skutečnosti správný výraz, nýbrž ho chci označit jako čistě hrubohmotný.

Teprve uprostřed těhotenství, při určité zralosti vznikajícího těla, se vtělí duch určený ke zrození, jež se doposud často zdržoval v přímé blízkosti nastávající matky. Vstup ducha vyvolá první záchvěvy ve vyvíjejícím se hrubohmotném těle, tedy první pohyby dítěte. Zde vznikají také zvláštní, oblažující pocity těhotné ženy; v tomto okamžiku nastává u ní zcela jiné vnímání: Vědomí blízkosti druhého ducha v ní, což také pociťuje. A podle druhu tohoto nového, druhého ducha v ní, budou i její vlastní city.

Takový je postup při každém vtělení člověka. Nyní však zpěk k prvnímu vtělení člověka.

Nadešel tedy veliký úsek ve vývoji stvoření: Na jedné straně, v hrubohmotném světě stálo nanejvýš vyvinuté zvíře, které mělo poskytnout hrubohmotné tělo přicházejícímu člověku, na druhé straně, v jemnohmotném světě byla vyvinutá lidská duše, která očekávala spojení s hrubohmotnou nádobou, aby dala všemu hrubohmotnému další rozmach produchovněním.

Když nyní nastal u nejušlechtilejšího páru těchto vysoce vyvinutých zvířat akt plození, nenastala jako doposud inkarnace zvířecí duše *(Přednáška č. 49: Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem), ale místo ní se inkarnovala připravená duše lidská, která v sobě nesla nesmrtelnou duchovní jiskru. Jemnohmotné lidské duše s převážně pozitivně rozvinutými schopnostmi se na základě stejnorodosti inkarnovaly do mužských zvířecích těl, s převážně negativními, jemnými schopnostmi, do jejich druhu bližšího těla ženského *(Přednáška č. 78: Pohlaví).

Tato událost nedává žádnou oporu pro tvrzení, že člověk, jež má svůj původ v duchovním, pochází ze zvířete, „pračlověka“, které mu pouze poskytlo přechodnou hrubohmotnou nádobu. Dnes by také ani nejsilnějšího materialistu nenapadlo, se považovat za blízkého příbuzného zvířete, a přece je nyní, stejně jako tehdy, těsná tělesná příbuznost, tedy existující hrubohmotná stejnorodost, zatím co to skutečně „živé“ v člověku, tedy jeho vlastní duchovní „já“, není nijak stejnorodé nebo od zvířete odvozené.

Po narození, stál první pozemský člověk osamocen, osiřelý, nemohl uznat zvířata, vzdor jejich vysokému vývoji jako rodiče a nemohl s nimi mít žádného společenství.

Žena měla a mohla být nyní svými cennějšími duchovními vlastnostmi, dokonalejší než muž, jen kdyby se snažila své citění více a více harmonicky zjasňovat, čímž by se stalo mocí, která by převratně a vysoce podporujíc musela působit na celé stvoření. Bylo to však žel, v první řadě její selhání, když obětovala hříčkám mocné citové síly, jež jí byly propůjčeny, a které dokonce ještě zakalila a znečistila pocity a fantazií.

Jaký hluboký smysl je v biblickém příběhu o mlsání ze stromu poznání! Jak žena, hadem k tomu podněcená, podala muži jablko. Lépe vůbec nemohla být tato událost ve hmotnosti obrazně vyjádřena.

Podání jablka ženou, bylo uvědomění si svých vlad oproti muži a *snaha jich využít*. Uchopení a pojídání mužem však bylo přistoupením na to a probuzením pudů, aby pozornost

ženy zaměřil jen na sebe, zatímco se hromaděním pokladů a přisvojováním různých hodnot činil žádoucím.

Tím začala výchova rozumu se všemi vedlejšími účinky, jako ziskuchtivostí, lží, útiskem, čímž se mu lidé posléze plně podrobili a tak se dobrovolně stali otroky svého nástroje. S rozumem jakožto vládcem, připoutali se však v důsledku jeho vlastní podstaty také pevně na prostor a čas a tím ztratili schopnost, zachytit nebo prožít něco, co je povzneseno nad rámec prostoru a času jako všechno duchovní a jemnohmotné. To bylo úplné *oddělení* od samotného ráje a od jemnohmotného světa, jež si sami přivodili, neboť bylo neodvratné, že už nemohli všechno duchovně-jemnohmotné, které nezná čas ani prostor, „chápat“ právě na prostor a čas pevně vázaným rozumem a tím i úzce omezeným obzorem jeho schopnosti porozumění. Tak jsou pro člověka rozumu, prožitky a nazírání citových lidí, jakož i nepochopená podání jen „báchorkami“. Počtem stále více rostoucí materialisté, tedy lidé, kteří jsou schopni uznávat již jen hrubou, na prostor a čas vázanou hmotu, vysmáli se nakonec idealistům, jimž skrze mnohem větší a rozšířenější vnitřní život nebyla cesta k jemnohmotnému světu ještě úplně uzavřena a zařadili je mezi snílky, ne-li bláznů nebo dokonce podvodníky.

Přece však dnes stojíme konečně před hodinou, kdy nadejde další velký úsek ve Stvoření, bezpodmínečný vzestup, a přináší to, co měl první úsek s vtělením člověka přinést: zrození produhovnělých plnohodnotných lidí!

Lidí, kteří podporováním a zušlechťováním působí na celé hrubohmotné stvoření, což je skutečný účel lidí na Zemi. Pak již nebude více žádného prostoru pro materialistu, připoutaného k prostoru a času. Bude cizincem ve všech zemích, bez domova. Bude schnout a mizet jako pleva oddělená od pšenice. Mějte se na pozoru, abyste při tomto třídění nebyli shledáni příliš lehkými!

8. Člověk ve stvoření

Člověk nemá ve skutečnosti žít podle stávajících představ, ale má být více *člověkem citu*. Tím by se stal nutnou spojovací částí k dalšímu vývoji celého stvoření.

Poněvadž v sobě spojuje jemnohmotnost onoho světa a hrubohmotnost tohoto světa, může obojí přehlédnout a současně prožít. Navíc má ještě k dispozici nástroj, který ho staví na vrchol hrubohmotného stvoření: Rozum. S tímto nástrojem může řídit, tedy vést.

Rozum je to nejvyšší pozemské a má být *kormidlem* pozemského života, zatímco *hybnou silou* je citění, které pochází z duchovního světa. Půdou rozumu je tedy tělo, půdou citění je však duch.

Rozum je vázán na prostor a čas, stejně jako všechno pozemské, tudíž je jen produktem mozku, patřícímu k hrubohmotnému tělu. Rozum nemůže být činný nad prostorem a časem, přestože on sám je jemnohmotnější než tělo, avšak je natolik hutný a těžký, než aby se uplatnil nad místem a časem. Je tedy úplně vázán na zemi.

Avšak cit (ne pocit) je prostorový a nadčasový, vzhledem k tomu, že přichází z duchovna.

Takto vybaven, mohl být člověk vroucně spojen s jemnohmotností, ano dokonce mít spojení s čistě duchovním, a přece žít a působit uprostřed všeho pozemského, hrubohmotného. Pouze člověk je tímto způsobem vybaven.

Pouze on mohl a měl vytvořit zdravé, svěží spojení jako jediný most mezi jemnohmotnými a světlými výšinami a hrubohmotně pozemským! *Pouze skrze něj, v jeho zvláštním uzpůsobení, mohl čistý život z pramene Světla dolů do nejhlubší hrubohmotnosti a odtud opět pulzovat vzhůru v nádherném, harmonickém vzájemném působení!* On stojí mezi oběma světy, vytvářejíc spojení, takže skrze něj jsou přikovány v jediný svět.

Avšak on tento úkol nesplnil. *Oddělil* oba tyto světy, místo aby je udržel pevně spojené. *A to byl tedy pád do hříchu!* —

Člověk byl svým právě vysvětleným, zvláštním uzpůsobením skutečně předurčen za určitý druh vládce hrubohmotného světa, protože hrubohmotný svět je na jeho prostřednictví závislý, v tom smyslu, že je nucen jeho druhem spolutrpět nebo být jím povznášen, podle toho jak proudy ze Světla a Zdroje Života mohly *čistě* protékat skrze lidstvo či nikoliv.

Člověk však *znemožnil* pro jemnohmotný a pro hrubohmotný svět nutný tok, tohoto střídavého proudění. Tak jako dobrý krevní oběh udržuje tělo svěží a zdravé, tak je tomu se střídavým prouděním ve stvoření. Podvázání musí přinést zmatek a onemocnění, které nakonec vyvolá katastrofy.

Toto zlé selhání člověka nastalo, když rozum, který pochází jen z hrubohmotnosti, nepoužíval jako prospěšný nástroj, ale v plné míře se mu podřídil a učinil jej vládcem nade vším. Tím se stal otrokem svého nástroje a stal se jen člověkem rozumu, který se s hrdostí nazývá materialistou!

Tím, že se člověk zcela podrobil rozumu, připoutal sám sebe ke všemu hrubohmotnému. Tak jako nemůže rozum pochopit nic, co je nad rámec místa a času, tak samozřejmě ani ten, jež se mu úplně podřídil. Jeho obzor, tedy chápavost, zužuje se s omezenou schopností rozumu. Spojení s jemnohmotností bylotím přerušeno, vztyčila se zeď, která byla stále hutnější a nepropustnější. Protože Zdroj života, Prasevětlo, Bůh, je vysoko povznesený nad prostor a čas, a stojí ještě mnohem výše než jemnohmotnost, muselo být přirozeně rozumovým sputáním přerušeno jakékoliv spojení. Z tohoto důvodu nemůže materialista poznat Boha.

Pojídání ze stromu poznání nebylo nic jiného než pěstování rozumu. S tím bylo spojeno oddělení od jemnohmotnosti a také jako přirozený následek, uzavření ráje. Lidé si ho sami uzavřeli, tím že se zcela přiklonili svým rozumem k hrubohmotnosti, poklesli tedy a dobrovolně, čili svým rozhodnutím se přikovali do otroctví.

Kam to však vedlo? Čistě materialistické, tedy k zemi připutané, nízké myšlenky rozumu se všemi jejich průvodními účinky, prospěchářstvím, ziskuchtivostí, lží, krádežemi a útlakem, *musely* přinést tvrdé vzájemné působení stejného druhu, které se projevilo nejprve duchovně a pak také tímto přešlo do hrubohmotnosti, všechno bylo podle toho utvářeno, lidé štváni aby nakonec byla nade vším rozpoutána ... zkáza!

Chápete nyní, že události posledních let *musely* přijít? Že to půjde ještě dál, až ke zničení? K světovému soudu, jemuž stávající karmické *(osudové) zákony nezabrání. Jako když se při bouři zatahuje a nakonec musí přinést vybití a zkázu. Současně však také očistu!

Člověk nesloužil jako nutná spojovací prvek mezi jemnohmotnou a hrubohmotnou částí stvoření, nepředával neustále, osvěžující, oživující a podporující střídavé proudění, nýbrž rozdělil stvoření na dva světy, tím, že se zbavil spojení a zcela se přikoval k hrubohmotnosti, takže postupně *musely* onemocnět obě části světa. Část, která světelný proud zcela postrádala nebo skrze několik málo lidí měla ještě slabé spojení, *musela* onemocnět, ovšem velmi těžce. To je část hrubohmotná, která proto jde vstříc strašlivé krizi a v krátké době jí budou mocně otřásat horečné zimnice, až se vše nemocné tím stráví a pod novým, silným přítokem z Prapůvodu se konečně může uzdravit.

Kdo však bude při tom stráven?

Odpověď na to spočívá v samotném přirozeném dění: Každá *procítěná* myšlenka přijímá ihned, skrze tvořivou sílu, v ní žijící, jemnohmotnou formu, odpovídající obsahu myšlenky, zůstává neustále svázána jako provazcem se svým zploditelem, je jím však vyslána a odchází přitažlivostí stejnorodosti ve všem jemnohmotném a je hnána vesmírem s těmito pronikavě pulsujícími proudy, které jako všechno ve stvoření se oválně pohybují. Tak přijde čas, kdy v jemnohmotnosti myšlenka, jež na své cestě přitáhla stejné druhy, ožila a stala se skutečností, *vrací se zpět* ke svému prvopočátku a *východisku*, které navzdory jejímu putování s ní zůstává spojeno, aby se tam nyní vyvolala a vybila.

Zničení zasáhne tedy v *první řadě*, při nyní očekávaném posledním uzavření účinků, ty, kteří svým myšlením a cítěním ho způsobili a byli jeho stálými živiteli, tedy materialisty. Že ničivá, zpětně se vracející síla zasáhne ještě větší okruhy a dotkne se také jen blíže přimknutých, stejnorodých druhů těchto lidí, je nevyhnutelné.

Potom však budou lidé naplňovat to, co ve stvoření naplňovat mají. Stanou se spojovací částí, budou svými schopnostmi čerpat z duchovna, tedy nechají se vést svým čistým cítěním a přenášet je do této hrubohmotnosti, tedy pozemského, při čemž rozum a nashromážděné zkušenosti budou k tomu používat jen jako nástroje, aby počítaje se vším pozemským, prosadili v hrubohmotném životě tyto čisté city, čímž bude celé hrubohmotné stvoření trvale podporováno, očištěno a povzneseno. Tímto může také ve vzájemném působení zdravěji proudit zpět z hrubohmotnosti do jemnohmotnosti a vznikne nový, jednotný a harmonický svět. Lidé stanou se však správným plněním svého poslání, lidmi ušlechtilými a plně žádoucími, neboť také obdrží správným vřazením se do velikého díla stvoření, zcela jiné síly, než doposud, které jim umožní stále cítit spokojenost a blaženost.

9. Dědičný hřích

Dědičný hřích vzešel z prvního pádu do hříchu.

Hřích, tedy nesprávné jednání, bylo přepěstování rozumu, s čímž bylo spojeno dobrovolné připoutání k místu a času a později nastoupení vedlejších účinků ryze rozumové práce, jako je ziskuchtivost, okrádání, útisk a mnoho jiných, v podstatě však všechna z toho plynoucí zla.

Tato událost měla přirozeně u vyvíjejícího se, čistě rozumového člověka, postupně vždy silnější vliv na utváření hrubohmotného těla. Přední mozek, vytvářející rozum, byl trvalým, jednostranným úsilím, větší a větší a bylo samozřejmé, že při plození vtiskly se tyto měnící se formy do reprodukce pozemských těl a děti přinášeli si při narození stále více vyvinutý a silnější přední mozek.

V tom spočívala, ale také ještě i dnes spočívá vloha, čili schopnost vládnout všemu ostatnímu rozumovou silou, skrývající v sobě nebezpečí, že pevně přiková při plném probuzení nositele mozku, nejen pevně k místu a času, tedy všemu pozemsky hrubohmotnému, takže bude neschopný chápat jemnohmotnost a čistě duchovní, ale také ho ještě zaplete do všeho zla, což je při nadvládě rozumu neodvratné.

Přinášení tohoto dobrovolně přepěstovaného mozku, ve kterém spočívá nebezpečí čistě rozumové vlády, s později nevyhnutelnými vedlejšími účinky, *je tedy dědičný hřích!*

A tedy tělesná dědičnost orgánu, který se díky jeho nepřirozeně vystupňovanému vývoji nyní nazývá velký mozek, čímž člověku v okamžiku jeho narození přináší nebezpečí, které ho velmi snadno může zaplést do zla.

To jej snad nezbavuje zodpovědnosti. Tato mu zůstává; neboť on zdědil jen nebezpečí, ne hřích sám. Není naprosto nutné, aby nechal rozum bezvýhradně vládnout a tímto se mu podrobil. Naopak může velkou sílu svého rozumu použít jako ostrého meče a tím si v pozemském shonu uvolňovat cestu, kterou mu ukazuje jeho cit, který se také nazývá vnitřní hlas.

Bude-li však rozum u dítěte díky výchově a vzdělání neomezeně vládnout, tak padne část viny nebo lépe řečeno nastane vzájemným působením zpětná reakce od dítěte, a tu tato část zasáhne vychovatele nebo učitele, jež to způsobil. On je vázán od tohoto okamžiku na dítě, dokud se toto nezbaví omylů a následků, i kdyby to mělo trvat staletí nebo tisíciletí.

Co však takto vychované dítě učiní potom, když se mu nabídne opravdová příležitost k obratu, zasáhne ve zpětném působení jen je samotné. Takovéto příležitosti přicházejí mluveným nebo psaným slovem, otřesy v životě nebo podobnými událostmi, které vynutí okamžik hlubokého citu. Dostaví se jistě.—

Bylo by zbytečné o tom ještě dále mluvit, ve všech dalších vysvětleních byla by jen neustálá opakování, jež by se musela setkat v jediném bodu. Kdo o tom přemýšlí, tomu je záhy odhrnut závoj z očí, a mnoho otázek si tím v sobě vyřeší.

10. Syn Boží a Syn Člověka

Veliký omyl trvá již po tisíciletí: Domněnka, že Ježíš z Nazaretu byl současně Synem Božím a také často jmenovaným Synem Člověka, je falešná! V Ježíši z Nazaretu byla inkarnovaná *(Do pozemského bytí vtělená) část Božství, aby od Božství k lidstvu byla propast překlenuta mostem, který lidstvo samo strhlo výchovou rozumu, vázaného k prostoru a času. Tak byl Ježíš *Synem Božím*, jako Jeho část, jež splnil své poslání mezi lidstvem, což mohl provést jen v krvi a mase. Ve vtělení také zůstal Synem Božím.

Byl-li však Synem Božím, tak nemohl být Synem Člověka; neboť to je dvojí. A on byl a stále je Synem Božím! Kdo je tedy Syn Člověka? *(Přednáška č. 60: Syn Člověka)

Již učedníkům bylo nápadné, že Ježíš mluvil ve třetí osobě, když hovořil o Synu Člověka a ptali se ho na to. Tradiční podání jsou sepsána z osobních domněnek pisatelů, že Ježíš, Syn Boží a Syn Člověka má být jedna a táž osoba. Takto se pojaly všechny jejich zprávy a tím se rozšiřovaly omyly, aniž by to pisatelé chtěli nebo si to uvědomovali.

Když Ježíš mluvil o Synu člověka, tak mluvil v předtuše o jeho příchodu. On sám jej ohlašoval, neboť příchod Syna Člověka stojí v úzké souvislosti s působením Syna Božího. Řekl: „Když však přijde Syn Člověka...“ atd.

Je to koloběh, stejně jako všude ve stvoření. Božství přišlo skrze Ježíše dolů k lidstvu, aby přineslo a zaseto Pravdu. Setba vzešla, ovoce zraje vstříc sklizni a nyní má lidstvo v koloběhu vytrysknout vzhůru, zralé přinesenou Pravdou, k Božství v Synu Člověka a skrze něj se opět úzce spojit s Bohem.

To není myšleno jen čistě symbolicky *(obrazně), jak se mnozí domnívají, ale Slovo se naprosto přesně vyplní skrze určitou osobu, jak tomu také bylo i u Ježíše. Mezi oběma osobami, Ježíšem, Synem Božím a Synem Člověka spočívá *mocná karma lidstva* *(osud lidstva).

Ježíš šel o velikonočních svátcích do Jeruzaléma, kde bylo zastoupeno mnoho národů země. Lidé vyslali posly do Getsemane, aby Ježíše zatkli. To byl čas, kdy lidé plní nenávisti, s pozemskou surovostí, nechali Vyslance Božího hledat svými posly. Nyní dávejte pozor na okamžik, kdy on kráčet ze zahrady, a oni stáli před ním se zbraněmi a pochodněmi, s myšlenkami zkázy.

Když Syn Boží pronesl slova: „Já jsem to!“ a vydal se tím lidstvu, započala mocná karma, kterou si lidstvo na sebe uvalilo. Od toho okamžiku spočívala tíživě na lidstvu, nutíc je podle neúprosných vesmírných zákonů, hlouběji a hlouběji k zemi, až do blížícího se konečného rozuzlení. Stojíme těsně před ním!

Uzavře se to jako oválný kruh. Rozuzlení přijde skrze *Syna Člověka!*

Až budou lidé těžkými událostmi malomyslní, zoufalí a zdrcení, malí, úplně malí, pak je tu hodina ve které zatouží po zaslíbeném Vyslanci Božím a budou ho hledat! A když budou vědět kde je, vyšlou posly, stejně jako kdysi. Avšak tito pak neponesou v sobě myšlenky zničení a nenávisti, ale v nich přijde lidstvo tentokrát zdrcené, pokorné, prosící a důvěřivé k tomu, jenž je vyvolen nejvyšším Ředitelem všech světů, vykoupit je z kletby, pomoci mu a přinést osvobození z duchovní, jakož i z pozemské nouze.

Také tito poslové budou se ptát. A jako kdysi Syn Boží v Getsemane pronesl slova: „Já jsem to!“, čímž započala karma lidstva, tak bude nyní Boží Vyslanec s těmiž slovy odpovídat „Já jsem to!“: a tím rozpustí se těžká karma lidstva. Stejná slova, která uvalila velkou vinu na tehdejší nenávistné lidstvo, budou nyní dána opět na stejnou otázku, avšak důvěřivému a prosícímu lidstvu.

Mocný je koloběh této karmy a přece tak bezchybně a přesně vedený, že se v něm prorocství naplňují. A od hodiny kdy tato slova budou podruhé Božím Vyslancem pronesená vůči lidstvu, půjde to vzhůru. Teprve pak nastane podle vůle Nejvyššího Říše míru, ne dříve!

Na jedné straně vidíte posly nenáviděného lidstva, blížící se k Synu Božímu, jehož svazují, týrají a zdánlivě nad ním triumfují. Na to pak následuje právě tím přivozený trvalý úpadek v nevyhnutelném vzájemném působení. Při tom však také zesílení a dozrávání setby Ježíšem rozaseté. Nyní blíží se Ježíšem ohlášený Syn Člověka, jako Boží Vyslanec, který v úkolu Syna Božího pokračuje a toto dílo i dokončí, přináší sklizeň a při tom podle Boží spravedlnosti odděluje plevy od pšenice.

Ježíš, Syn Boží přišel z lásky mezi lidi, aby opět navázal spojení, které lidstvo přetrhalo. Syn Člověka je člověk, který je v Bohu a spojení v koloběhu uzavírá, takže celým stvořením může opět proudit čistá harmonie.

11. Bůh

Proč lidé obcházejí tak ostýchavě kolem tohoto slova, které by jim přece mělo být známější než všechno ostatní. Co je to, jež jim brání, hluboce o tom přemýšlet, vcítit se a správně jej pochopit?

Je to úcta? Ne. Je toto podivné „nedůvěřování si“ něčím velikým nebo hlubokým, zasluhujícím uznání? Nikdy více, a uvažte tedy: Modlíte se k Bohu a nemůžete si vytvořit v okamžiku modlitby ani správnou představu o tom, k němuž se modlíte, naopak jste zmateni, poněvadž se Vám o něm nikdy, ani ve škole, ani v církvi nedostalo jasného vysvětlení, jež by uspokojilo vaší vnitřní touhu po Pravdě. Skutečná Trojice zůstala vám v podstatě ještě záhadou, s čímž jste se nakonec po vynaložení nejlepších sil smířili.

Může být za těchto okolností modlitba natolik vroucí, natolik důvěřivě provedená, jak má být? To je nemožné. Pokud však svého Boha znáte, čímž vám bude důvěrnějším, není pak modlitba doprovázená hlubšími city, mnohem bezprostřednější a upřímnější?

A vy se máte a musíte přiblížit svému Bohu! Nesmíte zůstat stát jen zpovzdálí. Jak je přece poštelilé říkat, že by to mohla být nepravost, zabývat se tak důkladně Bohem. Lenost a pohodlnost dokonce tvrdí, že je to rouhání! Já však pravím vám: *Bůh to chce*. Nutnost přiblížování spočívá v celém stvoření. Proto nemá pokoru ten, kdo se před tím uniká, ale naopak bezmeznou domýšlivost! Tím přece požaduje, aby se Bůh přiblížil k němu a tím ho mohl pochopit, místo toho, aby se on snažil se k Bohu přiblížit, aby ho pochopil sám. Pokrytectví a pohodlnost, kam se jen podíváme a kde jen nasloucháme; vše pod pláštěm falešné pokory!

Vy, kteří nechcete již více spát, vy, kteří s vroucností hledáte a toužíte po Pravdě, přijměte zvěst a hledejte pravé pochopení:

Co je tvůj Bůh? Ty víš, že On pravil: „Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy vedle mě!“

Je jen *jeden* Bůh, jen *jedna* Síla! Ale co je pak Trojice? Trojjedinost? Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh, Duch Svátý?

Když si lidstvo samo uzavřelo ráj, tím, že se již nedalo vésti citem, který je čistě duchovní a tudíž také Bohu blízký, nýbrž si svévolně vychovávalo pozemský rozum a podrobilo se mu, takže se stalo otrokem svého vlastního nástroje, jež mu byl dán k používání, vzdalovalo se zcela přirozeně, také stále více a více od Boha. Tak bylo odloučení dokonáno, tím že se lidstvo klonilo především jen k pozemskému, které je bezpodmínečně vázáno na prostor a čas, což Bůh ve svém druhu nezná a čímž ho také nelze nikdy pochopit. S každou generací byla propast větší, lidé se připoutávali stále více k zemi. Stali se k zemi připoutanými lidmi rozumu, jež si říkají materialisté, ba dokonce se tak i s hrdostí nazývají, protože vůbec netuší svá pouta a s bytím, pevně vázaným na prostor a čas, zúžil se rovněž přirozeně i jejich obzor. Jak měla být z toho opět nalezena cesta k Bohu? Nikdy!

Bylo to nemožné, kdyby pomoc nevyšla od Boha. Od něj musel být proto nově zbudován most, jestliže mělo být pomoženo. A on se slitoval. Bůh sám ve své čistotě, nemohl se více zjevovat nízkým lidem rozumu, jelikož skrze svou rozumovou práci, nebyli již schopni, vycítovat, vidět nebo slyšet jeho posly a těch několik, kteří to ještě dovedli, bylo vysmíváno, protože omezený, jen na prostor a čas vázaný obzor materialistů, odmítá každou myšlenku nad dosavadní rozhled jako nemožnou, poněvadž pro něj nepochopitelnou. Také proroci proto již nestačili, jejichž síla nedokázala proniknout, protože se nakonec základní principy všech náboženských snah, rovněž staly čistě materialistickými. Musel tedy přijít prostředník mezi Božstvím a zbloudilým lidstvem, který měl více síly, než dosud všichni ostatní, a tím dokázal

proniknout. Lze říci: Kvůli těm několika, kteří uprostřed nejhrubšího materialismu toužili ještě po Bohu? Bylo by to správné, ale odpůrci by to nejradyji označili jako domýšlivost věřících, místo aby v tom spatřovali mocnou Boží Lásku a přece také i přísnou spravedlnost, jež nabízí spásu v odměně stejně jako v trestu.

Prostředník však, jenž měl sílu proniknout zmatkem, musel sám být Božský, neboť nízkost se již tak dalece rozšířila, že ani proroci jako poslové ničeho nedosáhli. Proto oddělil Bůh ve své lásce, aktem své vůle, část ze sebe a inkaroval *(vtělil do hrubohmotnosti) ji do masa a krve, do lidského těla mužského rodu: Ježíše z Nazaretu, ztělesněného Slova, ztělesněné Boží Lásky, Syna Božího!

Tak se oddělená, a přesto duchovně úzce a trvale spojená část, stala tímto *osobností*. Zůstala však skrze své vtělení osobností i nadále, po odložení pozemského těla, v okamžiku úzkého, opětovného sjednocení s Bohem Otcem.

Bůh Otec a Bůh Syn jsou tedy dva a ve skutečnosti jen jeden! A „Duch Svatý“? Kristus sám o něm řekl, že sice hříchy proti Bohu Otci a Bohu Synu mohou být odpuštěny, nikdy však hříchy proti „Duchu Svatému“!

Je tedy „Duch Svatý“ výše nebo více než Bůh Otec nebo Bůh Syn? Tato otázka již trápila a zaměstnávala mnohou mysl a tak mnohé dítě zmátla.

„Duch Svatý“ je Otcův Duch, jenž oddělen od něj, působí v celém stvoření a tak jako Syn, je s ním přece ještě úzce spojen a jedno s ním zůstává. Neúprosné zákony ve stvoření, tak jako nervové provazce pronikají celým vesmírem a bezpodmínečně přináší vzájemné působení, lidský osud nebo jeho karmu, to je... od „Ducha Svatého!“ *(přednáška č. 52: Vývoj stvoření) nebo zřetelněji: z jeho působení!

Proto řekl Spasitel, že se nikdo bez potrestání nemůže prohřešit proti Duchu Svatému, neboť v neúprosném a neposunutelném vzájemném působení se odplata vrací k původci, k východisku, ať je již dobrá nebo zlá. A jako Bůh Syn je od Otce, tak je od něho i Duch Svatý. Oba jsou tedy částí z něj, zcela k němu neodlučně náleží, jinak by mu část chyběla. Jako ruce jednoho těla provádí samostatné úkony a přece k němu patří, jestliže má tělo být úplné a samostatné úkony mohou provádět také jen ve spojení s celkem, tedy jsou s ním bezpodmínečně jedno.

Tak má Bůh Otec ve své všemohoucnosti a moudrosti, po pravici jako svou část, Boha Syna, Lásku a po levici Boha, Ducha Svatého, Spravedlnost. Oba vyšli z Boha Otce a jednotně k němu patří. To je Trojice *jednoho* Boha.

Před stvořením byl Bůh jeden! Během stvoření dal ze sebe část své Vůle jako samostatné působící do stvoření a stal se dvojediným. Když se stalo nutné dát zbloudilému lidstvu prostředníka, protože Boží Čistota nepřipouštěla bez vtělení, přímého spojení s lidstvem, jež se samo spoutalo, oddělil k tomu z Lásky část ze sebe k dočasnému vtělení, aby se lidstvu opět mohl stát srozumitelný a tak stal se narozením Krista *trojjediný*!

Co jsou Bůh Otec a Bůh Syn, bylo již mnohým jasné, ale „Duch Svatý“ zůstal zmateným pojmem. On je výkonná spravedlnost, jejíž věčné, neposunutelné a neúplatné zákony pulzují vesmírem a byly dosud jen v předtuše nazývány: Osud! ... Karma! Boží Vůle!

12. Vnitřní hlas

Takzvaný „vnitřní hlas“, to duchovní v člověku, jemuž může naslouchat je cit!

Ne nadarmo říká lidové rčení: „První dojem je vždy správný.“ Tak jako ve všech takovýchto i podobných pořekadlech a rčeních, spočívá hluboká pravda, tak je tomu i zde. Pod dojmem rozumí se vždy cit. Co člověk například cítí při prvním setkání, s jemu doposud cizím člověkem, je buď určitý druh varování k ostražitosti až k úplnému odpuzování nebo něco příjemného až k celkovým sympatiím, v mnoha případech taktéž lhostejnost. Když se tento dojem během rozhovorů a dalšího styku, vlivem rozumového úsudku odsune nebo zcela setře, takže se objeví myšlenka, že původní vjem byl falešný, tak téměř vždy ukáže se na konci takové známosti správnost nejprvnějšího dojmu. Často k trpké bolesti těch, kteří se rozumem dali uvést v omyl, předstíraného založení jiných lidí.

Cit, který není vázán na prostor a čas a je ve spojení se stejnorodým, duchovním, věčným, ihned poznal pravý druh a nenechal se ošálit obratností rozumu.

Omyl je u citu úplně vyloučen.

Vyskytuje se to tak často, že jsou lidé zmýleni, avšak jsou jen dva důvody, které mají omyl za následek: Buď rozum nebo pocit!

Jak často slýcháváme také říkat: „V této nebo v tamté věci jsem se jednou dal vést svými pocity a to jsem dopadl. Člověk má přece jen stavět více na rozumu!“ Takoví dopustili se chyby, považovali pocit za vnitřní hlas. Pějí na rozum chválu a netuší, že právě ten při pocitech hraje velkou roli.

Proto bděte! Pocit není cit! Pocit vychází z hrubohmotného těla. Toto vytváří pudy, které řízeny rozumem nechají vzniknout pocitu. To je velký rozdíl proti citu. Společná práce pocitu a rozumu však rodí fantazii.

Máte tedy na straně duchovní jen, nad prostor a čas povznesený cit. *(přednáška č. 86: Cit) Na straně pozemské v první řadě na prostor a čas vázané hrubohmotné tělo. Z tohoto těla vychází pudy, které se skrze spolupráci rozumu, vzbuzují *pocity*.

Rozum, produkt na prostor a čas vázaného mozku, je schopen, jakožto nejjemnější a nejvyšší hmotné, spoluprací s pocity vytvářet *fantazii*. Fantazie je tak výsledkem společné práce pocitu s rozumem. Ona je jemnohmotná, ale *bez* duchovní síly. Z toho důvodu může fantazie být jen *zpětně působící*. Je schopna ovlivnit vždy jen pocit vlastního zploditele, nikdy však nemůže být zdrojem síly pro jiné. Účinkuje tedy jen *zpětně* na pocit toho, jež fantazii vytvořil, může rozhořet jen *vlastní* nadšení, nikdy však nemůže účinkovat na okolí. Tímto je jasně zřejmý znak nízkého stupně. Jinak je tomu s citem. Ten nese duchovní sílu v sobě, tvořivou a oživující, a účinně tím vyznačuje na jiné, tyto strhuje a přesvědčuje.

Máme tedy na jedné straně cit a na straně druhé tělo - pudy - rozum - pocit - fantazii.

Cit je čistě duchovní, stojí nad prostorem a časem. Pocit je jemná hrubohmotnost, závislá na pudu a rozumu, tedy na nižším stupni.

Navzdory této jemné hrubohmotnosti pocitu nemůže *nikdy* nastat *smísení* s duchovním citem, tedy také žádné zkalení citu. Cit bude vždy čistý a zůstane jasný, neboť je duchovní. Bude také vždy lidmi jasně cítěn nebo „slyšen“, jestliže ... je to skutečně cit, který mluví! Převážná část lidstva se tomuto citu uzavřela, zatímco pocit před sebou rozprostřela jako hutný obal, stěnu, a přidržovala se pak mylně pocitu, považovaného za vnitřní hlas, čímž prožila mnoho zklamání a o to víc se pak spoléhala jen na rozum, netušíc, že by mohla být oklamána právě spolupůsobením rozumu. Z tohoto omylu odmítá ukvapeně všechno

duchovní, které s těmito zkušenostmi nemá absolutně co dělat a přimyká se ještě více k méněcennému.

Základní zlo je stejně jako v mnohém jiném, znovu a znovu, v dobrovolném podřízení se těchto lidí, na prostor a čas vázanému rozumu!

Člověk, který se zcela podrobuje svému rozumu, podrobuje se tím také úplně *omezení* rozumu, jakožto produktu hrubohmotného mozku pevně vázaného na prostor a čas. Tímto se pak člověk přiková zcela jen k hrubohmotnosti.

Všechno co člověk učinil, vzešlo od něj a dobrovolně. Není tedy snad spoután, ale spoutává se sám! Nechává se ovládat rozumem (neboť kdyby nechtěl, tak by se to nikdy nemohlo stát), který ho svým uzpůsobením, svazuje také s prostorem a časem a tomu co je nad prostorem a časem nemůže již více rozumět. Proto pokládá se při tom přes cítění, které je nad prostorem a časem, vlivem zúžené chápavosti, hutný obal, hranice, vázaná na prostor a čas a člověk buď již vůbec neslyší, jeho „čistý vnitřní hlas“ se ztrácí, nebo je ještě schopen na místo citu „slyšet“ s rozumem související pocit.

Vytváří se falešná představa, říká-li se: Pocit utlačuje čistý cit; neboť není nic silnějšího než cit, je tou nejvyšší silou v člověku, nemůže být nikdy potlačen něčím jiným nebo jen omezen. Správnější je říci: člověk se činí neschopným k tomu, aby cítění poznal.

Selhání spočívá vždy jen v člověku samotném, nikdy v síle nebo slabosti jednotlivých darů; neboť právě základní dar, vlastní síla, to v člověku ze všeho nejsilnější, jež v sobě nese veškerý život a je nesmrtelné, je dáno každému *jednotlivci stejně!* Tím není nikdo před nikým upřednostněn. Všechny rozdíly spočívají výlučně v *používání!*

Také nemůže tento základní dar, nesmrtelná jiskra, nikdy být zkalena nebo znečištěna! Zůstane čistou rovněž v největším bahně. Musíte jen roztrhnout obal, jímž jste se, skrze dobrovolné omezení schopnosti chápání, sami zahalili. Pak bude nezměněně právě tak čistě a jasně planout vzhůru, jak tomu bylo na počátku, rozvine se svěží a silná a spojí se se Světlem a duchovnem! Radujte se tomuto pokladu, jenž nedotknutelný ve vás spočívá! Nezáleží na tom, zda budete Vašimi bližními shledáni jako cenní či nikoliv! Každá špína, která se jako hráz nahromadila kolem této duchovní jiskry, může být odhozena, poctivým dobrým chtěním. Vykonal-li jste pak tuto práci a poklad opět uvolnili, tak jste právě tak cenní jako kdokoliv jiný, kdo ho nikdy nezakopal!

Pak běda tomu, kdo se trvale a z pohodlnosti, tvrdošíjně uzavírá chtěním k dobru! Jemu bude v hodině Soudu tento poklad odňat a tím přestane žít.

Proto se probud'te vy, kteří se udržujete uzavření, vy, kteří jste na své cítění položili plášť rozumu, omezující schopnost chápání! Dávejte pozor na hlasy k vám doléhající! Ať už je to silná bolest, mocný duševní otřes, velký zármutek nebo veliká, čistá radost, které jsou schopny odhodit zatemňující příkrov nízkých pocitů, nenechte nic takového přejít kolem vás nadarmo. Jsou to pomoci, které vám ukazují cestu! Snažší to není, když teprve na to čekáte, ale když začnete s vážným chtěním ke všemu dobrému a k duchovnímu vzestupu. Tímto stane se oddělující vrstva brzy znovu tenčí a lehčí, až se nakonec rozplyne a i nadále čistá, neposkvrněná jiskra vzplane jako šlehající oheň. Přece však tento první krok musí vzejít *jen od člověka samotného*, jinak mu nemůže být pomůženo.

Při tom musíte přísně rozlišit mezi přáním a chtěním. S přáním není vykonáno ještě nic, to nestačí k žádnému pokroku. Musí to být chtění, které podmiňuje čin, jenž v sobě již nese. S vážným chtěním čin již začíná.

I když mnohý člověk musí při tom jít po mnohých postranních cestách, poněvadž se dosud vázal jen na rozum, přece se toho však nemusí bát. Také on zvítězí! Je pro něj nutné, zjasnění jeho rozumu, v jednotlivých prožitích všech postranních cest, postupně všechno brzdící odložit a vykoupit se.

Proto odvážně vpřed. S vážným chtěním vede nakonec k cíli každá cesta!

13. Náboženství lásky

Náboženství lásky je falešně chápáno, mnohostranným zkreslením a znetvořením, pojmu *lásky*; neboť největší částí opravdové lásky je přísnost! To, co se *dnes* nazývá láskou, je všechno jiné než láska. Když se půjde tak zvaným láskám neúprosně k jádru, tak tam nezůstává nic než sobectví, ješitnost, slabost, pohodlnost, domýšlivost nebo pudy.

Opravdová láska nebude pohlížet na to, co se druhému líbí, co je mu příjemné a způsobuje mu radost, nýbrž ona se bude řídit pouze tím, co druhému *prospívá!* Nezáleží na tom, zda to druhému způsobuje radost či nikoliv. To je pravá láska a služba.

Jestliže tedy stojí psáno: “Milujte své nepřátele!” Tak to znamená: “Čiňte, co jim prospívá! Rovněž je tedy kárejte, jestliže nemohou jinak dospět k poznání!” To jest jim sloužit. Jen při tom musí vládnout spravedlnost; neboť láska se nedá oddělit od spravedlnosti, obě jsou jedno! Nemístná poddajnost znamenala by ještě větší pěstování chyb nepřátel a tím více by se připouštělo jejich klouzání po šikmé ploše. Byla by to láska? Tím by naopak došlo k provinění!

Náboženství lásky se jen přáním lidí stalo náboženstvím ochablosti, stejně jako osoba nositele Pravdy, Ježíše Krista, byla stržena k změkčilosti a povolnosti, které on nikdy neměl. Právě svojí všeobjímající láskou byl mezi lidmi rozumu, drsný a přísný. Jeho smutek, který se ho často zmocňoval, byl vzhledem k jeho vysokému poslání, a tomuto lidskému materiálu, stojícímu proti němu, už jen samozřejmý. Neměl se změkčilostí naprosto nic společného.

Náboženství lásky bude po odložení všech znetvoření a dogmatických omezení, učením přísné důslednosti, ve které nebude možné nalézt žádnou slabost a nelogickou povolnost.

14. Vykupitel

Spasitel na kříži! Tisíce těchto křížů je postaveno jako symbol toho, že Kristus za lidstvo trpěl a zemřel. Ze všech stran volají k věřícím: “Myslete na to!” Na osamělých polích, v rušných ulicích velkoměst, v tiché komůrce, v kostelech, na hrobech, a při svatebním veselí, všude slouží to k útěše, k posílení a k napomenutí. Myslete na to! Stalo se to kvůli vašim hříchům, že Syn Boží, který přinesl spásu na zemi, trpěl na kříži a zemřel.

S vnitřním rozechvěním přichází sem věřící, v hluboké úctě a pln vděčnosti. S radostným pocitem pak opouští takové místo, s vědomím, že obětavou smrtí byl rovněž zbaven svých hříchů.

Avšak ty, vážně hledající, jdi a předstup před symbol posvátné vážnosti a snaž se svého Spasitele pochopit! Odhoď od sebe měkký plášť pohodlnosti, který tě tak příjemně hřeje a vytváří blažený pocit bezstarostného a bezpečného bytí, který tě nechává setrvat v šeru až do poslední pozemské hodiny, kde jsi pak náhle vytržen ze svého polospánku, uvolněn od pozemských předsudků a nečekaně stojíš před nezkalenou Pravdou. Pak je rychle dosněn tvůj sen, na nějž jsi se upnul a s nímž jsi se ponořil do nečinnosti.

Proto se probud', tvůj pozemský čas je vzácný! Spasitel přišel kvůli našim hříchům, to je nedotknutelné a doslovně správné. Rovněž, že kvůli provinění lidstva zemřel.

Tímto však nejsou tvoje hřích z tebe sňaty! Vykupitelské dílo Spasitele, bylo započatí boje s temnem, aby přinesením Světla lidstvu, *otevřel mu cestu k odpuštění všech hříchů.* Každý musí putovat touto cestou samostatně, podle nezvratných zákonů Stvořitele. Také Kristus nepřišel zákony zrušit, ale naplnit. Nezneuznávej přece toho, jenž ti má být nejlepším přítelem! Nedávej pravdivým slovům mylný smysl!

Když se zcela správně říká: To vše se stalo kvůli hříchům lidstva, tak je tím řečeno, že Ježíšův příchod byl nutný proto, poněvadž se lidstvo už nemohlo samo dostat ven z temnoty, kterou si samo vytvořilo, a tohoto sevření se nedokázalo zbavit. Kristus musel tuto cestu nově prorazit a ukázat ji lidstvu. Kdyby lidstvo nebylo tak hluboce zapleteno do svých hříchů, to znamená, kdyby nešlo *nesprávnou* cestou, tak by příchod Ježíše nebyl nutný, a byl by zůstal ušetřen boje i cesty utrpení. Proto je to zcela správné, že musel přijít kvůli hříchům lidstva, jestliže toto nemělo na nesprávných cestách zcela sklouznout do pasti, do temna.

To však neznamená, že tím má být každému jednotlivci, *obratem ruky* odpuštěno jeho osobní provinění, jakmile jen skutečně uvěří slovům Ježíše a podle nich žije. Žije-li však podle Ježíšových slov, tak mu jeho hřichy *budou* odpuštěny. Avšak postupně, v době, až dosáhne vyrovnání protiprací dobrého chtění podle Ježíšových slov ve vzájemném působení. Ne jinak. Naproti tomu u těch, kteří podle Ježíšových slov nežijí, odpuštění není vůbec možné.

To však neznamená, že odpuštění mohou dosáhnout jen příslušníci křesťanských církví.

Ježíš hlásal *Pravdu*. Jeho slova musela proto také obsahovat všechny pravdy ostatních náboženství. Nechtěl založit církev, nýbrž ukázat lidstvu pravou cestu, která rovněž může vést pravdami jiných náboženství. Proto nachází se v jeho slovech také tolik ohlasů na tehdy již existující náboženství. Ježíš to však z nich nepřijímal, nýbrž přinášeje Pravdu, muselo se to vše také v ní opět nacházet, co v ostatních náboženstvích již z Pravdy existovalo.

Také ten, kdo sám Ježíšova slova nezná, a vážně usiluje k Pravdě a zušlechtění, žije často zcela ve smyslu těchto slov a proto rovněž bezpečně postupuje v čisté víře, k odpuštění svých hříchů. Strěs se proto před jednostranným nazíráním. Je to znehodnocení vykupitelského díla, strhávání Božího Ducha.

Kdo vážně usiluje k Pravdě a k Čistotě, tomu také neschází láska. Bude, i když někdy tvrdými pochybnostmi a boji, duchovně veden vzhůru, od stupně ke stupni, *a nehledě ke kterému náboženství patří*, setká se již zde nebo až v jemnohmotném světě, s duchem Kristovým, který ho pak povede dál, *ke konečnému cíli*, až k Otci, čímž se také naplní slova: “Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne.”

“Konečný cíl” nenastává však s posledními pozemskými hodinami, nýbrž na určitém stupni vývoje duchovního člověka, pro kterého přechod z hrubohmotného do jemnohmotného světa, znamená jen proměnu.

Nyní k události velkého vykupitelského díla samotného: Lidstvo bloudilo v duchovní temnotě. Vytvořilo si ji samo, zatím co se více a více podrobovalo jen rozumu, který dříve pracně vychovalo. Tím stahovalo hranici schopnosti chápání stále úžeji, až bylo stejně jako jejich mozek vázáno k prostoru a času a cestu k nekonečnému a věčnému nemohlo již více pochopit. Tak se stalo zcela pozemsky vázáno, omezeno na prostor a čas. Každé spojení se Světlem, s čistým, duchovním, bylo tím odříznuto. Chtění lidí bylo schopné zaměřovat se už jen na pozemské, kromě několika, kteří jako proroci neměli sílu prorazit a vytvořit volnou cestu ke Světlu.

Tímto stavem se otevřely zlu všechny brány. Duchovní temno se valilo vzhůru a zaplavilo zemi, přinášeje neštěstí. To mohlo přivodit jen *jeden* konec: Duchovní smrt. To nejstrašnější, co může člověka potkat.

Vinu na veškeré této bídě nesou lidé sami! Přivodili ji sami, neboť dobrovolně zvolili tento směr. Oni jí chtěli a vypěstovali, a ve svém bezuzdném omámení, byli dokonce ještě na tento výdobytek hrdí, aniž by v usilovně si vnucené omezenosti chápání, poznali hrůznost následků. Z tohoto lidstva nemohla být zbudována žádná cesta ke Světlu. Dobrovolné omezení bylo již příliš velké.

Jestliže měla být vůbec ještě možná záchrana, musela pomoc přijít ze Světla. Jinak by se zánik lidstva v temnotách, již více nedal zadržet.

Temno samo má vlivem nečistoty větší hutnost, jež sebou nese duchovní tíži. Kvůli této tíži je schopno samo ze sebe proniknout jen k určité hranici hmotnosti, pakliže mu z druhé strany nepřichází na pomoc přitažlivá síla. Světlo má však své čistotě odpovídající lehkost a to mu znemožňuje, až k tomuto temnu klesnout.

Tímto je mezi oběmi částmi nepřeklenutelná propast, ve které stojí člověk se svou zemí!

Spočívá to tedy v rukou lidí, zda podle druhu svého chtění a přání, vyjdou vstříc Světlu či temnu, otevrou bránu a upraví cestu, aby tím byla země zaplavená buď Světlem nebo temnem. Oni sami jsou při tom prostředníky, skrze jejichž sílu chtění Světlo nebo temno dostane pevnou oporu a odtud může s větší nebo menší silou působit. Čím větší moc nabývá na zemi Světlo či temno, o to více zahrnuje to lidstvo tím co mohou dát, dobrým nebo zlým, spásou nebo zkázou, štěstím nebo pohromou, rajským mírem nebo pekelnou mukou.

Živá síla čistého chtění příliš zeslábla, aby v již převládající, těžké, vše dusící temnotě na zemi, poskytla Světlu bod, na kterém by se mohlo zachytit, se kterým by se dokázalo propojit, tak, že by v nezkalené čistotě a tím v nezkrácené síle, temno rozložilo a lidstvo osvobodilo, jež by pak v takto vytrysklém prameni našlo sílu a mohlo hledat cestu vzhůru, ke světlym výšinám.

Světlu samotnému však nebylo možné, ponořit se tak hluboko do bahna, aniž by mu k tomu byla nabídnuta silná opora. Proto musel přijít prostředník. Jen Vyslanec ze světlych výšin, mohl *vtělením*, prorazit, lidským chtěním vytvořenou, temnou zeď, a mezi veškerým zlem, zbudovat hrubohmotný základ pro Boží Světlo, který stojí pevně, uprostřed těžkých temnot. Z tohoto zakotvení mohly pak čisté paprsky Světla roztrhnout a roztrástit temné masy, aby lidstvo nekleslo zcela do temnoty a nezadusilo se.

Tak *přišel* Ježíš kvůli lidstvu a jeho hříchu!

Takto zbudované nové spojení se Světlem, nemohlo být při čistotě a síle Vyslance Světla, temnotou odříznuto. Tím byla pro lidstvo proražena nová cesta k duchovním výšinám. Z Ježíše, z tohoto opěrného bodu Světla, vzniklého vtělením, začalo tedy vycházet jeho záření do temnot, skrze Živé Slovo, skrze Pravdu kterou přinesl. On mohl předat tuto Pravdu nezfalšovanou, protože byl spojen se Světlem skrze stejně čistou sílu, což nemohlo být temnotami zkaleno.

Lidé byli ze svého soumravného stavu vyburcováni současně se dějícími zázraky. Následovali je a narazili na Slovo. S nasloucháním, Ježíšem přinesené Pravdě, ale i přemýšlením o ní, probudilo se znenáhla ve statisících přání, tuto Pravdu následovat a více se o ní dozvědět. A tím postupně usilovali Světlu vstříc. Přáním, bylo obklopující je temno uvolněno a jeden světelný paprsek za druhým, vítězoslavně pronikal; současně však lidé nad slovy přemýšleli a shledávali je správnými. Bylo kolem nich stále světleji a jasněji, temno již více nenacházelo žádnou pevnou oporu a nakonec kleslo zpět, sklouzlo z nich, čím více a více ztrácelo půdu. Tak působilo Slovo Pravdy v temnotách, stejně jako klíčící zrno hořčičné a jako kvas v chlebu.

A to bylo dílo spásy Syna Božího, Ježíše, nositele Světla a Pravdy.

Temno, které se domnívalo, že již má nadvládu nad celým lidstvem, vzepřelo se proti tomu v divokém boji, aby dílo spásy znemožnilo. K samotnému Ježíši nemohlo, sklouzlo po jeho čistém citění. Tu bylo samozřejmé, že využije své ochotné nástroje, které pro boj mělo k dispozici.

Byli to lidé, kteří se zcela správně nazývali lidmi “rozumu”, tedy se rozumu podrobovali a tudíž jako rozum byli pevně připoutaní na prostor a čas, čímž vyšší, duchovní pojmy, stojící vysoko nad prostorem a časem již více nemohli chápat. Bylo pro ně rovněž nemožné následovat učení Pravdy. Ti všichni byli podle svého přesvědčení na “reálné” půdě, tak jako mnozí ještě dnes. Reálná půda však ve skutečnosti znamenala, půdu velice omezenou. A všichni tito lidé byli právě většinou těmi, kteří zastupovali moc, měli tedy v rukou světskou a náboženskou vládu.

Tak vybičovalo temno v zuřivém odporu tyto lidi až k vážným přehmatům, které spáchali pozemskou mocí, spočívající v jejich rukou.

Temno doufalo, že tímto Ježíše zviklá a ještě na poslední chvíli bude moci dílo spásy zničit. Že se tato moc mohla na zemi vůbec uplatnit, bylo výlučně chybou lidstva, které svými dobrovolně zvolenými, falešnými postoji zúžilo své chápání a tak dalo temnu převahu.

Sama tato vina byla hříchem, který měl za následek veškeré další zlo.

A kvůli tomuto hříchu lidstva musel Ježíš trpět! Temno bičovalo dále, až do krajnosti: Ježíš propadal smrti na kříži, jestliže trval na svých tvrzeních, že je nositelem Pravdy a Světla. Jednalo se o konečné rozhodnutí. Útěk, úplné stažení se zpět od všeho, mohlo ho zachránit od smrti na kříži. To by ale znamenalo vítězství temna na poslední chvíli, protože pak by celé působení Ježíše opět pozvolna zaniklo v písku a temno by se znovu vítězně nade vším uzavřelo. Ježíš by nesplnil své poslání a započaté dílo spásy by zůstalo nedokončené.

Vnitřní boj v Getsemane byl tvrdý, ale krátký. Ježíš se pozemské smrti nebál, nýbrž zůstal statečný a šel pro Pravdu, jím přinesenou, klidně vstříc pozemské smrti. Svou krví na kříži zpečetil všechno to, co hlásal a žil.

Tímto skutkem úplně přemohl temno, které tak prohrálo poslední trumf. Ježíš zvítězil. Z lásky k Otci, k Pravdě, z lásky k lidstvu, které tím zůstalo na cestě ke svobodě ve Světle, protože tímto vítězstvím byla Pravda jeho slov potvrzena.

Vyhnutí se smrti útekem a s tím spojené upuštění od svého díla, by muselo přinést pochybnosti.

Ježíš tedy zemřel kvůli hříchům lidstva! Nebylo-li by hříchů lidstva a odvrácení se od Boha omezením skrze rozum, tak si mohl Ježíš svůj příchod uspořít, právě tak jako svou cestu utrpení a svou smrt na kříži. Proto je to zcela správně, když to zní: Kvůli našim hříchům Ježíš přišel, trpěl a zemřel smrtí na kříži!

To však neznamena, že bys nemusel sám pykati za vlastní hříchy!

Můžeš to mít nyní snazší, protože Ježíš přinesením Pravdy ve svých slovech ti cestu ukázal. Tak není možné Ježíšovou smrtí na kříži jednoduše smýt tvoje vlastní hříchy. Mělo-li by se něco takového stát, tak by se před tím musely zákony celého vesmíru zřítit. To se však nestane. Ježíš sám se dosti často odvolával na všechno “co stojí psáno”, tedy na staré. Nové Evangelium Lásky nemá také v úmyslu staré Evangelium Spravedlnosti zbořit nebo zahrnout, *nýbrž doplnit*. Chce s ním být spojeno.

Neopomínej proto Spravedlnost velkého Tvůrce všech věcí, která se nedá posunout ani o vlas, která neúprosně stojí od samého počátku světa až jeho konci! Nemůže dokonce připustit, že by někdo na sebe vzal provinění jiného, aby to odpykal.

Ježíš mohl přijít kvůli vině druhých, tedy přijít pro vinu druhých, trpět, zemřít, jako bojovník pro Pravdu vystoupit, avšak on sám zůstal nedotčen a prost této viny, a proto ji také nemohl osobně vzít na sebe.

Dílo spásy není snad proto menší, nýbrž jest obětí nad kterou větší být nemůže. Ježíš přišel ze světlych výšin do bahna pro tebe, bojoval o tebe, trpěl a zemřel za tebe, aby ti přinesl Světlo na pravou cestu vzhůru, aby ses v temnotě neztratil a nezahynul!

Tak stojí tvůj Spasitel před tebou. To bylo jeho mocné dílo Lásky.

Boží Spravedlnost setrvala v existujících, přísných a striktních světových zákonech; neboť co člověk zasévá to bude sklízet, jak říká také samotný Ježíš ve svém poselství. Žádný halěr nemůže mu být prominut na základě Boží Spravedlnosti!

Mysli na to, když stojíš před symbolem posvátné vážnosti. Děkuj vroucně za to, že ti Spasitel svým Slovem znovu otevřel cestu k odpuštění tvých hříchů a opusť toto místo s vážným předsevzetím, touto ukázanou ti cestou jít, aby ti mohlo být odpuštěno. Jít touto cestou však neznamena snad se jen Slovu naučit a po té uvěřit, nýbrž toto Slovo *žít!* Věřit v ně, pokládat je za správné, avšak zároveň nejednat ve všem podle něj, nebylo by ti vůbec k užítku. Naopak byl bys na tom hůř než takový, který o Slově vůbec nic neví.

Proto probud' se, pozemský čas je pro tebe drahocenný!

15. Tajemství zrození

Když lidí říkají, že ve způsobu přidělení narození je velká nespravedlnost, tak nevědí co tím činí!

S velikou vytrvalostí tvrdí jedni: “Je-li na světě spravedlnost, jak se může narodit dítě zatížené dědičnou nemocí! Nevinné dítě musí nést hříchy rodičů!”

Jiní říkají: “Jedno dítě narodí se v bohatství, jiné v trpké chudobě a nouzi. Při tom nemůže vzniknout žádná víra ve spravedlnost.”

A nebo: “Připustíme-li, že rodiče mají být potrestáni, tak není správné, že se tak stalo nemocí a smrtí dítěte. Dítě musí přece při tom nevině trpět.”

Tyto a podobné řeči, hemží se po tisících mezi lidmi. Dokonce i vážně hledající lámou si nad tím někdy hlavu.

S prostým vysvětlením, že “nevyzpytatelné jsou cesty Boží, které všechno vedou k dobrému”, není touha po “proč” zprovozena ze světa. Kdo s tím má být spokojen, musí se tomu tupě odevzdat, nebo každou tazající se myšlenku ihned potlačit jako bezpráví.

Tak to není chtěno! Otázkami najde se pravá cesta. Otupělost nebo násilné potlačování, připomíná jen otroctví. Bůh však nechce otroky! Nechce tupé podrobení se, nýbrž svobodný, vědomý pohled vzhůru. Jeho nádherná, moudrá zařízení nemají zapotřebí zahalovat se do mystické temnoty, nýbrž nabývají na své vysoké, nedotknutelné hodnotě a dokonalosti, jestliže volně leží před námi! Nezměnitelně a nepodplatitelně, ve vyrovnaném klidu a jistotě, konají nezadržitelně své věčné působení. Nestarají se o zášť nebo uznání lidí, o jejich nevědomost, nýbrž dávají každému jednotlivě, až do nejjemnějších odstínů, zpět ve zralých plodech to, co on jako setbu rozesel.

“Boží mlýny melou pomalu, ale jistě”, znamená v lidové mluvě, tak trefné vyjádření tohoto bezpodmínečného tkaní vzájemného působení v celém stvoření, jehož neposunutelné zákony v sobě nesou Boží Spravedlnost a vynucují ji. Mrholí, stéká se, proudí a vylévá se to nad celým lidstvem, lhostejno zda toto si to přeje či nikoliv, zda se tomu podrobuje nebo se tomu vzpírá, musí to přijmout jako spravedlivý trest a odpuštění nebo odměnu v povznesení.

Kdyby mohl reptající nebo pochybující jen jedenkrát nahlédnout do jemnohmotného, proniknutého přísným duchem a neseného vlněním a tkaním, které celé stvoření proniká, objímá, spočívá v něm, je samo částí stvoření, živé jako věčně poháněný tkalcovský stav Boží, ihned by ostýchavě umklk a zděšen by poznal domýšlivost, spočívající v jeho slovech. Klidná důstojnost a jistota, kterou by spatřil, donutila by ho v prachu odprosit. Jak malého představoval si pak svého Boha! A jaké ohromné hodnoty nachází v jeho dílech. Pak by poznal, že ve svých nejvyšších pozemských představách se jen pokoušel Boha strhnout dolů, dokonalost velkého díla snižoval v marné snaze ho vtěsnat do malicherné soutěsky, vytvořené rozumovou výchovou, která se nikdy nemůže povznést nad prostor a čas. Člověk nesmí zapomínat, že stojí v *díle* Božím, sám je částí díla a tudíž zůstává bezpodmínečně podroben zákonům tohoto díla.

Dílo však nezahrnuje jen pozemským očím viditelné věci, nýbrž také jemnohmotný svět, který v sobě nese největší část vlastního lidského bytí a lidského působení. Jednotlivé pozemské životy jsou z toho jen malou částí, *ale vždy jsou velkými body obratu.*

Pozemské zrození tvoří vždy jen počátek zvláštních úseků v celém bytí člověka, ne však vůbec jeho počátek.

Začíná-li člověk jako takový své putování ve stvoření, tak stojí volně, bez osudových vláken, která vedou do jemnohmotného světa, přitažlivou silou stejného druhu na cestě sílí,

křížují se s jinými, vzájemně se vetkávají a působí zpět na původce, s nímž zůstávají svázány, a tak s sebou nesou osud nebo karmu. Účinky vláken proudících současně zpět, splývají pak do sebe, čímž původně ostře výrazné barvy obdrží jiný odstín a přináší nově splynutý obraz. *(Přednáška č. 6: Osud) Jednotlivá vlákna tvoří cestu zpětnému působení tak dlouho, až původce v nitru své bytosti již více neposkytuje pro stejný druh žádný opěrný bod, tuto cestu sám ze sebe již neobnovuje a neudrží ji čerstvou, čímž se tato vlákna nemohou již pevně zachytit, nemohou se zaháknout a musí od něj uschlé odpadnout, lhotejnost, zda jsou dobré nebo zlé.

Každé osudové vlákno formuje se tedy jemnohmotně, aktem vůle při rozhodnutí k činu, napíná se ven, avšak zůstává v původci zakotvené a tvoří tak bezpečnou cestu ke stejným druhům, tyto posiluje, a současně však od nich dostává sílu, která proudí zpět, k východisku. V tomto dění spočívá pomoc, která přichází usilujícímu k dobru, jak je zaslíbeno, a nebo skutečnost, že “zlo opět nutně plodí zlo”. *(Přednáška č. 30: Člověk a jeho svobodná vůle)

Každému člověku přinášejí tedy zvrtné působení tato běžící vlákna, k nimž denně navazuje nové, jeho osud, který sám sobě vytváří a je mu podroben. Každá libovůle je při tom vyloučena, tedy také každá nespravedlnost. Karma, kterou člověk nese s sebou a která se jeví jako jednostranné předurčení, je ve skutečnosti bezpodmínečný *následek* jeho minulosti, pokud ve vzájemném působení nebyla ještě vyrovnána.

Skutečný počátek bytí člověka je *vždy* dobrý, a u mnohých také i konec, s výjimkou těch, kteří sami sebe ztratili, tím že nejdříve ze sebe, svým rozhodnutím podali ruku zlu, které je pak zcela vtáhlo do zkázy. Osudové proměny spočívají vždy jen v mezidobích, časech vnitřního rozvoje a zrání.

Člověk sám formuje si tedy neustále svůj budoucí život. Dodává vlákna a určuje tím barvu a vzor roucha, které pro něj tkalcovský stav Boží, zákonem vzájemného působení utká.

Často daleko nazpět leží příčiny, které rozhodujícím způsobem působí na poměry, v nichž bude duše zrozena, právě tak pro dobu, pod jejímiž vlivy dítě vstupuje do pozemského světa, aby pak během jeho pozemského putování stále působily a dosáhly toho, co je přímo pro tuto duši nutné rozuzlit, obrousit, odhodit a dále se naučit.

Avšak neděje se také jen jednostranně pro dítě, nýbrž vlákna se spřádají samočinně tak, že v pozemském zároveň spočívá vzájemné působení. Rodiče dávají dítěti přímo to, co potřebuje ke svému dalšímu vývoji, právě tak na druhé straně dítě rodičům, nechť je to dobré nebo zlé, neboť k dalšímu vývoji a k rozmachu patří ovšem také uvolnění od zla, prožitím téhož zla, čímž jako takové bude poznáno a odvrženo. Příležitost k tomu neustále přináší vzájemné působení. Bez něj by člověk nemohl nikdy být skutečně osvobozen od toho co se událo. Tak spočívá v zákonu vzájemného působení jako veliký dar milosti, cesta ke svobodě a ke vzestupu. Proto nemůže být o trestu vůbec hovořeno. Trest je falešný výraz, protože právě v tomto dění spočívá mocná Láska, kterou poskytuje ruka Tvůrce k odpuštění a osvobození.

Pozemský příchod člověka se skládá z plození, inkarnace a zrození. Inkarnace je vlastní vstup člověka do pozemského bytí. *(Přednáška č. 7: Stvoření člověka)

Tisícero násobná jsou tedy vlákna, která spolupůsobí při určení inkarnace. Vždy však, až do nejjemnějších odstínů, je také v tomto dění spravedlnost, která se vybavuje a tlačí k podpoře *všech* zúčastněných.

Tím stává se zrození dítěte ještě více posvátnějším, důležitějším a hodnotnějším, než jak je to obecně bráno. Tím přece nastává dítěti, rodičům a dokonce sourozencům a dalším lidem přicházejícím do styku s dítětem, jeho vstupem do pozemského světa nová, zvláštní milost Stvořitele, tím, že všichni obdrží příležitost, jakýmkoliv způsobem pokročit vpřed. Rodičům může být nutnou zdravotní péčí, těžkými starostmi nebo útrapami poskytnuta příležitost k duchovnímu zisku, ať již jako lék, prostý prostředek k účelu nebo také skutečné vyrovnání staré viny, dokonce snad předběžné vyřešení hrozící karmy. Neboť stává se velmi často, že při

započatém dobrém chtění člověka, kterého má zasáhnout vlastní vážná nemoc, právě zákonem vzájemného působení, jakožto karma, tak z milosti, následkem jeho dobrého chtění bude *předběžně* rozuzlena, skrze jeho svobodného rozhodnutí, obětavě ošetřovat vlastní nebo cizí dítě. Skutečné vyrovnání však může nastat jedině v citu, v úplném prožití. Při vykonávání opravdu milující péče, je prožitek často ještě větší, než při vlastní nemoci. Ten je hlubší v obavě, bolesti během nemoci dítěte nebo někoho jiného, koho považujeme za svého milovaného bližního. Právě tak hluboká je radost z jeho uzdravení. A právě tento silný prožitek sám, pevně vtiskne své stopy do citu, do duchovního člověka, tím ho přetváří a touto přeměnou odřízne osudová vlákna, která by ho jinak ještě potkala. Tímto odříznutím nebo oprostěním, odmrští se vlákna jako napjatá guma zpět, na opačnou stranu, ke stejnorodým shromaždištím, ze kterých je přitažlivá síla nyní jednostranně přitahuje. Tím je každý další účinek na změněného člověka vyloučen, protože k tomu schází spojovací cesta.

Jsou tedy tisíce způsoby vyrovnání v této formě, jestliže člověk dobrovolně a rád převezme nějakou povinnost vůči druhým, z lásky nebo z lásce příbuzného soucitu.

Ježíš ukázal ve svých podobenstvích toho nejlepší příklady. Právě tak ve svém kázání na hoře a všech ostatních řečech, poukazoval zcela zřetelně na dobré výsledky takového jednání. Mluvil při tom vždy o "bližním" a ukázal tím nejlepší cestu k vyrovnání karmy a ke vzestupu v prosté a živoucí formě. "Miluj svého bližního jako sebe sama" napomínal a dal tím klíč k bráně veškerého vzestupu. Nemusí se při tom vždy jednat o nemoc. Děti, jejich nutné ošetřování a výchova, dává přirozeným způsobem tolik příležitostí, že skrývají v sobě *všechno*, co vůbec jen jako vyrovnání může přicházet v úvahu. A proto děti přinášejí požehnání, lhostejno, jak jsou zrozeny a vyvinuty!

To, co platí pro rodiče, platí rovněž také sourozencům a všem, kteří s dětmi přicházejí hodně do styku. Tito mají rovněž příležitosti, novým pozemšťanem získat, tím že se snaží, ať již také jen odložením špatné vlastnosti nebo podobnými věcmi, v trpělivosti, ve svědomitém napomáhání nejrůznějšího druhu.

Dítěti samotnému je však pomozeno ne méně. Každý je zrozením postaven před možnost, dojít o mocný kus cesty vzhůru! Kde se tak neděje, je dotyčný na tom sám vinen. V takovém případě on nechtěl. Proto je třeba každé zrození považovat za dobrotivý dar Boží, který přichází k rozdělení stejnoměrně. Také tomu, kdo sám žádné děti nemá a vezme si k sobě cizí dítě, není zkráceno požehnání, nýbrž je ještě větší, činem přijetí, když se tak stalo kvůli dítěti a ne k vlastnímu uspokojení.

Při běžné inkarnaci hraje vedoucí roli přitažlivost duchovně stejného druhu, tak jako účinkuje při vzájemném působení. Vlastnosti, které se jeví jako dědičné, nejsou ve skutečnosti zděděné, nýbrž přivezené výlučně touto silou přitažlivosti.

Není při tom nic duchovně zděděno od matky nebo otce, protože dítě je právě tak pro sebe uceleným člověkem, jako oni sami, jen v sobě nese stejné druhy, jimiž se cítilo být přitahováno.

Přece však to není sama tato síla přitažlivosti, která při inkarnaci účinkuje rozhodujícím způsobem, nýbrž mají do toho co mluvit také jiná průběžná osudová vlákna, která jsou k inkarnující se duši vázána, a která snad jsou nějakým způsobem spojena s členy rodiny, do níž je duše vedena. Všechno to spolupůsobí, táhne a nakonec přivozuje inkarnaci.

Jiné je to, když duše na sebe bere dobrovolné posláním, aby buď určitým pozemským lidem pomohla nebo spolupůsobila na nějaké pomocné činnosti pro celé lidstvo. Pak také duše bere předem na sebe vědomě všechno, co jí na zemi potká, čímž nemůže být vůbec hovořeno o nespravedlnosti. A za to musí pro ní nastat odměna, v důsledku vzájemného působení, jestliže se všechno stalo v obětavé lásce, která se však po odměně neptá. V

rodinách, ve kterých jsou dědičné nemoci, přichází duše k inkarnaci, jež tyto nemoci vzájemným působením potřebují k vyrovnání, očištění nebo k postupu vpřed.

Hlavní a zadržující nitky nepřipustí chybnou, tedy nespravedlivou inkarnaci. Vylučují z toho jakékoliv pochybení. Bylo by to pokusem, plavat proti proudu, který s železnou, neposunutelnou mocí, plyne svojí upravenou cestou a každý odpor předem vylučuje, tak že dokonce k nějakému pokusu nemůže vůbec dojít. Při přesném povšimnutí si jeho vlastností však dává jen požehnání.

A povšimnutí dojde rovněž všechno při dobrovolných inkarnacích, při kterých se dobrovolně přijímají nemoci k dosažení určitých účelů. Když třeba otec nebo matka na sebe vlastní vinou uvalí nemoc, ať už také jen nerespektováním přirozených zákonů, které bezpodmínečně vyžadují zřetel na zdravé udržování svěřeného těla, tak bude bolest z toho, že tuto nemoc také znovu vidí u dítěte, již v sobě nést usmíření, jež povede k očištění, jakmile bolest procítí opravdově.

Uvádět zvláštní příklady by bylo bezúčelné, protože každé jednotlivé zrození by mnohonásobně spletenými osudovými vlákny podávalo nový obraz, odlišný od jiných a dokonce každý stejný druh se jemnými odstíny vzájemného působení, v jeho směšování, musí jevit v tisícírozných proměnách.

Budiž uveden jen jednoduchý případ: Matka miluje svého syna tak, že všemi prostředky mu zabráni, aby kvůli sňatku od ní odešel. Poutá ho trvale na sebe. Tato láska je falešná, čistě egoistická, sobecká, i kdyby matka podle svého mínění nabídla všechno, aby synovi připravila krásný pozemský život, jak jen to je možné. Svojí sobeckou láskou neprávem zasáhla do života svého syna. Opravdová láska nikdy nemyslí na sebe sama, nýbrž vždy jen na prospěch milovaného a jedná tak i tehdy, když je to spojeno s vlastním odříkáním. Přichází matčina hodina, kdy je odvolána. Syn stojí nyní sám. Je pro něj příliš pozdě, aby se ještě radostným rozmachem pozvedl ke splnění svých vlastních přání, jež poskytuje mládí. Navzdory všemu při tom ještě něco získal; neboť cosi uvolnil způsobeným odříkáním. Buď je to stejnorodost z jeho dřívějšího bytí, čímž se vyhnul vnitřní osamělosti v manželství, která by ho jinak musela v případě sňatku zastihnout, nebo cokoli jiného. V takovýchto věcech pro něj plyne jen přínos. Matka však si svou sobeckou lásku odnesla s sebou. Přitažlivá síla duchovně stejného druhu táhne jí proto neodolatelně k lidem se stejnými vlastnostmi, protože nachází v jejich blízkosti možnost, v citovém životě takovýchto lidí, spoluprocítit malou část jejich vlastní vášně, jestliže tito svou sobeckou lásku uplatňují vůči druhým. Tím zůstává pozemsky připoutaná. Jestliže však u lidí, v jejich blízkosti se trvale nachází, nastane plození, dochází u ní, spojením, kterým se duchovně připoutala k inkarnaci. Pak se karta obrací. Nyní musí jako dítě trpět, pod stejnou vlastností otce nebo matky, tím samým, čímž kdysi nechala trpět své dítě. Nemůže odejít ze svého rodného domu, navzdory její touze a nabízejícím se příležitostem. Její vina je vyrovnána, tím že prožítím takovýchto vlastností na sobě samé, je pozná jako bezpráví a tím je od nich oprostěna.

Spojením s hrubohmotným tělem, tedy inkarnací, je každému člověku dána páska, která mu brání přehlédnout jeho minulé bytí. To je také, stejně jako všechno dění ve stvoření, jen k přínosu dotyčného. V tom spočívá opět moudrost a láska Stvořitele. Kdyby si byl každý vědom svého dřívějšího bytí, tak by zůstal ve svém novém pozemském životě jen klidným pozorovatelem, stojícím stranou, ve vědomí získaného pokroku nebo vyrovnání něčeho, v čem taktéž pokrok spočívá. Právě tím by pro něj nebyl žádný postup vpřed, nýbrž místo toho by to přineslo velké nebezpečí úpadku. Pozemský život má být skutečně *prožit*, jestliže má mít účel. Jen co se vnitřně se všemi výškami a hloubkami naskrz prožije, tedy procítí, stává se osobním vlastnictvím. Znal-li by člověk vždy jasně a předem přesný směr, který mu je užitečný, tak by pro něj nebylo žádného uvažování, žádného rozhodnutí. Tím by nemohl znovu získat žádnou sílu a žádnou samostatnost, které bezpodmínečně potřebuje. Takto však

bere každou situaci svého pozemského života opravdově. Každé skutečné prožití pevně vtiskuje dojmy do citění, do toho nepomíjejícího, které člověk s sebou bere při proměně jako jemu náležející, část jeho samého, nově, dojmy utvářenou. Avšak také *jen* co skutečně prožil; všechno ostatní zanikne s pozemskou smrtí. *Prožité* však zůstává jako vyjasněný hlavní obsah pozemského bytí jeho ziskem! K prožitému nepatří všechno naučené. Nýbrž z naučeného jen to, co si člověk prožitím osvojil. Všechna ostatní změt' naučeného, pro něž mnohý člověk obětoval celé své pozemské bytí, zůstává zpět jako plevy. Proto nemůže být kterýkoliv okamžik života brán nikdy dost vážně, a myšlenkami, slovy a skutky musí proudilo silné životní teplo, aby neklesly k prázdným zvyklostem.

Nově narozené dítě jeví se díky pásce přiložené při inkarnaci jako zcela nevědomé a je proto mylně také pokládáno za nevinné. Při tom přináší si často silnou karmu, která mu nabízí příležitost, dřívější bludné cesty vykoupit úplným prožitím. Karma je v předurčení jen nutným následkem dění. Při dobrovolném přijetí poslání se tím dosahuje pozemského porozumění a pozemské zralosti ke splnění poslání, pokud to nepatří k poslání samotnému.

Proto by neměl člověk reptat nad nespravedlností při zrození, nýbrž vděčně vzhlížet ke Stvořiteli, který s každým jednotlivým zrozením dává jen novou milost!

16. Lze doporučit okultní školení?

Tato otázka musí být zodpovězena absolutním "ne". Okultní školení, ke kterému se všeobecně počítá cvičení k dosažení jasnovidnosti, jasnoslyšnosti atd. je překážkou k vnitřnímu svobodnému rozvoji a ke skutečnému duchovnímu rozmachu. Co je tím možné vypěstovat, ukazuje se v minulých dobách u takzvaných mágů, *(Kouzelníků) jakmile mělo školení poněkud příznivý průběh.

Je to jednostranné tápání zdola nahoru, přičemž nemůže dojít k překročení takzvaného pozemského okruhu. Při všech těchto událostech, dosažitelných za určitých okolností, bude se jednat o věci nízkého a nejnižšího druhu, které člověka samy o sobě nemohou přivést výše, ale mohou ho snadno svést.

Člověk je schopen tím proniknout jen do jemu nejbližší ležícího jemnohmotného okolí, jehož inteligentní bytosti jsou často ještě nevědomnější než samotní pozemští lidé. Všechno, čeho tím dosáhne, je, že se otevře jemu neznámému nebezpečí, před kterým zůstává chráněn právě neotevřením se.

Kdo se cvičením stává jasnozřivým nebo jasnoslyšným, bude v tomto nízkém okolí vidět nebo slyšet často také věci, které mají vytvořit dojem vysokého a čistého a přece jsou od toho daleko vzdáleny. K tomu ještě přistupuje vlastní, cvičením ještě více podrážděná fantazie, která také vytváří okolní prostředí, které žák pak skutečně vidí a slyší a zmatek je tu. Takovýto člověk, stojící na nejistých nohou vlivem umělého školení, nemůže to odlišit, nemůže při nejlepší vůli rozeznat ostrou hranici, táhnoucí se mezi pravdou a klamem, jakož i tisícové možnosti tvořivé síly v jemnohmotném životě. K tomu přichází nakonec ještě nízké, pro něj bezpodmínečně škodlivé vlivy, kterým sám sebe, dobrovolně, s velkou námahou otevřel, kterým nemůže vzdorovat vyšší silou, a tak stává se brzy vrakem zbaveným kormidla na neznámém mu moři, který pro všechno s čím se setká může být nebezpečný.

Je to tedy přesně tak, jako kdyby člověk nemohl plavat. Je plně schopný, zcela chráněn v loďce, plout jemu neznámým živlem. Srovnatelné je to v pozemském životě. Vytáhne-li však během plavby prkno z loďky ho chránící, tak protrhne do své ochrany díru, skrze kterou pronikne voda, jeho ochrany ho zbaví a strhne dolů. Tento člověk, v plavání nezkušený, stává se tím jen obětí neznámého mu živlu.

Takový je postup okultního školení. Člověk tím vytahuje jen prkno ze své, chránící ho lodi, *avšak neučí se plavat!*

Jsou však také plavci, kteří se nazývají mistry. Plavci v tomto oboru jsou takoví, kteří v sobě nesou hotovou vlohu a určitým školením jí podali ruku, aby ji přivedli k uplatnění, hledající jak ji co nejvíce rozvinout. V takových případech spojí se tedy více méně hotové vlohy s umělým školením. Avšak také u nejlepšího plavce jsou vždy stanoveny dosti úzké hranice. Odváží-li se příliš daleko, tak mu ochabnou síly a je nakonec právě tak ztracen, stejně jako neplavec, jestliže ... mu, stejně jako neplavci nepřijde pomoc.

Taková pomoc může však v jemnohmotném světě přijít jen ze světlých výšin, z čistého duchovna. A tato pomoc opět se může přiblížit pouze tehdy, když ten kdo se nachází v nebezpečí, dosáhl ve svém duševním vývoji určitý stupeň čistoty, se kterým se tato může spojit k opoře. A takovéto čistoty se nemůže dosáhnout pokusy v okultním školením, nýbrž může nastat jen povznesením pravé vnitřní morálky ve stálém pohledu vzhůru k čistotě Světla.

Sledoval-li člověk *tuto* cestu, která ho časem postupně přivede k určitému stupni vnitřní čistoty, což se pak přirozeně odráží také v jeho myšlenkách, slovech a skutcích, tak dostává se mu pozvolna spojení s čistými výšinami a odtud ve vzájemném působení také umocněné síly.

Tímto má přes všechny mezistupně spojení, jež ho udržuje a jehož se může přidržet. Netrvá to pak dlouho a je mu poskytnuto bez zvláštní námahy všechno, co se plavci marně snažili dosáhnout. Avšak s opatrností a obezřetností, která spočívá v přísných zákonech vzájemného působení, aby toho vždy dostal právě jen tolik, kolik je schopen dát, v přinejmenším stejné míře odezvy, čímž je každé nebezpečí předem vyloučeno. Konečně stává se oddělující přepážka, která se dá srovnat s prkny lodě, tenčí a tenčí a nakonec zcela odpadne. To je pak ale také okamžik, kdy člověk, stejně jako ryba ve vodě, se v jemnohmotném světě, až vzhůru ke světlým výšinám, cítí zcela jako doma. To je jediná správná cesta. Všechno předčasně dosažené umělým cvičením je při tom chybné. Jen rybě ve vodě není voda nikterak nebezpečnou, protože to je "její živel", pro který v sobě nese veškerou výzbroj, které školený plavec nemůže nikdy dosáhnout.

Provádí-li člověk školení, tak předchází jeho započetí dobrovolné rozhodnutí, jehož následkům je pak podroben. Proto také nemůže počítat s tím, že mu musí být pomozeno. Mohl se předem svobodně rozhodnout.

Avšak člověk, který k takovému školení podnítí jiné, kteří jsou pak těmto nebezpečím vydáni napospas nejrůznějším způsobem, bere na sebe velkou část následků jako vinu od každého jednotlivě. Ke všem je jemnohmotně připoután. Neodvolatelně musí po svém pozemském úmrtí dolů, k těm jež ho předešli, kteří podlehli nebezpečí, až k tomu, který klesl nejhluběji. On sám není schopen stoupat dříve, než každému jednotlivci opět pomůže vzhůru, bludnou cestu napraví a kromě toho také než se tímto zameškané dohoní. To je vyrovnání ve vzájemném působení a současně pro něj cesta milosti, kterou napraví křivdu a povznese se.

Působil-li v tom nějaký člověk nejen slovem, ale i písmem, tak ho to zasáhne ještě hůře, protože tyto spisy dále působí neštěstí i po jeho pozemském úmrtí. Musí pak v jemnohmotném životě vyčkat, až tam nepřichází nikdo další, který se jeho spisy nechal uvést v omyl, a kterému by proto měl pomáhat vzhůru. Při tom mohou uběhnout staletí.

Tím však není míněno, že oblast jemnohmotného světa má zůstat v pozemském životě nedotčena a uzavřena!

Vnitřně zralým lidem bude vždy v pravou hodinu připadat, že se cítí jako doma v tom, co pro druhé skrývá nebezpečí. Oni smí spatřit Pravdu a předávat ji dále. Avšak při tom budou jasně přehlížet také ona nebezpečí, která hrozí těm, kteří chtějí okulturními cviky proniknout do nížin jim neznámé země. Oni nikdy nedají podnět okulturnímu školení.

17. Spiritismus

Spiritismus! Medialita! Mocně plane spor pro ně a také proti nim. Není mým úkolem hovořit o protivnících a jejich horlivosti v popírání spiritismu. Bylo by to plýtvání časem; neboť každý logicky myslící člověk potřebuje si jen přečíst o způsobech takzvaných zkoušek nebo výzkumech, aby sám poznal, že tyto ukazují úplnou nevědomost a naprostou neschopnost “badatelů”. Proč? Jestliže chci prozkoumat zeminu, musím se řídit podle země a jejího uzpůsobení. Chci-li naproti tomu prozkoumat moře, nezbude mi nic jiného, než se při tom řídit uzpůsobením vody a použít podstatě vody odpovídající pomocné prostředky. Jít na vodu s rýčem a lopatou nebo s vrtačkami, nedovedlo by mně v mém bádání asi daleko. Nebo mám snad popřít vodu, protože ji na rozdíl od mně známější, tuhé země hladce proniknu rýčem? Nebo proto, že nemohu po ní chodit právě tak, jak jsem zvyklý po pevné zemi? Protivníci by řekli: “To je rozdíl; neboť existenci vody vidím a cítím, což nemůže tedy nikdo popřít!”

Jak je tomu dlouho, když se velmi usilovně popíraly miliony pestrobarevných živých tvorů v kapce vody, o jejichž existenci nyní ví již každé dítě? A proč se to popíralo? Jen proto, že jich nebylo vidět! Teprve, když se vynalezl nástroj, který byl nastavený na jejich vlastnosti, mohl být tento nový svět rozeznán, viděn a pozorován.

Stejně je to s mimohmotným světem, takzvaným oním světem! Staňte se přece vidoucími! A *potom* si dovoďte soudit! Záleží to na *vás*, ne na “jiném světě!” Kromě vašeho hrubohmotného těla máte ještě v sobě také hmotu jiného světa, zatímco ti co jsou na onom světě, vaše hrubohmotné tělo již nemají. Žádáte a očekáváte, aby se vám ti co jsou na onom světě přiblížili (dali znamení atd.), kteří již nedisponují žádnou hrubohmotností. Čekáte na to, že oni dokážou *vám* svoji existenci, zatímco vy sami, kromě hrubohmotnosti disponujete rovněž také hmotou těch na onom světě, sedíte vyčkávajíc s gesty soudce.

Budujte mosty přece vy, kteří budovat *můžete*, pracujte konečně se stejnou hmotou, která je také vám k dispozici a staňte se tím vidoucími! Anebo mlčte, když tomu nerozumíte a krmte dál jen hrubohmotné, které stále více zatěžuje jemnohmotné. Jednou přijde den, kde se oddělí jemnohmotné od hrubohmotného a pak musí zůstat ležet, protože se zcela odnaučilo vzletu; neboť také to všechno je podrobené pozemským zákonům, stejně jako pozemské tělo. Jen pohyb přináší sílu! Nepotřebujete médií, abyste poznali jemnohmotné. Pozorujte jen život, který vaše vlastní jemnohmotné ve vás vede. Dejte mu vaši vůli, co potřebuje, aby zesílilo. Nebo hodláte existenci své vůle rovněž popřít, protože jí nevidíte a nemůžete nahmatat?

Jak často cítíte důsledky své vůle v sobě samých. Sice je cítíte, nemůžete je však ani vidět, ani uchopit. Nechť je to povznesení, radost nebo zármutek, hněv nebo nenávisť. Jakmile má vůle účinek, musí mít rovněž také sílu, která vytváří tlak; neboť bez tlaku nemůže být žádný účinek, žádné pociťování. A kde je tlak, musí působit těleso, něco pevného ze stejné hmoty, jinak žádný tlak vzniknout nemůže.

Musí to tedy být pevné formy z hmoty, kterou svým hrubohmotným tělem nemůžete ani vidět, ani nahmatat. A taková je hmotnost onoho světa, kterou můžete rozpoznat také jen vaší, v nitru tkvící stejnorodostí.

Podivný je spor pro i proti životu po pozemské smrti, často skutečně až ke směšnosti. Kdo klidně, bez předsudků a bez přání přemýšlí a je schopen pozorovat, brzy shledává, že skutečně *všechno*, úplně všechno mluví pro pravděpodobnost existujícího jinohmotného světa, který současný průměrný člověk není schopen vidět. Je to tolik případů, které na to stále znovu a znovu poukazují, a které prostě nelze odsunout stranou jako neexistující. Naproti tomu za bezpodmínečným koncem po pozemské smrti, kdy už nic neexistuje, není nic jiného,

než přání mnohých, kteří by se tím rádi chtěli jakýmkoliv způsobem zbavit duchovní zodpovědnosti, při níž na misky vah nepadá chytrost a obratnost, nýbrž jen skutečné cítění.

Nyní však k *přívržencům* spiritismu, spiritualismu, a tak dále, jak oni to také rádi nazývají, vede to nakonec k témuž, k velkým omylům!

Přívrženci jsou často Pravdě daleko nebezpečnější a přinášejí více škody než protivníci.

Z miliónů jsou jen nemnozí, kteří si chtějí nechat říci pravdu. Většinou jsou zapleteni do obrovského věnce malých omylů, které jim nedovolí najít cestu ven, k prosté pravdě. V čem je vina? Snad v onom světě? Nikoliv! Nebo v médiích? Také ne! *Jen v jednotlivci samotném!* Není dost opravdový a přísný sám k sobě, nechce se zbavit předsudků, bojí se zbořit jím vytvořené představy o onom světě, které mu dlouhou dobu v jeho fantazii poskytovaly *posvátnou hrůzu a jakýsi oblažující pocit*. A běda tomu, kdo by se toho dotkl! Každý přívrženec má již pohotově připravený kámen, aby ho na něj vrhl! Pevně se k tomu přimkl a je připraven mnohem dříve nazvat obyvatele onoho světa lháři nebo škádlivými duchy anebo média obvinít z nedostatečnosti, než aby šel klidně zkoumat sám sebe, a zvážil, zda *jeho představy* snad nebyly falešné.

Kde bych měl začít, abych vyhubil tak mnoho plevele? Proto budiž to, co zde říkám, jen pro ty, kteří vážně hledají; neboť jen takoví mají nalézt.

Příklad: Člověk vyhledá médium, nechť je toto významné či nikoliv. Jsou s ním ještě jiní lidé. "Seance" začíná. Médium "selže". Nic nebude. Následek? Jsou lidé, kteří na to řeknou: Médium je k ničemu. Jiní: Celý spiritismus není nic. Bádající se bijí v prsa a vyhlašují: Častokrát vyzkoušené mediální schopnosti média byly jen podfuk; neboť po té co jsme přišli *my*, neodvažuje se médium ničeho. A "duchové" mlčí! Věřící a přesvědčení však odcházejí stísněni pryč. Proslulost média utrpí a může zcela zaniknout při opakovaném "selhání." Má-li dokonce médium někoho na způsob manažera, a jsou-li s tím spojeny finanční příjmy, tak bude manažer nervózně tlačit na médium, aby se přece namáhalo, když už lidé za to dávají peníze atd.. Krátce: Jsou z toho pochybnosti, posměch, nespokojenost a médium se bude při novém pokusu křečovitě snažit pohroužit se do mediálního stavu, při tom snad v nějakém druhu nervózního sebeomámení neúmyslně řekne něco, co se domnívá slyšet, anebo se uchýlí přímo k podvodu, který například u mluvícího média nebude příliš těžký. Závěr: Podvod, popření celého spiritismu, protože snad některá média za uvedených okolností sáhla k podvodu, aby se vyhnula narůstajícímu K tomu několik otázek:

1. Ve které společenské třídě, nechť je jakákoliv, nejsou žádní podvodníci? Odsuzuje se kvůli nějakým podvodníkům také při jiných věcech ihned dovednost poctivě pracujících?

2. Proč je tomu tak právě zde a skutečně nikde jinde? Tyto otázky může si každý sám snadno zodpovědět. Kdo však nese hlavní vinu na takovémto nedůstojném stavu?

Médium ne, ale však lidé sami! Svým poněkud jednostranným nazíráním, především však svou naprostou nevědomostí nutí médium, volit mezi nespravedlivým osočováním nebo klamem.

Nějakou střední cestu nenechají lidé médiu tak lehce.

Mluvím při tom jen o vážně se snažícím médiu, ne o četných mediálních nadšencích, kteří se snaží tlačit do popředí své nepatrné schopnosti. Je mi rovněž vzdáleno, jakýmkoliv způsobem se zastávat velkého osazenstva médií, neboť vlastní hodnota takovýchto spiritistů, shromažďujících se kolem médií existuje jen ve vzácných případech, s výjimkou vážných badatelů, kteří se tuto novou oblast *učí*, ne však nevědomě se proti ní staví. Největšímu počtu takzvaných věřících, nepřinesou tyto návštěvy nebo "seance" žádný pokrok, nýbrž zastavení nebo úpadek. Stanou se natolik nesamostatnými, že se sami o sobě nemohou k ničemu rozhodnout, nýbrž vždy si chtějí k tomu vyžádat radu "těch z onoho světa". Často ve směšných věcech a zpravidla v pozemských malichernostech.

Vážný badatel nebo poctivě hledající člověk bude při tom vždy pobouřen nesmírnou omezeností právě těch, kteří se u médií, řadu let jako stálí návštěvníci cítí jako “doma”. S neobyčejně chytrým a povýšeným výrazem ve tváři pronášejí největší hlouposti a sedí tu pak s pokryteckou zbožností, aby se oddal příjemnému dráždění nervů, které mu v představitosti přináší styk s neviditelnými mocnostmi. Mnohá média sluní se při tom v podlézavých řečech takovýchto starých návštěvníků, kteří ve skutečnosti tím dávají najevo sobecké přání, že by oni sami toho chtěli co nejvíce “prožít”. “Prožitek” však je pro ně souznačný jen s poslechem nebo díváním se, tedy být pobaven. K “prožitku” v nich nikdy nedojde.

Co má tedy *vážný* člověk při takovýchto událostech uvážit?

1. Že médium nemůže přispět k “úspěchu” vůbec ničím, leda svým otevřením se, tedy odevzdáním a jinak vyčkáváním; neboť je to nástroj, který se používá, instrument, který sám o sobě není schopen vytvořit žádný zvuk, jestliže se na něj nehraje. Nemůže se tedy vůbec jednat o takzvané *selhání*.

Kdo o tom mluví, ukazuje omezenost, měl by dát od toho ruce pryč a také by neměl vyjadřovat žádné domněnky, protože není přece schopen žádného úsudku. Přesně jako každý, komu učení přijde těžké, měl by se také vyhnout univerzitě. Médium je tedy prostě most nebo prostředek k účelu.

2. Že při tom *účastníci* hrají velkou roli! Ne svým zevnějškem nebo dokonce pozemským postavením, nýbrž *svým vnitřním životem*! Vnitřní život je svět sám pro sebe, jak je také největším posměvačům známo. Nemůže to být přirozeně žádné “nic”, se svým cítěním, se svými plodícími a živícími myšlenkami, nýbrž to musí logicky být jemnohmotné tělesa nebo útvary, které tlakem nebo působením probouzejí city, poněvadž jinak by nic takového nemohlo vzniknout. Právě tak by nebylo možné v duchu vidět obrazy, kdyby tam nic nebylo. Právě takové pojetí by přece znamenalo největší průlom do zákonů exaktní vědy. Tedy *musí* tu něco být, a něco tu také *je*; neboť plodící myšlenka vytváří v jemnohmotném, tedy onom světě ihned příslušnou formu, jejíž hutnost a životaschopnost závisí na síle citů příslušné plodící myšlenky. Tak vzniká tedy s tím, co se nazývá “vnitřní život” lidí, také odpovídající jemnohmotné okolí, podle toho zformované.

A toto okolí je to, co se média, které je nastaveno silněji na jemnohmotný svět, blahodárně nebo nepříjemně dokonce také i bolestně, musí dotknout. Tím se může stát, že skutečné projevy z jemnohmotného světa nejsou čistě reprodukovány, jestliže je médium, vlivem přítomnosti lidí s jemnohmotně nebo duchovně nečistým životem stísněno, sevřeno nebo zmateno. Ale jde to ještě dál. Tato nečistota tvoří zeď pro čistou jemnohmotnost, i když je tato z individuality ducha, také na onom světě vedená svobodnou vůlí, takže projevení z tohoto důvodu nemůže vůbec nastat nebo jen ze stejně nečistého jemnohmotného druhu.

U účastníků s *čistým* vnitřním životem je ovšem spojení s odpovídajícím čistým jemnohmotným okolím možné. Jakýkoliv rozdíl však tvoří nepřeklenutelnou propast! Odtud rozdíly při takzvaných seancích, proto často úplné selhání nebo nastalý zmatek. To všechno spočívá v neposunutelných, čistě fyzikálních zákonech, které na onom světě působí přesně tak jako na tomto světě.

Tím dostávají se odmítavé zprávy “badatelů” do jiného světla. A kdo je schopen pozorovat jemnohmotné děje, musí se usmívat, protože si tak mnohý badatel svými zprávami vynáší vlastní rozsudek, odhaluje svůj vlastní vnitřní život a kárá jen svůj vlastní duševní stav.

Druhý případ: Nějaký člověk navštíví médium. Stane se mu, že skrze médium k němu promluví zesnulý příbuzný. Ptá se ho při tom na rady při nějaké snad důležité pozemské záležitosti. Zesnulý mu k tomu dá nějaké pokyny, které návštěvník přijímá jako evangelium, zjevení z onoho světa, přesně se tím potom řídí a tím ... narazí, a často utrpí těžkou škodu.

Následek? Návštěvník bude v první řadě pochybovat o médiu, ve svém zklamání a zlosti z újmy snad i proti médiu pracovat, v mnoha případech se dokonce cítí zavázán vést veřejné útoky, aby jiné uchránil před stejnou škodou a nárazem. (Musel bych zde připojit vysvětlení o životě na onom světě, jak se takový člověk otevírá vlivem přitažlivosti druhů, podobným proudům stejného duchovního druhu na onom světě, a jak on pak jako nástroj takovýchto protiproudů je schopen se stát horlitem v pyšné uvědomnělosti, že se zastává pravdy a lidstvu tím prokazuje velkou službu, zatímco se ve skutečnosti stává otrokem nečistoty a uvaluje na sebe karmu, k jejímuž rozuzlení potřebuje ještě více než lidský věk, z čehož pak vycházejí nová a nová vlákna, takže vzniká síť, do které se zaplétá, nakonec již vůbec neví kudy kam, a pak nepřátelsky horlí tím zuřivěji.)

Nebo bude zklamaný návštěvník, jestliže nepovažuje médium za podvodníka, přinejmenším velmi pochybovačně stát proti celému onomu světu nebo se dá běžnou pohodlnou cestou, kterou jsou tisíce jiných, a musí si říci: “Co je mi nakonec po záhrobí. Tím nechť si lámou hlavu jiní. Mám lepší věci na práci.” Tyto “lepší věci” znamenají však vyděláváním peněz sloužit jen tělu a ještě více se tím vzdalovat od jemnohmotnosti. V čem však spočívá skutečná vina? *Opět jen v něm samotném!* Vytvořil si *falešnou* představu, tím že řečené přijal jako evangelium. To byla zcela jen jeho chyba a žádné provinění druhých. Poněvadž se domníval, že zesnulý svou jemnohmotností stal se také zčásti vševědoucím nebo přece alespoň je vícevědoucím. V tom spočívá omyl mnohých staniců. Všechno, co zesnulý ví vlivem své proměny, je, že takzvaným skolem nepřestal existovat.

To je však také všechno, pokud se nechopí příležitosti dostat se v jemnohmotném světě dál, což také tam závisí na jeho volném, svobodném rozhodnutí. Bude tedy při dotazování na pozemské věci, v dobrém chtění, chtít vyplnit přání, aby své mínění učinit zjevným, také v přesvědčení, že tím podává to nejlepší; avšak aniž by si sám uvědomoval, není vůbec schopen, posoudit pozemské věci a okolnosti tak jasně jako člověk ještě zde žijící v mase a krvi, protože mu chybí hrubohmotnost, kterou bezpodmínečně potřebuje ke správnému úsudku. Jeho stanovisko musí být tedy zcela jiné. Přece však dává, čeho je schopen, a tím v dobrém chtění také to nejlepší. Nelze tedy ani jemu, ani médiu dělat výčitky. Není tedy také žádným prolhaným duchem, stejně tak bychom měli rozeznávat jen duchy vědomé a nevědomé; neboť jakmile duch klesá, tedy stává se nečistým a těžkým, zužuje se současně také přirozeně jeho zorný úhel. Dává a působí neustále to, co sám cítí: *A žije jen cítěním*, ne vypočítavým rozumem, který už nemá, protože tento byl vázán k pozemskému mozku, a tím také k prostoru a času. Jakmile úmrtím pominul, není pro něj více žádného myšlení a uvažování, nýbrž jen cítění, *bezprostřední a neustálé prožívání!*

Chyba je v těch, kteří si ještě vyžadují rady o pozemských věcech od těch, kteří již nejsou v hutnosti a proto je také nemohou pochopit.

Zesnulí jsou sice schopní poznat, který směr v některých věcech je správný a který falešný, ale pak musí člověk se svými pozemskými prostředky, tedy rozumem a jeho zkušenostmi zvážit, jak je schopen jít správným směrem. Musí to přivést do souladu se všemi pozemskými možnostmi!. To je *jeho* práce.

Také kdyby hluboce kleslý duch dostal příležitost k projevení se a mluvení, tak nemůže nikdo říct, že lže nebo se snaží vést falešně, nýbrž dává opět, co sám žije, a snaží se o tom druhé přesvědčit. Nemůže dávat nic jiného.

Tak jsou nesčetné omyly v chápání spiritistů.

“Spiritismus” dostal velmi špatné pověsti, avšak ne sám sebou, nýbrž skrze převážnou část přívrženců, kteří se po několika a často velmi ubohých výsledcích nadšeně domnívali, že jim byl odtažen závoj, a kteří pak horlivě chtěli obšťastňovat jiné představou jemnohmotného

života, kterou si oni sami vymysleli, kterou vytvořila bezuzdná fantazie a především zcela vyjadřující jejich vlastní přání. Zřídka však se taková představa zcela shoduje s Pravdou.

18. Připoutaný k zemi

Těchto slov se hodně používá. Kdo však při tom skutečně rozumí, co tím říká? “Připoutaný k zemi” zní jako strašný trest. Většina lidí cítí mírnou hrůzu, bojí se těch kteří jsou ještě připoutáni k zemi. Při tom není význam těchto slov tak špatný. Nepochybně je tak mnoho chmurného, co toho či onoho nechává připoutaného k zemi. Převážně jsou to však zcela prosté věci, které musí vést k připoutanosti k zemi.

Vezměme na příklad jeden případ: Hříchy otců se mstí až do třetího a čtvrtého pokolení!

Dítě položí v rodině nějakou otázku o onom světě nebo o Bohu, co slyšelo ve škole nebo v kostele. Otec je stručně odmítne s poznámkou: “Ach, jdi mi s tou hloupostí! Když zemřu, je po všem.” Dítě se zarazí, začne pochybovat. Pohrdavé výroky otce nebo matky se opakují, totéž slyší také od jiných, a nakonec jejich názor přijme.

Přichází hodina, kdy otec musí odejít. Při tom ke svému úleku poznává, že tím nepřestal existovat. Probouzí se v něm žhavé přání sdělit svému dítěti toto poznání. Toto přání váže ho k dítěti. Dítě ho však neslyší a necítí jeho blízkost; neboť žije v přesvědčení, že otec už není, a to stojí jako pevná neproniknutelná zeď mezi ním a úsilím jeho otce. Avšak otcovo utrpení, musí-li pozorovat, že dítě vlivem jeho tvrzení sleduje špatnou cestu, která ho žene stále dál od Pravdy, úzkost, že dítě se na této nesprávné cestě není schopno vyhnout nebezpečí hlubšího pádu a především mnohem snáze je mu vystaveno, účinkuje na něj jako takzvaný trest, za to, že dítě na tuto cestu svedl. Zřídka kdy podaří se mu přivést je nějakým způsobem k poznání. Musí se dívat, jak se falešná idea přenáší z jeho dítěte dále na jeho děti, a tak dále, všechno jako spolunásledek jeho vlastního provinění. Osvobodí se, až jeden z potomků jeho dítěte pozná pravou cestu, jde po ní a také působí vlivem na ostatní, čímž bude moci být postupně vykoupěn a pomýšlet na vlastní vzestup.

Jiný případ: Náruživý kuřák bere silnou touhu po kouření s sebou; neboť je to cit, tedy duchovní. Tato touha je žhnoucím přáním, a myšlenka k ukojení touhy ho zdržuje tam, kde ukojení může dosáhnout ... na zemi. Nachází je tím, že následuje kuřáky a *s nimi, v jejich citech* také vychutnává. Jestliže takovému lidu nepoutá žádná těžká karma k jinému místu, cítí se celkem dobře, jsou si zřídka kdy vědomi vlastního trestu. Jen ten kdo přehlíží celé bytí, poznává trest v nevyhnutelném vzájemném působení, který spočívá v tom, že dotyčný nemůže dojít výše, dokud ho trvale váže v prožitku se zachvívající přání po ukojení, k jiným, v mase a krvi ještě žijícím lidem na zemi, skrze jejichž city může sám dojít k sebeuspokojení.

Tak je tomu také s pohlavním ukájením, s pitím, ba i se zvláštní zálibou v jídle. Rovněž jsou tu mnozí připoutáni touto zálibou, slídíce v kuchyních a sklepích, aby pak při požívání pokrmů se toho skrze jiné účastnili a mohli procítit alespoň malou část požitku. Vážně vzato je to přirozeně “trest”. Avšak nutkavé přání “připoutaných k zemi” nenechá je to tak prožít, nýbrž přehluší všechno ostatní, a proto nemůže touha po ušlechtlejším, vyšším tak zesílit, aby byla hlavním prožitkem, tím je od všeho osvobodila a pozdvihla. Co tím skutečně promeškají, nejsou si vůbec vědomi, až toto přání po ukojení, které může být přece vždy jen malou částí uspokojení skrze jiné, právě tímto jako pozvolné odvykání ochabuje a vyhasíná, takže jiné ještě v něm spočívající city s méně silným přáním pozvolna přicházejí na totéž a pak na první místo, čímž se ihned stávají prožitím a tím dosahují k síle skutečnosti. Druh, který dospěl cítěním k životu, přivádí ho pak tam, kde je stejnorodost, buď výše nebo hlouběji, až také tento, stejně jako první, pozvolna se uvolní odvykáním, a uplatní se nejbližší, který je ještě k dispozici. Tak přichází časem očistění ode všech mnohých strusek, které si vzal s sebou. Nezůstane tu při posledním citu jednou někde stát? Nebo nezchudne v síle citů? Ne! Neboť, když jsou konečně nízké city pozvolna vyžity nebo odloženy, a může se jít výše, probudí se trvalá touha po vyšším a čistším, tato žene stále vzhůru. To je *normální* průběh! Jsou však

tisíce případů. Nebezpečí pádu nebo uvíznutí je mnohem větší, než v mase a krvi na zemi. Jsi-li již výše a oddáš-li se tam nízkému citu jen na okamžik, tak stane se tento cit bezprostředním prožitím a tím skutečností. Jsi hutnějším a stáváš se těžším, klesáš dolů do stejnorodých oblastí. Tvůj obzor se tím zužuje, a musíš se pozvolna opět propracovat vzhůru, pokud se ti nestalo, že klesáš ještě hlouběji, stále hlouběji. “Bděte a modlete se!” není proto žádnými prázdnyými slovy. Nyní je jemnohmotné v tobě ještě chráněno tvým tělem jako pevnou kotvou. Přijde-li však potom odloučení v takzvaném umírání a rozpadu těla, tak jsi bez této ochrany a jsi jako jemnohmotný neodolatelně přitahován stejným druhem, buď hluboko nebo vysoko, a nemůžeš tomu uniknout. Jen velká hybná síla může ti pomoci vzhůru, tvé silné chtění k dobrému, vysokému, které se stane touhou a citem, a tím také prožitkem a skutečností podle zákona jemnohmotného světa, který zná jen cit. Proto se vyzbroj, začni s tímto chtěním již nyní, aby nebylo při proměně, která tě může zastihnout každou hodinou, přehlušeno příliš silnou pozemskou žádostí. Chraň se člověče a stůj na stráži!

19. Je pohlavní zdrženlivost nutná nebo doporučitelná?

Až se lidé zbaví omylu o výhodách pohlavní zdrženlivosti, bude také o mnoho neštěstí méně. Vynucená zdrženlivost je přehmat, který se může trpce vymstít. Zákony v celém stvoření ukazují přece dost srozumitelně cestu, kamkoliv se také podíváme. Potlačování je protipřirozené. Všechno protipřirozené je však vzepřením se proti přírodním, tedy Božím zákonům, což stejně jako ve všech věcech, také v tomto, nemůže přinést žádné dobré následky. Není možné udělat žádnou výjimku ani v tomto bodu. Jen se člověk nesmí nechat ovládat pohlavním hnutím, nesmí se učinit otrokem svých pudů, jinak je vypěstuje k velké vášni, čímž se přirozené, zdravé stane chorobnou neřestí.

Člověk má stát *nad tím*, to znamená: Ne snad zdrženlivost vynucovat, nýbrž s vnitřní, čistou morálkou mít nad tím dohled, aby se jemu i druhým tím nezpůsobilo zlo.

Má-li mnohý člověk za to, že zdrženlivostí může duchovně přijít výše, tak se mu může lehce stát, že tím dosáhne pravého opaku. Podle svého uzpůsobení bude více nebo méně stát v trvalém boji s přirozeným pudem. Tento boj vyžaduje velkou část jeho duchovních sil, drží je tak v poutech, takže se nemohou uplatnit jiným způsobem. Tím je bráněno volnému rozvoji duchovní síly. Takový člověk trpí čas od času tísnivou těžkomyslností, která mu brání ve vnitřním, radostném rozmachu.

Tělo je statek svěřený Stvořitelem, jemuž je člověk zavázán o ně pečovat. Právě tak jako se nemůže beztrpně zdržovat žádosti po jídle, pití, odpočinku a spánku, vyprazdňování měchýře a střev, jako se nedostatek čerstvého vzduchu a nedostatek pohybu stává brzy nepříjemně citelným, tak nebude také moci na zdravé touze zralého těla po pohlavním uplatnění nic vyumělkovat, aniž by si tím způsobil nějakou škodu.

Splnění přirozené žádosti těla může nitru člověka, tedy rozvoji duchovního, jen napomáhat, nikdy brzdit, jinak by ho byl Tvůrce do něj nevložil. Avšak jako všude, tak také v tomto škodí každé přehánění. Musí se dávat pozor, aby žádost nebyla jen následkem čety nebo jinak způsobená, uměle živenou fantazií, zeslabením těla nebo předrážděním nervů. Musí se skutečně jednat jen o požadavek zdravého těla, který na člověka vůbec nepřichází velmi často.

To nastává pouze, když před tím mezi oběma pohlavími nastala úplná duchovní harmonie, která nakonec někdy také usiluje o tělesné spojení.

Všechny ostatní příčiny jsou pro obě strany zneuctívající a nečisté, nemravné, *také i v manželství*. Tam, kde chybí duchovní harmonie, bude pokračování manželství bezpodmínečnou nemravností.

Jestliže společenský řád v tomto nenašel ještě žádnou pravou cestu, tak nemůže tento nedostatek nic změnit na přírodních zákonech, které se nikdy neřídí lidskými nařízeními a falešně vypěstovanými představami. Lidem naproti tomu nezbude nic jiného, než své státní a společenské uspořádání nakonec přizpůsobit přírodním, tedy Božím zákonům, jestliže chtějí dosáhnout skutečného vnitřního míru a ozdravení.

Pohlavní zdrženlivost také nemá co dělat s cudností. Zdrženlivost by se mohla nanejvýš přiřadit k pojmu "ukázněnost", od kázně, výchovy nebo sebekázně odvozeného.

Pod pravou cudností rozumí se čistota myšlenek, avšak ve všech věcech, až dolů k myšlenkám týkajících se povolání. Cudnost je vlastnost čistě duchovní, nikterak tělesná. Také v plnění pohlavního pudu může být cudnost plně zachována vzájemnou čistotou myšlenek.

Kromě toho však nemá tělesné spojení za účel jen plození, nýbrž má při tom probíhat neméně cenný a nutný děj vroucího splynutí a vzájemné výměny proudění k vyššímu vzrůstu síly.

20. Poslední soud

Svět! Jestliže používá člověk toto slovo, pronáší je často bezmyšlenkovitě, aniž by si vytvořil obraz o tom, *jaký* tento svět, jím jmenovaný, skutečně je. Mnozí však, kteří se pokouší si při tom představit něco určitého, vidí v duchu nescísná světová tělesa nejrůznějších vlastností a velikostí, uspořádané do slunečních soustav, ubírat se svými drahami. Ví, že jsou pozorovatelná stále nová a nová světová tělesa, čím pronikavější a dalekosáhlejší jsou vytvořené přístroje. Průměrný člověk spokojí se pak se slovem “nekonečný”, čímž u něj vzniká omyl *falešné* představy.

Svět není nekonečný. Je to stvoření, tedy *dílo* Stvořitele. Toto dílo, stejně jako každé dílo stojí vedle Stvořitele a je jako takové omezeno.

Tak zvaní pokrokovci bývají často hrdí na své poznání, že Bůh spočívá v celém stvoření, v každé květině, každé hornině, že Bůh je hnací přírodní síly, tedy všechno nezbadatelné, co se stává patrným, co ale ve skutečnosti není možné pochopit. Trvale působící prasíla, sám v sobě se znovu obnovující zdroj síly, bezbytné Prasevětlo. Považují se za velmi pokročilé ve vědomí Boha, jako vše prostupující všudypřítomnou hybnou silou, jim všude dostupnou, působící stále k dokonalosti, jakožto k jedinému cíli dalšího vývoje.

To je však správné jen v určitém smyslu. Potkáváme v celém stvoření jen jeho Vůli a tím jeho Ducha, jeho Sílu. On sám stojí vysoko nad stvořením. Stvoření jako jeho dílo, jako výraz jeho chtění, byli již při zrodu vázány na nezměnitelné zákony vzniku a zániku; neboť to co nazýváme přírodními zákony je tvůrčí Vůle Boží, která se projevuje soustavným tvořením a rušením světů. Tato tvůrčí Vůle je *jednotná* v celém stvoření, ke kterému *jednotně* patří hrubohmotný a jemnohmotný svět. A toto celkové stvoření není jen omezeno jako každé *dílo*, ale je také pomíjivé! Bezpodmínečná a neposunutelná jednota prazákonů, tedy Pravůle, přináší s sebou to, že se v nejmenších dějích hrubohmotné země stále odehrává přesně to, jak to musí probíhat u každého děje, tedy také v mocných událostech celého stvoření, a jakožto ve vytváření samotném.

Přísná forma Pravůle je prostá a jednoduchá. Najdeme ji jedenkrát poznanou, snadno ve všem. Spletitost a nepochopitelnost tak mnohých dějů spočívá jen v často do sebe zasahujících bočních cestách, vytvořených rozličným chtěním lidí.

Dílo Boží, svět, je tedy jako stvoření, které se podrobuje ve všem trvale nezměnitelným a dokonalým Božím zákonům, rovněž z nich vzniklé a tudíž ohraničené.

Umělec je například také ve svém díle, vchází do něj a přece osobně stojí vedle něj. Dílo je omezené a pomíjivé, umění proto ještě ne. Umělec, tedy tvůrce díla, může své dílo, v němž spočívá jeho chtění zničit, aniž je on sám tím dotčen. Zůstává přesto stále ještě umělcem. Umělce poznáváme a nacházíme v jeho dílech, a on bude nám známý, aniž bychom ho potřebovali osobně vidět. Máme jeho díla, jeho chtění v nich spočívá a působí na nás, vychází nám v nich vstříc a přece může sám pro sebe žít daleko od nás.

Samostatně tvořící umělec a jeho dílo podávají opět jen matný odlesk vztahu stvoření ke svému Tvůrci.

Věčný a bez konce, tedy nekonečný je jen *koloběh* stvoření v trvalém vzniku, zániku a opětného nového tvoření.

V tomto dění se rovněž naplňují všechna zjevení a zaslíbení. Nakonec se v něm také pro zemi naplní “poslední soud”!

Poslední, to znamená, *konečný* soud přijde jednou pro *každé* hmotné světové těleso, avšak neděje se tak ve stejnou dobu v celém stvoření.

To je nutný postup v těchto příslušných částech stvoření, které ve svém koloběhu dosáhnou bodu, na kterém musí začít jejich rozklad, aby na dalších cestách mohly se nově utvořit.

Tímto věčným koloběhem není míněn oběh země a jiných planet kolem jejich sluncí, nýbrž velký, mocný okruh, kterým opět všechny sluneční soustavy musí projít, přičemž v sobě zvlášť vykonávají své vlastní pohyby.

Bod na kterém začíná rozklad každého světového tělesa, je přesně stanovený, také opět na základě důslednosti přírodních zákonů. Zcela určité místo, na kterém se proces rozkladu *musí* rozvinout, nezávisle na stavu příslušného světového tělesa a jeho obyvatel. Nezadržitelně žene koloběh k tomu každé světové těleso, bezodkladně se naplní hodina rozpadu, který jako při všem ve stvoření je ve skutečnosti jen proměnou, která znamená příležitost k dalšímu vývoji. Pak je tu hodina “bud’ - anebo” pro každého člověka. Bud’ se povznese vzhůru ke Světlu, jestliže usiluje k duchovnímu, nebo zůstane připoután na hmotnost, na které lpí, jestliže z přesvědčení považuje jen materiální za cenné. V takovém případě nemůže se v zákonitém důsledku jeho vlastního chtění z hmotnosti povznést a je spolu s ní pak vtažen na poslední úsek cesty do rozkladu. To je pak duchovní smrt! Je to souznačné s vymazáním z knihy života. Tento, sám o sobě zcela přirozený proces je označován také jako věčné zatracení, protože ten, takto stržený do rozkladu “musí přestat existovat”, bude rozprášen a smísí se s praseňmi, které i po rozkladu napájí duchovními silami. Nikdy se znovu nemůže stát “osobností”. To nejstrašnější, co člověka může potkat. Platí za “zavržený kámen”, který je nepoužitelný k duchovní stavbě, a proto musí být rozdrčen.

Toto, na základě zcela přirozených procesů a zákonů, provedené odloučení ducha od hmoty je takzvaný “poslední soud”, který je spojen s velkými převraty a změnami.

Že tento rozklad nenastane v *jediném* pozemském dni, je pro každého lehce srozumitelné, neboť ve světovém dění je tisíc let jako jeden den.

Avšak jsme uprostřed začátku tohoto časového úseku. Země přichází nyní do bodu, ve kterém se odchýlí z dosavadní dráhy, což se také musí hrubohmotně velmi zřetelně pociťovat. Pak nastane i ostřejší třídění mezi všemi lidmi, které bylo v poslední době již připraveno, avšak doposud se projevovalo jen v “názorech a přesvědčeních”.

Každá hodina pozemského bytí je proto vzácná, více než kdykoliv před tím. Kdo vážně hledá a chce se učit, nechť se vytrhne ze všech nízkých myšlenek, které ho musí připoutat k pozemskému. Jinak se blíží nebezpečí uvíznutí ve hmotě a stržení s ní do úplného rozkladu. Ke Světlu usilující budou se pozvolna uvolňovat ze hmoty a nakonec se vynesou vzhůru do domova všeho duchovního.

Pak je konečně dokonáno rozštěpení mezi Světlem a temnotou a soud je naplněný.

“Svět”, tedy celé stvoření, při tom nezanikne, nýbrž světová tělesa budou vtažena do rozkladného procesu teprve tehdy, jakmile jejich oběh dosáhne bodu, ve kterém má začít rozklad a tím také tomu předcházející třídění. Počátek k tomu je pro zemi již uveden v činnost, všechno se brzy povalí obrovskými kroky vpřed.

Provedení vypukne přirozeným působením Božích zákonů, které od prvopočátku stvoření v něm spočívají, které stvoření samotné způsobily a dnes i v budoucnu ponosou neochvějnou vůli Stvořitele. Ve věčném koloběhu je to trvalé tvoření, setba, zrání, sklizeň a rozplynutí se, aby byly ve změně spojeny, čerstvě posílené, vznikaly zase jiné formy, které spěchají vstříc dalšímu koloběhu.

Při tomto koloběhu stvoření je možné si představit obrovskou nálevku nebo obrovskou dutinu jemnohmotného druhu, ze které v nezadržitelném proudění neustále vytryskují také jemnohmotná praseňmi, která v krouživých pohybech usilují o nové spojení a vývoj. Přesně

tak, jak to věda již zná a správně zaznamenala. Husté, hrubohmotně vznikající mlhoviny se třením a slučováním formují, a z nich zase světová tělesa, která se neposunutelnými zákony v nezvratné důslednosti seskupují do slunečních soustav a samy v sobě kroužíce, musí následovat uzavřený velký koloběh, který je věčný. Stejně jako z události, pozemským zrakem viditelného vývoje ze semene, vyplývá formování, zralost a sklizeň nebo zánik, což má za následek proměnu, rozložení k dalšímu vývoji, u rostlin, živočichů a lidského těla; přesně tak je tomu také ve velkých světových událostech. Hrubohmotně viditelná světová tělesa, jež s sebou nesou mnohem větší jemnohmotné, tedy pozemskému oku neviditelné okolí, jsou ve svém věčném koloběhu podrobeny týmž událostem, protože v nich vládou tytéž zákony.

Existenci prasemene není schopen popřít dokonce ani fanatický pochybovač, a přece nemůže být spatřeno pozemským zrakem, protože je jinohmotné, z “onoho světa”. Jmenujme ho klidně opět jemnohmotné.

Není také těžké pochopit, že *nejprve* přirozeně vznikl z něho svět právě tak jemnohmotný a pozemským zrakem nepoznatelný. Teprve *později* se z něj pozvolna dále dokázala vytvořit *nejhrubší* sraženina, vycházející a závislá na jemnohmotném světě, hrubohmotný svět s jeho hrubohmotnými tělesy a *teprve to* lze pozorovat od nejmenších počátků pozemským zrakem a všemi k tomu vhodnými hrubohmotnými pomůckami. Ať už se jedná o molekuly, elektrony nebo jiné, vždy bude to náležet k nejhrubším sraženinám jemnohmotného světa, který dávno předtím měl již své hotové formy a svůj život.

Ne jinak je tomu s obalem vlastního člověka v jeho duchovním druhu, o čemž ještě samostatně promluvím. Při svém putování rozličnými světy musí jeho oděv, plášť, slupka, tělo nebo nástroj, lhostejno jak tento obal nazveme, být neustále ze stejného druhu látky příslušného okolí, do kterého vstupuje, aby ho používal jako ochranu a nezbytnou pomůcku, jestliže chce mít možnost, přímo tam účinně působit. Poněvadž hrubohmotný svět vychází z jemnohmotného světa a je na něm závislý, vyplývají z toho také zpětné účinky všech událostí ve světě hrubohmotném na svět jemnohmotný.

Toto velké jemnohmotné okolí bylo vytvořeno z prasemene, ubíhá s věčným koloběhem a bude nakonec nasátím spoluveháno do zadní strany již zmíněné obří nálevky, kde proběhne rozklad, aby na druhé straně bylo vypuzeno jako prasemeno opět k novému koloběhu.

Stejně jako při činnosti srdce a krevního oběhu, tak je nálevka jako srdce stvoření. Proces rozkladu potká tedy celé stvoření, také jemnohmotnou část, protože všechno se opět rozloží na prasemena, aby se nově vytvořilo. Nikde nelze nalézt při tom libovůli, nýbrž všechno se rozvíjí ze samozřejmé důslednosti prazákonů, které jinou cestu nepřipustí. V určitém bodu velkého koloběhu přijde pro všechno vytvořené, hrubohmotné nebo jemnohmotné, okamžik, kdy rozkladný proces se z vytvořeného navenek samostatně připraví a nakonec propuká.

Tento jemnohmotný svět je tedy dočasným pobytem pozemsky zesnulých, takzvaný onen svět. Je těsně spojen s hrubohmotným světem, který k němu patří a je s ním jedno. V okamžiku odloučení vchází člověk se svým jemnohmotným tělem, které nosí spolu s tělem hrubohmotným, do stejnorodého jemnohmotného okolí hrubohmotného světa, zatímco hrubohmotné tělo na tomto světě zanechá. Tento jemnohmotný svět, tedy “onen svět”, který náleží ke stvoření, je podroben stejným zákonům neustálého vývoje a rozkladu. Se započatím rozkladu následuje také opět zcela přirozenou cestou odloučení duchovního od hmoty. Vždy podle duchovního stavu člověka v hrubohmotném stejně jako také v jemnohmotném světě, musí se duchovní člověk, vlastní “já”, povznést vzhůru nebo zůstat připoután ke hmotě. Vážná touha po Pravdě a Světle učiní každého skrze přeměnu duchovního s tím spojenou, čistším a tím světlejším, takže ho tato okolnost více a více uvolní z hutné hmoty a jeho čistota a lehkost musí ho odpovídajícím způsobem hnát do výše. Ten však, kdo věří jen ve hmotu,

drží sebe sama, svým přesvědčením vázaného ke hmotě a zůstává na ní připoután, čímž nemůže být poháněn vzhůru. Dobrovolným rozhodnutím každého jednotlivce se uskutečňuje třídění mezi usilujícími ke Světlu a těmi, co jsou připoutáni k temnu, podle stávajících přírodních zákonů duchovní tíže.

Toto třídění je poslední soud!

Tím je tedy jasné, že to také pro vývojovou možnost pozemsky zesnulých v očistných procesech takzvaného onoho světa bude jednou skutečný konec. Poslední rozhodnutí! Lidé v obou světech jsou buď tak dalece zušlechtění, že mohou být pozdviženi k oblastem Světla, nebo zůstávají ve svém nízkém druhu podle vlastního chtění spoutáni a tím budou nakonec svrženi do “věčného zatracení”, to znamená že se nemohou ze hmoty uvolnit, a budou strženi do rozkladu, sami rozklad bolestně podstoupí a přestanou tím osobně existovat. Budou rozptýleni jako plevy ve větru, rozprášeni a tím vymazáni ze zlaté knihy života!

Tento takzvaný poslední soud, to znamená konečný soud, je tedy také děj, který se v působení zákonů, které nesou stvoření, zcela přirozeným způsobem naplňuje, tak, že by to nemohlo nastat jinak. Člověk obdrží přitom vždy jen ovoce toho, co on sám chtěl, co tedy svým přesvědčením přivodil.

Vědění, že všechno ve stvoření odehrává se samočinně v nejpřísnější důslednosti, že pro osudy lidí jsou směrodatná vždy jen jimi samými chtěná přání, a že Stvořitel zkoumavě nezasahuje, aby odměnil nebo potrestal, nezmenšuje velikost Stvořitele, nýbrž může dát jen důvod k tomu, abychom si ho představovali mnohem vznešenějšího. Velikost spočívá v *dokonalosti* jeho díla a tato nutí k uctivému pohledu vzhůru, protože největší láska a nepodplatitelné právo musí spočívat v nejmocnějším stejně jako v nejmenším dění bez rozdílu. Veliký je také člověk jako takový, postavený do stvoření jako pán svého vlastního osudu! Je schopný se svou vůlí pozdvihnout vzhůru z tohoto díla, a při tom přispět k jeho vyššímu vývoji; anebo dílo strhnout dolů a zaplést se v něm, takže již více nevyvázne a jde s ním vstříc rozkladu, ať již v hrubohmotném nebo jemnohmotném světě. Proto se usilovně uvolněte ze všech mantinelů nízkých pocitů; neboť je nejvyšší čas! Blíží se hodina, kdy lhůta k tomu uplyne! Probud'te v sobě touhu po čistém, opravdovém, ušlechtilém!

Vysoko nad věčným koloběhem stvoření vznáší se jako koruna uprostřed “modrý ostrov”, luhy blažených, očištěných duchů, kteří smí pobývat již v oblastech Světla! Tento ostrov je oddělen od světa. Neúčastní se proto také koloběhu, nýbrž tvoří vzdor své výši nad kroužícím stvořením oporu a ústřední bod vycházejících duchovních sil. Je to ostrov, který ve své výši nese velebené město zlatých ulic, nebeský Jeruzalém. Zde není nic více podrobena změně. Žádného “posledního soudu” netřeba se více obávat. Ti, kteří zde mohou dlít, jsou “doma”. Avšak jako poslední na tomto modrém ostrově, jako nejvyšší pak, stojí, nepřístupný krokům nepovolanych ... Hrad Grálu, tak mnoho jmenovaný v básních!

Opředěn pověstmi, jako touha nescíslných, stojí tam ve Světle nejvyšší vznešenosti a chrání svatou nádobu, symbol čisté Lásky Všemohoucího, Grál!

Jako strážci jsou ustanoveni duchové nejčistší, kteří stojí nejbliž trůnu Nejvyššího. Oni jsou nositeli Boží Lásky v její nejčistší formě, která vypadá podstatně jinak, než si jí lidé na zemi představují, přestože ji prožívají každou hodinu. Tento hrad tvoří bránu ke stupňům trůnu Nejvyššího. Nikdo nemůže přijít ke stupňům, aniž by prošel hradem Grálu. Přísná je stráž před zlatou bránou, ostrá a neúprosná, aby čistota Grálu zůstala zachována, pročež může vylévat požehnání nad všemi hledajícími.

Skrze zjevení přišla zvěst o hradu po mnoha stupních dolů z modrého ostrova, přes jemnohmotný svět, až nakonec pronikla v prohloubené inspiraci několika básníků také mezi lidi hrubohmotné země. Od stupně ke stupni, dále dolů předávaná, utrpěla při tom pravdivost

také nechtěná rozličná zkomolení, takže poslední podání mohlo zůstat jen mnohonásobně zkaleným odleskem, který byl podnětem k mnohým omylům.

Stoupá-li z nějaké části velkého stvoření ve veliké tísní vzhůru ke Stvořiteli utrpení a vřelá prosba, tak je vyslán služebník této nádoby, aby jako nositel této Lásky pomocně zasáhl do duchovní nouze. Co se jen jako pověst a legenda vznáší v díle stvoření, vstupuje pak živě do stvoření! Taková vyslání nedějí se však často. Pokaždé jsou doprovázena pronikavými změnami a velkými převraty. Zpravidla mezi nimi leží tisíciletí. Takoví vyslanci přinášejí Světlo a Pravdu zbloudilým, mír zoufajícím, podávají se svým poselstvím ruku všem hledajícím, shromažďují všechny věřící, aby jim poskytl novou odvahu a nové síly a provedli je veškerou temnotou vzhůru ke Světlu.

Přicházejí jen pro ty, kteří touží po pomoci ze Světla, ne však pro posměvače a ty, kteří mají vlastní spravedlnost. Nejbližší příchod takového vyslance Grálu budiž všem hledajícím znamením, se mocně vzchopit k dobru, ušlechtilosti; neboť poukazuje na nevyhnutelný soud, který jako poslední soud jednoho dne přijít musí. Blaze tomu, kdo pak již nezůstává vázán omezenou myslí na hmotu, aby povznesen mohl dojít ke Světlu!

21. Boj

O nějakém ostrém postavení se dvou světových názorů proti sobě, nemohlo být doposud ještě ani řeči. Boj je tedy špatně volený výraz pro vlastní dění mezi lidmi rozumu a vážnými hledateli Pravdy. Všechno, co se doposud odehrálo, spočívalo v jednostranných útocích lidí rozumu, což se pro každého klidného pozorovatele musí jevit neopodstatněné a často směšné. Proti všem, kteří se snaží o čistě duchovní vyšší rozvoj, spočívá posměch, osočování a dokonce je i připraveno pronásledování nejvážnějším způsobem, i když zachovávají tichou zdrženlivost. Existují stále takoví, kteří zkoušejí tyto vzhůru usilující s ironií nebo násilím ztrhnout zpět a srazit dolů do tupého soumráčna nebo pokrytectví davů. Mnozí museli se při tom stát skutečnými mučedníky, protože na straně rozumových lidí bylo nejen velké množství, nýbrž tím také i pozemská moc. Co tito mohou poskytnout, spočívá již srozumitelně ve slově "rozum". To je: zúžené omezení schopnosti chápání jen na čistě pozemské, tedy nepatrnou část vlastního bytí.

Že tato neúplnost nemůže přinést vůbec nic dobrého pro lidstvo, jehož bytí vede hlavně částmi, kterým se lidé rozumu sami uzavřeli, je lehce srozumitelné. Zvláště, když se přitom vezme v úvahu, že právě nepatrný pozemský život má být významným bodem obratu pro celé bytí a má za následek pronikavé zásahy do jiných částí, které jsou lidem rozumu zcela nepochopitelné. Zodpovědnost beztak již hluboce pokleslých rozumářů, narůstá tímto do nezměrna; a bude jako mocný tlak přispívat k tomu, aby rychleji a rychleji byli tlačeni k cíli své volby, tím konečně museli požívat plody toho, o čemž s tvrdošíjností a domýšlivostí řeční.

Lidé rozumu jsou ti, kteří se bezpodmínečně svému vlastnímu rozumu podrobili. Tito kupodivu už po tisíciletí věří, že mají bezpodmínečné právo na to, aby své omezené přesvědčení mohli vnucovat skrze zákony a moc, také těm, kteří chtějí žít podle jiného přesvědčení. Tato úplně nelogická domýšlivost spočívá opět jen v úzce omezené chápavosti lidí rozumu, kteří se nejsou schopni povznést výše. Právě toto omezení přináší jim takzvaný vrchol chápání, čímž musí vzniknout ve fantazii taková nafoukanost, protože oni věří, že skutečně stojí na konečné výši. Pro ně samotné tomu také tak je, protože pak přichází hranice, kterou nemohou překročit.

Jejich útoky proti hledatelům Pravdy ukazují však v tak často nepochopitelné nenávisti při bližším zkoumání za nimi švihající bič temna. Zřídka kdy je možné nalézt v těchto osočováních nějaký rys čestného chtění, který by mohl poněkud omluvit tak často neslýchané způsoby a postupy jejich jednání. Ve většině případů je to jen zaslepené bezhlavé řádění, které postrádá jakoukoliv skutečnou logiku. Podívejme se jednou klidně na tyto útoky. Jak vzácný je při tom článek, jehož obsah ukazuje pokus, skutečně věcně přistupovat k hovorům nebo pojednáním hledatelů Pravdy.

Zcela nápadnou činí se bezobsažná méněcennost útoků vždy zjevně právě v tom, že tyto *nejsou nikdy čistě věcné!* Vždy jsou to skrytá nebo otevřená špinění *osoby* hledatele Pravdy. *To dělá jen ten, kdo není schopen nic věcného namítnout.* Hledatel Pravdy nebo nositel Pravdy nedává se přece osobně, nýbrž přináší to, co říká.

Musí se zkoumat slovo, ne *osoba!* Že si vždycky nejprve snaží posvítit na osobu a potom zvažují, mají-li se její slova poslouchat, je zvykem lidí rozumu. Ve své úzce omezené chápavosti potřebují takovouto zevní oporu, protože se musí přidržovat zevnějšíku, aby nepřišli ve zmatek. To je přece právě ta dutá stavba, kterou budují, která je nedostatečná pro lidstvo a je velikou překážkou postupu vpřed. Kdyby měli vnitřně pevnou oporu, tak nechají prostě mluvit věc proti věci a osoby při tom vyřadí. Toho však nejsou schopni. Také se tomu úmyslně vyhýbají, protože cítí nebo zčásti vědí, že by při takovémto uspořádaném turnaji byli

rychle vyhození ze sedla. Ten často používaný poukaz na “laické kazatele” nebo “laický výklad” ukazuje něco tak směšně domýšlivého, že každý opravdový člověk ihned pocítí: “Zde se používá štít, aby se křečovitě zakryla prázdnota. Vlastní prázdnota zakrývá se laciným vývěsním štítem!”

Těžkopádná strategie, která se nemůže dlouho udržet. Má za cíl hledatele Pravdy, kteří se mohou stát nepohodlnými, postavit v očích bližních předem na “podřízený” stupeň, ne-li dokonce zesměšnit nebo je však přinejmenším zařadit do třídy “fušerů”, aby nemohli být bráni vážně. Takovýmto jednáním chtějí zabránit tomu, aby se vůbec někdo zabýval vážně jejich slovy. Podnětem k takovému počínání není však starost, že by bližní mohli být mylným učením zdržováni od vnitřního vzestupu, nýbrž je to neurčitý strach, ze ztráty vlivu a tím nutnosti samostatně hlouběji proniknout než doposud a muset změnit mnohé, které dosud mělo platit za nedotknutelné a bylo pohodlné.

Právě tento častý poukaz na “laiky”, toto zvláštní pohlížení shora na takové, kteří svým zesíleným a účinnějším cítěním jsou mnohem blíže Pravdě, kteří si nevybudovali ztrnulé formy rozumových zdí, odkrývá slabost, jejíž nebezpečí žádnému přemýšlejícímu člověku nemůže uniknout. *Kdo holduje takovým názorům, je předem vyloučen z toho, aby byl neovlivněným učitelem a vůdcem; neboť tím stojí Bohu a jeho působení mnohem více vzdálen, než kdokoliv jiný.* Vědění o vývoji náboženství se všemi omyly a chybami nepřivede lidi blíže jejich Bohu, stejně tak rozumový výklad bible nebo dalších hodnotných spisů různých náboženství. Rozum je a zůstane vázán na prostor a čas, tedy připoután k zemi, zatímco Božství a tudíž také poznání Boha a jeho Vůle je povzneseno nad prostorem a časem a nade vším pomíjejícím a proto nelze nikdy dojít k jejich pochopení úzce omezeným rozumem. Z tohoto prostého důvodu není také rozum povolán k tomu, aby přinášel vysvětlení k věčným hodnotám. Tím by si přece odporoval. A proto kdo se v *těchto* věcech ohání univerzitním vzděláním, a na nestranné lidi chce pohlížet svrchu, vyjadřuje tím právě svou neschopnost a své omezení. Myslíci lidé budou ihned cítit jednostrannost a ostražitosti použijí proti tomu, který takovým způsobem k ostražitosti napomíná!

Jen povolání mohou být opravdovými učiteli. Povolání jsou takoví, kteří schopnosti nesou v sobě. Tyto schopnosti se neptají po vysokoškolském vzdělání, nýbrž po zachvívání jemné citovosti, která je schopna se uplatnit nad prostorem a časem, tedy nad hranicemi pojmů pozemského rozumu.

Kromě toho bude každý vnitřně svobodný člověk hodnotit věc nebo nauku vždy podle toho *co* přináší, ne *kdo* ji přináší. To druhé je pro badatele vysvědčením chudoby, že nemůže být zřetelnějšího. Zlato je zlatem, nechť je má v ruce kníže nebo žebrák.

Tuto nezvratnou skutečnost snaží se však mnozí právě v nejcennějších věcech duchovních lidí tvrdošjně přehlížet a změnit. Samozřejmě s právě tak malým úspěchem jako u zlata. Neboť ti, kteří skutečně vážně hledají, nenechají se takovými úchytkami ovlivnit a sami věc prověří. Kteří však se tímto ovlivnit nechají, nejsou ještě zralí k přijímání Pravdy, pro takové ona není.

Přece není daleko hodina, od které musí začít boj, který doposud chyběl. Přestane jednostrannost, nastane ostré vystoupení proti, které zničí každou falešnou domýšlivost.

22. Myšlenkové formy

Usedněte v nějaké kavárně nebo pivnici a pozorujte tam obsazené stoly ve vašem okolí. Naslouchejte zábavě. Poslouchejte co si lidé říkají. Jděte do rodin, všímejte si vašeho nejužšího kruhu v hodinách klidu, když už práce nenaléhá.

Se zděšením budete nacházet jalovost všeho toho, co lidé mluví, když už nemohou hovořit o svém zaměstnání. Pocítíte až k odporu, prázdnotu myšlenek, tísnivou úzkost okruhu zájmů, i strašlivou povrchnost, jakmile se někdy zaberete do ostrého pozorování. Těch několik málo výjimek, které vás při tom potkají, jejichž slova v *hodinách klidu* každodenního života, jsou proniknuta touhou po duševním zdokonalení, budou se vám jevit jako cizinci uprostřed jarmarku života.

Právě v takzvaných hodinách klidu můžete nejspíše poznat vlastní nitro člověka, poté co odpadnou vnější opory jeho navyklé pracovní činnosti a zvláštní oblasti jeho vědomostí se odsunou stranou. Co *pak* zůstává je vlastní člověk. Pohleďte na něj a naslouchejte jako nezúčastněný jeho slovům. Velmi brzy pozorování přerušíte, protože se vám stane nesnesitelným. Zmocní se vás hluboký smutek, když poznáte, kolik lidí se nijak zvlášť neliší od zvířat. Nejsou tak zcela tupí, uvažují s vyššími schopnostmi, avšak v hlavních rysech jsou stejní. Jako s klapkami na očích jdou jednostranně pozemským životem a vidí před sebou vždy jen čistě pozemské. Starají se o jídlo, pití, o větší nebo menší hromadění pozemských hodnot, dychtí po tělesných požitcích a považují všechno přemýšlení nad věcmi, které nemohou vidět za plýtvání časem, který podle svého mínění mnohem lépe využijí k “zotavení”.

Že se pozemskému životu se všemi jeho požitky a radostmi dostane opravdového obsahu teprve tehdy, když se poněkud důvěrně seznámí s jemnohmotným světem, k němu patřícím, když ho pozná s jeho spojujícími vzájemnými účinky a tím už nemá pocit, že je vydán napospas náhodě, nemohou a nikdy nepochopí. Rázně to odmítají v omylu, že jim, existuje-li jemnohmotný svět, z toho může vzejít jen nepohodlí nebo také hrůzy, jakmile by se tím zabývali.

Je jim cizí myšlenka, že s úsilím k vyššímu celý pozemský život teprve dostává skutečnou hodnotu, že tím pulzuje nejnádhernější životní teplo také všemi pozemskými radostmi a požitky. Tyto tedy nejsou snad odsunuty stranou, nýbrž těm, kteří touží po čistším a vyšším a vážně hledají, stanou se součástí života jako nejkrásnější vzájemné působení prožhavené kladným přisvědčením životu, které často vyzní v jásavé nadšení pro všechno existující a nabízející se.

Blázni, kteří to nechají míjet kolem sebe! Zbabělci, kterým překrásná radost odvážného pronikání vpřed zůstane vždy odepřena!

Jásejte přece, že všechno kolem vás *žije* až do dalekých, zdánlivě nezměrných plání! Nic není mrtvé, nic prázdné, jak by se mohlo zdát. A všechno působí a tká v zákoně vzájemného působení, v jehož středu vy jakožto lidé stojíte, vytváříte a řídíte nová vlákna, jakožto východiska a jakožto konečné cíle, mocní vládci, z nichž každý jednotlivec vytváří si vlastní říši, aby ho povznesla do výše nebo pod sebou pohřbila.

Vzbuďte se! Použijte moc, která vám byla dána, v plném poznání mocných dějů, abyste jako nyní v hlouposti, tvrdohlavosti nebo i v lenosti neplodili jen škodlivé zrůdy, které zdravé a dobré přebují a zploditele samotného nakonec přivedou ke kolísání a k pádu.

Již nejbližší jemnohmotné okolí člověka je schopné přispět k jeho povznesení nebo zatlačení dolů. To je ten zvláštní svět myšlenkových forem, jejichž živost vytváří jen malou část z obrovského soukolí celého stvoření. Jeho vlákna se však ubírají do hrubohmotnosti,

stejně jako daleko do jemnohmotnosti, jakož i však také dolů do říše temnot. Jako obrovská síť z vodičů nebo nervových provazců je všechno do sebe propleteno a propojeno, nerozlučně, neoddělitelně! Na to dávejte pozor!

Omilostnění mohou tu a tam část z toho vidět, mnohé však jen vytušit. Tak vešlo již mnohé do vědomí lidstva. Tito snažili se na tom mnohé postavit, aby dostali úplný obraz. Při tom však nechybělo mezer a omylů. Mnozí badatelé dělali v jemnohmotných oblastech skoky, čímž museli připustit ztrátu souvislostí. Jiní zase vyplnili mezery fantastickými výplody, které přinesly znetvoření a zkreslení, které musely nechat otrást vírou v celek. Následkem byl oprávněný posměch, který opřen o nelogičnost takzvaných duchovních badatelů, musel dobýt vítězství.

Když už se má o tom mluvit, tak se musí v první řadě celým děním v díle stvoření vést lano, kterého se pozorovatel může přidržet, po kterém je schopen šplhat vzhůru. Mnoho jemu nesrozumitelných dějů nachází svůj původ již v jeho nejbližším okolí. Pohled do světa myšlenkových forem musel by ho naučit rozumět mnohému, které se mu dříve zdálo nevysvětlitelné.

Také výkonná spravedlnost by našla při posuzování mnohých případů jako samotné původce někoho jiného, než kdo jí byl obviněn a takové by v první řadě hnala k odpovědnosti. Klíč k tomu je v souvislosti jednotlivce se světem myšlenkových forem, který je jako nejbližší pozemskému lidstvu. Je to však dobrodiní pro mnohé, že mají pásku, která je nenechá pohlížet dále, než co schopnen pojmout jejich pozemský zrak. Druh nynějších myšlenkových forem by je vyděsil.

Ochromující děs by se položil na mnohé, kteří nyní žijí pohodlně v naivnosti nebo také bezohledným lehkovážným způsobem. Neboť *každá vzniklá myšlenka* bere na sebe, jako všechno v jemnohmotném světě, ihned formu, která ztělesňuje a zobrazuje samotný smysl myšlenky.

Živá tvůrčí síla, která lidmi proudí, nabere společně ucelenou vůli vytvořené myšlenky jemnohmotné a uzavře je nezvratně do formy, kterou vyjadřuje vůli této myšlenky. Tedy něco skutečné, živé, které stejnorodostí tohoto světa myšlenkových forem, vlivem zákona přitažlivosti stejného druhu přitahuje nebo se přitahovat nechá, podle své vlastní síly. Jak bude myšlenka při svém zrodu *spoluprocítěna*, slaběji nebo silněji, tak bude rovněž její jemnohmotný útvar v sobě nést odpovídající život. Hustě je obydlen tento myšlenkový svět. Vzájemnou silou přitažlivosti vytvořila se celá shromaždiště, ze kterých vlivem jejich nahromaděné síly, proudí vliv na lidi.

V první řadě na ty, kteří mají sklon ke stejnému druhu, kteří tedy nesou v sobě něco podobného. Toto je tak posílené ve své odpovídající vůli a povzbuzuje je to ke stále novému plození podobných útvarů, které vcházejí stejnorodě účinkovat do světa myšlenkových forem.

Avšak také jiní lidé, kteří tyto osobní vlastnosti v sobě nenesou, mohou být tím obtěžováni a pozvolna k tomu přitahováni, když toto shromaždiště nabývá stále novým přílivem zcela netušených sil. Chránění před tím jsou jen ti, kteří mají v sobě jinorodé ve větší síle, čímž je nemožné spojení s odlišným.

V současné době jsou to však žel jen nenávisť, závist, chlípnost, lakota a všechny ostatní zla, které jejich větším počtem přívrženců mají nejsilnější shromaždiště sil ve světě myšlenkových forem. Méně však čistota a láska. Z tohoto důvodu rozšiřuje se zlo ve své rozpínavosti s hrozivou rychlostí. Dochází k tomu, že toto shromaždiště sil zase dostává spojení se stejnorodými sférami temnot. Odtud jsou zvlášť podněcovány ke stále silnější činnosti, takže předáváním toho mohou způsobit v lidstvu doslova zpustošení.

Požehnanou má být proto hodina, kdy myšlenky čisté Boží Lásky opět v lidstvu zaujmou většího místa, aby se tím ve světě myšlenkových forem vyvíjela stejnorodá silná

shromaždiště, která mohou obdržet příliv ze světlých sfér a tím nejen dodat posilu usilujícím k dobru, nýbrž také pozvolna působit očištěně na temnější mysl.

Je však také ještě k povšimnutí jiná činnost v tomto jemnohmotném světě: Myšlenkové formy mohou se přáním zploditele hnát na určité osoby, ke kterým se mohou přichytit. Jsou-li tyto myšlenkové formy čistého a ušlechtilého druhu, tak vytvoří zkrášlení osoby, které se týkají, zesílí kolem ní ochranu čistoty a mohou ji při podobném vnitřním citění ještě více povznášet a posílit ke vzestupu. Myšlenky nečistoty však musí osobu, které se týkají pošpinit, přesně tak jako bude hrubohmotné tělo ohozeno blátem a výkaly. Není-li takto ohozený člověk vnitřně pevně zakotven ve shromaždištích proudů Světla, tak může se mu stát, že jeho city budou tímto ohozením nečistými myšlenkami, postupně zmateny. To je možné, protože přichycené nečisté myšlenkové formy mohou přitahovat stejnorodost, čímž zesílí a pozvolna otráví myšlenky obklopené osoby.

Hlavní zodpovědnost pak samozřejmě padá na člověka, který nečisté myšlenky vytvořil a na příslušnou osobu svým přáním nebo žádostí vyslal; neboť myšlenkové formy zůstávají svázány také se zploditelem na kterého odpovídajícím způsobem zpětně působí.

Proto se musí neustále volat ke všem opravdu hledajícím: "Dávejte pozor na čistotu vašich myšlenek!" Vynaložte k tomu veškerou svou sílu. Nemůžete tušit, co tím způsobíte. Spočívá v tom něco mocného! Můžete tím působit jako silní bojovníci, průkopníci pro Světlo a tím působit pro osvobození vašich bližních z ovíjejících se rostlin jedovatých polí ve světě myšlenkových forem.

Kdyby byla nějakému člověku snata z očí páska, takže by mohl pohlížet do nejbližšího jemnohmotného okolí, mohl by nejprve zděšeně vidět divoký zmatek, který by mu dovedl nahnat strach. Avšak jen tak dlouho, až by poznal sílu, která v něm spočívá, se kterou, stejně jako s ostrým mečem je schopen vytvořit si volnou cestu. Snadno, jen svým chtěním. Spatřil by myšlenkové formy ve statisících odlišnostech, všechny možné a pro pozemský zrak často nemožné útvary. Každý je však ostře vyhraněný, přesně ukazuje a žije to, co bylo vlastním chtěním při zplodění myšlenky. Nestrojeně, bez všech umělých pláštůků.

Avšak i přes tisíce druhů pozná se časem ihned podstata jakékoliv myšlenkové formy, to znamená, ví se, kam navzdory svému rozličnému ztvárnění patří. Přesně tak jako je možné odlišit znakem člověka od zvířete nebo také dokonce rozeznat i různé lidské rasy podle určitých vlastností obličeje, přesně takové mají myšlenkové formy zcela určité výrazy, které jasně ukazují na to, zda forma patří k nenávisti, k závisti, k smyslnosti nebo k některé jiné základní třídě. Každá tato základní třída má svůj určitý znak, který je vtisknut jednotlivým myšlenkovým formám jako základ jejich ztělesněných vlastností, lhostejno, jaké vnější ztvárnění tyto formy vlivem původní myšlenky přijaly. Tak lze tedy i přes neobyčejné znetvoření formy k nejděsivějším nestvůrnostem, ihned poznat, ke kterému základnímu druhu patří. S tímto poznáním přestává se zdánlivý divoký zmatek jevit jako takový.

Lze spatřit pevný pořádek a přísnost základních zákonů, pronikajících celé stvoření, které, při jejichž znalosti a těsnému přimknutí se jejich chodu, poskytují nedozírnou ochranu a přinášejí velké požehnání. Kdo se těmto zákonům však staví do cesty, ten je přirozeně zasažen a přejet, pokud není vyvrácen a rozdrcen, přinejmenším drsně smýkán, čímž je bolestí a hořkými zkušenostmi tak dlouho přetvářen, až se vřadí do proudění těchto zákonů a neznamená více žádnou překážku. Teprve pak může být nesen vzhůru.

Tyto myšlenkové formy nevysílají své účinky jen zpět na lidstvo, nýbrž zasahují ještě dále; neboť do stejného jemnohmotného světa nejbližšího okolí patří také největší část přírodních bytostí. Kdo se jednou vyrovnal s faktem, že všechno žije a tím také všechno je zformováno, ať už je to pozemsky viditelné či nikoliv, pro toho nebude těžký krok představit si, že také přírodní síly jsou zformované. K těmto patří, mnohými dříve vídané více než nyní,

gnómové, elfové, sylfy, rusalky atd., bytosti země, vzduchu, ohně a vody. Oni jsou ovlivňováni myšlenkovými formami, čímž také vzniká mnoho blaha nebo neštěstí. A tak jde to dále. Jedno zasahuje do druhého, stejně jako u nějakého ozubeného soukolí, až k hnacímu soustrojí provedenému s největší dovedností.

Uprostřed tohoto shonu však stojí člověk! Vybaven prostředky, kterými může určovat druh tkaniny, která má vzniknout z působení ve stvoření, prostředky, kterými ozubené soukolí nastaví do různých směrů. Buďte si vědomi této nesmírné zodpovědnosti; neboť všechno odehrává se jen ve vlastním okruhu vaší pozemské pouti. Podle moudrého uspořádání Stvořitele nic nejde nad tento okruh, nýbrž to jde jen zpět na vás samotné. Můžete tento a onen svět země otrávit vašim přáním, myšlením a chtěním, nebo ho také očištěný pozvednout do výše, ke Světlu. Proto se staňte řediteli schopností, které vedou vzhůru skrze čistotu vašich myšlenek!

23. Mravnost

Jako temné bouřkové mračno leží to nad lidstvem. Dusné je ovzduší. Líně, pod těžkým tlakem pracuje schopnost cítění jednotlivců. Vysoce napjaty jsou jen nervy, které působí na pocity a pudový život těl. Uměle podněcované omyly falešné výchovy, falešných postojů a sebeklamu. Člověk dneška není po této stránce normální, nýbrž nese v sobě chorobný až na desetinásobek vystupňovaný pohlavní pud, kterému se snaží ve stonásobných formách a druzích vybudovat kult uctívání, který se musí stát zkázou celého lidstva.

Nakažlivě přenosný, stejně jako morový dech, působí toto všechno postupně také na ty, kteří se ještě křečovitě snaží přimknout k ideálu, který jim tane v skrytu jejich polovědomí. Natahují sice po něm své ruce, avšak nechají je s povzdechem znovu a znovu klesnout, beznadějně, zoufale, když jejich pohled spočine na okolí. V dusné mdlobě s hrůzou vidí, s jakou obrovskou rychlostí se kalí jasný pohled na mravnost a nemravnost, rozlišovací schopnost se ztrácí a schopnost vnímání se tím mění, tak, že mnohé, které ještě nedávno vyvolávalo odpor a opovržení, je přijímáno velmi rychle jako zcela přirozené a nikdo se nad tím nezarází. Avšak pohár bude brzy plný až po okraj. Musí nadejít strašlivé probuzení!

Již nyní jde to někdy přes tyto smysly vybičované masy jako nečekané bázlivé shrbení se, zcela bezmyslenkovité a nevědomé. Nejistota zmocní se na okamžik mnohých srdcí; přece však nedochází k probuzení, k jasnému vycítění jejich nedůstojného řádění. Dvojnásobné úsilí nasazují k tomu, aby takovéto "slabosti" nebo "poslední přívěšky" zastaralých názorů setřáslí nebo zcela překřičeli. Pokrok má být za každou cenu. Pokračovat se však dá na dvě strany. Vzhůru nebo dolů. Podle volby. A jak to stojí nyní, jde to dolů s hrozivou rychlostí. Náráz musí rozdrtit tyto, takto se dolů řítící, až nadejde hodina, kdy narazí na silný odpor.

V tomto dusném okolí stahuje se bouřkové mračno stále hustěji, takže zkázonosněji. Každým okamžikem lze očekávat první blesk, který temnotu protrhne a ozáří, plamenně osvětlí to nejskrytější s neúprosností a ostrostí, které v sobě nesou osvobození pro takové, kteří usilují ke Světlu a čistotě; zkázu však přinese těm, kteří žádnou touhu po Světle nemají. Čím delší čas dostává toto mračno, jehož temnota a tíže tak houstne, tím pronikavější a strašnější bude také blesk, který mrak zplodí. Zmizí měkký, uspávající vzduch, který v záhybech lenosti přináší plíživou smyslnost; neboť s prvním bleskem bude také přirozeně následovat čerstvý proud vzduchu, který přináší nový život. V chladném jasu Světla budou stát náhle všechny výplody chmurné fantazie svlečené z jejich pokryteckých lží před zraky zděšeného lidstva. Otřes mocného hromu rovněž způsobí procitnutí v duších, takže se živá voda nezkalené Pravdy může s hukotem rozlít přes takto uvolněnou půdu. Nastává den svobody. Osvobození z pout po tisíciletí trvajících nemravnosti a nyní se rozvíjející k plným květům.

Rozhlédněte se kolem! Pozorujte četbu, tance oblečení! Nynější doba snaží se více než kdy jindy, stržením všech zábran mezi oběma pohlavími, plánovitě zkalit čistotu cítění, v tomto zkalení je znetvořit a nasadit mu matoucí masku a pokud možno je nakonec zcela zadusit. Stoupající pochybnosti lidé ohlušují vznešenými řečmi, které však ostře pozorováno, vychází jen z uvnitř se chvějícího pohlavního pudu, aby chlípnosti na tisícero způsobů, šikovně i nešikovně, ve skrytých nebo otevřených způsobech, dávali vždy novou potravu.

Mluví o začátku k svobodnému a samostatnému lidství, o vývoji vnitřního utužení, o tělesné výchově, kráse nahoty, ušlechtilém sportu, výchově k uskutečnění slov: "Čistému je všechno čisté!", krátce: Povznesení lidského rodu odložením veškeré "pruderie" (falešného studu), aby se tak vytvořil ušlechtilý, svobodný člověk, který má nést budoucnost! Běda však tomu, který by si troufal říct něco proti tomu! Takový odvážlivec bude ihned při velkém

pokřiku kamenován s výčitkou, podobnou tvrzení, že jen nečisté myšlenky mohly ho přimět, aby “na tom něco našel”!

Šílený vír hnilobné vody, z něhož se rozšiřuje omamující, otravný zápach, který vyvolává stejně jako při opojení morfiem, smysly matoucí klam, ve kterém stále tisíce a tisíce nechávají se pohltit, až v tom ochable zahynou. Bratr snaží se poučit sestru, děti své rodiče. Jako bouřlivý příval žene se to přes všechny lidi, a zběsilý příboj objevuje se tam, kde několik rozvážných, které pojal hnus, ještě osaměle stojí jako skály v moři. K těmto se přimykají mnozí, kterým v burácení hrozí vyčerpání vlastních sil. Je radostné vidět tyto malé skupinky, které tu stojí jako oázy v poušti. Jako takové osvěžují, zvou ke klidu a zotavení poutníka, který se namáhavě probojoval zkázonosným samumem. *(horký a suchý pouštní vítr)

Co je dnes kázáno pod všemi hezkými pláštiky pokroku, není nic jiného než zaobalené podporování velké nestydatosti, otrava jakýchkoliv vyšších citů v člověku. Největší nákaza, která kdy lidstvo postihla. A kupodivu: je to jakoby tak mnozí čekali jen na to, aby jim byla poskytnuta důvěryhodná záminka ke snížení sebe sama na zvíře. Nesčetným lidem je to velmi vítané!

Avšak kdo zná duchovní zákony, které působí ve vesmíru, odvrátí se s odporem od nynějších snah. Vezměme jen jednu “nejnevinnějších” zábav: “Společné koupele”. “Čistému je všechno čisté!” To zní tak pěkně, že pod ochranou tohoto libozvuku může člověk tak mnohé dovolit. Pozorujme však jednou nejjednodušší jemnohmotné děje při takovýchto koupelích. Předpokládejme, že je tu třicet osob rozdílného pohlaví a z toho dvacet devět ve všech ohledech skutečně čistých. Předpoklad, který je předem úplně vyloučen; neboť naopak by to bylo správnější, dokonce i pak ještě velmi zřídka. Přece to však připusťme. Ten jeden, třicátý, má podnícen žádost, nečisté myšlenky, přestože se zevně chová snad úplně bezvadně. Tyto myšlenky ztělesňují se jemnohmotně ihned v živé myšlenkové formy, táhnou se po objektu jeho zájmu a ulpí na něm. Je to poskvrnění, lhostejno, zda dojde k nějakým řečem nebo násilnostem, či nikoli! Dotyčná poskvrněná osoba odnáší si s sebou tuto nečistotu, která je schopna přitáhnout podobné bloudící myšlenkové formy. Tímto se její okolí stává hustší, stále hustší, a může jí způsobit nakonec zmatení a otrávit jí, stejně jako cizopasná popínavá rostlina často nechá odumřít nejzdravější strom. To jsou jemnohmotné děje při takzvaných “nevinných” společných koupelích, společenských hrách, tancích nebo při něčem jiném.

Musí se však uvážit, že do těchto koupelí a zábav chodí v každém případě právě ti, kteří úmyslně něco hledají, aby si nechali zvláště podněcovat své myšlenky a pocity takovouto podívanou! Jaká špína se tím pěstuje, aniž by mohlo být něco zevně hrubohmotně postřehnuto, není těžké objasnit. Právě tak je samozřejmé, že toto stálé zvětšování a houstnutí mračna smyslných myšlenkových forem pozvolna musí působit na bezpočet lidí, kteří sami o sobě takovéto věci nevyhledávají. V těchto vynořují se nejdříve slabě, pak silněji a živěji podobné myšlenky, které neustále živené v jejich okolí nynějším druhem “pokroku”, a tak kloužou jeden po druhém do hustého, temného proudu, ve kterém se schopnost vnímání skutečné čistoty a mravnosti stále více zatemňuje a nakonec se vše řítí do hlubin úplné temnoty.

Tyto příležitosti a podněty k takovýmto výstřelkům musí být v první řadě opět odňaty! Nejsou nic než pěstírny, do nichž nakažená havěť nemravných lidí mohou házet své myšlenky, které pak bujně pučí a vylévají se pustošivě na celé lidstvo, tvoří vždy nové líhně, které nakonec už jen vytvoří obří pole hnusných rostlin, ze kterých vychází jedovatý dech, dusící rovněž i dobré.

Vytrhněte se z tohoto opojení, které jako omamný prostředek posílení jen předstírá, ve skutečnosti však oslabuje a působí zkázonosně! Přirozené je to, ačkoliv také zarmucující, že právě ženské pohlaví v první řadě překračuje veškerou míru a ve svém odívání kleslo bez rozpaků až ke způsobům nevěstek. To dokazuje však jen správnost vysvětlení o

jemnohmotných dějích. Právě žena ve své od přírody silnější citovosti přijímá tento jed, který zamořil jemnohmotný svět myšlenkových forem nejdříve a hlouběji, sama si toho zcela neuvědomujíc. Ona je tomuto nebezpečí více vydána napospas, a je z tohoto důvodu stržena také nejdříve a překračuje nepochopitelně rychle každou hranici. Ne nadarmo se říká: “Když je žena špatná, tak je horší než muž!” To platí v každém druhu, ať již v ukrutnosti, v nenávisti nebo v lásce! Jednání žen je vždy výsledkem jemnohmotného světa, který ji obklopuje! Ovšem jsou v tom výjimky. Rovněž jí to nezbavuje zodpovědnosti; neboť je schopna pozorovat na ní útočící dojmy a vlastní chtění a konání řídit podle své vůle, jen když ... chce! Že se tak u většiny žel neděje, je chybou ženského pohlaví, které může děkovat jen neomezené nevědomosti v těchto věcech.

Je to však špatné pro nynější dobu, protože žena má v ruce ve skutečnosti také budoucnost lidstva. Ona jí nese, protože její duševní stav je rozhodující pro potomstvo více než u muže. Jaký úpadek musí tudíž přinést budoucnost! Nevyhnutelně! Zbraněmi, penězi nebo vynálezy nedá se to zadržet. Také ne dobrou nebo školenou politikou. Zde musí přijít daleko pronikavější prostředek.

Avšak tato obrovská vina nezasáhne jen ženu samotnou. Ona bude vždy jen věrným zrcadlovým obrazem onoho světa myšlenkových forem, který spočívá na jejím národě. Na to se nesmí zapomínat. *Ctěte ženu a važte si jí jako takové* a ona se zformuje podle toho, stane se *tím, co vy v ní vidíte*, a tím pozdvihne celý váš národ! Avšak dříve musí mezi ženami nastat veliký proces přeměny. Tak jak jsou nyní, může nastat vyléčení jen důkladným zákrokem s násilným, neúprosným řezem, který každé bujení odstraní ostrými noži a vrhne do ohně! Jinak by mohly být zničeny všechny zdravé části.

K tomuto nutnému zásahu do celého lidstva řítí se nezadržitelně nynější doba, rychleji, stále rychleji, a nakonec ho sama přivedí! To bude bolestné, strašlivé, avšak koncem je uzdravení. Teprve pak je zde doba, mluvit o mravnosti. Dnes by to zaniklo jako slova promluvená v bouři. Když pak uplyne hodina, ve které musel zahynout hříšný Babylon, protože se zhroutil prohnílý v sobě, pak dávejte pozor na ženské pohlaví! Každé jeho jednání a opomenutí ukáže vám vždy, *jací jste vy*, protože ve své jemné citovosti žije to, co chtějí myšlenkové formy.

Tato skutečnost dává rovněž jistotu, že při čistém myšlení a cítění bude ženství jako první vyletí do výše k onomu předobrazu, který považujeme za ušlechtilého člověka. Pak vrátí se mravnost v plném lesku své čistoty!

24. Bdi a modli se!

Jak často je tento výrok Syna Božího předáván jako dobře míněná rada a napomenutí, přičemž však ani rádce, ani ten, komu je tato rada poskytnuta, si nedá námahu, přemýšlet o tom, co má být těmito slovy skutečně řečeno.

Co je chápáno pod modlením, ví každý člověk, nebo lépe řečeno, *věří*, že to ví, přestože to ve skutečnosti *neví*. Také má za to, že bdění přesně chápe, a přece je od toho daleko vzdálen.

“Bděte a modlete se” je obrazné podání pro napomenutí k čilosti citové schopnosti, tedy k činnosti ducha! Ducha v *pravém* smyslu, nikoliv snad braného jako mozkovou činnost; neboť způsobem vyjadřování živého lidského ducha je jediné *cit*. V *ničem jiném* není činný duch člověka, tedy jeho prvotní jádro, které se na pouti pozdějším stvořením má zformovat k vlastnímu “já”.

“Bděte a modlete se” neznámá tedy nic jiného než požadavek ke zjemnění a zesílení citové schopnosti pozemských lidí, souznačné s živoucí činností ducha, který je jedinou věčnou hodnotou člověka, a jenž je schopen sám o sobě vrátit se do ráje, prvotního stvoření, ze kterého vyšel. *Musí* tam zpět buď jako zralý, sebe sama si vědomý, nebo jako ten, jenž se opět stal nevědomým, buď jako živé, Světlo chtějící já, které bylo ve stvoření použitelné, nebo jako roztrhané, usmrčené já, jestliže bylo ve stvoření neupotřebitelné.

Napomenutí Syna Božího “Bděte a modlete se” je proto jedno z nejdůležitějších, které pozemským lidem zanechal. Současně je výstražným varováním k tomu, aby se stali užiteční ve stvoření, tak aby nemuselo následovat zatracení v samočinném působení Božích zákonů ve Stvoření.

Pohleďte na ženu! Ona má jako nejvyšší hodnotu ženství jemnost v citění, které žádný jiný tvor nemůže dosáhnout. *Proto* by se mělo v tomto stvoření mluvit jen o *ušlechtilém* ženství, protože ženství v sobě nese nejsilnější dary k uskutečnění všeho dobra. Proto však také na ženě spočívá největší zodpovědnost. *Z tohoto* důvodu má Lucifer s celými davy, které mu patří, svůj hlavní cíl zaměřený na ženu, aby tím celé stvoření podrobil své moci.

A Lucifer našel u ženy pozdějšího stvoření, žel jen příliš lehkovážnou půdu. Otevřeným zrakem letěla mu vstříc a otrávil ve svém druhu celé pozdější stvoření pozměněním čistých pojmů ve zkreslené přeludy, což muselo mít za následek zmatek mezi všemi lidskými duchy. Čistý květ ušlechtilého ženství jakožto koruna tohoto pozdějšího stvoření, snížil sebe sama skrze vliv pokušitele rychle k jedovaté rostlině, která se třpytí barvami a s vábivou vůní vede vše k místu, na jakém se jí daří, k močálu, v jehož dusné měkkosti tonou ti, které takto přivábila.

Běda ženě! Protože to byly nejvyšší ze všech hodnot, které nesprávně použila, musí být ona první, na kterou dopadne meč Boží Spravedlnosti, jestliže se nerozhodne s čilostí duchovního citu, která je jí vlastní, předcházet při nutném vzestupu pozemského lidstva z trosk falešné výstavby zhoubných pojmů, které povstaly jen skrze našeptávání Lucifera. Pozemská žena postavila na místo vzorného úsilí po skvostu bílého květu ušlechtilé čistoty, touhu se líbit a ješitnost, které našly své rejdiště v marnivosti zvráceně pěstovaného společenského života. Cítila dobře, že se při tom ztratí její opravdový skvost ženství, a sáhla k temnému nabízené náhradě tím, že se snažila nabízet své tělesné vnady, stala se nestydatým módním panákem, čímž se hnala do ještě větší hloubky a muže strhovala s sebou, zesílením jejich pudů, což muselo bránit rozvoji jejich ducha.

Tím však v sobě vypěstovala zárodek, který je všechny, vzájemným působením, musí v nutném soudu uvrhnout do zkázy, ty kteří takto chybovali a stali se shnilým ovocem tohoto

stvoření, protože se tím stali neschopnými odolat valícím se očistným bouřím. Necht' si nikdo nenechá zašpinit své ruce od uctívačů modly ješitnosti a marnivosti, když tito pak budou se jich chtít uchopit k vysvobození z nouze. Nechte je klesnout a odstrčte je zpět, není v nich žádná hodnota, která by mohla být použita k nové výstavbě, která je zaslíbená.

Oni nevidí směšnost a prázdnotu svého jednání. Avšak jejich smích a jejich posměch nad nemnohými, kteří si ještě snaží před sebou samými, zachovat slušnost a čistotu skutečného ženství, a *nedaly* si umrtvit jemnou stydlivost, která je nejkrásnější ozdobou dívky a ženy, ten smích se brzy na to promění v bolestné výkřiky a zmlkne v nich!

Žena pozdějšího stvoření, vysokými dary, které přijala, stojí jako na ostří nože. Nyní má složit účty z toho, co s nimi doposud činila. Pro to není žádná omluva! Návrat a obrácení se jsou nemožné; neboť čas minul. Všechny měly na to dříve myslet a uvědomit si, že jejich mínění nemůže kráčet proti neúprosné Boží Vůli, ve které spočívá jen *čistota*, jasná jako křišťál.

Avšak žena budoucnosti, která se dokázala zachovat i se svými hodnotami v nynější době prostopášného života Sodomy a Gomory, a která se nově zrodí, přivede ženství konečně k onomu květu, kterému se může všechno přiblížit jen s posvátnou ostýchavostí nejčistší úcty. Stane se tou ženou, která žije podle Boží vůle, to znamená, stojí ve stvoření tak, že je zářivou korunou, kterou být může a má, vše zaplavuje záchvěvy, které přijímá ze světlých výšin a nezatemněné je předává dál mocí svých schopností, které spočívají v jemnosti ženského citění.

Slovo Syna Božího: "Bděte a modlete se!" bude ztělesněno v *každé* ženě budoucnosti, jako to již mělo být ztělesněno v každé ženě současnosti; *neboť spočívá v záchvěvech ženské schopnosti citění, jestliže usiluje vstříc čistotě a Světlu, což je trvalé bdění a nejkrásnější modlitba, která je Bohu milá!*

Takové záchvěvy přinášejí prožitek díkem naplněné radosti! A to je modlitba, jaká má být! Záchvěvy představují však současně také trvale být na stráži, tedy bdění! Neboť jakákoliv nepěknost, která se snaží přiblížit, a jakékoliv špatné chtění, je takovými záchvěvy jemné citovosti zachyceno a postřehnuto, ještě dříve než se mohou vytvořit myšlenkové formy, a pak je pro ženu snadné se ještě v pravý čas a trvale uchránit, jestliže to sama *nechce jinak*.

A i přes jemnost těchto záchvěvů, v nich spočívá síla, která je schopná *všechno* ve stvoření přetvořit. Není nic, co by jí mohlo odolat; neboť tato síla přináší Světlo a tím i život!

To věděl Lucifer velmi dobře! A proto se také s útoky a pokušeními obrátil zejména na všechno ženství! Věděl, že by mu připadlo *vše*, jestliže by získal jen ženu. A to se mu, žel, žel, podařilo, jak to každý může dnes zřetelně vidět, kdo vidět chce!

V první řadě platí volání Světla proto opět ženě!

Musela by teď poznat, jak nízký stupeň nyní zaujala. Musela by, kdyby ... to ješitnost dovolila. Avšak tato Luciferova léčka drží všechno ženství v poutech, tak pevně, že dokonce i Světlo již více nemůže poznat, *vždyť už ani nechce!* Nechce, protože moderní žena současnosti se nemůže oddělit od svého povrchního laškování, ačkoliv v sobě již mlhavě tuší, co tím ztratila. *Ví to dokonce zcela přesně!* A aby omámila napomínající cit, rovnající se tomuto vědění, běží jako bičovaná, slepě vstříc novým směšnostem, *stát se pomužštěnou v povolání a v celém svém založení!*

Na místo aby se vrátila zpět k pravému ženství, nejdrahocennějšímu daru v celém stvoření! A tím k úkolu, který jí byl ze Světla určen!

Ona to je, která mužům krade všechno vznešené a tím také brání rozkvětu ušlechtilého mužství.

Tam, kde muž není schopen vzhlízet k ženě v jejím ženství, nemůže vzkvétat žádný národ, žádný lid!

Jen pravé, nejčistší ženství může probudit a vést muže k velkým činům! Nic jiného. A *to* je povolání ženy ve stvoření, podle Boží vůle! Neboť tím pozvedá národ i lidstvo, ba i celé pozdější stvoření; poněvadž v ní samotné spočívá tato vysoká síla jemného působení! Je to neodolatelná a vítězná moc, požehnaná Boží silou tam, kde je nejčistším chtěním! Nic se jí nemůže rovnat; neboť přináší krásu v nejčistší formě při všem, v čem působí, a co od ní vychází! Proto má její tkaní pronikat celým stvořením, osvěžovat je, pozdvihovat, podporovat a oživovat jako dech z vytouženého ráje!

Po této perle mezi dary vašeho Stvořitele sáhl tedy Lucifer nejdříve s *veškerou* lstivostí a *veškerou* záludností, vědom si toho, že tím zpřetrhal vaši oporu a vaši snahu po Světle! Neboť v ženě spočívá vzácné tajemství, které je schopné vyvolávat ve stvoření čistotu a důstojnost všech myšlenek, rozmach k největší tvůrčí činnosti, nejušlechtlejší jednání ... za předpokladu, že tato žena je taková, jak to Stvořitel od ní žádal, tím že jí zahrnul těmito dary.

A vy nechaly jste se tak snadno omámit! Podlehly jste pokušení zcela bez boje. Jako ochotná otrokyně Luciferova, obrací teď účinky krásných darů Božích v pravý opak a podrobuje tím celé pozdější stvoření temnu! Dnes jsou to jen prostopásmné karikatury všeho stávajícího, čemu chtěl Bůh nechat povstat k radosti a štěstí všech tvorů. Vzniklo sice všechno, avšak pod vlivem Lucifera pozměněné a pokřivené, falešné! Žena pozdějšího stvoření, propůjčila se k tomu jako prostřednice! Na čisté půdě čistoty byl zbudován dusný močál. Zářivé nadšení bylo nahrazeno opojením smyslů. *Nyní* chcete bojovat, avšak proti každému požadavku Světla! Abyste setrvaly v omámení bláhové samolibosti, která vás opájí!

Není již mnoho žen, které by byly schopny trvale snést jasný pohled. Z největší části ukazují se jako malomocné, jejichž krása, tedy pravé ženství, je již rozežráno, což už nikdy nejde znovu vytvořit. Hnus ze sebe sama nadejde tak mnohým, jestliže se přece jen budou moci zachránit a pak po letech si vzpomenou na vše, co dnes považovali za dobré a krásné. Bude to jako procitnutí a uzdravení z nejtěžších horečných snů! Avšak tak jak žena byla schopná hluboko strhnout celé pozdější stvoření, tak má také sílu je opět pozdvihnout a podporovat, protože muž ji v tom následuje. Brzy pak, po očistě nadejde doba, ve které se bude moci radostně zvolat: “Hle, žena jaká být má, *pravá* žena v celé své velikosti, ušlechtilé čistotě a moci”, a na ní pak prožijete Kristova slova:” Bďte a modlete se” ve *veškeré* přirozenosti a nejkrásnější formě!

25. Manželství

Manželství se uzavírají v nebi! Tato věta je často s hněvem a hořkostí volána manželi. Avšak je rovněž pokrytecky používána takovými, kteří jsou nebi daleko vzdáleni. Přirozeným následkem toho je, že lidé nad tímto výrokiem krčí rameny, usmívají se a dokonce také vysmívají.

S ohledem na všechna manželství, která člověk během let poznal ve svém nejbližším i širším okolí, je to pochopitelné. Posměvači mají pravdu. Jen by bylo lépe, neposmívat se rčení, nýbrž manželstvím samotným! Ta jsou to, která si většinou posměch a potupu, ale dokonce i opovržení také zaslouží.

Manželství jaká jsou dnes a jaká byla již před stovkami let, činí tomuto výroku ostudu, nepřipouštějící nikomu v něj věřit. Jsou žel až na velmi vzácné výjimky vysloveně nemravným stavem, jemuž se nemůže dost rychle učinit konec, aby se tisícové uchránili před touto hanbou, do které se současnými zvyky poměrně slepě řítí. Mají za to, že tomu nemůže být jinak, protože je to tak běžné. K tomu přistupuje ještě to, že právě v současnosti je všechno pak přizpůsobováno až k nestoudnosti, a každý čistší cit je zakalen a zadušen. Nikdo nepomýšlí na to, aby také osobnost, úctou vůči tělesnému, učinil tím, čím být má, být může a být musí.

Tělo, stejně tak i duše má být něčím vzácným, a proto nedotknutelným, co není k vábení a k vystavování na odív. Něco vysokého, svatého! A proto nedá se na zemi také po této stránce oddělovat tělo od duše. Obojího je třeba dbát a chránit je stejně jako svatyni, jestliže to má mít nějakou hodnotu. Jinak se to stává veteší, o kterou se pošpiníme, která zasluhuje zahodit do kouta, aby ji první kolemjdoucí vetešník získal, nejlépe lacino. Zaplaví-li dnes zemi celé davy takovýchto vetešníků a překupníků, tak najdou zcela nečekané množství této veteše. Každý krok přinese jim nové hromady veteše, které na ně již čekají. A takoví překupníci a vetešníci potulují se fakticky kolem v hustých zástupech. Jsou vyslanci a nástroji temnot, kteří se žádostivě rvou o lacinou kořist, aby jí triumfálně více a více strhávali dolů do temné říše, až se nad ní všechno černě rozprostře a ona už nikdy nemůže zpětně najít cestu ke Světlu. Žádný div, že se všichni smějí, jakmile ještě někdo vážně mluví o tom, že se manželství uzavírají v nebi!

Státní uzavírání manželství není ničím jiným než chladným obchodním aktem. Ti, kteří berou na sebe tento závazek, nepřístupují snad ke společnému a vážnému dílu, které povznášejí vnitřní i vnější hodnotu zúčastněných osob, které je nechá usilovat ke společným, vysokým cílům, a tak by přispěli k pozhelnání sobě samým, lidstvu, jakož i celému stvoření, nýbrž jako k prosté smlouvě, s níž se vzájemně výhodně zabezpečí, čímž může bez rozpaků nastat vzájemné tělesné vydání v šanc. Kde zůstává tu posvátnost těla, kterou obě strany přinesly do manželství a v němž má být také zachována? Toto vůbec není bráno v úvahu:

Žena zaujímá při tom tak nedůstojný postoj, že bychom se od ní museli odvrátit. V osmdesáti ze sta případů se pronajímá nebo prodává do služeb muže, který v ní nehledá rovnocenného kamaráda, nýbrž kromě levného kusu na odív a ochotné hospodyně, která mu vytváří pohodlný domov, s ní může také pod pláštíkem falešné počestnosti nerušeně otročit společným vášním.

Z nejnecotnějších důvodů opouštějí mladé dívky často rodný dům, aby uzavřeli sňatek. Mnohdy jsou rodným domem znuděny, a touží po okruhu činnosti, ve které by mohly samy rozhodovat. Jiným zdá se to půvabné, hrát si na mladou manželku nebo očekávají v životě více vzrušení. Věří snad také, že přijdou do lepších majetkových poměrů. Stejně tak jsou i případy, kdy mladá dívka uzavře sňatek ze vzdoru, aby tím jiného pozlobila. Rovněž i čistě

tělesné pudy dávají podnět k uzavření manželství. Byly probuzeny a uměle vypěstovány nesprávnou četbou, falešnou zábavou a pohráváním si.

Zřídka je to skutečná duševní láska, která je podněcuje k tomuto nejvážnějšímu ze všech kroků v pozemském životě. Dívky jsou za věrného napomáhání mnohých rodičů údajně “dost chytré”, než aby se nechaly vést čistšími city, čímž se však ženou tím více do neštěstí. Takové dostanou svou odměnu za tuto povrchnost částečně již v manželství samotném. Avšak jen částečně! Hořký prožitek vzájemného působení jako následek takového špatného manželství přijde mnohem později; neboť hlavní zlo při tom spočívá v promeškání, které tak lehkomyšlně přivozené, tím brání možnému pokroku. Tak mnohý pozemský život je tímto úplně ztracen pro samotný účel osobního bytí. To přináší dokonce ještě i obtížný návrat, který opět budou musel namáhavě dohnat.

Jak jinak je to, když je manželství uzavřeno na správném základě a utváří se harmonicky! Radostně, v dobrovolné službě druhému, vyrůstají spolu vzhůru k duševnímu zušlechtění, bok po boku hledí s úsměvem vstříc pozemským těžkostem. Takové, ze štěstí vzešlé manželství je pak ziskem pro celé bytí. A ve štěstí spočívá rozmach, nejen pro jednotlivce, nýbrž pro celé lidstvo! Běda proto rodičům, kteří své děti přemlouváním, intrikami nebo nátlakem z rozumových důvodů ženou do falešných manželství. Tíha zodpovědnosti, která v tomto sahá dále, než jen k jejich dítěti, padne dříve nebo později na ně tak intenzívně, že si přejí, aby na takovéto “skvělé myšlenky” nikdy nepřišli.

Na církevní uzavření manželství je tedy mnohými nazíráno jen jako na součást čistě pozemské oslavy. Církev samotná nebo jejich představitelé na to namítnou: “Co Bůh spojil, to nemá člověk rozlučovat!”

Je základní myšlenkou náboženských kultů, že oba snoubenci jsou tímto aktem sňatku spojeni Bohem. “Pokročili” dávají tomu také význam, že oba snoubenci tím stojí před Bohem. Poslední výklad má vždy mnohem více oprávnění než ten první.

Není však chtěno, tato slova takto vykládat! Mají říci něco zcela jiného. Jako základ je přitom položena skutečnost, že manželství jsou uzavřena v nebi.

Budou-li odstraněny z tohoto rčení všechny falešné pojmy a výklady, tak ihned pomínou všechny příčiny k smíchu, posmívání nebo potupě, a smysl pak spočívá v celé své vážnosti a své nezměnitelné pravdě před námi. Přirozeným následkem je pak také poznání, že manželství jsou míněna a chtěna zcela jinak, než to je v současnosti, to znamená, že uzavření sňatku smí nastat jen za zcela jiných podmínek, se zcela jinými názory a přesvědčením a se zcela čistými úmysly.

“Manželství se uzavírají v nebi” ukazuje v první řadě, že již při vstupu do pozemského života, každý člověk si přináší určité vlastnosti, jejichž harmonickému rozvoji mohou přispět jen lidé s vlastnostmi k tomu vhodnými. K tomu vhodné vlastnosti nejsou však stejné, nýbrž takové, které doplňují a tímto doplněním je činí plnocennými. V plnocennosti však zaznívají všechny struny v harmonickém akordu. Stane-li se jedna část plnocenná vlivem druhé, tak bude rovněž tato druhá, k ní přistupující část, skrze ní, právě tak plnocenná, a ve spojení obou, tedy ve společném životě a působení, bude zaznívat tento harmonický akord. Tak je manželství uzavřeno v nebi.

Tím však není řečeno, že pro člověka k harmonickému manželství je uzpůsoben jen jeden, zcela určitý jiný člověk na zemi, nýbrž je jich tu zpravidla několik, kteří v sobě nesou doplněk druhé části.

Není třeba tedy putovat desetiletí po zemi, aby se tato druhá, skutečně vhodná a doplňující část našla. Znamená to jen, vážně se přimět k tomu, mít oči, uši i srdce stále otevřené, a především upustit od požadavků, které byly doposud stanoveny jako předpoklad k manželství. Právě to, co dnes planí, nemá být. Společná práce a vysoké cíle jsou pro zdravé

manželství právě tak nezbytné, jako pohyb a čerstvý vzduch pro zdravé tělo. Kdo spoléhá na pohodlí a pokud možno i bezstarostnost a snaží se na tom postavit společný život, sklídí nakonec jen nezdravoty se všemi vedlejšími účinky. Proto se konečně snažte vcházet do manželství, která jsou uzavřena v nebi. Pak vás štěstí najde!

V nebi uzavřené manželství znamená, že před nebo se vstupem do pozemského života již byli pro sebe vyhlédnuti. Předurčené bytí spočívá však jen v přinesených vlastnostech, se kterými se oba vzájemně zcela doplňují. Takoví jsou tím určeni pro sebe.

Určené bytí lze však stejně tak vyjádřit slovy “hodit se pro sebe”, tedy skutečně se doplňovat. V tom spočívá určení.

“Co Bůh spojil, to nemá člověk rozlučovat.” Nepochopení těchto Kristových slov způsobilo již tak mnoho neštěstí. Mnozí doposud chápali pod slovy: “Co Bůh spojil” uzavření manželství. To však doposud se smyslem slov nemá téměř nic společného. To, co Bůh spojil je svazek, ve kterém jsou splněny podmínky, které vyžadují úplnou harmonii, která je tedy uzavřena v nebi. Zda k tomu bylo uděleno státní a církevní povolení či nikoliv, nemění na věci nic.

Samozřejmě je nutné se při tom vřadit také do státního pořádku. Je-li pak svatba při takto uzavřeném svazku ještě vykonána podle příslušného náboženského kultu v odpovídající zbožnosti, tak je zcela přirozené, že tento svazek dostane vlivem niterného postoje účastníků ještě mnohem většího posvěcení, které páru přináší skutečné a silné duchovní požehnání. Takovéto manželství je pak skutečně spojeno *od Boha, před Ním* a je v nebi uzavřeno.

Nyní následuje varování: “to nemá člověk rozlučovat!” Jak nízko byl také stržen vysoký smysl těchto slov. Pravda je při tom přece tak jasně zjevná. Kdekoliv se také nachází svazek, který je uzavřen v nebi, to znamená, kde se dva tak doplňují, že vzniká úplný harmonický akord, tam se nemá třetí osoba pokoušet dosáhnout rozchodu. Lhostejno, ať již by vnesla nesoulad, znemožnila spojení nebo dosáhla odloučení, taková opovážlivost by byla hříchem. Křivdou, která se musí ve svém vzájemném působení přimknout k původci, protože současně jsou tím postiženi dva lidé a tím také požehnání, které by se jejich štěstím šířilo do hrubohmotného a jemnomotného světa. V těchto slovech je strohá pravda, která je ze všech stran zjevná. Varování je k ochraně jen takovým svazkům, které jsou skrze již dříve uvedené předpoklady uzavřené v nebi, pro což mají své uplatnění přinesenými, oboustranně se doplňujícími duševními vlastnostmi.

Mezi takové nemá se tlačit žádná třetí osoba, ani rodiče! Oba samotné zúčastněné nikdy nenapadne, aby chtěli rozchod. Jejich společné duševní vlastnosti stojící na božské harmonii nenechají takovýmito myšlenkám vyrůst. Jejich štěstí a stálost jejich manželství jsou tím předem zajištěny. Je-li jedním z manželů podána žádost o rozvod, tak tím dává nejlepší důkaz, že základem manželství *není* nutná harmonie, tedy také nemůže být uzavřeno v nebi. V takovém případě by mělo být manželství bezpodmínečně rozvedeno, a to k povznesení mravního sebevědomí obou manželů, žijících na takovémto nezdravém stupni. Takováto falešná manželství tvoří nyní převážnou většinu. Tento zlořád spočívá převážně v morálním úpadku lidstva, jakož i ve vládnoucím uctívání rozumu.

Rozlučování toho, co Bůh spojil, netýká se však jen manželství, nýbrž také již předcházejícího sblížení dvou duší, které mohou svými doplňujícími vlastnostmi vyvolávat jen harmonii, tedy jsou pro sebe určeny. Je-li pak uzavřen takovýto svazek a někdo třetí se snaží do něj vetřít pomluvou nebo podobnými známými prostředky, tak je tento úmysl již dokonáným cizoložstvím!

Smysl slov: “Co Bůh spojil, to nemá člověk rozlučovat!”, je tak prostý a jasný, že je obtížně pochopitelné, jak se i přes to mohl objevit tak chybný pojem. Bylo to možné jen

nesprávným oddělením duchovního světa od světa pozemského, čímž mohlo přijít k uplatnění omezené rozumové chápání, které ještě nikdy nepřivedilo skutečných hodnot.

Tato slova byla dána z duchovna, a jen z duchovna může proto vyjít jejich správný výklad!

26. Právo dítěte k rodičům

Mnoho dětí žije vůči rodičům v neblahém domnění, které je pro ně k největší škodě. Věří, že mohou rodičům přičíst podnět k jejich vlastnímu pozemskému bytí. Často slyšíme poznámku: "Ovšem že se o mne rodiče musí starat; neboť oni mne přece přivedli na svět. Není mojí vinou, že jsem zde."

Něco pošetilejšího nemůže být vůbec řečeno. Každý člověk je na této zemi na svou vlastní žádost nebo pro svou vlastní vinu! Rodiče dávají pouze možnost inkarnace, nic víc. A každá inkarnovaná duše musí být vděčná, že jí k tomu byla poskytnuta možnost!

Duše dítěte není ničím jiným než hostem u svých rodičů. V této skutečnosti samotné spočívá již dosti vysvětlení, aby se vědělo, že dítě žádná práva vůči rodičům uplatňovat nemůže! Duchovní práva k rodičům nemá! Pozemská práva však vzešla přece z čistě pozemského a společenského uspořádání, které stanovil stát, aby sám nemusel převzít žádné závazky.

Dítě je duchovně pro sebe uzavřená osobnost! Kromě pozemského těla, které je nutné jako nástroj k činnosti na této hrubohmotné zemi, nepřijalo od rodičů nic. Tedy jen příbytek, který může používat již dříve samostatná duše.

Avšak plozením přebírají rodiče závazek, že budou tímto vytvořený příbytek opatrovat a udržovat, až duše, od nich tento statek převezme a je schopna sama převzít opatrování. Čas k tomu vhodný ukáže přirozeně samotný vývoj těla. Co je nad to poskytnuto, je darem rodičů.

Děti by se měly přestat proto jednou konečně spoléhat na rodiče, a raději myslet na to, aby se sami co nejdříve mohli nějakým způsobem postavit na vlastní nohy.

Je při tom přirozeně lhostejno, zda působí v samotném domě rodičů nebo mimo něj. Musí však být působení, které nesmí spočívat v zábavě a plnění takzvaných společenských povinností, nýbrž v určitém, skutečném a užitečném plnění povinností, tak, že příslušnou činnost by musela vykonávat jiná k tomu zvláště najatá osoba, pokud by dítě tuto práci už nevykonávalo. Jen tak je možné mluvit o užitečném bytí na zemi, které má za následek zrání ducha! Plní-li dítě v domě rodičů takový úkol, lhostejno, zda je mužského nebo ženského rodu, tak mu má náležet také odměna, kterou by musela dostat cizí, k tomu zaměstnaná osoba. Jinými slovy: Dítě musí být v plnění svých povinností respektováno také jako skutečně samostatný člověk a takto s ním jednáno. Váže-li pak rodiče a děti zvláštní svazek lásky, důvěry a přátelství, tak je to o to krásnější pro obě strany; neboť pak toto dobrovolné spojení vychází z vnitřního přesvědčení, a je proto tím cennější! Pak je to ryzí a spojení se udrží také pro onen svět, k oboustranné podpoře a radosti. Rodinný nátlak a rodinné zvyklosti jsou však nezdravé a zavrženíhodné, jakmile je překročena určitá hranice věku dítěte.

Nejsou přirozeně také žádná takzvaná příbuzenská práva, o která se tak často opírají zejména tety, strýcové a bratrance, a co všechno se ostatně snaží tvářit jako příbuzenstvo. Právě tato příbuzenská práva jsou zavrženíhodným nešvarem, který se musí v sebe sama ucelenému člověku zhnusit.

Z tradice stalo se to žel zvykem, tak, že se běžně člověk dokonce nic jiného ani nesnaží myslet a tiše se podrobuje, i když také s nechutí. Kdo se však odváží malého krůčku a svobodně o tom přemýšlí, tomu přijde to všechno z hloubi duše tak směšné, tak odporné, že se pobouřen odvrátí od takto vytvořených troufalostí. Takovéto nepřirozené věci musí být jednou odstraněny. Jakmile se v sobě probudí čerstvější a zdravější lidský druh, nebude již pak více snášet takováto zneužívání, protože ona stojí proti jakémukoliv zdravému smyslu. Z takovýchto vyumělkovaných znetvoření přirozeného života nemohlo přece také nikdy vzniknout něco skutečně velikého, protože lidé při tom zůstali příliš nesvobodní. V těchto

zdánlivě vedlejších věcech spočívá ohromné svázání bytí. *Zde* musí nastat svoboda, přičemž se jednotlivec odpoutá od nedůstojných zvyků! Pravá svoboda spočívá jen v pravém *poznávání* povinností, které zůstává spojeno s dobrovolným *plněním* povinností! jedině plnění povinností dává *práva*! To se vztahuje také na děti, kterým mohou vycházet práva jen z nejvěrnějšího plnění povinností.

Existuje však celá řada přísných povinností všech rodičů, která s právy dítěte nesouvisí.

Každý dospělý si má být vědom, co je vlastně skutečně spojeno s plozením. Dosavadní v tom lehkomyšlnost, bezmyšlenkovitost a také falešné názory, vymstily se přece tak nešťastným způsobem.

Ujasněte si jen, že v nejbližším onom světě již stojí připraveno velké množství duší v očekávání možnosti opětovné inkarnace na zemi. Jsou to zpravidla takové lidské duše, které zachyceny karmickými vlákny, hledají jakékoliv vyrovnání v novém pozemském životě.

Jakmile se jim k tomu naskytne možnost, ulpívají na místech, kde nastal akt plození, aby čekali a sledovali dozrávání nového lidského těla, jakožto příbytku. Při tomto čekání se pak spřádají jemnohmotná vlákna z mladého těla k duši, která se vytrvale zdržuje velmi blízko nastávající matky, a naopak, při určité zralosti poslouží pak vlákna jako most, který cizí duši z onoho světa vpustí do mladého těla, kterého se také ihned pro sebe domáhá. Tím se přistěhuje cizí host, který může způsobit svou karmou vychovateli mnoho útrap! Cizí host! Jak nepohodlná myšlenka! To by si měl člověk neustále držet před očima, a neměl by nikdy zapomenout, že může *spolurozhodovat* při výběru mezi čekajícími dušemi, pokud dobu k tomu určenou lehkomyšlně nepromešká. Inkarnování je však podrobena zákonu přitažlivosti stejného druhu. Avšak není k tomu bezpodmínečně zapotřebí stejný druh jednoho ze zploditelů sloužící jako pól, nýbrž někdy je to nějaký člověk, který je velmi často v blízkosti nastávající matky. Jak mnohé zlo může být odvráceno, jakmile člověk opravdu zná celý tento děj, a vědomě se jím zabývá. Avšak lidé jen lehkomyšlně dovádějí, navštěvují zábavy a tance, pořádají společnosti a vůbec se nestarají o to, co důležitého se během této doby připravuje, aby je to později mocně zasáhlo v celém jejich životě.

Měli-by vědomě v modlitbě, jejímž základem je přece vroucí přání, tak mnohé v tomto řídit, zlo oslabit a dobro posílit. Cizí host, který k nim jako dítě zavítá, byl by tím takovým, že by zůstal *vítaným jakýmkoliv způsobem*! Mnoho se žvaní o předporodní výchově, v obvykle polovičním nebo falešném chápání mnohých účinků, které jsou zevně pozorovatelné.

Jak ostatně často, tak také i zde je lidský závěr z pozorování falešný. Neexistuje dokonce žádná možnost předporodní výchovy, za to však existuje bezpodmínečná možnost *ovlivnění přitažlivosti*, jestliže se tak stalo v pravý čas a s opravdovou vážností. To je rozdíl, který v následcích zasahuje mnohem dále, než co mohla kdy předporodní výchova dokázat.

Kdo si o tom udělal jasno, a přesto se ještě lehkovážným způsobem bezmyšlenkovitě spojuje, nezaslouží si nic jiného, než aby se do jeho okruhu vetřel lidský duch, který mu může přinést neklid a snad dokonce i zlo.

Plození nemá být pro duchovně svobodného člověka ničím jiným, než důkazem jeho ochoty, přijmout cizího lidského ducha jako stálého hosta do rodiny a poskytnout mu na zemi příležitost k vyrovnání a k zrání. Jen kde existuje na obou stranách vroucí přání pro tento účel, má nastat příležitost k plození. Budou-li hledět rodiče a děti vycházet jen z těchto skutečností, změní se tak mnohé samo od sebe. Vzájemné zacházení, výchova, všechno dostane jiné, vážnější základy než bylo doposud v četných rodinách obvyklé. Bude vzájemně více ohledu a více úcty. Bude se pociťovat vědomí samostatnosti a zodpovědné úsilí, což přinese v národu jako následek přirozený sociální vzestup. Děti se však brzy odnaučí troufale chtít práva, která nikdy nebyla.

27. Modlitba

Jestliže vůbec má být hovořeno o modlitbě, tak je samozřejmé, že tato slova se týkají jen těch, kteří se modlitbou zabývají. Kdo v sobě necítí touhu po modlitbě, může od ní klidně upustit, protože jeho slova či myšlenky se přece musí rozplynout v nic. Jestliže modlitba není důkladně procítěna, tak nemá žádnou hodnotu, a proto také žádný účinek. Okamžik vzednutí citů vděčnosti ve velké radosti, tak jako cit nejhlubší bolesti v utrpení, dávají nejlepší základ k modlitbě, která může očekávat účinek. V takovýchto okamžicích je člověk proniknut určitými city, které v něm přehluší všechno ostatní. Tímto je možné, aby se hlavnímu přání modlitby, ať již díky či prosbě, dostalo nezkalené síly.

Lidé dělají si vůbec často falešný obraz o průběhu a vzniku modlitby a jejím dalším vývoji. Ne každá modlitba proniká k nejvyššímu Řediteli světů. Naopak, je to velmi řídká výjimka, že je modlitba schopná skutečně proniknout až ke stupňům trůnu. Také při tom hraje největší roli přitažlivá síla stejného druhu, jakožto základní zákon.

Vážně míněná, hluboce procítěná modlitba přichází sama stoupajíc a stejným druhem přitahována do spojení se shromaždištěm sil téhož druhu, kterým je hlavní obsah modlitby proniknut. Shromaždiště sil mohou být rovněž nazvána oddíly sfér, nebo i jinak, je to vždy v podstatě totéž. Vzájemné působení přináší pak to, co bylo hlavním přáním modlitby. Buď klid, sílu, zotavení, plány vzešle nečekaně v nitru, řešení obtížných otázek nebo jiných věcí. Vždy při tom vznikne něco dobrého, ať již také jen posílení vlastního klidu a soustředění, které pak opět vedou k východisku a k záchraně.

Je také možné, že tyto vyslané modlitby, ve své síle prohloubené vzájemným působením stejnorodých sběren sil, najdou jemnohmotnou cestu k lidem, kteří tímto povzbuzení, přinesou nějakým způsobem pomoc a tím splnění modlitby. Všechny tyto případy jsou při sledování jemnohmotného života lehce srozumitelné. Také zde opět spočívá spravedlnost v tom, že rozhodující zůstává při modlitbě vždy niterné uzpůsobení modlícího se, které určuje podle jeho hloubky sílu, tedy životaschopnost a účinnost modlitby.

Ve velikém jemnohmotném dění vesmíru nachází každý druh citů svůj určitý stejný druh, protože by jinými nejen že nemohl být přitážen, nýbrž by mohl být dokonce i odpuzován. Jen když přichází stejný druh, následuje spojení a tím posílení. Modlitba, která v sobě skrývá různé city, jež velkým prohloubením modlícího se i přes svou rozmanitost nesou v sobě ještě určitou sílu, bude tedy rozličně přitahovat a rozličně zpětně ve vzájemném působení přinášet. Zda v tom pak může spočívat splnění, zcela závisí od druhu jednotlivých částí, které mohou navzájem podporovat nebo brzdit své účinky. V každém případě však je snazší, při modlitbě vysílat jako cit jen *jednu* myšlenku, aby nemohl vzniknout žádný zmatek.

Tak Kristus vůbec neměl v úmyslu, že by se "Otčenáš" měl modlit uceleně, nýbrž dal tím jen zkráceně všechno *to*, co si člověk při vážném chtění v první řadě může vyprosít s jistotou ve splnění.

V těchto prosbách jsou obsaženy základy pro *všechno*, co je člověku zapotřebí k jeho tělesnému zdraví a duchovnímu vzestupu. Poskytují však ještě více! Prosby naznačují současně *pokyny* pro snahu, které má člověk ve svém pozemském životě následovat. Sestavení proseb je samo o sobě mistrovským dílem. "Otčenáš" sám může být hledajícím člověku *vším*, pokud se do něj správně pohrříží a správně ho pochopí. Nepotřeboval by dokonce nic více než "Otčenáš". Ten ukazuje mu celé evangelium ve zhuštěné formě. Je to klíč ke světlým výšinám pro toho, kdo jej správně umí prožít. Může být pro kohokoliv oporou a světlem pro postup vřed i vzhůru. Tak nesmírně mnoho nese v sobě. *(Přednáška č. 28: "Otčenáš")

Již toto bohatství ukazuje vlastní účel "Otčenáše". Ježíš dal lidstvu v "Otčenáši" *klíč k Říši Boží! Jádro svého poselství!* Nemínil tím však, že by měl být tímto způsobem odříkáván.

Člověk potřebuje jen dávat na to pozor, když se modlí a sám ze sebe pozná, kolik mu to přineslo odchylek, a jak to zeslabilo hloubku jeho citů, když sledoval pořadí jednotlivých proseb, a to i tehdy, když jsou mu ještě tak známé.

Není mu možné, což je však zároveň pro správnou modlitbu nutné, aby vroucně přecházel po řadě od jedné prosby k druhé. Ježíš však učinil svým druhem lidstvu všechno lehké. Správný výraz je "dětsky lehké". Poukazoval obzvlášť na to slovy: "Buďte jako děti!" Tedy tak prostě myslící, tak málo obtíží hledající. On by nikdy od lidstva neočekával něco tak nemožného jako žádat skutečně prohloubené modlení se "Otčenáše". To musí také lidstvu přinést přesvědčení, že Ježíš tím chtěl něco jiného, něco většího. Dal klíč k Říši Boží, nikoliv prostou modlitbu!

Mnohostrannost modlitby je vždy oslabující. Dítě také nepřijde k otci současně se sedmi prosbami, nýbrž jen s tím, co jeho srdce nejhůře tísní, ať je to již bolest nebo přání.

Tak má se také obracet člověk prosící v nouzi ke svému Bohu, s tím co ho tísní. A ve většině případů je to přece vždy jen jedna zvláštní záležitost, nikoliv mnohé společně. O něco, co ho právě netísní, také nemá prosit. Protože taková prosba v jeho nitru nemůže být dostatečně živě spoluprocítěna, stává se prázdnou formou a přirozeně oslabí jinou, snad skutečně nutnou prosbu.

Proto má prosit vždy jen o to, co je skutečně nutné! Jen žádné prázdné formy, které musí rozptylovat a postupně vychovávat pokrytectví!

Modlitba vyžaduje nejhlubší vážnost. Modleme se v klidu a čistotě, aby se klidem zvýšila síla citů a čistotou dostala světlou lehkost, která je schopná modlitbu nést vzhůru, až do výšin Světla a čistoty. Pak také nadejde to splnění, které prosícímu nejvíce prospívá a skutečně mu přináší pokrok v celém jeho bytí.

Síla modlitby *není* schopna jí vymrstit nebo vytlačit vzhůru, nýbrž *jen čistota* v její odpovídající lehkosti. Avšak čistoty v modlitbě může dosáhnout každý člověk, i když také ne ve všech svých modlitbách, jakmile v něm ožije touha k prosbě. K tomu však není nutné, aby již stál celým svým životem v čistém. To mu nemůže bránit, aby se alespoň občas, tu a tam, po několik vteřin v čistotě svého citu, někdy v modlitbě pozdvihl.

K síle modlitby však nepomáhá jen klid v ústraní a tím umožněné prohloubené soustředění, nýbrž i každé vzrušení myslí jako je strach, starost nebo radost.

Tím není řečeno, že splnění vždy odpovídá *pozemsky* zamýšleným představám a přáním a stojí s nimi v souladu. Splnění zasahuje láskyplně daleko nad to a vede k dobru *celek*, ne pozemský okamžik! Často tudíž musí být zdánlivé nesplnění poznáno později jako jediné správné a nejlepší splnění, a člověk je šťastný, že to nešlo podle jeho okamžitého přání.

Nyní přímluva! Posluchači se často ptají, jak může vzájemné působení při přímluvě, tedy prosbě někoho jiného, najít cestu k člověku, který se sám nemodlí, když zpětný účinek po připravené cestě musí proudit zpět na samotného prosícího.

Také při tom není žádné odchylky od pevně stojících zákonů. Přímluvce myslí během své modlitby tak intenzivně na toho, za kterého prosí, že jeho přání je tímto v druhé osobě nejprve *zakotveno* nebo pevně zachyceno, a pak odtud ubírá se svou cestou vzhůru, tudíž může se také vrátit k osobě, pro kterou se silné přání prosícího stalo stejně živým a krouží kolem něj. Při tom se však bezpodmínečně předpokládá, že půda v osobě, pro kterou je prosba určená, je také schopná přijetí a stejným druhem je způsobilá k zakotvení, a nestaví mu snad nějaké překážky.

Není-li půda schopná přijetí, je-li tedy bezcenná, tak spočívá ve sklouznutí přímlyvy opět jen podivuhodná spravedlnost Božích zákonů, které nemohou dopustit, aby na zcela neúrodnou půdu přišla pomoc skrze někoho jiného. Tímto odražením nebo sklouznutím chtěného zakotvení přímlyvy z této prosby příslušné osobě, která je svým vnitřním stavem bezcenná, nastává nemožnost přiblížení pomoci. V tomto samočinném a samozřejmém působení spočívá opět něco tak dokonalého, že člověk stojí v úžase před nezkráceným a spravedlivým a s tím spojeným rozdělením ovoce veškerého vlastního chtění!

Kdyby to neprobíhalo tak neúprosně, tak by soukolí stvoření vykazovalo mezeru, která by připustila možnost nespravedlnosti vůči takovýmto bezcenným lidem, kteří nemohou mít žádných přímlyvců, neboť přímlyvce může povstat také opět jen vzájemným působením, předem věnovaného přátelství nebo podobně.

Přímlyvy od lidí, kteří to činí bez vnitřního a nezbytného tlaku opravdových citů, nemají žádnou hodnotu ani účinek. Jsou to jen prázdné plevy.

Existuje ještě jeden druh účinku pravých přímlyv. Jsou ukazovateli cesty! Modlitba vystupuje přímo vzhůru a ukazuje na toho, kdo potřebuje pomoc. Je-li vyslán na pomoc po této ukázané cestě duchovní posel, tak je možnost pomoci podrobena těmž zákonům hodnoty nebo bezcennosti, tedy schopnosti přijetí nebo odpuzení. Je-li obrácen pomoci potřebný vnitřně k temnu, tak nemůže posel ochotný k pomoci dosáhnout žádného spojení, nemůže zapůsobit a musí s nepořízenou opět nazpátek. Přímlyva nemohla být tedy splněna, protože to zákony ve své živoucnosti nepřipustily. Je-li však k tomu poskytnuta půda, tak má ryzí přímlyva nesmírnou hodnotu! Buď přináší pomoc, i když pomoci potřebný z toho nic neví, nebo se spojuje s přáním nebo modlitbou pomoci potřebných a dává těmto tím velkou posilu.

28. Otčenáš

Jest jen málo lidí, kteří se snaží uvědomiti si, co vlastně chtějí, když odříkávají modlitbu „Otčenáš“. Ještě méně jest těch, kdo skutečně vědí, jaký je smysl vět, jež odříkávají. Odříkávat jest asi jediné správné označení pro výkon, který člověk v tomto případě jmenuje modlením.

Kdo se v tomto směru bezohledně zkoumá, musí to přiznati, nebo si jinak dává vysvědčení, že celý svůj život tráví stejným způsobem ... povrchně. Že není a nikdy nebyl schopen hluboké myšlenky. Na zemi je dosti takových lidí, kteří sebe berou sice vážně, ale jiní při nejlepším vůli jich vážně bráti nemohou.

Právě začátek této modlitby pocíťoval se ode vždy nesprávně, třeba i různými způsoby. Lidé, kteří se snaží bráti tuto modlitbu vážně a přistupují k ní proto s jistou dobrou vůlí, cítí v sobě po prvních nebo při prvních slovech určité vědomí bezpečného úkrytu a duševního uklidnění! Tento pocit převládá u nich ještě několik vteřin po modlitbě.

Tím vysvětluje se dvojí: Předně, že ten, kdo se modlí, vydrží býti vážným jen přes první slova, kterými se tento pocit v něm probudí. Právě probuzení tohoto pocitu dokazuje, jak vzdálen je pochopení toho, co říká!

Ukazuje zřetelně svou neschopnost vytrvati v modlitbě s hlubokým přemýšlením, nebo projevuje tak svou povrchnost. Jinak musel by při dalších slovech ihned povstati jiný pocit, odpovídající změněnému obsahu slov, jakmile tato slova v něm vskutku nabudou života.

Tak zůstává v člověku jen pocit probuzený prvními slovy.

Kdyby však pochopil správný smysl a pravý význam slov, muselo by v něm vzniknouti zcela jiné cítění než pocit příjemného a bezpečného útulku.

Náročnější lidé vidí opět ve slově „Otče“ potvrzení svého přímého původu od Boha. Domnívají se, že při správném vývoji na konec sami stanou se Božskými a již nyní nezbytně Božské v sobě nosí. Mezi lidmi panuje ještě mnoho omylů o této větě. Většina považuje ji však prostě za *oslovení* k modlitbě, za zvolání! Přitom je jim třeba myslet i co nejméně. Podle toho se to také bezmyslenkovitě odříkává, ačkoliv právě v tomto vzývání Boha by měla býti veškerá vroucnost, jaké jest lidská duše vůbec schopna.

První věta však nepraví tyto věci. Vždyť Syn Boží vložil do zvolených slov zároveň prohlášení nebo poukaz, *jakým způsobem má lidská duše přikročiti k modlitbě. Jak smí a musí předstupovati před svého Boha, má-li její modlitba dojiti vyslyšení. Říká přesně, jak má býti v tom okamžiku lidská duše utvářena, jaký má býti její stav čistého citu, když chce své prosby složit u stupňů Božího trůnu.*

Tak dělí se celá modlitba ve tři díly. První díl je celý odevzdáním se duše Bohu. Obrazně řečeno, rozprostírá se duše před Bohem dříve, než přichází s prosbou a dosvědčuje zprvu vlastní, čistou schopnost vůle. Syn Boží chce tím vyložit, jaké cítění jediné smí tvořiti základ pro přiblížení se k Bohu. Proto jest to jako veliká svatá přípověď, stojí-li na začátku slova: „*Otče náš, jenž jsi na nebesích!*“ Uvažte, že modlitba není totéž jako prosba! Jinak nebylo by žádné modlitby děkonné, ve které není obsažena žádná prosba. Modlití se neznamená prositi. Ze špatného zvyku člověka, který nepředstupuje nikdy před Boha, jestliže současně od něho něco neočekává, nebo dokonce nepožaduje, byl Otčenáš dosud vždy zneuznán. V očekávání je vlastně již požadavek. A člověk vskutku při modlitbě *vždy* něco očekává! Toho nemůže popřít! I když je to jen mlhavý pocit, že se mu jednou dostane místa v nebi. Člověk nezná jásavý dík v radostném prožitku vědomého bytí, jehož mu bylo dopřáno za spolupůsobení ve velkém stvoření, působí-li ku blahu celého svého okolí, jak to Bůh chtěl a právem od něho

očekává! Člověk ani netuší, že právě to *a jediné* to chová v sobě jeho skutečné vlastní blaho, jeho pokrok a vzestup.

Na takovém Bohem chtěném základě stojí v pravdě modlitba Otčenáš! Syn Boží nebyl by ani mohl dáti ji jinak. Vždyť on chtěl jen dobro lidí, které spočívá jediné ve správném hledání a plnění vůle Boží.

Jím daná modlitba není tedy modlitbou prosebnou, nýbrž velikým, všeobsáhlým příslibem člověka, který se v modlitbě klade k nohám svého Boha! Ježíš dal tuto modlitbu svým učedníkům, kteří tehdy byli ochotni žítí v čistém uctívání Boha, sloužití Bohu svým životem ve stvoření a v této službě ctíti jeho svatou vůli!

Člověk měl by si dobře a zrale rozmyslet, smí-li se odvážit, aby vůbec užíval této modlitby a vyslovoval ji. Měl by se vážně zkoumat, zdali se při tom nepokouší obelhati svého Boha!

Úvodní věty nabádají dosti zřejmě, že se každý má zkoumati, je-li také vskutku takovým, jak mluví! Odvažuje-li se bez falše předstoupiti před Boží trůn!

Prožijete-li však v sobě první tři věty modlitby, povedou vás ke stupňům Božího trůnu. Dospěje-li duše k tomu, aby je prožila, jsou cestou k tomuto trůnu. Žádná jiná cesta, tam nevede. Tato však jistě! Neprožijete-li těchto vět, nedojde tam však žádná z vašich proseb.

Odvážíte-li se říci „Otče náš, jenž jsi na nebesích,“ pak má to býti oddané a přece radostné zvolání!

V tomto zvolání jest vaše upřímné ujištění: Dávám ti, ó Bože, všechna otcovská práva nad sebou a chci se jim s dětskou pokorou podrobiti! Uznávám, Bože, tvou všemoudrost ve všem, co přinese mně tvé určení a prosím, abys naložil se mnou tak, jako otec se svými dětmi! Zde jsem, Pane, abych tě slyšel a byl tebe dětsky poslušen!

Druhá věta: „*Posvěť se jméno Tvé!*“ Je to ujištění modlící se duše, jak vážně jedná se jí o všechno, oč se odvažuje modliti se k Bohu. Potvrzuje, že v každém slově a myšlence jest s plným citem a nebere s povrchností jména Božího nadarmo. Ujišťuje, že jméno Boží jest jí příliš svatým! Vy, kdo se modlíte, uvažte, co tím slibujete. Chcete-li býti k sobě zcela poctivými, musíte doznat, že vy lidé dosud jste právě tím lhali Bohu do očí. Nikdy nebyli jste při modlitbě *tak* vážní, jak to Syn Boží stanovil v těchto slovech jako *podmínku!*

Třetí věta: „*Přijď království Tvé!*“ Není to opět žádná prosba, ale další slib! Je to prohlášení ochoty, že prostřednictvím lidské duše má býti na zemi *tak*, jako je tomu v království Božím! Proto slova: „*Přijď království Tvé!*“ To znamená: Chceme to zde na zemi dovésti také tak daleko, aby se tvé dokonalé království rozšířilo až sem! Chceme mu připravovati půdu tak, aby vše žilo jen v tvé svaté vůli a plnilo tvé tvůrčí zákony. Aby tomu bylo *tak*, jako je tomu v tvém království, v duchovní říši, kde sídlí zralí a veškeré viny a tíhy zbavení duchové, kteří žijí jen v tom, že slouží Boží vůli, protože dobro vzniká jen v bezpodmínečném plnění této vůle skrze dokonalost, v ní spočívající. V této větě je tedy ujištění, že se chceme státi takovými, aby i země prostřednictvím lidské duše stala se královstvím naplnění Boží vůle!

Toto ujištění je ještě zesíleno větou následující: „*Bud' vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi!*“ Není to jen prohlášení ochoty vpraviti se zcela do Boží vůle, ale je v tom i slib dbáti o tuto vůli a usilovati se vši horlivostí o poznání této vůle. Toto úsilí o poznání musí předcházeti vpravení se do této vůle. Neboť dokud ji člověk správně nezná, nemůže se ve svém citění, myšlení, v řeči a konání podle ní řídit! Jaká nesmírná trestuhodná lehkomyšlnost jest to u každého člověka, když opětovně a stále ujišťuje svého Boha, zatím co se ve skutečnosti nijak nestará o to, jakého druhu jest tato Boží vůle, která je tak pevně zakotvena ve stvoření. Vždyť člověk lze každým slovem modlitby, opovažuje-li se ji říkat! Stojí tak před Bohem jako pokrytec a podvodník! Na staré dluhy hromadí stále nové a na konec cítí se ještě politování

hodným, musí-li se pod tímto břemenem v záhrobí jemnohmotně zhroutit. Již *tříkrát* byla mu dána příležitost, aby správně poznal Boží vůli! Jednou Mojžíšem, který byl k tomu inspirován. Po druhé samotným Ježíšem, Synem Božím, který nesl v sobě Pravdu. Po třetí *a naposled* v poselství Grálu, které rovněž je čerpáno přímo z Pravdy.

Teprve když duše skutečně splnila tyto věty jako přední podmínky, může mluvit dále: „*Chléb náš vezdejší dej nám dnes!*“ To znamená: Když jsem splnil a stal jsem se takovým, jak jsem sliboval, necht' spočine tvé požehnání na mé pozemské činnosti tak, abych při obstarávání svých hrubohmotných potřeb měl vždy čas žít podle tvé vůle!

„*A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům!*“ V této větě je vědomost o neúplatném, spravedlivém zvrtném působení duchovních zákonů, které nesou Boží vůli. Je to zároveň projev ujištění plné důvěry v tyto zákony. Neboť prosba za odpuštění, tedy vysvobození z viny, je založena *podmínečně na předchozím* splnění duše lidské, že tato sama odpouští všechnu křivdu, bližním na ní páchanou. Kdo však jest schopen *toho*, kdo svým bližním již všechno odpustil, ten je v sobě očistěn již tak, že nikdy sám *zúmyslně* nečiní křivdu! Ale tím je také před Bohem prost vši viny, protože za bezpráví platí pouze to, co se spáchalo úmyslně ve zlé vůli. Teprve tím stává se čin bezprávím. V tom jest veliký rozdíl vůči všem dnes stávajícím lidským zákonům a světským názorům.

Tak jest i v této větě základem slib každé duše, usilující o Světlo, vůči jejímu Bohu. Je to prohlášení opravdového chtění. Doufá, že prohloubením a ujasněním si sama sebe v modlitbě dosáhne síly, aby mohla splnit toto chtění. Při správném stanovisku podle zákona zvrtného působení také se jí této síly dostane.

„*A nevod' nás v pokušení.*“ Je to nesprávné pochopení, chce-li člověk vyčistit z těchto slov, že ho Bůh pokouší. Bůh nepokouší nikoho! V tomto případě jedná se jen o nejisté podání, které nevhodně volilo slovo „pokušení“. Jeho pravý smysl jest týž jako zbloudění, odchýlení se, tedy sejítí z cesty, falešné hledání na cestě za Světlem. Znamená tolik: Nedopusť, abychom šli falešnými cestami, abychom hledali falešně. Nenech nás ztráceti čas hledáním a tak jej zmrhati a promarniti. Bude-li to nutno, zdrž nás však od toho i *násilím*, i když nám taková nutnost způsobí utrpení a bolest. _ Tento smysl musí člověk již vycítit také z další věty, která se k předcházející připojuje a také celým zněním přímo k ní patří: „*Ale zbav nás od zlého!*“ Slovo „ale“ znamená dosti zřetelně sounáležitost. Smysl má tento význam: Poznávejme zlo za každou cenu pro nás, i za cenu utrpení. Svým zvrtným působením učíš nás k tomu schopnými při každém poklesku. V poznání je i vykoupení pro ty, kdo jsou dobré vůle.

Tím končí druhý díl, rozmluva s Bohem. Třetí díl tvoří zakončení: „*Neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky! Amen!*“

Je to jako jásavé doznání, že při splnění všeho toho, co duše klade Bohu k nohám v modlitbě jako slib, cítíme se v ochraně všemohoucnosti Boží!

Tato modlitba daná Synem Božím má tedy dvě části. Přibližování se v úvodu a rozmluvu. K tomu připojil Luther jásavé vyznání vědění o pomoci pro všechno, co rozmluva obsahuje, vědění, že se dostane síly ke splnění toho, co duše slibovala svému Bohu. A splnění *musí* pak nésti duši vzhůru do království Božího, do země věčné radosti a Světla. Tím stává se Otčenáš, je-li vskutku prožit, oporou a pomocí ke vzestupu do duchovní říše!

Člověk nemá zapomínat, že z modlitby má si vlastně přinést jen sílu, *aby sám mohl uskutečnit to*, oč prosí! Tak se má modlití! A taková je také modlitba, kterou dal Syn Boží učedníkům.

29. Uctívání Boha

Lze klidně říci, že člověk ještě vůbec neporozuměl nezbytné a pro něj nutné samozřejmosti uctívání Boha, a ještě méně jí prováděl. Pozorujte jednou uctívání Boha, jak se doposud provádí! Vždyť se zná jen prosba, nebo ještě lépe řečeno žebrota! Jen tu a tam dochází také jednou k tomu, že stoupají děkonné modlitby, které skutečně proudí ze srdce. To jsou však veliké výjimky vždy jen tehdy a tam, kde člověk zcela *neočekávaně* dostane zvláštní dar, nebo je *náhle* vysvobozen z velkého nebezpečí. Neočekávané a náhlé přiměje ho k tomu, aby se vůbec někdy vzmohl k modlitbě díky. Mohou mu padat nezaslouženě do klína také ty nejohromnější věci, a přece ho nikdy nenapadne nebo jen velmi zřídka, pomyslet na dík, jakmile všechno probíhá klidným a normálním způsobem. Je-li mu i všem, které miluje darováno nápadně stále zdraví, a nemá-li žádné pozemské starosti, tak se jen sotva vzmůže k nějaké opravdové modlitbě díky. Aby v sobě vyvolal silnější cit, je třeba u člověka, žel vždy zcela *zvláštního* impulsu. Daří-li se mu dobře, dobrovolně se k tomu nikdy nevzchopí. Má to snad tu a tam na jazyku, nebo jde také do kostela, aby v případě příležitosti mumlal modlitbu díky, avšak vůbec ho nenapadne, aby byl při tom s celou svou duší, třeba jen na jedinou minutu. Jen když k němu přistoupí skutečná nouze, *pak* se velmi rychle rozpomene, že přece existuje někdo, kdo mu je schopen *pomoci*. Úzkost žene ho k tomu, aby konečně také jednou koktal modlitbu! A to je pak vždy jen prosba, ale žádné uctívání.

Takový je člověk, který se ještě pokládá za dobrého, který se nazývá věřící! A to jsou nemnozí na zemi! Chvályhodné výjimky!

Postavte si před svůj zrak sami jednou konečně tento žalostný obraz! Jak se jeví při správném pozorování vám, lidem! Avšak jak mnohem žalostněji stojí takový člověk před svým Bohem! Je to však žel skutečnost! Můžete se točit nebo obracet jak chcete, zůstává při těchto skutečnostech, jakmile se jednou namáháte jít k podstatě věci, za vynechání jakéhokoliv přikrašlování. Musí vás při tom přece něco stísnit; neboť ani prosby ani dík nepatří k uctívání.

Uctívat znamená *ctít!* Toto však skutečně nenajdete na celé této zemi! Pozorujte jednou svátky nebo slavnosti, které mají sloužit ke cti Boží, kde je jednou výjimečně upuštěno od proseb a od žebrání. Jsou tu oratoria*(duchovní skladby)! Vyhledejte pěvce, kteří zpívají k uctívání Boha! Pohleďte na ně, když se k tomu připravují v sále nebo v kostele. Všichni chtějí vykonat něco, aby se tím *lidem* zalíbili. Bůh je jim při tom značně lhostejný. Právě On, jemuž to přece má platit! Hleďte na dirigenta! Žádá si potlesk, chce lidem ukázat co umí.

Pokračujte pak dále. Pohleďte na hrdé stavby, kostely, katedrály, které stojí ke cti Boha ... mají stát. Umělec, architekt, stavitel usilují jen o pozemské uznání, každé město pyšní se těmito budovami ... ke cti pro sebe sama. Musí dokonce sloužit tomu, aby přitáhly cizince. Avšak ne snad k uctívání Boha, nýbrž aby místu plynuly peníze tímto zvýšeným ruchem! Kam se podíváte je jen touha po pozemské povrchnosti! A všechno za předstíraného uctívání Boha!

Snad tu a tam ještě existuje člověk, který se v lese snaží povznést svou duši k výšinám, který při tom dokonce také letmo vzpomene velikosti Tvůrce veškeré té krásy kolem něj, a přece však stojícího daleko v pozadí. Při tom se mu otevírá duše, a přece však ne k jásavému vzletu do výše, nýbrž ... rozbíhá se doslova široce na všechny strany v blaženém požitku. Něco takového nesmí být zaměňováno s letem do výšin. Nelze to považovat za nic jiného, než blaho labužníka u bohaté hostiny. Toto povznesení duše, považuje se mylně za uctívání; a zůstává bezobsažným, blouzněním, *vlastním* pocitem blaha, který považuje za city díky ke Stvořiteli. To se děje čistě pozemsky. Také mnozí přírodní nadšenci považují toto opojení za pravé uctívání Boha, a domýšlejí se v tom být povzneseni nad jiné, kteří nemají možnost

užívat tyto krásy pozemských útvarů. Je to hrubé farizejství, které má východisko jen ve vlastním blahu. Pozlátko, jemuž chybí jakákoliv hodnota. Až tito lidé budou muset hledat poklady svých duší, aby je zužitkovali ke svému vzestupu, tak najdou v sobě schránku úplně prázdnou; neboť domnělý poklad byl jen opojení krásou, nic jiného. Chyběla jim opravdová úcta před Stvořitelem. –

Opravdové uctívání Boha neprojevuje se v blouznění, v mumlání modliteb, v žebrání, klečení, ve spínání rukou, ani ne v blaženém rozechvění, nýbrž v radostném *činu*! V jásavém přitakání tomuto pozemskému bytí! Vychutnat každý okamžik! Vychutnat znamená využít. Využít zase ... prožít! Přece však ne v zábavě a tanci, ne v promarnění času, které poškozují tělo i duši, jež vyhledává a potřebuje rozum jako vyrovnání a vybičování svého působení, nýbrž v pohledu vzhůru ke Světlu a v takovém chtění, které jen podporuje a povznáší všechno jsoucí ve stvoření!

K tomu patří však jako podmínka přesná znalost zákonů Božích ve stvoření. Tyto mu ukazují, jak má žít, jestliže chce být zdravý na těle i duši, přesně mu ukazují cestu, která vede vzhůru k duchovní říši, avšak také ho nechají jasně poznat i hrůzu, která by pro něj musela nastat, jestliže by se těmto zákonům stavěl do cesty.

Protože zákony ve stvoření působí samočinně a živě, neúprosně a neposunutelně se silou, proti které jsou lidští duchové úplně bezmocní, tak je ve skutečnosti jen samozřejmé, že musí být naléhavou potřebou každého člověka zcela rozpoznat tyto zákony, jejichž účinkům v každém případě zůstává bezbranně vydán napospas!

A přece je toto lidstvo tak omezené, že se snaží nedbale přejít přes tuto tak jasnou a prostou nutnost, přestože není nic naléhavějšího! Lidstvu nepřijdou jak známo ty *nejprostší* myšlenky. Každé zvíře je v tom kupodivu chytřejší než člověk. Vpraví se do stvoření a je v něm podporováno, pokud se mu v tom člověk nesnaží zabránit. Člověk však chce panovat nad něčím, jemuž samostatnému působení je neustále podroben a podroben zůstane. Ve své domýšlivosti má za to, že již *vládne* silou, jestliže se naučil pro své účely používat jen malé výběžky vyzařování, nebo když ve zcela malé míře využívá účinků vzduchu, vody a ohně! Při tom nemyslí na to, že se při tomto poměrně stále ještě malém využití musí nejprve napřed učit, pozorovat, aby již existující vlastnosti nebo síly využil v jejich zvláštním druhu. Musí se při tom přizpůsobit, má-li mít úspěch! Jedině *on sám*! To není žádné panování, žádné pokoreň, nýbrž sklonění se, a vpravení se do stávajících zákonů.

Člověk musel by při tom vidět, že mu může přinést užitek jen učení se vřadit! Měl by v tom vděčně pokračovat dál. Ale ne! Naparuje se a počíná si poté ještě domýšlivěji než předtím. Právě tam, kde se shýbá, sloužíc také někdy Boží vůli ve stvoření a tím z toho má ihned viditelný užitek, snaží se to dětinsky postavit tak, jako by byl vítězem! Vítězem nad přírodou! Nesmyslný postoj dosahující vrcholu vší hlouposti v tom, že tím mívá slepě skutečnou velikost; neboť při správném postoji byl by skutečným vítězem ... nad sebou samým a nad svou ješitností, protože by se ve správném osvětlení při všech významných vymoženostech nejdříve učil sklánět vůči stávajícímu. Jedině to bylo by mu ziskem. Jakýkoliv vynálezce a všechno skutečně veliké má své myšlení a své chtění vložit do stávajících přírodních zákonů. Co se chce vzepřít nebo zcela proti nim působit, to bude roztrženo, rozdraceno a zničeno. Je nemožné, aby to někdy skutečně dospělo k životu.

Jaké jsou zkušenosti v malém, ne jinak je to s celým bytím člověka, a ne jinak s ním samotným!

On, který má proputovat nejen tento krátký pozemský čas, nýbrž celé stvoření, k tomu nezbytně potřebuje znalost zákonů, jimž zůstává *celé stvoření* podrobena, ne jen každému pozemskému člověku viditelné nejbližší okolí! Nezná-li jich, tak bude zdržován a bržděn,

zraňován, vržen zpět nebo dokonce rozdrčen, protože ve své neznalosti nemohl jít s mocnými proudy zákonů, nýbrž se postavil tak falešně, že ho museli tlačit dolů místo vzhůru.

Lidský duch nejeví se velkým a obdivuhodným, nýbrž jen směšným, jestliže se tvrdošijně a zaslepeně snaží odmítat skutečnosti, které může poznat všude v jejich účincích, jakmile je má použít jako základ nejen ve své činnosti a veškeré technice, nýbrž i pro sebe a svou duši! Má ve svém pozemském bytí a působení neustále příležitost, aby viděl nezbytnou dovednost a stejnost všech základních účinků, jakmile se lehkovážně nebo zlovolečně neuzavře a nespí.

Není pro to v celém stvoření žádná výjimka, pro lidskou duši také ne! *Musí* se zákonům ve stvoření přizpůsobit, jestliže jejich působení má být pro ní podporující! A tuto prostou samozřejmost člověk ve svém povrchním způsobu doposud úplně přehlížel.

Zdála se mu tak prostá, že se musela stát pro něj v poznání právě tím, co bylo pro něj nejtěžším. A tato obtížnost naplnění stala se po čase pro něj nemožnou. Tak stojí dnes před zkázou, před duševním zhroucením, které musí všechno jím zbudované rozdrtit!

Jen jedno může ho zachránit: Úplné poznání zákonů Božích ve stvoření. To jediné může ho opět přivést vpřed, vzhůru, a s ním všechno, co se v budoucnu bude snažit vybudovat.

Neříkejte, že vy jakožto lidští duchové nemůžete tak snadno poznat zákony ve stvoření, a že se Pravda nedá lehce rozlišit od chybných závěrů. To není pravda! Kdo vede takovéto řeči, chce se tím snažit opět jen zastřít lenost, kterou v sobě skrývá, chce jen, aby se lhůstevnost jeho duše nestala zjevnou, nebo se před sebou samým omlouvá k vlastnímu uklidnění.

To mu však nijak neprospívá; neboť každý lhůstevný, každý líný je od nynějška zavržen! Jen ten, kdo sebere veškerou svou sílu, aby jí *beze zbytku* použil k vydobytí toho nejnepatnějšího pro svou duši, může mít ještě naději na záchranu. Každá polovičatost je totéž jako nic. Také každé váhání a odkládání je již úplné promeškání. Lidstvu není dáno více času, protože čekalo až k časovému bodu, který tvoří poslední hranici.

Tentokrát mu to samozřejmě není tak usnadněno a také to nebude tak lehké, protože se dosavadním lhůstevným loudáním v těchto věcech zbavilo jakékoliv schopnosti, vůbec uvěřit v hlubokou vážnost nutného *posledního* rozhodnutí! *A tento* bod je právě největší slabostí, a stane se jistým pádem tak mnohých!

Po tisíciletí bylo vykonáno mnoho, aby se vám ujasnila Boží vůle ve stvoření, alespoň tak dalece, jak to potřebujete, abyste mohli vystoupat do prvotního stvoření, ze kterého jste vyšli, a abyste se tam vrátili zpět! Ne skrze takzvanou pozemskou vědu, také ne skrze církve, nýbrž prostřednictvím služebníků Božích, proroků starých časů, stejně tak poselstvím samotného Syna Božího. Bylo vám poskytnuto tak prostě, a vy o něm doposud jen *mluvíte*, a přece jste se nikdy vážně nesnažili je správně pochopit, a ještě méně podle něho žít! Tím bylo podle vašeho líného mínění od vás požadováno příliš mnoho, přestože je to vaše jediná záchrana! Chcete být zachráněni, aniž byste se sami při tom nějak namáhali! Jestliže o tom přemýšlíte, musíte přece dojít k tomuto smutnému poznání.

Z každého Božího poselství jste udělali náboženství! Ke svému pohodlí! *A to bylo falešné!* Neboť jste náboženství postavili na zvláštní, vyvýšený stupeň, stranou od činnosti všedního života! A v tom byla největší chyba, kterou jste mohli udělat; neboť tím jste postavili také Boží vůli stranou od všedního života, nebo, což je totéž, vy jste se postavili stranou od Boží vůle, místo aby jste se s ní sjednotili, a položili ji do středu života a ruchu vašeho všedního dne! Byli s ní *jedno!* Každé Boží poselství máte přijímat zcela *přirozeně* a prakticky, musíte je vložit do své práce, svého myšlení, a do celého svého života! Nesmíte pro sebe z něj udělat něco osamocené, jak se to nyní stalo, k čemuž přistupujete jen způsobem návštěvníka v hodinách klidu! Kde se snažíte na krátkou dobu poddat zkroušenosti nebo díku, či zotavení. Tím se vám to nestalo ničím samozřejmým, co je vám vlastní jako hlad nebo spánek.

Chápejte přece konečně správně: Máte v této Boží vůli *žít*, abyste se vyznali na všech cestách, které vám přinášejí dobro! Boží poselství jsou cenné pokyny, které *potřebujete*, a bez jejichž znalosti a plnění byste byli ztraceni! Nesmíte je proto stavět do skleněné vitríny, abyste je pozorovali jen v neděli v blaženém rozechvění jako něco svatého, nebo na toto místo prchali v nouzi, abyste si tam došli pro sílu! Nešťastní, nemáte poselství uctívat, nýbrž *zužítkovat*! Máte se ho odvážně chopit, ne jen ve svátečním šatě, nýbrž s tvrdou pěstí čínorodého života, která nikdy nezneuctívá, nesnižuje, nýbrž každého *ctí*! Klenot září v mozolnaté, hlinou a potem potřísněné ruce mnohem čistěji a vznešeněji než v pěstěných prstech líného povaleče, který svůj pozemský čas tráví jen rozjímáním!

Každé Boží poselství vám bylo poskytnuto k účasti, to znamená *mělo se stát součástí vás!* Tento smysl se musíte snažit správně pochopit!

Neměli jste je považovat za něco odděleného, co zůstává mimo vás, k čemuž jste si zvykli přistupovat s plachou zdrženlivostí. Přijměte Slovo Boží do sebe, tím každý ví jak má žít a jak má jít, aby dospěl do říše Boží!

Proto se konečně probud'te! Učte se znát zákony ve stvoření. K tomu vám však nepomůže žádná pozemská chytrost, ani malé vědomosti technických poznatků; něco tak nepatrného nestačí na cestu, kterou se musí vaše duše ubírat! *Musíte* svůj pohled povznést vysoko *nad* zemí a poznat, kam vás vede cesta po tomto pozemském bytí, a tím ve vás současně také povstalo vědomí toho, proč a také k jakému účelu jste na této zemi. A opět právě tak, jak to s vámi stojí v tomto životě, zda jste chudí, zda bohatí, zdraví nebo nemocní, v míru nebo boji, radosti nebo utrpení, naučíte se poznávat příčiny a účel a stanete se v tom radostnými a lehkými, vděční za prožití, které vás doposud potkalo. Naučíte se vážít si každé vzácné jednotlivé vteřiny a především ji také využít! *Zužítkovat* ke vzestupu do radostiplného bytí, a velkého, čistého štěstí!

A protože jste se sami příliš zapletli a zamotali se, přišlo k vám kdysi jako záchrana Boží poselství prostřednictvím Syna Božího, jakmile varování proroků nenalezlo žádného sluchu. Boží poselství ukázalo vám cestu, jedinou k vaší záchraně z močálu, který již hrozil vás udusit! Syn Boží snažil se vás k tomu dovést podobenstvími! Ti co chtěli věřit a hledající, přijímali to svým *sluchem*, a přece to nešlo dál. Nikdy se nesnažili podle toho žít.

Náboženství a všední život zůstalo také vám vždy dvojí. Stáli jste vždy jen vedle toho, namísto v tom! V podobenstvích objasňované účinky zákonů ve stvoření zůstaly vámi zcela nepochopeny, protože jste v nich nehledali!

Nyní přichází ještě jednou, v Poselství Grálu stejný výklad zákonů, ve formě pro dnešní dobu srozumitelnější! Je to ve skutečnosti přesně totéž, co kdysi Kristus již přinesl, ve formě vhodné pro *tehdejší* dobu. Ukazoval, jak mají lidé myslet, mluvit a chovat se, aby duchovně uzrávají, pronikali ve stvoření vzhůru! Více přece lidstvo nepotřebovalo. Proto není mezery v tehdejších poselství. Poselství Grálu přináší nyní přesně totéž, jen v dnešní formě.

Kdo se konečně podle toho řídí v myšlení, řeči a jednání, *ten tím vykonává čisté uctívání Boha; neboť to spočívá jen v činu!*

Kdo sebe ochotně staví do zákonů, koná vždy to pravé! Tím ukazuje svou úctu před moudrostí Boží, sklání se radostně před jeho vůlí, která spočívá v zákonech. Bude jejich účinky podporován a chráněn, zbaven veškerého utrpení a pozvednut do říše světlého ducha, kde se v jásavém prožitku každému nezkaleně zjeví všemoudrost Boží, a kde uctívání Boha je v životě samém! Kde každé nadechnutí, každý cit, každý čin je nesen radostiplnou vděčností a je tak trvalým požitkem. Ze štěstí zrozen, štěstí rozsévá a proto štěstí sklízí! Uctívání Boha v životě a prožitku samo spočívá v plnění Božích zákonů. Jen tím je zaručeno štěstí. Tak má tomu být v přicházející říši tisíce let, která se bude jmenovat Království Boží na zemi! Tak mají všichni stoupenci Poselství Grálu stát jako pohodně a jako ukazovatelé cesty v lidstvu.

Kdo to nemůže nebo nechce, ten opět nepochopil poselství. Služba Grálu má být opravdovým, živým uctíváním Boha. Uctívání Boha je první bohoslužbou, která nespočívá ve vnějších věcech, neukazuje se jen navenek, nýbrž i žije v nejskrytějších hodinách v každém člověku, a projevuje se v jeho myšlení a v jeho jednání jako samozřejmost.

Kdo se k tomu nechce dobrovolně přiznat, ten se nedožije blízké doby království Božího, bude zničen anebo ještě donucen k bezpodmínečnému podrobení se Božskou silou a pozemskou mocí! K dobru celého lidstva, které je obdařeno milostí v této říši konečně nalézt mír a štěstí!

30. Člověk a jeho svobodná vůle

Aby o ní mohl být dán ucelený obraz, musí být připojené mnohé, ležící mimo to, a které svými účinky hlavní věc více nebo méně ovlivňuje!

Svobodná vůle! Je to něco, před čím se dokonce i významní lidé zamyšleně pozastavují, protože při zodpovědnosti podle zákonů spravedlnosti, musí také bezpodmínečně existovat možnost svobodného rozhodnutí.

Kam se obrátíme, odevšad přichází volání: Jak má být v člověku svobodná vůle, když ve skutečnosti existuje prozřetelnost, vedení, předurčení, vlivy hvězd a karma*(Osud) ? Člověk je tlačěn, hoblován, formován, ať chce nebo ne!

S horlivostí vrhají se vážně hledající na všechno, co hovoří o svobodné vůli, ve zcela správném poznání, že právě o ní je třeba nutně podat vysvětlení. Pokud toto schází, nemůže se člověk také správně postavit, aby se ve velkém stvoření udržel tím, čím skutečně je. Když však nemá ve stvoření správný postoj, musí v něm zůstat cizincem, bude bloudit, a musí se nechat tlačit, hoblovat a formovat, protože mu schází vědomí cíle. Tak vyplývá pak z jednoho druhého, a přirozeným důsledkem stal se nakonec člověk tím, čím je dnes, tím, čím však ve skutečnosti být nemá!

Jeho velikou chybou je, že neví, v čem spočívá jeho svobodná vůle a jak se projevuje. Tato skutečnost také ukazuje, že cestu ke svobodné vůli úplně ztratil, a neumí jí již více nalézt.

Počátek této cesty k pochopení již není nahromaděním navátého písku znatelným. Stopy jsou zaváty. Člověk pobíhá váhavě v kruhu, při tom se unavuje, dokud čerstvý vítr cestu konečně zase neuvolní. Že se při tom nejprve veškerý navátý písek zvedne ve zběsilém víru smýkající se divoké směsice a ještě než je odvanut, může zkalit mnohý zrak, který dychtivě hledá dál na tuto cestu vstup, je ovšem samozřejmé. Z tohoto důvodu musí být každý maximálně ostražitý, aby si svůj pohled udržel volný, dokud nebude také poslední prášek tohoto navátého písku odvanut. Jinak může se stát, že cestu snad uvidí, avšak lehce zkaleným zrakem šlápne vedle, klopýtne, upadne, a je ztracen, maje cestu již před sebou.–

Nepochopení, které je prokazováno skutečné existenci svobodné vůle lidí, tkví hlavně v neporozumění toho, čím skutečně svobodná vůle je.

Vysvětlení sice spočívá již v samotném názvu, avšak, jako všude, tak také zde se nevidí to skutečně jednoduché pro samou jednoduchost, nýbrž hledá se na špatném místě a nepřichází se tím také k možnosti si svobodnou vůli představit.

Pod vůlí rozumí dnes největší počet lidí násilný postoj pozemského mozku, když rozum vázaný na prostor a čas, udává a vymezuje určitý směr pro myšlení a cítění.

To však není svobodná vůle, nýbrž vůle svázaná pozemským *rozumem!*

Tato, mnoha lidmi používaná záměna, přináší velký omyl a staví zeď, která znemožňuje poznání a pochopení. Člověk se pak diví, když při tom nachází mezery, naráží na rozpory a není schopen do toho vnést žádnou logiku.

Svobodná vůle, která sama tak pronikavě účinkuje ve vlastním životě, že daleko proniká na onen svět, která duši vtiskuje svou pečeť, a je schopna ji zformovat, je zcela jiného druhu. Je mnohem větší, než aby byla tak pozemská. Nestojí proto také v žádném spojení a pozemským, hrubohmotným tělem, tedy také ne s mozkiem. Spočívá výhradně v duchu samotném, v duši člověka.

Kdyby člověk neuděloval rozumu, znovu a znovu neomezenou nadvládu, tak mohla by daleko vidící svobodná vůle, jeho duchovního, vlastního “já”, předepisovat jemným cítěním,

směr rozumovému mozku. Tím musela by pak vázaná vůle, která je nutná k provedení všech pozemských a na prostor a čas vázaných účelů, velmi často se dát jinou cestou, než je tomu nyní. Že tím také osud nabere jiný směr, je snadno vysvětlitelné, protože karma nastoupením jiné cesty napíná také jiná vlákna a přináší jiné vzájemné působení.

Toto vysvětlení nemůže samozřejmě přinést ještě žádné pravé porozumění pro svobodnou Vůli. Má-li být o tom vykreslen celkový obraz, musíme vědět, jak se svobodná vůle již projevovala. Také jakým způsobem nastalo tak často mnohostranné spletení již stávající karmy, které je schopné ve svých účincích svobodnou vůli tak zastřít, že její existenci je možné poznat jen ztěží nebo zcela vůbec.

Takovéto vysvětlení je možné poskytnout pouze tehdy, jestliže přehlédneme zpět celý vývoj duchovního člověka, až k okamžiku, ve kterém se duch - jádro člověka poprvé noří do jemnohmotného obalu, nejzazšího okraje hmotnosti. –

Pak vidíme, že člověk naprosto není tím, čím se být domnívá. Nemá již více ve své kapse bezpodmínečné právo na blaženost a věčný, trvale osobní život. Výrok: “Všichni jsme dětmi Božími” je falešný v lidmi chápaném nebo zamýšleném smyslu! Dítětem Božím *není* každý člověk, nýbrž pouze tehdy, když se k tomu vyvine.

Člověk je jakožto duchovní zárodek do stvoření vnořen. Tento zárodek nese všechno v sobě, aby se mohl vyvíjet k osobně vědomému dítěti Božímu. Při tom se však předpokládá, že příslušné schopnosti k tomu rozvine, bude je udržovat, a nenechá je zakrnět.

Veliký a mocný je tento proces, a přece zcela přirozený na každém stupni dění. Nic při tom nestojí mimo logický vývoj; neboť logika je ve všem Božím působení, protože je dokonalé a všechno dokonalé nesmí postrádat logiku. Kterýkoliv z těchto zárodků ducha nese v sobě stejné schopnosti, protože přece pochází z jednoho ducha, a každá z těchto schopností skrývá zaslíbení, jehož splnění bezpodmínečně následuje, jakmile je schopnost přivedena k vývoji. Avšak také jen tehdy! To je výhled *každého* zárodku při setbě. A přece ... !

Vyšel rozsévač, aby rozséval: Tam, kde se Božské, věčné, vznáší nad stvořením, a kde nejjemnohmotnější ze stvoření, dotýká se bytostného, je pole k výsevu lidských duchovních zárodků. Jiskřičky vychází z bytostného přes jeho hranici a noří se do panenské půdy jemnohmotné části stvoření, jako při elektrických výbojích bouřky. Je to, jako by tvůrčí ruka Ducha Svatého rozsévala semena do hmoty.

Zatímco se osivo vyvíjí a pozvolna dozrává ke sklizni, mnohá semena se ztratí. Nevzešla, to znamená, že nerozvinula své vyšší schopnosti, uschla nebo shnila a musela se ve hmotnosti ztratit. Avšak ta, která vzešla a pozdvihla se nad pole, budou při sklizni přísně tříděna a prázdné klasy budou odděleny od plných. Po sklizni bude pak ještě pečlivě oddělena pleva od pšenice.

Takový je obraz vývoje ve velkém. Abychom mohli poznat svobodnou vůli, musíme podrobněji sledovat samotný vývoj *člověka*:

Jako nejvyšší, jako nejčistší je ve svém lesku věčné, Božské, původ všeho, počátek a konec, obklopené světlým bytostným.

Když jiskra přeskocí z bytostného do půdy jemnohmotných výběžků hmotnosti stvoření, tak uzavře se kolem této jiskry ihned plynný obal ze stejně hmotného druhu této nejjemnější oblasti hmotnosti. Tím vstupuje duchovní zárodek člověka do stvoření, které je jako všechno hmotné podroben změně a zániku. Je ještě prost karmy a očekává věci, které mají přijít.

Až do těchto nejzazších výběžků zasahují záchvěvy silných prožitků, které nepřetržitě probíhají uprostřed stvoření, ve veškerém vývoji a zániku.

I když jsou to také jen nejjemnější náznaky, které procházejí touto jemnohmotností jako dech, tak přece stačí, aby probudily v duchovním zárodku citové chtění a upoutaly jeho

pozornost. Dožaduje se “mlsání” z tohoto nebo onoho záchvěvu, následovat ho, nebo, když se to má jinak vyjádřit, chce se jím nechat přitáhnout, což je totéž jako nechat se přivábit. V tom spočívá první rozhodnutí mnohostranně nadaného duchovního zárodku, který je nyní přitahován podle vlastního rozhodnutí sem nebo tam. Při tom navazují se již také první tenká vlákna k tkanivu, které má být pro něj později jeho kobercem života.

Nyní může však rychle se vyvíjející zárodek využít každý okamžik, aby se oddal záchvěvům, trvale a rozličně křížícím jeho cestu. Jakmile s tím započne, tedy přeje si to, je tím změněn jeho směr a následuje nově zvolený druh, nebo jinak řečeno, nechá se jím přitahovat.

Svým přáním je schopen jako kormidlem změnit směr v proudech, jakmile se mu některé již nelíbí. Tak je schopen tu i tam “ochutnávat”.

Při tomto ochutnávání dozrává čím dál tím víc, získává pozvolna rozlišovací schopnost a konečně i schopnost úsudku, až nakonec stále vždy vědoměji a jistěji sleduje určitý směr. Jeho volba záchvěvů, které je ochoten následovat, nezůstává při tom bez hlubšího účinku na něj samotného. Je jen zcela přirozeným důsledkem, že tyto záchvěvy, ve kterých svým svobodným chtěním tak říkajíc plave, odpovídajícím způsobem ovlivňují duchovní zárodek, ve vzájemném působení svým druhem.

Duchovní zárodek má však sám v sobě jen *ušlechtilé a čisté* schopnosti! To je ta hřivně, se kterou má ve stvoření “lichvařit”. Oddává-li se ušlechtilým záchvěvům, tak nastane ve vzájemném působení probuzení těchto schopností, spočívajících v duchovním zárodku, jejich vzburcování, posílení a pěstování, takže budou postupem času nést bohaté úroky a šířit velké požehnání ve stvoření. Takový dorůstající duchovní člověk stává se tím dobrým hospodářem.

Rozhodne-li se však převážně pro záchvěvy neušlechtilé, tak ho to může postupně ovlivnit tak silně, že na něm jejich druh zůstává lpět a vlastní čisté schopnosti duchovního zárodku zahálí, přebují a nenechají dojít k vlastnímu probuzení a rozkvětu. Tyto schopnosti budou nakonec považovány za “zakopané”, čímž se dotyčný člověk stává špatným hospodářem s hřivnou mu svěřenou.

Duchovní zárodek není tedy schopen být sám od sebe nečistý, protože přichází z čistého a nese v sobě jen čistotu. Avšak po svém ponoření se do hmotnosti, může svůj pak také hmotný obal, ochutnáváním nečistých záchvěvů podle vlastního chtění, tedy formou pokušení, pošpinit, může si tím dokonce zevně osvojit duševní nečistotu, jejím silným přebujením přes ušlechtilé vlastnosti, čímž nabývá nečistých vlastností, na rozdíl od jím přinesených a zděděných duchovních schopností. Duše je jen nejjemnohmotnější, plynný obal ducha, a existuje *jen* v hmotném stvoření. Po případném návratu do výše ležícího čistě-duchovně-bytostného, je duše odložena a zůstává už jen duch, který by jinak vůbec nemohl přes hranici hmotného stvoření vejít do duchovna. Jeho opětovný vstup, jeho návrat nastává však potom v živé, vědomé formě, kterou tato vycházející jiskra na počátku ještě neměla.

Každá vina a veškerá karma je *jen hmotná!* Existuje, jen uvnitř hmotného stvoření, nijak jinak! Nemůže také přejít na ducha, nýbrž se na něj jen zavěsit. Proto je možné *očistně smýt* každou vinu.

Toto poznání nic nevyvrací, nýbrž jen potvrzuje vše, co náboženství a církve obrazně říkají. Především poznáváme vždy čím dál více velikou Pravdu, kterou Kristus přinesl lidstvu.

Je také samozřejmé, že duchovní zárodek, který se ve hmotnosti zatíží nečistým, nemůže s tímto břemenem opět nazpátek do duchovna, nýbrž musí zůstat ve hmotnosti tak dlouho, až tuto zátěž odloží, až se z ní může vykoupit. Při tom musí přirozeně zůstat vždy v oblastech, do kterých ho nutí tíže jeho břemene, k čemuž je směrodatná větší nebo menší míra značištění. Nepodaří-li se mu zbavit se zátěže až do dne Soudu a odhodit jí, tak nemůže i přes stále trvající čistotu duchovního zárodku, který se však nemohl vlivem přebujelosti nečistého

rozvinout, povznést se vzhůru. Nečistota drží ho svou tíží zpět a táhne ho se vším hmotným do rozkladu(Přednáška č. 20: „Poslední soud.“).

Čím je duchovní zárodek ve svém vývoji vědomější, tím více zachycuje jeho vnější obal vzhled vnitřního, osobitého druhu. Buď podle ušlechtilého úsilí nebo neušlechtilého, tedy je pěkný nebo nehezky.

Každý obrat, který učiní, vytváří uzel ve vláknech, která za sebou táhne, která při mnoha bludných cestách, při častém rozhodování se sem a tam, mohou se v hojnosti smyček stát sítí, do které se zaplete, čímž v ní buď zahyne, protože ho pevně drží, nebo se musí z ní vytrhnout násilím. Záchvěvy, které na své cestě mlsal nebo vychutnával, zůstávají s ním svázané a táhnou se za ním jako vlákna, jimiž mu však také trvale posílají záchvěvy svůj druh. Zachová-li tedy dlouhou dobu vnitřně stejný směr, tak mohou daleko nazpět ležící vlákna působit v nezmenšené síle, stejně jako ta bližší. Změní-li však svůj směr, tak stane se zkřížením ovlivňování nazpět ležícími záchvěvy pozvolna slabší, protože musí napřed projít uzlem, který na ně působí brzdícím účinkem, protože zauzlení přináší již spojení a splnutí s novým, jinorodým směrem. Následný nový směr ve svém jiném druhu působí na ten dosavadní i nadále rozkladně a rušivě, pokud nepatří k podobnému druhu jako ten první. Tak jde to stále dál. Vlákna stávají se s vzrůstem duchovního zárodku hustšími a silnějšími, tvoří karmu, jejímž důsledkem může být tak velké nabytí moci, že to k duchu přidruží ten či onen sklon, který je schopen nakonec omezit jeho svobodný úmysl a dát mu předem odhadnutelný směr. Tím je pak svobodná vůle zatemněna, a nemůže se již jako taková projevovat.

Na počátku je tedy existující svobodná vůle, a jen později je tak mnohá vůle zatížena takovým způsobem, že je již zmíněným postupem silně ovlivněna, a tudíž nemůže již více být vůlí svobodnou.

Tímto způsobem se musí přibližovat vyvíjející se duchovní zárodek stále více a více k zemi, protože od ní vycházejí nejsilnější záchvěvy a on stále vědoměji k nim směřujíc je následuje, nebo lépe řečeno, nechá se jimi “přitahovat”, aby mohl podle své náklonosti zvolené druhy vychutnávat stále silněji. Chce přejít od mlsání ke skutečnému “ochutnávání” a k “užívání si”.

Záchvěvy od země jsou proto tak silné, protože zde k nim přistupuje něco nového, něco velmi silného: hrubohmotně-tělesná pohlavní síla!*(Přednáška č. 62: „Pohlavní síla ve svém významu k duchovnímu vzestupu.“)

Tato má za úkol a schopnost, “*prožhavit*” celé duchovní cítění. Teprve tím dostává duch skutečné spojení s hmotným stvořením a proto také teprve tím v něm může být činný v plné síle. Pak drží vše, co je nutné, aby si ve hmotnosti zjednal plné uplatnění, aby tím ve všech směrech stál pevně, mohl působit pronikavě a nutícím způsobem, být proti všemu vyzbrojen a také mít proti všemu ochranu.

Proto ty nesmírné vlny síly, jež vychází z prožitků, které jsou dosahovány lidmi na zemi. Sahají však vždy jen tak daleko, kam dosahuje hmotné stvoření, avšak zachvívají se v něm až k nejjemnějším výběžkům.

Člověk na zemi, který by byl vysoce duchovní a ušlechtilý a přistupoval by proto ke svým bližním s vysokou duchovní láskou, musel by jim zůstat cizí, nemohl by se jim vnitřně přiblížit, jakmile by byla vyloučena jeho pohlavní síla. Chyběl by tím most k porozumění a duševnímu procítění, tudíž by byla propast.

Avšak v okamžiku, kdy tato duchovní láska vchází do čistého spojení s pohlavní silou a je od ní prožhavana, dostává proud pro veškerou hmotnost úplně jiný život, stává se tím pozemsky skutečnější a je tím schopna plně a srozumitelně působit na pozemské lidi a celou hmotnost. Teprve tak je jimi přijata a procítěna a může přinést požehnání do stvoření, které má lidský duch přinášet.

Něco mocného spočívá v tomto spojení. To je také vlastní cíl, a alespoň *hlavní účel* tohoto tak tajemného a mocného přirozeného pudu, tím že nechá duchovní ve hmotnosti rozvinout se k plné síle působení! Bez něj by zůstalo hmotnosti příliš cizí, než aby se mohlo správně projevat. Účel plození přichází teprve v *druhé* řadě. Hlavní věcí je, aby tímto spojením v lidech nastal rozmach. Tím dostává lidský duch také svou plnou sílu, svou vřelost a životnost, a je s tímto dějem tak říkajíc hotov. *Proto nastává také teprve zde jeho plná zodpovědnost!*

Moudrá spravedlnost Boží dává však také člověku na tomto významném bodu obratu nejen možnost, nýbrž dokonce i přirozený impulz k tomu, aby veškerou karmu, se kterou svou svobodnou vůli až doposud zatížil, lehce setřásl. Tím je člověk schopen vůli opět úplně osvobodit, aby se pak stal vědomým dítětem Božím, mocně stojícím ve stvoření, působícím v jeho významu a stoupat k výšinám v čistých, vznešených citech, kam ho to pak přitahuje, jakmile odloží své hrubohmotné tělo.

Když to člověk neučiní, tak je to jeho vina; neboť se vstupem pohlavní síly, pohne se v něm v první řadě mocná síla rozmachu, směrem vzhůru k ideálům, ke krásnému a čistému. U nezkaženého mládí obojího pohlaví je možné to vždy zřetelně pozorovat. Odtud dospělými žel často jen zesměšňované blouznění mládí, které nelze zaměňovat s dětskými léty.

Proto přichází také v těchto letech nevysvětlitelné, lehce zádušné a vážnosti prodchnuté city. Hodiny, ve kterých se zdá, jakoby jinoc či dívka měli nést celou bolest světa, kdy k nim přistupuje tušení hluboké vážnosti, nejsou neopodstatněné. Také ten často se vyskytující pocit nepochopení nese v sobě ve skutečnosti mnoho pravdy. Je to dočasné poznání falešného utváření okolního světa, který nechce ani nemůže chápat nakročení ke vzletu do výše, a je spokojen teprve tehdy, když jsou tyto tak silně napomínající city ve zrající duši strženy dolů, do jim lépe srozumitelné “reálnosti” a strízlivosti, kterým se jako lidstvo snáze přizpůsobí a které ve svém jednostranném rozumovém smyslu pokládají za jediné normální.

Přesto však jsou nesčetní zkožnatělí materialisté, kteří ve stejném období svého bytí pocítili právě takové napomínání a dokonce tu i tam někdy rádi hovoří s lehkým nádechem určité citovosti o zlaté době první lásky, dokonce i o lítosti, která bezděčně vyjadřuje určitou bolest nad něčím ztraceným, co nejde blíže označit. A všichni v tom mají pravdu! Bylo jim vzato to nejvzácnější, nebo to sami lehkomyšlně zahodili, když v šedi práce všedního dne nebo za posměch takzvaných “přátel” a “přítelkyň” či špatnou četbou i příklady, bázlivě zahrabali klenot, jehož lesk přesto tu a tam během dalšího života opět proniká ven a nechá při tom na okamžik rozbušit neuspokojené srdce v nevysvětlitelné záplavě smutku a touhy.

Jestliže tyto city vždy opět také rychle zaženou a drsně se vysmějí jim i sobě samým, tak to svědčí přece o existenci tohoto pokladu, a jsou naštěstí jen nemnozí, kteří mohou potvrdit, že takové city nikdy neměli. Takové je možné také jen litovat; neboť nikdy nežili.

Avšak právě takto zkažení, nebo řekněme politování hodní, cítí pak touhu, když se jim naskytne příležitost, setkat se s člověkem, který tuto sílu vzletu správným postojem využívá, který tedy se tím stal čistý a již na zemi vnitřně vysoko stojící. Následkem tohoto druhu touhy u těchto lidí je však ve většině případů nejprve nechtěné poznání vlastní nízkosti a promeškání, což pak přechází v nenávisť, která je schopna se vystupňovat až ke slepému vzteku. Nežádka také dochází k tomu, že nápadně duševně již vysoce stojící člověk přitáhne na sebe nenávisť celých davů, aniž by k tomu poskytl zevně znatelný důvod. Takové davy neumí pak nic jiného než křičet “Ukřižujtem ukřižujte ho!”. Z tohoto důvodu tak veliká řada mučedníků, kterou zaznamenaly dějiny lidstva.

Příčinou je divoká bolest nad tím, že vidí u jiných něco drahocenného, co oni sami ztratili. Je to bolest, kterou znají jen jako nenávisť. U lidí s větší vnitřní vřelostí, kteří byli jen

strhování špatnými příklady nebo zatažení do špíny, mění se při setkání s vnitřně vysoce stojícím člověkem, tesknota vlastní nedostatečnosti, také často v bezmeznou lásku a úctu. Kamkoliv také takovýto člověk přijde, jsou druzí jen pro nebo proti němu. Lhostejnost není schopna obstát.

Tajemně vyzařující půvab čisté dívky nebo nezkaženého jinocha není nic jiného než jejich okolím pociťované čisté vzednutí probuzené pohlavní síly v zasnoubení s duchovní silou, k vyššímu, nejušlechtlejšímu! Pečlivě Stvořitel pamatoval na to, aby toto u člověka nastalo teprve ve věku, kdy si může být vědom svého chtění a jednání. Pak nastává doba, ve které je schopen setrást a měl by setrást, ve spojení s plnou silou v něm spočívající, vše co leží nazpět. Mohloby to dokonce samo od sebe odpadnout, pokud by si uchoval chtění k dobru, k čemuž ho to neustále v současné době tlačí. Pak by mohl, jak cítění zcela správně naznačuje, snadno se vznést ke stupni, na který jako člověk patří! Povšimněte si zasněnosti nezkaženého mládí! Není to nic jiného než cit vzednutí chtění se odtrhnout ode vsí špíny, což se nazývá touhou po ideálu. Ženoucí neklid je však znamením, nepromeškat čas, nýbrž usilovně setrást karmu a využít jej ke vzestupu ducha.

Proto ten velký význam velkého bodu obratu, kterým země pro člověka je!

Je to něco nádherného, stát v této uzavřené síle a v ní a s ní působit! Pokud je dobrý směr, který člověk zvolil. Není také nic žalostnějšího, než tyto síly jednostranně vyplýtvat ve slepém opojení smyslů a svého ducha tím ochromit, a sebrat mu velkou část podnětů, které tak nutně potřebuje, aby se vzchopil.

A přece ve většině případů člověk promešká toto tak cenné přechodné období, nechá se "věducím" okolím zavést na falešné cesty, které ho zdržují a žel příliš často ho dokonce i vedou dolů. Tím není schopen odvrhnout s ním svázané zakalené záchvěvy, jimž se naopad dostává nového přílivu sil, a omotávají tak jeho svobodnou vůli stále více a více, až ji pak není schopen rozpoznat.

Tak je tomu při *první* inkarnaci na zemi. Při dalších nutně nastávajících inkarnacích, přináší si člověk s sebou již mnohem silnější karmu. Možnost jejího odvržení je však dána pokaždé znovu, a žádná karma nemůže být silnější než v plné síle přicházející duch člověka, jakmile se mu dostane prostřednictvím pohlavní síly úplného spojení s hmotností, ke které přece patří i karma.

Promeškal-li však člověk tyto doby k odvržení své karmy a s tím spojeným znovunabytím své svobodné vůle, zapletl-li se ještě více, klesl-li snad dokonce i hlouběji, tak se mu přesto nabízí také nadále mocný spojenec ke zdolání karmy a ke vzestupu. Největší vítěz, který existuje, a který je schopen všechno přemoci. Moudrost Stvořitelova přinesla s sebou do hmotnosti to, že uvedené doby nejsou jedinými, ve kterých může člověk najít možnost rychlé pomoci, ve kterých je schopen nalézt sám sebe a svou vlastní hodnotu, a dokonce k tomu dostane i neobvykle silný impuls, aby byl na to upozorněn.

Tako kouzelná moc, která je každému člověku během celého jeho pozemského bytí neustále ochotně připravená ku pomoci, která však také vzniká spojením pohlavní síly se silou duchovní a může přivodit odvržení karmy, je *láska!* Není to žádostivá láska hrubohmotného, nýbrž vysoká, čistá láska, která nechce a nezná nic jiného než dobro milovaného člověka, a která nikdy nemyslí na sebe. Ona patří také do hmotného stvoření a nevyžaduje žádného odříkání, žádnou askesi, ale chce vždy jen to nejlepší pro druhého, strachuje se o něj, trpí s ním, avšak sdílí s ním také radost.

Jako základ má podobné ideální toužebné city nezkaženého mládí při vstupu pohlavní síly, avšak odpovědného, tedy zralého člověka vybičuje také k plné síle celé jeho dovednosti až k hrdinství, takže tvůrčí a bojovná síla je napjata k nejvyšší intenzitě. Při tom není stanovena žádná věková hranice! Jakmile člověk poskytne prostor čisté lásce, ať již muže k

ženě či naopak, nebo k příteli, k přítelkyni, k rodičům a k dítěti, na tom nezáleží, jen je-li čistá, tak přináší jako první dar příležitost k odvržení veškeré karmy, k tera se pak uvolní už jen “symbolicky” (Přednáška č. 37: „Symbolika v lidském osudu.“) k rozkvetu svobodné a vědomé vůle, která může směřovat *jen* vzhůru. Jako přirozený následek začíná pak vzestup, vykoupení z nedůstojných pout, která ho zdržují.

První cit, který se pohne při probuzení čisté lásky je domněnka bezcennosti oproti milované osobě. Jinými slovy lze tento děj označit jako nastupující skromnost a pokoru, tedy přijetí dvou velkých ctností. Pak připojuje se k tomu touha chtít nad druhým držet ochrannou ruku, aby se mu nestala ze žádné strany křivda, nýbrž aby jeho cesta vedla přes rozkvetlé a slunné pláně. “Chci tě nosit na ruku” není žádný prázdny výrok, nýbrž zcela správně označuje vzrůstající cit. V tom však spočívá vzdání se vlastní osoby, velká vůle sloužit, která by sama mohla stačit k odvržení veškeré karmy v krátké době, pokud však vůle trvá a nevytváří snad místo čistě smyslným pudům. Nakonec přichází při čisté lásce ještě vroucí přání, moci učinit pro milovaného něco skutečně velkého v ušlechtilém smyslu, nezranit nebo nezarmoutit ho žádným posunkem, žádnou myšlenkou, žádným slovem a ještě mnohem méně nepěkným skutkem. Nejněžnější ohleduplnost stává se živoucí.

Jde pak o to, tyto čisté city pevně udržet a postavit je nad vše ostatní. Nikdy pak člověk nebude chtít nebo dělat něco zlého. On toho jednoduše není schopen, nýbrž má v tom naopak nejlepší ochranu, největší sílu, rádce a pomocníka s nejlepšími záměry.

Proto poukazoval také Kristus opět znovu na všemocnost lásky! Jen tato vše přemáhá, všechno dovede. Avšak vždy jen za předpokladu, že to není pozemsky žádostivá láska, která v sobě nese žárlivost a jí podobné neřesti.

Stvořitel tím ve své moudrosti vhodil do stvoření záchranný kruh, který nejednou narazí na *každého* člověka v pozemském životě, aby se ho přidržel a povznesl se vzhůru!

Tato pomoc je zde pro všechny. Nedělá žádného rozdílu, ani ve stáří, ani v pohlaví, ani u chudých, ani bohatých, u vznešených nebo u prostých. Proto je láska také největším darem Božím! Kdo to pochopil, ten je jist záchranou z každé nouze a každé hlubiny! Osvobozuje se, dosahuje tím opět co nejrychleji a nejsnáze nezkalenou svobodnou vůli, která ho vede směrem vzhůru.

I kdyby ležel v hlubinách, které ho musí dohnat k zoufalství, láska je schopná ho bouřlivou mocí vytrhnout vzhůru ke Světlu, k Bohu, který je sám Láska. Jakmile v člověku, vlivem nějakého podnětem ožije čistá láska, má také bezprostřední spojení s Bohem, prapůvodem veškeré lásky, a má tudíž také tu nejsilnější pomoc. Kdyby však člověk všechno získal a lásku by *neměl*, tak by byl přece jen kov zvučící nebo zvon znějící, tedy bez tepla, bez života ... nic!

Nalezne-li však k některému svému bližnímu opravdovou lásku, která se pak snaží, druhému milovanému člověku přinášet jen světlo a radost, a ne ho nesmyslnou žádostí strhávat dolů, nýbrž ho povznášet v ochraně vzhůru, tak mu *slouží*, aniž si je při tom vlastní služby vědom, protože se tím více stává nezištným poskytovatelem a dárcem. A tato služba ho osvobozuje!

Mnozí si tu řeknou: Přesně to přece já dělám, nebo o to přinejmenším usiluji! Za vynaložení všech prostředků hledím ulehčit své ženě nebo rodině pozemský život, poskytnout jim požitky, přičemž se snažím zajistit tak mnoho prostředků, aby si mohli dovolit mít pohodlný, příjemný život a byli bezstarostí. Tisíce budou se bít v prsa, cítit se povýšeně a pokládat se za kdovíjak dobré a ušlechtilé. Mýlí se! *To není* živá láska! Ta není tak pozemsky jednostranná, nýbrž nutí současně mnohem silněji k vyššímu, ušlechtlejšímu, ideálnímu. Zajisté, že nikdo nesmí beztretně, tedy beze škody, opomíjet pozemsky nutné potřeby, nemá je nechávat bez povšimnutí, avšak tyto se mu nesmí stát hlavním předmětem myšlení a

jednání. Nad tím vznáší se veliké a silné, pro mnohé tak tajuplné přání, aby skutečně mohl *být* před sebou samým *tím*, zač platí před tím, od něhož je milován. A toto přání je pravá cesta! Vede vždy jen vzhůru.

Opravdová, čistá láska nepotřebuje být teprve ještě blíže vysvětlována. Každý člověk zcela přesně cítí jak je uzpůsobena. Často se jen snaží, klamajíc sám sebe, odvrátit se od ní, když při tom vidí a jasně cítí své chyby, a jak je ještě od toho velmi vzdálen, aby opravdově a čistě miloval. Musí se však vzchopit, a nesmí se váhavě zastavit, až by nakonec došlo k selhání; neboť není pro něj žádné svobodné vůle bez opravdové lásky!

Jak mnoho příležitostí, ke vzchopení se a rozmachu vzhůru, je tedy lidem nabídnuto, aniž by je využili. Jejich nářky a hledání nejsou u většiny pravé! Oni ani nechtějí, jakmile k tomu mají něčím přispět, ať již také jen malou změnou svých zvyklostí a názorů. Z velké části to je lež a sebeklam! Bůh má přijít k nim a pozvednout je k sobě, aniž by měli zapotřebí se vzdát milého pohodlí a svého sebezbožňování. Pak by se také mohli uvolit, připojit se, avšak ne bez toho, aby od Boha neočekávali ještě zvláštní dík.

Nechte pokojně tyto trubce jít ke zkáze jejich cestou! Nestojí za to, aby si někdo kvůli nim dával námahu. Znovu a znovu budou nářikavě a žadonivě míjet nabízející se příležitosti. Měl-li by se jí však takový člověk jednou chopit, tak by jí jistě oloupil o její nejvznešenější ozdoby, čistotu a nezištnost, aby tento nejvzácnější statek strhl dolů do bahna vášní.

Hledající a vědoucí měli by se konečně pohnout k tomu, aby se vyhýbali takovýmto lidem! Nemají se domnívat, že tím konají dílo Bohu milé, když jeho Slovo a jeho svatou vůli rozdávají neustále tak lacino a poučováním se je snaží nabízet, že to skoro budí zdání, jako by Stvořitel musel prostřednictvím svých věřících chodit žebrot, aby rozšířil okruh stoupců. Je to pošpinění, když je to nabízeno takovým, kteří po tom sáhnou špinavýma rukama. Nesmí se zapomínat na slova, která zakazují "házet perly před svině".

A nic jiného to v takových případech není. Je to zbytečné mrhání časem, který se takovým způsobem už nebude moci promarnit, aniž by to nakonec zpětně neškodilo. Má být pomůženo jen hledajícím.

Všude se vynořující neklid z mnohých lidí, hloubání a hledání pozůstatků svobodné vůle jsou zcela oprávněny a jsou znamením, že je k tomu nejvyšší čas. Je to posíleno neuvědomělou předtuchou, že k tomu jednou může být příliš pozdě. To nyní udržuje hledání trvale živým. A přece je to z velké části nadarmo. *Většina lidí dneška nemůže více projevit svobodnou vůli, protože se hluboce zapletli!*

Zaprodali a zašantročili ji ... pro nic!

Nemohou za to nyní učinit zodpovědným Boha, jak se tak často, stále znovu pokouší všemi možnými výklady, aby si sami rozmluvili myšlenky na vlastní, na ně čekající zodpovědnost, nýbrž musí obvinít sami sebe. A kdyby tato sebeobžaloba byla také sebetrpčí, a prostoupená nejhorší bolestí, tak by nemohla být dost silná, aby také byla částečným vyrovnáním za hodnotu ztraceného statku, který byl nesmyslně potlačen a promarněn.

Přesto však může člověk ještě najít cestu k jeho znovunabytí, jakmile se o to opravdově snaží. Ovšem vždy jen tehdy, pokud si to přeje z nejhlubšího nitra. Když toto přání v něm skutečně *žije* a nikdy neumdlévá. Musí v sobě nést k tomu to nejtoužebnější přání. A musel by k tomu nasadit celé své pozemské bytí, čímž by mohl při tom jedině získat; neboť znovunabytí svobodné vůle je pro člověka nanejvýš vážné a nezbytné! Na místo znovunabytí můžeme také říci vyhrabání nebo očištění omytí.

Pokud však člověk o tom jen přemýšlí a hloubá, ničeho nedosáhne. Největší námaha a vytrvalost musí při tom selhat, protože s myšlením a hloubáním není schopen překročit hranici času a prostoru, nemůže se tedy dostat až tam, kde spočívá řešení. A protože se myšlení a hloubání současně považuje za hlavní cestu k veškerému bádání, tak také není

žádná vyhlídka k tomu, aby se mohl očekávat pokrok, kromě čistě pozemských věcí. Ledaže by se lidé v tomto od základu změnili.

Využijte času pozemského bytí! Myslete na velký bod obratu, který s sebou přináší vždy plnou zodpovědnost!

Dítě je z tohoto důvodu ještě duchovně nedospělé, protože u něj ještě není vytvořeno spojení mezi duchovním a hmotným prostřednictvím pohlavní síly. Teprve s okamžikem vstupu této síly, dosahují jeho city takové intenzity, že mohou pronikavě prostupovat, přetvářet a nově formovat hmotné stvoření, čímž samočinně přebírá plnou a celou zodpovědnost. Před tím také vzájemné působení není tak silné, protože citová schopnost účinkuje mnohem slaběji. Při první inkarnaci nemůže být proto karma tak mocná, nýbrž nanejvýš má význam při zrození v tom, do jakých poměrů se zrození uskuteční, čímž duchu pomohou v jeho pozemském životě k rozuzlení karmy, poznáním jeho vlastností. Přitažlivé body stejných druhů při tom sehrály velkou roli. Avšak všechno jen ve *slabém* smyslu. Vlastní plná síla a pronikavost karmy nastává teprve tehdy, jakmile se v člověku spojí pohlavní síla s jeho silou duchovní, čímž se stane ve hmotném stvoření nejen plnohodnotný, nýbrž je může ve všech směrech daleko převýšit, jestliže se postaví odpovídajícím způsobem.

Až do té doby se také nemůže temno a zlo k člověku bezprostředně přiblížit. Dítě je před tím chráněno mezerou ke hmotnému. Je jako odděleno. Chybí tu most.

Proto bude mnohým posluchačům také srozumitelné, proč děti požívají mnohem větší ochrany před zlem, což je přece příslowečné. Avšak po stejné cestě, která tvoří vstupující pohlavní síle most, a přes kterou může člověk kráčet ve své plné bojovné síle, je schopno pak přirozeně vstupovat k němu i všechno ostatní, pokud není dostatečně pozorný. V žádném případě se to však nemůže stát dříve, než má také on nutnou obrannou sílu. Ani na okamžik zde neexistuje žádná nerovnost, který by připouštěla omluvu.

Tím narůstá zodpovědnost rodičů do nezměrna! Běda těm, kteří vlastním dětem berou příležitost k odhození karmy a ke vzestupu, nemístnou ironií nebo falešnou výchovou, ne-li dokonce špatnými příklady, ke kterým také patří šplhounství v nejrůznějších oblastech. Pokušení pozemského života lákají beztak již k tomu či onomu. A protože se dospívajícím lidem neujasní jejich vlastní mocenské postavení, nevyužijí jeho sílu naprosto vůbec nebo jen velmi málo, a nebo ji promarní nezodpovědným způsobem, pokud ji nepoužijí dokonce chybně a špatně.

Tak působí potom při neznalosti neodvratná karma ve stále větší síle, vrhá své předem ovlivňující záření nějakým sklonem tím či oním směrem a svírá tím vlastní svobodnou vůli při rozhodování, takže se tato stává nesvobodnou. Z toho rovněž vzešlo, že *většina* lidstva dnes již nemůže projevit žádnou svobodnou vůli. Tato většina se svázala, spoutala a zotročila vlastní vinou. Jak dětinsky a nedůstojně se lidé projevují tím, když se snaží odmítat myšlenky na bezpodmínečnou zodpovědnost a raději obviní Stvořitele z nespravedlnosti! Jak směšně zní výmluva, že oni přece dokonce žádnou vlastní svobodnou vůli nemají, nýbrž jsou řízeni, strkáni, hoblováni a formováni, aniž by proti tomu mohli něco dělat.

Kdyby si chtěli jen na okamžik uvědomit to, jak žalostnou roli skutečně hrají při takovém jednání. Kdyby chtěli především sami sebe jednou konečně kriticky pozorovat, se zřetelem na jim propůjčené mocenské postavení, aby poznali, jak je nesmyslně vyplýtvati na drobnosti a nicotné pomíjivosti, jak za to povyšují tretky k opovrženímhodné důležitosti, a cítí se být velkými ve věcech, ve kterých se musí jevit tak malými v poměru k vlastnímu určení, jakožto člověka ve stvoření. Člověk dneška je jako muž, kterému byla dána říše, a který dává přednost tomu, aby svůj čas promarnil s prostými dětskými hračkami!

Je samozřejmé a nelze nic jiného očekávat, že mocné síly, které jsou člověku dány, musí ho rozdrtit, pokud je nedovede řídit.

Je nejvyšší čas ke konečnému probuzení! Člověk by měl plně zužitkovat čas a milost, které jsou mu darovány každým pozemským životem. Ještě netuší, jak je to již naléhavě nutné. V okamžiku, kdy nyní nesvobodnou vůli opět osvobodí, bude mu sloužit vše, co nyní se často zdá být proti němu. Právě i ta, tak mnohými obávaná vyzařování hvězd, jsou tu jen k tomu, aby sloužila a pomáhala. Lhostejno, jakého jsou druhu.

A každý to dokáže, a to také když na něm karma ještě mocně lpí! Také když se záření hvězd zdá být převážně nepříznivé. Nepříznivě to všechno účinkuje jen při nesvobodné vůli. Avšak také tam jen zdánlivě; neboť ve skutečnosti je to pro něj přece spásou, když si sám, nijak jinak již neumí pomoci. Je tím donucen k obraně, k probuzení a čilému bytí.

Strach ze záření hvězd není však na místě, protože průvodní jevy, které se tímto způsobují jsou vždy jen karmickými vlákny, kterými to pro příslušného člověka proudí. Záření hvězd tvoří jen průplavy, do kterých je vtažena všechna karma, která je toho času kolem nějakého člověka ještě nevyřízena, pokud se svým druhem hodí k příslušným stejnorodým zářením. Jsou-li tedy záření hvězd nepříznivé, tak bude pro člověka do těchto průplavů proudit jen nevyřízená nepříznivá karma, která přesně odpovídá druhu záření, a nic jiného. Stejně tak při příznivém záření. Takto soustředěně vedená, může se také člověku citelně projevit. Kde však již nevyvstává žádná špatná karma, nebudou moci také nepříznivá záření hvězd špatně působit. Jedno nelze oddělit od druhého. Také v tom lze rozpoznat opět velkou lásku Stvořitele. Hvězdy hlídají nebo řídí účinky karmy. Špatná karma tudíž není schopna působit bez přerušení, nýbrž musí také ponechat člověku čas k oddechu, protože hvězdy září proměnlivě a špatná karma se v době příznivějších záření nemůže projevit! Musí se pak přerušit a čekat, až opět dojde k nepříznivým zářením, a nemůže tedy člověka tak snadno zcela utlačit. Neexistuje-li vedle špatné karmy člověka také karma dobrá, která se projeví při příznivém záření hvězd, tak je vynuceno příznivým zářením přece alespoň to, že v době příznivého záření nastane přerušení utrpení.

Tak také při tom zasahují kola dění do sebe. Jedno pohání druhé v přísné důslednosti a současně střeží, aby se nemohly vyskytnout žádné nesrovnalosti. Tak jde to dále, jako u velkého soukolí. ze všech stran zasahují ozubení kol ostře a přesně do sebe, vším dále pohybují, a ženou vpřed k vývoji.

Uprostřed toho celého stojí člověk s jemu svěřenou nesmírnou mocí, a svým chtěním stanovuje směr tomuto mocného soukolí. *Avšak vždy jen pro sebe sama!* Může ho to vést vzhůru nebo dolů. Stanovisko samotné je rozhodující pro konečný cíl.

Avšak soukolí stvoření není z tuhého materiálu, nýbrž to jsou všechno živé formy a bytosti, které spolupůsobí, vytváří tím mocnější vliv. Celé to podivuhodné tkaní slouží však pouze k tomu, aby člověku pomáhalo, a sloužilo mu, dokud mezi ně nevrhá brzdivě v dětinském promarnění a falešném použití poskytnutou mu moc. On se musí konečně vřadit jinak, aby se stal tím, čím být má. Poslouchat neznamená ve skutečnosti nic více než chápat! Sloužit znamená pomáhat. Pomáhat však znamená vládnout. V krátké době může každý osvobodit svou vůli, jakou také má být. A tím se pro něj všechno obrátí, protože se napřed obrátil on.

Avšak pro tisíce, pro statisíce, ba pro miliony lidí bude příliš pozdě, protože to nechtěli jinak. Je to přece pouze přirozené, že špatně usměrněná síla rozbije stroj, kterému by jinak sloužila, aby vykonala požehnanou práci.

A až to pak nastane, tak rozpomenou se všichni liknaví náhle opět na modlitbu, avšak už k tomu nebudou moci najít správný způsob, který jedině by byl schopen přinést pomoc. Zjistí-li pak, že to selhalo, tak přejdou od zoufalství rychle k proklínání a budou obviňující tvrdit, že není žádného Boha, když něco takového připouští. Nechtějí věřit v neochvějnou Spravedlnost,

a právě tak v to, že jim byla dána moc, všechno včas ještě změnit. A že jim to bylo také dosti často připomínáno.

Avšak s dětinským vzdorem požadují pro sebe milujícího Boha, který podle jejich mínění všechno odpustí. Jen v tom chtějí uznat jeho velikost! Jak by měl tento Bůh podle jejich mínění pak jednat s těmi, kteří ho vždy opravdově hledali, avšak právě pro toto hledání byli vysmíváni a pronásledováni od těch, kteří nyní očekávají odpuštění?

Blázni, kteří se ve své vždy nově chtěné slepotě a hluchotě řítí do zkázy, kteří si svou zkázu sami s horlivostí tvoří. Necht' zůstanou ponecháni temnotám, k nimž ve svém chtění vědět všechno lépe, horlivě usilují. Jen vlastním prožitím mohou přijít k vědomí. Proto je temnota také jejich nejlepší školou. Přece však přijde den, hodina, kdy také na tuto cestu je příliš pozdě, protože nebude již stačit čas, aby se ještě po konečném poznání skrze prožití odtrhli od temnot a povznesli vzhůru. Z tohoto důvodu je na čase se konečně vážně zabývat Pravdou.

31. Moderní duchověda

Moderní duchověda! Co všechno se shromažďuje pod tento prapor! Co všechno se tu pospolu sejde a co se tu zase navzájem potírá! Je to rejdiště vážného hledání, malého vědění, velkých plánů, ješitnosti a hlouposti, často i jalové chlouby a nejvíce nesvědomitého kšeftaření. Z tohoto zmatku nezřídka vykvétá závist a bezmezná nenávisť, která se konečně vybíjí v potměšilé pomstychtivosti nejnižšího druhu.

Za takového stavu není ovšem divu, že mnoho lidí jde raději celému tomu šílenému řádění a shonu z cesty. Vyhýbají se tomu s plachostí, jako by se měli otrávit, kdyby s tím přišli do styku. Nemají tak zcela nepravdu, protože nesčetní stoupenci duchovědy neprojevují ve svém chování opravdu nic vábivého, tím méně přitažlivého. Naopak, všechno u nich napomíná každého jiného člověka spíše k největší opatrnosti.

Je zvláštní, že celý obor tak zvané duchovědy, kterou zlovolní nebo nevědomí lidé často zaměňují s vědou *o duchách*, platí ještě dnes za jakýsi druh *svobodné země*, ve které si každý bez překážky, ba bezuzdně a beztrpně smí tropiti různé kousky.

Za takovou *platí*. Zkušenosti však poučily mnohé již velmi často, že tomu tak *není!*

Nesčetní průkopníci v tomto oboru, kteří byli dosti lehkomyšlní a odvážili se s domnělým vědění pátravě na několik kroků kupředu, stali se bezmocnými oběťmi své bezstarostnosti. Smutným však při tom je fakt, že všechny tyto oběti padly, aniž se tím lidstvu mohlo dostat toho nejmenšího výsledku!

Každý z těchto případů měl by vlastně býti důkazem o tom, že nastoupená cesta není správná, protože přináší jen škodu a zkázu, ale žádné požehnání. Se zvláštní vytrvalostí setrvává se na těchto falešných cestách a přinášejí se vždy nové oběti. Nad každým nalezeným práškem nově objevené samozřejmosti ve velikém stvoření spouští se hlučný pokřik a píší se nesčetná pojednání, která musí odstrašit vážně hledající lidi, protože se v nich zřetelně pocítuje nejisté tápání.

Celé dosavadní bádání lze ve skutečnosti spíše nazvati nebezpečnou hříčkou s pozadím dobrého úmyslu.

V obor duchovědy, která se pokládá za svobodnou zemi, nebude možno vejíti beztrpně člověku potud, pokud nedovede *předem* řádně přihlížeti *k duchovním zákonům* v jejich plném rozsahu. Každé vědomé nebo nevědomé stavění se proti, to jest „nedodržení“ těchto zákonů, což je totéž jako přestoupení zákonů, musí v nevyhnutelném zvrtném účinku zasáhnouti lehkomyšlného nebo frivolního smělce, který jich přesně nedbá nebo jich dbáti nedovede.

Chtítí procházeti a probádati nezemské pozemskými prostředky a možnostmi, je právě takové počínání, jako bychom postavili nedospělé dítě, neobeznalé dosud s pozemskými nebezpečími, do pralesa a nechali je samotné tam, kde jen přiměřeně vyzbrojený člověk v plné síle a při veškeré opatrnosti může míti vyhlídku, že projde beze škody.

Moderním duchovědcům při jejich dnešním způsobu práce nevede se jinak, i když se domnívají sebe více, že to míní vážně a odvažují se vskutku mnohého jen pro vědění, aby tím pomohli lidem kupředu přes onu hranici, u které již dávno čekají a klepou.

Badatelé stojí ještě dnes před touto hranicí bezmocně jako děti, tápají a neznají nebezpečí, jež se jim valí vstříc každým okamžikem nebo může se skrze ně rozlít na jiné lidi, když jejich tápající pokusy prorazí trhlinu do přirozené ochranné zdi, nebo když otevřou dveře, které by pro mnohé bylo lépe nechati zavřené.

To všechno možno nazvat jen lehkomyšlností a ne smělostí. Pokud ti, kdo se takto derou kupředu, nevědí přesně, že všechna možná nastalá nebezpečí dovedou určitě ihned ovládnouti, nejen za sebe, ale i za druhé.

Nejméně zodpovědně jednají „badatelé“, kteří se zabývají pokusy. Na zločin hypnosy bylo již vícekrát poukázáno *(Přednáška č. 35: „Zločin hypnosy.“). Badatelé, kteří konají pokusy ještě i jiného druhu, dělají politování hodnou chybu, že v nevědomosti – jinak by to jistě nedělali – uvádějí velmi jemně citlivé nebo mediální lidi buď v magnetický nebo i hypnotický spánek. Chtějí je přiblížit k tělesně neviditelným vlivům „záhrobního“ světa v naději, že budou tak moci slyšet a pozorovat, co by nebylo možným ve stavu úplně bdělého denního vědomí osoby, se kterou se pokusy konají.

Nejméně v devadesáti pěti případech ze sta vydávají tím takové pokusné osoby ve veliká nebezpečí, jimž dosud nedovedou čelit. Neboť *každý způsob* umělého napomáhání k prohloubení je připoutání duše. Tato duše je tím vnucována do citlivosti, která jde dále, než by připustil její přirozený vývoj.

Následek toho jest, že taková oběť pokusů ocitá se pojednou duševně v oblasti, ve které je umělým napomáháním zbavena své přirozené ochrany. Po případě této přirozené ochrany vůbec nemá, protože tato ochrana může vzniknouti jen *vlastním*, vnitřním zdravým vývojem.

Takového politování hodného člověka nutno si představit tak, jako by stál nahý přivázan ke kůlu a byl postrčen do nebezpečného území jako vnadidlo, aby k sobě přilákal tamější dosud neznámý život a působení a nechal je na sebe působiti proto, aby o nich mohl podávati zprávu. Nebo slouží za vnadidlo proto, aby jeho pomocí stala se i jiným viditelnými různá působení tím, že k tomu dodá určité pozemské součástky ze svého těla.

Taková pokusná osoba pomocí spojení, které musí její vpřed posunutá duše udržovati s pozemským tělem, dovede dočasně jako telefonem podávati zprávu o všem, co se děje a sdělovati ji s divákem.

Jestliže však na tuto stráž, tak uměle posunutou vpřed, je podniknut nějaký útok, nedovede se mu v nedostatku přirozené ochrany brániti a je bezmocně vydána všanc, protože byla za přispění jiných jen uměle posunuta do oblasti, kam podle svého vývoje dosud ještě nepatří anebo kam vůbec neměla přijít. Tak zvaný badatel, který ji tam z vědychtivosti vnutil, může jí pomoci právě tak málo, protože sám je úplným cizincem a nezkušeným tam, odkud přichází nebezpečí. Proto nemůže nijak přispěti k ochraně.

Tak stávají se z badatelů zločinci, aniž tomu chtějí. Také světská spravedlnost nemůže je za to stíhati. To však nevylučuje, že tu zapůsobí duchovní zákony s plnou ostrostí svého zvratného působení a připoutají badatele k jeho oběti.

Mnohá pokusná osoba utrpěla jemnohmotné útoky, které účinkují buď ihned, rychleji neb pomaleji také hrubohmotně tělesně tak, že následuje tělesná nemoc nebo smrt. Tím však není ještě odstraněno duševní poškození.

Pozorovatelé, kteří sebe nazývají badateli a nutí své oběti do neznámých oblastí, jsou ve většině případů při takových nebezpečných pokusech dobře pozemsky kryti pod ochranou svého těla i denního vědomí.

Zřídka se stává, že jsou účastni nebezpečí současně s pokusnými osobami tak, že nebezpečí přechází i na ně. Avšak při své pozemské smrti, při přechodu do jemnohmotného světa, *musí* v důsledku svého připoutání k obětím v každém případě tam, kam tyto oběti byly snad strženy a teprve společně s nimi mohou pak všichni opět zvolna stoupati.

Umělému vnucování duše do jiné oblasti nemusí se vždy rozuměti tak, jako by duše vystoupila z těla a vznesla se až do jiné říše. *Ve většině* případů zůstává klidně v těle. Magnetickým nebo hypnotickým spánkem stává se jen nepřirozeně citlivou, takže reaguje na

mnohem jemnější proudy a vlivy, než by jí to bylo možno v jejím přirozeném stavu. Je samozřejmé, že v tomto nepřirozeném stavu není při plné síle, jakou by měla v tom případě, kdyby sama dospěla tak daleko svým vnitřním vývojem a tím stála pevně a bezpečně na této nové, zjemnělé půdě, přinášejíc všem tamním vlivům vsťříc stejnou sílu. Nedostatkem zdravé plné síly nastává následkem vyumělkování nerovnost, která musí mít za následek poruchu. Z toho pak následuje nezbytně zakalení ve všech citech a tím pak vzniká znetvoření skutečnosti.

Badatelé sami svým poškozujícím napomáháním dávají příčinu k falešným zprávám a nesčetným omylům. Proto se stává, že tak mnohé ze „zbádaných“ již věci v okultním oboru nesouhlasí s přísnou logikou. Jsou tu nesčetné omyly, které dosud nemohly býti jako takové poznány.

Na těchto zřejmě falešných cestách nedocílí se toho nejmenšího, co by mohlo jen poněkud přinést lidem užitek nebo požehnání.

Ve skutečnosti může prospěti lidem jen to, co jim pomáhá *vzhůru*, nebo aspoň ukazuje k tomu cestu. Při těchto pokusech je však něco podobného předem a navždy úplně vyloučeno! Umělým přispěním dovede badatel někdy přece konečně některého jemnocitného nebo mediálního člověka vynutiti z pozemsky hrubohmotného těla do jemnohmotného světa, který jest mu nejbližší. Avšak nedonutí ho *ani o vlásek výše* než tam, kam tento člověk podle svého vnitřního uzpůsobení stejně patří. Naopak. Umělým přispěním nedovede ho ani tam, nýbrž vždy jen do okolí, které je všemu pozemskému nejbližší.

Toto okolí, pozemskému nejbližší, může skrývati v záhrobí jen to, co jest těsně připoutáno k zemi a ulpívá na ní svou méněcenností, nepravostí a vášní.

Přechodně zdrží se ovšem tu a tam v tomto okolí i někdo pokročilejší. Nelze toho však očekávati vždy. Čistě z důvodů přírodních zákonů nemůže se tam nalézati vznešené. Spíše by se svět vymknul ze stěží nebo ... by musela býti v člověku půda k zakotvení Světla!

Je však stěží přijatelné, že by se to mohlo hledati v pokusné osobě nebo v tápajícím badateli. Trvá tedy nebezpečí a bezúčelnost všech pokusů.

Je jisto, že něco vskutku vyššího *nemůže* přijíti v blízkost media, tím méně skrze ně mluvíti bez přítomnosti vysoce vyvinutého člověka, která všechno hrubší očišťuje. Materializace (zhmotnění) z *vyšších* kruhů nepřicházejí v úvahu vůbec. Tím méně může to nastati při oblíbených škádlivých hrách s klepáním, pohyby předmětů a tak dále. Propast jest tu příliš veliká, než aby mohla býti překlenuta jen tak lehce.

Všechny tyto věci mohou býti skrze medium prováděny jen takovými záhrobními bytostmi, které jsou dosud ve velmi těsném spojení s hmotou. Kdyby bylo možno, že by vznešené bytosti mohly se tak lehce uvésti ve spojení s lidstvem, pak se nepotřeboval Kristus vůbec státi člověkem, nýbrž mohl by svůj úkol splniti i bez této oběti *(Přednáška č. 14: „Vykupitel.“). Dnešní lidé jistě však nejsou duševně výše vyvinuti než za pozemského času Ježíšova. Nelze proto míti za to, že by spojení se Světlem bylo docíleno snadněji než tehdy.

Duchovědci ovšem říkají, že v první řadě sledují ten účel, aby potvrdili záhrobní život. Že chtějí dokázati hlavně pokračování života po pozemské smrti. Při dnešní všeobecně panující pochybovačnosti jest prý třeba silné a hrubé střelby, tedy *pozemsky makavých důkazů*, aby se učinil průlom do obranné hradby odpůrců.

Toto odůvodnění nemůže však býti omluvou proto, že stále znovu a znovu dávají se v sázku lidské duše tak lehkovážným způsobem!

Kromě toho není tu žádné naléhavé nutnosti chtíti nezbytně přesvědčiti zlovolné odpůrce! Jest přece známo a vychází najevo již z výroků Kristových, že by tito odpůrci nebyli ochotni uvěřiti ani tehdy, kdyby přišel přímo anděl s nebe, aby jim zvěstoval Pravdu. Až by odešel, tvrdili by stejně, že to nebyl anděl, nýbrž davový klam smyslů. Nebo by užili jiné výmluvy. I

když by tu bylo něco nebo někdo, co by zůstalo pozemským, tedy nezmizelo, nebo se nestalo neviditelným, byly by tu zase jiné vytáčky právě proto, že by to bylo zase příliš pozemským pro ty, kdo nechtějí věřit v záhrobí. Nelekali by se prohlásiti takový důkaz za podvod a člověka za blouznivce, přemrštěnce, nebo také za podvodníka. Ať pozemské nebo nepozemské, nebo obojí dohromady, vždy by našli něco, co by vytkli nebo o čem by pochybovali. A když by si nevěděli již jinak rady, pak by házeli blátem, přešli by k silnějším útokům a neštíteli by se ani násilností.

Nejsou tedy na místě oběti, aby *tito* lidé byli přesvědčováni. Tím méně jest třeba obětí pro mnohé, tak zvané stoupence. Tito ve zvláštní pýše se domnívají, že v důsledku své víry v záhrobní život, která je ve většině případů poněkud nejasná a fantastická, mohou na život v záhrobí klásti své požadavky a očekávají, že nutně musí něco „viděti“ nebo „zažítí“. Od svých záhrobních vůdců očekávají znamení jako odměnu za to, že jsou hodní. Přímo směšně působí při tom často jejich samozřejmé očekávání, jakož i mnoho naznačující, dobromyslně odpouštějící úsměv, jímž vlastně staví na odiv svou nevědomost. Je to jed, chtějí těmto masám dávat ještě něco na uváženou. V domněnce, že vědí již tak mnoho, nejsou jim pokusy ničím jiným, než zaslouženými zábavnými hodinami, při kterých záhrobní bytosti mají hráti úlohu varietních umělců.

Odvraťte se však od těchto velikých pokusů a povšimněme si malých, jako jsou ku příkladu pohyby stolků. Tyto malé pokusy nejsou nikdy tak neškodné, jak se myslí, nýbrž při možnosti ohromně snadného rozšíření jsou *velmi vážným nebezpečím!*

Každý měl by býti před tím varován! Vědoci musí se odvracet s hrůzou, když vidí jak lehkovážně se zachází s těmito věcmi. Mnozí stoupenci hledí uplatnit v kroužcích své „vědění“ tím, že povzbuzují k pokusům se stolky, nebo s úsměvem či s tajuplným šuškaním zavádějí do rodin téměř až hračkářská cvičení se sklem a literkami nebo jiným pomocným prostředkem. Lehkým vložením ruky ukazuje se pak na různá písmena a tvoří se z nich slova. S příšernou rychlostí vyvinulo se to vše až ve společenské hry, kde se to provádí za smíchu, vtipů a někdy i příjemného mrazení.

V rodinách zasedají pak denně starší i mladší dámy kolem stolečku, nebo sedávají samy nad kusem lepenky s označenými písmenky, které podle možnosti musejí býti nakresleny zcela, určitým způsobem, aby nechyběl hokus pokus podněcující obraznost. Je to zcela zbytečné, protože by to šlo i bez něho, má-li dotyčná osoba jen poněkud k tomu sklon. A těch jest bez počtu!

Moderní přívrženci duchovědy a vůdcové okultních kroužků mají z toho radost, protože se tu tvoří skutečná slova a věty, aniž by na ně ten, kdo pokus provádí, vědomě nebo nevědomě myslel. Tím je nutně přesvědčen a rozmnožuje počet stoupců „okultismu“.

Spisy okultních směrů na to poukazují, zastávají to řečníci, zřizují a prodávají se pomůcky, které usnadňují tuto neplech. Tak vystupuje téměř celý okultistický svět jako *dobře pracující přísluhovač temna*, v poctivém přesvědčení, že tím jest knězem Světla!

Již tyto děje dokazují úplnou nevědomost v okultních snahách tohoto druhu! Dokazují, že nikdo ze všech těchto lidí není *skutečně vidoucí!* Fakt, že nějaké dobré medium tu a tam se z těchto počátků vyvinulo, nebo spíše – což jest správnější – když dobré medium bylo zpočátku do toho zavlečeno, nesmí platiti jako protidůkaz.

Ti nemnozí lidé, kteří již předem jsou určeni jako media, mají ve svém přirozeném vývoji zcela jinou ochranu, která pečlivě střeží každý stupeň vývoje. Této ochraně *netěší* se jiní lidé. Tato ochrana působí však jen při vlastním přirozeném vývoji bez *každého umělého přispění!* Vždyť právě jen ve všem přirozeném spočívá ochrana, jako něco samozřejmého.

Jakmile k tomu přistupuje sebemenší pomoc buď cvikem osoby samotné, nebo z jiné strany magnetickým spánkem nebo hypnosou, stává se to nepřirozeným a tím se to již nehodí

do přirozených zákonů. Avšak jedině tyto přirozené zákony mohou poskytnouti ochranu. Přistoupí-li k tomu ještě nevědomost, jako jest tomu dnes skoro všude, jest to osudné. Pouhé *chtění* nemůže nikdy nahraditi *dovednost a možnost*, když dojde k činu. Nikdo však nemá překračovati svou dovednost a možnost.

Není samozřejmě vyloučeno, že mezi statisíci, kteří se zabývají těmito nebezpečnými hračkami, vyjde tu i tam některý člověk skutečně beztrestně, protože má dobrou ochranu. Mnozí z nich jsou poškozeni jen tolik, že to pozemsky není dosud znatelné. Teprve po odchodu z tohoto světa pojednou poznají, jaké to vlastně prováděli hlouposti. Jsou však také mnozí, kteří si odnesou již pozemsky viditelné škody, i když za svého života zde nepřicházejí nikdy k poznání vlastní příčiny.

Z toho důvodu jest nutno, aby konečně byl vysvětlen jemnohmotný a duchovní pochod při těchto hračkách. Je právě tak jednoduchý jako všechno ve stvoření a není nijak spletitý. Přece však jest mnohem nesnadnější, než si mnozí myslí.

Dnes vypadá to na zemi tak, že v důsledku *chtění* lidstva nabylo nade vším hmotným převahy *temno*. Toto temno stojí tedy ve všem hmotném jako na vlastní, dobře mu známé půdě a může proto ve hmotném také plně působiti. Jest zde tedy ve svém živlu, bojuje na známém mu poli. Proto vítězí dnes temno nad Světlem ve všem hrubohmotném.

Následek toho jest, že ve všem hmotném jest síla temna, mocnější než síla Světla. Při takových hříčkách, jako jest pohyb stolku atd., nepřichází však vůbec v úvahu Světlo, tedy něco vznešeného. Můžeme mluvití nejvýše o špatném, tedy o temnu, a o lepším, tedy o světlejším.

Používá-li člověk stolku, sklenice nebo vůbec nějakého hrubohmotného předmětu při těchto pokusech, ubírá se tím na kolbiště, na kterém jest temno jako doma. Je to půda, kterou všechno temné považuje za vlastnictví. Člověk povoluje mu tak předem sílu, proti které nemůže nastavití přiměřenou ochranu.

Všimněme si jednou spiritistické seance nebo společenské hry se stolečkem a sledujme při tom duchovní, nebo lépe řečeno, jemnohmotné děje.

Přistupuje-li člověk nebo více lidí ke stolku s úmyslem, aby jeho prostřednictvím vešli ve spojení se záhrobními bytostmi, aby se jim tyto ozvaly klepáním, nebo aby podle obvyklejšího způsobu hýbali stolkem tak, aby bylo možno ze značek tvořiti slova, bývá tu v prvé řadě v důsledku spojení s hmotným spolupřitahováno temno, které přejímá projevy. S velkou dovedností používají temné bytosti často zvukných slov, snaží se tak žádaným způsobem zodpovídati lidem myšlenky, které jsou pro ně snadno čitelné, ale ve vážných otázkách je pak vždy zavádějí. Dějí-li se pokusy často, hledí dostati přítomné pomalu do svého silnějšího vlivu a strhnouti je tak zvolna, ale jistě dolů. Při tom nechávají zbloudilé velmi dovedně ve víře, že jdou vzhůru.

Přichází-li však hned zpočátku nebo při nějaké příležitosti zesnulý příbuzný nebo přítel prostřednictvím stolku ke slovu, což se stává často, dá se klam pak provésti ještě snáze. Lidé poznají, že je to vskutku určitý přítel, který se projevuje. Pak věří, že jest to vždycky on, přicházejí-li prostřednictvím stolku nějaké projevy a jmenuje se jméno známého jako původce.

Ale, tak tomu není. Stává se, že temno, které stále číhá, zručně si vypůjčí jméno, aby dalo svodům co nejvěrohodnější nátěr a získalo si důvěru tazatelovu. Jde to někdy tak daleko, že temný zasáhne do věty, kterou skutečný přítel začal a zúmyslně ji překrutí. Pak nastává sotva známý fakt, že na větě, projevené souvisle a hladce, byli zúčastněni *dva*. Nejprve skutečný a snad zcela jasný, tedy čistší přítel, pak temný a zlovolný. Tazatel však nic z toho nepozoruje.

Následky lze snadno uhodnout. Důvěřivý se zklame a jest ve své víře oťresen. Protivník použije toho k zesílení svého posměchu a svých pochybností, ba někdy i k prudkým útokům

na celou věc. Ve skutečnosti jsou však oba v nepravu. Souvisí to s nevědomostí, která dosud panuje o celé této oblasti.

Děj odehrává se však s úplnou přirozeností: Je-li u stolku světlejší, skutečný přítel, aby vyhověl přání tazatelovu a projevil se a vetře-li se v to bytost temná, musí tento světlejší před ní ustoupiti. Temnější může totiž pomocí zprostředkující hmoty stolu vyvinouti větší sílu, protože všechno hmotné jest vlastním oborem temna.

Chybu dělá člověk, který hmotné zvolil a tak předem vytvořil nestejnou půdu. Hutné, těžké, tedy temné jest hrubohmotné materií co do hutnosti blíže než světlé, čisté, lehčí. Následkem těsnějšího spojení má i možnost většího rozvoje sil.

Na druhé straně však také světlejší, které se může ještě projevovati prostřednictvím hmoty, má také ještě do jisté míry blízkou hutnost. Jinak by vůbec nebylo možno spojení se hmotností k jakémukoliv projevu. To předpokládá přiblížení se k hmotnosti, což vede opět k možnosti poskvrnění se, jakmile je prostřednictvím hmoty vytvořeno spojení s temnem. Aby ušel tomuto nebezpečí, nezbyvá světlejšímu nic jiného, než rychle se vzdáliti od hmotností stolku nebo jiné pomůcky, jakmile po nich sáhne temný. Musí přerušiti zprostředkující článek, který vytvořil most přes přirozenou, oddělující a tedy chránící propast.

V záhrobí nelze zabrániti, že v takových případech jest člověk konající pokusy se stolkem, nutně vydán všanc nízkým vlivům. Vlastním jednáním nechtěl ovšem jinak. *Neznalost zákonů, nedovede ho chrániti ani zde.*

Tím mnohým lidem vysvětlí se dosud nevysvětlitelné, četné záhadné rozpory najdou rozřešení a lze doufati, že mnozí lidé upustí od takových nebezpečných hraček!

Stejně podrobně mohou býti vylíčena také nebezpečí všech ostatních pokusů, která jsou větší a mocnější. Zatím však dosti na těchto nejobvyklejších a nejrozšířenějších věcech.

Sluší se ještě jmenovati další nebezpečí. Tímto způsobem dotazů a dožadování se odpovědí a rad stávají se lidé velmi nesamostatnými a odvislými. Opak toho, co je účelem pozemského života.

Cesta jest nesprávná v každém směru! Přináší jen škodu a žádný užitek. Jest to plazení se po zemi, kde je nebezpečí, že se setkáme s hnusnou havětí, vyčerpáme své síly a konečně zůstaneme ležet na zemi zemdlení ... pro nic!

Tímto „bádavým chtěním“ působí se však také velká škoda záhrobním bytostem!

Mnohým temným bytostem poskytuje se tak příležitost, ba jsou přímo uváděny v pokušení, prováděti zlo a uvaliti na sebe novou vinu. Tam, kde se nacházejí, nemohly by k tomu jinak tak lehce přijíti. Jiní pak jsou zdržováni ve své snaze vzhůru neustálým vázáním přání a myšlenek. Při jasném pozorování tohoto badatelství zdá se to vše často tak dětinsky tvrdošíjně, tak prosáklé nejbezohlednější sobeckostí a při tom tak neobratné, že vrtíce hlavou musíme se tázati, jak jest vůbec možno, že někdo chce veřejnosti otevřít zemi, na kterou sám skutečně dosud nevskočil.

Je také nesprávné, že celé to hledání děje se před širokou veřejností. Tím uvolňuje se dráha fantastům a šarlatánům, žvanilům a švindlérům. Lidstvu se tím ztěžuje získání důvěry.

V žádné věci se tak dosud nedělo. Každé bádání, jehož plný úspěch se dnes uznává, doznalo průběhem hledání četných omylů. Ale nedávalo tyto omyly tak spoluprožítí veřejnosti! Ta se tím znavuje a časem pozbývá veškerého zájmu. Následek toho jest, že hlavní síla rozhodného a převratného nadšení ztratí se již dříve, než bude nalezena konečná Pravda. Lidstvo nebude se již pak moci vzchopiti k jásavé radosti, která strhuje přesvědčivě všechno s sebou.

Reakce, dostavující se při poznání nesprávných cest, stávají se ostrými zbraněmi v ruce mnohých nepřátel. Tito mohou vstřípiti časem statisícům lidí takovou nedůvěru, že tito

nejubožejší při zjevení Pravdy nebudou již chtít tuto Pravdu ani vážně zkoumat ze samého strachu před novým zklamáním.

Zacpou si pak uši, které by jinak byli otevřeli a zameškají tak poslední píd' času, která ještě jim mohla poskytnouti příležitost stoupati vzhůru ke Světlu. Tím by docílilo temno pak nového vítězství! Mohlo by pak vzdáti dík badatelům, kteří podali temnu ruce a kteří se rádi a pyšně povznášejí na vůdce moderní duchovědy!

32. Falešné cesty

Lidé jsou až na několik výjimek v bezmezném a pro ně neblahém omylu!

Bůh nemá zapotřebí za nimi běhat a prosit je, aby snad mohli uvěřit v jeho existenci. Rovněž neposílal své služebníky, k ustavičnému napomínání, aby od něj neupouštěli. To by bylo přece směšné.

Takto uvažovat a takto očekávat znamená znehodnocovat a strhávat vznešené Božství. Tento mylný názor působí velké škody. Je živěn počínáním mnohých skutečně vážných duchovních pastýřů, kteří se ve skutečné lásce k Bohu a lidem stále znovu pokouší, jen k pozemskému obrácení lidí napravovat, přesvědčovat a získávat pro církve. To všechno přispívá jen k nezměrnému zvyšování beztak již stávající domýšlivosti lidí o své důležitosti a mnohé to nakonec skutečně přivádí k bludu, že musejí být prošeni, aby chtěli dobro. To přináší také podivný postoj největší části všech “věřících”, kteří znázorňují spíše odstrašující příklady než vzory. Tisíce a tisíce cítí v sobě určité zadostiučinění, a povznesenost ve vědomí, že věří v Boha, své modlitby vykonávají s pro ně potřebnou vážností, a svým bližním nepůsobují úmyslně škodu.

V tomto vnitřním “povznesení” cítí určitou odměnu za dobro, Boží dík za svou poslušnost, a nalézají v tom sjednocení s Bohem, na kterého také někdy myslí s určitým posvátným rozechvěním, které vytváří nebo zanechává pocit blaženosti, který se štěstím požívají.

Avšak tyto davy věřících jdou falešně. Šťastně žijí v jimi vytvořeném bludu, kterým se nevědomky nechávají zahrnout mezi ony farizeje, kteří se skutečným, avšak falešným pocitem díky přináší své malé oběti: “Pane děkuji Ti, že nejsem takový jako ti druzí.” Není to vyslovováno, také to tak není skutečně myšleno. avšak “povýšený pocit” v nitru není nic jiného než tato bezděčná modlitba, kterou také Kristus označil již jako falešnou.

Vnitřní “povznesení” není v tomto případě ničím jiným než projevem sebeuspokojením, vzniklého modlitbou nebo záměrně dobrými myšlenkami. Ti, kteří se nazývají pokornými, jsou zpravidla daleko vzdáleni tomu, aby pokornými ve skutečnosti byli! Vyžaduje to často přemáhání, mluvit s těmito věřícími. Nikdy nebudou moci v takovémto rozpoložení dosáhnout blaženosti, kterou se domnívají mít již zajištěnu! Necht' dbají na to, aby se zcela neztratili ve své duchovní pýše, kterou považují za pokoru. Mnozí, nyní ještě zcela nevěřící, budou moci snáze vstoupit do království Božího, než všechny ty zástupy s jejich domnělou pokorou, která ve skutečnosti není prostě prosící, nýbrž předstupuje před Boha s nepřímým požadováním, aby je odměnil za jejich modlitby a zbožná slova. Jejich prosby jsou požadavky a jejich podstatou je pokrytectví. Oni budou od Jeho tváře odvanuty jako prázdné plevy. Odměnu mají zajištěnu, jen jinak než si myslí. Nasytili se na zemi již dostatečně, vědomím své vlastní hodnoty.

Pocit blaha zmizí záhy s přechodem do jemnohmotného světa, ve kterém vystoupí netušené vnitřní cítění, zatímco pocit, převážně vytvářený jen myšlenkami, rozplyne se v nic.

Vnitřní, tiché, takzvané pokorné očekávání lepšího, není ve skutečnosti ničím jiným než požadování, i když je to ještě jinak řečeno tak krásnými slovy. Každé požadování je však drzost. Samotný Bůh má požadovat! Rovněž Kristus nepřišel prosebně k lidem se svým Poselstvím, nýbrž varovně a požadujícíce. Dával sice vysvětlení Pravdy, nedržel však lákavé odměny před očima naslouchajících, aby je tím pobídl, stát se lepšími. Prikazoval vážně hledajícím klidně a přísně: “Jděte a jedněte podle toho!”

Požadujícíce stojí Bůh před lidstvem, ne vábivě a prosebně, ne bědujícíce a truchlivě. Klidně ponechává všechny špatné, dokonce i všechny kolísavé temnotám, aby vzhůru usilující již

více nebyli vystavováni jejich útokům, a aby všechny ostatní nechal prožít, co považují za správné, a tím došli k poznání svých omylů!

33. Ideální lidé

Raději však řekněme: Lidé, kteří chtějí být ideálními! Avšak také zde musíme v první řadě a zcela bedlivě vyloučit všechny ty, kteří se tak nazývají nebo se tak rádi nechávají označovat, přičemž vůbec k těm kdo chtějí být ideálními nepatří. Je to velká třída změkčile blouznících lidí obojího pohlaví, ke kterým se také připojují lidé obdaření obrazností, kteří se nikdy neuměli naučit, ovládat svou vlohu a používat ji užitečným způsobem. Odpadnout musí také ti, kteří jsou se stávajícími podmínkami ustavičně nespokojeni a tuto nespokojenost odvozují z toho, že jsou založeni ideálněji než ostatní, protože se nehodí do dnešní doby. Pak ještě nacházíme masy takzvaných „nepochopených“ obojího pohlaví, přičemž největší částí z nich tvoří ženy a dívky. Lidé této sorty si namýšlí, že jsou nepochopeni. To srozumitelně znamená, že trvale žijí v představě o pokladu hodnot, který v sobě nesou, a který druhá strana, s níž se právě stýkají, není schopna rozpoznat. Avšak ve skutečnosti se v těchto duších neskrývají žádné poklady, nýbrž místo nich pouze nevyčerpatelný zdroj nezměrných a nikdy neukojitelných přání.

Všechny takzvaně nepochopené lidi je možné klidně nazvat lidmi „neupotřebitelnými“, protože se ukazují neupotřebitelnými pro správný, přítomný život a oddávají se jen neskutečnému a z části dokonce i lehkomyšlnosti. Vždy však tomu, co se nehodí pro zdravý pozemský život. Cesta takovýchto věčně nepochopených dívek a žen, vede však žel velmi často takovým životem, který se všeobecně označuje jako „lehkovážný“ a nemravný, protože se vždy tak rády a také příliš často chtějí dát jen „utěšit“, což určitý druh mužů přirozeně ví a bez rozpaků toho využívá. Avšak právě tyto nepochopení také vždy jsou a zůstanou v každém směru nespolehlivými. Domnívají se být ideálními, avšak jsou zcela bezcenní, takže vážný člověk, který nechová nízké úmysly, jim nejraději uhne z cesty. Přinášet jim pomoc by bylo zbytečné. Tak sblíží se s nimi také skoro vždy jen „utěšitelé“ se špatnými úmysly, přičemž se velmi rychle vybavuje vzájemné působení; neboť v srdci nebo náručí takzvaného utěšitele se bude nepochopená dívka nebo taková žena za několik dní nebo týdnů, cítit už zase „nepochopenou“ a zatouží po novém porozumění, protože vůbec neví, co vlastně chce. Ke všem těmto nepoužitelným skupinám se nakonec také ještě přidružuje skupina bezstarostných snílků! Zdají se bezstarostní jako děti. Neškodnost takovýchto snílků existuje však jen s ohledem na vliv vůči jim samým, na jejich vlastní osobu, ne však na jejich okolí a všechny lidi, se kterými se stýkají. Na *mnohé* působí takový bezstarostný snílek již bezprostředně jako pozvolna šířající jed, ničivě a rozkladně, protože je schopen rozvíjením svých idejí je vytrhnout z normálního a tím i zdravého pozemského života, aby je zavedl do říše neskutečné a nevhodné pro pozemský čas. Podotýkám však: Neříkám, že je takovýto snílek nečistý nebo zcela špatný, naopak. Může chtít to *nejlepší*, avšak chce vždy pro zemi to neskutečné, prakticky neproveditelné, a tím nepůsobí pro pozemské bytí přínosně, nýbrž brzdivě a ničivě.

Avšak také u těch, kteří nyní zbyli jako lidé „usilující o ideály“, musíme znovu ještě odlišovat, a důkladně pozorovat. Najdeme pak vždy ještě dvě sorty: Lidé „toužící po ideálu“ a lidé usilující o ideál. Lidé „toužící po ideálu“ jsou většinou slaboši, kteří neustále touží po něčem, čehož nelze vůbec nikdy dosáhnou. Alespoň ne na zemi, a kteří se proto také nikdy nemohou stát skutečně šťastnými nebo také jen radostnými. Jsou velmi blízcí skupině „nepochopených“ a klesnou časem do chorobné sentimentality, která nevede k ničemu dobrému. Avšak máme-li pak takto ostře rozlišeno, tak musíme nakonec ještě ty co zbyli, obrazně řečeno, skutečně ve dne hledat s lucernou, tak jich je málo. Tyto nemnohé sice nelze ještě nazvat „ideálními lidmi“, nýbrž, jak jsem již řekl, lidmi „usilujícími o ideál“. Úsilí o ideál, jeví se na zemi jako uskutečňovaná osobní vlastnost. *To* jsou teprve pak lidé, kteří se mohou plně ocenit, kteří mají sice velký, často mohutný cíl před očima, ale nikdy se s ním nevznášejí ve vzduchu, nýbrž jsou pevně, oběma nohama zakotveni v pozemském životě, aby

nebyli vytrženi do neuskutečnitelného pro tuto zemi. Usilují stupeň za stupněm, se zdravým rozhledem a zručnou rukou k daleko položenému cíli, aniž by při tom působili druhým lidem nezaslouženou újmu. Užitek, který přináší lidé takového druhu, se jen zřídka kdy týká pouze jednotlivých osob. Vykořisťování jakéhokoliv druhu nepřichází při tom nikdy v úvahu, protože pak by označení „usilující o ideál“ nemělo přece žádného oprávnění. A usilujícím o ideál může být každý člověk, lhostejno, jakou činnost zde na zemi vykonává. Může tím každý druh práce zušlechtit a dát mu vysoké cíle. Nesmí při tom jen nikdy zapomínat, aby všechno pojímal v rámci *pozemského života*. Jde-li nad něj, tak se to stává pro tuto zemi neuskutečnitelné a tím nezdravé. Následkem toho je, že nikdy nelze dosáhnout *zvelebení*, základní podmínky a znaku veškerého úsilí o ideál. Člověk má na zemi povinnost, stanovit si jako cíl to nejvýše pro něj dosažitelné a se všemi silami se pak snažit tohoto cíle dosáhnout. Jako *člověk!* To předem vylučuje, aby se snažil jen jako zvíře o obstarání jídla a pití, jak to žel tak mnoho lidí dělá, nebo aby se nechal vybičovat rozumem k dosažení čistě pozemské velikosti nebo slávy, aniž by měl při tom na zřeteli jako hlavní účel všeobecné blaho a pozvednutí lidstva. Tito všichni mají pro zemi menší cenu než zvířata, protože zvíře je vždy přirozeně *zcela tím*, čím být má, i když jeho účelem je jen udržovat ostatní tvory v bdělosti, aby nenastalo brzdící ochabnutí, které by mohlo mít za následek úpadek a rozklad, protože *pohyb* zůstává životní podmínkou ve stvoření. *Bdělost!* Člověk skutečně usilující o ideál pozná se tedy podle toho, že se snaží *povznést* pozemsky stávající, avšak ne snad v rozumovém smyslu k rozšíření a moci, nýbrž k *zušlechtění!* Všechny jeho ideje budou však také mít možnost pozemského provedení, které má za následek prospěch jak pro jednotlivce, tak také pro společnost, zatímco ti, kteří jen chtějí být ideálními, se jen převalují v ideách, které není možné ve zdravém pozemském životě prakticky využít, nýbrž od něj jen odvádí, a vedou do světa snů, který přináší škodu, tím, že člověk přehlídí zužitkování přítomnosti ke zrání svého ducha, jehož má každý člověk ve svém současném životě utvářet a rozvíjet.

Tak jsou i lidé s ideálně komunistickými myšlenkami, vážně vzato, škůdci lidstva, protože by to muselo přinést jen uskutečnění něčeho nezdravého, přestože sami ze sebe chtějí dobro. Podobají se stavitelům, kteří v *dílně* pečlivě postaví dům pro jiné místo. Vypadá ladně a krásně ... v dílně. Přemístěn na vlastní staveniště, však stojí nakřivo a nebezpečně, tak že v něm nikdo nemůže bydlet, protože půda byla nerovná a i přes největší snahu a úsilí se urovnat nenechala. S tím stavitelé zapomněli počítat. Zanedbali správný odhad stávajícího, které bylo k této stavbě dáno jako nezměnitelná podmínka! To skutečně usilující k ideálu nedělá!

Ideálně komunistické ideje nemohou ve svém uskutečňování vyrůst z této půdy, tím méně nebo vůbec v ní mohou být zakotveny, protože tato půda, tedy lidé, se k nim naprosto nehodí! Je příliš nerovná a zůstane takovou vždy, protože na zemi nelze přivodit žádnou stejnoměrnou zralost všech lidí. Tu bude vždy neustále panovat velký rozdíl v nynější zralosti, protože jednotlivci jsou a zůstanou duchovně *zcela svéráznými* osobnostmi, které se mohou vyvíjet pouze rozličně, a tudíž těmto duchovním osobnostem nemá být nikdy brána svobodná vůle *nad nimi samotnými!* Dosavadní svobodná vůle *směřující zevně* byla lidstvu s obratem světa odňata a stalo se to vtělením Boží vůle na zemi, která má od nynějška zcela přirozeně ovládnout vůli lidskou, protože stojí nad ní a je silnější! Jen vnitřně může každý jednat ještě *jednou* rozhodnout o své duchovní cestě, která ho povede ke Světlu zachování nebo k temnotě rozkladu! Nuže snažte se poznat na zemi lidí skutečně usilující o ideál, abyste podpořili jejich konání, protože budující budou přinášet jen užitek. -

34. Uvalte na něho všechnu vinu

Tato tak často používaná slova jsou jedním z hlavních uklidňujících prostředků všech těch, kteří se nazývají věřícími křesťany. Avšak tento prostředek je jed, který vytváří opojení. Stejně tak mnohé jedy, které se používají při nemocech jen k otupení tělesné bolesti a tím přivodí zdánlivé zklidnění, tak je podobné to v duchovním ohledu se slovy: „Uvalte na něho všechnu vinu; neboť On nás vykoupil, a skrze Jeho rány jsme uzdraveni!“

Protože jsou věřícími přijímána jako jeden ze základních sloupů církevně - křesťanských učení, působí to mezi nimi tím zhoubněji. Na nich pak staví celý svůj vnitřní postoj. Avšak tím se dostávají do smrtelného objetí slepé víry, ve kterém mohou vidět všechno ostatní už jen v silném zakalení, až se nakonec celý obraz posune a Pravdu zahalí šedý závoj, takže mohou nalézt oporu už jen v umělé výstavbě překroucených teorií, které se s nimi musí zhroutit v den poznání.

„Uvalte na něho všechnu vinu!“ Pošetilý blud! Jako oheň pronikne světlá Pravda mezi zástupy falešných učitelů i líných věřících a zažehne a spálí vše nepravdivé! Pohodlně se dnes sluní masy ještě ve víře, že všechno to, čím Spasitel trpěl a co konal, se dělo pro ně. V lenosti svého myšlení nazývají opovážlivým a zpupným každého člověka, který má za to, že se musí také sám ještě přičinit, aby mohl vejít do nebe. V tomto ohledu mnozí disponují pozoruhodnou pokorou a skromností, které bychom u nich v jiných věcech hledali marně. Podle jejich mínění bylo by to rovno rouhání se Bohu, dát i jen zcela slabě a nesměle prostor myšlence, že sestoupení Spasitele k zemi a s tím spojené utrpení a smrt, ještě nestačí, aby byly smazány hříchy všech těch, kteří již více nepochybují o jeho tehdejším pozemském bytí.

„Uvalte na něho všechnu vinu.“ myslí si s horlivou zbožností a nevědí, co skutečně činí. Oni spí, avšak jejich probuzení jednou bude strašné! Jejich zdánlivě pokorná víra není ničím jiným než samolibostí a bezmeznou pýchou, jestliže si představují, že Syn Boží k nim sestoupil, aby sloužil jim, upravil pro ně cestu, po které pak mohou tupě vejít do království nebeského. Každý musel by ihned a bez okolků skutečně poznat tu prázdnotu. Ona se může zrodit jen z nesmírné pohodlnosti a lehkomyšlnosti, pokud nebyla vytvořena chytrostí jako návnada za účelem pozemského prospěchu!

Lidstvo se ztratilo v tisícerých bludištích a ve své pošetilé víře klame samo sebe. Jaké snižování Boha v tom spočívá! Co je člověk, že se opovazuje očekávat, že Bůh pošle svého vrozeného Syna, tedy část své vlastní bezbytné živoucnosti, aby lidé na něj mohli naložit tíhu své viny, jen aby se sami nemuseli namáhat prát své špinavé prádlo a odstraňovat temný nános, který si sami naložili? Běda těm, kteří se z takových myšlenek mají zodpovídat! Je to nejdrzejší pošpinění vznešeného Božství! Kristovo poslání nebylo tak nízkého druhu, nýbrž bylo plné vznešenosti, a požadující, ukazovalo k Otcí.

Již jednou jsem poukazoval na velké vykupitelské dílo Syna Božího.(Přednáška č. 14: „Vykupitel.“) Jeho velké dílo Lásky vzešlo na tomto i na onom světě a přineslo ovoce všeho druhu. Mezitím se však snažili jen lidmi povolání vystupovat jako povolání Bohem, uchopili znesvěcenými rukama čisté učení a strhli je zatemněné hluboko k sobě. Lidstvo, které jim důvěřovalo, aniž by samo vážně prověřovalo slova, jimž učili, zřítlo se i s nimi. Vysoká podstata Boží Pravdy byla obklopena pozemskou omezeností, takže forma sice zůstala, avšak veškeré záření zaniklo v žádostivosti po pozemské moci a pozemském prospěchu. Jen mdlé šero panuje tam, kde mohl být nejsvětější jas duchovního života. Prosícím lidstvu byl uloupen klenot, který Ježíš Kristus *přinesl všem, kteří po něm touží*. Znetvořená skrze zahalení egoistickou touhou, byla hledajícím ukázána falešná cesta, která nejenže je nechá promeškat drahocenný čas, nýbrž je i dokonce velmi často žene do náruče temna.

Rychle vyrostla bludná učení. Přebujela prostotu, Pravdu, a zastřela je třpytivým rouchem, z jehož nádhery barev však plyne nebezpečí jako u jedovatých rostlin, které všechno ve své blízkosti omámí, čímž bdělost věřících nad nimi samotnými je ochromena a nakonec uhasíná. Tím umírá také každá možnost vzestupu k pravému Světlu! Ještě jednou zazní nade vsí zemí velké volání Pravdy. Pak ale přijde zúčtování pro každého skrze osud, který si sám utkal. Lidé obdrží konečně to, co doposud s houževnatostí hájili. Musí prožít všechny omyly, které vytvořili ve svých přáních nebo opovážlivých myšlenkách nebo které usilovně následovali. U mnohých to bude mít za následek divoký nářek, a ze strachu, ze vzteku a ze zoufalství nastane skřípění zubů.

Ti, kdo budou zlem takto mocně zasaženi a u soudu zavrženi, pocítí to však náhle jako nespravedlnost a jako krutost, jakmile budou uvrženi do *té* skutečnosti, kterou doposud ve svém pozemském životě chtěli uznávat jako jedinečnou pravou, a již neustále obmýšleli své bližní. Pak by Bůh ještě měl pomáhat těm, kteří se s takovou neomezenou nafoukaností stavěli proti Němu! Budou žebrot, volat k Němu, a budou také očekávat, že On ve svém Božství může snadno odpustit „nevědomému“ človíčkovi i to nejhorší. Podle jejich domněnky bude najednou příliš „velký“, než aby něco takového nemohl dodatečně vykonat. On, kterého doposud tak zlehčovali!

Avšak On je *nevyslyší*, a již více jim *nepomůže*, protože dříve nechtěli slyšet na Jeho Slovo, které jim poslal! A v tom spočívá spravedlnost, která se nikdy nedá odloučit od Jeho veliké Lásky.

Bylo povinností lidí, aby Slovo, které jim dal, sami zkoumali. I když nechtěli Jeho posly jako takové uznat. Zahřmí jim proto vstříc: „Nechtěli jste! Proto buďte nyní vyhubeni a vymazáni z knihy života!“

35. Zločin hypnózy

Zvláštní! Ještě před dvaceti lety zuřilo se proti tvrzení, že hypnóza skutečně existuje, a všechny v tom předcházeli zejména mnozí lékaři. Nezalekli se toho, aby hypnózu označili jako podvod a švindl, jak to krátce před tím učinili s léčivým magnetismem, který je dnes pro tak mnohé velkým požehnáním. Ti kdo ho vykonávali byli nejostřejším způsobem napadáni a označováni za kejklíře a podvodníky.

Dnes jsou to právě zase lékaři, kteří si z větší části hypnózu přivlastnili. Co ještě před dvaceti lety nejostřejšími výrazy popírali, toho se dnes zastávají.

To se dá posuzovat ze dvou stran. Kdo sledoval tehdejší zuřivý boj zcela věcně, nemůže se dnes přirozeně ubránit úsměvu, jestliže opět musí pozorovat, jak tehdejší nepřátelští horlivci pokoušejí se, dříve jimi tak opovrhovanou hypnózu, nyní s ještě větší horlivostí používat. Na druhou stranu se musí zase uznat, že takovému, téměř grotesknímu obratu, náleží přece jen také úcta. Patří k tomu přece určitá odvaha, vydat se nebezpečí směšnosti, která je právě v těchto případech velmi pochopitelná. Je nutné v tom poznat opravdovost, kterou by chtěli lidstvu skutečně prospět a z tohoto důvodu se nelekají vzít na sebe právě takové nebezpečí.

Je jen politování hodné, že se z toho nevzalo poučení do budoucna a nenastalo více opatrnosti s hodnocením a řekněme to klidně s osočováním, jestliže se jedná o věci, které patří do stejné oblasti, ve které je hypnóza. Žel, děje se to dnes s mnoha jinými obory stejné oblasti, navzdory všem zkušenostem opět přesně tak, ba téměř ještě hůře. Přesto se nakonec bude muset opakovat totéž divadlo, že se bez přechodu budou lidé náhle zastávat něčeho, co se doposud snažili tvrdošíjně popírat. A navíc, že se tak mnozí budou snažit, aby všemi prostředky a bezohledně dostali k použití jen do vlastních rukou to, čehož hledání a nalezení opatrně a za trvalého potírání přenechali nejprve jiným, zpravidla takzvaným „laikům“. Zda to pak ještě lze označit jako zásluhu a odvážný čin, ponechme otevřenou otázkou. Je naopak mnohem pravděpodobnější to, že tyto věčně opakované pokusy jako zásluhy zmíněných počínání se mohou postavit do jiného světla. Pokud je výsledek *povrchně* posuzován.

Mnohem znepokojujícím je však to, znají-li se *účinky použití* hypnózy opravdu správně. Je dobře, že *existence* hypnózy byla konečně uznána a potvrzena, a že přestaly tak mnohoslovné, avšak po nynějších zkušenostech jen nevědomost prozrazující útoky vědy. Avšak to, že pod ochranou náhle vědoucích dosavadních protivníků doznalo také její *používání* tak velkého rozšíření, svědčí o tom, že tito vědoci jsou mnohem více vzdáleni od vlastního poznání, než původně hledající a tolik tupení laici.

Je otřesné vědět, jaké zlo vzniká tím, že se tisíce důvěřivých vydávají do takzvaných povolaných rukou, aby se podrobili hypnóze dobrovolně, byli k tomu přemlouváni nebo, což je nejzavrženíhodnější, bez svého vědomí k tomu nuceni násilím. Také když se to všechno stalo s tím nejlepším úmyslem, a chtělo se tím způsobit dobro, tak to nemění nic na nezměrné škodě kterou toto používání *v každém případě* způsobuje! *Nejsou* to povolané ruce, používají-li hypnózu! Povolaným může být jen někdo, kdo je zcela obeznámen s oblastí, do které patří všechno to, co on používá. U hypnózy to jest jemnohmotná oblast! A kdo jí skutečně zná, aniž by se toho jen v opovázlivosti domýšlel, *nebude nikdy hypnózu používat*, pokud chce pro své bližní to nejlepší. Ledaže by měl v úmyslu jim s plným vědomím těžce ublížit. Všude tam, kde se hypnóza používá se proto hřeší, lhostejno, zda se jedná o laiky či nikoliv! Není v tom ani jediné výjimky!

Už, když je ve vši jednoduchosti snaha logicky myslet, tak se musí dojít k závěru, že to je ve skutečnosti bezmezná lehkomyšlnost, působit s něčím, jehož dosah lze přehlédnout jen v nejužších stupních, a jehož konečné účinky ještě nejsou známy. Jestliže takováto

lehkomyslnost ve věcech blaha i bolesti bližních má za následek škodu nejen pro pokusnou osobu, nýbrž zodpovědnost padá dvojnásob těžce také na pokusy provádějícího, nepřináší to tedy žádného uklidnění. Lidé by raději neměli tak důvěřivě přistupovat na něco, co také sami důkladně neznají. Stalo-li se to bez jejich vědomí a vůle, tak je takové počínání vyloženým zločinem, a to také, jestliže to vykonaly takzvané povolane ruce.

Protože nelze přijmout, že ti kdo s hypnózou pracují mají v úmyslu pouze škodit svým bližním, tak zbývá jen konstatovat skutečnost, že jsou úplně neznalí podstaty hypnózy a stojí zcela bez porozumění vůči následkům své vlastní činnosti. O tom nelze mít také nejmenší pochybnost; neboť může přicházet v úvahu jedno nebo druhé. Zbývá tedy nepochopení jako jediná možnost.

Jestliže člověk používá vůči svému bližnímu hypnózu, *tak spoutává tím jeho ducha!* Toto spoutání je samo o sobě duchovním proviněním nebo zločinem. Je neomluvitelné, jestliže se hypnóza používá za účelem léčby tělesné nemoci, nebo jako prostředek k zlepšení psychiky. Právě tak málo může být vysloveno na obhajobu to, že při těchto způsobených duševních změnách k dobrému, se také zlepšilo chtění dotyčného, takže hypnózou léčený si z toho přinesl zisk. Žít a jednat v takové víře je sebeklam; neboť jen to, co duch vykonává ze zcela *svobodného* a neovlivněného chtění, může mu přinést užitek, který potřebuje ke skutečnému vzestupu. Všechno ostatní je povrchnost, která mu může přinést jen dočasný a zdánlivý užitek nebo škodu. Každé spoutání ducha, lhostejno za jakým účelem se tak děje, zůstává bezpodmínečným zastavením v možnosti nutného pokroku. Vůbec nehledě na to, že takové spoutání přináší s sebou daleko více nebezpečí než užitku. Jakýkoliv takto spoutaný duch je nejen přístupný vlivu hypnotizéra, nýbrž zůstává v určité míře, a navzdory případnému zákazu hypnotizéra také vystaven jiným jemnohmotným vlivům, protože mu v jeho spoutání proti nim chybí naléhavě nutná ochrana, kterou mu může poskytnout jen naprostá volnost pohybu. Že lidé nepozorují nic z těchto neustálých bojů, útoků a vlastní úspěšné nebo neúspěšné obrany, nevylučuje živoucnost v jemnohmotném světě a jejich vlastní spoluúčast na tom.

Každý, kdo se podrobuje účinné hypnóze, je tedy více nebo méně trvale zadržen ve skutečném pokroku své nehlubší podstaty. Vnější okolnosti, necht' se tím staly jen ještě horšími, nebo zjevně dočasně přínosnými, hrají při tom teprve druhořadou roli, a nesmí tedy také být rozhodujícími pro posuzování. *Duch musí v každém případě zůstat volný*, protože se jedná koneckonců jen o něj samotného!

Předpokládáme-li, že nastane zevně patrné zlepšení, o které se ti co pracují s hypnózou tak rádi odvolávají, tak z toho dotyčný člověk nemá žádný užitek. Jeho spoutaný duch není schopen působit rovnocenně jemnohmotně tvořivě jako duch zcela svobodný. Jemnohmotné výplody, které jeho spoutané nebo vynucené chtění vytváří, jsou slabé, protože jsou vytvořené teprve z druhé ruky, a v jemnohmotném světě velmi brzy uvadají. Zlepšené chtění nemůže mu proto tedy také přinést užitek ve vzájemném působení, který se dá očekávat u výplodů volného ducha. Stejně je to přirozeně i tehdy, jestliže spoutaný duch z příkazu hypnotizéra chce provést zlo. Zeslabením jemnohmotných výplodů navzdory špatným hrubohmotným činům, zajdou tyto útvary nebo budou vstřebány jinými stejného druhu, takže nemůže vůbec dojít k jemnohmotnému vzájemnému působení, čímž donuceného může zasáhnout snad pozemská zodpovědnost, avšak žádná duchovní. *Přesně takový děj nastává u choromyslných.* V to lze opět spatřit spravedlnost Stvořitele, která nemá mezer, a která působí v jemnohmotném světě živými zákony, jež jsou nedostižné ve své dokonalosti. Někoho takto donuceného nemůže navzdory špatným činům vlivem cizí vůle zasáhnout žádná vina, avšak stejně tak i žádné požehnání, protože jeho lepší činy byly vykonány pod cizí vůlí, na nichž on jakožto samostatné „já“ nemá žádný podíl.

Zato však nastává něco jiného: Násilné spoutání ducha vlivem hypnózy, poutá současně hypnózu provádějícího člověka na jeho oběť, jako nejsilnějšími řetězy. Ty ho nepustí dříve, než tomu, koho násilně zdržoval v jeho vlastním svobodném vývoji, nepomůže kupředu tak dalece, jak by tento musel dojít, kdyby nebyl spoután. Musí po svém pozemském odloučení tam, kam jde jím spoutaný duch, i kdyby to bylo až do té nejhlubší hlubiny. Co tudíž vykvete takovým lidem, kteří se zabývají používáním hypnózy, je snadné domyslet. Až se po pozemském odloučení probudí a opět přijdou k sobě, tak zpozorují se zděšením, kolik pout ho váže k těm, kteří ho již předešli, a stejně také k těm, kteří ještě kráčí po zemi. Ani jedno z nich mu nemůže být odpuštěno. Článek za článkem je musí uvolňovat, i kdyby tím také ztratil tisíciletí. Je však pravděpodobné, že to již více nedokončí, nýbrž bude spolustržen do rozkladu, který zničí jeho osobnost, jeho vlastní „já“; *neboť těžce zhřešil proti Duchu!*

36. Astrologie

Je nazývána královským uměním, a to nikoliv neprávem. Avšak ne, aby byla královnou mezi všemi uměními, tím méně proto, že by byla vyhrazena jen pro pozemské krále, nýbrž ten kdo by ji byl schopen skutečně provozovat, mohl by v duchovním zaujímat královskou hodnost, protože by tím byl usměřovatelem toho co nastane i nenastane.

Avšak není jediného pozemského člověka, jemuž jsou tyto schopnosti svěřeny. Takže všechny práce v tom musí zůstat jen žalostnými a nespolehlivými pokusy, jestliže to provádějící myslí vážně, a rouháním, pokud při tom na místo hluboké vážnosti působí sebepřeceňování a chorobná fantazie.

Hvězdné výpočty samy o sobě mohou být užitečné vlastně jen velmi málo; neboť k vyzařování hvězd bezpodmínečně patří jako vlastní síla účinku také živoucí jemnohmotnost v celé její činnosti, jako například svět myšlenkových forem, karmy, proudů temna a Světla ve hmotnosti, jakož i mnoho dalšího. Který člověk se smí nyní pochlubit, že všechno to ostře a jasně přehlídí až do nejhlubších hlubin a nejvyšších výšin hmotnosti?

Vyzařování hvězd vytváří jen cesty a průplavy, kterými všechno jemnohmotně živé může uceleněji pronikat k lidské duši, aby se tam projevilo. Obrazně vyjádřeno se to dá říci: Hvězdy dávají signál pro dobu, ve kterých se zpětná vzájemná působení koncentrují skrze jejich paprsky, a mohou uceleněji proudit k člověku. K nepříznivým nebo nepřátelským vyzařováním hvězd připojují se v jemnohmotnosti pro dotyčného člověka doposud nevyřízená zlá zpětná působení, a naopak k příznivým vyzařováním jen dobré, odpovídající stejnému druhu. Proto dochází k tomu, že výpočty samy o sobě nejsou zcela bezcenné. Avšak je při tom nezbytný předpoklad, že při nepříznivém ozáření člověka jsou pro něj také nepříznivá vzájemná působení, nebo při příznivém ozáření zase příznivá. Jinak nemůže nastat nějaký účinek. Naproti tomu však nejsou také záření hvězd snad nějak mlhavá, sama o sobě bez spojení s jinými silami neúčinná, nýbrž mají také samočinné účinky v určitém *přehrazení*. Jsou-li pro člověka v jemnohmotném světě splatné a v činnosti jen špatné zpětné účinky, tak bude jejich činnost ve dnech nebo hodinách příznivějších vyzařováních hvězd, podle druhu záření zahrazena, zatlačena nebo jen přinejmenším omezena. Ovšem stejně tak je tomu i opačně, takže při pracujícím dobrém zpětném působení, jsou příznivá záření vlivem nepříznivých ozařování, která proudí v odpovídající době, zastavena.

I když tedy také *průplavy* vyzařování hvězd vlivem nedostatku *stejnorodých* účinků *běží na prázdno*, tak slouží přece ještě k dočasnému *uzavření* snad pracujícího jinorodého vzájemného působení, takže tedy nikdy nezůstávají bez účinku. Není-li to tedy pro takového dotyčného ve zpětném působení připraveno, tak právě nemohou dobrá záření přinášet vždy jen dobro, nebo špatná vždy jen zlo.

Astrologové nemohou na to říci: „No tak, přece máme pravdu.“ Neboť tato jejich pravda je jen podmíněna a *velmi* omezena. Neopravňuje to k často domýšlivým tvrzením a obchodnímu vychvalování. Naprázdno běžící průplavy záření hvězd mohou snad přinést přerušení, avšak nic jiného, ani dobro ani zlo. Musí se však zase připustit, že v jistém smyslu je dočasné přerušení špatného zpětného působení samo o sobě již něčím dobrým. Vytváří to přece utlačovanému čas k oddechu od moci zla a tím sílu k jeho dalšímu snášení.

Výpočty astrologů by navzdory tomu všemu mohly být vítány, jestliže nebudeme dbát časté vychloubačnosti a reklamy tak mnohých. Avšak kromě toho spolurozhodují tu ještě jiné důležité okolnosti, které činí výpočty velmi nespolehlivými, takže ve skutečnosti natropí na veřejnosti více škody než užitku.

Nepřichází totiž v úvahu jen těch několik hvězd, které jsou dnes astrologům při výpočtech k dispozici. Nesčetné jiné, astrologům vůbec neznámé hvězdy, které účinky zmenšují, posilují, křížují a posouvají, hrají tak velkou roli, že výsledný obraz výpočtu může být často zcela protilehlý tomu, co dnes může říci i ten nejlepší astrolog.

Nakonec je ještě rozhodující další bod, který je hlavní a nejobtížnější: je to *duše* každého člověka! Jen ten, kdo kromě všech jiných požadavků umí přesně zvážit každou tuto jednotlivou duši se všemi jejími schopnostmi, vlastnostmi, spleťtostí karmy, jakož i v celém jejím úsilí, krátce, v její skutečné zralosti nebo nezralosti na onom světě až do posledního stupně, jen ten mohl by se případně odvážit výpočtů! Vyzařování hvězd mohou být pro člověka sebe příznivější, a přesto ho nemůže zasáhnout nic světlého, tedy dobrého, jestliže má kolem sebe příliš temna, vlivem stavu své duše. Avšak v opačném případě nemohou člověka, jehož duševní stav kolem sebe strpí jen čistotu a Světlo, ty nejnepříznivější hvězdná vyzařování natolik stísnovat, aby utrpěl vážnou škodu, a nakonec se to vždy musí obrátit k dobru. Tak jednostranná, jak si to stoupcenci astrologie při svých výpočtech představují, Všemohoucnost a moudrost Boha není. Ten nestaví osud svých lidí, tedy jejich štěstí a neštěstí, jen na záření hvězd. Tato ovšem silně spolupůsobí, ne jen u každého jednotlivce, nýbrž v celém světovém dění. Avšak v tom jsou také jen nástroji, jejichž činnost nejen že souvisí s mnohými dalšími vlivy, nýbrž tím také zůstávají závislé na možnostech jejich veškerých účinků. I když mnozí astrologové mají za to, že pracují z vnitřního nazírání, vnuknutí a inspirace, tak to nemůže přispět k prohloubení natolik, aby bylo možné věnovat větší důvěru v přiblížení se skutečnosti pomocí výpočtů.

Jejich vnuknutí nemohou přicházet z vysokých oblastí, zůstávajících za zataženým závojem a za nezměrnou propastí, která je mezi vše přehlížejícím Duchem a lidstvem. Výpočty zůstávají jednostrannou slátaninou, jsou nedostatečné, mezerovité, zkrátka nedokonalé, a tedy falešné. Přinášejí neklid mezi lidmi. Neklid je však duši nejnebezpečnějším nepřítelem; neboť narušuje zeď přirozené ochrany a tím právě vpouští často zlo, které by jinak nemohlo nalézt žádný přístup. Neklidnými stávají se mnozí lidé, kteří si říkají, že v tu dobu mají špatná vyzařování, avšak často důvěřivými a tím pošetilými, jestliže jsou přesvědčeni, že jsou právě podrobena dobrým zářením. Při nedostatečnosti všech výpočtů, zatěžují se tím jen zbytečnými starostmi, místo toho aby měli vždy volného a radostného ducha, který k obraně shromáždí více síly, než mohou vyvinout ty nejsilnější špatné proudy. Astrologové by měli, jestliže nemohou jinak, klidně pokračovat ve své práci a snažit se v ní zdokonalit, avšak jen v tichosti a pro sebe, *jak to skutečně vážně smýšlející mezi nimi také i činí!* Ušetřili by tím ještě jiné lidi takovýchto nedokonalostí, protože působí jen zkázonosně a jako ovoce přináší otřesení sebedůvěry, škodlivá pouta volných duchů, jichž je třeba se bezpodmínečně vyvarovat.

37. Symbolika v lidském osudu

Kdyby se lidé úplně nerozptylovali v nutnostech a mnohých nicotnostech všedního dne, nýbrž chtěli také věnovat určitou pozornost tomu, aby bedlivěji sledovali velké i malé události ve svém okolí, tak by museli brzy přijít k novému poznání. Užasli by sami nad sebou a sotva by uvěřili, že mohli doposud bezmyšlenkovitě přehlížet něco tak nápadného. A jsou zde rovněž všechny důvody, soustrastně nad sebou zavrtět hlavou. Již při určitém pozorování bude jim náhle otevřen celý svět přesně uspořádaného, živého dění, ve kterém se zřetelně projevuje přísné vedení vyšší ruky: Svět symboliky!

Tento tkví hluboko v jemnohmotné části stvoření, a jen nejzazší konce vstupují jako výběžky do pozemsky viditelného. Je to stejné jako u zdánlivě klidného moře, jehož neustálé pohyby nejsou viditelné, nýbrž lze pozorovat jen jejich poslední výběžky u břehu. Člověk netuší, že při zcela nepatrné námaze s trochou pozornosti, může jasně pozorovat pro něj tak pronikavou a jím obávanou činnost karmy. Může se s ní důvěrněji seznámit, čímž časem pozvolna opadne u uvažujících lidí často se probouzející strach a karma ztratí svou děsivost. Pro mnohé může se to stát cestou ke vzestupu, jestliže se naučí vycit'ovat v pozemsky zjevných událostech hluboké vlny jemnohmotného života a mohou ho pak sledovat, čímž postupně nabudou přesvědčení o jsoucnosti bezpodmínečných a důsledných vzájemných působení. Avšak došel-li člověk jednou až k tomu, tak se pozvolna přizpůsobuje, až nakonec pozná přísně logickou a bezmezernou hybnou sílu vědomé Boží vůle v celém stvoření, tedy v hrubohmotném a jemnohmotném světě. Od tohoto okamžiku s ní bude počítat a dobrovolně se před ní sklánět. To však pro něj znamená, že pluje v síle, jejíž účinky mohou být pro něj už jen prospěšné. Ona mu slouží, protože ji umí používat, tím že sám sebe do ní správně postaví a vloží. Tak může se pro něj uvolňovat vzájemné působení jen jako nositel štěstí. S úsměvem pak vidí doslova naplněné každé biblické slovo, které se mu kvůli své dětské prostotě chtělo mnohdy stát kamenem úrazu, a jehož naplnění mu proto hrozilo stát se těžkým, protože podle jeho dosavadního mínění vyžadovalo otrockou mysl. Tento, jím nepříjemně pocít'ovaný sobecký požadavek poslušnosti, stává se pojednou před jeho vidoucím zrakem nejvyšším vyznamenáním, jakého se může tvorů dostat; opravdovým Božím darem, který v sobě nese možnost mohutného duchovního rozvoje sil, a který dovoluje osobně vědomé spolupůsobení v nádherném stvoření. Výrazy: „Jen kdo sám sebe ponižuje bude povýšen“, člověk se musí „pokorně sklonit před svým Bohem“, aby mohl vejít do jeho říše, má „poslouchat“, „sloužit“ a ještě mnohé další biblické rady, předem poněkud odrazují v tomto prostém, dětském a přece tak trefném způsobu vyjádření moderního člověka, protože zraňují jeho hrdost, která spočívá ve vědomí rozumových znalostí. Nechce již více být tak slepě veden, nýbrž chce sám poznáváje ve všem spolupůsobit, aby z *presvědčení* dostalo se mu vnitřního rozmachu, nutného ke všemu velikému. *A to není nesprávné!*

Člověk *má* stát ve svém dalším vývoji ve stvoření vědoměji, než tomu bylo kdysi. A když s radostí pozná, že prosté biblické výrazy ve svém, pro dnešní dobu tak cizím způsobu, radí přesně k tomu, k čemu se při znalosti mocných přírodních zákonů a s plným přesvědčením také sám rozhoduje, tak spadne to stejně jako pásky z jeho očí. Stojí pohnut před skutečností, že doposud staré učení jen odmítal, protože si je špatně vykládal, a nikdy se vážně nepokoušel správně do něj proniknout a uvést do souladu s dnešní schopností chápání.

Říká-li se tedy: „V pokoře se sklonit před Boží vůlí“ nebo „po správném poznání mocných přírodních zákonů, zužitkovat jejich projevy a působení“, *je jedno a totéž.*

Zužitkovat síly, které nesou Boží vůli může člověk pouze tehdy, když je důkladně studuje, tedy poznává, a pak se jimi i řídí. Počítat s nimi nebo se s nimi srovnat, není ve skutečnosti ničím jiným, než vpravením se, tedy skloněním se! Nestavět se *proti* těmto silám,

nýbrž jít *s nimi*. Jen tím člověk přizpůsobí svou vůli zvláštní povaze síly, tedy jde stejným směrem, a je schopen využít moc této síly. To však není žádné přemožení síly, nýbrž pokorné sklonění se před Boží vůlí! Jestliže člověk tak mnohé také nazývá chytrostí nebo vymoženostmi vědomostí, tak to nic nemění na skutečnosti, že všechny takzvané „objevy“ pochází jen z účinků stávajících přírodních zákonů, tedy Boží vůle, kterou tím „poznává“ a s jejím využitím nebo zužitkováním se této „přizpůsobuje“. To je to bezpodmínečné pokorné sklonění se před vůlí Boží, nebo-li „poslušnost“.

Avšak nyní k symbolice! Veškeré dění ve stvoření, tedy ve hmotnosti, musí dosáhnout správného zakončení, nebo, jak se to může také říct, musí se to uzavřít jako kruh. Proto vrací se také všechno podle zákonů stvoření ke svému výchozímu bodu, kde jediné může nalézt své zakončení, tedy vyřešení, rozuzlení, nebo vyhasnutí účinků. Tak je tomu s celým stvořením samotným, jakož i také s každou jednotlivou událostí. Z toho vzniká bezpodmínečné vzájemné působení, které opět má za následek symboliku.

Poněvadž veškerá činnost musí končit tam, kde vznikla, tak z toho vyplývá, že každý čin musí končit rovněž ve stejném druhu hmoty, v jakém vznikl. Tedy jemnohmotný počátek musí mít jemnohmotný konec, hrubohmotný počátek však konec hrubohmotný. Jemnohmotné nemohou lidé vidět, avšak hrubohmotný konec každé události nazývají symbolikou. Je jim dobře viditelný, avšak schází jim k němu klíč, počátek, který ve většině případů leží v předcházejícím hrubohmotném bytí.

I když se při tom největší část všech dějů vzájemného působení odehrává jen v jemnohmotném světě, tak nemohla by přece takto pracující karma nikdy najít úplného uvolnění, jestliže by nakonec nějakým způsobem nezasáhla do hrubohmotného světa a tam se nestala viditelnou. Teprve v tomto smyslu vzájemného působení, odpovídající viditelnému ději, může být běžící kruh uzavřen, čímž je provedeno úplné uvolnění, lhotejno, zda je podle druhu někdejšího počátku dobré nebo zlé, přinášející štěstí nebo neštěstí, požehnání nebo odpuštění skrze odpoutání. Tento poslední viditelný účinek *musí* přijít ke stejnému místu, kde leží jeho původ, tedy k *témuž* člověku, který ho kdysi nějakým jednáním započal. Ani v jediném případě tomu nelze zabránit.

Jestliže se dotyčný člověk mezitím vnitřně změnil takovým způsobem, že v něm ožilo něco lepšího, než jaké bylo jeho někdejší jednání, tak nemůže se zpětný účinek svým druhem pevně zachytit. Nenajde již více žádnou stejnorodou půdu v duši usilující vzhůru, která se stala světlejší a tím i lehčí podle zákona duchovní tíže*(Přednáška č. 6: „Osud.“). Přirozeným následkem toho je, že kalnější účinek je při svém přiblížení prostoupen světlejším okolím dotyčného člověka a tím je značně oslaben. Avšak navzdory tomu musí být zákon koloběhu a vzájemného působení zcela naplněn ve své samočinně působící síle. Zrušení jakéhokoliv přírodního zákona je nemožné.

Proto se musí takto zeslabené, zpětné vzájemné působení, odpovídající neposunutelným zákonům také projevit hrubohmotně viditelně, aby bylo skutečně vykoupeno, tedy aby pohaslo. Konec musí vplynout zpět do počátku. Kvůli nastávajícímu světlému okolí není však schopna temná karma přinést dotyčnému člověku škodu, a tak nastane to, že toto zeslabené vzájemné působení účinkuje jen takovým způsobem na nejbližší okolí, že se dotyčný ocitne v situaci, aby něco dobrovolně udělal, čehož druh odpovídá už jen smyslu zpětného vzájemného působení. Rozdíl od původní nezlomené síly jemu určeného někdejšího účinku zpětného temného proudu je v tom, že mu nezpůsobí žádnou bolest nebo škodu, nýbrž mu udělá snad dokonce i radost.

To je pak *čistě symbolické* rozuzlení mnohé *těžké* karmy, avšak zcela odpovídající zákonům ve stvoření, a působící tak samočinně skrze změnu duševního stavu. Proto zůstává to většině lidí také často zcela neznámé. Karma je tím vyrovnána, a neposunutelné spravedlnosti dostalo se tím zadostiučinění až do toho nejjemnějšího proudění. V těchto,

podle zákonů stvoření samozřejmých dějích spočívá tak mocný akt udílení milosti, jak jen Všemoudrost Stvořitele ve svém dokonalém díle může přivodit.

Takovýchto čistě symbolických rozuzlení je při jinak těžkém vzájemném působení velmi mnoho!

Uveďme jeden příklad: Někdo, kdysi tvrdého a panovačného charakteru uvalil na sebe používáním těchto vlastností, projevujících se potlačováním svých bližních těžkou karmu, která živě ve svém vlastním druhu koná koloběh a později ve stejném, mnohonásobně silnějším druhu musí na něj zpětně dopadnout. Při jejím přiblížení se, prostoupí vlivem zákona přitažlivosti jemnohmotně stejného druhu, často ohromně zesílený proud bezohledné panovačnosti, celé jemnohmotné okolí dotyčného tak, že svým vlivem pronikne do hrubohmotného okolí s ním úzce souvisejícího a tím vytvoří poměry, které nutí někdejšího původce v mnohem větší míře pod stejnou panovačností trpět, než od něj trpěli kdysi jím trýznění bližní.

Dospěl-li však takový člověk mezitím k lepšímu poznání a získal-li vlivem upřímné snahy ke vzestupu světlejší a lehčí okolí, tak tak se tím samozřejmě změní také způsob konečného účinku. Vracející se hutná temnota bude podle síly jasu nového okolí dotyčného tímto světlem proniknuta, a podle toho také více nebo méně učiněna neškodnou. Při velkém povznesení dříve tak panovačného člověka, tedy při neobyčejném polepšení provinilce, se může stát to, že vlastní účinek je takřka zrušen a on jen přechodně vykonává něco, co je zevně podobno odpykání. Dejme tomu, že se tu jedná o ženu. Tu by stačilo, aby jednou služce vzala kartáč z ruky a ve vši vlídnosti jí ukázala, jak se drhne podlaha. I když by to bylo také jen několik pohybů tohoto druhu, tak je tím přece učiněno zadost symbolice nejnižšího sloužení. Tento krátký děj je rozuzlením, které se muselo stát viditelně a navzdory své snadnosti je schopné ukončit těžkou karmu.

Právě tak může se poklizení jediné světnice stát symbolem ukončení a zrušení viny, jejíž usmíření nebo zvrtné působení by vyžadovalo skutečně většího, bolestnějšího a pronikavějšího zvratu. Tyto věci vyplývají nějakým způsobem ze zeslabených účinků zpětného působení, nebo případně seslaných dějů používaných také někdy duchovním vedením k tomu, aby tím přivodily rozuzlení.

Při tom všem je přirozená podmínka, že již došlo k neobyčejně velkému rozmachu a s tím spojené změně duševního stavu. To jsou okolnosti, které astrolog přirozeně není schopen vzít v úvahu, a tak často vyvolává svými výpočty zbytečné starosti, mnohdy dokonce i takovou úzkost, že její síla sama o sobě je již schopna přinést nebo vytvořit novou nepříjemnost, čímž se pak, ovšem jen zdánlivě, naplňuje výpočet, který by se jinak, bez této obavy ukázal jako falešný. V takových případech má však dotyčný člověk sám, vlivem své úzkosti, otevřenu bránu do světelného kruhu, který ho obklopuje. Kdo sám a dobrovolně vystrčí ruku z ochranného obalu, tomu nemůže mu být z žádné strany pomůženo. Jeho vlastní vůle proráží zevnitř *ven každou* ochranu, zatímco bez jeho vlastního chtění nemůže skrze světlo k němu nic přistoupit.

Tak může se nejmenší úslužnost vůči svému bližnímu, skutečně procítěné utrpení bližního, jediné laskavé slovo, zformovat v symbolické rozuzlení, jakmile je vnitřně položeno jako základ opravdové chtění k dobru.

Toto musí přirozeně předcházet; neboť jinak nemůže být řeči o symbolickém rozuzlení, protože veškeré zpětné působení se pak musí projevit úplně ve všech směrech. Avšak jakmile u člověka nastane skutečně vážné chtění ke vzestupu, může velmi brzy pozorovat, jak přichází postupně čím dál víc života do jeho okolí, jako by mu byly do cesty pokládány všechny možné věci, které však vždy dobře dopadnou. Je mu to dokonce až nápadné. Nakonec však přichází právě tak nápadné období, ve kterém nastává více klidu, nebo všechny události

zjevně zdatně slouží také k pozemskému rozmachu. Pak je doba rozuzlování u konce. S radostným díkem se může oddat myšlence, že od něj odpadlo mnoho viny, kterou by jinak musel těžce odpykávat. Ať je pak na stráž, aby všechna osudová vlákna, která nově navazuje svým chtěním a přáním, byla jen dobrá, a tím aby i jeho mohlo opět potkávat jen dobro!

38. Víra

Víra není taková, jak ji největší část takzvaných věřících projevuje. Skutečná víra vzniká teprve tehdy, když si člověk zcela osvojil obsah Božích poselství a tím dospěl k živému a nenucenému přesvědčení.

Boží poselství přicházejí prostřednictvím Božího Slova, jakož i skrze jeho stvoření. Vše svědčí o Něm a Jeho vůli. Jakmile člověk může vědomě *prožít* celý vývoj a bytí, budou jeho city, myšlenky a konání jediným radostným přisvědčením Bohu. Avšak potom se ztichne, mnoho o tom nemluví, stane se však osobností, která s tímto tichým uctíváním Boha, které se rovněž může nazvat důvěrou v Boha, stojí pevně a jistě v celém stvoření. Nebude se vznášet ve fantaziích, nebude upadat do vytržení, stejně tak nebude na zemi žít jen v duchovnu, nýbrž se zdravou myslí a svěží odvahou rovněž bude konat své pozemské dílo a při tom také použije chladného rozumu při nutné obraně v napadení jako ostrého meče. Nikdy nemá mlčenlivě snášet, jestliže se mu děje bezpráví. Jinak by tím podporoval a posiloval zlo.

Avšak nyní je velmi mnoho lidí, kteří se jen *domýšlejí*, že jsou věřící! Navzdory všemu vnitřnímu uznání existence Boha a Jeho působení se obávají úsměvu pochybovačů. Je jim trapný, nepohodlný a tiše ho při rozpravách přechází s diplomatickým výrazem ve tváři a činí tak svým rozpačitým chováním pochybovačům trvalé ústupky. To není víra, nýbrž jen vnitřní *přiznání!* Tím ve skutečnosti zapírají svého Boha, ke kterému se v tichosti modlí a poté od něj očekávají všechno dobré.

Falešná ohleduplnost vůči pochybovačům se nemůže omluvit tím, že „věřícím“ je tato věc příliš „svatá a vážná“, než aby ji chtěli vydat dalšímu hanobení. Také to již nelze nazvat žádnou skromností, nýbrž výlučně nízkou zbabělostí! Promluvte konečně nahlas, čího ducha jste děti! Odvážně vůči *každému* člověku, a s hrdostí, jak se to sluší Božím dětem! Jen tehdy budou také pochybovači konečně nuceni krotit svůj posměch, prozrazující jen nejistotu. Avšak nyní je bázlivým chováním mnohých „věřících“ jen pěstován a živen.

Tito lidé podvádí sami sebe, neboť slovu „víra“ přikládají zcela jiný význam, než toto slovo vyžaduje. Víra musí být *živá*, to znamená, musí se stát ještě více než přesvědčením, musí se stát činem! Činem se stala, jakmile pronikne vším, veškerým cítěním, myšlením a konáním. Ona se musí z nitra navenek stát nevtíravě patrnou a zjevnou ve všem, co patří k člověku, tedy samozřejmostí. Člověk ji nesmí jen držet před sebou ani jako přelud, ani jako štít; nýbrž všechno zevně patrně stávající musí ukazovat pouze přirozené vyzařování vnitřního duchovního jádra. Lidově řečeno: Pravá víra musí být tedy silou, která vyzařující z ducha člověka, proniká jeho tělo a krev a stává se tak jedinou přirozenou samozřejmostí. Ničím vumělkovaným, ničím vynuceným, ničím naučeným, nýbrž jen životem!

Podívejte se na mnohé věřící: Tvrdí, že bezpodmínečně věří na život po smrti, a zjevně na něj také směřují své myšlenky. Naskytne-li se jim však někdy příležitost, aby nad rámec prostého všedního pozorování dostali důkaz o tomto životě na onom světě, tak jsou polekáni nebo hluboce rozrušeni! Tím však přímo dokazují, že v podstatě nikdy nebyli přece tak přesvědčeni o životě na onom světě; neboť jinak musel by jim takovýto příležitostný důkaz připadat jen jako zcela přirozený. Nesměli by tedy být ani polekáni, ani z toho být obzvlášť otřeseni. Mimo to je ještě nespočet případů, které zřetelně ukazují, jak málo věřícími jsou takzvaní věřící. Víra v nich není živá.

39. Pozemský majetek

Velmi často se vynořuje otázka, zda-li se má člověk pozemského majetku zbavovat nebo o něj nedbat, pokud usiluje o *duchovní* zisk. Nerozumné by bylo, takovouto zásadu stanovit! Řekne-li se, že člověk nesmí lpět na pozemském majetku, jakmile touží po nebeském království, tak tím není řečeno, že má pozemský majetek rozdat nebo zahodit, aby žil v chudobě. Člověk může a má radostně požívat z toho, co mu Bůh zpřístupnil svým stvořením. To, že na pozemském majetku „nesmí lpět“ pouze znamená, že se člověk nemá nechat unést tak daleko, aby nahlížel na shromažďování pozemského majetku jako na nejvyšší účel svého pozemského života, aby tedy převážně „nelpěl“ na této myšlence. Takovýto postoj by ho zcela samozřejmě musel odchýlit od vyšších cílů. Neměl by pak na ně již žádný čas a ulpěl by skutečně všemi vlákny svého bytí už jen na tomto jediném cíli, spočívajícího v nabývání pozemského vlastnictví. Ať již by to bylo kvůli majetku samotnému, nebo kvůli zábavě, kterou jeho vlastnictví umožňuje, nebo také kvůli jiným účelům, na tom nesejde, výsledek by zůstal v podstatě vždy stejný. Člověk lpí a poutá se tím na čistě pozemské, čímž ztrácí výhled směrem vzhůru a nemůže stoupat.

Toto falešné pojetí, že pozemský majetek nepatří k duchovnímu úsilí, má přece u většiny lidí za následek také nesmyslnou představu, že veškeré duchovní snahy nesmí mít s pozemským majetkem nic společného, pokud mají být brány vážně. Jakou škodu si tím lidstvo samo přivodilo, nebylo jeho podivnému druhu nikdy známo.

Znehodnocují si tím duchovní, tedy nejvyšší dary, které jim mohou být propůjčeny; protože však tímto podivným stanoviskem měly být doposud všechny duchovní snahy odkázány na oběti a dary, podobně jako *žebráci*, tak se tím vplížil nepozorovaně také stejný postoj, rovněž vůči duchovním snahám, stejný jaký vzniká vůči *žebrákům*. Proto nikdy nemohly získat takovou vážnost, která jim v první řadě přísluší. Avšak samy tyto snahy musely předem v sobě nést ze stejného důvodu zárodek smrti, protože nemohly nikdy pevně stát na vlastních nohách, nýbrž zůstaly vždy závislé na dobré vůli lidí. Právě kvůli nejsvětějšímu, *duchovnímu*, aby je chránil a hájil proti lidstvu, nesmí vážně usilující člověk opovrhovat pozemským majetkem! Musí mu nyní v hrubohmotném světě sloužit převážně jako štít, aby mohl odrážet stejné stejným. Přivodilo by to nezdravý stav, když by chtěli ti co usilují vzhůru, v době materialistů, opovrhovat nejsilnějšími zbraněmi bezohledných protivníků! Byla by to lehkomyšlnost, která by se mohla těžce vymstít.

Proto vy, skutečně věřící, nepohrdejte pozemským majetkem, který mohl být vytvořen také jen skrze vůli Boží, kterou se snažíte mít v úctě! Nenechte se však uspat z pohodlnosti, kterou s sebou může přinášet vlastnictví pozemského majetku, nýbrž ho používejte zdravě.

Právě tak je tomu se zvláštními dary takových sil, které slouží k léčení rozličných nemocí, nebo s podobnými blahodárnými schopnostmi. Nejnaivnějším způsobem, nebo chceme-li to říci správně, nejdrzejším způsobem se lidé domnívají, že jim tyto schopnosti mají být zdarma dány k dispozici, protože přece také z duchovna byly poskytnuty jako zvláštní dar k používání. Jde to dokonce tak daleko, že někteří lidé ještě očekávají zvláštní projevy velké radosti, jestliže se vlídně skloní ve velké nouzi k přijetí pomoci takového druhu. Takovíto lidé musí být vyloučeni od veškeré pomoci, i když by to bylo to jediné, co by je mohlo zachránit!

Takto obdaření lidé, měli by se nejprve sami učit více si cenit svého Božího daru, aby tak opět neházeli perly sviním. K poskytnutí opravdové pomoci potřebují *daleko více* tělesné a jemnomotné síly, než právník ke své nejlepší obhajovací řeči nebo lékař při častých návštěvách u nemocných, či malíř při malování obrazu. Žádného člověka by přece nenapadlo, aby od právníka, lékaře nebo malíře očekával bezplatnou činnost, ačkoliv dobrá schopnost

chápání je jako každá jiná vloha také jen „Božím darem“, ničím jiným. Odhod'te konečně tento žebrácký šat a ukažte se v rouchu, které vám náleží.

40. Smrt

Něco, na co všichni lidé věří bez výjimky je smrt! Každý je přesvědčen o tom, že nastane. Je to jedna z mála skutečností, nad kterou nepanuje žádný spor a žádná nevědomost. Ačkoliv všichni lidé od dětství počítají s tím, že jednou musí zemřít, snaží se přece většina myšlenky na to vždy odvracet. Mnozí se dokonce stávají vznětlivými, jestliže se v jejich přítomnosti o tom hovoří. Jiní se zase úzkostlivě brání navštěvování hřbitovů, vyhýbají se pohřbům a snaží každý dojem co nejrychleji opět setřít, jestliže přece někdy potkají na ulici smuteční průvod. Při tom je vždy tísní skrytá obava, že by mohli být někdy náhle překvapeni smrtí. Neurčitý strach je zdržuje od toho, aby přistupovali k této neodvratné události s vážnými myšlenkami.

Sotva existuje druhá událost, která je tak odsouvána stranou při své nezbytnosti, než je smrt. Avšak sotva také tak významný děj v pozemském životě, kromě narození. Je přece tak nápadné, že se člověk chce tak málo zabývat právě začátkem a koncem svého pozemského bytí, zatímco všem ostatním událostem, dokonce i zcela nepodstatným věcem se snaží přikládat hluboký význam. Bádá a hloubá o všem co se děje mezi těmito událostmi než o tom, co by mu přineslo vysvětlení všeho: o začátku a konci jeho pozemského putování. Smrt a zrození jsou svázány tak úzce, protože jedno je následkem druhého.

Jak málo vážnosti se však přikládá již plození! Snad ve velmi vzácných případech lze při tom nalézt něco co je důstojné člověka. Právě v tomto ději staví se člověk s oblibou na roveň zvířatům, avšak nedovedl si při tom udržet jejich nevinnost. Tím se staví *pod* zvíře. Neboť ono jedná podle svého stupně, který má ve stvoření. Avšak člověk není schopen nebo nechce zachovávat stupeň, který mu přísluší. Sestoupil hlouběji a pak se diví, když to v různých ohledech jde z kopce postupně s celým lidstvem. Již všechny svatební zvyky jsou postaveny tak, aby se na ně nahlíželo jako na čistě pozemskou záležitost. Při tom to jde dokonce i tak daleko, že vážně založené povahy by se nejraději s odporem odvrátili, před podrobnostmi zřetelně poukazujícími jen na pozemské spojení. Svatební veselí v nízkých, jakož i v lepších kruzích, zvrhla se v mnoha případech vyloženě jen v kuplířské hostiny, na které by museli rodiče svým dětem co nejpřísněji zakázat účast, jsou-li si vědomi veškeré své vysoké zodpovědnosti. Avšak jinoši a dívky, kteří při těchto obyčejích a narážkách během takovýchto slavností sami v sobě necítí povstat hnus a z tohoto důvodu nezůstanou tomu daleko vzdáleni ve své vlastní odpovědnosti za své činy, patří beztak již na stejně nízký stupeň, a nemohou být při nějakém posuzování již bráni v úvahu. Je to, jakoby se lidé také v tomto, pokoušeli otráveným opojením odstrčit to, nač nechtějí myslet.

Jestliže je pak pozemský život zbudován na takovýchto ledabylých základech, jak se to již stalo mravem a zvykem, dá se porozumět tomu, že se lidé pokouší také omámeně se přenést přes smrt tím, že se křečovitě snaží na ní nemyslet. Toto odsunování všech vážných myšlenek stojí v úzké souvislosti s vlastním nízkým postojem při plození. Neurčitý strach, který běží vedle člověka celým pozemským životem jako stín, pramení z velké části z plného vědomí veškerých nepravostí, lehkovážných člověka ponižujících činů. A když nemohou jinak dosáhnout klidu, tak se nakonec křečovitě a vyumělkovaně přimknou k sebeklamu, že buď je okamžikem smrti po všem, čímž dávají najevo vědomí své méněcennosti a své zbabělosti, nebo k naději, že oni také nejsou o mnoho horší než druzí lidé.

Avšak všechny tyto preludy nic nezmění ani to nejmenší na skutečnosti, že i k nim přistoupí pozemská smrt. Každým dnem, každou hodinou je blíže!

Je často žalostný pohled, když v posledních hodinách u většiny všech těch, kteří se snažili s tvrdošíjností popírat odpovědnost v dalším životě, vyvstanou velké, úzkostlivé otázky, které dokazují, jak jsou náhle zmateni ve svém přesvědčení. Avšak to jim pak nemůže příliš prospět; neboť opět to je jen zbabělost, která si ukazuje krátce před velkým krokem z

pozemského života náhlou možností dalšího bytí s touto zodpovědností. Avšak úzkost, strach a zbabělost, dávají právě tak malou možnost zmírnění nebo vykoupení bezpodmínečného vzájemného působení všech činů jako vzdorovitost. Pochopit, tedy dospět k poznání, také nejde tímto způsobem. Umírajícímu člověku sehraje pak ze strachu, ještě v posledních hodinách, jím tak často ozkoušená rozumová chytrost špatný žert tím, že člověk by náhle rád připustil v obvyklé opatrnosti ještě rychle rozumovou zbožnost, jakmile odloučení dále žijícího jemnohmotného člověka od hrubohmotného těla dosáhlo již tak vysokého stupně, že citový život rovná se v tomto odloučení síle rozumu, jemuž byl doposud násilně podřízen.

Nemají z toho žádný zisk! Budou sklízet to, co zasévali ve svých myšlenkách a činech ve svém pozemském životě. Vůbec nic se tím nenapraví ani nezlepší! Neodolatelně budou vtaženi do soukolí přísně pracujících zákonů vzájemného působení, aby v něm v jemnohmotném světě prožili všechno, čím chybovali, tedy mysleli a jednali z falešného přesvědčení. Takovíto mají všechny důvod, obávat se hodiny odloučení od pozemsky hrubohmotného těla, které jim po nějaký čas poskytovalo vůči mnoha jemnohmotným dějům ochranný val. Tento ochranný val byl jim po nějaký čas ponechán jako štít a úkryt, aby za ním v nerušeném klidu mnohé změnili k lepšímu a mohli dokonce zcela vyrovnat to, co by je bez této ochrany muselo těžce zasáhnout.

Dvojnásob, ba dokonce desateronásobně smutné, je to pro toho, kdo tento čas milosti v pozemském bytí propotácel v lehkovážném sebeklamu jako v opojení. Strach a úzkost jsou tedy u mnohých opodstatněné.

Zcela jiné je to s těmi, kteří své pozemské bytí nepromrhali, kteří ještě v pravý čas, i když v poslední hodině, avšak ne ze strachu a úzkosti, nastoupili cestu k duchovnímu vzestupu. Svě vážné hledání vezmou si s sebou jako hůl a oporu do jemnohmotného světa. Mohou beze strachu a bázně podniknout z hrubohmotnosti do jemnohmotna krok, který je pro každého nevyhnutelný, protože všechno co je přechodné, stejně jako hrubohmotné tělo, musí také jednou opět pominout. Mohou vítat hodinu tohoto odloučení, protože to je pro ně bezpodmínečný pokrok, lhotejno, co mají v jemnohmotném světě prožít. Dobro bude je pak obšťastňovat, tíže bude jim překvapivě ulehčena; neboť při tom dobré chtění pomáhá mnohem silněji, než kdy tušili.

Děj smrti samotný, není ničím jiným, než zrozením do jemnohmotného světa. Podobá se zrození do hrubohmotného světa. Jemnohmotné tělo je s tělem hrubohmotným spojeno po určitou dobu jakoby pupeční šňůrou, která je tím méně pevná, čím je vyšší, tedy čím je jeho duše, zrozená do jemnohmotného světa, již za pozemského bytí vyvinutější pro tento svět jemnohmotný, jakožto přechod do říše svého Boha. Čím více sám sebe vlastním chtěním připoutal k zemi, tedy na hrubohmotné, a tak nechtěl vědět nic o dalším životě v jemnohmotném světě, tím pevnější je vlivem jeho vlastního chtění také tato šňůra, která ho váže na hrubohmotné tělo, a spolu s ním také jeho jemnohmotné tělo, jehož potřebuje jako plášť ducha v jemnohmotném světě. Čím hutnější je však jeho jemnohmotné tělo, tím je podle obvyklých zákonů těžší, a tím se také musí jevit i jako temnější. Vlivem této velké podobnosti a blízké příbuznosti se vším hrubohmotným se bude také velmi těžce uvolňovat od hrubohmotného těla, takže nastává to, že musí ještě cítit rovněž poslední hrubohmotně tělesné bolesti, jakož i celý rozklad při ztlení těla. Rovněž při žehu nezůstává necitelným. Po konečném přerušení této spojovací šňůry však klesá v jemnohmotném světě až tam, kde má jeho okolí stejnou hutnost a tíži. Tam nalezne pak ve stejné tíži pouze stejně smýšlející. Že to bude horší než v těle na zemi, je pochopitelné, protože v jemnohmotném světě se všechny city vyžívají *plně* a bez překážek.

Jinak je tomu s lidmi, kteří započali vzestup již v pozemském životě. Protože v sobě živě nesou toto přesvědčení o kroku do jemnohmotného světa, je i odloučení také mnohem snazší. Jemnohmotné tělo a s ním i spojovací šňůra nejsou hutné, a tento rozdíl v jejich vzájemné

cizosti s hrubohmotným tělem způsobí, že odloučení nastane také velmi rychle, takže jemnohmotné tělo během celé takzvané agónie nebo posledních svalových záchvěvů hrubohmotného těla již dlouho stojí *vedle* něj, pokud se vůbec může hovořit o agónii při obvyklém umírání takového člověka. Volný a ne příliš hutný stav spojovacího provazce nenechá vedle stojícího jemnohmotného člověka spolupocítovat žádné bolesti, protože tento lehký spojovací provazec ve svém nehtném stavu nemůže předat žádnou bolest z hrubohmotného do jemnohmotného. Tento provazec přetrhává se také následkem své větší jemnosti spojení rychleji, takže jemnohmotné tělo se v dosti krátkém čase zcela uvolní a pak se vznese do oblastí ve výšinách, které jsou stejně jemného a lehkého druhu. Tam se bude moci také setkat jen se stejně smýšlejícími a ve zvýšeném dobrém citovém životě přijímat mír a štěstí. Takovéto lehčí a méně hutné jemnohmotné tělo se přirozeně rovněž jeví světlejším a jasnějším, až nakonec dojde tak velkého zjemnění, že čistě duchovní v něm spočívající, začne zářivě pronikat, až jako zcela jasně zářící, vejde do čistě - duchovně - bytostného.

Avšak necht' jsou varováni lidé, kteří dlí u umírajících, aby nepropukali v hlasitý nářek. Vlivem příliš silně projevené bolesti z rozloučení může v právě probíhajícím odpoutávání, nebo snad již vedle stojící jemnohmotný člověk, tím být dotčen, tedy to může slyšet nebo cítit. Probudí-li se v něm tímto soucit nebo přání ještě říci slova útěchy, tak váže ho tato touha opět s potřebou učinit se *zřetelně* patrným lítostivě nařikajícím. Pozemsky zřetelným se však může stát jen za pomoci mozku. Toto úsilí však napíná těsné spojení s hrubohmotným tělem, vyžaduje je, a proto následkem toho dochází k tomu, že jemnohmotné tělo nacházející se ještě v odloučení, nejenže se opět těsněji spojí s tělem hrubohmotným, nýbrž že také již vedle stojící, odloučený jemnohmotný člověk je znovu vtažen do hrubohmotného těla. Konečným výsledkem je opětovné pocítování všech bolestí, kterých byl již zbaven. Provést odloučení znovu je pak daleko těžší a může dokonce trvat i několik dnů. Pak vzniká takzvaný prodloužený smrtelný zápas, který je pro toho, kdo se chce odloučit skutečně bolestný a těžký. Vinni jsou tím ti, kteří ho svou sobeckou bolestí zavolali zpět z přirozeného vývoje. Následkem tohoto přerušení normálního vývoje vzniklo nové, násilné pouto, ať již i jen slabým pokusem soustředění se k tomu, aby se stal zřetelným. A znovu uvolnit toto nepřirozené pouto, není tak snadné pro ty, kteří s tím nejsou zcela obeznámeni. Nemůže mu být při tom pomoheno, protože nové pouto chtěl on sám. Toto pouto může snadno vzniknout, pokud hrubohmotné tělo ještě zcela nevystydlo a spojovací provazec stále existuje, a který se přetrhává často teprve po mnoha týdnech. Je to tedy zbytečné trápení pro odcházejícího, a bezohlednost a surovost od kolem stojících. Proto má panovat v pokoji umírajícího bezpodmínečný klid, důstojná vážnost odpovídající významné hodině! Osoby, které se nedovedou ovládat, měly by být násilně odvedeny, i když jsou to nejbližší příbuzní.

41. Zesnulý

Bez porozumění a osaměle stojí duše v úmrtním pokoji. Bez porozumění, protože se člověk, který leží na lůžku, bránil ve svém pozemském životě věřit na další život po odložení hrubohmotného těla, a který se proto těmito myšlenkami nikdy vážně nezabýval a vysmíval se všem, kteří o tom mluvili. Zmateně pohlíží kolem sebe. Vidí sebe sama na smrtelné posteli, vidí kolem stát jemu známé lidi s pláčem, slyší jejich slova, a vnímá také i bolest, kterou při tom pociťují v nářku, že právě zemřel. Chce se smát a volá, že přece ještě žije! Volá! A musí udiveně vidět, že ho nikdo neslyší. Znovu a znovu nahlas volá a vždy hlasitěji. Lidé to však neslyší, a nařikají dál. Začíná v něm vzrůstat úzkost. Slyší přece svůj hlas zcela jasně a cítí také zřetelně své tělo. Zakřičí v úzkosti ještě jednou, nikdo na něj nedbá. Pohlíží s pláčem na ztichlé tělo, které poznává jako své vlastní, a přece nečekaně jako něco cizího, co mu již zjevně nepatří; neboť stojí se svým tělem přece vedle, zbaven veškeré bolesti, kterou doposud pociťoval.

S láskou volá nyní jméno své ženy, která klečí u jeho dosavadního lože. Pláč však neustává, žádné slovo, a žádný posunek nenaznačuje, že by ho slyšela. Zoufale k ní přistoupí a hrubě jí zatřese ramenem. Ona nic nepozoruje. On přece neví, že se dotýká jemnohmotného a ne hrubohmotného těla své ženy, a že jeho žena, která stejně jako on nikdy nemyslela na to, že existuje něco víc než pozemské tělo, nemůže také cítit dotek jeho jemnohmotného těla.

Rozechvěje ho nevýslovný pocit strachu. Slabost opuštěnosti tiskne ho k zemi, jeho vědomí mizí.

Hlas, který znal, ho opět zvolna probouzí. Vidí tělo, které nosil na zemi ležet uprostřed květin. Chce pryč, avšak nemůže se odpoutat od tohoto ztichlého a chladného těla. Zřetelně cítí, že je s ním ještě svázán. Avšak zní tu ještě znovu tento hlas, který ho probudil ze spánku. Je to jeho přítel, který mluví k jinému člověku. Oba přinesli věnec, a při jeho ukládání spolu hovoří. Nikdo jiný tu není. Přítel! Chce na sebe upoutat pozornost, i pozornost toho druhého, který býval často s přítelem jeho milým hostem! Musí jim říci, že je v něm kupodivu ještě život, že ještě může slyšet, co tito lidé říkají. Volá! Avšak jeho přítel se klidně obrátí ke svému průvodci a mluví dál. Avšak *co* mluví, projede jeho údy jako leknutí. *To* je jeho přítel! Tak nyní o něm mluví. Ztrnule naslouchá slovům těchto lidí, se kterými tak často popíjel, smál se, a kteří mu říkali jen dobré, když sedávali u jeho stolu a navštěvovali jeho pohostinný dům.

Odešli a jiní opět přichází. *Jak* nyní mohl lidi poznávat! Tak mnozí, kterých si vysoce cenil, vzbuzují v něm nyní odpor a hněv, a mnohému, jehož si nikdy nevyšimal, by rád s díkem stiskl ruku. Avšak oni ho přece neslyší, necítí, přestože zuří a křičí, aby dokázal že žije!

Ve velkém průvodu vezli pak jeho tělo ke hrobu. Obkročmo seděl na jeho rakvi. Rozhořčený a zoufalý se mohl nyní již jen smát! Avšak smích velmi brzy ustoupil opět hluboké sklíčenosti, a obklopila ho velká samota. Byl unaven a usnul.

Když se probudil, byla kolem něj tma. Jak dlouho spal, nevěděl. Avšak necítil, že by byl jako doposud svázán se svým pozemským tělem; neboť byl volný. Volný ve tmě, která ho zvlášť těžce tísnila.

Volal. Žádný zvuk. Neslyšel svůj vlastní hlas. Zasténal a klesl zpět. Avšak při tom tvrdě udeřil hlavou o ostrý kámen. Když se po dlouhé době opět probudil, byla stále ještě tatáž tma, a totéž tísnivé ticho. Chtěl vyskočit, ale údy měl těžké a vypovídali mu službu. Se vsí silou úzkostlivé beznaděje se vzb chopil a potácivě tápal sem a tam. Často upadl na zem, bolestivě se udeřil, a narážel také vpravo i vlevo na hrany a rohy, avšak nedopřávalo mu to žádného klidu k vyčkávání; neboť silná touha ho hnala k tomu, aby trvale tápal kupředu a hledal. Hledal!

Ale co? Jeho myšlení bylo zmatené, znavené a zoufalé. Hledal něco, co nemohl pochopit. Hledal!

Hnalo ho to dál, stále dál! Až opět klesl, aby se opět vzbudil a pokračoval v cestě. Tak plynula léta, desetiletí, až konečně našel slzy a pláč rozehvěl jeho hrud' ... vynořila se myšlenka, prosba, jako výkřik znavené duše, která si přeje konec temné beznaděje. Avšak výkřik nesmírného zoufalství a beznadějně bolesti přinesl zrození první myšlenky: uniknout tomuto stavu. Snažil se poznat, co ho přivedlo do tohoto tak děsu plného stavu, co ho tak krutě nutilo bloudit v temnotách. Hmatal kolem sebe: tvrdé skály! Byla to země nebo snad přece jiný svět, ve který nemohl nikdy uvěřit? Jiný svět! Byl tedy pozemsky mrtvý a přece žil, lze-li takový stav nazvat životem. Myslet bylo pro něj nekonečně těžké. Tak potácivě hledal dál. Opět uplynuly léta. Ven, ven z této tmy! Přání stalo se prudkým tlakem, ze kterého se zformovala touha. Touha je však čistší cit, který se uvolňuje hrubým tlakem, a v touze vyrůstá zcela nesměle, modlitba. Tato modlitba touhy z něj nakonec vytryskla jako pramen, a do jeho duše tím zavítal tichý blahodárný mír, pokora a odevzdanost. Avšak, když se zvedl, aby pokračoval ve svém putování, tu projel jeho tělem proud vroucího prožití; neboť nyní ho obklopovalo šero a on náhle mohl vidět! Daleko, velmi daleko rozpoznával světlo, jako pochodně, která ho zdravila. Jásavě vztáhl k němu své ruce, pln hlubokého štěstí opět klesl a děkoval a děkoval z přeplněného srdce Tomu, jenž mu světlo poskytl! S novou silou vykročil pak k tomuto světlu, které se mu nepřibližovalo, avšak po svém prožití doufal, že ho dosáhne, i když by to mělo trvat také staletí. To, co se mu nyní stalo, mohlo se zopakovat a nakonec ho vyvést z oblastí skal do teplejší a prozářenější země, pokud o to bude pokorně prosit.

„Můj Bože, pomoz mi k tomu!“, vyšlo stísněně z hrudi naplněné nadějí. A jaká blaženost, opět uslyšel svůj hlas! I když nejprve slabě, avšak slyšel! Štěstí z toho, dalo mu novou sílu, a důvěřivě šel opět kupředu.

Takový je počáteční příběh duše v jemnohmotném světě. Tuto duši nebylo možné nazvat špatnou. Na zemi byla dokonce uznávána jako velmi dobrá. Byl to velkopřemyslník, velmi zaměstnaný, velmi uvážlivý, dodržující všechny pozemské zákony.

K tomuto ději ještě vysvětlení: Člověk, který ve svém pozemském životě nechce vědět nic z toho, že také existuje život po smrti a že bude nucen se jednou zodpovídat z veškerého svého jednání, způsobem, který není v souhlasu s dnešním pozemským pozorováním, je v jemnohmotnosti slepý a hluchý, jakmile musí jednou přejít na druhou stranu. Pouze pokud je ještě spojen se svým odloženým hrubohmotným tělem, což trvá dny nebo týdny, je schopen dočasně také pozorovat, co se kolem něj děje.

Je-li však potom uvolněn od rozkládajícího se těla, tak se mu tato možnost ztrácí. Neslyší a nevidí již nic. Avšak to není trest, nýbrž je to zcela přirozené, protože nechtěl vidět ani slyšet nic o jemnohmotném světě. Jeho vlastní vůle, která může rychle formovat odpovídající jemnohmotné, brání tomu, aby toto jemnohmotné tělo mohlo vidět a slyšet. Do té doby, než v této duši pozvolna dojde ke změně. Zda to trvá léta nebo desetiletí, možná i staletí, je vlastní věcí každého člověka. Jeho vůle je mu zcela ponechána. Také pomoc mu přijde teprve tehdy, když on sám po ní zatouží. Ne dříve. Nikdy k tomu není nucen.

Světlo, které tato duše prohlédnutím spatřila, a které zdraví s velkou radostí, tu bylo vždy. Nemohla je jen doposud vidět. Ono je také jasnější a silnější, než je zpočátku vidí slepá duše. *Jak* je vidí, zda silně, zda slabě, záleží opět jen zcela na ní. Neudělá jí vstříc ani krok, avšak je zde! Avšak ona z něj může mít kdykoliv užitek, pokud vážně a pokorně chce.

To co zde vysvětluji, však platí pro tento *jeden druh* lidských duší. Ne snad také pro jiné. V temnotě samotné a jejích úrovních není takové světlo. Tam neplatí to, že ten, který se v sobě posune kupředu, může náhle spatřit světlo, nýbrž musel by být k němu nejdříve odveden z prostředí které ho zdržuje.

Nepochybně lze stav této zde ukázané duše již nazvat strastiplným, zejména proto, že je naplněna strachem a nenese v sobě žádnou naději, avšak ona sama to nechtěla jinak. Obdrží jen to, co si pro sebe vynutila. Nechtěla vědět nic o vědomém životě po pozemském odloučení. Samotný další život tím v sobě duše umrtvit nemůže; neboť s ním nemůže nakládat, avšak staví si neplodnou jemnohmotnou úroveň, ochromuje smyslové orgány jemnohmotného těla, takže jemnohmotně nemůže nic vidět ani slyšet, dokud ... se konečně nerozhodne jinak.

To jsou duše, kterých lze dnes na zemi spatřit miliony, a které kromě toho, že nechtějí vědět nic o věčnosti nebo o Bohu, je možné nazvat ještě *slušnými*. Těm, co chtějí zlo daří se přirozeně mnohem hůře, avšak o těch zde nemá být hovořeno, nýbrž jen o takzvaných *slušných* lidech.

Jestliže se říká, že Bůh podává svou ruku ku *pomoci*, tak je to ve *Slově*, které lidem posílá, čímž jim ukazuje, jak se mohou oprostít od viny, do které se zapletli.

A jeho milost spočívá především ve všech velkých možnostech, které byly lidským duchům dány k použití ve stvoření. To je tak nesmírně mnoho, více, než si člověk dneška může vůbec představit, protože on se tím nikdy nezabýval, a ne dost vážně; neboť tam, kde to nastalo, bylo to jen hříčkou nebo za účelem bláhové sebepovýšení!

Avšak jakmile lidští duchové poznají v Božím Slově pravou hodnotu a jeho hlubokou vážnost, vykonají ve stvoření velké věci! Až doposud upřednostňovali vždy jen své vlastní vědomosti a proto zůstalo všechno kusým dílem nízkého stupně v poměru k obsahu Božího Slova, které chtějí také dnes opět nepoznané odsunout stranou; neboť žádný člověk neví o pravé hodnotě Poselství Grálu. Ani jeden na zemi. I když se domnívá, že zná jeho význam, také když již duchovně cítí užitek, který získal v částečném poznání ... neví *nic* o jeho hodnotě samotné, a nepochopil ji ještě ani z jedné setiny! To pravím já, který toto Poselství přináším. Nevíte, co tím držíte v rukou!

Ono je cestou, bránou a také i klíčem, které vás vedou *k životu*. K životu, který nelze docenit ani koupit všemi poklady této země, ani všemi poklady celého vesmíru! *Čerpejte* tedy z Poselství, které je vám poskytováno. *Berte* z nejdrahocennějšího statku, který můžete potkat. Chopte se ho tak jak je, avšak nesnažte se kolem něj a o něm mudrovat. Snažit se *o něm* mudrovat nepřináší žádnou hodnotu. Nikoliv toto *Poselství* si máte učinit srozumitelným, nýbrž vaší prací je, opatřit mu *místo* uprostřed vaší duše. *Tam* se máte snažit, tam máte mudrovat, abyste našli to, co nepřispívá k ozdobě tohoto místa, jestliže toto Poselství ve vás setrvává! Vy máte vypátrat to, co ještě překáží v tomto prostoru, který se ve vás musí stát chrámem. Vytvořte v sobě tento chrám, aniž se při tom dotýkáte mého Poselství a všem, kteří tak činí, také bude pomoheno!

42. Zázrak

Vysvětlení pro to spočívá ve slově samotném. Zázrak (div) je děj, nad kterým se člověk ocitá v údivu. Je to něco, co nepovažuje za možné. Avšak také jen *nepovažuje*, neboť že to možné je dokázalo již přece uskutečnění zázraku.

Neexistují však zázraky jak si je představují mnozí věřící v Boha! Tito považují zázrak za něco, co se odehrává mimo přírodní zákony, dokonce za něco, co je v rozporu se všemi přírodními zákony. Právě v tom spatřují Boží! Zázrak je pro ně něco, co je možné jen jejich Bohu, který v tom projevuje svou zvláštní milost a k tomu používá svou všemohoucnost.

Ubozí lidé si pod všemohoucností mylně představují možnost libovolných skutků a zázraky jako takovými libovolnými skutky. Neuvažují nad tím jak velmi tím Boha snižují; neboť tento druh zázraků by mohl být Božím o to méně.

V Božím působení spočívá v první řadě bezpodmínečná dokonalost, bez chyby a bez mezery. A dokonalost je podmíněná přísnou logikou a bezpodmínečnou důsledností ve všech směrech. Zázrak musí se tudíž odehrávat jen v dění bezmezerné důslednosti. Rozdíl je jen ten, že při zázraku se vývojový proces, který v pozemských pojmech zabírá delší čas, odehrává sice běžným způsobem, avšak v tak ohromné rychlosti, ať je to již prostřednictvím zvlášť propůjčené síly nebo jinou cestou, že může být lidmi vlivem neobyčejně rychlého průběhu označen jako zázračný, zkrátka jako zázrak.

Může to být také někdy něco, co přesahuje rámec nynějšího vývoje, a je naplněno soustředěnou silou. Avšak to se vůbec nikdy nepostaví mimo stávající přírodní zákony nebo dokonce proti nim. V tom okamžiku, který je sám o sobě nemožný, pozbylo by to všeho Božího a stalo by se to aktem libovůle. Tedy právě opakem toho, než se mnozí věřící v Boha domnívají. Všechno, co postrádá přísnou důslednost, není Boží. Každý zázrak je bezpodmínečně přirozený proces, pouze provedený v mimořádné rychlosti a soustředěnou silou; neboť nikdy se nemůže stát něco nepřirozeného. To je zcela vyloučeno.

Nastane-li vyléčení nemoci, která byla doposud považována za nevléčitelnou, tak v tom nespočívá žádná změna přírodních zákonů, nýbrž to ukazuje jen na velké mezery v lidských vědomostech. Tím spíše se to musí uznat jako milost Stvořitele, který tu a tam jednotlivého člověka obdaří zvláštní silou, která může být použita k blahu trpícího lidstva. Avšak vždy to budou jen takoví, kteří se drželi daleko od veškeré domýšlivosti vědy, protože pozemsky vázané vědomosti zcela přirozeně dusí schopnost přijímat vyšší dary.

Pozemsky vázané vědomosti chtějí dobývat, avšak nejsou schopny nikdy čistě, tedy dětsky přijímat. Avšak síly přicházející z oblastí, kde není času ani prostoru mohou být jen prostě přijímány, nikoliv vydobyty! Tato samotná okolnost ukazuje, co je hodnotnější, silnější a tedy také správnější!

43. Křest

Je-li křest proveden duchovním, který ho považuje pouze za úřední povinnost, tak je za všech okolností bezvýznamný, a nepřináší ani užitek, ani škodu. Při křtu dospělého naproti tomu přispívá jeho vnitřní ochota k přijetí, podle její síly a čistoty skutečně obdrží nebo neobdrží něco duchovního.

U dítěte může přicházet v úvahu jen víra křtícího jako prostředek k účelu. Podle její síly a čistoty obdrží dítě určité duchovní posílení, jakož i ochrannou stěnu proti zlým proudům.

Křest je úkon, který nemůže účinně provádět kdokoliv, kdo je k tomu ustanoven pozemským vedením církve. To náleží jen tomu, kdo je ve spojení se Světlem. Jen takový je uschopněn Světlo zprostředkovat. Avšak tato schopnost nedosáhne se pozemským studiem, církevním zasvěcením nebo úředním dosazením. Vůbec nesouvisí s pozemskými zvyky, nýbrž je jedině darem samotného Nejvyššího.

Takto obdarovaný se tím stává povoláním! Jimi jsou však nemnozí; neboť tento dar vyžaduje jako podmínku, odpovídající půdu v člověku samotném. Není-li v něm splněna tato podmínka, tak nemůže být přivedeno spojení ze Světla. Do nezkyplené nebo od Světla odvrácené půdy nemůže Světlo sestoupit, protože také tento děj, stejně jako všechno ostatní, je podroben všepřonikajícím prázakům.

Avšak takovýto povolání je uschopněn prostřednictvím úkonu křtu skutečně přenášet Ducha a sílu, takže křest dostává *tu* hodnotu, kterou symbolicky vyjadřuje. Přesto lze vždy ještě upřednostnit to, aby byl křest poskytnut jen takovým, kteří jsou si sami účinku tohoto úkonu plně vědomi a cítí po něm toužebné přání. Křest tedy vyžaduje určitou věkovou zralost a dobrovolné přání křtěného, jakož i povolaného jako křtícího, aby byl poskytnut skutečně plnohodnotně.

Jan Křtitel, jenž je ještě dnes pokládán a uznáván křesťanskými církvemi za skutečně povoláního, měl své největší odpůrce právě mezi zákoníky a farizeji, kteří se tehdy považovali za nejpopolanější k nějakému úsudku. Tehdejší národ Izraele *byl* sám povolání. O tom není žádných pochyb. Uprostřed něj měl Syn Boží vykonat své pozemské dílo. Avšak v tomto splnění zaniklo povolání celého národa. Povstane nový Izrael k novému splnění. Avšak v Janově době byl tehdejší Izrael ještě povoláním národem. Proto měli být povoláními ke křtu také kněží tohoto národa v této době. Přesto však musel přijít Jan Křtitel, aby jako jediný povolání pokřtil Syna Božího v jeho pozemské schránce, na počátku jeho samotného pozemského působení. Tato událost rovněž ukazuje, že pozemské dosazení do úřadu nemá nic společného s Božím povoláním. Avšak úkony ve jménu Boha, tedy v jeho pověření, jak tomu má být u křtu, mohou účinně provádět opět jen Boží povolanci. Tehdejší vysocí kněží povoláního národa neuznali Boží povolání Jana Křtitele, který tyto své protivníky nazval „hadím plemenem“. Odepřel jim právo k němu přicházet.

Titíž kněží tehdy povoláního národa neuznali přece také samotného Syna Božího, trvale ho pronásledovali a usilovali o jeho pozemské zničení, protože je převyšovat a tím jim byl nepohodlným. Kdyby dnes Kristus v nové podobě vstoupil mezi lidstvo, tak by ho potkalo nepochybně to stejné odmítání a nepřátelství, jak tomu bylo tehdy. Právě tak by se vedlo i jeho vyslanci. O to spíše, že se lidstvo považuje za „pokročilejší“.

Nejen z tohoto případu Jana Křtitele, nýbrž i z nespočetných podobných případů vzniká pádný důkaz toho, že pozemsky – církevní svěcení a úřední dosazení, které přece vždy náleží jen k „církevní organizaci“ jako takové, nemůže nikdy přinést větší způsoblost k duchovním úkonům, není-li člověk sám již k tomu povolání.

Správně pozorováno, není tedy křest církevních představitelů ničím jiným, než předběžným přijetím – aktem přidružení k náboženskému společenství. Není přijetím u Boha, nýbrž přijetím do příslušného *církevně – pozemského* společenství. Na později následující konfirmaci a biřmování lze nahlížet jen jako na potvrzení a rozšíření přípuštění k obyčejům tohoto společenství. Farář jedná jako „ustanovený sluha církve“, tedy čistě pozemsky, protože církev a Bůh nejsou jedno.

44. Svatý Grál

Mnohé jsou výklady básní, které jsou o Svatém Grálu. Nejvážnější učenci a badatelé zabývali se tímto tajemstvím. Tak mnohé z toho má vysokou mravní hodnotu, avšak všechno v sobě nese velkou chybu, tím, že to ukazuje výstavbu vzhůru z pozemského, zatímco tu schází hlavní věc, paprsek Světla shůry, který teprve by mohl přinést oživení a osvětlení. Vše, co usiluje zdola směrem vzhůru, musí se zastavit na hranici hmotného, i když je mu poskytnuto nejvýše dosažitelné. Avšak ve většině případů a při příznivých předpokladech může být dosažena sotva polovina této cesty. Jak daleká je však ještě potom cesta k pravému poznání Svatého Grálu!

Tento vjem nedosažitelnosti se nakonec badatelům stává patrný. Výsledkem toho je, že se pokouší chápat Grál jako čistě symbolický výraz pojmu, aby mu tak dodali výše, jejíž nutnost pro tento výraz zcela správně vycitíují. Tím se však ubírají nazpět, nikoliv kupředu. Dolů místo vzhůru. Odklánějí se od pravé cesty, kterou v sobě básně již částečně nesou. Jen tyto dávají tušit pravdu. Avšak také jen tušit, protože vysoké inspirace a ve snech zachycené obrazy básníků byly při dalším podání spolupracujícím rozumem příliš silně zpozemštěny. Dalšímu předávání duchovně přijatého propůjčili obraz jejich současného pozemského okolí, aby tím lidem smysl jejich básní učinili srozumitelnějším, což se jim navzdory tomu nepodařilo, protože se sami nemohli přiblížit jádru pravdy.

Tak bylo pozdější bádání a hledání předem postaveno na nejistou půdu; každému úspěchu tím byla stanovena úzká hranice. Že se nakonec mohlo myslet už jen na čistou symboliku a vykoupení Grálem bylo přeneseno do nejvnitřnějšího vlastního já každého člověka, není proto nijak překvapující.

Dosavadní výklady nejsou bez velké mravní hodnoty, avšak nemohou si nárokovat žádné právo na to, aby byly vysvětlením básní, a tím méně se přiblížily Pravdě Svatého Grálu.

Svatým Grálem také není míněna nádoba, kterou Syn Boží použil se svými učedníky při poslední večeři, na konci své pozemské pouti, do níž pak byla pod křížem zachycena jeho krev. Tato nádoba je vzpomínkou na velké vykupitelské dílo Syna Božího, avšak to není Svatý Grál, který byl opěvován obdařenými básníky legend. Tyto básně byly lidstvem falešně pochopeny.

Mělo to být zaslíbení z nejvyšších výšin, jehož naplnění mají lidé očekávat! Pokud by byly takto pojímány, tak by byla jistě již dávno nalezena jiná cesta, která by mohla bádání dovést ještě poněkud dále než doposud. Takto se však muselo nakonec ve všech výkladech dojít do mrtvého bodu, protože nikdy nebylo možné dosáhnout úplného řešení bez mezer, neboť počátek veškerého bádání stál vlivem dosavadního falešného pojetí předem na falešné půdě.

Nikdy nebude moci lidský duch stanout před Svatým Grálem, byť by nakonec také i dosáhl svého nejvyššího zdokonalení a nesmrtelnosti! Proto také nikdy nemůže odtamtud do hmotnosti proniknout přesná zvěst, leda prostřednictvím posla *odtamtud* vyslaného. Lidskému duchu musí tedy zůstat Svatý Grál navždy věčným tajemstvím.

Člověk necht' zůstane při tom, co je schopen duchovně pochopit, a snaží se to především naplnit a přivést k ušlechtilému rozkvětu to, co spočívá v jeho silách. On však žel sahá ve své žádostivosti vždy jen daleko nad to, aniž by rozvíjel své vlastní schopnosti, čímž se dopouští nedbalosti, která ho nikdy nenechá dosáhnout toho, čeho je schopen, přičemž požadovaného stejně nikdy dosáhnout nemůže. Připravuje se tím o to nejkrásnější a nejvyšší ve svém vlastním bytí, a dosáhne jen úplného selhání ve splnění účelu své existence.

Parsifal je velké zaslíbení. Chyby a omyly, které básníci legend předávali svým příliš pozemským myšlením, znetvořily skutečnou bytost této postavy. Parsifal je totožný se Synem Člověka, jehož příchod ohlašoval sám Syn Boží*(Přednáška č. 10: „Syn Boží a Syn Člověka.“). Jakožto Vyslanec Boží bude muset s páskou před duchovním zrakem jít nejtěžšími pozemskými obtížemi, jako člověk mezi lidmi. Po určité době bude pásky zbaven, a musí opět poznat své východisko a tím i sebe sama, jakož i svůj úkol musí vidět jasně před sebou. Tímto úkolem je přinést vykoupení vážně hledajícímu lidstvu, ve spojení s přísným soudem. Ten však nemůže převzít kterýkoliv člověk, tím méně je možné v něm chtít poznávat četná prožití jednotlivců nebo dokonce všeho lidstva; nýbrž tyto možnosti v sobě ponese dozajista jen, vyvolený, zvláštní Vyslanec.

V neposunutelné zákonitosti veškeré Boží vůle to není možné jinak, než aby se všechno po vývojovém běhu v jeho nejvyšším dokončení se mohlo vrátit opět k počátku své prvotní podstaty, nikdy však nad ni. Tak také i lidský duch. On má svůj původ jakožto duchovní semeno v duchovně – bytostném, kam se po svém putování hmotností za nejvyššího zdokonalení a nabytí živé čistoty, může vrátit zpět jakožto vědomý duch v bytostné formě. Jeho cesta ho může v nejpříznivějším případě dovést až na *nádvoří* Hradu Grálu, který stojí jako nejvyšší v duchovně – bytostném a tvoří v něm bránu ke stupňům trůnu, na kterém Zdroj všeho bytí, Bůh Otec, ve svém Božsky bezbytostném, zahaluje se občas pláštěm Božsky bytostného, tedy přijímá formu. Žádný duchovně – bytostný, i kdyby byl sebevyšší, sebečistší a sebezářivější, není schopen překročit hranici k Božskému. Hranice a podmíněná možnost jejího překročení spočívá také zde, stejně jako v oblastech nebo sférách hmotného stvoření, prostě v přirozenosti věcí, v rozličnosti druhů.

Jako nejvyšší a nejvznešenější je Bůh sám ve své Božské bezbytostnosti. Pak přichází poněkud hlouběji jako další duchovně – bytostné. Obojí je věčné. K tomu připojuje se pak hlouběji a hlouběji sahající dílo hmotného stvoření, začínající plynovitou jemnohmotností, která se v dolů pokračujících úrovních nebo sférách stává hutnější a hustší, až ke konečné lidem viditelné hrubohmotnosti. Jemnohmotné v hmotném stvoření je to, co lidé nazývají oním světem. Je to tedy jiný svět, pro jejich pozemskou, hrubohmotnou schopnost nazírání. Obojí však patří k dílu stvoření, není ve své formě věčné, nýbrž je to podrobeno změně za účelem obnovy a osvěžení.

Na nejvyšším východisku věčného duchovně – bytostného stojí Hrad Grálu, duchovně viditelný a hmatatelný, protože je ještě ze stejného duchovně – bytostného druhu. Tento Hrad Grálu skrývá v sobě prostor, který opět leží na nejzazší hranici s Božským, je tedy ještě éteričtější než všechno ostatní duchovně – bytostné. V tomto prostoru se nachází jako zástava věčné dobrotivosti Boha Otce a jako symbol jeho nejčistší Boží lásky, jakož i přímé východisko Boží síly: *Svatý Grál!*

Je to miska, ve které to nepřetržitě vře a vlní se jako rudá krev, aniž kdy přetéká. Je ozáren nejjasnějším Světlem a jen nejčistším ze všech duchovně – bytostným je dopřáno, aby do tohoto Světla mohli pohlížet. *To* jsou strážci Svatého Grálu! Jestliže se v básních praví, že nejčistší z lidí jsou určeni k tomu, aby se stali strážci Grálu, tak je to místo, které obdařený básník příliš zpozemštil, protože to jinak vyjádřit nedovedl. Žádný lidský duch nemůže vstoupit do tohoto posvátného prostoru. Ani ve své nejdokonalejší duchovní bytostnosti po svém návratu z putování hmotností, není ještě dost éterický, aby mohl překročit práh, tedy hranici k tomuto prostoru. I v nejvyšším zdokonalení podstaty své bytosti je k tomu ještě příliš hutný. Další zéterizování by pro něj však muselo být stejné jako úplný rozklad nebo shoření, protože jeho druh není od počátku uzpůsoben k tomu, aby se stal ještě zářivější a světlejší, tedy ještě éteričtější. Nesnesl by to.

Strážci Grálu jsou věční, čistě duchovní, kteří nikdy nebyli lidmi; jsou to vrchoły všeho duchovně bytostného. Potřebují však Božsky bezbytostnou sílu, jsou na ní závislí, jako je

všechno závislé na Božsky – bezbytotném zdroji veškeré síly, na Bohu Otcí. Čas od času, v Den Svaté Holubice, se holubice zjevuje nad nádobou, jakožto obnovené znamení nezměnitelné Boží lásky Otcovy. Je to hodina spojení, přinášející obnovení síly. Strážci Grálu ji přijímají v pokorné zbožnosti a mohou pak tuto přijatou sílu předávat dál.

Na tom závisí existence celého stvoření!

Je to okamžik, ve kterém se v chrámu Svatého Grálu, zářivě vylévá láska Stvořitele k novému bytí, k nové touze tvořit, a která se dál rozlévá, rychle pulzujíc dolů celým vesmírem. Všemi sférami jdou při tom tyto záchvěvy, posvátné rozechvění naplněné tušením radosti, a velkého štěstí. Jen duch pozemského člověka stojí ještě stranou, aniž by cítil, co se právě jemu při tom děje, jaký nesmírný dar on tupě přijímá, protože jeho vlastní zúžení v rozumu nepřipouští již více chápání něčeho tak velikého.

Je to okamžik přílivu života pro celé stvoření!

Je to stále opakování nutného stvrzení smlouvy, kterou Stvořitel udržuje vůči svému dílu. Kdyby se tento příliv přerušil, kdyby nenastal, tam by muselo všechno existující pozvolna vyschnout, zestárnout a rozpadnout se. Pak by nastal konec všech dnů, a zůstal by jen Bůh sám, jak tomu bylo na počátku! Neboť život je jen On sám.

Tento děj je zobrazen v legendě. Dokonce je to vyjádřeno tak, že všechno stárne a musí pominout, když se nedostavuje den Svaté Holubice, „odhalení“ Grálu, a také stárnutím rytířů Grálu během období, ve kterém Amfortas již neodhaluje Grál, až k hodině ve které Parsifal vystoupí jako král Grálu.

Člověk by měl upustit od toho, aby pokládal Svatý Grál za něco nepochopitelného; neboť on skutečně existuje! Lidskému duchu je však v důsledku jeho podstaty odepřeno, aby ho mohl někdy spatřit. Avšak požehnání, které z něj proudí, a které strážci Grálu mohou předávat a také předávají, mohou lidští duchové přijímat a požívat. V tomto smyslu nelze nazvat některé výklady zcela falešnými, pokud v jejich významu není snaha s sebou strhnout i Svatý Grál. Jsou správné a přece i také opět nesprávné.

Objevení se holubice v určitý den Svaté Holubice ukazuje vždy seslání Ducha Svatého; neboť tato holubice je s ním v úzké souvislosti. Avšak to je něco, co lidský duch je schopen pochopit jen obrazně, protože z přirozené podstaty věcí a při nejvyšším vývoji může ve skutečnosti myslet, vědět a cítit pouze až tam, odkud sám přišel, tedy až k druhu, který je *stejný* s nejčistší podstatou jeho původu. To je věčné, čistě duchovně – bytotné. Tuto hranici také nebude moci nikdy v myšlení překročit. Něco jiného také není schopen pochopit. To je tak samozřejmé, důsledné a prosté, že tento myšlenkový pochod je schopen následovat každý člověk.

Co je však nad tím, je a musí zůstat lidstvu z tohoto důvodu navždy tajemstvím! Každý člověk, který se domnívá, že nese Boha v sobě, nebo že je sám božský, nebo že se jím může stát, žije proto v mylném bludu. Nese v sobě *čistě* – *duchovní*, avšak *ne* Božské. A v tom je nepřeklenutelný rozdíl. Je tvorem, nikoliv částí Stvořitele, jak si tak mnozí snaží namluvit. Člověk je a zůstává *dílem*, a nikdy se nemůže stát Mistrem.

Je proto také nesprávné, když se vysvětluje, že lidský duch pochází ze samotného Boha Otce a k němu se vrací zpět. Původ člověka je *duchovně* – *bytotné*, a ne Božsky – bezbytotné. Může se proto při dosaženém zdokonalení vrátit také jen do duchovně – bytotného. Správně se říká, že lidský duch pochází z *říše Boží* a proto také, když dosáhne zdokonalení, se může opět vrátit do *říše* Boha, avšak ne k Němu samotnému. *Říše* Boží je čistě duchovně – bytotné.

Prostředníkem mezi Božsky – bezbytotným a čistě duchovně – bytotným se stal Syn Boží. On vychází z Božsky – bezbytotného do duchovně – bytotného, jak kdysi také přišel i do hmotného. Příchod Syna Člověka přináší završení vysokého Božího úkolu Syna Božího.

Po jeho splnění vrátí se Syn Boží opět zcela do Božsky – bezbytnostného, zatímco Syn Člověka převezme místo něj úřad prostředníka, a tak se stane vůdcem strážců Svatého Grálu, králem Grálu, který opatruje svatou nádobu.

Syn Člověka se pak stane pro lidského ducha Alfou a Omegou, protože je počátkem a koncem pro chápání lidského ducha; neboť On může překročit hranici k Božsky – bezbytnostnému, a tak všechno přehlédnout.

45. Tajemství Lucifera

Šedý závoj spočívá na všem, co je v souvislosti s Luciferem. Je to, jakoby se všechno zaleklo nadzvednout cíp tohoto závoje. Zaleknutí je ve skutečnosti jen neschopnost proniknout do říše temna. Tato nemožnost však spočívá opět zcela prostě v přirozenosti věci samotné, protože také zde lidský duch není schopen proniknout tak daleko, nýbrž jsou mu v jeho vlastnostech stanoveny hranice. Právě tak jako nemůže dojít až do nejvyšších výšin, tak nemůže také proniknout až do nejhlubších hlubin, a nebude toho nikdy schopen.

Tak vytvořila fantazie jako náhradu za scházející, bytost v rozličných podobách. Mluví se zde o d'áblu v nejdobrodružnějších formách, o padlém a zavrženém archandělu, o ztělesnění zlého principu a ještě o mnohém jiném. O vlastní podstatě Lucifera neví se však nic, přestože lidský duch je jím zasažen a často stržen do víru v mocném rozporu, který se může označit za boj.

Ti, kteří mluví o padlém archandělu, a také ti, kteří hovoří o ztělesnění zlého principu, nacházejí se skutečnosti nejbliže. Pouze je také při tom falešné stanovisko, které všemu propůjčuje nesprávný obraz. Ztělesnění zlého principu připouští pomýšlet na nejvyšší vrchol, konečný cíl, a vzniklou živoucí formu veškerého zla, tedy korunování úplného vyvrcholení. Avšak Lucifer je naopak *zdrojem* falešného principu, jeho východiskem a hybnou silou. To co on působí, by se také nemělo nazývat *zlým* principem, nýbrž principem *falešným*. Falešný, bráno jako pojem nesprávného, ne nedobrého. Okruhem působení tohoto nesprávného principu je hmotné stvoření. Jedině ve hmotnosti setkávají se spolu účinky Světla a účinky temna, tedy oba protikladné principy, a působí tím trvale na lidskou duši, zatímco tato prochází hmotností za účelem svého vývoje. Kterému se lidská duše svým přáním více poddává je směřovat pro její povznesení se ke Světlu nebo klesnutí dolů k temnotě.

Nesmírná je propast spočívající mezi Světlem a temnotou. Je vyplněná dílem Stvoření, hmotností, která je podrobena pomíjivosti forem, tedy rozkladu právě existujících forem a opětovnému vzniku.

Protože koloběh podle zákonů, které do stvoření vložila vůle Boha Otce, lze pokládat za dokončený a naplněný pouze tehdy, když se na svém konci vrátí k prvopočátku, tak lze také na putování lidského ducha nahlížet jako na splněné pouze tehdy, když se vrátí do duchovně – bytostného, které je Prásvětlu nejbliže, poněvadž jeho semeno vyšlo z tohoto duchovně – bytostného. Nechá-li se strhnout k temnu, tak se vydává nebezpečí, že se vychýlí přes nejzazší mez svého normálního putování, klesne do hlubin, a nikdy více pak nenajde cestu zpět ke vzestupu. Není však také schopen, aby z nejhutnější a nejhlubší jemnohmotné temnoty klesl ještě hlouběji přes její nejzazší mez ven ze hmotnosti, nýbrž mohl by tak učinit jen směrem vzhůru, do říše duchovně – bytostného, protože je jeho východiskem, a je proto v mocném koloběhu hmotného stvoření trvale vlečen až do konečného rozkladu, protože ho strhuje dolů jeho jemnohmotně – temný, a tím hutný a těžký záhal, zvaný také tělem záhrobním. Rozkladem se pak rozpustí jeho v putování stvořením získaná duchovní osobnost jako taková, takže podstoupí duchovní smrt a je rozprášen do duchovních praseken.

Lucifer sám stojí *mimo* hmotné stvoření, a *není* tedy s ním stržen do rozkladu, jak se to děje obětím jeho principu; neboť Lucifer je věčný. Pochází z jedné části Božsky – bytostného. Rozpor nastal po počátku vzniku všeho hmotného. Vyslán, aby podepřel duchovně – bytostné ve hmotnosti a podpořil je ve vývoji, nesplnil tento svůj úkol ve smyslu tvůrčí vůle Boha Otce, nýbrž zvolil jinou cestu než mu předepsala tato tvůrčí vůle, vlivem svého chtění vědět vše nejlépe, ke kterému dospěl při svém působení ve hmotnosti.

Zneužil poskytnutou mu moc, zavedl princip pokušení, na místo principu podporující pomoci, který je souznačný se sloužící láskou. V Božím smyslu míněná sloužící láska, nemá

nic společného s otročským sloužením, nýbrž má výlučně na zřeteli duchovní vzestup a tím věčné štěstí bližního a podle toho i jedná.

Princip pokušení je však souznačný s pokládáním léček, přes které v sobě nedostatečně pevní tvorové rychle klopýtají, zřítí se a jsou ztraceni, zatímco jiní naopak při tom zesílí v bdělosti a síle, aby pak mocně vzkvétali vzhůru ke světlým výšinám. Všechno slabé je však předem vydáno napospas beznadějnému zničení. Tento princip nezná žádnou dobrotu, žádné milosrdenství; chybí mu láska Boha Otce, a tím však také nejmocnější síla ženoucí vzhůru a nejsilnější opora, která existuje.

Pokušení v ráji popsané v bibli, ukazuje vliv zavedení Luciferova principu, tím, že obrazně znázorňuje, jak se vlivem pokušení snažil ověřit sílu nebo stálost lidského páru, aby jej při nejmenším zakolísání ihned nemilosrdně uvrhl na cestu zničení.

Stálost by byla souznačná s radostným postavením se do Boží vůle, která spočívá v prostých přírodních zákonech stvoření. A tato vůle, Boží příkaz, byla lidskému páru dobře známá. Neochvějnost byla by současně uznáním a plněním těchto zákonů, čímž je teprve může správně a neomezeně zužitkovávat, a stát se tak „pánem stvoření“, protože „jde s nimi“. Všechny síly budou mu pak sloužit, jestliže se jim nepostaví do cesty, a budou pracovat samočinně k jeho prospěchu. V tom spočívá pak plnění přikázání Stvořitele, které nechtějí nic víc, než nezkalené a nerušené udržování a pěstování všech vývojových možností, které spočívají v jeho překrásném díle. Toto jednoduché dodržování je v dalším důsledku opět vědomým spolupůsobením na zdravém vývoji stvoření nebo hmotného světa.

Kdo to nedělá, je překážkou, která se musí buď obrousit do správné formy nebo propadne rozdrčení mezi koly světového soustrojí, tedy mezi zákony stvoření. Kdo se nechce ohnout, musí být zlomen, protože nemůže vzniknout žádné váznutí.

Lucifer nechce v dobrotě vyčkávat na pozvolné zrání a zesílení, nechce jak by měl, být milujícím zahradníkem, který svěřené mu rostliny chrání, podporuje a ošetřuje, nýbrž jím se doslovně stal „kozol zahradníkem“. Usiluje o zničení všeho slabého a pracuje v tomto směru bezohledně.

Při tom opovrhuje oběťmi, které podlehnou jeho pokušením a léčkám, a chce, aby ve své slabosti zahynuly.

Má také odpor k nízkosti a sprostotě, které tyto padlé oběti vkládají do důsledků jeho principu; neboť jen lidé dělají z toho hnusnou zvrhlost, ve které se projevují, a tím podněcují Lucifera o to více k tomu, aby v nich viděl tvory, kteří si zaslouží pouze zničení, a nikoliv lásku a péči.

A k provedení tohoto zničení nemálo přispívá princip vyžití, jakožto navazující přirozený následek principu pokušení. Vyžití se odehrává v nízkých oblastech temna, avšak nastává již pozemsky při takzvané psychoanalýze, prováděnou mnohými v předpokladu, že také na zemi vyžitím zrají a osvobozují se.

Avšak jaké strašlivé bědy musí přinést používání tohoto principu na zemi! Kolik zla musí způsobit, protože na zemi nežijí pohromadě jen stejnorodí, jako v oblastech temna, nýbrž společně temnější i světlejší. Pomysleme přitom jen na pohlavní život a podobně. Jestliže je takovýto princip v používání vypuštěn na lidstvo, musí na konci vydat jen Sodomu a Gomoru, z níž není žádného východiska, nýbrž kde konec může přivodit jen hrůza největšího druhu.

Avšak odhlédne-li se zcela od toho, lze vidět již dnes mnohé oběti podobných nauk kolísavě bloudit, jejich nepatrné sebevědomí, a vůbec všechno osobní myšlení zcela rozervané a zničené tam, kde důvěřivě očekávali pomoc. Stojí tu jako lidé, kterým byly promyšleně strženy všechny šaty z těla, a tím jsou nuceni přijmout ty, které jim byly jako nové šaty předloženy. Ti však co jsou takto obnaženi nemohou žel již více nahlédnout, proč si ještě mají obléknout nové šaty. Promyšleným vnikáním do jejich osobních věcí a práv, ztrácí se časem

postupně také osobní sebevědomí udržující pocit studu, bez kterého nemůže být nic osobního, a který sám vytváří část osobnosti.

Na takto rozryté půdě se nedá pak postavit žádná nová a pevná stavba. Tito lidé, až na několik výjimek zůstanou nesamostatnými, což se stupňuje až k dočasné bezmocnosti, protože jim byla vzata i ta nepatrná opora, kterou doposud ještě měli.

Oba principy, vyžití i pokušení, jsou spolu úzce svázány tak, že vyžití musí bezpodmínečně předpokládat pokušení. Je to tedy přímé následování a rozšíření Luciferova principu.

Pro opravdového lékaře duší není žádné bourání nezbytné. Ten nejprve léčí a pak dál buduje. Pravý princip umožňuje přeměnu falešných žádostí skrze duchovní poznání!

Použití tohoto principu bez lásky však muselo z přirozenosti věcí Lucifera stále více oddělovat od milující vůle všemohoucího Stvořitele, což přineslo vlastní odloučení nebo vypuzení ze Světla a tím stále hlubší Luciferův pád. Lucifer je ten kdo se sám od Světla oddělil, což je souznačné s vyvržením.

Zavržení muselo nastat rovněž podle stávajících prazákonů, tedy nezvratné svaté vůle Boha Otce, protože jiné dění není možné.

Protože jediné vůle Boha Otce, Stvořitele všech věcí, je všemohoucí, je také ve hmotném stvoření a jeho vývoji pevně zakořeněná, a tak je sice Lucifer schopen svůj princip vnášet do hmotnosti, avšak jeho důsledky se mohou pohybovat pouze v Bohem Otcem pevně stanovených prazákonech a musí se formovat v jejich směru.

Tak může Lucifer skrze následování jeho nesprávného principu sice dát podnět k cestám, nebezpečným pro lidstvo, avšak není schopen lidi k čemukoliv nutit násilím, pokud se oni sami k tomu nerozhodnou dobrovolně.

Lucifer může skutečně jen lákat. Člověk jako takový však stojí pevněji ve hmotném stvoření nežli on, tudíž mnohem jistěji a silněji, než ho kdy může zasáhnout Luciferův vliv. Každý člověk je před ním tak chráněn, že je to pro něj desateronásobnou hanbou, když se jeho silou, která je ve srovnání s ním mnohem slabší, nechá zlákat. Má pamatovat na to, že Lucifer sám stojí *mimo* hmotnost, zatímco on s pevnými nohama zakořeněn na jemu zcela známé půdě. Lucifer je nucen k provádění svých principů použít jen svých pomocných oddílů, které sestávají z lidských duchů, padlých do pokušení.

Těmto však opět může každý vzhůru usilující lidský duch nejen zcela odolat, nýbrž je v síle dalece převyšuje. Stačí jediný opravdový akt vůle, aby nechal jejich vojsko zmizet beze stopy. Ovšem za předpokladu, že tito svým vábením nenalezli žádnou ozvěnu nebo odezvu, na níž by se mohli zachytit.

Lucifer by byl zcela bezmocný, kdyby se lidstvo snažilo poznávat a poslouchat prazákony určené Stvořitelem. Lidstvo však žel podporuje svým nynějším chováním stále více jeho princip, a proto také bude muset z největší části zahynout.

Je nemožné, aby kterýkoliv lidský duch mohl s Luciferem samotným vybojovat boj, a to z prostého důvodu, protože není schopen proniknout až k němu v důsledku rozdílných druhů podstat. Lidský duch může přijít do styku jen těmi, kdo padli vlivem falešného principu, kteří tedy mají v sobě stejný druh podstaty.

Původ Lucifera podmiňuje, že se mu může přiblížit a postavit osobně jen ten, kdo je stejného původu; neboť jen takový je schopen proniknout až k němu. Musí to být Boží vyslanec, přicházející z Božsky bezbytnostného a naplněný jím, vyzbrojen svatou vážností svého poslání a důvěřující v prapočátek vší síly, v samotného Boha Otce.

Tento úkol je přidělen ohlášenému Synu Člověka.

Tento boj je osobní, tváří v tvář, ne jen symbolicky ve všeobecnosti, jak to mnoho badatelů chce ze zaslíbení vykládat. Je to splnění zaslíbení v „Parsifalu“. „Svatého kopí“, tedy moci se Lucifer zhostil falešně, a duchovně - bytostnému v lidstvu, jakožto jeho jiskrák a výběžkům, zasadil svým principem bolestnou ránu. V tomto boji mu bude odňato. Následně ve „správné ruce“, tedy při provedení pravého principu Grálu, tedy čisté a přísné Lásky, zahojí ránu, která jím byla v nepravé ruce, tedy falešným použitím způsobena.

Luciferovým principem, tedy falešným používáním Boží moci, souznačným se „svatým kopím“ v nepravé ruce, je zasazena duchovně - bytostnému rána, *kteřá se nemůže zacelit!* To je v legendě touto myšlenkou ve výstižné formě názorně zobrazené; neboť tento děj se skutečně podobá otevřené, nezacelené ráně.

Uvažme, že lidští duchové jakožto nevědomé duchovní semena nebo jiskry odtékají či přeskakují z nejnižšího okraje duchovně - bytostného do hmotného stvoření, v očekávání, že tyto vytryskující částice se po svém putování hmotností probudí k osobnímu sebevědomí a vyvinuté se opět po dokončení koloběhu vrátí zpět do duchovně - bytostného. Je to podobné koloběhu krve v hrubohmotném těle! Avšak Luciferův princip odvádí velkou část tohoto duchovního proudu koloběhu, čímž se mnoho duchovně - bytostného ztrácí. Tím nemůže být dokončen nutný koloběh, a projevuje se to jako neustále oslabující *odtékání* z otevřené rány.

Přijde-li však „svaté kopí“, tedy Boží moc do *správné* ruky, která je ve vůli Stvořitele a která putuje stvořením jako oživující činitel, ukazujíc duchovně - bytostnému pravou cestu, která ho povede vzhůru k jeho východisku, do světlé říše Boha Otce, tak se více nebude ztrácet, nýbrž bude plynout zpět ke svému východisku tak jako krev k srdci, čímž v duchovně - bytostném bude *zacelena* rána, která je doposud odtékáním zeslabovala. Zahojení může tudíž nastat jen skrze stejné kopí, které tuto ránu způsobilo.

K tomu však musí být napřed kopí Luciferovi odejmuto a musí přijít do *správné* ruky, což se stane v *osobním* boji Syna Člověka s Luciferem!

Boje, které se pak ještě připojí a zasáhnou do jemnohmotného i hrubohmotného, jsou jen následky tohoto velkého boje, který musí přinést zaslíbené spoutání Lucifera, jež zvěstuje počátek tisícileté říše. Znamenají vymýcení následků Luciferova principu.

Ten směřuje proti vládě Boží lásky, jejíž požehnání se dostává lidem při jejich putování hmotností. Kdyby nyní lidstvo prostě usilovalo k této Boží lásce, tak by bylo okamžitě a úplně chráněno před jakýmkoliv Luciferovým pokušením, a on by byl zbaven všech jeho hrůz které lidští duchové kolem něj utkali.

Rovněž ty obludné a ošklivé postavy, které se mu mylně snaží připsat, pramení z pestré fantazie lidských mozků. Ve skutečnosti ho také z prostého důvodu rozdílnosti podstat nebylo schopno spatřit žádné lidské oko, také ne oko duchovní, které je schopné poznávat často již během pozemského života jemnohmotnost onoho světa.

Lucifera lze nazvat oproti všem názorům hrdým a krásným, nadpozemsky krásným, pochmurnějšího majestátu, jasných, velkých, modrých očí, které však svým ledovým výrazem svědčí o chybějící lásce. Není jen pojmem, jak se ho snaží stavět v jiných a marných výkladech, nýbrž je osobností.

Lidstvo se má učit chápat, že také jemu je skrze vlastní podstatu stanovená hranice, kterou nikdy nemůže překročit, přirozeně také ne v myšlení, a že z druhé strany této hranice mohou přicházet poselství jen po cestě milosti. Avšak ne prostřednictvím médií, která nemohou změnit svou podstatu vlivem nezemských stavů, a právě tak málo skrze vědu. Právě ta má možnost skrze chemii zjistit, že rozdílnost druhů může vytvářet nepřekonatelné hranice. Avšak tyto zákony vychází z prapůvodu, a nelze je tedy nalézt až jen v díle stvoření.

46. Oblasti temnot a zatracení

Pohlíží-li se na obrazy, které mají znázorňovat život v takzvaném pekle, tak se přes to přechází s pokrčením ramen a napůl ironickým a napůl soustrastným úsměvem a myšlenkou, že výjevy takového druhu může vymyslet jen chorá fantazie nebo fanatická slepá víra. Málokdy je tu někdo, kdo v nich hledá alespoň nejmenší zrnko pravdy. A přece může ta nejhrůznější fantazie stěží sestavit přibližný obraz, který by svým vyjádřením přiblížil muka života v temných oblastech. Ubozí zaslepenci, kteří se domnívají, že přes to mohou lehkomyšlně přejít s výsměšným pokrčením ramen! Přijde okamžik, kdy se lehkomyšlnost hořce vymstí s otřásajícím příchodem Pravdy. Tu nepomůže žádné vzpírání, žádné odvracení se, protože budou vtaženi do víru, který je čeká, pokud včas neodvrhnou toto přesvědčení nevědomosti, které jen ukazuje prázdnotu a omezenost takovýchto lidí.

Jakmile nastane odloučení jemnohmotného těla od těla hrubohmotného,* (Přednáška č. 40: „Smrt.“) tak nadejde jim již první velké překvapení v prožitku, že vědomé bytí a život tím ještě neskončil. Prvním následkem je zmatek, ke kterému se připojuje nečekaná úzkost, která často přechází do tupé odevzdanosti nebo nejúzkostlivějšího zoufalství! Marné je pak vzpírání se, marné jsou všechny žaloby, marné jsou však také prosby; neboť musí sklízet to, co zasévali v pozemském životě.

Pokud se vysmívali Slovu, které jim bylo přineseno od Boha, a které poukazuje na život po pozemské smrti a s tím spojenou odpovědnost za každé silné smýšlení a konání, tak je to nejmenší, co je očekává, to, co sami chtěli: *Hluboká temnota!*

Jejich jemnohmotné oči, uši i ústa jsou uzavřena vlastním chtěním. Jsou hluchí, slepí a němí ve svém novém okolí. To je to nejpříznivější, co se jim může stát. Vůdce a pomocník na onom světě se jim nemůže učinit srozumitelným, protože se sami před ním drží v uzavření. Je to smutný stav, kterým dotyčný jen pozvolna sám vnitřně zraje, který vede skrze stupňující se zoufalství a může přinést postupnou změnu. Se vzrůstající touhou po Světle, která stoupá z takto stísněných a zmučených duší jako nepřetržitě volání o pomoc, rozjasňuje se pak pozvolna kolem něj, až se učí vidět také jiné, kteří tak jako on potřebují pomoci. Má-li snahu, tyto ještě v hluboké tmě čekající podporovat, aby se také u nich mohlo rozjasnit, tak stále více sílí v této činnosti pokusy o pomoc k tomu potřebnou námahou, až k němu může přistoupit někdo jiný, který je více pokročilý, aby také jemu pomohl kupředu, vstříc světlejším oblastem.

Tak se zde sklíčeně povalují, protože jejich jemnohmotné tělo vlivem tohoto nechtění je také vysílené k chůzi. Jestliže někdy dojde k pohybu, zůstává to proto namáhavým a nejistým plazením se po zemi. Jiní sice tápou sem a tam v těchto temnotách, klopýtají, padají, vzchopují se stále znovu, aby zde brzy zase narazili, což se neobejde bez bolestivých ran; neboť lidská duše vždy jen vlivem druhu své vlastní temnosti, která jde ruku v ruce s více či méně silnou hutností, která má za následek odpovídající těžkou hmotnost, klesá do oblasti, která přesně odpovídá její jemnohmotné tíži, je tedy stejného druhu jemnohmotnosti, a tudíž je pro ní její nové okolí právě tak hmatatelné, citelné a neproniknutelné, jako pro hrubohmotné tělo v hrubohmotném okolí. Každý náraz, každý pád nebo každé zranění se tam proto cítí tak bolestivě, jak to pociťuje její hrubohmotné tělo během pozemského putování na hrubohmotné zemi.

Tak je tomu v každé oblasti, lhostejno do jaké hloubky nebo výšky patří. Stejná hmotnost, stejná citelnost, stejná vzájemná neproniknutelnost. Avšak jakákoliv vyšší oblast, nebo jakýkoliv jiný druh hmoty může nižším, hustším druhem hmoty neomezeně pronikat, jako cokoliv jemnohmotného proniká skrze jinak uzpůsobené hrubohmotné.

Jinak je tomu s dušemi, které mají kromě toho vyrovnat nějakou spáchanou křivdu. Samotný skutek je věcí sám pro sebe. Ten může být vykoupen v okamžiku, kdy původce činu získá od dotčené osoby poctivě míněné odpuštění. Co však lidskou duši váže *tížeji*, je *nutkání* nebo *sklon*, který tvoří hybnou sílu k jednomu nebo mnoha činům. Tento sklon žije v lidské duši i nadále, i po přechodu na druhou stranu, po odloučení od hrubohmotného těla. V jemnohmotném těle dokonce dochází ihned k jeho ještě silnějšímu uplatnění, jakmile pomine omezení vším hrubohmotným, protože poté citění působí mnohem živěji a nepokrytěji. Takovýto sklon je také opět to, co je směrodatné pro hutnost a tedy tíži jemnohmotného těla. To má za následek, že jemnohmotné tělo po uvolnění od těla hrubohmotného ihned klesne do oblasti, která přesně odpovídá jeho tíži a tudíž stejné hutnosti. Tam proto najde také všechny, kteří holdují stejnému sklonu. Jejich vyzařováním bude tento jeho sklon živen a stupňován, a on bude pak při jeho provádění doslova řídit. Stejně tak přirozeně i ti ostatní, kteří jsou tam s ním. Že takovéto zuření bez zábran musí být pro okolí mukou, není těžko srozumitelné. Protože se to však v takovýchto oblastech zakládá vždy jen na vzájemnosti, tak bude každý jednotlivec hořce trpět mezi ostatními všechno to, co on sám se snaží neustále zase způsobovat ostatním. Tak je tamní život peklem, dokud se duše tohoto druhu pozvolna neunaví a nepocítí k tomu odpor. Pak se po dlouhé době konečně probudí postupné přání, vymanit se z takového způsobu chování. Přání a odpor je počátkem polepšení. Zesilují se k výkřiku o pomoc a nakonec k modlitbě. Teprve pak mu může být nabídnuta ruka ke vzestupu, což často na sebe nechává čekat desetiletí a staletí, někdy ještě i déle. Sklon v lidské duši je tedy nejtížeji poutající.

Z toho je zřejmé to, že neuvážený čin lze mnohem snáze a mnohem rychleji odčinit, než sklon spočívající v člověku, lhostejno, zda se stal skutkem či nikoliv!

Člověk, který v sobě nese nečistý sklon, aniž by ho kdy nechal stát skutkem, protože jsou mu pozemské poměry příznivé, bude musel pykat hůře, než člověk, který se prohřešil jedním nebo více neuváženými skutky, aniž by měl při tom zlý úmysl. Neuvážený čin může být dokonce ihned prominut, aniž by se rozvinula karma, avšak sklon teprve tehdy, když v člověku zcela pohasl. A těch je velmi mnoho druhů. Ať již to je chamtivost a jí příbuzná lakota, ať již špinavá smyslnost, nutkání ke krádeži nebo vraždě, zhářství nebo také jen k přelstění a k lehkovážné nedbalosti, na tom nesejde, neboť takovýto sklon nechá dotyčného vždy klesnout nebo ho táhne tam, kde jsou jemu rovni.

Podávat o tom živé obrazy by nemělo žádný smysl. Bývají často tak strašlivého druhu, že by lidský duch na zemi mohl sotva uvěřit takovýmto skutečnostem, aniž by je viděl. A také potom by si mohl ještě myslet, že to musely být jen výplody neomezeně rozpálené blouznivé fantazie. Nechť se spokojí s tím, že před vším takovým cítí mravní odpor, který ho osvobozuje z pout všeho nízkého, aby jeho vzestupu ke Světlu nestály v cestě více žádné překážky. Takové jsou temné oblasti jakožto důsledky principu, který se Lucifer snaží zavést. Věčný koloběh stvoření se valí a přichází do bodu, ve kterém začíná rozklad, v němž všechno hmotné ztratí formu, se rozpadlo v prasemena, a tím přineslo v dalším pohybu nové směšování, nové formování s čerstvou silou a panenskou půdou. Co se až doposud ještě nemohlo z hrubohmotného a jemnohmotného uvolnit, aby dosáhlo po nejvyšší, nejjemnější a nejlehčí hranici do duchovně – bytostného a zanechalo zpět vše hmotné, bude nevyhnutelně strženo do rozkladu, čímž bude u něj zničena jeho forma a osobnost. To je pak teprve věčné zatracení, vyhasnutí všeho vědomě osobního!

47. Oblasti Světla a ráj

Zářící Světlo! Oslňující čistota! Oblažující lehkost! To všechno říká samo o sobě již tolik, že není nutné zmiňovat další podrobnosti. Čím méně je jemnohmotné tělo, tedy plášť lidského ducha na onom světě, zatíženo nějakým sklonem k nízkému, nějakou žádostí po hrubohmotných věcech a požitcích, tím méně ho to k nim stahuje, tím méně hutné a tím méně těžké je toto jemnohmotné tělo, které se vytváří způsobem odpovídajícím jeho chtění, a tím rychleji je skrze svou lehkost pozvednut do světlejších oblastí, které menší hutností odpovídají jeho jemnohmotnému tělu.

Čím propustnějším, tedy řidším a jemnějším se stává toto jemnohmotné tělo vlivem jeho oproštění se od nízkých žádostí, tím se také musí jevit světlejším a jasnějším, protože pak jádro duchovní podstaty v lidské duši, které je samo o sobě ve své podstatě zářící, stále více prozařuje zevnitř jemnohmotné tělo, které se stalo propustnějším, zatímco v nižších oblastech toto, samo o sobě zářící jádro zůstává zakryto a zatemněno vlivem větší hutnosti a tíže jemnohmotného těla.

Rovněž v oblastech Světla bude každá lidská duše podle stavu svého jemnohmotného těla nacházet stejný druh, tedy stejně smýšlející. Protože jen ten kdo je ušlechtilý, tedy chtějící dobro, je schopen usilovat vzhůru, oproštěn od nízkých žádostí, bude tak jako svou stejnorodost potkávat také jen ušlechtilé. Že obyvatelé takovýchto oblastí nepodstupují žádná muka, nýbrž jen požívají požehnání plynoucí od stejně ušlechtilých, cítí se tam blaženě a sami opět rovněž probouzí a spolucítí radost v druhých svým vlastním konáním, je také lehce srozumitelné. Může říci, že kráčí po nivách blažených, tedy blaženě se cítících. Povzbuzen tím, bude jeho radost z čistého a vysokého stále sílit a více a více jej pozvedat. Jeho jemnohmotné tělo, proniknuto tímto cítěním, stane se jemnějším a stále méně hutným, takže vyzařování duchovního jádra bude stále zářivěji pronikat, a nakonec odpadnou poslední zbytky tohoto jemnohmotného těla, jakoby se rozplynuly v plamenech, čímž může pak takto zdokonalený a vědomý lidský duch, který se stal osobností a ve zcela čistě duchovně – bytostném druhu, překročit hranici do duchovně – bytostného. *Teprve tím vstupuje do věčné říše Boha Otce, do nepomíjejícího ráje.*

Tak jako by nemohl malíř obrazem vyjádřit muka skutečného života temných oblastí, stejně tak by nebyl schopen vylíčit nadšení, které spočívá v životě oblastí Světla, i když tyto oblasti ještě patří k pomíjivé jemnohmotnosti a hranice k věčné říši Boha Otce ještě nebyla překročena.

Každé popisování a jakýkoliv pokus zobrazit názorně tento život, by znamenalo bezpodmínečné snížení, které by lidské duši muselo přinést na místo užitku jen škodu.

48. Světové dění

Neexistuje žádné větší nebezpečí pro nějakou věc, než zanechaná mezera, jejíž nutnost vyplnění je mnohonásobně pocíťovaná. Nijak pak nepomůže chtít přes ni přejít; neboť taková mezera brání každému pokroku a jakmile se nad ní postaví stavba, způsobí jednoho dne její zřícení, i kdyby byla postavena s největší dovedností a ze skutečně dobrého materiálu.

Tak projevují se dnes různá náboženská společenství. Zavírají s houževnatou energií oči i uši nad mnohými místy jejich učení, kde lze cítit nelogičnost. Snaží se přes ně přejít s prázdnými slovy, místo toho, aby šli jednou vážně do sebe. Sice cítí nebezpečí, že slepou vírou prozatímně položené můstky přes takovéto propasti jednoho dne již nebudou moci stačit a obávají se okamžiku, který tuto lehkou stavbu osvětlením dá poznat. Rovněž vědí, že potom nebude možné nikoho přimět k tomu, aby vkročil na tak zrádnou cestu, čímž pak přirozeně opět následná další pevná stavba a cesta musí zůstat stejně prázdné. Právě tak je jim známo, že jeden jediný závan vzduchu svěží Pravdy musí smést takové umělé výtvořky. Avšak v nedostatku lepšího snaží se navzdory všemu nebezpečí pevně udržovat kolísavou lávku. Jsou dokonce připraveni mnohem dříve ji bránit všemi prostředky a zničit toho, kdo by si troufal zřít pevnější přechod v Pravdě samotné. Bez váhání se pokusí zopakovat tutéž událost, která se před téměř dvěma tisíciletími odehrála na této zemi, která ještě do dnešního dne vrhá svůj stín, a kterou však sami, jakožto velkou obžalobu vůči zaslepenosti a zhoubné tvrdohlavosti lidí, učinili ohniskem svého učení a své víry. Byli to *nositelé náboženství* a tehdejší učenci, kteří ve svém dogmatickém omezení a své slabost prozrazující domýšlivost, nemohli poznat Pravdu a Syna Božího, také se před ním uzavřeli a nenáviděli a pronásledovali ho i jeho stoupence ze strachu a závisti, zatímco se jiní lidé snáze otevírali poznání a rychleji vycíťovali pravdivost slov. Ačkoliv dnešní představitelé křesťanských náboženských společenství zvláště zdůrazňují utrpení Syna Božího, tak se však sami z této události ničeho nenaučili a nevytěžili z ní žádný užitek. Právě dnešní vůdci těchto na Kristově učení založených společenství, tak jako novějších hnutí, pokusili by se i dnes opět učinit neškodným každého, kdo by mohl ohrozit kolísavé přechody nad povážlivými mezerami nebo propastmi v jejich učení a výkladech samotnou Pravdou. Pronásledovali by ho se svou nenávistí, která je zrozena ze strachu, a ještě řečeno správněji z ješitnosti, přesně jako tomu bylo kdysi.

Chyběla by jim velikost snést, že jejich vědomosti nepostačují k poznání samotné Pravdy a vyplnění mezer, aby tím lidem upravili cestu ke snazšímu porozumění a plnému pochopení.

A přece je lidstvu vzestup možný jen skrze plné pochopení, nikdy skrze slepou, nevědomou víru!

Jednou takovou mezerou vlivem falešného podání je pojem „Syna Člověka“. Chorobně na něm lpí, podobni farizeům, kteří se nechtěli otevřít Pravdě Syna Božího, konfrontované s jejich tradičním, strnulým učením. Kristus o sobě mluvil *pouze* jako o Synu Božím. Nelogičnost se současně nazývat Synem Člověka mu byla daleko vzdálená. Ač se pokoušeli z vlastních pochybností a s největší obratností a dovedností, tento zjevný a každým klidně přemýšlejícím člověkem pocíťovaný rozpor mezi Synem Božím a Synem Člověka objasnit, tak se nemůže vzdor vší námaze potvrdit, že bylo nalezeno *sjednocení*. Nejlepší ze všech výkladů musel by stále znovu poukazovat na dvojí, *vedle sebe* stojící, nikdy však nemohl by ukazovat jako jednu podstatu.

To také zcela spočívá v přirozenosti této věci. Syn Boží se nemůže stát Synem Člověka pouze proto, že se musel narodit skrze tělo člověka, aby mohl kráčet po zemi.

Každému křesťanu je známo, že Syn Boží přišel pouze s *duchovním* posláním, a že všechna jeho slova se týkala *duchovní říše*, tedy byla míněna *duchovně*. Také jeho častější poukaz na Syna Člověka tudíž nesmí být od počátku chápán jinak! Proč by zde měla být

výjimka? Kristus však duchovně byl a zůstal pouze *Synem Božím!* Když mluvil o Synu Člověka, tak tím nemohl mínit sebe. V tom všem spočívá něco daleko mocnějšího, než podávají dnešní výklady křesťanských náboženství. Tento otevřený rozpor by musel již dlouho dávat podnět k vážnějšímu uvažování, kdyby dogmatické uzavření všechno nezatemnilo. Na místo toho a bez nutného a vážného prověření tak pronikavých věcí, sáhlo se ke křečovitému lpění na dochovaných slovech, a položily se tak klapky na oči, které brání volnému rozhledu. Přírozeným následkem je, že takovýto vykladači a učitelé, ačkoliv stojí ve stvoření svého Boha, nemohou je správně poznávat, v čemž jedině je vyhlídka na přiblížení se samotnému Stvořiteli, východisku díla.

Kristus učil v první řadě úplné přirozenosti, to znamená, vřazovat se do zákonů přírody, tedy do stvoření. Vřadit se však může jen ten, kdo přírodní zákony zná. Přírodní zákony naproti tomu nesou v sobě vůli Stvořitele a mohou tím také ukazovat cestu k poznání samotného Stvořitele. Kdo tedy zná přírodní zákony, zažívá však také, jak zasahují do sebe neposunutelnými účinky; proto také ví, že toto působení ve své stálé, vpřed ženoucí důslednosti je nezměnitelné, rovněž jako vůle Stvořitele, Boha Otce.

Jakákoliv odchylka by musela znamenat změnu Boží vůle. Avšak změna by poukazovala na nedokonalost. Protože však prapůvod všeho bytí, Bůh Otec, působí jen jednotně a dokonale, tak musí být rovněž nejmenší odchylka v rámci přírodních zákonů, tedy v zákonech vývoje, jednoduše nemožná a předem vyloučená. Tato skutečnost podmiňuje, že také náboženská a přírodní věda musejí být ve všech směrech jednotné v bezmezerné srozumitelnosti a důslednosti, jestliže mají podávat *Pravdu*.

Že přírodní věda ještě dnes má v poměru k celému stvoření velmi nízký stupeň vědomostí, nelze popřít, protože se držela výlučně hrubohmotného, neboť rozum v dnešním smyslu je schopen se přiblížit jen tomu, co je vázáno na prostor a čas. Jediná, avšak také neodpustitelná chyba při tom je v tom, že se žáci této vědy pokouší všechno ostatní, hanlivě popřít jako neexistující, s výjimkou několika málo učenců, kteří překročili průměrnost a nabyli širšího rozhledu, a kteří odmítli zakrýt nevědomy domýšlivostí.

Náboženská věda však zasahuje mnohem dále, avšak přece je odkázána na přírodní zákony, které přesahují to, co je vázáno na prostor a čas, a které přichází z prapůvodu a vnikají do pozemsky viditelného bez přerušení a beze změny svého druhu. Z tohoto důvodu nesmějí také náboženská učení v sobě chovat žádné mezery ani rozpory, jestliže mají odpovídat *Pravdě*, tedy přírodním zákonům nebo Boží vůli, a jestliže tedy mají *Pravdu* v sobě nést. Volnost slepé víry se nesmí připustit k vedení pomáhajících a odpovědnost nesoucích učení!

Těžce proto spočívá blud pojmu o Synu Člověka na stoupcích pravého Kristova učení, protože klidně přijímají a vlečou dál mylné tradice, přestože mnohé lidi občas tiše napomíná opačné cítění.

Právě nezměnitelnost Boží vůle ve své dokonalosti je ta, která vylučuje libovolný zásah Boží ve stvoření. Je to však také ona, která po odštěpení Lucifera, vlivem jeho falešného jednání,*(Přednáška č. 45: „Tajemství Lucifera“) jej nemůže prostě vyloučit, a stejně tak musí připustit zneužití přírodních zákonů, tedy Boží vůle lidmi, protože lidským duchům je vlivem jejich původu z věčně duchovně – bytostného vyhrazeno svobodné rozhodnutí.*(Přednáška č. 5: „Zodpovědnost“) *V událostech jemnohmotného a hrubohmotného stvoření se musí právě neposunutelnost dokonalosti Stvořitelovy vůle jevit jako druh omezení bytí!* Avšak jen méněcenní a malí lidské duchové mohou vidět v tomto poznání omezení moci a velikosti. Takovýto pojetí by bylo pouze výplodem jejich vlastní omezenosti.

Jsou zmateni nezměrností celku, protože si o něm mohou vytvořit obraz skutečně jen když má užší hranice, odpovídající jejich chápání.

Avšak kdo se snaží poznávat svého Stvořitele v jeho působení, tomu dostane se na bezpečné cestě přírodních zákonů přesvědčivého tušení o dalekosáhlých dějích, jejichž počátky spočívají v prapůvodu, tedy východisku veškerého dění, aby odtamtud jako neposunutelné koleje vedly celým stvořením, a po nichž pak musí plynout veškerý další život podle postavení výhybek. Postavení výhybek však zajišťuje *samočinně lidský duch* při svém putování hmotností.*(Přednáška č. 30: „Člověk a jeho svobodná vůle“) Luciferovým principem se však žel nechá většina svést k falešnému postavení výhybky, a tak žene se pak jejich život podle nezměnitelných zákonů vývoje, po stejných kolejích táhnoucích se hmotností, čím dál více dolů, k nějakému zcela určitému konečnému cíli, podle postavení výhybky.

Postavení výhybky svobodným rozhodnutím může být z Prapůvodu přesně pozorováno nebo pocíťováno, načež lze jasně poznat další průběh, protože po uskutečněním rozhodnutí musí běžet v dalším vývoji jen po kolejích příslušného zákona zakotveného do stvoření. *Tato okolnost umožňuje předvídat* tak mnohé události, protože příroda nebo zákony stvoření se ve svém nucení k vývoji nikdy neodchylují. Tisíciletí při tom nehrají žádnou roli. V těchto předvídaných, bezpodmínečně konečných cílech, vznikají pak velká zjevení, která přicházejí obdařeným duchovně v obrazech a předáváním ve známost lidstvu. Avšak jedno při tom s určitostí předpovědět *nelze: pozemský čas*, ve kterém se takováto zjevení a zaslíbení splní!

To se stane v hodině, ve které takový životní průběh, plynoucí po svých zvolených kolejích vjede do zastávky nebo konečného cíle. Osud lidí, stejně jako národa a nakonec celého lidstva je srovnatelný s vlakem, který stojí a čeká na jednokolejně dráze před odbočkami kolejí vedoucích do všech směrů. Člověk nastaví výhybku dle své libosti, naskočí a pustí páru, to znamená, že ho oživí. Při jeho odbočení na jím zvolené koleje lze jmenovat jednotlivé stanice a konečný cíl, ne však přesná hodina příslušného příjezdu, protože to závisí na rychlosti jízdy, která se může měnit podle druhu člověka; neboť člověk oživuje stroj a žene ho vpřed podle svého vlastního druhu, buď v klidné rovnováze nebo v prudké vášni či proměnlivým způsobem. Avšak čím více se takový vlak jednotlivého člověka, národa nebo lidstva přibližuje zastávce svého směru kolejí nebo osudu, tím určitěji může být potom spatřen a naznačen blížící se příjezd. Síť kolejí má však také některé spojovací tratě, které lze použít příslušným přestavením výhybky *během jízdy*, aby se dosáhlo jiného směru, a tím také jiného konečného cíle, než kterého by se původním nastavením dosáhlo. To pak přirozeně vyžaduje pomalejší jízdu v blízkosti výhybky, zastavení a přestavení výhybky. Pomalejší jízda je uvažováním, zastavení rozhodnutím člověka, které je mu vždy umožněno až do posledního rozhodujícího bodu, a přestavení tohoto rozhodnutí následuje čin.

Boží vůli, která se táhne hmotností v pevně stojících přírodních zákonech jako kolejové vedení, lze také nazvat nervy v díle stvoření, které dávají cítit nebo oznamují tvůrčímu Prapůvodu každou poruchu v mocném těle jeho díla.

Tento bezpečný přehled, dosahující na základě neposunutelných zákonů až do každého konce, umožňuje Stvořiteli, aby ke svým zjevením připojit *také zaslíbení*, která v době blížících se nejnebezpečnějších zataček, zastávek nebo konečných stanic, včas ohlašují od něj přicházející pomocníci. Tito pomocníci jsou od něj vyzbrojeni, aby krátce před příchodem nevyhnutelných katastrof a nebezpečných změn otevřeli zvěstováním Pravdy zrak lidským duchům, jedoucím po falešné koleji, a umožnili jim ještě včas nastavit jinak výhybku, aby se vyhnuli stále nebezpečnějším místům a novým směrem také unikli zkázu přinášejícímu cíli. Běda člověku na tomto i onom světě, který přehlédne a promešká poslední ze všech nastavitelných výhybek a tím možnost lepšího směru! Je beznadějně ztracen.

Protože Stvořitel nemůže otrást dokonalostí své vůle, tak dodrží také při této pomoci opět přesně nejlepší zákony. Jinak řečeno: Jeho vůle je od prvopočátku dokonalá. Každý jeho nový akt vůle bude samozřejmě rovněž dokonalý. To podmiňuje, že jakýkoliv nový akt jeho vůle musí v sobě nést také přesně stejné zákony, jako ty předcházející. Následkem toho je opět

přesné začlenění do vývojového dění jemnohmotného a hrubohmotného světa. Jiná možnost je právě vlivem dokonalosti Boží jednou pro vždy vyloučena. V již vysvětleném předvídání vzniklo zaslíbení vtělení Syna Božího, aby zvěstováním Pravdy přiměl lidstvo k přehození výhybky. Čin přehození zůstává podle zákonů vyhrazen samotným lidským duchům. Tím je však nemožné předvídáním zjistit druh rozhodnutí; neboť mohou být přehlédnuty lidskými duchy jen *již zvolené* dráhy, přesně s jejich veškerými zastávkami, zatáčkami, až ke konečnému cíli, do kterých svým svobodným rozhodnutím postavili výhybku. Podle důsledné přirozenosti jsou tedy z toho vyloučeny body obratu, při nichž je směrodatné svobodné rozhodnutí lidstva; neboť také toto právo je z přirozené zákonitosti vzniku a vývoje právě tak neposunutelné jako všechno ostatní, a protože Stvořitel dal toto právo lidským duchům skrze jejich původ z duchovně bytostného, nežádá také aby předem věděl, jak jejich rozhodnutí dopadne. Jen *následek* takového rozhodnutí může přesně poznat až do konce, protože ten musí působit pak v rámci této vůle, která spočívá v zákonech jemnohmotného a hrubohmotného stvoření. Pokud by tomu bylo jinak, tak by příčina k tomu mohla znamenat z tohoto důvodu jen nedostatek dokonalosti, což je bezpodmínečně vyloučeno.

Člověk si tedy má být plně vědom této jeho obrovské zodpovědnosti, že je ve svých základních rozhodnutích skutečně nezávislý. Avšak on se žel domnívá být buď zcela závislým otrokem, nebo se přečnuje jako část božství. Pravděpodobný důvod je v tom, že v obou případech věří, že je zbaven zodpovědnosti. V prvním případě jako příliš nízký a závislý tvor, ve druhém případě jako vysoko nad ní stojící. Obojí je však falešné! Může se považovat za správce, jemuž v určitých věcech přísluší svobodné rozhodnutí, avšak také plná zodpovědnost, a který se tedy těší velké důvěře, kterou by neměl špatným hospodařením zklamat.

Právě tato dokonalost činí nutným, že Stvořitel při poskytování bezprostřední pomoci falešně směřujícímu lidstvu, musí počítat také se selháním lidstva při jeho rozhodnutích. Pro takové případy vychází z jeho moudrosti a lásky, které jsou mu opět podle zákona a přirozeně rovněž vlastní, další cesty, připravené k pomoci, které se pak připojí k prvním, případně odříznutým cestám, v důsledku selhání lidstva.

Tak byl již před dobou vtělení Syna Božího ve věčné říši Otce připraven k poslání jiný Vyslanec, pro případ, že by lidstvo mohlo navzdory velké oběti lásky Otcovy selhat. Jestliže by Synu Božímu v jeho čistě Božím stanovisku nebylo nasloucháno tak, aby lidstvo na jeho varování nepřehodilo výhybku své dráhy do směru, který mu ukazoval, nýbrž by v zaslepení setrvalo na své dosavadní dráze vedoucí do zkázy, tak měl potom vyjít ještě jeden Vyslanec, který by mohl být lidstvu v jeho nejvnitřnějším založení bližší než Syn Boží, aby mu ještě jednou pomohl v poslední hodině jako Varovatel a Vůdce, pokud ... bude chtít slyšet jeho hlas Pravdy. *To je Syn Člověka.*

Kristus, jakožto Syn Boží o tom věděl. Když však při svém působení poznal zaplevelenou a vyprahlou půdu lidské duše, bylo mu jasné, že jeho pozemská pouť nemůže přinést ovoce, které by muselo dozrát při dobrém chtění lidstva. Hluboce nad tím truchlil, neboť přece viděl na základě jemu tak dobře známých zákonů ve stvoření, které nesou vůli jeho Otce, bezpodmínečný postup k nevyhnutelnému konci, který musel být přivozen uzpůsobením a chtěním lidí. A tu začal hovořit o Synu Člověka, o jeho nezbytně nastávajícím příchodu vlivem vzniklých událostí. Čím dále plnil své velké poslání, které vždy podle rozhodnutí lidstva nechávalo otevřené dvě cesty, buď velké následování jeho učení s navazujícím vzestupem při vyvarování se všeho zkázonosného, nebo selhání a další řízení se po šikmé dráze, které by muselo vést do zkázy, tím jasněji viděl, že rozhodnutí velké většiny lidstva se klonilo k selhání a tím k zániku. Po té se formovaly jeho výroky o Synu Člověka k bezprostředním zaslíbením a ohlašování, když pravil: „Když však přijde Syn Člověka ...“ atd..

Tím označil dobu krátce před nebezpečím zániku, který se musel naplnit na základě odmítnutí jeho poslání lidstvem, jakožto konečný cíl stále více následovaného směru podle zákonů Božích ve hmotném světě. Těžce tehdy trpěl při tomto poznání.

Falešné je každé podání, které tvrdí, že Kristus, Syn Boží, současně také sám sebe označoval jako Syna Člověka. Takováto nelogičnost nespočívá ani v Božích zákonech, ani ji nelze připisovat Synu Božímu, jakožto znalci a nositeli těchto zákonů. Učedníci neměli pro to vysvětlení, jak přece z jejich otázek vycházelo najevo. Od nich samotných vzešel omyl, který se udržel dodnes. Domnívali se, že Syn Boží označil sám sebe výrazem Syn Člověka, a v tomto předpokladu byl tento omyl předáván také budoucím generacím, které se rovněž vážněji nezabývaly nelogičností, která v tom spočívá, stejně jako sami učedníci, nýbrž se přes to jednoduše přešlo, částečně z nesmělosti, částečně z pohodlnosti, přestože při správném stanovisku je všeobšáhla láska Stvořitele ještě jasnější a vyniká daleko mocněji. Přicházet ve stopách Syna Božího, to znamená, že převezme a ponese dál jeho poslání, bude Syn Člověka, jakožto druhý vyslanec Boha Otce, a bude kráčet vstříc lidstvu na zemi, aby je zvěstováním Pravdy strhl zpět z dosavadní dráhy a přivedl ke svobodnému rozhodnutí pro jiné stanovisko, které je odvede od bodu zkázy, který nyní na ně čeká.

Syn Boží – Syn Člověka! Že v tom spočívá rozdíl, není jistě tak těžké pochopit. Každý z těchto výrazů má svůj ostře ohraničený, přísně vyjádřený smysl, který nějaké pomíchání a splynutí v jedno musí označit leností myšlení. Posluchači a čtenáři přednášek si budou vědomi přirozeného vývoje, který vychází z Prasevítla, Boha Otce a sestupuje dolů až k hrubohmotnému světovému tělesu. Syn Boží přišel z Božsky – bezbytosného, a rychle prolétl duchovně – bytosným a jemnohmotným k inkarnaci do hrubohmotného světa. Proto musí být plným právem nazýván částí Boha, která se stala člověkem nebo Synem Božím. Prolétnutí duchovně – bytosným, v němž má lidský duch teprve svůj původ, nenechalo ho tam, stejně jako i následující jemnohmotná část stvoření, pevně zakotvit tak, aby jeho Božsky bezbytosný duch mohl vzít s sebou silný ochranný obal těchto rozdílných druhů, nýbrž tyto jinak jako výzbroj sloužící obaly zůstaly tenkými. To přinášelo tu výhodu, že niterné Božství snáze a silněji prozařovalo, tedy vyšlehovalo ven, avšak také nevýhodu, že ve Světlu nepřátelských nížinách země tak mohlo být svou nápadností rychleji potíráno a vztekle napadáno. Silné, jen mírně zahalené Božství v pozemsky hrubohmotném plášti, muselo zůstat něčím cizím mezi lidmi, jako příliš vzdálené. Obrazně vyjádřeno lze tedy říci, že jeho Boží duch nebyl dostatečně vyzbrojen a vybaven pro nízké hrubohmotně pozemské vlivem nedostatku přijatého zahalení z duchovně – bytosného a jemnohmotného. Propast mezi Božím a pozemským zůstala jen slabě překlenuta.

Protože lidé tohoto daru Boží lásky nedbali a neopatrovali jej, nýbrž z přirozeného pudu všeho temnějšího vystupovali proti světlému Synu Božímu s nepřátelstvím a nenávistí, tak musel přijít druhý Vyslanec v Synu Člověka, který je pro hrubohmotný svět silněji vyzbrojen.

Také Syn Člověka je Božím vyslancem a vyšel z Božsky – bezbytosného. Avšak on se před svým vysláním do hrubohmotného světa inkarnoval do věčně čistě – duchovně – bytosného, tedy je úzce spojen s podstatou duchovního druhu, ze které pochází semeno lidského ducha! Tím kráčí Božsky – bezbytosné jádro tohoto druhého vyslance blíže lidským duchům v jejich prapůvodu, čímž nabývá proti nim také více ochrany a bezprostřední síly.

V nejvyšších výšinách stejnorodého druhu podstaty lidských duchů žije pro všechno existující dokonalý ideál toho, co v sobě může nést další vývoj z duchovně – bytosného. Tak také věčný, čistě duchovně – bytosný ideál všeho ženství, jakožto královna ženství se všemi živými ctnostmi.

Každý ženský duchovní zárodek nese v sobě nevědomou touhu, k tomuto čistému, živému ideálu v ušlechtilé formě usilovat. Žel během putování hmotností se často zvrhává tato nevědomá touha v ješitnost, která předstírá a má nahradit to, co se v častém sebeklamu

nestalo živoucím, avšak je žádoucím. Tato touha však je vědomější při povznesení se ke Světlu, ještě v jemnohmotném světě. Jakmile nízké žádosti začínají odpadávat, proniká stále prudčeji kupředu, aby nakonec oživila a posílila ctnosti. Magnetem a ohniskem této ušlechtilé touhy po ženských ctnostech je královna ženství v nepomíjející říši Otcově, v čistě duchovně – bytostném. Božsky – bezbytostné jádro druhého Vyslance Božího bylo vnořeno do tohoto duchovně – bytostného ideálu ženství a bylo jí jako duchovně – bytostnou matkou vychováno ve věčné říši Boha Otce, v hradu Grálu jakožto domova jeho duchovního mládí. Teprve odtud následovalo pak jeho vyslání do hrubohmotného světa, v době, aby mohl kráčet v pravou hodinu po bojišti, aby těm kteří prosí o duchovní vedení a vážně hledají Boha mohl ukázat pravou cestu do říše Otce, a současně jim poskytl ochranu před nepřátelskými útoky těch co usilují do hlubin.

Protože na rozdíl od Syna Božího strávil své duchovní mládí v duchovně – bytostném, tedy v prapůvodu a východisku lidských duchů, tak zakořnil současně kromě Božsky – bezbytostného také pevně v duchovně – bytostném, přichází proto ve svém druhu blíže lidstvu, a spojením původu a mládí skutečně přicházejícím *Božím člověkem!* Vychází z Božsky – bezbytostného a rovněž z čistě duchovně – bytostného, prapočátku lidstva. Z *tohoto* důvodu je na rozdíl od Syna Božího nazýván Synem Člověka, jemuž je skrze jeho původ otevřena cesta k Božsky – bezbytostnému! Proto nese v sobě Boží sílu a moc a stojí tím vůči celému lidstvu jakož i Luciferovi dobře vyzbrojen k boji.

Proto bděte, abyste ho poznali, jakmile nadejde jeho doba; neboť on přináší také čas pro vás!

V opaku k Synu Božímu strávil své duchovní mládí v duchovně bytostném, tedy v původu a východisku lidského ducha. Svými kořeny tkví proto současně v Božsky bezbytostném a také pevně v duchovně bytostném. Ve svém druhu přibližuje se tím lidstvu a ve dvojici svého původu i mládí jest opravdový *Bohočlověk!* Vychází z Božsky bezbytostného a také z čistě duchovně bytostného, z prapočátku lidstva. Z *toho* důvodu jmenuje se oproti čistému Synu Božímu Synem Člověka, kterému jest jeho původem otevřena cesta k Božsky bezbytostnému. Proto má v sobě Božskou sílu a moc a stojí tím vůči celému lidstvu i oproti Luciferovi dobře vyzbrojen k boji. Proto bděte, abyste ho poznali; jakmile nadešla jeho doba. Neboť on přináší čas i pro vás.

49. Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem

Aby se vyjasnil rozdíl původu mezi člověkem a zvířetem, je třeba podrobnějšího rozčlenění stvoření než doposud. S obvyklými hesly jako „skupinová duše“ zvířat vůči osobnímu „já“ lidí neučinilo se tomu zadost, ačkoliv je to míněno již zcela správně. Avšak označuje to v širokých obrysech při tom jen všeobecné a pozemskému nejbližší, avšak nevyjadřuje *skutečný* rozdíl.

Při tom musí být znám vývoj stvoření, který je vysvětlen v přednášce „Vývoj stvoření“.*(Přednáška č. 52: „Vývoj stvoření“)

Z důvodu snazšího přehledu, budiž ještě jednou uvedeny hlavní stupně od shora dolů:

1. Božské: Božsky bezbytné
 Božsky bytné
2. *Duchovně* - bytné: Vědomě duchovně bytné
 Nevědomě duchovně bytné
3. Bytné: Vědomě bytné
 Nevědomě bytné
4. Hmotné: Jemnohmotné
 Hrubohmotné

Člověk má svůj duchovní původ v nevědomě – duchovně - bytném. Naproti tomu zvíře má svůj původ v nevědomě – bytném. Mezi těmito oběma stupni je mohutný rozdíl. Oživujícím jádrem člověka je *duch*. Oživujícím jádrem zvířete je však jen *bytná podstata*.

Duch stojí daleko výše než bytná podstata; tudíž vnitřní původ lidí je také mnohem výše než u zvířete, zatímco oba mají společný jen původ hrubohmotného těla. Duch člověka však vyvinul své původně čistě zvířecí tělo postupem času dále, než tomu bylo bytné podstatě zvířete možné.

Nauka přirozeného vývoje hrubohmotného těla, započatého od nejnižšího zvířete, až k tělu člověka je proto správná. Ukazuje ve všech směrech bezmezernou, vzestupně pracující tvořivou vůli v přírodě. Znak dokonalosti.

V této nauce byla učiněna jen jedna, ovšem také veliká chyba, že se nešlo nad hrubohmotné. Říká-li se, že lidské tělo, tedy hrubohmotný plášť člověka, pochází z těla zvířete, které tu bylo před zvířetem, tak je to správné. Toto tělo však netvoří ani člověka, ani zvíře, nýbrž k nim pouze patří, jakožto něco nezbytného v hrubohmotnosti. Avšak chtějí-li se dělat z toho závěry, že také vnitřní živoucnost člověka pochází ze zvířete, tak je to neodpustitelná a matoucí chyba, která musí vzbuzovat rozpor.

Z tohoto rozporu vzniká rovněž v tak mnoha lidech zdravý vjem *proti* takovéto nesprávné domněnce. Na jedné straně je přitahuje správnost domněnky, týkající se těla, a na straně druhé jsou odpuzováni hrubou nedbalostí, která do toho chce plést vnitřní původ.

Věda však sotva mohla doposud jednat jinak, než tvrdit, že v přirozeném vývoji nakonec musí člověk pocházet ze zvířete, a zejména ze zvířete podobnému opici, které se svou formou přibližuje nejvíce lidskému tělu, protože se byla schopna zabývat pouze jen hrubohmotným. Dokonce převážně jen hrubohmotným, které tvoří zcela nepatrnou část stvoření. A z toho zná také jen ten nejhrubší zevnějšek. Ve skutečnosti tedy mizivě málo, tedy téměř nic. Sice je dnes konečně schopna používat rozličných užitečných věcí, avšak nezná je ještě v jejich podstatě, nýbrž musí se při tom nuceně spokojit s několika cizími slovy, která používá místo

vědění. Tato slova označují pouze předběžné začlenění stávajícího, a něčeho již nějak upotřebitelného, jehož vlastní druh je doposud neznámý, o to méně pak původ.

Avšak bytostné a ještě mnohem více duchovní stojí *nade* vším hmotným, a jsou od země směrem vzhůru pokračováním k prvopočátku všeho stávajícího, nebo, což je přirozenější, od shora dolů předcházejí ve vývoji hmotné.

Je nutné uvážit, že všechno duchovní, a stejně také i všechno bytostné, samozřejmě potřebuje a v důsledku vývoje přirozeně vyžaduje záhal hrubohmotného těla, jakmile je poslušno zákona vývoje a jako zušlechťující faktor a živé jádro pronikne až do hrubohmotnosti. Zmizí jakýkoliv spor, pokud se ve všem bádání pronikne konečně buď dále vzhůru, tedy nad hmotné, nebo dovede-li se sledovat proces vývoje od shora dolů. Je zde doba, kdy se k tomu musí udělat krok. Avšak to vyžaduje při tom největší opatrnost, aby duchovní vědění, které v sobě nese logiku, nebylo nepozorovaně strženo do nevědomé fantazie. Je nutné si povšimnout, že bytostnému a duchovnímu lze vykročit vstříc také jen s *jasným a svobodným* duchem, a ne jako v hmotném s vahami, pitevními noži a zkumavkami.

Avšak právě tak jich nelze dosáhnout *omezeným* duchem nebo předpojatostí, jak se tak často děje. Podle existujících zákonů stvoření se to samo sebou nepřeklenutelným způsobem zapovídá. Tímto nemůže malý lidský tvor ani při největší domýšlivosti, odchýlit neúprosnou vůli svého Stvořitele v její dokonalosti.

Vlastní rozdíl mezi člověkem a zvířetem spočívá tedy výlučně v jejich nitru. Zvíře se také může vrátit jen do bytostného, jakmile odloží hrubohmotné tělo, zatímco se člověk vrací do duchovního, které leží mnohem výše.

Člověk je sice schopen v určitém směru často klesnout až ke zvířeti, avšak musí vždy zůstat člověkem, protože není schopen se zbavit zodpovědnosti, kterou jeho zárodek má svým duchovním původem; avšak zvíře svým jen bytostným původem se nikdy nemůže ke člověku vyšvihnout. Rozdíl mezi těly však spočívá jen ve formě a v ušlechtlejším vývoji u člověka, který byl vyvolán vlivem *ducha*, jakmile vešel do hrubohmotného těla. *(Přednáška č. 7: „Stvoření člověka“)

50. Odloučení mezi lidstvem a vědou

Toto odloučení nemuselo nastat; neboť celé lidstvo má plné právo na vědu. Vždyť tato se snaží, učinit srozumitelným Boží dar stvoření. Vlastní činnost každého oboru vědy spočívá v pokusu, podrobně probádat zákony Stvořitele, aby skrze jejich znalost, jich bylo možné vydatněji použít k užitku a prospěchu lidstvu.

Toto všechno není ničím jiným než ochotou podřídit se Boží vůli.

Protože však Stvoření a přírodní neboli Boží zákony, jež ho nesou, jsou ve své dokonalosti tak neobyčejně jasné a prosté, tak by muselo být přirozeným následkem také prosté a jednoduché vysvětlení podané tím, kdo je skutečně poznal.

Avšak zde nastává citelný rozdíl, který svým nezdravým uzpůsobením stále více zvětšuje propast mezi lidstvem a těmi, kteří se nazývají žáky vědy, tedy žáky vědění nebo pravdy.

Tito se nevyjadřují tak prostě a přirozeně, jak by to odpovídalo pravdě, tedy samotnému vědění, tedy, jak to pravda vyžaduje jako přirozený následek.

To má dvě, vlastně tři příčiny. Kvůli, podle jejich mínění zvláště namáhavému studiu, očekávají zvláštní společenské postavení. Že je toto studium jen vypůjčením si z hotového stvoření, podobně jako to provádí prostý zemědělec klidným pozorováním přírody, které je pro něj nutné, nebo jiný člověk ve své praktické práci, chtějí si ujasnit jen neradi.

Kromě toho se žák vědy, pokud se ve svých vědomostech nepřiblíží pravdě, musí vyjadřovat z přirozenosti věcí vždy nejasně. Teprve pak, když sám skutečně pochopil pravdu, stane se nutně, opět z přirozené podstaty věcí prostý a přirozený ve svých vyjádřeních. Není žádným tajemstvím, že právě nevědoucí během svého přechodu k vědění rádi mluví mnohem více než sami vědoucí, a používají při tom vždy nejasností, protože nemohou jinak, pokud ještě nedosáhli pravdy, tedy samotného vědění.

Třetí příčinou je však skutečné nebezpečí, že by společnost věnovala velmi málo pozornosti lidem vědy, pokud by ji chtěli ukázat v prostém rouchu pravdy. Lidmi by byla pak shledána „příliš přirozenou“, než aby ji mohli přikládat velkou cenu.

Že to však je právě *to* jediné správné a také to je měřítkem pro všechno pravé a pravdivé, o tom neuvažují. Záruka pravdy spočívá jen v přirozené samozřejmosti.

Avšak k tomu nelze lidi tak snadno obrátit, vždyť také v Ježíši nechtěli poznat Syna Božího, protože k nim přišel „příliš prostě“.

Toto nebezpečí si žáci vědy odedávna zcela přesně uvědomovali. Proto se z chytrosti čím dál více uzavírali přirozené jednoduchosti Pravdy. Aby sebe i svou vědu přivedli k uplatnění, vytvářeli v hloubavém smýšlení stále obtížnější překážky.

Učenec, který se pozvedl z davu se nakonec odmítl vyjadřovat prostě a všem srozumitelně. Často jen z důvodu, jehož si je stěží sám vědom, že by mu asi nezůstalo mnoho z toho co měl v úmyslu, pokud by nezformoval způsob vyjadřování, kterému se teprve zvlášť musel naučit dlouholetým studiem.

Neučinil se srozumitelným všem, což mu časem vytvořilo umělou přednost, která byla jeho žáky a následovateli udržována za každou cenu, protože jinak by pro mnohé bylo mnohaleté studium a s tím spojené vynaložené peníze skutečně zbytečné.

Dnes to došlo tak daleko, že mnozí učenci již více nejsou schopni se vůči prostým lidem vyjadřovat jasně a srozumitelně, tedy prostě. *Tato* snaha by nyní vyžadovala snad *to nejtěžší studium* a zabralo by více než celý lidský věk. Avšak především by to mělo pro mnohé nepříjemný následek, že by pak vynikli už jen takoví lidé, kteří jsou lidstvu připraveni skutečnými *znalostmi* něco předat a tím mu posloužit.

Nyní je zastírání skrze nesrozumitelnost pro veřejnost zvláště výraznou vlastností vědeckého světa, jak se to podobně provádělo ve věcech církevních, kdy pozemsky povolání služebníci Boží jakožto vůdci a usměřovatelé hovořili latinsky k lidem, kteří hledali zbožnost a povznesení, a kteří jim nerozuměli a tudíž si to také nemohli osvojit, z čehož nemohli mít žádný zisk. Služebníci Boží mohli tehdy mluvit rovněž siamsky se stejným neúspěchem.

Pravé vědění nesmí mít zapotřebí, činit se nesrozumitelným; neboť v něm spočívá současně také schopnost, dokonce potřeba, vyjadřovat se v prostých slovech. Pravda je bez výjimky pro všechny lidi; neboť oni z ní přece pocházejí, protože Pravda v duchovně – bytostném, východisku lidských duchů, je živoucí. Z toho je možné usoudit, že Pravda ve své přirozené prostotě se má stát srozumitelnou všem lidem. Jakmile se však předáváním stane složitou a nesrozumitelnou, tak nezůstává již více čistou a pravdivou, nebo se vyjádřením ztrácí v nepodstatném, které nemá stejný význam jako její jádro. Toto jádro, tedy pravé vědění, musí být všem jasné. To co je uměle vyšroubované může v sobě nést ve svém vzdálení se od přirozenosti jen málo moudrosti. Každý kdo *nepochopil* opravdové vědění, ten ho nemůže prostě a jednoduše předávat dál, a obyčejně se snaží něco bezděčně zakrýt, nebo je jako nastrojená loutka bez života.

Kdo v důslednosti vědění ještě zanechává mezery a vyžaduje pro to slepou víru, ten činí z dokonalého Boha chybného bůžka a dokazuje, že sám nezná pravou cestu, a proto také není schopen bezpečně vést. To budiž každému vážně hledajícímu výstrahou!

51. Duch

Slovo „duch“ se používá tak často, aniž by si ti co o něm mluví, byli vědomi, co vlastně duch je. První nazývá zkrátka duchem vnitřní život člověka, druhý míchá dohromady duši a ducha, rovněž se často mluví o duchaplném člověku, přičemž se nemá na mysli nic jiného než prostá práce mozku. Mluví se o záblescích ducha a o mnohém jiném. Avšak nikdo nedospěl k tomu, aby jednou správně objasnil, co duch je. To nejvyšší, co se pod tím doposud rozumělo, spočívá ve vyjádření: „Bůh je duch!“ Z toho se odvozuje všechno. Je snaha moci tímto tvrzením porozumět také Bohu samotnému a nalézt v tom pro něj vysvětlení.

Avšak právě to muselo mít za následek odklonění se od skutečnosti a proto také omyl; neboť je falešné, prostě říci: „Bůh je duch.“

Bůh je *Božský* a ne duchovní! Již v tom spočívá vysvětlení. Božské se nikdy nesmí označovat jako duch. Jen duchovní je duch. Dosavadní chybný pohled je vysvětlen tím, že člověk pochází z duchovního, tudíž také není schopen uvažovat nad duchovním, takže je pro něj všechno duchovní tím nejvyšším. Není dalek toho, aby chtěl to nejnezkalenější a nejdokonalejší z toho považovat za prvopočátek celého stvoření, tady za Boha. Lze tedy předpokládat, že falešný pojem vyplývá nejen z potřeby si svého Boha představit z hlediska svého druhu, i když také v každém ohledu dokonalého, aby s ním bylo pocíťováno spojení, nýbrž příčina toho spočívá především v neschopnosti chápání samotné výše Boha.

Bůh je Božský, jen jeho vůle je Duch. A z této živoucí vůle vzniklo jemu nejbližší ležící duchovní okolí, ráj s jeho obyvateli. Avšak z tohoto ráje, tedy ze zformované Boží vůle vyšel člověk, jakožto duchovní semeno, aby započal svou pouť dalším stvořením, jakožto částička Boží vůle. Člověk je tedy skutečný nositel Boží vůle, tudíž nositelem ducha v celém hmotném stvoření. Z tohoto důvodu je ve své činnosti také vázán na čistou pravdu Boží a musí nést plnou zodpovědnost za to, když ji nečistě přeroste hmotné vnějšími vlivy a dopustí případně dočasně i její úplné zahrabání.

To je ten poklad nebo hřivna, která by měla přinášet v jeho rukou úrok a úroky z úroků. Z falešného předpokladu, že Bůh sám je duch, tedy stejného druhu jako původ člověka samotného, vychází zřetelně najevo, že si člověk nemohl nikdy udělat správný obraz o Božství. Nesmí si pod ním představovat jen nejvyšší zdokonalení sebe sama, nýbrž musí jít daleko nad to k druhu, který mu zůstane vždy nepochopitelný, protože k jeho pochopení nebude nikdy svým vlastním druhem uschopněn.

Duch je tedy *vůle* Boží, elixír života celého stvoření, které jím musí být proniknuto, aby zůstalo zachováno. Člověk je částečným nositelem tohoto ducha, který má prostřednictvím sebeuvědomění přispět k *pozvednutí* a dalšímu vývoji celého stvoření. K tomu je však zapotřebí, aby se učil správně používat přírodní síly a použil je k všeobecnému zvelebení.

52. Vývoj stvoření

Již jednou jsem poukázal na to, že písemně uložené dějiny stvoření se nesmí chápat pozemsky. Také dějiny stvoření v bibli se netýkají země. Stvoření země bylo pouze přirozeným důsledkem, který vyplynul z dalšího vývoje prvotního stvoření, vytvořeného samotným Stvořitelem. Je téměř nepochopitelné, jak badatelé v Písmu mohli udělat tak nelogické a mezery tvořící trhliny v domněnce, že Bůh ve své dokonalosti měl stvořit hrubohmotnou zemi bezprostředně, a bez přechodů.

Nemusí být měněno „slovo“ v Písmu, abychom se přiblížili pravdě událostí. Naopak, slovo událostí dějin podává opět tuto pravdu mnohem jasněji, než všechny mezerovité a falešné výklady. Jen falešné výklady přivodily nemožnost pochopení tak mnohými lidmi.

Pocit'ují zcela správně chybu, která se dělá tím, že je snaha v bibli uvedený ráj položit bezpodmínečně na hrubohmotnou zemi, tak velmi vzdálenou od Božského. Není přece nakonec žádným tajemstvím, že bible je v první řadě knihou *duchovní*. Podává vysvětlení *duchovních* dějů, v nichž jsou lidé zmiňováni jen tam, kde bezprostředně stojí ve vztahu k objasnění těchto duchovních věcí, a jejich vysvětlení.

Nakonec je to srozumitelnější i pro lidský rozum, protože je přirozené, když v bibli uložené líčení stvoření se netýká od Stvořitele tak vzdálené země. Málokdo si troufá popírat skutečnost, že toto bezprostřední a jako prvotně označené Boží stvoření, lze hledat také jen v jeho nejbližší blízkosti, protože přece vyšlo jako *první* od samotného Stvořitele a tím s ním *musí* stát v užší souvislosti. Nikdo, kdo klidně a jasně přemýšlí nebude očekávat, že se toto prvotní a vlastní stvoření odehrávalo na zemi, která je od Božského nejdále vzdálená, a která vznikla teprve v dalším postupu vývoje.

O ráji *na zemi* nemohlo být proto řeči. Co Bůh osobně stvořil, jak to výslovně stojí v historii stvoření, zůstává s ním samozřejmě *bezprostředně* spojeno a muselo být jen v jeho nejbližší blízkosti. Právě tak snadno vysvětlitelný a přirozený je závěr, že všechno stvořené nebo vzešlé v tak velké blízkosti Stvořitele, zůstává také nejpodobnější jeho vlastní dokonalosti. A *to* je jediné také ráj, věčná říše Boží!

Avšak představovat si ho na hrubohmotné zemi, musí vychovávat pochybovače. Myšlenka „vyhnání“ z *pozemského* ráje, kde vyhnání musí přece zůstat stále ještě na stejné zemi, ukazuje tak mnoho nezdravého, a je tak zjevně a hrubě zpozemštěna, že to je skoro až groteskní. Je to mrtvý obraz, který ukazuje otisk křečovité přivozeného dogmatu, a žádný rozumný člověk poněkud neví co si s ním počít.

Čím méně je něco dokonalé, tím je to od dokonalosti vzdálenější. Také duchovní bytosti stvořené z dokonalosti nemohou být pozemskými lidmi, nýbrž musí stát nejbližší této dokonalosti a proto jsou ideálními vzory pro lidstvo. Jsou to věční duchové, kteří nikdy nevstupují do hmotnosti, tedy se také nestávají pozemskými lidmi. Zářící ideální postavy, které přitahují jako magnety, avšak také posilují všechny schopnosti lidských duchovních zárodků a působí tak na duchy, kteří se stali vědomými později.

Ráj, který jako takový je zmíněn v bibli, *nesmí* být tedy zaměňován se zemí.

K bližšímu vysvětlení je třeba ještě jednou podat úplný obraz o všem existujícím, aby se usnadnilo hledajícímu člověku nalézt cestu do věčné Boží říše, do ráje, odkud vzešel ve svém duchovním prapočátku.

Nechť si člověk představí Božské jako nejvyšší a nejušlechtlejší. Bůh sám, jakožto výchozí bod veškerého bytí, jako pramen veškerého života, je ve své bezpodmínečné dokonalosti *bezbytočný*. Občas se halí do pláště Božsky – bytostného, které pak následuje a přijímá tak na sebe formu. Po Bohu samotném v jeho nejvlastnější bezbytočnosti následuje

tento kruh Božsky – *bytostného*. S ním povstali první, bez výjimky formou učinění. K nim patří v první řadě čtyři archandělé, ve druhé a třetí řadě malý počet nejstarších. Tito nejvzdálenější se nemohou přibližovat k Božsky – bezbytostnému, avšak mají velký význam pro další vývoj duchovně – *bytostného*, jako mají velký význam později vědomě *bytostní* pro vývoj *hmotnosti*. Z Božsky *bytostného* byl vyslán Lucifer, aby byl stvoření v jeho dalším samočinném vývoji bezprostřední oporou.

Syn Boží však přišel z Božsky – bezbytostného jako část, která musí po svém pomocném posláním vejít zpět do Božsky – bezbytostného, k opětovnému sjednocení s Otcem. Syn Člověka pochází rovněž z Božsky – bezbytostného, přímo z Boha. Jeho odštěpení se stalo skrze spojení s vědomě – duchovně – *bytostným* příkazem k setrvání v oddělení a přece také opět v bezprostředním spojení s Božsky – bezbytostným, aby mohl zůstat věčným prostředníkem mezi Bohem a jeho dílem. Po té, co Lucifer jakožto přicházející z Božsky – *bytostného* ve svém působení selhal, musel být na jeho místo vyslán někdo silnější, který ho spoutá a pomůže stvoření. Proto pochází k tomu určený Syn Člověka z Božsky – *bezbytostného*.

K Božsky – *bytostnému* se připojuje *ráj*, věčná říše Boží. Tím je v první řadě nejbliže se nacházející vědomě – duchovně – *bytostné*, které sestává ze stvořených, věčných duchovních *bytostí*, které lze rovněž nazvat duchy. Tito jsou hotovými ideálními postavami pro všechno, oč mohou a mají lidští duchové ve svém nejúplnějším vývoji usilovat. Magneticky přitahují ty co usilují vzhůru. Toto samočinné spojení pociťují hledající a vzhůru usilující v často nevyšetřitelné touze, která v nich podněcuje nutkání hledat a usilovat vzhůru.

Jsou to duchové, kteří se nikdy nezrodili ve *hmotnosti*, a jsou samotným Bohem, prapůvodem veškerého bytí a života stvoření jako první, čistě duchovní, kteří jsou tedy jeho vlastní dokonalosti také nejbliže. *Oni* jsou to také, kdo jsou skutečně *podle jeho obrazu!* Nesmí se přehlížet, že je to v dějinách stvoření zřetelně nazváno: podle jeho *obrazu*. Tento poukaz zde také není bez významu; neboť oni mohou být jen podle jeho *obrazu*, a ne podle něj *samotného*, tedy jen podle toho, jak se *zjevuje*, protože samotné čisté Božství jako jediné je *bezbytostné*.

Aby se zjevil, musí se Bůh, jak již bylo řečeno, nejprve zahalit do Božsky – *bytostného*. Avšak také potom nemůže být spatřen z duchovně – *bytostného*, nýbrž jen z Božsky – *bytostného*, a to také jen z malé části; neboť veškeré čisté Božství musí oslnit ve své čistotě a jasu to, co není z Božství. Dokonce ani Božsky – *bytostní* nemohou hledět do tváře Boží! Rozdíl mezi Božsky – bezbytostným a Božsky – *bytostným* je k tomu ještě příliš velký.

V tomto ráji vědomě – duchovně – *bytostného* žije současně také *nevědomě* – *duchovně* – *bytostné*. Nese v sobě tytéž základy, ze kterých je složeno vědomě - duchovně – *bytostné*, tedy zárodek z něj. V těchto zárodcích však spočívá život, a život v celém stvoření nutí podle Boží vůle k vývoji. Vývoji k uvědomění. To je zcela přirozený a zdravý postup. Uvědomění však může z *nevědomého* vznikat jen zkušenostmi, a tato touha k dalšímu vývoji skrze zkušenosti nutí nakonec takovéto zrající nebo naléhající zárodky *nevědomě* – *duchovně* – *bytostného* dolů, nebo pryč, jak bychom tak řekli, ven přes hranici *duchovně* – *bytostného*. Protože vypuzení nebo odpuzení zárodku nemůže nastat směrem vzhůru, tak se musí ubírat cestou, která zůstává volná, a to směrem dolů.

A to je to přirozené, pro duchovní zárodek toužící po uvědomění, nutné vyhnání z ráje, z duchovně – bytostného.

To je také ve skutečnosti v bibli zmíněné vyhnání z ráje. Obrazně je to podáno zcela správně, když se říká: V potu své tváře máš jíst svůj chléb. To znamená, v tlaku zkušeností, ve vznikající při tom nutnosti obrany a v boji proti dorážejícím vlivům nízkého okolí, do kterého proniká jako cizinec.

Toto vyhnání, odpuzení nebo vypuzení z ráje není naprosto žádným trestem, nýbrž přirozenou a samočinnou nutností, blížící se určité zralosti každého duchovního zárodku, následkem touhy k vývoji sebeuvědomění. A to je zrození z nevědomně – duchovně – bytostného do bytostného a později do hmotného za účelem vývoje. Je to tedy *pokrok* a ne snad krok zpět!

Zcela správným označením v dějinách stvoření je také to, když je tam řečeno, že člověk cítil touhu zakrýt svou nahotu, jakmile se v něm probudila chápavost dobra a zla, pozvolné nastupování sebeuvědomění.

Se zesílením jeho touhy po uvědomění nastává samočinné vyhnání nebo vypuzení z prvotního stvoření, ráje, aby prostřednictvím bytostného vstoupil do hmotného. Jakmile duchovní semeno vystoupí z oblasti duchovně - bytostného, tak bylo by jako takové v nižším, jinorodém a hutnějším prostředí „nahé“. Jinak řečeno, bylo by „nezakryté“. Nastává tím pro ně nejen potřeba, nýbrž i nezbytná nutnost, zakrýt se ochranně podstatou a hmotou svého okolí, vzít na sebe plášť druhu, bytostnou schránku, jemnohmotné a nakonec také přijmout i hrubohmotné tělo.

Teprve s přijetím hrubohmotného pláště nebo těla, probouzí se pak nezbytný pohlavní pud, a tím také tělesný stud.

Čím větší je tento stud, tím *ušlechtilejší* je pud, a tím výše stojí také duchovní člověk. Více nebo méně výrazný tělesný stud pozemského člověka je okamžitým *měřítkem pro jeho vnitřní duchovní hodnotu!* Toto měřítko je neklamné a každému člověku snadno poznatelné. Se zadušením nebo odstraněním vnějšího pocitu studu je také současně vždy zadušen mnohem jemnější a zcela jinak uzpůsobený pocit duševního studu a tím se stává vnitřní člověk bezcenný.

Je to neklamným znamením hlubokého pádu a jednoznačného úpadku, když se lidstvo chce za předstírání pokroku „povznést“ nad klenot pocitu studu, přínosného v každém směru! Ať již to je pod pláštíkem sportu, zdravotnické péče, módy, výchovy dětí, nebo za mnohých jiných, k tomu vítaných výmluv. Záhuba a zřícení se jsou pak nezadržitelné, a jen hrůza největšího druhu může přinést uvědomění si toho ještě jednotlivcům, ze všech těch, kteří se nechali na takovou cestu bezmyšlenkovitě zatáhnout.

Od okamžiku, kdy nastalo přirozené vypuzení vychází najevo také s putováním takového duchovního zárodku skrze bytostné a hmotné dalšího stvoření nejen jedna, nýbrž vždy stále více naléhavých potřeb bytí v těchto nižších kruzích stvoření k jejich dalšímu vývoji a povznesení, které nejen zpětně posilují a utvrzují tento zárodek v jeho vlastním vývoji k sebeuvědomění, nýbrž to teprve vůbec umožňují.

Je to mocné tvoření a tkání, tisícero násobně do sebe vpletené, avšak navzdory veškeré živé samočinnosti nutně logicky do sebe zapadá ve svém vzájemném působení tak, že jedna jediná pouť takového duchovního zárodku až k jejímu dokončení se jeví jako část nádherně zbarveného koberce, vytvořeného cílevědomou rukou umělce, buď ve vzestupném sebeuvědomění, nebo vedoucí dolů do následného rozkladu k ochraně druhých.

V zázračném díle stvoření spočívá tak mnoho tiše a jistě pracujících zákonů, že by se o každém z tisícerych dějů v bytí člověka mohlo podat celé pojednání, avšak které by se opět zpětně sbíhaly v jeden základní rys: *K dokonalosti Stvořitele jakožto východiska, jehož vůle je živoucí tvůrčí Duch. Duch Svatý! Všechno duchovní je však jeho dílem!*

Protože člověk pochází z tohoto duchovně bytostného díla, tak nese v sobě částku tohoto ducha, která sice s sebou přináší sílu svobodného rozhodnutí a tím odpovědnost, avšak není totožná se samotným Božstvím, jak se to často falešně předpokládá a prohlašuje.

Veškeré působení, jímž jakožto přírodní zákon tak pomocně a podporujícím pracuje Boží vůle ve stvoření se pak musí tomu, kdo vědomě přehlíží celek zformovat v jediný, sladěný a

jásavý zpěv. V jeden jediný cit díky a radosti přitékající v milionech průplavů k tomuto východisku.

Věčně se ve stvoření opakující vývoj, který s sebou přináší příslušné vypuzení duchovního zárodku z ráje při určité zralosti, jeví se také viditelně pozemskému zraku ve všech věcech pozemských událostí, protože všude se zrcadlí stejné dění.

Toto v přirozeném vzniku se vyvíjející vypuzení lze také nazvat dějem samočinného odloučení. Přesně jako když zralé jablko nebo jakýkoliv zralý plod padá ze stromu, aby se pod tvůrčí vůlí rozpadem uvolnilo semeno, které *teprve pak* vnějšími vlivy, které na ně bezprostředně působí, *roztrhne* obal, aby se stalo zárodkem a něžnou rostlinou. A stane se odolnou opět jen za deště, větru a svitu slunce, a může také jen takto zesílit v strom. Tím je vypuzení zralého duchovního zárodku z ráje nutným následkem vývoje, stejně jako je také bytostné, hmotné a nakonec pozemské stvoření v základních rysech jen následkem stvoření duchovně - bytostného, přičemž se sice základní rysy vlastního stvoření neustále opakují, avšak vždy s nutnými rozdíly tak, že se působení jeví odlišně podle bytostného a hmotného druhu. Také v hrubohmotné pozemském následuje po průchodu všeho duchovně – bytostného opět vypuzení duše, jakmile k tomu nadejde čas zralosti. To je pozemská smrt, která znamená samočinné vypuzení nebo odloučení od hrubohmotného a tím zrození do jemnohmotného. Také při tom jakoby padalo ovoce ze stromu. Při klidném počasí jen zralé, avšak při vichru a bouřích i nezralé. Zralým ovocem jsou ti, jejichž přechod děje se s dozrálým vnitřním semenem pro jemnohmotný onen svět v pravou hodinu. Tito jsou duchovně „připravení“ pro onen svět, a proto tam zapustí rychle kořeny a mohou bezpečně růst vzhůru.

Nezralým ovocem jsou však ti, jejichž odpadnutí nebo smrt se spojeným s tím rozkladem doposud chránícího hrubohmotného těla, odkryje semeno *ještě nedozrálé* pro onen svět a tudíž předčasně všem vlivům vydané napospas, čímž musí buď nutně zakrhnout nebo je nuceno dozrávat, než v půdě onoho světa (poměrech) zakoření (sžije se) a tím může vyrůstat.

Tak jde to vždy dál. Z jednoho vývojového stupně ke stupni dalšímu, pokud mezi tím nenastane hnilobný proces, který nedostatečně zralé semeno rozloží, čímž jako takové zanikne, a s ním přirozeně také v něm spočívající živoucí vzrůst v samostatný, plodný strom, který může dál spolupůsobit v dalším vývoji.

Člověk, který se pozorně dívá kolem sebe, může ve svém nejbližším okolí často přesně pozorovat základní obraz veškerého dění ve stvoření, protože se v nejmenším zrcadlí vždy také to největší.

Jako nejbližší tomuto duchovně – bytostnému ráji následuje směrem dolů říše všeho *bytostného*. Samotné bytostné dělí se opět na dvě části. Jako první je *vědomě – bytostné*. Toto sestává z elementárních a přírodních bytostí, k nimž patří elfové, gnomové, atd. Tyto elementární a přírodní bytosti byly nutnou přípravou k dalšímu vývoji na cestě k vytvoření hmotnosti; neboť hmotnost mohla vzniknout jen ve spojení s bytostným.

Elementární a přírodní bytosti musely tvořivě spolupůsobit ve vznikající hmotnosti, jak se to děje ještě i dnes.

Jako druhé v říši bytostného je *nevědomě – bytostné*. Z tohoto nevědomě – bytostného pochází život zvířecí duše. *(Přednáška č. 49: „Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem“) Zde je třeba dbát na rozdíl mezi říší duchovně – bytostného a říší bytostného. Pouze všechno *duchovní* v sobě nese od prvopočátku svobodné rozhodnutí, které jako následek přináší také odpovědnost. Avšak u níže stojícího bytostného tomu tak není.

Dalším následkem vývoje byl pak vznik hmotnosti. Tato se dělí na *jemnohmotnost*, která sestává z mnoha oddílů, a na *hrubohmotnost*, která začíná nejjemnější mlhovinou a je pozemskému zraku viditelná! Avšak na ráj na zemi jakožto nejzazším výběžku hrubohmotnosti, nelze ani pomyslet. Jednou má na zemi nastat odlesk skutečného ráje, pod

vládou Syna Člověka, na počátku říše tisíce let, a při tom má také současně vzniknout pozemský obraz hradu Grálu, jehož vzor stojí na nejvyšším vrcholu skutečného ráje, jako doposud jediný opravdový chrám Boží.

53. Já jsem Pán, tvůj Bůh!

Kde jsou lidé, kteří toto nejvyšší ze všech přikázání skutečně naplňují? Kde je kněz, který mu učí čistě a pravdivě?

„Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy vedle mě!“ Tato slova jsou dána tak jasně, tak *bezpodmínečně*, že by nesmělo být vůbec žádné odchylky! Také Kristus opakovaně na ně poukazoval s velkou jasností a ostrostí. O to politováníhodnější je to, že miliony lidí jdou nevšimavě kolem nich a oddávají se kultům, které stojí příkře proti tomuto nejvyššímu ze všech přikázání. To nejhorší při tom všem je, že tohoto přikázání svého Boha a Pána nedbají ani zbožně horliví, v bludné domněnce, že Boha v tomto zjevném porušení jeho přikázání ctí, a jemu se líbí!

Tato velká chyba může být udržována živou pouze ve slepé víře, při které je vyloučeno každého zkoumání; neboť slepá víra není nic jiného než bezmyšlenkovitost a duchovní lenost takovýchto lidí, kteří se jako lenoši a ospalci pokouší co nejdále odsunout probuzení a vstávání, protože s sebou přináší povinnosti, jejichž plnění se bojí. Každá námaha jeví se jim jako hanebnost. Vždyť je přece mnohem pohodlnější nechat za sebe pracovat a myslet jiné.

Avšak kdo za sebe nechá myslet jiné, dává jim nad sebou moc, ponižuje sám sebe na otroka a činí se tím nesvobodný. Bůh však člověku dal sílu svobodného rozhodnutí, dal mu schopnost myslet, cítit, a musí za to všechno přirozeně obdržet i vyúčtování toho, co tato schopnost svobodného rozhodování má za následek! Chtěl tím *svobodné* lidi a ne otroky!

Je smutné, když se člověk z lenosti činí pozemským otrokem, avšak strašlivé jsou následky, jakmile se *duchovně* znehodnocuje tak, že se stává tupým přívržencem učení, která odporují přesným přikázáním jejich Boha. Nic jim neprospívá, když se pokouší uspat tu a tam se probouzející pochybnost s výmluvou, že největší odpovědnost musí nést ty osoby, které do učení vnesly odchylky. To už je samo o sobě správné, avšak kromě toho je zvlášť každý jedinec odpovědný za všechno, co on sám myslí a dělá. Nezkráceně, a nemůže mu z toho být nic prominuto.

Kdo neuplatňuje v plném a jemu možném rozsahu darované mu schopnosti citění a myšlení, ten se provinuje!

Není to hřích, nýbrž povinnost, aby každý při probouzející se zralosti, vlivem nastupující plné odpovědnosti za sebe sama, také začal přemýšlet o tom, čemu byl až doposud učen. Nemůže-li své citění uvést do souladu s čímkoliv z toho, tak to také nemá slepě přijímat jako správné. Škodí si tím jen sám sobě, jako při špatném nákupu. Čeho se nemůže přidržet z přesvědčení, toho má zanechat; neboť jinak bude jeho myšlení a jeho konání pokrytectvím.

Ten, kdo to či ono skutečně dobré opomíjí, protože to nemůže chápat, není ještě zdaleka tak zavrženíhodný jako ti, kteří se bez přesvědčení oddávají kultu, jemuž vůbec nerozumí. Veškeré jednání a myšlení vzešlé z takového nepochopení je prázdné, a z takovéto prázdnoty samozřejmě nenastává žádné dobré vzájemné působení, protože v prázdnotě nespočívá žádná *živá* půda k něčemu dobrému. Tím se to stává pokrytectvím, které je rovno rouhání, protože se tím Bohu předstírá něco, co chybí. Chybí tu živé citění! To činí toho, kdo to dělá, opovrženým a zavrženým!

Miliony lidí, kteří nyní v bezmyšlenkovitosti vzdávají úctu věcem, které přímo odporují Božím přikázáním, jsou bezpodmínečně spoutáni vzdor snad existující horlivosti a jsou zcela odříznuti od duchovního vzestupu.

Jen svobodné přesvědčení je živé a může následně také živoucí vytvářet! Takové přesvědčení se může probudit jen ostrým zkoumáním a vnitřním procítěním. Kde existuje to nejmenší nepochopení, nemluvě vůbec o pochybnosti, tam nemůže nikdy povstat přesvědčení.

Jen úplné pochopení bez mezer je totožné s přesvědčením, které jedině má duchovní hodnotu!

Je přímo bolestné pozorovat, když se v kostelech davy bezmyšlenkovitě křížují, klaní a klekají. Takovéto automaty nesmí být počítány mezi myslící lidi. Znamení kříže je znamením Pravdy, a tím znamením Boha! Vínu si na sebe nakládá ten, kdo používá tohoto znamení Pravdy, zatímco jeho nitro není v okamžiku použití současně ve všech směrech pravdivé, a pokud celé jeho cítění není úplně zaměřeno na bezpodmínečnou Pravdu. Takovým lidem by bylo stokrát lépe, kdyby zanechali tohoto křížování, a ponechali si je pro chvíle, ve kterých je celá jejich duše zaměřená na Pravdu, tedy také na samotného Boha a jeho vůli; neboť Bůh, jejich Pán je Pravda.

Avšak modloslužba a otevřené porušení nejsvětějšího ze všech přikázání jejich Boha je to, když prokazují nějakému symbolu poctu, která náleží jen samotnému Bohu!

„Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy vedle mne!“ je řečeno zřetelně. Stručně, zřetelně a jasně, bez připuštění i té nejmenší odchylky. Také Kristus obzvláště poukazoval na toto nutné dodržování. Nazýval ho úmyslně a označoval právě před farizeji nejvyšším zákonem, to znamená, takovým zákonem, který nesmí být za žádných okolností porušen nebo pozměněn. Toto označení současně také říká, že všechno další dobro a všechna další víra nemůže získat úplnou hodnotu, když tento nejvyšší zákon není nezkráceně dodržován! Že dokonce na tom *všechno* závisí!

Pozorujme například jednou zcela bez předsudků uctívání monstrance! Pro mnohé lidi v tom spočívá rozpor vůči jasnému nejvyššímu přikázání.

Očekává člověk, že jeho Bůh sestoupí do této vyměnitelné hostie, jako vyjádření toho, že se jí prokazují Božské pocty? Nebo že Bůh s posvěcením takové hostie je nucen sestoupit? Jedno je stejně tak nemyslitelné, jako druhé. Avšak právě tak málo se může skrze takovéto posvěcení vytvořit bezprostřední spojení s Bohem; neboť cesta k tomu není tak jednoduchá a tak snadná. Lidé a vůbec lidští duchové, nemohou po ní jít až ke konečnému cíli.

Pokud se nějaký člověk sklání před sochou vyřezanou ze dřeva, jiný před sluncem, třetí pak před monstrancí, tak se tím každý provinuje proti nejvyššímu zákonu Božímu, *jakmile v tom spatřuje Božství*, tedy samotného živoucího Boha, a tudíž od toho očekává bezprostřední Boží milost a požehnání! V takovéto falešné domněnce, očekávání a pocitování spočívalo by *skutečné* porušení, nezakrytá modloslužba!

A takovéto modloslužby jsou prováděny často horlivě stoupenci mnohých náboženství, třebaže různými způsoby.

Každý člověk, který plní povinnost vážného myšlení, vznikající skrze jeho schopnosti, *musí* však při tom dojít k rozporu, který může dočasně násilně přehlušit jen nepravostí slepé víry, stejně jako povaleč, který zanedbává své denní povinnosti spánkem nečinnosti. Avšak vážný člověk bude bezpodmínečně cítit, že má hledat v první řadě *jasnost* ve všem, co mu má být svaté!

Jak často Kristus vysvětloval, že lidé by měli podle jeho učení *žít*, aby si z něho mohli brát užitek, to znamená tak, aby mohli dojít k duchovnímu vzestupu a k věčnému životu. Ve slovech „věčný život“ je však již vyjádřená duchovní *živoucnost*, ne však duchovní lenost. Poukazem na *žití* jeho učení výslovně a zřetelně varovat před tupým přijímáním tohoto učení, jako něčím falešným a bezcenným.

Prožívat se může přirozeně jen v přesvědčení, nikdy jinak. Avšak přesvědčení vyžaduje úplné pochopení. Pochopení zase silné uvažování a vlastní zkoumání. Nauky se musí odvažovat vlastním cítěním. Z toho samo sebou vyplývá, že slepá víra je úplně falešná. Avšak všechno falešné může vést snadno k záhubě a k sestupu, nikdy však ke vzestupu. Vzestup je totožný s osvobozením se od veškerého tlaku. Pokud ještě někde tíží tlak, nemůže být ani řeči

o osvobození nebo vykoupení. Neporozumění je však tlak, který se neuvolní dříve, než je odstraněno místo tlaku nebo mezera následkem úplného porozumění.

Slepá víra vždy zůstane totožná s neporozuměním, nemůže proto být nikdy přesvědčením, tudíž ani žádným osvobozením, a nepřináší žádné vykoupení! Lidé, kteří se omezí ve slepé víře, nemohou být duchovně živí. Rovnají se mrtvým a nemají žádnou hodnotu.

Začne-li člověk správně myslet, a všechny události klidně a pozorně sledovat a logicky k sobě řadit, tak dojde sám od sebe k přesvědčení, že Bůh ve své dokonalé čistotě a podle své vlastní tvůrčí vůle *nemůže k zemi!*

Bezpodmínečná čistota a dokonalost, tedy právě Božství, vylučuje sestup do hmoty. Rozdíl je příliš velký, než aby bylo bezprostřední spojení vůbec možné, aniž by se důkladně vytvořily k tomu nutné přechody, které podmiňují mezi nimi ležící bytostné a hmotné druhy. Avšak vyhovění nutnosti těchto přechodů může nastat jen skrze vtělení, jak se to stalo u Syna Božího!

Protože „odešel k Otcí“, tedy zpět do svého původu, tak je také opět v Božském a je tím tak zcela oddělen od pozemského.

Výjimka v tom by znamenala odbočení tvůrčí Boží vůle, a poukazovala by na nedostatek dokonalosti.

Avšak protože je dokonalost neodlučitelná od Božství, tak nezůstává žádná jiná možnost, než aby byla také tvůrčí vůle dokonalá, což je totožné s nemožností odbočení. Kdyby lidé byli rovněž dokonalí, tak by museli a mohli z přirozenosti věcí jít vždy přesně stejnou cestou těch druhých.

Jen nedokonalost může připustit rozdíl!

Právě v plnění dokonalých Božích zákonů je Synu Božímu po jeho „odchodu k Otcí“ odebrána možnost, aby byl osobně ve hmotnosti, tedy aby sestoupil k zemi. Ne bez vtělení, podle zákonů stvoření!

Z těchto důvodů musí každé Božské uctívání nějaké hmotné věci na zemi být totožné s porušením nejvyššího zákona Božího; protože Božské pocty směřují náležitě jen živému Bohu, a tento nemůže být právě následkem svého Božství na zemi.

Avšak hrubohmotné tělo Syna Božího muselo rovněž důsledkem dokonalosti Boží v jeho tvůrčí vůli být čistě pozemské, a nesmí být proto také označováno za Božské nebo na něj tak nahlíženo.*(Přednáška č. 58: „Vzkříšení pozemského těla Kristova“)

Všechno, co s tím stojí v rozporu, logicky dosvědčuje pochybnosti o bezpodmínečné *dokonalosti Boží* a tudíž musí být falešné! To je nezpochybnitelné a neomylné měřítko pro pravou víru v Boha.

Něco jiného je čistá symbolika. Každý symbol naplňuje povzbudivě svůj dobrý účel, pokud je za *takový* opravdu pokládán; neboť pohled na něj pomáhá velmi mnohým lidem k většímu a ucelenějšímu soustředění. Mnohému tak připadá snazší, zaměřit při spatření symbolu svého náboženství svoje myšlenky nezkaleněji na Stvořitele, lhostejno, pod kterým jménem je pro něj srozumitelný. Bylo by proto falešné, pochybovat o vysoké hodnotě náboženských zvyků a symboliky, avšak nesmí se jen při tom nic vystupňovat až ke zbožňování a *fyzickému* uctívání předmětů.

Protože samotný Bůh nemůže přijít na zemi do hrubohmotnosti, tak je uloženo člověku samému, aby nastoupil cestu až k duchovně – bytostnému, z něhož pochází. A *tuto cestu ukázat*, sestoupilo Božství dolů skrze vtělení, protože v Božství samotném spočívá prasíla, z níž může plynout živé Slovo. Avšak člověk si nesmí představovat, že Božství na zemi zůstalo proto, aby každému člověku, jakmile ho jen napadne, byla udělena milost, zcela zvláštním

způsobem. K dosažení milosti jsou neúprosné Boží zákony ve stvoření, a jedině jejichž bezpodmínečné dodržování může milost přinést! Kdo chce ke světlým výšinám, necht' se podle toho řídit!

Nikdo nemá porovnávat dokonalého Boha s pozemským králem, který ve svém nedokonalém lidském uvažování může udělit libovolnou milost při rozsudcích vyslovených jeho soudci, kteří jsou s ním stejného druhu. *Něco takového není v souladu s dokonalostí Stvořitele a jeho vůlí, tvořící s ním jednotu!*

Lidský duch si má konečně zvykat na myšlenku, že se má sám a cele energicky pohnout, aby obdržel milost a odpuštění, a tím konečně plnil své povinnosti, které líně přehlíží. Má se vzchopit a sám na sobě pracovat, pokud nechce klesnout do temnoty zavržených! Spoléhat se na svého spasitele znamená, spoléhat se na jeho slova. Skutkem učinit živým to, co řekl! *Nic jiného nemůže pomoci!* Prázdna víra mu nijak neprospěje. Věřit v něj neznamená nic jiného, než věřit jemu. Beznadějně je ztracen každý, kdo se usilovně nenamáhá šplhat po provazu, který mu byl skrze Slovo Syna Božího dán do ruky!

Pokud člověk skutečně chce mít svého Spasitele, tak se již musí konečně vzchopit k duchovní čilosti a práci, která nesměruje jen k pozemským výhodám a požitkům, a musí se snažit vzhůru, k němu. Nesmí troufale očekávat, že on sestoupí k němu dolů. Cestu tam, poskytuje mu Slovo. Bůh neběhá žebravě k lidstvu, když si toto vytvoří o něm falešný obraz, a tím se od něj odvrací a jde falešnými cestami. Tak pohodlné to není. Avšak protože takovýto nesmyslný názor u mnohých lidí zdomácněl, bude se muset lidstvo nejprve opět učit *obávat* se svého Boha, přičemž pozná v nevyhnutelném vzájemném působení pohodlné nebo mrtvé víry, že jeho vůle stojí pevně v dokonalosti a nenechá se ohnout. Kdo se nevradí do Božích zákonů, bude poškozen nebo zcela zničen, jak se to nakonec musí stát těm, kteří holdují takovéto modloslužbě a prokazují Božskou poctu tomu co není Božské! Člověk musí dospět k poznání: *Spasitel na něj čeká, avšak nejde si pro něj!*

Víra, nebo lépe řečeno blud, který v sobě nese největší část lidstva, *musel zklamat* a dokonce vést do nouze a do zkázy, *protože je mrtvý* a nechová v sobě žádný život!

Jako Kristus kdysi očistil chrám od směnárníků, *tak* musí být nejdříve lidé vybičováni z veškeré lenosti svého myšlení a cítění vůči svému Bohu! Necht' klidně dál spí ten, kdo nechce jinak, a rozvaluje se pohodlně na měkké podušce sebeklamu, že věří správně, když málo přemýšlí, a že hloubání je nakonec hříšné. Strašné bude jeho probuzení, které mu je blíže, než tuší. Bude mu pak naměřeno podle jeho lenosti!

Jak může člověk, který věří v Boha, o jehož podstatě a velikosti přemýšlel, a který především ví, jak dokonalá je Boží vůle spočívající ve stvoření jakožto pracující přírodní zákony, očekávat, že mu mohou být zcela proti těmto Božím zákonům bezpodmínečného vzájemného působení, odpuštěny jeho viny skrze nějaké uložené pokání. Samotnému Stvořiteli by to nebylo možné; neboť z jeho *dokonalosti* vzniklé zákony stvoření a vývoje, a nesou v sobě, ve svých účincích, jedinou a dokonale samočinně působící odměnu nebo trest, skrze zraní a sklizeň dobrého nebo špatného osiva lidského ducha v nezměnitelné spravedlnosti.

Cokoliv Bůh chce, každý jeho nový akt vůle musí v sobě nést stále znovu dokonalost, a nemůže tudíž také přinést tu nejmenší odchylku od dřívějších aktů vůle, nýbrž s nimi musí souhlasit ve všech směrech. Všechno, ale vůbec všechno musí jít vlivem dokonalosti Boží stále znovu stejnými cestami. Jiné odpuštění než skrze plnění Božích zákonů, které spočívají ve stvoření, a skrze něž musí každý lidský duch projít, pokud se chce dostat do říše Boží, je tedy věci nemožnou, a tudíž i také každé bezprostřední odpuštění.

Jak může člověk při určitém přemýšlení očekávat nějaké odchylky? Bylo by to přece vyslovené zmenšování jeho dokonalého Boha! Když Kristus ve svém pozemském životě řekl

tomu či onomu: „Tvoje viny jsou ti odpuštěny“, tak to bylo zcela správné; neboť ve vážné prosbě a pevné víře je záruka, že dotyčný člověk bude v budoucnu žít podle učení Krista, a tím musí dosáhnout odpuštění viny, protože se tím správně vřadil do Božích zákonů stvoření a již více nejedná proti nim.

Jestliže člověk ukládá někomu jinému pokání podle svého uvážení, aby pak jeho viny prohlásil za vyřízené, tak tím klame sebe a také toho, kdo u něj hledá pomoc, lhostejno, zda vědomě nebo nevědomě, a tím se bez rozpaků staví daleko nad samotné Božství!

Kdyby však lidé chtěli brát svého Boha *přirozeněji*! Toho, jehož akt vůle nejprve vytvořil živou přírodu. Takto si však dělají ve slepé víře jen prelud z něj, který přece není nijak menší, než kým jest. Právě v přirozené dokonalosti nebo dokonalé přirozenosti jakožto prapůvodu všeho bytí, jakožto východisku všeho živoucího je Boží velikost tak mocná a pro lidské duchy nepochopitelná. Avšak ve větách mnohých učení spočívá často tak násilné překrucování a zmatek, čímž je člověku jakákoliv čistá víra zbytečně ztížena a mnohdy zcela znemožněna, protože při tom musí postrádat jakoukoliv přirozenost. A kolik neuvěřitelných rozporů skrývají mnohá učení!

Často v sobě nesou jako základní myšlenku všemoudrost a dokonalost vůle a z ní vycházející Slovo Boží! V tom však musí spočívat přirozeně také ani o vlas neposunutelná *nezměnitelnost*, protože dokonalost není jinak myslitelná. Jednání mnohých nositelů náboženství však ukazuje *pochybnosti* o vlastním učení, protože s nimi stojí v bezprostředním rozporu a jejich základy svými skutky zjevně odmítají! Například zpověď s následným pokáním, obchod s odpustky za peníze nebo modlitby, které mají mít za následek okamžité odpuštění viny, a jiné tyto podobné zvyklosti jsou přece při klidném uvažování popřením Boží vůle, spočívající ve stvoření. Kdo neskáče v myšlenkách do něčeho, co se kolísavě vznáší, nemůže v tom najít nic jiného, než bezpodmínečné snižování dokonalosti Boží.

Je zcela přirozené, že tento lidsky mylný předpoklad, možnosti nabízení odpuštění hříchů, a jiné podobné útoky proti dokonalosti Boží vůle, musí vést k hrubým nešvarům. Jak dlouho ještě potrvá tato pošetilst, která se domnívá, že může takto špinavě obchodovat se spravedlivým Bohem a jeho nezměnitelnou vůlí!

Jestliže Kristus jakožto Syn Boží řekl kdysi svým učedníkům: „*Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny*“, tak se to nevztahovalo na všeobecné a svévolné oprávnění takto jednat.

To by přece bylo totožné s převrácením Boží vůle v neposunutelné síle vzájemného působení, které v sobě nese odměnu a trest v neúplatné, tedy Boží a tím dokonalé a živě působící spravedlnosti.

Bylo by to připuštění jejího podlomení.

To by Ježíš nebyl mohl nikdy udělat a také nikdy neudělal, neboť přišel zákony „naplnit“ a ne rušit!

Těmito slovy měl na mysli zákonitý děj, spočívající ve vůli Stvořitele, že člověk může jinému člověku odpustit *to, co zlého mu tento osobně učinil*! Jako postižený má právo a také moc k odpuštění; neboť upřímným prominutím ulamuje se hrot a ubírá síla karmě vznikající ve vzájemném působení, a v takovémto živoucím ději spočívá současně i skutečné odpuštění.

To může také vycházet *jen* od dotčené osoby samotné, vůči původci nebo pachateli, jinak ne. Proto v odpuštění spočívá tak mnoho požehnání a osvobození, jakmile je upřímně myšleno a cítěno.

Kdo není bezprostředním podílníkem, je z vláken vzájemného působení z přirozeností věcí vyloučen a není schopen živě, tedy účinně zasáhnout, protože není zapojen. V takovýchto případech je mu možná jen *přímiluva*, jejíž účinky však závidí od duševního stavu těch, kteří jsou do příslušných věcí bezprostředně zapleteni. On sám však musí zůstat mimo

to, a nemůže proto přinést také odpuštění. *To spočívá jedině ve vůli Boha*, která se ukazuje v zákonech spravedlivého vzájemného působení, a proti nimž on sám by nemohl nikdy jednat, protože jsou z jeho vůle od počátku dokonalé.

Ve spravedlnosti Boží spočívá, že cokoliv se stalo nebo se děje, *může odpustit jen poškozený*, na zemi nebo později v jemnohmotném světě, jinak musí tíže vzájemného působení zasáhnout původce, s jehož účinky je však potom vina odstraněna. Avšak tyto účinky přinesou pak současně s sebou také nějakým způsobem odpuštění postiženého, který je do účinku zapleten, nebo postižený s ním. Protože však spojovací vlákna zůstávají tak dlouho nerozuzlena, není to jinak možné. To není výhodou jen pro původce, nýbrž i pro postiženého, protože ten by bez poskytnutí odpuštění stejně tak nemohl dojít ke Světlu. Neúprosnost by ho od toho zdržovala.

Tak není nikdo schopen odpustit cizí vinu, při které není osobně postiženým. Zákon vzájemného působení by zůstal neovlivněn vůči všemu, co není s ním propleteno živými vlákny, které může mít za následek jen bezprostřední postižení samotné. Polepšení je jedinou živou cestou k odpuštění. *(Přednáška č. 6: „Osud“)

„Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy vedle mně!“ by mělo zůstat vypáleno plamenným písmem v každém lidském duchu jako přirozená ochrana proti jakémukoliv modlářství!

Kdo skutečně uznává Boha v jeho velikosti, musí pociťovat všechny úchylné činy jako rouhání.

Člověk může a má jít ke knězi, aby dostal *poučení*, pokud je tento schopný k tomu je skutečně dát. Když však někdo žádá snižování dokonalosti Boží nějakým jednáním nebo falešným smýšlením, tak se má od něj odvrátit; neboť *služebník* Boží není současně Božím *zplnomocněncem*, který by mohl mít právo něco žádat nebo povolovat v jeho jménu.

Také v tom je zcela přirozené a jednoduché vysvětlení, které bez okolků ukazuje správnou cestu.

Zplnomocněnec Boha nemůže být z přirozenosti věci vůbec žádný člověk, ledaže by přicházel bezprostředně z Božství, tedy sám nesl Božství v sobě! Jedině v tom může spočívat plná moc.

Avšak protože člověk není Božský, tak je také nemožná taková věc, aby mohl být zplnomocněncem nebo zástupcem Boha. Moc Boží nemůže být svěřena žádnému člověku, *protože Boží moc spočívá jedině v Božství samotném!*

Tato logická skutečnost samočinně a úplně vylučuje ve své bezpodmínečné jednoduchosti také každou *lidskou volbu* nějakého pozemského místodržitele Boha nebo *vyhlášení nějakého Krista*. Jakémukoliv pokusu o to musí být z tohoto důvodu vtisknuta pečeť nemožnosti.

V takovýchto věcech tudíž nemůže přicházet v úvahu ani zvolení ani vyhlášení člověkem, nýbrž jen *bezprostřední vyslání* od samotného Boha.

Lidské názory nemají při tom žádný vliv. Ty byly naopak po *všech* dosavadních událostech *vždy daleko od skutečnosti* a nestály ve shodě s Boží vůlí. Pro myslící lidi je nepochopitelné s jak chorobným vyvyšováním se lidé pokoušejí stále znovu přesahovat svou vlastní hodnotu. Oni, kteří ve svém nejvyšším zdokonalení mohou dosáhnout právě jen *nejnižší* stupeň vědomého ve věčně duchovně – bytostném! Při tom se právě dnes velký počet pozemských lidí ve svém myšlení a cítění, jen velmi málo liší od nejvýše vyvinutých zvířat, kromě velkého rozumu.

Jako hmyz hemží se a lezou usilovně jeden přes druhého, jakoby platilo, že v horlivé honbě a štvanci lze dosáhnout nejvyššího cíle. Avšak jakmile se jejich cíl blíže a podrobně pozoruje, velmi brzy se ukazuje prázdnota a nicotnost horečného úsilí, které skutečně není

hodno takovéto horlivosti. A z chaosu tohoto hemžení pozvedá se šílená pýcha, že je možné Božího vyslance volit, uznat za pravého nebo ho odmítnout. V tom by přece spočívalo posuzování toho, co nemohou být schopni nikdy pochopit, pokud se tento výše stojící k nim neskloní, aby se učinil srozumitelným. Nyní se všechno odvolává na vědu, rozum a logiku a při tom se přijímají nejhrubší nesmyslnosti, které spočívají v tak mnohých proudech této doby.

Pro tisíce lidí nemá význam o tom ztrácet slova. Jsou tak zabráněni do svých vědomostí, že ztratili veškerou schopnost, prostě a jednoduše o něčem přemýšlet. Ta platí jen těm, kteří si mohli zachovat tolik přirozenosti, že rozvíjejí vlastní zdravou schopnost úsudku, jakmile je jim k tomu poskytnuto vodítko. Kterí se slepě nepřiklání jednou k tomu a po druhé k onomu módnímu proudu, aby pak při prvních vyjádřených pochybnostech těch, co jsou nevědomí, zase stejně tak rychle odpadli.

Není třeba se přece mnoho namáhat, aby se při klidném přemýšlení došlo k poznání, že z podstaty druhu nemůže povstat jiný druh, který nemá s prvním nic společného. K takovému poznání stačí prostě znalosti přírodní vědy. Protože však výběžky přírodních zákonů v hrubohmotném světě přichází z živoucího prapůvodu, z Boha, tak je jasné, že ve stejně neochvějně logice a přesnosti musí být k nalezení na dalších cestách k němu, dokonce ještě čistší a jasnější, čím blíže jsou východisku.

Stejně tak jako nemůže být do zvířete na zemi vsazen duch člověka, tak aby se tím mohlo živé zvíře stát člověkem, právě tak nemůže být do člověka vsazeno Božské. Nikdy se nemůže vyvinout něco jiného, než to, co s sebou přináší *původ*. Původ sice ve vývoji připouští formování a seskupování rozličných druhů, jak je možné zjistit roubováním stromů nebo při křížení, avšak právě ty nejpodivuhodnější výsledky musí zůstat v rámci základních látek daných původem.

Směšování mezi pozemským člověkem a zvířetem se může odehrávat výlučně v mezích *hrubohmotných* těl, protože mají svůj původ ve stejné hmotnosti. Vnitřní původ člověka a zvířete je však nepřeklenutelný. *(Přednáška č. 49: „Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem“)

Je nemožné vnést dovnitř druhu nebo z něj vynést ven něco, co stojí nad jeho vlastním původem, co v něm tedy nebylo obsaženo, jak tomu je u rozdílu mezi duchovním původem člověka a Božstvím. *(Přednáška č. 51: „Duch“)

Kristus, jakožto Syn Boží přišel z Božsky – bezbytošného; nesl v sobě Božství ze svého původu. Avšak i jemu by bylo nemožné, přenést toto živoucí Božství na jiného člověka, který může pocházet jen z duchovně – bytošného. Tudíž také nemohl nikoho *zplnomocnit* k úkonům, které poskytuje jedině Božství, jako například odpouštění hříchů. To může nastat *jen* v účinku přesně a samočinně se odvažujícího vzájemného působení, které je základem *Boží* vůle, spočívající ve stvoření, v níž samočinně žije nezměnitelná spravedlnost Stvořitele, v dokonalosti, která je lidským duchům nepochopitelná.

Plná moc Syna Božího udělená lidem se mohla vztahovat výlučně na takové věci, které odpovídají původu lidských duchů jsou lidské, nikdy ne Božské!

Samozřejmě lze také původ člověka nakonec logickým způsobem odvodit od Boha, avšak *nespočívá v samotném Bohu*, nýbrž *mimo* Božství, a proto člověk pochází z Boha jen *nepřímo*. *V tom je velký rozdíl.*

Plná moc, která například patří k úřadu místodržitele, by mohla spočívat *samočinně jen* ve stejném *bezprostředním* původu. To může být komukoliv srozumitelné, protože zplnomocněnec musí mít veškeré schopnosti zplnomocnitele; aby mohl působit na jeho místě nebo v jeho úřadě. Zplnomocněný by proto musel přicházet *bezprostředně* z Božsky – bezbytošného, jak tomu bylo u Krista.

Podniká-li to přesto nějaký člověk, i když v dobré víře, tak vyplývá opět z přirozené podstaty věcí to, že jeho ustanovení nemůže mít žádnou rozsáhlou působnost a žádný život, než *čistě pozemské*. Avšak ti, kteří v něm vidí více, následují tím omyl, který se jim jako takový objasní teprve po odloučení, a celý jejich pozemský čas pro vzestup zůstává ztracen. Jsou to zbloudilé ovce, které následují falešného pastýře.

Stejně jako tento nejvyšší zákon: „Já jsem Pán, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy vedle mně“, se v nepochopení velmi často přestupují a nedodržují také jiné zákony.

A přece nejsou přikázání ve skutečnosti ničím jiným než vysvětlením Boží vůle, která ve stvoření spočívá od počátku, a kterou nelze obcházet ani o vlások.

Jak pošetilou je po této úvaze zásada tak mnohých lidí, která je v rozporu s jakoukoliv Boží myšlenkou, jakoukoliv dokonalostí, že „*účel světí prostředky*“! Jaký šílený zmatek by asi musel být v zákonech Boží vůle, pokud by takto mohly být posunovány. Kdo si může učinit také alespoň malou představu o dokonalosti, tomu nezbude nic jiného, než takovouto nemožnost ihned odmítnout. Jakmile se člověk snaží si zformovat *pravý* obraz o Boží *dokonalosti*, tak mu to může sloužit jako hlavní opora ke snazšímu chápání všech věcí ve stvoření! Mít vědění o Boží dokonalosti a mít ji stále na zřeteli, je klíčem k pochopení Božího díla, k němuž náleží také člověk samotný.

Pak pozná nutící sílu a vážnou výstrahu slov: „Bůh se nenechá posmívat!“. Jinými slovy: Jeho zákony se naplňují nebo projevují nezměnitelně. On ponechává běžet soukolí tak, jak to ustanovil na počátku stvoření. Človíček na tom nic nezmění. Snaží-li se o to, tak může nanejvýš dosáhnout toho, že všichni ti, kteří ho slepě následovali, s ním budou roztrháni. Nijak mu neprospěje, pokud tomu *věří* jinak.

Požehnání může vzejít jen tomu, kdo se úplně a zcela vřadí do vůle Boží, která nese stvoření ve svých přírodních zákonech. Toho je schopen jen ten, kdo je správně zná.

Učení, která vyžadují slepou víru, jsou mrtvá a proto se musí jako přinášející škodu zavrhnout; jen ty, které skrze Krista volají k oživení, to znamená k zamyšlení a zkoumání, aby ze skutečného pochopení mohlo vyrůst přesvědčení, přinášejí osvobození a spásu!

Jen nejzavrženější bezmyšlenkovitost se může domnívat, že účel bytí člověka spočívá především v honbě za uspokojováním tělesných potřeb a požitků, aby se nakonec skrze nějakou vnější formu a hezká slova nechal v klidu zbavit od jakékoliv viny a od následků své hniající nedbalosti v pozemském životě. Cesta pozemským životem a krok na onen svět v okamžiku smrti není jako všední jízda, pro kterou je jen třeba na poslední chvíli zakoupit jízdenku.

Takovou vírou člověk *zdvojnásobuje* svou vinu! Neboť jakákoliv pochybnost o neúplatné spravedlnosti dokonalého Boha je *rouháním!* Avšak víra v libovolné a snadné odpuštění hříchů je zřejmým svědectvím o pochybnosti o neúplatné spravedlnosti Boha a jeho zákonech, ba ještě víc, potvrzuje se tím bezprostřední víra v Boží libovůli, která je totožná s nedokonalostí a tudíž by byla nedostatečností!

Ubozí politováníhodní věřící!

Bylo by jim lépe, kdyby byli ještě nevěřícími, pak by mohli nerušeně a snáze najít cestu, o které se domnívají, že ji již našli.

Záchrana spočívá pouze v tom, bázlivě nepotlačovat klíčící myšlení a tím probouzející pochybnost o tak mnohém; neboť v tom se projevuje zdravá touha po Pravdě!

Avšak zápas s pochybností je zkoumání, po kterém nesporně musí následovat odmítnutí dogmatické přítěže. Jen od veškerého nepochopení zcela osvobozený duch je schopen se v radostném přesvědčení také povznést ke světlým výšinám, k ráji!

54. Neposkvrněné početí a narození Syna Božího

Neposkvrněné početí není míněno jen v tělesném smyslu, nýbrž především, jako mnohé v bibli ve smyslu čistě duchovním. Jen ten, kdo uznává a pociťuje duchovní svět jako skutečně existující a živě pracující, dokáže nalézt klíč k chápání bible, které teprve je schopno Slovo oživit. Všem ostatním zůstane vždy knihou se sedmi pečeti.

Neposkvrněným početím v tělesném smyslu je každé početí, které je uskutečněné z *čisté* lásky, a ve vroucím pohledu vzhůru ke Stvořiteli, přičemž základ nesmí tvořit tělesné pudy, nýbrž zůstávají jen spolupůsobícími silami.

Tento jev je ve skutečnosti tak vzácný, že bylo odůvodněné, zvláště ho vyzdvihnout. Jistota odsunutí smyslných pudů byla vytvořena zvěstováním, které je také z tohoto důvodu zvlášť uváděno, protože jinak by mohl chybět článek v řetězu přirozených událostí a napínající se spolupráce s duchovním světem. Panna Maria, beztak již všemi dary vyzbrojená, aby mohla splnit svůj vysoký úkol, setkala se vlivem duchovního vedení s osobami, kteří hluboce vnikli do zjevení a proroctví o přicházejícím Mesiáši. To byla první příprava na zemi, která tlačila Marii na cestu vlastního účelu, aby se obeznámila se vším, v čemž měla jednou sama hrát velkou roli, aniž by si to tehdy již uvědomovala.

Páska je vyvoleným uvolňována vždy nejprve opatrně a pozvolna, aby se nepředbíhalo nutný vývoj; neboť všechny mezistupně musí být prožity opravdově, aby nakonec bylo možné splnění. Příliš brzké uvědomění si vlastního úkolu by zanechalo ve vývoji mezery, které by ztížily pozdější splnění. V trvalém pohledu ke konečnému cíli přichází nebezpečí příliš rychlého spěchu vpřed, čímž se mnohé přehlédne nebo je jen slabě naučeno to, co musí být k naplnění vlastního určení bezpodmínečně opravdově prožito. Opravdově prožít však může člověk vždy jen to, co považuje za svůj skutečný životní úkol. Tak tomu bylo také u Marie.

Když pak nadešel den její vnitřní i vnější připravenosti, stala se v okamžiku naprostého klidu a duševní rovnováhy jasnovidnou a jasnoslyšnou, to znamená, že se její nitro otevřelo jinohmotnému světu, a ona prožila zvěstování, které je popsáno v bibli. Páska tím odpadla a ona vědomě vstoupila do svého poslání.

Zvěstování bylo pro Marii duchovním prožitím tak mocného a rozdechvávajícího druhu, že od této hodiny zcela vyplnilo celý její duševní život. Ten byl nadále zaměřen jen jediným směrem: smět očekávat vysokou Boží milost. Tento duševní stav vlivem zvěstování byl ze Světla chtěný, aby se tím předem daleko odsunulo působení nízkých pudů a vytvořila se půda, na které mohla vzniknout čistá pozemská nádoba (dětské tělo) pro neposkvrněné duchovní početí. Tímto neobyčejně silným duševním naladěním Marie, stalo se později tělesné početí „neposkvrněné“, odpovídající přírodním zákonům.

Že si Maria všechny dary pro svůj úkol přinesla s sebou, tedy, že byla před zrozením vyhlédnuta k tomu, aby se stala pozemskou matkou přicházejícího Ježíše, přinášejícího Pravdu, není při určitém poznání duchovního světa a jeho velmi rozvětvené činnosti, která se při přípravě všech velkých událostí hravě přenáší přes tisíciletí, těžké pochopit.

Tímto dětským tělem, vznikajícím za takovýchto okolností jako nejčistší nádoba, byly poskytnuty pozemské podmínky k „neposkvrněnému *duchovnímu* početí“, k inkarnaci, která nastává uprostřed těhotenství.

Při tom se nejednalo o jednu z mnoha duší nebo duchovních jisker čekajících na inkarnaci, které musejí nebo chtějí kvůli vývoji projít pozemským životem, a jejichž jemnomotné tělo (nebo oděv) je více či méně zakalené, tedy je poskvrněné, čímž je zatemněno a dočasně zcela odříznuto přímé spojení se Světlem. V úvahu přicházela ucelená část čisté podstaty Božství, která byla poskytnuta z lásky k lidstvu, bloudícímu v temnotách, a

byla natolik silná, aby se nikdy nepřipustilo přerušení bezprostředního spojení s Právětlem. To poskytlo vroucí spojení mezi Božstvím a lidstvem v tomto Jediném, který se podobal světelnému sloupu nevyčerpatelné čistoty a síly, od něhož se muselo všechno nízké odrazit. Tak vyvstala také možnost k přinesení nezkalené Pravdy, čerpané ze Světla, jakož i síly pro činy, jevící se jako zázraky.

Příběh o pokušeních na poušti ukazuje, jak byla odražena snaha temných proudů o poskvrnění čistoty citění, aniž by mohla způsobit škodu.

Po tělesném neposkvrněném početí Marie mohla tedy inkarnace, která nastala uprostřed těhotenství, přijít přímo ze Světla, se silou, která nedovolila zkalení na mezistupních mezi Světlem a tělem matky, a přivedila tedy také „neposkvrněné *duchovní* početí“.

Je tudíž zcela správné mluvit o neposkvrněném početí, které při zplození Ježíše nastalo hmotně i duchovně, aniž by se při tom obcházely zákony stvoření, a nebylo třeba je měnit nebo nově formovat pro tento zvláštní případ.

Člověk se nesmí domnívat, že v tom spočívá rozpor, protože bylo zaslíbeno, že se Spasitel má narodit z panny.

Rozpor přináší pouze falešný výklad výrazu „panna“ v zaslíbení. Jestliže se mluví o panně, tak se tím nemíní užší pojem, a ještě mnohem méně názor státu, nýbrž se může jednat pouze o velký pojem lidství.

Zúžené pojetí by muselo zjistit skutečnost, že těhotenství a zrození samy o sobě, aniž by se při tom myslelo na plození, vylučují panenství v obvyklém smyslu. Avšak v zaslíbení nejsou míněny takovéto věci. Tím je řečeno, že Kristus bude narozen bezpodmínečně jako *první* dítě panny, tedy z ženy, která ještě nikdy nebyla matkou. U ní *jsou* všechny orgány, které náleží k vývoji lidského těla panenské, to znamená, že ještě nikdy nebyly tímto způsobem uvedeny v činnost, a z tohoto těla ještě nikdy nevzešlo žádné dítě. Při *každém* prvním dítěti musí být přece orgány v mateřském lůně ještě panenské. Jen toto mohlo přicházet v úvahu při tak dalekosáhlém proroctví, protože každé zaslíbení se naplňuje jen v bezpodmínečné důslednosti pracujících zákonů stvoření a v tomto spolehlivém předpokladu je také poskytováno!*(Přednáška č. 48: „Světové dění“)

V zaslíbení je tedy míněno „první dítě“ a proto byl učiněn rozdíl mezi *pannou* a *matkou*. Jiný rozdíl nepřichází v úvahu, protože pojmy panna a paní vznikly jen skrze čisté státní nebo společenská zřízení, a nejsou takto v žádném případě v tomto zaslíbení míněny.

V dokonalosti stvoření, jakožto díla Božího je akt plození bezpodmínečně nutný; neboť všemoudrost Stvořitele zřídila všechno ve stvoření tak, že ničeho není příliš mnoho nebo nic není přebytné. Kdo hájí takovéto myšlenky, současně tím říká, že dílo Stvořitele je nedokonalé. Totéž platí o těch, kteří tvrdí, že zrození Krista proběhlo *bez* normálního plození, Stvořitelem předepsaného lidstvu. To *musí* být provedeno normálním zplozením skrze člověka z masa a krve! Také v tomto případě.

Každý člověk, který si je toho správně vědom, velebí tím Stvořitele a Pána více než takoví, kteří chtějí připustit jiné možnosti. První mají tak neochvějnou důvěru v dokonalost svého Boha, že podle jejich přesvědčení nelze vůbec provést výjimku nebo změnu v zákonech, které vyžaduje. A *to* je *větší* víra! Kromě toho mluví přece bezpodmínečně pro to všechny ostatní události.

Kristus byl pozemským *člověkem*. S tímto rozhodnutím se také podrobil těm zákonům, které jsou chtěny jeho Otcem k hrubohmotnému rozmnožování, protože dokonalost Boží toto podmiňuje.

Když na to má být řečeno, že „u Boha není žádná věc nemožná“, tak takovéto zastřené vysvětlení neuspokojuje; neboť v tomto výroku spočívá opět zcela jiný smysl, než si mnozí

lidé představují ve své pohodlnosti. Je třeba, aby bylo také jen řečeno, že nedokonalost, nelogičnost, nespravedlnost a mnoho jiného jsou u Boha nemožné, aby *doslovné znění* této věty podle běžných pojmů nesouhlasilo. Také by se mohlo zdůvodňovat, že když v *tomto* smyslu není u Boha žádná věc nemožná, tak by přece mohl jediným aktem vůle učinit všechny lidi na zemi věřícími! Pak by nepotřeboval svého Syna vtělením vystavit pozemským těžkostem a smrti na kříži. Této nesmírné oběti by zůstal ušetřen. Avšak to, že se to stalo, svědčí pro neoblomnost Božích zákonů, od počátku samozřejmých ve stvoření, do nichž vlivem jejich dokonalosti nelze provést násilný zásah, kvůli nějaké změně.

Na to by mohla slepá a zarputilá protistrana opět tvrdošijně namítnout, že Boží vůli bylo to, co se přihodilo. To je řečeno zcela správně, avšak není to naprosto žádným důkazem o opaku, nýbrž to je ve skutečnosti *uznáním* předcházejícího zdůvodnění, pokud se nechá odpadnout naivní názor a následuje hlubší vysvětlení, které bezpodmínečně *vyžadují* všechny výroky duchovního druhu.

Byla to Boží vůle! To však nemá co dělat s libovůlí, nýbrž to naopak neznamená nic jiného, než potvrzení zákonů, Bohem vložených do stvoření, které nesou jeho vůli, a s tím spojené bezpodmínečné vpravení se do nich, a které nepřipouští výjimku nebo obcházení. *Právě v nutnosti splnění se přece Boží vůle ukazuje a uplatňuje.*

Proto se musel také Kristus k provedení svého poslání nezbytně podrobit všem přírodním zákonům, tedy vůli svého Otce. Že Kristus toto všechno činil, dokazuje celý jeho život. Normální narození, růst, hlad a únava, ke kterým u něj také docházelo, utrpení a nakonec smrt na kříži. Všem, čemuž je podrobena pozemské lidské tělo, byl podroben také. Proč by mělo být pouze a jediné zplození jiného druhu, když k tomu nebyla žádná existující nutnost? Právě v přirozenosti je úloha Spasitele ještě větší, a nikterak menší! Právě tak nebyla Maria ve svém vysokém povolání méně obdařena.

55. Smrt Syna Božího na kříži a poslední večeře

Při Kristově smrti se roztrhla opona v chrámu, která oddělovala Nejsvětější od lidstva. Tento děj je považován za symbol toho, že oběti smrti Spasitele skončilo ve stejném okamžiku oddělení mezi lidstvem a Božstvím, a bylo tedy vytvořeno bezprostřední spojení.

Tento výklad je však *falešný*. Ukřížováním lidé odmítli Syna Božího jako očekávaného Mesiáše, čímž se oddělení stalo ještě *větším*! Opona se roztrhla, protože Nejsvětější pak již více nebylo zapotřebí. Bylo otevřeno pohledům a nečistým proudům, protože, symbolicky vyjádřeno, Božství po tomto činu již více nevzkročilo na zemi, čímž se Nejsvětější stalo zbytečným. Tedy právě opak dosavadních výkladů, ve kterých se opět jako tak často ukazují jen velká povýšenost lidských duchů.

Smrt na kříži nebyla také *nutnou* obětí, nýbrž vraždou, běžným zločinem. Každý jiný výklad je zkreslením, které má platit jako omluva nebo vzniklo z nevědomosti. Kristus vůbec nepřišel na zemi v úmyslu se nechat ukřížovat. *V tom také spása nespočívá!* Nýbrž byl ukřížován jako obtížný nositel Pravdy, kvůli svému učení.

Jeho smrt na kříži nemohla a neměla přinést vykoupení, nýbrž *Pravda*, kterou lidstvu dával *ve svých slovech!*

Pravda však byla tehdejším náboženským a chrámovým vůdcům nepohodlná, a pohoršovala je, protože otrásala jejich silným vlivem. *Přesně tak, jak by tomu na tak mnohých místech bylo i dnes.* V tom se lidstvo nezměnilo. Tehdejší vůdci se sice opírali, tak jako ti dnešní o staré, dobré tradice, avšak ty se staly vlivem těch co je prováděli a vykládali jen ztrnulou, prázdnou formou, aniž by byly v sobě ještě živé. Stejný obraz, jak se dnes často znovu ukazuje.

Kdo však chtěl přinést do dosavadního slova tento nutný život, přinesl tím samozřejmě *převrat* v provádění a vykládání, ne do slova samotného. Osvobozoval národ od ponižující ztrnulosti a prázdnoty, zachraňoval ho z toho, a to bylo zcela přirozeně velkým pohoršením pro ty, kteří mohli brzy poznat, jak tím bylo energicky zasaženo do otěží jejich falešného vedení.

Proto museli podezřívát a pronásledovat nositele Pravdy a osvoboditele od břemene mylných výkladů. Když se navzdory vši námaze nepodařilo jej zesměšnit, snažili se ho prohlásit nevěrohodným. Musela k tomu posloužit „pozemská minulost“ jako syna tesaře, aby ho označili jako „neučeného a proto nezpůsobilého k výkladům“! Jako „laika“. Přesně jako je tomu i dnes u každého, kdo se příliš dotkne dogmat, které všechno svobodné, živé a usilující vzhůru v již zárodku tísní. Na jeho výklady samotné z opatrné chytrosti nikdo z odpůrců nepřistoupil, protože zcela správně cítili, že by při čistě *věcné* odpovědi museli podlehnout. Tak zůstali u zlovolného osočování pomocí svých úplatných nástrojů, až se nakonec nezalekli, při pro ně příznivém okamžiku ho veřejně a lživě obvinít, a přivést na kříž, aby se spolu s ním zbavili nebezpečí pro svou moc a vážnost.

Tato násilná, tehdy u Římanů obvyklá smrt nebyla jako taková vykoupením a také je nepřinesla. *Nevykoupila žádnou vinu lidstva*, od ničeho ho neosvobodila, nýbrž *lidstvo* jen ještě více *zatížila jako vražda v nejnižším smyslu!*

Jestliže se z toho až dodnes tu a tam rozvinul kult, který v této vraždě vidí nutnou hlavní součást vykupitelského díla Syna Božího, tak je tím člověk přímo odváděn od toho nejcennějšího, co je jedině schopné přinést spásu. Odvrací ho to od *vlastního* úkolu Spasitele, od toho, co učinilo jeho příchod z Božství k zemi nutným. Tím však nebylo to, aby podstoupil smrt na kříži, *nýbrž aby v chaosu*, který strhával lidské duchy do *dogmatické ztrnulosti a prázdnoty*, hlásal *Pravdu!* Aby vyličil věci mezi Bohem, stvořením a lidmi tak, jak skutečně

jsou. Tím muselo všechno to, co omezení lidské duchové o tom vymudrovali a co zakrývalo skutečnost, samo od sebe bezmocně odpadnout. Teprve pak mohl člověk jasně před sebou vidět cestu, která ho vede vzhůru.

Jen v přinesení této Pravdy a s tím spojeným osvobozením z omylů *pouze a jedině spočívá vykoupení!*

Je to vykoupení od zakaleného nazírání slepé víry. Slovo „slepý“ označuje přece dostatečně falešný stav.

Poslední večeře před jeho smrtí byla hostinou na rozloučenou. Jestliže Kristus řekl: „Vezměte, jezte, to je mé tělo. Pijte z toho všichni, to je má krev Nového Zákona, která prolita bude pro mnohé k odpuštění hříchů“, tak tím prohlásil, že je odhodlán na sebe vzít dokonce i tuto smrt na kříži, jen aby měl příležitost přinést zbloudilému lidstvu ve svých vysvětleních Pravdu, která jako jediná ukazuje cestu k odpuštění hříchů.

Řekl také výslovně: „k odpuštění pro *mnohé*“ a ne snad „k odpuštění pro *všechny*“! Tedy jen pro ty, kteří si jeho vysvětlení vezmou k srdci, a vytěží z nich živý užitek.

Jeho tělo, zničené smrtí na kříži a jeho prolitá krev mají přispět k tomu, aby se poznala nutnost a vážnost vysvětlení, jím přinesených. Výlučně tato naléhavost má být *opakováním* poslední večeře a při poslední večeři zdůrazněná!

Že se sám Syn Boží nezalekl před takovýmto nepřátelstvím lidstva, jehož *pravděpodobnost* byla poznána předem ještě před jeho příchodem,*(Přednáška č. 48: Světové dění) mělo obzvlášť poukázat na zoufalou situaci lidských duchů, kteří mohli být zadrženi od zániku pouze chopením se záchranného lana, nezastřené Pravdy.

Poukaz Syna Božího při poslední večeři na svou smrt na kříži bylo pouze posledním a zřetelným zdůrazněním naléhavé nutnosti jeho učení, které přišel přinést!

Při přijímání poslední večeře si má každý člověk neustále znovu uvědomovat, že sám Syn Boží se nebál smrti na kříži, kterou od lidstva předpokládal a obětoval tělo i krev proto, aby umožnil lidstvu přijetí vylíčených skutečných událostí ve vesmíru, jejichž účinky, které nesou Boží vůli, zřetelně ukazují neposunutelné zákony stvoření! Tímto poznáním hroživé vážnosti, která vyzdvihuje palčivou nutnost poslání k vysvobození, má v lidech povstat vždy opět nová síla, nový popud, *skutečně žít* podle jasného učení Krista, tedy aby ho nejen správně pochopili, nýbrž aby také ve všem podle něj jednali. *Tím jim budou také odpuštěny jejich hříchy a budou vykoupeni!* Nijak jinak. Také ne bezprostředně. Avšak najdou je bezpodmínečně na cestě, kterou Kristus ukazuje ve svém poselství.

Z tohoto důvodu má večeře Páně vždy opět nově oživovat tento děj, aby nezeslábla jedině zachraňující horlivost k naplnění, za tak velké oběti přineseného učení; neboť začínající lhotejností nebo jen vnějšími formami ztrácí člověk toto záchranné lano a klesá zpět do náruče omylů a zkázy.

Je to velká chyba, když lidé věří, že odpuštění jejich vin je zaručeno skrze smrt na kříži. Tato myšlenka s sebou nese strašlivou škodu, že všichni ti, kteří tomu takto věří, jsou tím *zdržováni* od pravé cesty k vykoupení, která spočívá *pouze a jedině* v tom, že se *žije podle Slova* Spasitele, a podle vysvětlení, které jako vědoucí a vše přehlížející podal. A tato vysvětlení ukazují v praktických obrazech nutné zachovávání a dodržování Boží vůle, spočívající v zákonech stvoření, jakož i důsledky jejich zachovávání a porušování.

Jeho vykupitelské dílo bylo v přinesení těchto vysvětlení, které musely ukazovat chyby a škody ve vykonávání náboženství, protože v sobě nesla Pravdu, a tím vnášela Světlo do rostoucího zatemnění lidských duchů. Nespočívalo tedy ve smrti na kříži, stejně tak jako poslední večeře nebo posvěcená hostie nemůže poskytnout odpuštění hříchů. Tato myšlenka je proti každému Božímu zákonu! Tím odpadá také moc člověka k odpuštění hříchů. Člověk

má jen právo a také moc, odpustit to, co jemu samotnému učinil někdo druhý, a také pouze tehdy, když k tomu neovlivněně naléhá jeho srdce.

Ten, kdo vážně přemýšlí, pozná také Pravdu a tím i pravou cestu! Avšak ti co jsou líní myslet a pohodlní, kteří neudrží lampu, tedy schopnost zkoumání a prosvěcování, stejně jako poštilé panny v podobenství s veškerou obezřetností a úsilím trvale v pořádku a připravenou, mohou snadno zmeškat hodinu, když k nim přijde „Slovo Pravdy“. Protože se nechali uspat v mdlé pohodlnosti a slepé víře, tak nebudou schopni následkem své lenosti poznat nositele Pravdy nebo-li ženicha. Musí zůstat zpět, když ti co jsou bdělí budou vcházet do říše radosti.

56. „Sestup z kříže“

„Jsi-li Boží Syn, sestup z kříže! Pomož sám sobě!“ Výsměšně zněly tyto věty k Synu Božímu, když trpěl na kříži pod palčivými slunečními paprsky. Lidé, kteří takto volali se považovali za obzvláště chytré. Posmívali se, triumfovali, nenávistně se smáli, aniž by proto měli skutečný důvod; neboť utrpení Krista nebylo však jistě žádnou půdou k jízlivosti a potupě, a ještě méně ke smíchu. Byl by je také přešel, kdyby jen na okamžik mohli „vidět“ do současně probíhajících dějů v jemnohmotné a v duchovní říši; neboť jejich duše byly při tom těžce poutány na tisíciletí. A třebaže hrubohmotné potrestání nebylo možné vidět tak rychle, tak přišlo přece ve *všech* dalších pozemských životech, k nimž pak byly tyto rouhavé duše nuceny.

Posměvači se tehdy pokládali za chytré. Nemohli však podat žádné výstižnější vyjádření jako důkaz své omezenosti, než tato slova; neboť v nich spočívá ten nejdětinštější názor, který se může vymyslet. Ti co takto mluví jsou velmi vzdálení od jakéhokoliv pochopení stvoření a Boží vůle ve stvoření. Jak tísnivé je proto smutné vědomí, že také ještě dnes velká část těch, kteří ještě vůbec věří v Boha a na tehdejší vyslání jeho Syna, se s určitostí domnívají, že Ježíš z Nazareta by mohl sestoupit z kříže, když by to jen chtěl.

Po dvou tisíci letech je tu ještě stejná, ospalá omezenost, beze změny k pokroku! Poněvadž přišel od Boha, tak musel Kristus podle naivních názorů mnohých věřících být neomezený ve svých činech na této zemi.

To je očekávání pramenící z nejnezdavější naivity, z víry vzniklé leností myšlení.

S vtělením byl Syn Boží také „pod zákonem“, to znamená, že se tím podrobil zákonům stvoření, nezměnitelné vůli Boží ve stvoření. Co se týká pozemského a pozemsky vázaného těla, tak tu není žádné změny. Kristus vešel, poslušen vůle Boží, dobrovolně pod tento zákon, a nepřišel ho zrušit, nýbrž svým vtělením na této zemi naplnit.

Proto byl vázán na všechno, na co je vázán pozemský člověk, a nemohl také jako Syn Boží sestoupit z kříže navzdory své Boží síle a moci, dokud se nacházel v hrubohmotném mase a krvi. To by bylo totožné s převratem Boží vůle ve stvoření!

Tato vůle je však od začátku dokonalá. A to všude, ne jen v hrubohmotně pozemském, nýbrž také v jemnohmotném, jakož i v bytostném a duchovním, se všemi stupni a přechody. Ne jinak je tomu v Božském a také v samotném Bohu.

Boží působení, Boží síla a moc se jeví zcela jinak, než v divadelních představeních. Právě Božské existuje jen v bezpodmínečném splnění Boží vůle, a nikdy nechce nic jiného. A stejně tak člověk, který v sobě nese vysokou duchovní zralost. Čím výše je vyvinut, tím bezpodmínečněji se sklání před Božími zákony ve stvoření, dobrovolně a radostně. Nikdy však neočekává akty libovůle, ležící mimo zákony stvoření, protože věří v dokonalost Boží vůle.

Je-li hrubohmotné tělo pevně přibito na kříž, tedy skutečně pevně, tak není schopno se také osvobodit bez cizí pomoci, tedy bez pomoci hrubohmotné. To je zákon podle Boží vůle, který se nedá překlenout. Kdo je jiného smýšlení a očekává něco jiného, nevěří v dokonalost Boha a nezměnitelnost jeho vůle.

Že se lidé navzdory svému údajnému pokroku ve vědění a možnostech ještě nijak nezměnili, a že stále stojí tam, kde stáli tehdy, ukazují tím, že dnes opět volají:

„Je-li Synem Člověka, tak může přivodit katastrofy, které ohlásil, jakmile bude chtít.“ To pokládají za samozřejmé. Avšak říkají to jinými slovy: „Není-li toho schopen, tak není Synem Člověka.“

Přítom je lidem dobře známo, že Kristus jakožto Syn Boží, již sám poukazoval na to, že nikdo mimo samotného Boha Otce nezná hodinu, ve které začíná soud. Je to tedy dvojnásobná pochybnost, když lidé takto mluví. Pochybnost o Synu Člověka a pochybnost o slovech Syna Božího. A kromě toho svědčí tento výrok opět jen o nepochopení celého stvoření. O úplné nevědomosti právě ve všem, co je každému člověku naléhavě třeba, aby nutně věděl.

Musel-li se Syn Boží při svém vtělení ve stvoření podrobit Boží vůli, tak také Syn Člověka nemůže stát nad těmito zákony. Stát nad zákony není ve stvoření vůbec možné. Kdo vstupuje do stvoření, stojí tím také pod zákonem Boží vůle, která se nikdy nemění. Tak také Syn Boží a Syn Člověka. Velkou mezeru v možnosti pochopení všeho toho přináší jen okolnost, že lidé tyto Boží zákony ve stvoření ještě nehledali, tedy je dodnes ještě vůbec neznají, nýbrž objevili z nich jen tu a tam malé zlomky, kde přímo klopýtli.

Když Kristus dělal zázraky, které byly daleko nad možnostmi pozemských lidí, tak to neopravňuje k myšlence, že se nepotřeboval starat o zákony Boží vůle, spočívající ve stvoření, a že sahal nad ně. To je vyloučeno. Také při zázracích jednal v dokonalé shodě s Božími zákony a nikoliv svévolně. Tím jen dokázal, že konal v *Boží síle*, ne v duchovní, a tím samozřejmě také v účinku široce a dalece překračoval lidské možnosti. Avšak tyto zázraky nebyly mimo zákony stvoření, nýbrž jim byly zcela podrobeny.

Člověk tak dalece zaostal ve svém duchovním vývoji, že vůbec nemůže přivést k plnému vývoji duchovní síly, které jsou mu k dispozici, jinak by mohl také on podávat výkony, které by podle dnešních pojmů hraničily se zázračností.

S Boží silou lze však vytvářet přirozeně ještě zcela jiná díla, kterých nelze nikdy dosáhnout silou duchovní, a která se již ve svém způsobu liší od nejvyššího duchovního působení. Avšak i přesto všechny události zůstávají v hranicích Boží zákonitosti. Nic nemůže překročit jejich rámec. Jediní, kteří se dopouštějí aktu libovůle v rámci jim stanovených hranic jejich svobodné vůle, jsou lidé; neboť se skutečně nikdy nevpravili do Boží vůle tam, kde jako lidé mají určitou svobodu jednat podle vlastního chtění. Vždy při tom prosazovali svou vlastní vůli. A tím ochromili sami sebe a nemohli se nikdy vyvinout výše, než to připustila jejich vlastní rozumová vůle, která je pozemsky vázaná.

Lidé neznají ani ty zákony ve stvoření, které uvolňují a spouští jejich duchovní moc, a v nichž tuto svou duchovní moc mohou rozvinout.

Tím užasleji pak stojí před rozvinutím Boží síly. Z téhož důvodu však nemohou také tuto Boží sílu poznat jako takovou nebo od ní očekávají věci, které leží mimo Boží zákony v rámci stvoření. K tomu by však patřilo sestoupení hrubohmotného těla z hrubohmotného kříže.

Probouzení mrtvých prostřednictvím Boží síly *neleží* mimo Boží zákony, jakmile se tak děje během určité doby, která je pro každého člověka rozdílná. Čím je duchovně zralejší oddělující se duše od hrubohmotného těla, tím rychleji je od něj uvolněna a tím je kratší doba zákonité možnosti zpětného zavolání, protože se to může stát jen během trvajících spojení duše s tělem.

Boží vůli, tedy Boží sílu musí duchem oživená duše uposlechnout a na její zavolání se vrátit po jemnomotném mostě do již opuštěného hrubohmotného těla, dokud se tento most ještě nepřerušil.

Jestliže se zde hovoří o Boží síle a duchovní síle, tak to nepopírá fakt, že je ve skutečnosti jen *jedna* síla, která vyšla od Boha a proniká celé stvoření. Avšak to je ten rozdíl mezi Boží a duchovní silou. Duchovní síla je ovládaná silou Boží, ze které vyšla. Není snad zeslabenou Boží silou, nýbrž silou *změněnou*, která se svou změnou stala jiným druhem a tím ve své schopnosti působit dostala užší hranice. Jsou tedy dva rozličně působící druhy a ve skutečnosti však jen jedna síla. K tomu se pak ještě připojuje síla bytostná, je změněnou silou duchovní. Jsou tedy tři základní síly, z nichž duchovní a bytostná síla je živena a řízena silou

Boží. Všechny tři lze nazvat silou jedinou. Další síly nejsou, je jen mnoho vedlejších druhů, které vznikly skrze základní druh duchovního a bytostného a které se pak také ve svých účincích chovají rozličně. Každý vedlejší druh přináší ve změně také opět odpovídající změněné zákony, které se však neustále připojují důsledně k základnímu druhu, avšak zevně se jeví změnou síly odlišně, odpovídajícím způsobem. Avšak všechny druhy, také druhy základní, jsou vázány na ten nejvyšší, Boží zákon síly a mohou být odlišné vlastními změněnými zákony jen ve vnějších formách. Jeví se jinak proto, jelikož každý druh a poddruh kromě samotné Boží síly, tvoří jen částečné druhy, které jsou tím jen dílem částečným, a které mohou mít jen částečné zákony. Tyto usilují k celku, dokonalosti, od nichž jsou odvozené, k čisté Boží síle, která je totožná s Boží vůlí, která se projevuje jako neposunutelný a neúprosný zákon.

Každá síla působí svými poddruhy ve stávající jemnohmotné a hrubohmotné látce odpovídaje příslušnému druhu a formuje v ní svou vlastní rozdílností také *rozdílné* světy nebo úrovně, které posuzovány jednotlivě, a samy o sobě jsou vždy jen částečným dílem z celého stvoření, protože síla, která je zformovala je také jen příslušně změněnou částí dokonalé Boží síly, s nedokonalými, nýbrž jen částečnými zákony. *Jen úplné zákony, souhrnem* jednotlivých světových úrovní dávají pak opět dokonalé zákony, které byly prostřednictvím Boží vůle vloženy do prvotního stvoření, čistě duchovní říše.

Proto musí i semeno lidského ducha projít všechny světové úrovně, aby prožilo jejich jednotlivé zákony a přivedlo je v sobě k životu. Shromáždil-li lidský duch z nich pak všechny dobré plody, takže se mu staly tyto zákony skutečně vědomými, je proto pak schopen při jejich správném a Bohem chtěném uplatnění, vejít do ráje, je tam nesen zákony v jejich působení, aby odtamtud vědomě, pomocně a povzbudivě zasahoval do úrovní ležících pod ním, což je nejvyšším úkolem každého hotového lidského ducha. Nikdy tam nemůže dojít k přeplnění, protože nyní existující úrovně lze neomezeně rozšiřovat; neboť se přece vznášejí v nekonečnosti.

Tak je pak říše Boží stále větší a větší, vždy dále budována a rozšiřována silou čistých lidských duchů, jejichž polem působnosti je pozdější stvoření, které mohou z ráje spravovat, protože oni sami dříve prošli všechny jeho části a tím se je naučili přesně znát.

Tato vysvětlení jsou zde proto, aby nemohly vzniknout žádné omyly poukazem na Boží a duchovní sílu, protože ve skutečnosti existuje jen síla, která vyšla z Boha, ze které se zformovaly poddruhy.

Kdo ví o všech těchto událostech, nikdy nebude v dětinském očekávání mluvit o věcech, které se nikdy nemohou stát, protože leží mimo jednotlivé zákony stvoření. Tak nemůže také Syn Člověka pozvednutím ruky přivodit katastrofy, které se mají *bezprostředně* projevit. To by bylo proti platným přírodním zákonům, které nelze změnit. Syn Člověka jakožto služebník Boha, vysílá Boží vůli, Boží sílu, do jednotlivých základních sil a tyto následují nový směr, který jim byl tímto dán skrze vládnoucí Boží vůli. V tomto nařízeném směru se však přesně projevují, odpovídaje svým dílčím zákonům, které nemohou obejít. Sice nastává velké zrychlení, avšak také toto zůstává vždy vázáno na možnosti.

Tak je při tom duchovní mnohem pohyblivější a lehčí, a tedy také rychlejší než bytostné. Proto bude bytostné v působení potřebovat více času než duchovní. Proto přirozeně musí bytostné, tedy živelné dění také přijít později, než duchovní. Stejně lze těmito silami rychleji rozhýbat jemnohmotné než hrubohmotné. Veškeré zákony, které musí být naplněny, nelze obcházet, a také nelze porušovat.

Ve Světě jsou všechny tyto zákony známy, a vyslání výkonných poslů nebo zvláštních příkazů je zařízeno tak, že konečné důsledky se setkají tak, jak to bylo Bohem požadováno.

Pro nynější soud byla zapotřebí taková rozsáhlost vynaložených sil, která je lidmi nepochopitelná. Avšak soud pracuje přesně tak, že ve skutečnosti nemůže dojít k žádnému zdržení ... s výjimkou bodů, kde má spolupracovat lidské chtění. Jedině lidé se neustále snaží s pošetilou vytrvalostí držet se mimo jakékoliv splnění nebo se rušivě a nepřátelsky staví do cesty jako překážka .. v pozemsky vázané ješitnosti.

Naštěstí s tím bylo počítáno po velkém selhání lidí během pozemského času Syna Božího. Lidé mohou svým selháním ztěžovat jen pozemskou cestu Syna Člověka až k určitému bodu, takže musí jít postranními cestami, a oklikami, avšak nemohou zdržovat Bohem chtěné události nebo je dokonce nějak odsunout; neboť jim bylo již vzato pozadí temna, které bylo posilou pro jejich pošetilost, zatímco zdi jejich rozumového působení, které ještě používají jako úkryt a z jejichž pozadí vystřelují jedovaté šípy, se rychle zřítí pod tlakem pronikajícího Světla. Zřítí se na ně, a žádná milost jim nemá být poskytnuta pro zlo, které jejich smýšlení vždy opět vytváří. Tak nepřijde den, po kterém ke Světlu usilující vroucně touží, ani o hodinu později než přijít má.

57. To je mé tělo! To je má krev!

„Kdo mé Slovo přijímá, ten mne přijímá“, pravit Syn Boží ke svým učedníkům, „ten jí ve skutečnosti mé tělo a pije mou krev!“

Tak zní smysl slov, které pronesl Syn Boží při ustanovení večeře Páně a která hostinou obrazně vyjadřuje vzpomínku na jeho pozemskou pout'. Jak mohlo tu dojít k tomu, že vzplanuly o tom mocné spory mezi učenci a církvemi. Vždyť smysl je tak prostý a tak jasný, pokud člověk bere za základ, že Ježíš Kristus, Syn Boží byl *ztělesněné* Boží Slovo.

Jak mohl o tom mluvit zřetelněji, než prostými slovy: „Kdo mé Slovo přijímá, ten jí mé tělo a pije mou krev!“ Také když řekl: „Slovo je vskutku mé tělo a má krev!“ On to tak přece musel říci, protože on sám byl živoucí Slovo v těle a krvi. Při všech dalších podáních se jen vždy znovu vynechávala hlavní věc: Poukaz na *Slovo*, které *kráčelo* po zemi! Protože to nebylo pochopeno, tak se to považovalo za vedlejší. Tím však bylo celé poslání Krista nepochopeno, zkresleno a zkomoleno.

Také učedníkům Syna Božího nebyla tehdy navzdory jejich víře dána žádná možnost, aby slova svého Mistra správně pochopili, jako tak mnohé, jím řečené, které nikdy správně nepochopili. Kristus sám přece nad tím dosti často projevoval svůj smutek. Prostě zformovali smysl večeře Páně do *takového* způsobu, jakým to ve své dětské jednoduchosti pochopili. Při tom je samozřejmé, že slova, která jim nebyla úplně jasná, předávali dál také ve svém vlastním smyslu, odpovídajícím způsobem, ne však tak, jak je mínil Syn Boží.

Ježíš byl tělem učiněné Slovo Boží! Kdo tedy jeho Slovo do sebe správně přijal, přijal tím jeho samotného.

A nechá-li člověk jemu nabízené Slovo Boží v sobě ožít tak, že se mu stane samozřejmostí v myšlení a konání, tak oživuje tím se Slovem v sobě i ducha Kristova, protože Syn Boží byl tělem učiněné, živé Slovo Boží!

Člověk se pouze musí snažit, aby konečně jednou do tohoto myšlenkového postupu *správně* pronikl. Nesmí ho jen číst a tlachat o něm, nýbrž se musí snažit také tento myšlenkový postup učinit obrazně živým, to znamená, tiše prožít tento smysl v živých obrazech. Pak prožije také večeři Páně *skutečně*, za předpokladu, že v tomto přijímání pozná živé Slovo Boží, jehož smysl a to co po něm žádá, musí přirozeně předem důkladně znát.

Není to tak pohodlné, jak si to mnozí věřící představují. Tupé přijímání večeře Páně jim nemůže přinést žádný užitek; neboť co je živé, jako Slovo Boží, vyžaduje a musí být také živě *bráno*. Církev není schopna vdechnout večeři Páně žádný život pro někoho jiného, pokud tento, kdo večeři Páně přijímá, sám v sobě již dříve nepřipravil místo, aby ji správně přijal.

Lze spatřit také obrazy, které chtějí vyjádřit krásný výrok: „Já klepám!“ Obrazy jsou zcela správné. Syn Boží stojí u dveří chatrče, klepá a žádá o vstup. Avšak člověk k tomu opět přidal něco ze svého myšlení, tím, že pootevřenými dveřmi dává v chatrči vidět prostřený stůl. Tím vzniká myšlenka, že nemá být odmítnut nikdo, kdo prosí o jídlo a pití. Myšlenka je to krásná a odpovídá slovům Krista, avšak vyložena je příliš malicherně. To „Já klepám“ znamená víc! Dobročinnost je jen malou částí obsahu Slova Božího.

Jestliže Kristus řekl: „Já klepám“, tak tím mínil, že jím ztělesněné Slovo Boží klepá na lidskou duši, avšak *neprosí* o vstup, nýbrž vstup *žádá*! Slovo se má přijímat v celém jeho obsahu, daného lidem. *Duše* má otevřít své dveře ke vpuštění Slova! Následuje-li tohoto požadavku, tak jsou pak hrubohmotné činy pozemského člověka jako samozřejmost takové, jak to „Slovo“ vyžaduje.

Člověk hledá vždy jen rozumové pochopení, což znamená roztržnění a tím také zmenšení, a vtěsnání do úzkých hranic. Tím přichází vždy opět do nebezpečí, že pozná jen zlomky ze všeho velikého, jak se to při tomto opět stalo.

Tělem učiněné, tedy vtělené živoucí Slovo Boží, bude muset navždy zůstat pozemským lidem tajemstvím, protože počátek těchto událostí se odehrál v Božském. Avšak až do Božského není schopna proniknout schopnost chápání lidských duchů, a proto zůstává první článek pro pozdější učinění tělem lidskému chápání uzavřen. Proto také není překvapující, že právě tento symbolický akt spočívající v rozdělování chleba a vína, nemohl být až doposud lidstvem ještě pochopen. Kdo však po tomto vysvětlení, které mu umožňuje představit si obraz, chce ještě proti tomu horlit, ten dává jen důkaz, že hranice jeho chápání končí v duchovním. Jeho zastávání dosavadního a přímo nepřirozeného vysvětlení těchto Kristových slov by dosvědčovalo jen bezohlednou zatvrzelost.

58. Vzkříšení pozemského těla Kristova

Dokonalý je Bůh, Pán! Dokonalá je jeho vůle, která je v něm, a která vychází z něj, aby tvořila a udržovala dílo stvoření. Dokonalé jsou proto také zákony, které v jeho vůli pronikají stvořením.

Dokonalost však předem vylučuje jakoukoliv odchylku. To je základ, který *opravňuje* k pochybnostem o tak mnohých tvrzeních! Mnohé nauky protirečí sami sobě, přičemž učí zcela správně o dokonalosti Boží, avšak současně v přesném protikladu staví tvrzení a požadují slepou víru, kterou dokonalost Boží a jeho vůle, která spočívá v zákonech stvoření zcela vylučuje.

Tím však byl do tak mnohých učení vložen choroboplodný zárodek. Hlodající červ, který musí jednou způsobit zřícení celé stavby. Zřícení je tím nevyhnutelnější tam, kde jsou takovéto rozpory učiněny *základními pilíři*, které nejen pěstují pochybnosti o dokonalosti Boží, nýbrž ji ostře odpírají! Toto odpírání dokonalosti Boží patří dokonce k požadovanému přiznání víry, které teprve umožňuje vstup do náboženského sdružení.

Máme zde hovořit o zmrtvýchvstání těla, s ohledem na vzkříšení pozemského těla Syna Božího, které je přijímáno zcela bezmyšlenkovitě, aniž by zanechalo sebemenší stopu porozumění. Jiní si zase osvojují toto tvrzení s dokonale vědomou neznalostí, protože jim chyběl učitel, který by jim k tomu mohl podat správné vysvětlení.

Jaký smutný obraz se tu naskytuje klidně a vážně pozorujícímu člověku. Jak uboze jeví se mu takovýto zástup lidí, kteří se velmi často ještě hrdě považují za horlivé stoupence svého náboženství, jako přísně věřící, když horlivost ukazují v tom, že ukvapeně v nevědomé vychloubačnosti, shlíží na jinak smýšlející, a neuvažují, že právě to musí být považováno za neklamně znamení bezmocného nepochopení.

Kdo přijímá a vyznává jako své přesvědčení důležité věci, *aniž se ptá*, ukazuje tím bezmeznou lhostejnost, avšak žádnou pravou víru.

V *tomto* světle stojí takovýto člověk před tím, co nazývá tím nejvyšším a nejsvětějším, co mu má být náplní a oporou pro celé bytí.

Tím však není živým článkem svého náboženství, který by mohl dosáhnout vzestupu a spásy, nýbrž jen znějící kov, a bezobsažně znějící zvon, který nerozumí zákonům svého Stvořitele a také se nesnaží o to, aby je poznal.

Pro všechny, kteří takto jednají, to znamená zastavení a úpadek na cestě, která je má vést hmotností za účelem vývoje a podporování ke Světlu Pravdy.

Také falešné pojetí vzkříšení těla je jako každé jiné mylné pojetí uměle vytvořenou překážkou, kterou si berou s sebou na onen svět, před níž se tam také musí zastavit a nemohou jít dál, protože se sami od ní nemohou osvobodit; neboť falešná víra na nich pevně lpí a svazuje je takovým způsobem, že je jim jakýkoliv svobodný výhled ke světlé Pravdě odříznut.

Neodvažují se uvažovat jinak a proto také nemohou dál. Tím přichází nebezpečí, že duše, které takto sami sebe drží spoutané, promeškají také ještě poslední čas k osvobození a nevynesou se včas ke Světlu, čímž musí klesnout do rozkladu a naleznou věčné zatracení jako svůj konečný cíl.

Věčné zatracení je trvalé vyloučení ze Světla. Je to z přirozenosti důsledného dění, a skrze sebe sama, trvalé setrvání v odloučení od toho, moci se vrátit zpět do Světla jako plně vědomě vyvinutá osobnost. K této okolnosti dochází, když nastává vtažení do rozkladu, který vedle jemnomotného těla také rozloží a rozpráší všechno duchovní, jakožto osobně a vědomě získané. *(Přednáška č. 20: Poslední soud) To je pak takzvaná „duchovní smrt“, ze které

nemůže být více žádného vzestupu pro vědomé „já“, které se až doposud vyvinulo, zatímco při vzestupu nejen že trvá dál, nýbrž se dotváří až k duchovní dokonalosti.

Zesnulý člověk zůstává spoután a brzděn ve falešné nebo bezmyšlenkovité víře, kterou přijal za svou, až sám v sobě oživne jiným přesvědčením, uvolní se, a tím rozrazí překážku, která ho skrze jeho vlastní víru drží zpět, aby vkročil na správnou a pravou cestu a krácel po ní vpřed.

Avšak toto překonání se a vyvinutí síly, které to stojí, aby sám sebe vykoupil z takovýchto bludů, je nesmírné. Již jen krok k přiblížení se takovýmto myšlenkám, vyžaduje duchovně mocný popud. Tak udržují miliony lidí samy sebe v zajetí a nemohou proto získat již více síly, aby i jen pozdvihly nohu, ve zkázonosném bludu, že se tím dopouštějí něčeho nesprávného. Jsou jako ochromeni a také ztraceni, pokud k nim samotná živá síla Boží nehledá cestu. Avšak ta může pomocně zasáhnout opět pouze tehdy, jakmile je v duši jiskra chtění a vychází jí vstříc.

V tomto samo o sobě prostém a přirozeném ději spočívá ochromení, které nemůže být hroznější a zkázonosnější. Tím se však stává požehnání svobodného rozhodnutí, které je člověku svěřeno kletbou, následkem falešného používání. Každý to má neustále sám v rukách, aby se vyloučil nebo připojil. A právě v tom se to strašlivě vymstí, když se člověk slepě svěří nějakému učení, bez nejpreciznějšího a nejvážnějšího prověření!

Nejhorším nepřítelem člověka, čistě pozemsky, je pohodlnost. Avšak pohodlnost ve víře stává se jeho duchovní smrtí!

Běda těm, kteří se brzy neprobudí a nevzchopí se k nejostřejšímu prověření všeho toho, co nazývají vírou! Avšak zkáza čeká ty, kteří tak velkou bídu zavínili! Kterí jako falešní pastýři vedou své ovce do beznadějně pustiny. Nic jiného jim nemůže pomoci, než zbloudilé ovce dovést zpět, na pravou cestu. Je však při tom velká otázka, zda jim k tomu zůstane dostatek času. Proto necht' každý pozorně zkoumá sám sebe, než se bude snažit poučovat svého bližního.

Mylná víra je mylné blouznění! A to drží lidského ducha zde i na onom světě těsně a pevně takovou intenzitou, kterou může uvolnit jen živá síla pravého Slova Božího. Proto naslouchej jeho volání každý, koho zasáhne. Jen tomu, kdo volání cítí, jen tomu je určeno! Každý takový necht' potom zkoumá a odvažuje, a bude osvobozen!

Necht' při tom nezapomíná, že *jen jeho vlastní rozhodnutí* může přetrhnout pouta, která si před tím sám na sebe uvalil falešnou vírou. Jak se v pohodlnosti nebo v lenosti kdysi rozhodl, když se slepě připojil k některé nauce, kterou vážně neprozkoumal ve všech částech, nebo se snad snažil popírat Boha, jen proto, že k němu sám doposud nedokázal najít cestu, která by odpovídala jeho oprávněné potřebě po důsledné úplnosti, tak musí také nyní opět *první chtění* snahy k bezohlednému zkoumání vyjít *od něho samotného!* *Pouze potom* je schopen pozvednout nohu, doposud skrze svou vlastní vůli pevně zadržovanou a učinit první krok, který ho vede k Pravdě a tím ke svobodě ve Světle.

On *sám* a vždy jen on sám *může, má a musí* uvažovat, protože k tomu nese v sobě dar. Vždyť musí vzít na sebe také veškerou zodpovědnost, tak či onak, lhostejno, co také chce a co koná.

Již toto vědomí by ho muselo nutit k nejostřejšímu prověřování.

Právě tato odpovědnost dává každému člověku nejen neomezené právo k takovéto zkoušce, nýbrž je dokonce i nejnaléhavější nutností! Lze to klidně považovat za zdravý pud sebezáchovy, a to není vůbec nesprávné! Nepodepíše přece také jakoukoliv pozemskou smlouvu, která mu ukládá odpovědnost, aniž by slovo od slova neproověřil a nerozmyslel, zda může všemu dostát. Ne jinak je tomu a ještě mnohem vážněji v duchovních vztazích s

rozhodnutím, poddat se jakékoliv víře! Kdyby lidé při tom projevili trochu více zdravého pudu sebezáchovy, tak by to nebyl hřích, nýbrž požehnání!

Vzkříšení těla! Jak může tělo hrubohmotnosti vystoupit vzhůru do čistě duchovní říše Boha Otce! Hrubohmotnosti, která není schopná ani přestoupit do jemnohmotnosti onoho světa. Všechno hrubohmotné, také dokonce i jemnohmotné je podrobena podle věčných přírodních zákonů rozkladu. Neexistují v tom výjimky nebo odchylky, protože zákony jsou dokonalé. Proto také nemůže hrubohmotné po dosažené smrti vstoupit do říše Otce, nebo také jen do jemnohmotného onoho světa, rovněž podrobeného rozkladu! Taková odchylka je v důsledku dokonalosti Božích přírodních zákonů jednoduše věcí nemožnou!

V malém to všechno lze zcela jasně pozorovat v zákonech fyziky, které rovněž neukazují nic jiného, než neposunutelné zákony Tvůrce, které stejně jako všechno v celém bytí pronikají také tímto oborem.

Všechno existující je přece podrobena jednotným zákonům vzniku, které jasně a zřetelně v sobě nesou prostou avšak neposunutelnou Boží vůli. Nic nemůže být od ní odděleno.

Je to proto o to politováníhodnější, když některé nauky nechtějí uznat právě tuto mocnou velikost Boha, která se v tom projevuje, a kterou se tak zjevně přibližuje lidstvu s jeho chápáním!

Každá nauka zcela správně odkazuje na dokonalost Boží. Je-li však počátek nebo prapůvod jako takový dokonalý, tak z něj může vzniknout také jen dokonalé. Tudíž musí být nezbytně dokonalé také zákony stvoření, spočívající v odtud vzešlých aktech vůle. Přirozeně se nedá oddělit jedno od druhého. Tyto dokonalé zákony stvoření pronikají a udržují všechno vzniklé jako zákony přírodní. Dokonalost je však totožná s nezměnitelností. To dokazuje, že nějaké odbočení v těchto základních nebo přírodních zákonech je zcela nemožné. Jinými slovy: Za žádných okolností se nemohou vyskytnout výjimky, které by odporovaly veškerému jinému dění v jeho přirozenosti.

Tak také nemůže nastat žádné vzkříšení těla, které zůstává jako hrubohmotné bezpodmínečně vázáno na hrubohmotnost!

Protože všechny prazákony vzešly z Boží dokonalosti, nebude se moci také nový akt vůle Boží nikdy vyvíjet v jiné formě, než v té, která je dána od prapočátku stvoření.

Jestliže se tak mnohé nauky uzavírají této samozřejmosti, která je bezpodmínečně dána dokonalostí Boží, tak tím projevují, že jejich základy jsou *falešné*, že jsou zbudovány na lidském rozumu, vázaném na prostor a čas, a tudíž si nesmějí dělat žádné právo na Boží poselství, které nevykazuje žádné mezery, protože jako takové mohlo vzejít jen z dokonalosti, z Pravdy samotné, která je bez mezer a je srozumitelná ve své prosté velikosti. *Přirozená* v první řadě, protože to co je lidmi nazýváno přírodou vzešlo z dokonalosti Boží vůle a ještě dnes se jí dostává živoucnosti nezměněným způsobem, a tím také nemůže být podrobena žádným výjimkám.

Když Kristus přišel na zem, aby hlásal Boží poselství Pravdy, musel proto jako každý člověk použít hrubohmotné schrány, tedy těla. V tom musel by nakonec již každý myslící člověk poznat nezměnitelnost přírodních zákonů, jako v tělesné smrti dosažené ukřižováním.

Avšak toto hrubohmotné tělo nemohlo tvořit po této smrti také žádnou výjimku, nýbrž muselo zůstat ve světě hrubohmotném! *Nemohlo* být vzkříšeno, aby vešlo do jiného světa! Toho pevně stojící Boží nebo přírodní zákony následkem své dokonalosti, vzešlé z Boží vůle nepřipustí. Ani to nemohou, jinak by nebyly dokonalé, a to by opět znamenalo, že také Boží vůle, jeho síla a i on sám nejsou dokonalými.

Avšak protože je to vyloučeno, jak každá věda může ve stvoření samotném potvrdit, tak je falešné a pochybností o Boží dokonalosti, když se tvrdí, že toto hrubohmotné tělo bylo vzkříšeno a po čtyřiceti dnech přešlo do jiného světa.

Jestliže má být tělo skutečně vzkříšeno, tak se to může stát jen takovým způsobem, že duše spojená ještě s hrubohmotným tělem jemnohmotnou šňůrou je zavolána do tohoto těla zpět.*(Přednáška č. 40: Smrt) To je však možné na základě přírodních zákonů jen tak dlouho, dokud tato šňůra existuje. Je-li tato šňůra jednou přerušena, tak by bylo vzkříšení, tedy zavolání duše zpět do hrubohmotného těla nemožné! Také to přísně podléhá bezmezerným přírodním zákonům, a dokonce i Bůh sám by toho nebyl schopen, protože by to přece bylo proti jeho vlastním dokonalým zákonům, proti jeho dokonalé vůli, která v přírodě samočinně pracuje. Právě v důsledku této dokonalosti by nemohl také nikdy přijít na tak nedokonalou myšlenku, která by musela být jen aktem libovůle. Zde se opět ukazuje zdánlivá vázanost Boha v díle stvoření vlivem jeho bezmezerné dokonalosti, která musí být v každém případě splněna a nepřipouští žádnou změnu, která však také není plánovaná, ani nutná. To však není naprosto žádná skutečná vázanost Boha, nýbrž se to jako takové *jeví* jen člověku v mnoha věcech, protože není schopen přehlédnout *celé* dění. A tato nemožnost přehlédnout celek přivádí ho k tomu, což je samo o sobě dobře a poctivě myšleno, že od svého Boha očekává akty libovůle, které přísně uvažováno, musí Boží dokonalost jen snižovat. Lidmi je to při tom ve vši pokoře myšleno dobře, ovšem nevyvolává to v tomto případě úctyplný pohled vzhůru, nýbrž je to stahováno do zcela přirozeného omezení lidského ducha.

Bezpodmínečné dodržování Boží vůle nebo přírodních zákonů se uplatnilo také při probuzení Lazara, stejně jako u mladíka z Naimu. Tito mohli být probuzeni, protože spojovací šňůra s duší ještě existovala. Na Mistrovo zavolání se mohla duše opět stát jedno s tělem. Avšak ta byla pak nucena, podle přírodních zákonů, setrvat v hrubohmotném světě, dokud nedošlo k novému oddělení mezi hrubohmotným a jemnohmotným tělem, což jí později umožnilo vstoupit do jemnohmotného světa, tedy dokud nedošlo k novému hrubohmotnému úmrtí.

Přechod hrubohmotného těla do jiného světa je však věcí nemožnou. Kdyby se duch Krista vrátil zpět do hrubohmotného těla, nebo kdyby ho snad vůbec neopustil, tak by byl nucen k setrvání v hrubohmotnosti, dokud by nenastalo nové úmrtí, nijak jinak.

Vzkříšení v těle do jiného světa je úplně vyloučeno pro lidi a stejně tak pro tehdy vtěleného Krista!

Pozemské tělo Vykupitele šlo touže cestou, kterou má jít podle přírodních zákonů Stvořitele každé jiné hrubohmotné tělo.

Ježíš z Nazaretu, Syn Boží, nebyl tudíž vzkříšen tělesně!

Vzdor vši logice a právě v ní obsaženému mnohem většímu uctívání Boha, budou ještě mnozí, kteří v slepotě a lenosti své falešné víry nechtějí jít tak prostých cestách Pravdy. Tak mnozí ovšem také nemohou jít z vlastního omezení. Jiní opět, kteří se naprosto vědomě pokoušejí zuřivě proti tomu bojovat, z opodstatněné obavy, že by se jim pracně zbudovaná stavba pohodlné víry musela zřítit.

Nemůže jim nic prospět, když si jako o základ opírají jen o doslovná podání; neboť také učedníci byli lidé. Je to přece jen čistě lidské, když tehdy učedníci, silně rozrušení všemi hroznými událostmi, proplekli při vzpomínkách ve svém líčení mnohé s vlastními myšlenkami, a vlivem předchozího spatření jim ještě nevysvětlitelných zázraků, podali tak mnohé jinak, než to ve skutečnosti bylo.

Jejich spisy a vyprávění byly zakořeněny, stejně jako při mylném sloučení Syna Božího a Syna Člověka, mnohdy příliš silně ve vlastních lidských předpokladech, které byly později položeny za základ mnohých omylů.

Také, když jim stála pomocně po boku ta nejsilnější duchovní inspirace, tak přesto zasáhly při podáních velmi silně vlastní předpojaté názory a zkalily často nejlépe zamýšlené a nejjasnější obrazy.

Ježíš sám nese-psal žádné spisy, o které jedině by se bylo možné bezpodmínečně a nesporně opřít.

Nebyl by nikdy řekl nebo napsal něco, co by nestálo zcela a úplně v souladu se zákony jeho Otce, s Božími přírodními zákony nebo tvůrčí vůlí. Sám přece výslovně řekl:

„Přišel jsem Boží zákony naplnit!“

Avšak Boží zákony jasně spočívají v přírodě, která se však rozprostírá dále, než jen v hrubohmotnosti, avšak přece také zůstává „přirozená“ všude v jemnohmotném, jakož i bytostném a duchovním světě. Myslicí člověk je schopen v těchto závažných slovech Spasitele nalézt zajisté něco, co překračuje rámec matoucích náboženských nauk a ukazuje cestu těm, co skutečně hledají!

Kromě toho však může každý člověk k tomu najít v bibli opěrné body; neboť Kristus se zjevil mnohým. Co se však stalo? Maria ho při tom zprvu nepoznala, Magdalena ho také ihned nepoznala, oba učedníci ho nepoznali celé hodiny cestou do Emauz, přestože s nimi šel a mluvil s nimi... Co z toho vyvodit závěrem? *Že to muselo být jiné tělo, které viděli, jinak by ho všichni ihned poznali!* -

Necht' však zůstane klidně hluchým ten, kdo ještě nechce slyšet, a slepým ten, kdo je příliš pohodlný, aby otevřel svůj zrak!

Všeobecný pojem „vzkříšení těla“ nachází své oprávnění v pozemských zrozeních, která nepřestanou, dokud budou pozemští lidé. Je to velké zaslíbení povolení opakovaného pozemského života, opětovné inkarnace za účelem rychlejšího pokroku a nutného rozuzlení vzájemného působení nízkého druhu, což je totožné s odpuštěním hříchů. Je to důkaz nezměrné lásky Stvořitele, jejíž milost spočívá v tom, že odloučená duše, která svůj pozemský čas zčásti nebo zcela promrhala a přišla proto nehotová ke vzestupu na onen svět, dává ještě jednou příležitost, zahalit se novým hrubohmotným tělem nebo pláštěm, čímž slaví její odložené tělo v těle novém vzkříšení. Duše, která již odešla prožívá tím nové vzkříšení v těle!

Jaké požehnání spočívá v tomto neustále se opakujícím splnění tak vysoké milosti, je schopen lidský duch, který nedovede přehlédnout vše, pochopit teprve později!

59. Lidské smýšlení a Boží vůle v zákoně vzájemného působení

Jestliže se má hovořit o lidském smýšlení a lidských názorech, s nimiž jsou spojeny také pozemské soudy, tak se nesmí očekávat, že tyto jsou totožné s Boží spravedlností nebo se jí i jen přibližují. Musí být žel naopak řečeno, že ve většině případů je v tom dokonce nesmírný rozdíl. Při tomto srovnání je na místě lidový výraz „nebetyčný“ ve skutečném smyslu. Tento rozdíl by se dal často vysvětlit na prostor a čas omezeným rozumem lidstva, který ve svém omezení není schopen rozpoznat *samotné* bezprávi a od odlišit ho od práva, protože ty lze zřídkakdy jasně poznat podle zevních projevů, nýbrž spočívají výlučně v srdci každého člověka, k jehož posouzení nestačí strnulé paragrafy zákona a školská moudrost. Skličující je však to, že proto tak mnohé hodnocení pozemských soudů musí stát příkře proti Boží spravedlnosti.

Nemá zde být hovořeno o době středověku, o smutných časech strastiplného mučení, o upalování takzvaných čarodějnic a jiných justičních zločinech. Právě tak zde nemá být zmiňováno mučení a vraždění, které spadá na dlužný účet *náboženských* společenství a které ve svém vzájemném působení musí dvojnásob strašně zasáhnout jejich vykonavatele, protože oni při tom zneužili jméno dokonalého Boha, a všechny tyto zločiny vykonávali v jeho jménu, jako údajně jemu milé, a tím ho před lidmi označili jako toho, kdo je za to zodpovědný. Tyto zlořády a hanebnosti nesmějí být tak rychle zapomenuty, nýbrž by se znovu a znovu měly při dnešních rozsudcích varovně připomínat zejména proto, že tehdejší vykonavatelé je prováděli se zdáním plného práva a nejlepší víry.

Mnohé se změnilo. A přece samozřejmě přijde také ta doba, ve které bude pohlíženo zpět s obdobnou hrůzou na dnešní vykonávání spravedlnosti, jako se my dnes díváme na výše zmíněnou dobu, která podle našeho nynějšího poznání v sobě nesla tolik bezprávi. To je běh světa a určitý pokrok.

Avšak pozorováno hlouběji, spočívá tento zdánlivě velký pokrok mezi tehdejší dobou a dneškem *pouze ve vnějších formách*. Ta všemocnost jednotlivce, hluboce pronikající celým bytím tak mnohých lidí, bez jeho osobní zodpovědnosti na zemi je často stále ještě stejná. Také lidé samotní a jejich pohnutky k jejich jednání se mnoho nezměnili. A kde je *vnitřní život* ještě stejný, tam je také stejné vzájemné působení, které v sobě nese *Boží soud*.

Kdyby *v tom* lidstvo náhle *prohlédlo*, mohl by být následkem jen jediný výkřik zoufalství. Hrůza, která by se rozprostřela nade všemi národy. Ani jeden člověk by nepozvedl svou ruku s výtkou proti svému bližnímu, *protože každý jednatel* by musel na sobě nějakým způsobem tíživě cítit stejnou vinu. Nemá žádné právo chovat se v tom vyčítavě vůči někomu jinému, protože *každý doposud* mylně soudil jen podle zevnějšíku a všechn *skutečný život přehlížel*.

Mnozí by zoufali sami nad sebou při prvním paprsku Světla, kdyby do nich bez přípravy pronikl, zatímco jiní, kteří doposud nikdy nevěnovali čas k přemýšlení, museli by pocítit bezmezný hněv nad tím, že tak dlouho spali.

Proto je nyní na místě povzbuzení ke klidnému uvažování a k rozvoji své vlastní spravedlivé schopnosti úsudku, která odmítá každé slepé přimknutí k cizím názorům a *přijímá, myslí, mluví a koná* jen podle *vlastního* cítění!

Člověk nikdy nesmí zapomínat, že jedině on sám má plně a zcela odpovídat za všechno, co prožívá, myslí a koná, i když to bez výhrad přijal od druhých!

Blaze tomu, kdo dosáhne této výše a přistupuje zkoumavě ke každému úsudku, aby pak jednal podle svého *vlastního* cítění. Nestává se tak spoluvíníkem jako tisíce jiných, kteří na

sebe nakládají důsledkem předsudků, pomluv, a často jen z bezmyšlenkovitosti a senzacechtivosti těžkou karmu, která je vede do oblastí, jejichž utrpení a bolesti by se nikdy nepotřebovali učit poznávat. Nechají se tím také již na zemi odradit často od mnohého skutečně dobrého a promeškají tím nejen mnoho pro sebe sama, nýbrž tím dávají snad v sázku vše, celé své bytí.

Tak tomu bylo při vzplanutí nesmyslné nenávisti vůči Ježíši z Nazaretu, jejíž skutečný důvod znalo jen několik zlovolných křiklounů, zatímco všichni ostatní se jednoduše a s křikem vpravili do zcela nevědomé, slepé horlivosti, aniž by se sami někdy s Ježíšem setkali. Neméně ztraceni jsou také všichni ti, kteří se od něj odvrátili na základě falešných názorů jiných lidí a jeho slova ani jednou nevyšlechli, tím méně si dali námahu s věčným zkoumáním, přičemž by nakonec přece jen mohli poznat jejich hodnotu.

Jen tak mohla dozrát šílená tragédie, která právě *Syna Božího* obžalovala z *rouhání se Bohu* a přivedla ho na kříž! Toho jediného, která sám přišel přímo z Boha a zvěstoval jim Pravdu o Bohu a jeho vůli!

Tento případ je tak groteskní, že se v něm ukazuje v pronikavé zřetelnosti celá omezenost lidstva.

A lidstvo od té doby až dodnes sotva niterně pokročilo, nýbrž právě v tomto, vzdor všem někdejšími objevům a vynálezům, se ubíralo ještě více zpět.

Pokročilo jedinečně vnějšími úspěchy a tím také větší vědychtivou domýšlivostí, která právě plodí a vychovává omezenost, a která vyslovenou známkou omezenosti přece je.

A z této, během dvou tisíciletí stále úrodnější půdy, vzešly nynější lidské názory, které působí směrodatně a *ničivě*, zatímco lidé sami bez nejmenšího tušení se do nich zaplétají stále více, ke svému vlastnímu a strašlivému osudu.

Jen málokdo si doposud ujasnil, kdo všechno si tu falešnými názory často v dobré víře přivozuje špatné účinky vzájemných proudění, tedy že se provinuje proti Božím zákonům. Počet takových je veliký a mnozí jsou v nicnetušící pýše na to ještě hrdí, dokud jednou nebudou muset ve zděšení plném bolesti spatřit Pravdu, která je tak zcela jiná, než si jí představovalo jejich přesvědčení.

Avšak potom je příliš pozdě. Vina, kterou si naložili, musí být odpykána v často desetiletí trvajícím, namáhavým zápasem se sebou samým.

Cesta až k poznání je daleká a těžká, jakmile člověk promešká příznivou příležitost pozemského bytí a při tom dokonce záměrně nebo z nevědomosti na sebe uvalí ještě vinu novou.

Omluvy nepadají při tom nikdy na váhu. *Každý* to může vědět, pokud *chce*!

Kdo však usiluje o to, aby v dějích vzájemného působení rozeznal Boží spravedlnost od pozemských názorů, ten necht' se snaží pozorovat jakýkoliv příklad z pozemského života a při tom zkoumat, na které straně spočívá skutečné právo a kde je bezpráví. Denně se mu jich naskytne mnoho.

Brzy se rozvine jeho vlastní schopnost cítění silněji a živěji, aby nakonec odvrhl všechny naučené předsudky chybných názorů. Tím povstane cit pro spravedlnost, který se může spolehnout na sebe sama, protože v poznání veškerého vzájemného působení přijímá Boží vůli, stojí a působí v ní.

60. Syn Člověka

Od zločinu na Synu Božím, nositeli Pravdy, Ježíši z Nazareta, spočívá to jako kletba na lidstvu, že nepoznalo právě to proroctví, tohoto největšího ze všech proroků, které je pro lidi nejvýznamnější a jako s těsnou páskou na očích stojí tak také ještě dnes, bez nejmenšího tušení. Strašlivým následkem toho bude, že velká část lidstva se bude odmítavě potácet před jedinou možností záchrany a půjde vstríc zničení.

Je to proroctví o příchodu Syna Člověka, které dal Syn Boží, takřka jako hvězdu naděle a přece také opět jako vážné napomenutí, za stálého útoku mas, které stojíce v temnotě, musely nositele Pravdy přirozeně nenávidět. Tatáž vlna mylných pocitů a myšlenek, která nenechala poznat Syna Božího jako takového, zmátla pochopení pro závažnost tohoto zvěstování již v době jeho vzniku. Lidský duch byl příliš zatemněn, příliš zaujat sám sebou, než aby mohl takto vysoké Boží poselství přijmout ještě nezkalené. Poselství, která přišla z výše nad jeho vlastním okruhem vzniku, prošla kolem jeho sluchu bez účinku. K pochopení by patřila víra vědomého přesvědčení, jehož také tehdejší stoupenci nebyli schopni. Půda na kterou padala slova Spasitele, zůstávala ještě příliš divoce zarostlá. Při tom se mocné události a duševní ořesy v okolí Spasitele vtláčily společně do několika málo let, čímž se proto všechno citové muselo soustředit na jeho osobu tak, že se nedbalo na jeho hovory o jiné osobě ve vzdálené budoucnosti, nýbrž tato se spojila také opět s ním samotným.

Tak přetrval omyl v názorech lidí až dodnes, protože nevěřící se nestarali o slova Spasitele, avšak věřící každé vážné, kritické zkoumání tradic právě ze své víry násilně potlačovali, v posvátné ostýchavosti, že se nesmí těchto Spasitelových slov příliš dotknout. Avšak při tom přehlédli, že se nejednalo o jeho skutečná, původní a vlastní slova, nýbrž pouze o tradice, které byly sepsány dlouho po jeho pozemské pouti. Tím však podléhaly také přirozeně nevědomým změnám lidského rozumu a lidského osobního názoru. Je také určitá velikost v tomto uctivém udržování čistě lidských tradic, a proto nemá být proti ní vzneseno také žádného obvinění.

To všechno však nebrání překážejícím následkům mylného názoru, vzniklého bludnou tradicí, protože zákony vzájemného působení v tomto případě také nelze odsunout. I když se následky ve vybavení pro lidského ducha projeví jen jako překážející mříž v dalším vzestupu, tak to přece znamená osudové zastavení a ne postup vpřed, dokud v něm neoživne objasnění osvobozujícího Slova.

Ten, kdo věří v Syna Božího a jeho slovům a tyto v sobě učinil živými, tedy nese je v sobě ve *správném* výkladu a jedná podle nich, nepotřebuje samozřejmě vyčkávat na zaslíbeného Syna Člověka, protože tento nemá přinést nic jiného, než totéž, co přinesl již Syn Boží. Avšak podmínkou při tom je, že slovům Syna Božího *skutečně* porozuměl, a nelpí tvrdošjně na bludné tradici. Připoutal-li se někde na bludy, pak nemůže dokončit svůj vzestup, dokud neobdrží objasnění, které zůstává vyhrazeno Synu Člověka, protože omezený lidský duch není sám schopen oprostít se z ovíjejících se rostlin, které nyní Pravdu neprodyšně přebujely.

Ježíš označil příchod Syna Člověka jako poslední možnost záchrany a odkazoval rovněž na to, že s ním nastává soud, a že tedy takoví, kteří také potom nebudou chtít, nebo jinak řečeno, následkem své vlastní zatvrzelosti a lenosti nebudou připraveni přijmout žádné vysvětlení, musí být zavrženi s konečnou platností. Z toho lze vyvodit závěr, že v dalším sledu se již nenaskytne opětovná možnost rozmyšlení a rozhodnutí. V tom také zjevně spočívá ohlášení tvrdého zásahu, který přináší konec trpělivého čekání. To opět svědčí o nastávajícím boji Světla proti veškerému temnu, který musí skončit násilným zničením všeho temna.

Že se něco takového odehraje podle lidských očekávání, přání a představ, je nepřijatelné, neboť proti tomu hovoří *všechny* dosavadní události. Ještě nikdy v předcházejícím dění se lidské chápání neukázalo být zajedno s působením Boží vůle. Skutečnost byla vždy jiná než představy lidí, a teprve dlouho po tom přišlo pak někdy pozvolna poznání událostí. Také tentokrát nelze v tom očekávat žádnou změnu, protože smýšlení lidí a jejich názory nezískaly oproti dřívějšímu ničeho, nýbrž naopak jsou ještě mnohem „reálnější“.

Syn Člověka! Nad ním i nad jeho dobou spočívá ještě závoj. I když se v mnohém duchu probouzí nejasná předtucha, touha po dni jeho příchodu, tak bude ho mnohý toužící také nepochybně a bez nejmenšího tušení míjet, nebude ho chtít znát, protože jeho očekávání mu předestíralo jiné splnění. Člověk se může jen velmi těžko vpravit do myšlenky, že Božské na zemi nemůže být zevně jiné než lidé sami, poslušno zákonů Boha. Chce vidět Božské naprosto jen nadpozemsky a spoutal se žel však již natolik, že by nebyl schopen nadpozemské ani *správně* spatřit, tím méně je snést. Ale to není vůbec nutné!

Člověk, který hledá Boží vůli v přirozených zákonech veškerého stvoření, bude ji také v nich brzy poznávat a nakonec bude vědět, že Boží může k němu přijít jen po cestách těchto neúprosných zákonů, nijak jinak. Následkem toho bude bdělý a všechno co ho potká bude bedlivě zkoumat, avšak jen se zřetelem na *Boží* zákony a ne podle lidských názorů. Tak pozná také v pravou hodinu toho, kdo mu přináší osvobození ve Slově. Avšak následkem vlastního zkoumání a ne křikem davů.

Každý myslící člověk již sám došel k tomu, že Syn Boží a Syn Člověka nemohou být jedno! Rozdíl je zcela jasně vyjádřen ve slovech samotných.

Čisté Božství Syna Božího neslo v sobě během svého vyslání a vtělení, právě vlivem čistého Božství, také *podmínku opětovného sjednocení* s Božstvím. Z přirozenosti věcí to není vůbec jinak možné. To potvrzují také poukazy samotného Syna Božího právě na jeho „opětovné sjednocení s Otcem“, a výrok o jeho „opětovném vejí k Otci“. Tudíž muselo mít vyslání Syna Božího jakožto prostředníka mezi Božstvím a stvořením *omezené trvání*. Syn Boží, která jakožto čistě Božský, musí být přitažlivostí silnějšího stejného druhu bezpodmínečně opět přitážen zpět k Božskému původu a po odložení všeho, co na něm ulpělo je nucen tam také setrvat, a nemusel proto také zůstat *věčným* prostředníkem mezi Božstvím a stvořením. Tak vznikla by opětovným návratem k Otci nová propast, a opět by chyběl prostředník mezi čistým Božstvím a stvořením. Syn Boží oznámil sám lidstvu příchod Syna Člověka, který potom zůstane *věčným* prostředníkem mezi Božstvím a stvořením. Spočívá v tom mocná láska Stvořitele k jeho stvoření.

Rozdíl mezi Synem Božím a Synem Člověka spočívá v tom, že Syn Člověka je sice zrozen z čistého Božství, avšak současně byl spojen s vědomě – duchovním, takže současně stojí jednou nohou v Božství a druhou ve vědomě – duchovním. *Z každého* má část a tvoří tak nepomíjející most mezi Božím a vrcholem stvoření. Toto spojení však s sebou přináší příkaz setrvání v oddělení od čistého Božství, které přesto připouští vstup do Božství, a dokonce ho i vyžaduje.

Duchovní přídavek k Božství zabraňuje jen opětovnému sjednocení, které by jinak bylo nevyhnutelné. Lidstvo sotva kdy pochopí, že je to obnovená oběť lásky Stvořitele a splnění zaslíbení takové velikosti, jakou může dát a splnit jen Bůh sám. *To* je rozdíl mezi Synem Božím a Synem Člověka. To dává také oprávnění k názvu Syn Člověka; neboť v něm nastalo dvojí zrození, jednou jakožto Syna z Božství, a v druhé části jakožto Syna z vědomě – duchovního, z jehož nevědomých výběžků pochází zárodek lidského ducha.

Poslání Syna Člověka je pokračováním a završením poslání Syna Božího, protože poslání Syna Božího mohlo být jen dočasným. Je tedy pokračováním k završení a současně jeho *upevněním*.

Zatímco Syn Boží byl bezprostředně vrozen do svého pozemského poslání, muselo putování Syna Člověka před jeho posláním projít daleko větším okruhem, než mohl vstoupit do začátku svého vlastního poslání. Přicházejí z nejvyšších výšin, musel jako podmínku ke splnění svého, v poměru k Synu Božímu, také pozemštějšího úkolu, projít rovněž ty nejhlubší hlubiny. Nejen na onom světě, nýbrž také pozemsky, aby na sobě samém mohl „prožít“ veškerý bol, veškeré utrpení lidí. Teprve tím jest schopen, pak, když přijde jeho hodina, účinně zasáhnout do závadného stavu a přináší pomoc přivodit změnu. Z tohoto důvodu nesměl stát vedle prožívání lidstva, nýbrž musel být vlastním prožíváním hořkých stránek uprostřed něj, a také pod ním trpět. Opět jen kvůli lidem musela takto probíhat jeho učební doba. Avšak právě tito, protože lidskému duchu v jeho omezení zůstává takovéto vyšší vedení nepochopitelné a je schopen posuzovat jen podle zevnějšku, se budou pokoušet ho obvinít, aby mu ztížili jeho úkol, stejně jako Kristovi v jeho době. Právě to, co musel vytrpět kvůli lidem, aby poznal nejbolestivější body jejich omylů, což musel vytrpěním nebo prožitím poznat pro pozdější blaho lidstva, budou chtít použít jako kámen, aby ho jím zasáhli ve stoupající nenávisti, podníceni k tomu temnem, chvějícím se ve strachu před zničením.

Že se něco tak neuvěřitelného navzdory zkušenostem při pozemském putování Syna Božího, ještě znovu může stát, není tak nevysvětlitelné, protože ve skutečnosti více než polovina lidí přebývajících dnes na zemi, na ní vůbec nepatří, nýbrž by byli museli uzrávat v mnohem hlubších a temněších oblastech! Důvod k tomu spočívá jen v trvalém duševním úpadku za převládající převahy otroků svého vlastního nástroje, omezeného rozumu. Omezený rozum, jakožto jediný vládce, bude vždy jen jako čistě pozemský podporovat všechno hmotné a tím také pěstovat následné vedlejší účinky. Tím následný úpadek vyššího chápání vytvořil trhlinu a skrze ní podal dolů ruku, po které mohly vyšplhat k inkarnaci duše, které by jinak ve své duchovní tíži, vlivem hutné temnoty, nikdy nemohly přijít vzhůru až k zemskému povrchu. Především jsou to také čistě zvířecí pocity při plození, jakož i ostatní žádosti po pozemských požitcích, které v nemravné době již po staletí působí k tomu, že se mohou méněcenné duše vyšvihnout vzhůru. Pak trvale obklopují nastávající matku a vtělují se při příležitosti k inkarnaci, protože až doposud před temnem všechno světlé dobrovolně ustupovalo, aby se nepošpinilo.

Tak mohlo se pozvolna stát, že jemnohmotné okolí země bylo stále hustší a temnější a tím také těžší, až dosáhlo takové tíže, která dokonce i samotnou hrubohmotnou zemi drží daleko od dráhy, která by byla přístupnější vyšším duchovním vlivům. A protože většina všech inkarnovaných skutečně patří do oblastí, které leží mnohem hlouběji než země sama, tak také bude spočívat jen Boží spravedlnost v tom, když budou takovéto duše smeteny, aby klesly zpět tam, kam skutečně patří, kde ve své bezpodmínečné stejnorodosti nebudou mít více žádnou příležitost, aby na sebe uvalovali ještě novou vinu, a tím v utrpení své sféry zrali vstříc změně, přinášející vzestup.

Lidská vůle nebude moci někdy vyvolit Bohem vyslaného Syna Člověka, nýbrž Boží síla ho má pozvednout v hodinu, když bude lidstvo bezmocně sténat, a žadonit o vykoupení. Pak umlkne tupení, protože hrůza uzavře takováto ústa, a ochotně se pak budou přijímat všechny dary, které Stvořitel tvorům skrze něj nabízí. Avšak kdo je nebude chtít od něj přijmout, ten bude zavržen na celou věčnost.

61. Omyly

Hledaje, pozvedá tak mnohý člověk zrak ke Světlu a Pravdě. Jeho přání je veliké, avšak velmi často mu schází vážné chtění! Více než polovina všech hledajících není opravdová. Přinášejí své vlastní, hotové mínění. Mají-li také jen trochu na tom něco změnit, tak odmítnou mnohem raději všechno pro ně nové, i kdyby v tom spočívala Pravda.

Tisíce tím musí klesnout proto, že v zapletení do svého mylného přesvědčení si podvázali volnost pohybu, kterou potřebují k záchraně rozmachem vzhůru.

Vždy je tu pohotově část těch, kteří se domnívají, že všechno již pochopili. Nehodlají po tom, co vyslechli a přečetli také provést přísné zkoumání *sebe*.

K takovým přirozeně *nemluvím!*

Nemluvím také k církvím a stranám, řádům, sektám a sdružením, nýbrž pouze ve vši prostotě *k člověku samotnému*. Je mi vzdáleno, abych něco stávajícího bořil; neboť budu, doplňuji až doposud neřešené otázky, které v sobě musí nést každý, jakmile jen trochu přemýšlí.

Pro každého posluchače je nezbytná jen jedna základní podmínka: Vážné hledání Pravdy. Má v sobě zkoumat a nechat ožít *slova*, avšak nedbat na řečníka. Jinak nebude mít žádný užitek. Pro všechny, kteří o to neusilují, je jakýkoliv obětovaný čas předem ztracen.

Je neuvěřitelné, jak naivně chce největší část všech lidí zůstat křečovitě nevědomou o tom, odkud přicházejí, co jsou, a kam jdou!

Zrození a smrt, neoddělitelné póly veškerého pozemského bytí, by neměly pro člověka představovat žádné tajemství.

V názorech, které chtějí objasnit jádro podstaty člověka spočívají rozpory. Je to následek chorobného velikášství pozemšťanů, kteří se opovážlivě vychloubají, že jejich jádro podstaty je *Božské!*

Pohleďte na lidi! Můžete v nich nalézt Božské? Toto pošetilé tvrzení by se muselo označit za rouhání, protože znamená strhávání Božského.

Člověk nenese v sobě ani nejmenší část Božského!

Tento názor je jen chorobná vychloubáčnost, která má jako příčinu pouze jen vědomí nemožnosti pochopení. Kde je člověk, který může čestně říci, že se mu takováto víra stala také přesvědčením? Kdo jde vážně do sebe, musí to odmítnout. Zcela přesně cítí, že je to jen touha, přání nést v sobě Božské, avšak ne jistota! Mluví se zcela správně o Boží jiskře, kterou v sobě člověk nese. Tato *jiskra* Boží je však *duch!* On není však částí Božství.

Výraz *jiskra* je zcela správné označení. Jiskra se vyvíjí a vylétne, aniž si bere s sebou nebo v sobě nese něco z podstaty původce. Tak i zde. Boží *jiskra* sama není Božská.

Kde se nalézají takovéto chyby již vzhledem k *původu* bytí, tam *musí* selhat celý vývoj! Mám-li stavět na falešné půdě, musí jednou zakolísat celá stavba a přijít zřícení.

Původ přece dává oporu pro celé bytí každého jednotlivce! Kdo se však snaží, jak je zvykem, sahat daleko nad původ, sahá do pro něj nepochopitelného, a ztrácí tím ve zcela přirozeném dění každou oporu.

Když například sahám po větvi stromu, který má stejnorodost svými pozemskými vlastnostmi s mým pozemským tělem, získávám v této větvi oporu a mohu se po ní vyšvihnout vzhůru.

Sáhnu-li však nad tuto větev, tak nemohu nalézt v těchto jinorodých vlastnostech vzduchu žádný opěrný bod a ... proto také nemohu vzhůru! To je přece jasné.

Přesně tak je tomu s vnitřní podstatou lidí, která se nazývá duše a její jádro duch.

Chce-li mít tento duch nutnou oporu ze svého původu, kterou potřebuje, tak se nesmí samozřejmě snažit uchytit se v Božském. To je pak nepřirozené; neboť Božské leží příliš daleko nad ním, a je zcela jiných vlastností!

A přece ve své domýšlivosti hledá spojení na tom místě, které nikdy nemůže dosáhnout, a přerušuje tím přirozené dění. Jako překážející *hráz* staví se jeho falešné přání mezi něj a pro něj nutný příliv z prapůvodu. Sám se od něj odřízne.

Proto pryč s takovými to bludy! Teprve pak může lidský duch rozvinout svou plnou sílu, kterou ještě dnes nevědomavě přehlíží, a bude tím, čím být může a má, *pánem ve stvoření!* To však znamená, že jen ve stvoření, a ne stojící *nad* ním.

Jen *Božské* stojí nade vším stvořením.

Bůh sám, prapůvod veškerého bytí a života je, jak již slovo říká, Božský! Avšak člověk, jak také není neznámo, je stvořen z *Jeho Ducha!*

Člověk není tedy bezprostředně z Boha, nýbrž z Jeho Ducha! Božské a duchovní není totéž, Duch je vůle Boží. Jen z této *vůle* povstalo *prvotní* stvoření, avšak ne z Božského! Přidržme se přece této jednoduché skutečnosti, která dává možnost snazšího pochopení.

Představme si však jednou pro srovnání vlastní vůli. Ona je aktem, avšak ne částí člověka, jinak by se musel člověk časem rozplynout ve svých mnohých činech vůle. Nic by z něho nezůstalo.

Ne jinak je tomu také u Boha! Jeho vůle stvořila ráj! Jeho vůle je však Duch, který se označuje jako „Duch Svatý“. Ráj byl opět také jen *dílem* Ducha, a ne částí z něj samotného. V tom spočívá nové odstupnění směrem *dolů*. Tvůrčí Duch Svatý, tedy živoucí Vůle Boží, nevesel do svého stvoření. Nevložil také do něj část ze sebe, nýbrž zůstal sám zcela *mimo* stvoření. To je uvedeno v Bibli již zcela jasnými slovy: „*Duch Boží vznášel se nad vodami*“ ne tedy Bůh osobně! To je konec konců rozdíl. Člověk sám nenese tedy v sobě nic z Ducha Svatého, nýbrž jen z *ducha*, který je dílem Ducha Svatého, jeho aktem.

Na místo toho, aby se lidé zabývali touto skutečností, chtějí zde již s veškerou silou vytvořit mezeru. Zamysleme se jen nad známým názorem o *prvotním* stvoření, o ráji! Měl být bezpodmínečně na této zemi. Malý lidský rozum stáhl tím dění nutných milionů let do svého úzkého okruhu omezeného na prostor a čas a postavil sebe jako střed a osu veškerých světových událostí. Následkem toho bylo to, že tím ihned ztratil cestu ke skutečnému východisku života. Na místo této jasné cesty, kterou nemohl již více přehlédnout, musel nalézt ve svém náboženském názoru náhražku, pokud sám sebe nechtěl označit za původce celého bytí a života a tím *za Boha*. Tuto náhražku poskytoval mu doposud výraz „víra“! A na slovo „víra“ stůně od té doby celé lidstvo! Ba ještě více, nepoznané Slovo, které mělo všechno ztracené nahradit, stalo se mu úskalím, které přivodilo úplné ztroskotání!

S vírou spokojí se jen každý *lenoch*. Je to také víra, na které se mohou zachytit *posměvači*. A slovo „víra“, falešně vykládané, je překážkou, která se klade lidstvu jako brzda na cestu k dalšímu postupu.

Víra nemá být pláštíkem, který velkoryse zastírá veškerou lenost v myšlení, a který se pokládá na ducha člověka jako příjemně ochromující spavá nemoc! Víra se má ve skutečnosti stát *přesvědčením*. Přesvědčení však vyžaduje život, nejostřejší zkoumání!

Kde zůstala také jen *jediná* mezer, *jediná* nevyřešená záhada, tam je přesvědčení věci nemožnou. Žádný člověk proto nemůže mít pravou víru, pokud v něm zůstala nevyřešená *jediná* otázka.

Již slovo „slepá víra“ dává poznat cosi nezdravého!

Víra musí být *živá*, jak Kristus kdysi již vyžadoval, jinak nemá žádný účel. Živoucnost však znamená hýbání se, uvažování a také zkoumání! Ne však tupé přijímání cizích myšlenek. Slepá víra znamená přece zjevné nepochopení. Avšak čemu člověk nerozumí, nemůže mu přinášet duchovně také žádný užitek, neboť v nepochopení nemůže se to v něm probudit k životu.

Avšak to, co v sobě neprožije úplně, nemůže si také nikdy osvojit! A jen to, co je mu vlastní, povznese ho vzhůru.

Konec konců nemůže také nikdo vkročit na cestu, a jít po ní kupředu, pokud zejí v cestě velké trhliny. Člověk se musí duchovně zastavit tam, kde nemůže vědomě dál. Tato skutečnost je nevyvratitelná a také lehce srozumitelná. Kdo se tedy chceš duchovně dostat kupředu, probud' se!

Ve spánku nikdy nemůže svou cestou dojít ke Světlu Pravdy! Také ne s páskou nebo závojem před svým zrakem.

Stvořitel chce mít své lidi ve stvoření vidoucí. Být vidoucí však znamená být vědoucí! A k věděni se žádná slepá víra nehodí. V takové spočívá jen lenost a pohodlnost v myšlení, avšak žádná velikost!

Výsada schopnosti uvažovat přináší člověku také povinnost *zkoumání!*

Aby se tomu všemu uniklo, snížil se z pohodlnosti velký Stvořitel tak, že se mu připisují činy libovůle jako důkaz všemohoucnosti.

Kdo chce jen trochu myslet, musí v tom opět najít velkou chybu. Akt libovůle podmiňuje možnost odchýlení stávajících přírodních zákonů. Kde však něco takového může probíhat, tak schází dokonalost. Neboť kde existuje dokonalost, nemůže nastat žádná změna. Tím je mylně velkou částí lidstva postavena všemohoucnost Boží takovým způsobem, že by jí měl hluboce uvažující člověk považovat za důkaz nedokonalosti. A v tom spočívá kořen mnohého zla.

Vzdejte úctu dokonalosti Boha! Pak v ní najdete klíč k nevyřešeným záhadám veškerého bytí.

Privést k tomu hledající má být mojí snahou. Volné vydechnutí má jít skrze kruhy všech hledajících Pravdu. Nakonec radostně poznají, že v celém světovém dění není žádné tajemství, žádná mezera. A pak .. spatří cestu ke vzestupu jasně před sebou. Je jim zapotřebí po ní jen kráčet.

Mystika nemá žádného oprávnění v celém stvoření! Není v něm pro ní žádného místa; neboť před lidským duchem má všechno ležet jasně a bez mezer, až zpět k jeho prapůvodu. A tato oblast zahrnuje celé stvoření. Jen co je pak nad tímto stvořením, jen Božské samotné, musí každému lidskému duchu zůstat nejsvětějším tajemstvím, protože stojí *nad* jeho prapůvodem, který je ve *stvoření*. Proto také Božské nikdy nepochopí. Ani při nejlepší vůli a největším věděni. V této nemožnosti pochopení všeho Božského spočívá pro člověka to *nejpřirozenější* dění, které si lze domyslet; neboť nic, jak známo, není schopno překročit rámec složení svého původu. Ani duch člověka! V jinorodém složení spočívá trvalá hranice. A Božské je zcela jiné podstaty než duchovní, ze kterého pochází člověk.

Zvíře se například nikdy nemůže stát člověkem ani při nejdokonalejším vývoji. Z jeho bytostnosti nemůže za žádných okolností vykvést duchovno, které rodí lidského ducha. Ve složení všeho bytostného schází základní duchovní druh. Avšak člověk, vzešlý z duchovní části stvoření, nemůže se stát nikdy zase Božským, protože duchovní nemá druh Božského. Lidský duch se sice může vyvinout až k dokonalosti nejvyššího stupně, avšak navzdory tomu musí zůstat vždy *duchovní*. Nemůže proniknout nad sebe do Božského. Jiná podstata tvoří také zde přirozené, nikdy nepřekročitelné hranice směrem vzhůru. Hmotnost při tom nehraje

žádnou roli, protože neskrývá žádného vlastního života, nýbrž slouží jen jako obal, poháněný a formovaný duchovním a bytostným.

Ohromná oblast ducha prostupuje celým stvořením. Člověk je proto může, má a musí zcela poznat a pochopit! A svým věděním v něm bude vládnout. Avšak vládnout, dokonce i přísně vládnout, znamená správně pochopeno jen sloužit!

Na žádném místě v celém stvoření, až vzhůru k nejvyššímu duchovnu není odchýlení od přirozeného dění! Již tato okolnost činí přece všechno každému důvěryhodnější. Nezdravá a skrytá bázeň, snaha se skrývat před tak mnohými, prozatím ještě neznámými věcmi, odpadnou při tom samy od sebe. S *přirozeností* zavane čerstvý proud vzduchu dusným okolím pochmurnějšího předíva mozku těch, kteří chtějí, aby se o nich mluvilo. Jejich chorobně fantastické výplody, které lekají slabé, a jimž se posmívají silní, působí směšně a dětinsky hloupě před ujasněným pohledem, který nakonec svěže a radostně obsáhl nádhernou přirozenost veškerého dění, které se pohybuje vždy jen v jednoduchých, přímých liniích, které lze zřetelně poznat.

Jednotně je prochází v nejpřísnější pravidelnosti a pořádku. A to usnadňuje každému hledajícímu velký, svobodný výhled, až k bodu jeho vlastního východiska!

Nepotřebuje k tomu žádné namáhavé bádání a žádnou fantazii. Hlavní věcí je, aby držel stranou od všech, kteří ve zmateném tajnůstkářství chtějí, aby se jejich ubohé a částečné vědění jevílo větším.

Všechno to leží před lidmi *tak* prostě, že tito často právě skrze prostotu nedospějí k poznání, protože předem předpokládají, že velké dílo stvoření by muselo být mnohem těžší a spleťtější.

Přes to klopýtají tisíce lidí s nejlepším chtěním, upínají svůj zrak v hledání vysoko vzhůru a netuší, že potřebují jen bez námahy hledět *před* sebe a rozhlížet se kolem. Při tom uvidí, že již svým pozemským bytím stojí na pravé cestě, a potřebují jen klidně postupovat kupředu! Beze spěchu a bez námahy, a přece s *otevřeným* pohledem, a svobodným, nezuženým smýšlením! Člověk se musí konečně učit, že skutečná velikost spočívá jen v prostém a přirozeném dění. Že velikost tuto prostotu podmiňuje.

Tak je tomu ve stvoření, i v něm samotném, který ke stvoření patří jako jeho část!

Jedině *jednoduché* myšlení a cítění mu může dát jasnost! Tak prostou, jak ji mají ještě děti! Klidné zamyšlení mu umožní poznat, že schopnost chápání jednoduchosti je totéž co jasnost a také přirozenost! Jedno není bez ostatních vůbec myslitelné. Je to trojzvuk, který vyjadřuje *jeden* pojem! Kdo si ho vezme jako základní kámen svého hledání, ten rychle pronikne mlhavým zmatkem. Všechno uměle vyšroubované se při tom rozplyne v nic.

Člověk pozná, že přirozené dění nesmí být nikde vyloučeno, a že na žádném místě není přerušeno! A v tom se odhaluje také velikost *Boha!* Nezvratná živoucnost samočinně tvořící vůle! Neboť přírodní zákony jsou neúprosnými Božími zákony, všem lidem neustále viditelné před jejich zrakem, důrazně k nim mluvící, svědčí o velikosti Stvořitele, o zákonitosti bez výjimek! Bez výjimek! Neboť ze semene ovsy může vzejít opět jen oves, a ze semene pšenice rovněž jen pšenice, a tak dále.

Tak je tomu také v onom prvotním stvoření, které jako vlastní dílo Stvořitele stojí jeho dokonalosti nejbliže. Tam jsou základní zákony zakotveny tak, že hnány živoucností Vůle, musely mít za následek v přirozeném dění vznik dalšího stvoření, až dolů k tomuto světovému tělesu. Čím dále se stvoření v dalším vývoji vzdaluje od dokonalosti prapůvodu, tím stává se jen hrubším.

Chtějme stvoření jednou napřed pozorovat.

Představte si, že veškerý život v něm nese jen dva druhy, lhostejno v jaké části se nachází. Jeden druh je sebe vědomý, druhý je sebe nevědomý. Povšimnout si těchto dvou odlišností má největší hodnotu! Souvisí to s „prapůvodem lidí“. Odlišnosti dávají také popud k dalšímu vývoji, ke zdánlivému boji. Nevědomé je základem všeho vědomého, avšak ve svém složení je zcela stejného druhu. Uvědomění se je pokrokem a vývojem pro nevědomé. Vlivem společného bytí s vědomým, dostává se mu trvalého povzbuzení k tomu, aby se stalo také tak vědomým.

Prvotní stvoření samo, jak se poslopně vyvíjelo dolů, přivedilo tři velká základní odštěpení: jako nejvrchnější a nejvyšší je *duchovní*, prvotní stvoření, ke kterému se připojuje hutnější a tím také těžší bytostné. Nakonec následuje ještě jako nejspodnější a pro svou největší hutnost nejtěžší velká říše hmotného, která se postupně uvolnila z prvotního stvoření a klesla dolů! Tím zůstalo nakonec jako nejvyšší jen čistě duchovní, protože ve svém čistém druhu ztělesňuje to nejlehčí a nejsvětější. Je to často zmiňovaný ráj, koruna veškerého stvoření.

S klesáním toho, co se stává hutnějším se již dotýkáme zákona tíže, který je zakotven nejen ve hmotném, nýbrž má účinky v celém stvoření, od takzvaného ráje počínaje, až k nám dolů.

Zákon tíže je tak směrodatného významu, že by si to měl každý člověk vštípit; neboť on je hlavní pákou v celkové životné dráze a vývojovém procesu lidských duchů.

Řekl jsem, že tato tíže neplatí jen pro pozemské podstaty, nýbrž působí stejnoměrně i v oněch částech stvoření, které pozemští lidé již nemohou vidět a proto je jednoduše nazývají oním světem.

Pro snazší pochopení musím *hmotnost* ještě rozdělit do dvou oddílů. Do *jemnohmotného* a *hrubohmotného*. Jemnohmotné je hmotnost, která nemůže být viditelná pro pozemské oko následkem svého jiného druhu. A přece je to ještě hmotnost.

Tak zvaný „onen svět“ se nesmí zaměňovat s vytouženým rájem, který je jen čistě duchovní. Duchovní nesmí se snad chápat jako „myšlenkové“, nýbrž duchovní je *podstata*, jako je také podstatou bytostné a hmotné. Tento jemnohmotný svět lze tedy nazvat jednoduše oním světem, protože je za hranicí pozemské schopnosti zraku. Hrubohmotné je však tímto světem, vším pozemským, které je viditelné naším hrubohmotným zrakem, následkem stejného druhu.

Člověk by si měl odvyknout, dívat se na jemu neviditelné věci jako na nepochopitelné a nepřirozené. *Všechno* je přirozené, dokonce i takzvaný onen svět a od něj ještě velmi vzdálený ráj.

Jako je zde naše hrubohmotné tělo vnímavé vůči svému okolí *stejného* druhu, které proto může vidět, slyšet a cítit, tak přesně je tomu v částech stvoření, jejichž podstata je odlišná od té naší. Jemnohmotný člověk na takzvaném onom světě cítí, slyší a vidí své stejnorodé *jemnohmotné* okolí, a vyšší, duchovní člověk může cítit opět jen své *duchovní* okolí.

Tak se tu a tam stává, že mnohý pozemský člověk svým jemnohmotným tělem, které přece v sobě nese, vidí a slyší jemnohmotnost, dříve než nastane odloučení od hrubohmotného pozemského těla jeho úmrtím. Není v tom naprosto nic nepřirozeného.

Vedle zákona tíže stojí jako spolupůsobící ještě ne méně důležitý zákon stejného druhu.

Dotknul jsem se ho již tím, že druh může poznat vždy jen stejný druh. Pořekadlo: „Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá“ se zdá být odvozeno od prazákona. Vedle zákona tíže se zachvívá celým stvořením.

Třetí prazákon spočívá ve stvoření vedle těchto již zmíněných: zákon vzájemného působení. On způsobuje, že člověk musí sklízet to, co kdysi zasel, a to bezpodmínečně.

Nemůže sklízet pšenici, když zaséval žito, nemůže sklízet jetel, když roztrušoval bodlák. Přesně tak je tomu v jemnohmotném světě. Nemůže sklízet dobro, když cítil nenávist a nemůže sklízet radost, kde v sobě živil závist!

Tyto tři základní zákony tvoří mezníky Boží vůle! Jedině ony jsou to, které samočinně přivozují člověku odměnu nebo trest v neúprosné spravedlnosti! Neúplatné takovým způsobem, v nejpodivuhodnějších a nejjemnějších odstupněních, že v ohromném světovém dění není možná myšlenka té nejmenší nespravedlnosti.

Působení těchto prostých zákonů přivádí každého lidského ducha přesně tam, kam podle svého vnitřního stanoviska také patří. Omyl je při tom nemožný, protože působení těchto zákonů se dává do pohybu jen vlivem *nejvnitřnějšího* stavu člověka, avšak v každém případě se také do pohybu dává! Působení tedy podmiňuje jako páku k uvedení do činnosti, *v člověku* se nacházející, čistě duchovní sílu jeho *cítění*! Všechno ostatní zůstává pro to bez účinku. Z tohoto důvodu je jediné a pouze skutečné chtění, cítění člověka směrodatné pro to, co se pro něj musí vyvinout v jemu neviditelném světě, do kterého musí vejít po své pozemské smrti.

Zde nepomůže žádné předstírání, žádný sebeklam. Musí pak bezpodmínečně sklízet to, co ve svém *chtění* zaséval! Dokonce chtění určuje přesně podle své síly nebo slabosti také to, zda uvede do pohybu více či méně stejnorodých proudů jiných světů, lhostejno zda je to nenávist, závist nebo láska. Je to zcela přirozené dění, v největší prostotě, a přece přísného účinku neúprosné spravedlnosti!

Kdo se pokusí vážně se vmyslet do těchto dějů onoho světa, pozná, jaká neúplatná spravedlnost spočívá v tomto samočinném působení, a již v tom spatří nepochopitelnou velikost Boží. On nepotřebuje zasahovat, po té co do stvoření, a to dokonale, vložil svou vůli jakožto zákony.

Kdo stoupaje vzhůru přichází opět do říše ducha, ten je očištěn; neboť před tím musel projít samočinnými mlýny Boží vůle. Jiná cesta do blízkosti Boží nevede. A *jak* působí mlýny na lidského ducha, řídí se podle jeho předešlého vnitřního života, podle jeho vlastního *chtění*. Mohou ho blahodárně nést do světlé výše, avšak stejně tak ho mohou strhnout bolestně dolů, do noci hrůzy, ba dokonce až do úplného zničení. -

Uvažujme, při pozemském zrození přináší si k inkarnaci dozrálý lidský duch již jemnohmotný plášť nebo tělo, které potřeboval při svém putování jemnohmotností. Ono mu zůstává také v pozemském bytí jako pojítko s pozemským tělem. Zákon tíže uplatňuje svůj hlavní účinek vždy na tu nejhutnější a nejhrubší část. V pozemském bytí tedy na pozemské tělo. Odpadne-li však toto úmrtím, tak se opět uvolní jemnohmotné tělo a podléhá v tomto okamžiku bez ochrany, jakožto nyní nejhutnější část, tomuto zákonu tíže.

Jestliže se říká, že duch si vytváří své tělo, tak je to pravdivé vzhledem k tělu jemnohmotnému. Základem k tomu je vnitřní uzpůsobení člověka, jeho přání a jeho skutečné chtění. Chtění skrývá sílu formovat jemnohmotné. Vlivem touhy po nízkém nebo jen po pozemských požitcích stává se jemnohmotné tělo hutnější a tím těžší a temnější, protože naplnění takového přání spočívá v hrubohmotnosti. Člověk se tím sám poutá k hrubému, pozemskému. Jeho přání táhne jemnohmotné za sebou, to znamená, že bude vytvořeno tak hutně, že se bude tomuto pozemskému svými vlastnostmi blížit jak jen to je možné, v čemž spočívá jediná vyhlídka na možnost zúčastnit se pozemských požitků nebo vášní, jakmile odpadlo hrubohmotné pozemské tělo. Kdo po tom touží, musí klesat v zákonu tíže.

Avšak jiné je to u člověka, jehož smýšlení je směřováno hlavně k vyššímu a ušlechtlejšímu. Zde má chtění samočinně za následek lehčí jemnohmotné tělo a tím také světlejší, aby mohl přijít do blízkosti všeho toho, co tento člověk má jako cíl svého opravdového přání! Tedy k čistotě světlých výšin.

Vyjádřeno jinými slovy: Jemnohmotné tělo v pozemském člověku je příslušným cílem lidského ducha vyzbrojeno takovým způsobem, že po úmrtí pozemského těla může jít tomuto cíli vstříc, lhostejno, jakého je druhu. Zde si skutečně duch vytváří tělo; neboť jeho chtění, které je duchovní, v sobě nese sílu podmanit si jemnohmotné. Tomuto přirozenému dění se nemůže nikdy vyhnout. To následuje každé chtění, lhostejno, zda mu to je pohodlné či stísnující. A tyto formy na něm zůstávají lpět, dokud je živí svým chtěním a cítěním. Ony ho podporují nebo zdržují; vždy způsobem, který podléhá zákonu tíže. Avšak změnil-li se jeho chtění a cítění, tak vzniknou tím ihned jiné formy, zatímco ty dosavadní, nedostávají vlivem změny chtění již žádnou potravu, odumírají a musí se rozpadnout. Tím mění člověk také svůj osud.

Jakmile odpadá pozemské zakotvení vlivem smrti pozemského těla, tak klesá tím oddělené jemnohmotné tělo nebo se vznese jako korek vzhůru do jemnohmotnosti, která se nazývá oním světem. Bude podle zákona tíže pevně zachycen, přesně na takovém místě, které má stejnou tíži jako on; neboť pak nemůže jít dál, ani na horu ani dolů. Zde nalezne také přirozeně všechny stejného druhu nebo všechny stejně smýšlející; neboť stejný druh podmiňuje stejnou tíži, a stejná tíže samozřejmě stejný druh. Jaký byl on sám, takovým způsobem bude muset mezi stejně smýšlejícími trpět nebo se radovat, až se vnitřně nově promění a s ním i jeho jemnohmotné tělo, které ho účinkem změněné tíže musí vést dále vzhůru nebo dolů.

Člověk si proto nemůže ani stěžovat, ani nepotřebuje děkovat; neboť je-li pozdvižen ke Světlu, tak je to jeho vlastním stavem, který má za následek nutnost tohoto povznesení, a řítí-li se dolů do temnoty, tak je to opět jeho stav, který ho k tomu nutí.

Avšak každý člověk má důvod, velebit Stvořitele pro dokonalost, která spočívá v působení těchto tří zákonů. Lidský duch je tím bezpodmínečně neomezeným pánem vlastního osudu! Proto ho jeho skutečné chtění, tedy nefalšovaný vnitřní stav, musí pozvedat nebo ho musí nechat klesnout.

Jestliže se pokusíte správně si představit toto působení, jednotlivě i zasahujíc navzájem do sebe, tak shledáte, že v něm pro každého spočívá navlas přesně odměřená odměna nebo trest, milost nebo zatracení, vždy podle něho samotného. Je to nejprostší dění a ukazuje záchranné lano skrze každé vážné chtění člověka, které se nikdy nepřetrhne a nikdy nemůže selhat. Je to velikost takové prostoty, která toho, kdo ji poznal sráží na kolena před mocnou vznešeností Stvořitele!

V každém dění, ve všech mých závěrech, narážíme neustále, jasně a zřetelně, stále znovu na působení těchto jednoduchých zákonů, jejichž divuplné zasahování jednoho do druhého ještě musím zvlášť vylíčit.

Zná-li člověk toto do sebe zasahující působení, tak má tím také žebřík ke světlé říši ducha, k ráji. Avšak vidí pak také cestu dolů do temnot!

Nepotřebuje ani sám kráčet, nýbrž je pozdvižen samočinným hnacím soukolím do výše nebo stržen dolů, zcela jak si toto hnací soukolí nastaví svým *vnitřním* životem.

Jeho rozhodnutí zůstává vždy vyhrazeno, kterou cestou se chce nechat nést.

Člověk se při tom nesmí nechat mást posměvači.

Pochybnost a posměch nejsou ničím jiným, pokud se díváme správně, než vyslovená přání. Každý pochybovač vyslovuje, aniž by si toho byl vědom to, co si přeje, a vydává napospas tím své nitro zkoumavým pohledům. Neboť také v popírání, v bránění se, spočívají lehce poznatelná, hluboce skrytá přání. Je smutné nebo také pobuřující, jaká zanedbanost, jaká ubohost se tu někdy odhaluje, protože právě tím se člověk vnitřně nezřídka strhuje hlouběji než jakékoliv nevědomé zvíře. S těmito lidmi bychom měli mít soucit, aniž bychom však byli shovívaví; neboť shovívavost by znamenala pěstování lenosti při vážném

zkoumání. Kdo vážně hledá, musí být šetrný se soucitem, jinak si tím škodí nakonec sám, aniž by tím jinému pomohl.

Avšak jásavě s rostoucím poznáním bude stát před zázrakem tohoto stvoření, aby se vědomě nechal nést vzhůru ke světlým výšinám, které smí nazývat domovem!

62. Pohlavní síla ve svém významu k duchovnímu vzestupu

Poukazuji ještě jednou na to, že veškerý život ve stvoření se skládá ze dvou druhů. Ze sebe vědomého a nevědomého. Vědomé je pokrokem všeho nevědomého. Teprve s uvědoměním se formuje také obraz Stvořitele, který chápeme pod lidskou formou. Formování jde současně ruku v ruce s uvědomováním.

V *prvotním*, původním stvoření, které také stojí tvůrčímu Duchu nejbližší a může být jen duchovní, je vedle nejprve vytvořeného vědomého duchovního člověka také ještě *nevědomé* duchovní. V tomto nevědomém, které má stejné vlastnosti jako vědomé, spočívá přirozená touha k vývoji. Ten však může nastat jen ve stupňování k sebeuvědomění.

Když se v tomto duchovně – nevědomém zvýší touha po uvědomění se až na určitý stupeň, tak nastupuje v přirozeném vývoji děj, který se vyrovná pozemskému zrození. Potřebujeme si jen všimnout našeho okolí. Zde hrubohmotné tělo samočinně vypuzuje každý plod, který se stal zralý. U zvířete i u člověka. Také každý strom shazuje své plody. Je to děj opakování dalšího vývoje, jehož základní rysy spočívají v *prvotním* stvoření, v takzvaném ráji.

Stejným způsobem nastává při určité zralosti také tam samočinné vypuzení nevědomého, toužícího po uvědomění, oddělení od nevědomého nebo takzvané vyhnání. *Tyto duchovně - nevědomé částice, takto vypuzené, vytváří duchovní zárodky budoucích lidí!*

To je děj, který je obrazně popsán také v bibli jako vyhnání z ráje.

Tento děj nastat *musí*, protože v nevědomém není zodpovědnost, zatímco s uvědomováním zodpovědnost současně dozrává.

Odloučení zrajícího nevědomého je tedy nutné pro duchovní, které se z přirozené touhy chce vyvíjet k vědomému. Je to tedy pokrok, ne krok zpět!

Protože tyto živé zárodky nemohou být vypuzovány směrem vzhůru, k dokonalosti, tak jim zůstává jediná cesta směrem dolů. Avšak zde vcházejí do bytostného, které je svou podstatou těžší, a neobsahuje nic duchovního.

Tím stojí po uvědomění toužící duchovní zárodek v pro něj nestejnoroadém, tedy *cizím* okolí, a tím jakoby *obnažen*. Jakožto duchovní se cítí v hutnějším bytostném nahý a nezahalený. Chce-li tam prodlévat nebo jít dál, stává se tak pro něj přirozenou nutností, zakrýt se bytostným *pláštěm*, který nese stejný druh jeho okolí. Jinak není schopen se tam projevat a také ne zdržovat. Má tedy nejen potřebu zakrýt svou nahotu na cestě k poznání, jak je to obrazně popsáno v bibli, nýbrž je to také zde nutným vývojovým pochodem.

Zárodek vznikajícího lidského ducha je nyní veden po přirozené cestě do hmotnosti.

Zde se opět kolem něj uzavře nutný obal z podstaty jeho nového, hmotného okolí.

Nyní stojí na nejzazším okraji jemnohmotnosti.

Země je však *ten* hrubohmotný bod, na kterém se setkává *všechno*, co spočívá ve stvoření. Proudí to sem společně ze *všech* oddílů, které jsou jinak svým uzpůsobením co nejprůsňěji oddělené. Všechna vlákna, všechny cesty běží k zemi, jakožto jednotnému styčnému bodu. Zde se spojují a také vytvářejí nové účinky, aby proudy sil v silném vzplanutí vytryskovaly ven do vesmíru! Tak, jako ze žádného jiného místa ve hmotnosti.

Na této zemi je nejžhavější prožívání vlivem sloučení *všech* druhů stvoření, k čemuž hmotnost napomáhá. Avšak opět to může být jen vlivem sloučení všech druhů *stvoření*, a ne Božského, a ne něčeho z Ducha Svatého, který stojí *nad* stvořením a tedy mimo ně.

Poslední výběžky tohoto prožívání na zemi proudí nyní vstříc duchovnímu zárodku, jakmile vstoupí do jemnohmotnosti. Je těmito účinky omýván. Ony jsou to, které ho lákají, avšak které mu při tom pomocně probouzejí jeho uvědomění a přivádějí je k vývoji.

Ještě bez pout, tedy bez viny, cítí na prahu veškeré hmotnosti výběžky záchvěvů silných prožitků, které se odehrávají ve vzniku a zániku všeho hmotného. Při tom u něj vzniká touha po *blížejším* zkoumání. Avšak jakmile tím zformuje přání, postaví se s formováním tohoto přání dobrovolně do nějakého záchvěvu, ať je dobrý nebo špatný. Ihned je pak působícím zákonem přitažlivé síly stejného druhu, přitahován stejným druhem, který je silnější než jeho vlastní. Žene ho to k bodu, kde se požadovanému druhu holduje silnějším způsobem, než bylo jeho vlastní přání.

S takovouto vnitřní žádostí se ihned ztuhne jeho jemnohmotné tělo, způsobem odpovídajícím této žádosti, a zákon tíže ho nechává klesat hlouběji dolů.

Avšak skutečné prožití touhy v něm spočívající mu nakonec nabídne *jen* hrubohmotná země!

Nutí ho to proto dál, až k pozemskému zrození, protože chce přejít od mlsání také k ochutnávání a požitku. Čím silnější se stává přání ducha po pozemských požitcích, probouzející se v mlsání, tím hutněji utváří se také jemnohmotné tělo, které nosí. Tím však také dostává větší tíži a pozvolna klesá dolů k pozemské úrovni, kde je jedině příležitost k uskutečnění přání. Avšak došel-li až k této pozemské úrovni, tak tak je tím také zralý k pozemskému zrození.

Přitom také vystupuje *zřetelněji* najevo zákon přitažlivosti stejného druhu. Každý nehotový duch je přesně podle svého přání nebo sklonu, který v sobě nese, jako magnetem přitahován na místo, kde dochází pozemskými lidmi obsah jeho přání k uskutečnění. Má-li například přání panovat, tak se snad nezrodí do poměrů, kde může sám žít splněním svého přání, nýbrž je přitahován člověkem, který v sobě nese silnou panovačnost, který tedy s ním cítí stejnorodě, a tak dále. Částečně tím již pyká za falešné nebo nachází štěstí ve správném. Alespoň k tomu má příležitost.

Z tohoto děje se mylně odvozuje dědičnost povahy nebo duchovních schopností! *To je falešné!* Zevně se to tak může jevit. Ve skutečnosti však nemůže člověk svým dětem předat *nic* ze svého živého ducha.

Není žádná duchovní dědičnost!

Žádný člověk není schopen předat ze svého živého ducha ani to nejmenší!

V tomto bodu byl pěstován omyl, který vrhá svůj překážející a matoucí stín na mnohé. Žádné dítě nemůže děkovat svým rodičům za nějakou duchovní schopnost, avšak stejně tak činit výtku za nedostatky! To by bylo falešné a trestuhodně nespravedlivé!

Toto podivuhodné dílo stvoření není nikdy tak mezerovité a nedokonalé, aby připustilo akt libovůle nebo nahodilost duchovní dědičnosti!

Tato při zrození významná přitažlivá síla vší stejnorodosti může vyjít stejně od otce, jako od matky, a stejně tak od kohokoliv, kdo je v blízkosti nastávající matky. *Proto měla by nastávající matka nechat vládnout ostražitost v tom, koho kolem sebe trpí.* Musí být při tom dbáno toho, že vnitřní síla spočívá především ve *slabostech*, ne snad ve vnějším charakteru. Slabosti přinášejí důležitá časová období vnitřního prožívání, které působí silnou přitažlivou silou.

Pozemský příchod člověka sestává z početí, inkarnace a zrození. Inkarnace, tedy vstup duše nastává *uprostřed těhotenství*. Oboustranně narůstající stav zralosti, který nastávající matku, tak jako k inkarnaci se přiklánějící duši, přivádí do ještě zvláštního *pozemštějšího* spojení. To je to vyzářování, které je vyvolané oboustranným stavem zralosti a nezadržitelně

v přirozeném vybavení usiluje navzájem vstříc. Toto vyzařování je stále silnější, poutá duši a nastávající matku ve vytouženém způsobu stále pevněji k sobě, až nakonec při určité zralosti vyvíjejícího se těla v mateřském lůně je jím duše doslova nasáta.

Tento okamžik vstoupení nebo vstřebání přináší s sebou přirozeně také první záchvěvy malého těla, které se projevují záškuby, a které se nazývají prvními pohyby dítěte. Při tom nastupuje v nastávající matce velmi často přeměna jejího vnímání. Vždy podle druhu duše, která vstoupila, je buď oblažující nebo stísňující.

S malým tělem zahaluje se nyní tak dalece vyvinutá lidská duše pláštěm hrubohmotnosti, který je nutný, aby v pozemské hrubohmotnosti mohla prožít, slyšet, vidět a cítit všechno, co je možné jen skrze stejně hmotnou, *stejnorodou* schránku nebo skrze nástroj. Teprve nyní může přejít od mlsání k samotnému ochutnávání a tím *k úsudku*. Že se duše teprve musí učit používat toto nové tělo, ovládat ho, je pochopitelné.

Takový je stručně řečeno vývojový postup člověka až k jeho prvnímu pozemskému zrození.

Neboť dlouhou dobu již více nemohou v přirozeném dění žádné duše přijít na zemi k *první* inkarnaci, nýbrž zrození přináší duše, které již prošly *nejméně* jedním pozemským životem. Proto jsou již při zrození omotáni mnohostrannou karmou. *Možnost osvobodit se od ní dává pohlavní síla.*

Vlivem obalu hrubohmotného těla je duše člověka během všech dětských let oddělena od proudů, které se snaží *zvenčí* dosáhnout k duši. Veškeré temno a zlo, které žije na pozemské úrovni, najde svou cestu k duši odříznutou skrze pozemské tělo. Nemůže proto také získat na dítě žádný vliv, a nemůže mu uškodit. Avšak zlo, které si s sebou znovu inkarnovaná duše přinesla z dřívějších prožití, zůstává jí přirozeně v době dětství právě tak zachováno.

Tělo tvoří tuto přehradu, dokud je ještě nehotové a nezralé. Zdá se, jakoby se duše stáhla do hradu, u kterého je zdvižen padací most. Nepřeklenutelná propast rozevívá se během těchto let mezi duší dítěte a jemnohmotným stvořením, ve kterém žijí jemnohmotné záchvěvy viny a odpykání. Tak spočívá duše uchráněna v pozemské schráně, zrající vstříc zodpovědnosti a očekávající okamžik, který přináší spuštění zdviženého padacího mostu k samotnému životu ve hmotnosti.

Stvořitel vložil do každého tvora prostřednictvím přírodních zákonů *napodobovací pud* na místo svobodné vůle tam, kde žádná svobodná vůle ještě není činná. Nazývá se to všeobecně „vnímavostí mládí“. Pud napodobování má připravit vývoj pro pozemský život, až je u zvířat obohacen a podepřen zkušenostmi, u člověka je však duchem pozdvižen ve svobodné vůli k sebevědomému konání!

V dětském těle schází v něm inkarnovanému duchu most záření, který se může vytvořit pohlavní silou teprve v době tělesné zralosti. Duchu schází tento most k plně působící a skutečně konající činnosti ve stvoření, která může být vyvolána jen možností záření bez mezer skrze všechny druhy stvoření. Neboť jen ve vyzařování spočívá život, a jen z něj a skrze něj přichází pohyb.

Během této doby nese dítě, které může na své okolí zcela bez mezer působit jen ze své *bytostné* části, ne však z duchovního jádra, o něco větší zodpovědnost vůči zákonům stvoření, než nejdříve vyvinuté zvíře.

Mezitím dozrává mladé tělo, a pozvolna se v něm probouzí *pohlavní síla*, která je jen v *hrubohmotnosti*. Ona je *nejjemnější a nejušlechtlejší výkvět veškeré hrubohmotnosti*, to nejvyšší, co hrubohmotné stvoření může nabídnout. Ve své *jemnosti* tvoří *vrchol všeho hrubohmotného*, tedy pozemského, a jakožto nejzazší živoucí výběžek hmotného je nejbližší bytostnému. Pohlavní síla je pulzujícím životem hmotnosti a jedině ona může vytvořit *most* k bytostnému, které zase zprostředkovává postup k duchovnímu.

Z tohoto důvodu je probuzení pohlavní síly v hrubohmotném těle jako děj spuštění padacího mostu z dosud uzavřeného hradu. Tím může pak obyvatel tohoto hradu, tedy lidská duše, plně vyzbrojena k boji vyjít ven, avšak ve stejné míře mohou také dovnitř ti, kteří tento hrad obléhají, přátelé nebo nepřátelé. Tito přátelé nebo nepřátelé jsou v první řadě jemnohmotné proudy dobrého nebo špatného druhu, avšak také obyvatelé onoho světa, kteří čekají jen na to, aby se jim nějakým způsobem podala ruka, čímž se ocitnou v situaci, že se pevně zachytí a působí stejnorodým vlivem.

Zákony Stvořitele však v přirozeném stupňování vpustí dovnitř z vnějšku vždy jen stejnou sílu, kterou lze zevnitř postavit proti, takže je úplně vyloučen nerovný boj.

Pokud se při tom nehřeší. Neboť každý, vlivem umělého vydráždění, vyvolaný nepřirozený pohlavní pud, otevírá tento pevný hrad předčasně, čímž je duše, která ještě nezesílila rovnocenně vydána napospas. Musí podlehnout útočícím zlým jemnohmotným proudům, jimž by jinak bezpodmínečně odolala.

Při normálním dozrávání může z přirozenosti dění být na obou stranách vždy jen stejná síla. Rozhodující však při tom je vůle obyvatele hradu, ne však oblehatelů. Tak bude s dobrým chtěním v jemnohmotnosti vždy jen vítězit. To znamená, v dějích onoho světa, které průměrný člověk nemůže vidět, pokud prodlévá na zemi, a přece s nimiž je úzce a mnohem živěji svázán, než jeho hrubohmotné, jemu viditelné okolí.

Pokud však obyvatel hradu *dobrovolně* podá ruku nějakému vnějšímu jemnohmotnému příteli nebo nepříteli, nebo i proudům, tedy učiní tak vlastním přáním nebo svobodným rozhodnutím, je tomu přirozeně zcela jinak. Protože se tím určitým způsobem zaměří na venku čekající oblehatele, tak tito mohou vůči němu snadno rozvinout deseti, ba i stonásobnou sílu. Je-li tato dobrá, dostane se mu pomoci, požehnání. Je-li však zlá, sklídí zkázu. V této svobodné volbě spočívá uplatnění vlastní svobodné vůle. Pokud se k tomu jednou odhodlal, tak je bezpodmínečně podroben následkům. Vůči těmto následkům je pak svobodná vůle neúčinná. Podle vlastní volby se k němu připojuje dobrá nebo špatná karma, které je samozřejmě podroben, dokud se vnitřně nezmění.

Pohlavní síla má úkol a také schopnost, pozemsky „*prožhavit*“ celé *duchovní* citění duše. Duch může teprve tím obdržet pravé spojení s celou hmotností, a teprve tím je také pozemsky plnohodnotným. Teprve pak je schopen obsáhnout všechno, co potřebuje, aby si v této hmotnosti zjednal plnou vážnost, aby v ní stál pevně, pronikavě působil, měl ochranu a v plné výzbroji se vítězně bránil.

Je něco mocného v tomto spojení. *Je to hlavním účelem* tohoto tajemného, nesmírného přirozeného pudu! Má pomáhat v této hmotnosti duchovnímu k plnému rozvinutí síly působení! Bez této pohlavní síly by to nebylo možné z nedostatku přechodů k oživení a ovládnutí veškeré hmotnosti. Duch by musel zůstat hmotnosti příliš cizí, než aby v ní mohl správně působit.

Tím se však lidskému duchu dostává také plné síly, vřelosti a živoucnosti. Tímto postupem se teprve stává pozemsky připravený k boji.

Proto zde nyní začíná odpovědnost! Nejvážnější bod obratu v bytí každého člověka.

Moudrá spravedlnost Stvořitele dává však člověku na tomto důležitém bodě také současně nejen možnost, nýbrž dokonce přirozený popud k tomu, aby veškerou karmu, kterou se až doposud v důsledku své svobodné vůle zatížil, *lehce a bez obtíží* setřásl!

Pokud člověk tuto dobu promešká, tak je to jeho vina. Přemýšlejte jednou o tom: Se vstupem pohlavní síly pohne se v první řadě mocná síla k rozmachu směrem vzhůru, k veškerým ideálům, ke krásnému a čistému! U nezkažené mládeže obojího pohlaví, to lze zřetelně pozorovat. Odtud, dospělými žel tak často zesměšňovaná blouznivost mladého věku. Proto je také v těchto letech ono nevysvětlitelné, lehce zádumčivé citění.

Hodiny, kdy se zdá, jakoby jinoch nebo dívka měli nést veškerou bolest světa, kdy k nim přistupuje tušení hluboké vážnosti, nejsou neopodstatněné. Také ten, tak často se vyskytující pocit nepochopení, nese v sobě ve skutečnosti mnoho pravdy. Je to dočasné poznání falešného uspořádání okolního světa, který nechce, ani nemůže porozumět posvátnému nastoupení k čistému vzletu vzhůru, a je spokojen teprve tehdy, když tento, tak silně napomínající vjem ve zrající duši je stržen dolů do jemu srozumitelného „reálna“ a střízlivosti, které lidstvo snáze uzná za vhodnější a ve svém jednostranném rozumovém smyslu je považuje za jediné zdravé!

Tajemně vyzařující půvab nezkažené dívky nebo nezkaženého jinocha není nic jiného, než jejich okolím pociťované čisté vzednutí se probuzené pohlavní síly k vyššímu, nejušlechtlejšímu, v zasnoubení s duchovní silou!

Pečlivě dbal Stvořitel na to, aby to nastalo u člověka teprve ve věku, kdy si může být plně vědom svého chtění a konání. Pak je tu okamžik, ve kterém je schopen a měl by ve spojení s plnou silou, v něm spočívající, hravě setřást všechno co leží nazpět. Mohlo by to dokonce odpadnout samo od sebe, pokud si člověk zachová chtění k dobru, k čemuž ho to v současnosti neustále tlačí. Pak mohl by, jak cítění zcel správně naznačuje, bez obtíží vystoupit na stupeň, na který jako člověk patří! Pohleďte na zádumčivost nezkaženého mládí! Není to nic jiného než vjem podnětu vzhůru, chtění se odtrhnout od veškeré špíny, které se nazývá touhou po ideálu. Avšak ženoucí neklid není jen znamením k nepromeškání času, ale i k energickému odvržení karmy a *započítí* vzestupu ducha.

Je to něco nádherného, stát v této uzavřené síle, v ní a s ní působit! Avšak jen pokud směr, který člověk zvolil je dobrý. Není také nic žalostnějšího, než tyto síly jednostranně v slepém opojení smyslů promrhat a svého ducha tím ochromit.

Avšak žel, žel, ve většině případů zmešká tuto tak vzácnou přechodnou dobu, nechá se „vědoucím“ okolím zavést na falešné cesty, které ho zdržují a později vedou dolů. Tím *není* schopen odvrhnout kalné záchvěvy, které na něm lpí, naopak, dostane se jim jen nového přílivu sil jejich stejným druhem, a tím je svobodná vůle člověka stále více omotávána, až už ji pro samou zbytečnou přebujelost není více schopen rozpoznat. Je to jako u popínavých rostlin, jimž zdravý kmen zpočátku poskytne pomocnou oporu, a které nakonec připraví kmen o jeho vlastní život, tím, že ho dusivě přebují.

Kdyby člověk lépe dbal na sebe i na události v celém stvoření, žádná karma by nemohla být silnější než jeho duch, přicházející v plné síle, jakmile obdrží skrze pohlavní sílu úplné spojení s hmotností, ke které také karma přece patří.

I když člověk promešká tuto dobu, když se navíc zapletl, a snad i klesl hlouběji, tak se mu přesto nabízí i nadále příležitost ke vzestupu: skrze lásku!

Ne však skrze žádostivou lásku hrubohmotného, nýbrž vysokou, čistou láskou, která nezná a nechce nic jiného, než jen dobro milovaného člověka. Ona patří také do hmotnosti a nevyžaduje žádné odříkání, žádné kajicnictví, avšak chce vždy jen to nejlepší pro druhého. A toto chtění, které nikdy nemyslí na sebe sama, dává také tu nejlepší ochranu před každým přehmatem.

Jako základ má láska také v nejvyšším věku člověka vždy zase ty ideálně toužebné city nezkaženého mládí, které toto pociťuje při vstupu pohlavní síly. A přece se projevuje jinak: Zralého člověka vybičuje až k plné síle jeho veškerých možností, ba až k hrdinství. K tomu nejsou stanoveny stáří žádné hranice. Pohlavní síla trvá, i když je pohlavní pud vyřazen; neboť pohlavní síla a pohlavní pud nejsou jedno.

Jakmile člověk poskytne prostor čisté lásce, ať již je to láska muže k ženě, nebo naopak, k přítelkyni, přítelkyni, rodičům, k dítěti, na tom nezáleží, jen je-li čistá, tak přináší také jako první dar příležitost k odvržení karmy, která se může velmi rychle uvolnit „symbolicky“.

Vyschne, protože již více v člověku nenachází žádnou stejnorodou odezvu, žádnou potravu. Tím se uvolňuje! A tak začíná vzestup, vykoupení z nedůstojných pout, které ho zdržují.

Při tom se nejprve probouzí pocit, že si člověk připadá nehodným vůči milovanému. Tento děj je možné nazvat nastávající pokorou a skromností, tedy převzetím dvou velkých ctností. K tomu se připojuje touha držet nad druhým ochrannou ruku, aby se mu z žádné strany nepříhodilo žádné utrpení. „Chtít nosit na ruku“ není žádný prázdný výrok, nýbrž zcela správně označuje vzrůstající cítění. Spočívá v tom však vzdání se vlastní osobnosti, velké chtění ke službě, které samo by mohlo dostačovat k odvržení veškeré karmy v krátké době, jakmile toto chtění trvá a nevytvoří se prostor čistě smyslým pudům. Konečně přichází u čisté lásky ještě vroucí přání, moci vykonat pro milovaného něco skutečně velkého v ušlechtilém smyslu, nezarmoutit nebo ho nezranit žádným výrazem ve tváři, žádnou myšlenkou, žádným slovem, tím méně nepěkným jednáním. Nejjemnější ohleduplnost stává se živoucí.

Pak jde o to, pevně udržet tuto čistotu cítění a upřednostnit ji přede vším ostatním. Nikdy nebude nikdo v tomto stavu chtít nebo konat ještě nějaké zlo. Není toho prostě schopen, nýbrž naopak má ve svém cítění tu nejlepší ochranu, největší sílu, nejlepšího rádce a pomocníka.

Stvořitel tím dal ve své moudrosti záchranný pás, na který ne jednou *každý* člověk v pozemském bytí narazí, aby se ho přidržel a vyšvihl se vzhůru!

Pomoc je zde pro *všechny*. Nevytváří nikdy rozdíl ani ve věku, ani v pohlaví, ani u chudých ani u bohatých, a také ne u významného a nepatrného. Proto je láska také tím největším darem Božím! Kdo to pochopil, ten je jist záchranou z *jakékoliv* tísně a *jakékoliv* hlubiny!

Láska je schopna ho všemocnou silou bouře vytrhnout vzhůru ke Světlu, k Bohu, který sám je Láska!

Jakmile v člověku oživne láska, která pak usiluje způsobovat druhému světlo a radost, a ne ho nečistou žádostí strhávat dolů, nýbrž ho v ochraně povznášet vysoko vzhůru, tak mu slouží, aniž si je při tom vědom své služby; neboť se tím stává více nezištně dávajícím, radostným dárcem. A tato služba mu vybojuje osvobození!

Aby se při tom našla pravá cesta, nechť člověk dbá vždy jen na jedno. Nade všemi pozemskými lidmi se vznáší velké a mocné přání: Moci *být* sami před sebou skutečně *takovými*, za jaké platí před druhými, od kterých jsou milováni. A toto přání je tou pravou cestou! Vede bezprostředně k výšinám.

Lidem se nabízí mnoho příležitostí, aby se vzchopili a vyšvihli vzhůru, aniž by jich využili.

Člověk dneška je jako muž, kterému byla dána říše, a který dává přednost tomu, aby svůj čas promarnil s dětskými hračkami.

Je to jen samozřejmé a nelze očekávat jinak, že mocné síly, které jsou člověku poskytnuty, musí ho *rozdrtit*, pokud je nedokáže *řídít*.

Také pohlavní síla musí jednotlivce, i celé národy zničit tam, kde je zneužit její *hlavní úkol*! Účel plazení přichází teprve až v *druhé* řadě.

A jaké pomocné prostředky dává pohlavní síla každému člověku, aby hlavní úkol také poznal a *prožil*!

Pomysleme na tělesný pocit studu! Ten se probouzí společně s pohlavní silou, je dán k *ochraně*.

Zde, tak jako v celém stvoření je trojzvuk, a v sestupování také vždy znatelné zhrubnutí. Pocit studu, jako první následek pohlavní síly, má vytvářet jakožto přechod k pohlavnímu pudu zábranu, aby se člověk na své výši neoddával zvířecímu pohlavnímu ukájení.

Běda národu, který toho nedbá!

Silný pocit studu pečuje o to, aby člověk nemohl nikdy podlehnout opojení smyslů! On ho chrání před náruživostí; neboť ve zcela přirozeném dění nikdy nepřipouští příležitost, aby se jen na zlomek okamžiku zapomněl.

Jen *násilně* může člověk vlivem své vůle odstrčit tento nádherný dar, aby se pak oddal *zvířeckosti!* Takovýto násilný zásah do Stvořitelova světového řádu se mu však musí stát kletbou; neboť tím se takto nespoutaná síla tělesného pohlavního pudu stala pro něj ve svém rozpoutání již nepřirozenou.

Schází-li pocit studu, stává se člověk z pána otrokem, je stržen ze svého stupně a navíc klesá až pod zvíře.

Necht' člověk pamatuje na to, že jedině silný stud zabraňuje příležitosti k pádu. Je mu tím dána ta nejsilnější zbraň.

Čím větší je stud, tím *ušlechtilejší* je pud, a tím výše stojí člověk duchovně. To je to nejlepší *měřítka jeho vnitřních duchovních hodnot!* Toto měřítko je neomylné a každému člověku snadno poznatelné. Se zadušením nebo odstraněním vnějšího pocitu studu, se vždy současně stávají bezcennými také jemnější a nejcennější duševní vlastnosti a tím i vnitřní člověk.

Neklamným znamením hlubokého pádu a jistého úpadku je to, když se lidstvo, pod lží pokroku, začne chtít „povznášet“ nad klenot pocitu studu, který je ve všech směrech přínosný! Ať již je to pod pláštíkem sportu, zdravotní péče, módy, výchovy dětí, nebo pod mnoha jinými a k tomu vítanými záminkami. Úpadek a zřícení je pak nezadržitelné, a jen hrůza největšího druhu může přivést jednotlivce ke vzpamatování se.

A přece je člověku usnadněno, aby nastoupil cestu k výšinám.

Potřebuje být je „přirozenější“. Být přirozený však neznamená běhat polonahý nebo bos ve zvláštním oblečení! Být přirozený znamená, pečlivě dbát na vnitřní citění a nevyhýbat se násilím jeho napomínání! Jen aby se nezdál nemoderním.

Avšak více než polovina všech lidí je dnes žel již tak daleko, že se stala tak tupou, než aby ještě chápala přirozené citění. Stala se k tomu již příliš omezenou. Koncem toho bude výkřik hrůzy a zděšení!

Blaze tomu, kdo pak bude moci opět oživit pocit studu! Bude mu štítem a oporou, když se všechno ostatní zřítí.

63. „Já jsem vzkříšení a život. Nikdo nepřichází k Otci, jedině skrze mne!“

Ježíš přicházející z Božského, používal právem těchto slov, protože všechno přehlížel a jako jediný mohl vše skutečně objasnit. Jeho poselství, které se nedá od něho oddělit, ukazuje ve zmatku falešných názorů *jasnou* cestu ke Světlu. To znamená pro všechny lidské duchy možnost povznesení nebo *vzkříšení z hmotného*, do které jsou ponořeni ke svému dalšímu vývoji. Takové vzkříšení je pro každého *životem!*

Naslouchejte prosím jednou pozorně: Všechno nízké a všechno zlo, tedy všechno, co se nazývá temnem, existuje *jen* ve hmotnosti, v hrubohmotnosti a v jemnohmotnosti! Kdo *to* správně pochopil, ten tím získal již mnoho.

Jakmile člověk smýšlí zle nebo také nízce, tak *sám sobě* škodí strašným způsobem. Hlavní síla jeho chtění pak proudí jako vyslaný magnetický paprsek vstříc nízkému, přitahuje odtamtud na základě své tíže hutnější a skrze hutnost opět také temnější jemnohmotné, čímž lidský *duch*, od něhož chtění vychází, je tímto hutnějším druhem hmotnosti obalen. Také když je lidské smýšlení směřováno hlavně jen do pozemského, stejně jako když je v poutech nějaké vášně, která nemusí být jen nemravností, zábavou a opilstvím, nýbrž i výraznou zálibou pro cokoliv pozemského, tak bude se kolem jeho ducha uzavírat více či méně hutný jemnohmotný obal, skrze děj, který jsem již uvedl.

Tento hutný a tím také temný obal zdržuje ducha od veškeré možnosti vzestupu a *zůstává*, dokud tento duch nezmění druh svého chtění.

Jen vážné chtění a vážné úsilí po vysokém duchovnu může takovýto obal uvolnit a nakonec zcela rozpustit, protože pak nedostává žádný příliv síly stejného druhu, pozvolna ztrácí oporu, a nakonec rozpuštěný odpadá, aby se tím duch osvobodil ke vzestupu.

Pod jemnohmotností není snad míněno zjemnění této viditelné hrubohmotnosti, nýbrž je to této hrubohmotnosti zcela *cizí* druh, jiné podstaty, která se přesto může nazývat hmotností. Je to přechod k bytostnému, ze kterého pochází duše zvířete.

Zůstanou-li lidé ve hmotnosti, tak musí jednou přirozeně být vtaženi do rozkladu všeho hmotného, jemuž je toto podrobena, protože následkem svého obalu se již nemohou od hmotnosti odloučit v pravý čas.

Oni, kteří jsou do hmotnosti na své vlastní přání ponořeni ke svému vývoji, zůstávají v ní vázání, *pokud neudrží pravou cestu!* Neumí dosáhnout opětovného vynoření, které znamená vzkříšení vstříc Světlu.

K bližšímu vysvětlení vám poslouží to, že *každý* vývoj zárodku ducha k osobnímu vědomí já, *vyžaduje* ponoření do hmotnosti. *Jen v prožití ve hmotnosti se k tomu může vyvíjet.* Není mu k tomu otevřena žádná jiná cesta. Avšak nebude snad k tomu nucen, nýbrž stane se to pouze tehdy, jakmile se v něm k tomu probudí *vlastní touha*. Jeho *přání* žene ho pak vstříc nutnému vývojovému postupu. Ven z takzvaného ráje nevědomého a tím také ven z neopovědného.

Ztratí-li lidé ve hmotnosti vlivem falešných přání pravou cestu, která vede opět vzhůru, zpět ke Světlu, tak zůstanou bloudit ve hmotnosti.

Pokuste se jednou pozorovat dění v *hrubohmotnosti*. Vznik a zánik ve vašem nejbližším a vám viditelném okolí.

Pozorujte utváření forem v klíčení, růstu, zrání a odumírání, tedy spojování základních látek, dozrávání a znovu opětovný přechod do základních látek skrze rozštěpení, tedy rozpadnutí zformovaného v rozkladu. Vidíte to u vody, také u kamenů v takzvaném

zvětrávání, u rostlin a zřetelně u těl zvířecích a lidských. Jak je tomu však zde v malém, tak děje se to také přesně ve velkém, a nakonec právě tak v celém světovém dění. Ne jen v hrubohmotnosti, která je pozemským lidem viditelná, nýbrž také v jemnomotnosti, v takzvaném onom světě, který však nemá ještě nic společného s rájem.

Celá hmotnost visí jako velký věnec, jako nejspodnější část stvoření, a pohybuje se v obrovských kruzích, jejichž oběh obsáhne mnoho milionů let. V dění velkého stvoření se tedy neotáčí všechno jen kolem sebe, nýbrž se celek ještě zvláště nezadržitelně pohybuje v ohromném koloběhu. Tak jako *plynul* tento velký běh od prvního shluknutí až k současnému završení, tak jde stejným způsobem nezadržitelně dál, až k začínajícímu a plně se rozvíjejícímu rozkladu zpět do prahmoty. Kruh jde pak i s touto prahmotou přesto klidně dál, aby v pak následujícím novém shluknutí se vytvořily nové světové části, které v sobě nesou panensky nespotřebované síly.

Taková je velká vývojová dráha, věčně se opakující jak v nejmenším, tak také v největším. A *nad* tímto koloběhem stojí prvotní, duchovně čisté stvoření, které se nazývá rájem. Ten však *není* podroben rozkladu, na rozdíl od zformované hmotnosti.

V tomto věčném, zářícím a nad koloběhem stojícím, čistě duchovním, spočívá původ nevědomého duchovního zárodku člověka. Je to také to duchovní, které je *konečným cílem* lidského ducha, který se ve hmotnosti stal sebe vědomým a tím také *osobností*. Jako zárodek vychází nevědomý a bez odpovědnosti. Jako vlastní, vědomá a tím také zodpovědná osobnost vrací se zpět, pokud ... na své nutné cestě hmotností nezbloudí a tím v ní neuvízne, a slaví-li z ní vzkříšení jako lidský duch, který se stal plně vědomým. Radostné opětovné vynoření z hmotnosti, vstříc této světlé, věčné části stvoření.

Pokud se lidský duch nachází ve hmotnosti, vykonává s ní část věčného koloběhu, aniž to ovšem sám pozoruje. A tak s ní přichází konečně jednoho dne na onu hranici, kde světová část, v níž se nalézá, blíží se pozvolna rozkladu. Avšak potom je pro všechny lidské duchy, ještě se nacházející *ve* hmotnosti nejvyšší čas, pospíšet si stát se takovými, aby mohli vystoupit k bezpečnému, světlému přístavu věčné říše, tedy nalézt pravou a především *nejkratší* cestu, a aby opustili oblast začínajících nebezpečí ve hmotnosti, dříve než je tato mohou s sebou strhnout.

Kdo to neučiní, bude to mít stále těžší a nakonec bude pro něj příliš pozdě!

Bude pak se vším ostatním vtažen do pozvolného rozkladu, při kterém bude rozloženo jím získané *osobní* „já“. Za tisícových muk se tím stane opět nevědomým duchovním semenem. To nejhroznější, co se může stát osobně vědomému duchu.

To jsou všichni ti, kteří svou osobnost vyvinuli falešným směrem. Tito musí ji proto opět ztratit jako neupotřebitelnou a škodlivou. Rozklad snad není, dobře si všimněte, totožný se zničením. Zničeno nemůže být nic. Je to jen navrácení do původního stavu. Zničeno je u takovýchto zatracených jen doposud získané osobní „já“, což probíhá za největších muk.

Takovíto zatracení nebo zavržení tím přestanou být hotovými lidskými duchy, zatímco jiní, jako sebevědomí duchové smějí vejít do věčné říše radosti a Světla, a vědomě požívají veškeré té nádhery.

Jako obilné pole po řadě let nese stále horší úrodu a jen změnou osiva obdrží čerstvé síly, ne jinak je tomu v celé hmotnosti. Také ta se jednou opotřebuje a musí obdržet rozkladem a obnoveným spojením novou sílu. Takovéto události vyžadují však miliony let. Avšak také v událostech mnoha milionů let nastane jednou *určitý rok*, jako rozhodující hranice nutného odloučení všeho upotřebitelného od neupotřebitelného.

A tento okamžik je pro nás ve velkém koloběhu nyní dosažen. Ve hmotnosti se nacházející lidský duch se musí konečně rozhodnout ke vzestupu, nebo ho hmotnost zadrží v sevření pro pozdější nadcházející rozklad ..., který je věčným zatracením, ze kterého již více není možné

duchovní, osobně sebevědomé vzkříšení a vzestup do světlé a věčné části stvoření, která je nad takovýto rozklad povznesena.

V přirozeném vývoji celku je již dlouho vzata jakákoliv možnost, aby se na této přezrálé pozemské úrovni mohli vtělit lidské zárodky, toužící po uvědomění, protože by potřebovaly příliš mnoho času, aby jako sebevědomí duchové ještě včas z této hmotnosti odešli. V přirozeném dění se potká cesta duchovních zárodků jen s *takovými světovými* částmi, které mají stejnorodost v tom, že jejich nutnost vývoje potřebuje přesně tak dlouhou dobu, jakou potřebuje ke zdokonalení v nejdelším případě také zárodek ducha. Jen stejnorodost vývojového stupně dává volnou cestu duchovnímu zárodku, zatímco větší zralost světové části vytváří pro nehotový zárodek ducha zcela neprostupné hranice. Také v tom je výtka nespravedlnosti a chyby zcela nemožná. Každý lidský duch proto může s nejvyšší zralostí svého hmotného okolí, ve kterém se pohybuje, stát současně zralý na oné hranici, na které tato část hmotnosti nyní stojí, a kterou v této době obýváme.

Není ani *jednoho*, který by nemohl být zralý! Rozdílnost mezi lidmi je jen nutným následkem jejich vlastního svobodného chtění. Nyní přechází hmotnost z přezrálosti do rozkladu, aby současně plynula vstříc svému znovuzrození.

Pro klasy na poli lidských duchů však přichází žeň, sklizeň a tím i třídění. Zralí budou povzneseni ke Světlu působením přírodních zákonů, které postupně sejmou jemnohmotný obal, čímž se duch od něj oproštěn vědomě povznese vzhůru do říše stejného druhu, všeho věčně duchovního. Neschopní však budou ve hmotnosti zadrženi hutností svého jemnohmotného těla, kterou sami chtěli. Osud takových je pak ten, že jejich jemnohmotné tělo zůstává podrobena nyní začínajícím proměnám ve hmotnosti a musí v ní tisíce let trpět v nejbolestnějším rozkladu. Velikost takových muk nakonec lidského ducha přemůže takovým způsobem, že ztratí vědomí sebe sama. Tím rozpadne se také v uvědomování získaná forma obrazu Božího, lidská forma. Po úplném rozkladu hmotného zpět v prahmotu, uvolní se také to, co se stalo opět *nevědomě* duchovním a vznese se vzhůru k příslušnému druhu. Avšak nevrací se zpět jako vědomý duch, nýbrž jako nevědomé semeno, které jednou znovu začne své putování nově probuzeným přáním v nové světové části.

Z tohoto vysokého hlediska, tedy shora dolů, volil Kristus tak *jako vždy* svá slova a tím popisoval děj ve vzkříšení ze hmoty, do níž se duchovní semeno ponořilo.

Představte si jen jednou, že sami stojíte *nad* hmotou.

Pod vámi leží rozprostřena jako orná půda veškerá hmotnost ve svých mnohých druzích. Duchovní zárodky klesající shora, a vchází do hmotnosti. A pozvolna, po dlouhé době, vynořují se v mnohých mezidobích hotoví lidští duchové, kteří se stali v hmotných prožitích sebevědomými a s touhou po vysokém mohou odložit všechno hmotné. Tito tím slaví vzkříšení ze hmotnosti!

Avšak ne všechny zárodky přichází zralé na povrch. Mnohé z nich zůstávají zpět a musí tam nutně zahynout.

Je tomu přesně tak jako na obilném poli.

Jako u pšenice se veškerý *samotný* tajuplný vývoj odehrává v půdě k tomu nutné, tak se u duchovního zárodku hlavní vývoj odehrává ve veškeré hmotnosti.

Kristus *každou* svou větou obrazně objasnil nějaký přirozený děj ve stvoření.

Pokud by řekl: „Nikdo nepřichází k Otci než skrze mé poselství“ nebo „skrze mé Slovo“ nebo „skrze mne“, tak je to totéž. A znamená to totéž jako: „Nikdo nenajde cestu než skrze to, co já říkám.“ Jedno znamená totéž co druhé. Právě tak by mohl říci: „Přináším vám ve svém poselství možnost vzkříšení z hmotnosti a tím také život“ nebo „Já jsem se svým Slovem pro vás vzkříšení a život“.

Lidé mají chápat význam, avšak ne sami sebe mást slovíčkařením.

64. Co dnes odděluje tak mnoho lidí od Světla?

Jako hluboká noc spočívá jemnohmotná temnota nad touto zemí! Již velmi dlouho. Drží zemi v dusivém sevření, tak těsně a pevně, že každý stoupající světlý cit se podobá plameni, který bez kyslíku ztrácí sílu a rychle pohasíná, zhroucen sám v sobě. Strašný je tento jemnohmotný stav, který se právě nyní projevuje ve svém nejhorším účinku. Kdo by tyto události směl spatřit jen na pět vteřin, tomu by zděšení vzalo veškerou naději na záchranu!

A toto všechno je způsobenou vinou lidí samotných. Vinou sklonu k nízkému. Největším nepřítelem bylo si lidstvo při tom samo. Dokonce ještě i těm nemnohým, kteří opět vážně usilují k výšinám, hrozí nebezpečí že budou spolustrženi do hlubin, k nimž ostatní nyní spějí s příšernou rychlostí.

Je to jako obejmutí, za kterým následuje smrtelné vysávání. Vstřebávání do dusivé a husté bažiny, v níž všechno tiše zahyne. Není to již žádný zápas, nýbrž ještě jen tiché, němé a příšerné rdoušení.

A člověk to nepoznává. Duchovní lenost ho oslepuje vůči zhoubným událostem. Bažina však trvale vysílá své jedovaté záření, které znavuje ještě silné a bdělé, aby se také oni vysílením bezmocně ponořili.

Takto to nyní vypadá na této zemi. Není to žádný obraz, který tím rozvíjím, nýbrž *život!* Protože všechno jemnohmotné nese formy vytvořené a oživené citěním člověka, odehrávají se takovéto události skutečně a trvale. A to je prostředí, které čeká člověka, když z této země musí odejít a nemůže být veden na světlejší a krásnější pláň.

Avšak temno se stahuje stále *více*.

Blíží se proto čas, kdy tato země musí zůstat po určitou dobu ponechána nadvládě temna, bez přímé pomoci ze Světla, protože to lidstvo svým chtěním takto vynutilo. Tento konec *musely* přinést následky chtění jeho většiny. - Je to doba, kterou směl kdysi spatřit Jan, doba, kdy Bůh zahaluje svoji tvář. —

Kolem dokola je noc. Avšak v nejvyšší nouzi, kdy hrozí, že všechno, i to nejlepší utone, objevují se ranní červánky! Avšak ranní červánky nejprve přináší bolesti velké očisty, která je nevyhnutelná, než může započít záchrana všech vážně hledajících; neboť všem těm, kteří usilují o nízké *nemůže* být nabídnuta ruka ku pomoci! Mají klesnout až do oněch hlubin, kde jedině mohou ještě doufat v probuzení utrpením, které v nich musí vzbudit hnus vůči sobě samým. Ti, kteří mohli doposud posměšně a zdánlivě beztréstně vytvářet překážky usilujícím vzhůru, zmlknou, zamyslí se, až nakonec budou žebrat a sténavě prosit o Pravdu.

Tak snadné to pak pro ně nebude, neboť budou nezadržitelně vedeni mlýnskými kameny neúprosných zákonů Boží spravedlnosti, až v prožití dospějí k poznání svých omylů. —

Na svých cestách jsem mohl poznat, že mezi líné lidské duchy vletěla pochodeň s mým Slovem, které objasňuje, že žádný člověk nemůže Božské nazývat svým vlastním, zatímco právě nyní mnohé jeho snahy usilují o objevení Boha v sobě, a tím také, aby se sám stal Bohem!

S mým Slovem se namnoze probudil neklid, čemuž chce lidstvo vzepřením se zabránit, protože chce slyšet jen uspávající a uklidňující slova, která se mu zdají být *příjemná!*

Ti, kdo se takto vzpírají jsou jen zbabělci, kteří se nejradši skrývají sami před sebou, jen aby zůstali v přítmí, ve kterém se dá tak krásně a tiše snít, podle vlastního přání.

Ne každý může snést to, aby byl vystaven Světlu Pravdy, která jasně a nemilosrdně ukazuje chyby a skvrny oděvu.

Úsměvem, posměchem nebo nepřátelstvím chtějí taci zabránit příchodu dne, který nechá zjevně poznat hliněné nohy vratkých staveb bůžka jejich „já“. Tak si hrají pošetilci sami před sebou jen maškarádu, kterou bude neúprosně následovat šedá popeleční středa. Ve svých falešných názorech se přece chtějí jen sami zbožňovat, a v tom se cítí pozemsky blažení a bezstarostní. Předem považují za nepřítele toho, kdo je vyruší z tohoto líného klidu!

Avšak veškeré vzpírání jim *tentokrát* nijak neprospěje!

Sebezbožňování, které se projevuje tvrzením, že v člověku je Božské, je špinavým saháním po vznešenosti a čistotě vašeho Boha, *čímž* se vám *zneuctívá* to nejsvětější, k čemuž vzhlížíte v nejblaženější důvěře! -

Ve vašem nitru stojí oltář, který má sloužit k uctívání vašeho Boha. Tímto oltářem je vaše schopnost cítění. Je-li čistá, má bezprostřední spojení s duchovnem a tím s rájem! Pak jsou okamžiky, ve kterých také vy můžete plně cítit blízkost vašeho Boha, jak se to často stává v nejhlubší bolesti a v nejvyšší radosti!

Cítíte pak jeho blízkost stejným způsobem, jak ji trvale prožívají věční, čistě duchovní v ráji, s nimiž jste v takovýchto okamžicích těsně spojeni. Silné záchvěvy způsobené velkou radostí, stejně jako hlubokou bolestí zatlačí všechno pozemsky nízké na několik vteřin do pozadí, a tím uvolní čistotu cítění, čímž ihned vytváří most ke stejnorodé čistotě, která oživuje ráj!

To je nejvyšší štěstí lidského ducha, této koruny celého stvoření. Věční v ráji v něm trvale žijí. Přináší nádhernou jistotu bezpečí. Jsou si pak plně vědomi blízkosti svého velikého Boha, v jehož síle stojí, avšak při tom jako samozřejmost nahlíží, že na své nejvyšší výši nejsou a nikdy se nebudou moci stát schopnými, aby Boha spatřili.

To je však netísni, nýbrž v poznání jeho nepřístupné velikosti nalézají jásavý dík za jeho nevýslovnou milost, kterou neustále nechává vládnout vůči troufalému tvorů.

A toto štěstí může požívat již pozemský člověk. Je zcela správné, když se říká, že pozemský člověk v posvátných okamžicích cítí blízkost svého Boha. Avšak stává se rouháním, chce-li se z tohoto zázračného mostu uvědomění si blízkosti Boží odvodit tvrzení, že sám má v sobě jiskru Božství.

Ruku v ruce s tímto tvrzením jde také strhávání Boží lásky. Jak se může měřit Boží láska měřítkem lásky lidské? A navíc ji dokonce v její hodnotě stavět *pod* tuto lidskou lásku? Pohleďte na lidi, kteří si Boží lásku, jakožto nejvyšší ideál, představují jen jako zcela tiše všechno trpějící a k tomu všechno promíjející! Chtějí Božské poznávat *v tom*, že si nechá líbit od mnohem nižších tvorů veškerou nevychovanost, jako je tomu u nejzbabělejšího člověka, kterým se za to opovrhuje. Přemýšlejte přece o tom, jaká v tom tkví příšerná potupa!

Lidé chtějí hřešit beztrestně, aby pak ještě nakonec připravili svému Bohu radost tím, že si od něj bez vlastního odpykání nechají svou vinu odpustit! Něco takového přijmout vyžaduje buď bezmeznou omezenost, trestuhodnou lenost nebo poznání vlastní beznadějně nedostatečnosti pro dobré chtění k úsilí vzhůru: Avšak jedno je stejně zavrženíhodné jako to druhé.

Představte si Boží lásku! Křišťálově jasnou, čistou a velikou! Můžete si při tom myslet, že může být tak nasládle slabošská, nedůstojně ústupčivá, jak by lidé tak rádi chtěli? Chtějí vybudovat falešnou velikost tam, kde si přejí slabost, a vytvářejí falešný obraz, jen aby sami sobě při tom něco předstírali, uklidnili se nad vlastní vadností, která je ochotně nechá postavit do služby temnu. Kde je při tom svěžest a síla, která ke křišťálové čistotě Boží lásky bezpodmínečně patří? Boží láska je neoddelitelná od největší přísnosti Boží spravedlnosti. Ona je jí dokonce i sama. Spravedlnost je láska, a láska opět spočívá jen ve spravedlnosti. Jedině v tom spočívá také Boží odpuštění.

Je správné, když církev říká, že Bůh *všechno* odpouští! A *skutečně* odpouští! Na rozdíl od člověka, který sám ještě toho, kdo odpykal nějakou malou vinu trvale považuje za nehodného a s takovými myšlenkami se zatěžuje dvojnásobnou vinou, protože v tom nejedná podle vůle Boží. Zde schází lidské lásce spravedlnost.

Působení Boží vůle očišťuje každého lidského ducha od jeho viny ve vlastním prožití nebo v dobrovolném polepšení, jakmile usiluje vzhůru.

Vrátí-li se zpět do duchovna z těchto mlýnů ve hmotnosti, tak stojí čistý v říši svého Stvořitele, a nehraje žádnou roli, *čím* kdysi pochybil! Je přesně tak čistý jako někdo, kdo nikdy nechyboval. Avšak *napřed* vede jeho cesta účinky Božích zákonů, a v této skutečnosti spočívá záruka Božího odpuštění a jeho milosti!

Dnes tak často slyšíme otázku: Jak mohla z vůle Boha nastat léta takovéto bídy? Kde při tom zůstává láska a kde spravedlnost? Ptá se *lidstvo*, ptají se *národy*, často rodiny a jednotliví lidé! Nemělo by jim to být spíše důkazem, že Boží láska je *prece jen jiná*, než by si tak mnohý chtěl domýšlet? Pokuste se prece jednou až do *konce* domyslet tu vše odpouštějící lásku *tak*, jak se jí snaží lidé křečovitě představovat! Bez příslušného odpykání má všechno strpět a nakonec ještě velkoryse odpustit. Musel by to být žalostný výsledek! Považuje se člověk za tak cenného, že tím má trpět jeho Bůh? Považuje se tudíž za ještě cennějšího? Co všechno spočívá v této domýšlivosti lidí. —

Při klidném zamyšlení musíte klopýtat přes tisíce překážky a k nějakému závěru můžete dojít pouze *tehdy*, když sníte Boha a učiníte ho nedokonalým.

On však byl, je a zůstává dokonalým, lhostejno, jak se k tomu lidé staví.

Je ho odpuštění spočívá ve *spravedlnosti*. Nijak jinak. A jediné v této neposunutelné spravedlnosti spočívá také veliká, doposud tak nepoznaná láska!

Odvykněte si při tom měřit podle pozemského. Boží spravedlnost a Boží láska platí lidskému *duchu*. Hmotné při tom nehraje žádnou roli. To je prece *zformováno* samotným lidským duchem, a bez ducha nemá žádného života.

Proč se tak často mučíte čistě pozemskými maličkostmi, které prožíváte jako vinu, i když to vina vůbec není.

Pouze to, co *chce* duch při nějakém konání, je rozhodující pro Boží zákony ve stvoření. Tato duchovní vůle však není myšlenková činnost, nýbrž nejvnitřnější citění, skutečné chtění v člověku, jediné které může uvést do pohybu zákony onoho světa a také samočinně do pohybu uvádí.

Boží láska se nenechá lidmi strhnout; neboť ve stvoření v ní spočívají také neúprosné zákony jeho vůle, která je nesena láskou. A tyto zákony působí tak, jak se v nich člověk projevuje. Mohou ho spojit až s blízkostí Boží, nebo vytvořit překážku, kterou nelze nikdy rozbít jinak, než konečným vřazením se člověka, což je totožné s poslušností, ve které jediné může nalézt své blaho a své štěstí. Je to *jednolitý* celek, který nevykazuje žádné chyby a žádné mezery. Každý blázen, každý pošetilec, který tomu chce jinak, roztrhne si při tom hlavu.

Boží láska působí jen tím, co každému lidskému duchu *prospívá*, avšak ne tím, co mu na zemi činí radost a projevuje se příjemně. Jde daleko nad to, protože ovládá celé bytí.

Nyní mnozí lidé velmi často uvažují takto: Jestliže lze očekávat strasti a zničení, aby se přivodila velká očista, tak musí být Bůh tak spravedlivý, a vyslat před tím hlasatele pokání. Člověk musí být prece předem varován. Kde je Jan, který ohlásí nadcházející?

Jsou to nešťastníci ve své rádoby velké myšlenkové prázdnotě! Jen troufalost největší prázdnoty skrývá se za takovýmto voláním. Vždyť by ho umlčeli, a uvrhli do žaláře!

Otevřete přece oči a naslouchejte! Nejsou hromadící se přírodní jevy a katastrofy dosti vážným napomenutím? Nemluví poměry v Rusku a Číně vážnou řečí? Sami Němci z blízkých příhraničních oblastí posílají své stížnosti často pod útlakem *svých* nepřátel! Avšak v tanci se lehkovážně přechází přes veškerou bídu a zděšení *svých* bližních! Není snaha vidět a slyšet!

Také hlasatel pokání přišel předem, před 2000 lety, jehož těsně následovalo Slovo, které se stalo člověkem. Avšak lidé se opět horlivě snažili, odstranit a zatemnit přitažlivou sílu jeho záření, aby postupně pohasla.

A všichni, kteří chtělo Slovo vyprostit z popínavých rostlin, museli brzy pocítit, jak se poslové temnot křečovitě snaží zabránit každému radostnému probuzení!

Avšak dnes se nebudou znovu opakovat žádné události jako v Kristově době! Tehdy přišlo Slovo! Lidstvo mělo svou svobodnou vůli a tehdy se v podstatě rozhodlo k odmítnutí, k zavržení! Od toho okamžiku byli lidé podrobeni zákonům, které se samočinně přidružily k tehdejšímu, takto učiněnému svobodnému rozhodnutí. Lidé pak našli na cestách, které si sami zvolili, veškeré ovoce svého vlastního chtění.

Nyní se brzy uzavře kruh. Hromadí se to stále silněji a tyčí se jako hradba, která se brzy zhroutí na lidstvo, které si nic netušíc pohodlně žije v duchovní tuposti. Na konec jim ovšem v době splnění nezůstane žádná svobodná volba!

Musí nyní konečně sklidit to, co zaseli tehdy a také na pozdějších cestách.

K zúčtování jsou dnes opět vtěleni na této zemi všichni ti, kteří kdysi za dob Kristových Slovo zavrhovali. Nemají dnes více právo na včasné varování a opětovné rozhodnutí. Během dvou tisíc let jim zůstal dostatek času, aby se rozmysleli jinak! Také ten, kdo přijímá falešné výklady Boha a jeho stvoření a nesnaží se je pochopit čistěji, ten je *nepřijal vůbec*. To je dokonce daleko horší, protože falešná víra vzdaluje od pochopení Pravdy.

Avšak běda tomu, kdo Pravdu *falšuje* nebo *upravuje* proto, aby tím dosáhl shromažďování lidí, protože je jim to v pohodlnější formě také příjemnější. Zatíží se nejen vinou falšování a uvádění v omyl, nýbrž ponese také ještě veškerou zodpovědnost za ty, které strhl na sebe, když Pravdu činil pohodlnější nebo přijatelnější. *Nebude* mu pak pomozeno, když přijde jeho hodina odplaty. Zřítí se do hlubin, které ho nikdy nemohou vydat zpět, a to právem! - Také to směl spatřit Jan a varovat před tím ve svém Zjevení.

A když jednou započne velká očista, tak nezůstane tentokrát člověku žádný čas, aby se vzpíral nebo dokonce stavěl proti těmto událostem. Boží zákony, o kterých si člověk tak rád dělá falešný obraz, projeví se pak neúprosně.

Právě v největší hrůzostrašnosti doby, kterou kdy země zažila, bude se lidstvo konečně učit, že Boží láska je daleko vzdálená měkkosti a slabosti, které si jí dovoluje připisovat.

Více než polovina všech lidí v současnosti vůbec nepatří na tuto zemi!

Již před tisíciletími toto lidstvo tak pokleslo, a tak silně žije v temnotách, že ve svém nečistém chtění vystavělo mnohé mosty k temným sférám, které jsou hluboko *pod* touto pozemskou plání. Tam žijí hluboce pokleslí, jejichž jemnohmotná tíže by nikdy nepřipustila, aby přišli vzhůru na tuto pozemskou úroveň.

V tom spočívala *ochrana* pro všechny žijící na zemi, jakož i pro tyto temné samotné. Jsou odděleni přirozeným zákonem jemnohmotné tíže. Tam dole se mohou vyřadit ve svých vášních, všech nízkostech, aniž by tím způsobovali škodu. Naopak. Jejich nezadržované vyžívání se, zasáhne tam jen ty co jsou stejného druhu, a stejně tak vyžívání těchto stejnorodých zasáhne také je samotné. Tím trpí vzájemně, což vede k dozrávání, ne však k další vině. Neboť utrpením může se jednou probudit hnus před sebou samým, a s tímto

hnusem také přání odejít z této říše. Přání vede časem k strastiplnému zoufalství, které může nakonec mít za následek nejnroucnější modlitby a tím vážné chtění k polepšení.

Tak se to mělo odehrávat. Avšak vlivem falešného chtění lidí to probíhalo jinak!

Lidé vystavěli svým temným chtěním most do oblastí temna. Tím podali ruku tam žijícím, a umožnili jim skrze přitažlivou sílu stejného druhu přijít vzhůru na tuto zemi. Zde našli přirozeně také příležitost k nové inkarnaci, která pro ně podle normálního světového dění ještě nebyla předurčena.

Neboť na pozemské úrovni, kde mohou prostřednictvím hrubohmotného žít *společně* se světlejšími a lepšími, působí jen škodu a tím na sebe uvalují novou vinu. To ve svých nížinách nemohou; neboť těm, kteří jsou s nimi stejnorodí přináší nízkost jen užitek, protože v ní přece nakonec poznají jen sami sebe a naučí se mít před tím odpor, což přispívá k polepšení.

Tuto normální cestu veškerého vývoje člověk *porušil* nízkým využitím své svobodné vůle, se kterou vytvořil jemnomotný most k oblastem temna, takže pokleslí mohli odtud jako divoká smečka vtrhnout na pozemskou pláň, a s jásotem osídlit její větší část.

Protože světlé duše musí ustoupit před temnem tam, kde temno získalo pevnou oporu, bylo snadné pro tyto duše, které neprávem přišly na pozemskou úroveň, také mnohdy proniknout k inkarnaci tam, kde by jinak přišly jen duše světlé. Temná duše při tom našla oporu skrze někoho v okolí nastávající matky, kdo jí umožnil, aby se udržela a vytlačila duši světlou, i když matka nebo otec ke světlejším patřili.

Tím se vysvětluje také záhada, že tak mnohá černá ovce mohla přijít k dobrým rodičům. Dbá-li však lépe nastávající matka na sebe a na své nejbližší okolí, na své styky, tak se to *nemůže* stát.

Lze tedy poznávat jen lásku v tom, když závěrečný důsledek zákona v plné spravedlnosti smete z pozemské úrovně konečně ty, kteří sem *nepatří*, aby klesli do oné říše temna, kam také svým druhem patří. Nebudou tím moci již více překážet světlejším ve vzestupu a sami na sebe uvalovat novou vinu, nýbrž snad přece jen dozrají hnusem svého vlastního prožívání. —

Přijde samozřejmě doba, která železným stiskem sevře srdce *všech* lidí, a kdy se strašlivou neúprosností bude v každém lidském tvoru vyhlazena duchovní pýcha. Pak zmizí také každá pochybnost, která nyní lidskému duchu brání v poznání, že Božské není *v něm*, nýbrž vysoko *nad* ním. Že může stát jen jako nejčistší obraz na oltáři jeho vnitřního života, ke kterému vzhlíží v nejpokornější modlitbě. —

Není to omyl, nýbrž vina, když se lidský duch přiznává k tomu, že chce být také Božský. Taková vychloubačnost musí přivodit jeho pád; neboť je to totožné s pokusem vytrhnout svému Bohu žezlo z ruky, strhnout ho dolů na stejný stupeň, který člověk zaujímá a který doposud vůbec nenaplnil, protože chtěl být více a hleděl do výšin, kterých přece nikdy nedosáhne, a nikdy je nemůže poznat. Tak přehlédl nevšimavě veškerou skutečnost, a neučinil sám sebe ve stvoření jen zcela neužitečným, nýbrž i *škůdcem*, což je daleko horší!

Nakonec mu bude, prostřednictvím jeho vlastního falešně přivozeného stanoviska, dokázáno se strašlivou zřetelností, že ve svém tak hluboce pokleslém stavu neznamena ani stín Božství. Celý poklad pozemských vědomostí, které v průběhu tisíciletí pracně nashromáždil, ukáže se pak před jeho zděšeným zrakem jako *nic*, a bezmocně prožije sám na sobě, jak se ovoce jeho jednostranného pozemského úsilí stává zbytečným, někdy dokonce i jeho prokletím. *Pak se může rozpomenout na své vlastní Božství, pokud bude moci!*

Nutně mu zahřmí vstříc: Na kolena, tvore, před tvým Bohem a Pánem! Nezkoušej se rouhavě povyšovat na Boha! —

Podivínství líného lidského ducha nebude pokračovat. —

Teprve pak může lidstvo také pomýšlet na vzestup. To je pak také doba, v níž bude strženo to, co nestojí na pravé půdě. Zdánlivé existence, falešní proroci a sdružení, která vznikla kolem nich, zhrouť se sama v sobě! Tím budou pak zjeveny také dosavadní falešné cesty. Tak mnohý samolibý sice také zděšeně pozná, že stojí nad propastí, a že byl falešně veden, avšak zřítí se rychle dolů, zatímco se domníval, že již stoupá vzhůru a blíží se ke Světlu! Že otevřel ochrannou bránu, aniž také za ní měl plnou sílu obrany. Že na sebe přitáhl nebezpečí, které by ho bývalo v přirozeném dění minulo. Blaze těm, kteří potom najdou pravou cestu k obratu!

65. Výkřik po vůdci

Podívejme se jednou podrobně na všechny lidi, kteří obzvláště čile hledají duchovního vůdce, a kteří ho vnitřně povzneseni očekávají. Podle svého mínění jsou sami již duchovně důkladně připraveni ho poznat a naslouchat jeho Slovu!

Co uvidíme při klidném pozorování je velmi velká roztříštěnost. Kristovo poslání účinkovalo například na tak mnohé lidi zvláště. Vytvořili si o něm falešný obraz. Příčinou k tomu bylo, jako obvykle, nesprávné sebehodnocení, nafoukanost.

Na místo dřívější úcty a zachování samozřejmé propasti a ostrého ohraničení vůči svému Bohu, vkročila na jednu stranu skuhrající žebrota, která chce vždy jen brát, avšak sama za žádnou cenu nechce při tom něco dělat. To „modli se“ sice přijali, avšak že u toho je ještě „a pracuj“, „pracuj na sobě samém“, to vědět nechtěli.

Na druhé straně věří, že jsou natolik samostatní, že mohou sami všeho dosáhnout a s určitou námahou dokonce i Božského.

Jsou také mnozí lidé, kteří jen požadují a očekávají, že Bůh má za nimi běhat. Protože on přece již jednou poslal svého Syna, čímž podal důkaz o tom, jak velmi mu záleží na tom, aby se mu lidstvo přiblížilo, ba dokonce, že ho nejspíš potřebuje!

Kamkoliv se pohlédne, tam lze ve všem nalézt už jen domýšlivost, žádnou pokoru. Schází opravdové sebehodnocení. —

V první řadě je nutné, aby člověk sestoupil ze své umělé výše, aby mohl být *skutečně člověkem*, a aby jako *takový* započal svůj duchovní vzestup.

Dnes sedí nafoukaný na stromě na úpatí hory, místo toho, aby stál oběma nohama pevně a jistě na zemi. Proto také horu nikdy nemůže zdolat, pokud předtím ze stromu nesleze nebo nespadne.

Avšak mezitím pak bezpochyby všichni ti, kteří klidně a soudně kráčeli na zemi pod jeho stromem svou cestou, a na které dolů pyšně shlížel, došli až na vrchol.

Avšak dění přichází mu při tom na pomoc; neboť strom *bude* ve zcela blízké době skácen. Snad se pak člověk ještě jednou rozpomene na něco lepšího, když se tak drsně ocitne z kolísavé výše na zemi. Pak je však pro něj nejvyšší čas, a nezůstane mu při tom ani jedna hodina k promeškání.

Nyní se mnozí domnívají, že to v tomto lajdáctví může pokračovat tak, jak to šlo po tisíciletí.

Těžkopádně a pohodlně sedí ve svých křeslech a očekávají silného vůdce.

Avšak *jak* si představují tohoto vůdce! To je skutečně k politování.

V první řadě od něj očekávají, nebo řekněme zcela správně, *požadují* od něj, aby *on* každému jednotlivci upravil cestu vzhůru ke Světlu! *On* se má vynasnažit, aby prorazil přechody na cestu k Pravdě pro stoupence *každého* vyznání. *On* to má učinit tak snadným a srozumitelným, aby tomu každý mohl bezpracně porozumět. Jeho slova musí být zvolena tak, aby o jejich správnosti beze všeho přesvědčil malé i velké všech postavení.

Jakmile se při tom musí člověk sám namáhat a sám myslet, potom to není ten pravý vůdce. Neboť pokud je povolán ukazovat skrze své vůdčí Slovo pravou cestu, tak se musí také o lidi namáhat. *Jeho* věcí je to, aby lidi přesvědčil, probudil! Kristus přece také obětoval svůj život.

Tito dnes takto myslí, a je mnoho těch, kteří k nim patří, a kteří se nepotřebují nejprve namáhat, neboť se rovnají pošetilým pannám, a jdou vstříc svému „příliš pozdě“!

Vůdce je určitě *neprobudí*, nýbrž je nechá spát klidně dál, až bude brána uzavřena a oni nebudou moci najít vstup do Světla, protože se nemohou v pravý čas osvobodit z oblasti hmotnosti, k čemuž jim Slovo vůdce ukazuje cestu.

Neboť člověk není tak drahocenný, jak si domýšlí. Bůh ho nepotřebuje, on však potřebuje svého Boha!

Protože lidstvo ve svém takzvaném pokroku už dnes neví, co vlastně *chce*, musí se konečně dozvědět, co *chtít má!*

Tato sorta lidí ho mine v hledání a také v kárajícím uvažování, jako tak mnozí již kdysi minulí *toho*, na jehož příchod bylo vše připraveno skrze zjevení.

Jak si lze takto představovat duchovního vůdce!

Nebude lidstvu dělat *jakékoliv, ani sebemenší* ústupky a bude *požadovat* všude tam, kde se očekává, že bude dávat!

Avšak *ten* člověk, který může vážně přemýšlet, ten ihned pozná, že *právě v přísném, bezohledném požadavku* pozorného myšlení spočívá to nejlepší, co potřebuje lidstvo již tak hluboce zapletené do své duchovní lenosti k záchraně! Právě tím, že vůdce požaduje pro chápání svého Slova napřed duchovní čilost a *vážné* chtění, vlastní snažení, odděluje již v počátku hravě plevu od pšenice. V tom spočívá samočinné působení, jako je tomu v Božích zákonech. Lidem se také zde děje přesně tak, jak tomu skutečně chtějí. –

Avšak je tu také ještě jedna sorta lidí, kteří se považují za obzvláště čilé!

Tito si o vůdci přirozeně vytvořili úplně jiný obraz, jak se lze z jejich oznámení dočíst. To však není o nic méně groteskní; neboť oni tím očekávají ... duchovního akrobata!

Vždyť je tomu stejně jako u tisíců, kteří již přijali, že jasnovidnost, jasnoslyšnost, jasnocítění, atd. je velikým pokrokem, který ve skutečnosti však *není*. Něco tak naučené, vypěstované, dokonce i jako nadání přinesené, nemůže se nikdy povznést nad tato pozemská pouta, pohybuje se tedy jen v nízkých hranicích, které si nemohou nikdy tvořit nárok na výši a proto jsou téměř bezcenné.

Chce se snad lidstvu dopomoci ke vzestupu *tím*, když se mu ukazují jemnohmotné věci stejného stupně nebo se je učí vidět a slyšet?

To nemá se skutečným vzestupem ducha co dělat. Má to právě tak málo účelu pro pozemské dění! Není to nic víc než zručné duchovní kousky, zajímavé pro jednotlivce, avšak pro veškeré lidstvo *bez jakékoliv hodnoty!*

Že si všichni takoví přejí také stejnorodého vůdce, který to konečně umí lépe než oni, je přece zcela snadno pochopitelné. —

Avšak je velké množství těch, kteří v tom jdou ještě mnohem dále, až do směšností. A ti berou to tudíž přesto trpce vážně.

Tito považují za důkaz vůdcovství například základní podmínku, že se vůdce ... nesmí nachladit!

Kdo se může nachladit, ten je již vyřízen; neboť to neodpovídá jejich mínění o ideálním vůdci. Musí být silný ve všech případech a v první řadě musí být svým duchem zcela povznesen nad tyto maličkosti.

Zní to snad poněkud strojeně a směšně, avšak je to vybráno ze skutečných událostí a znamená to slabé opakování někdejšího volání: „Jsi-li Syn Boží, tak si pomoz sám a sestup z kříže.!” – To se křičí již dnes, dříve než je takovýto vůdce vůbec na dohled!

Ubozí, nevědomí lidé! Ten, který se o své tělo stará tak *jednostranně*, že se pod silou ducha stává dočasně necitlivé, ten není nikterak skvělým velikánem. Ti, kteří ho obdivují, rovnají se dětem předchozích staletí, které s otevřenou pusou a zářícím zrakem sledovaly

výmyky potulných šašků, přičemž se v nich probouzelo horoucí přání, aby také něco takového mohli dokázat.

A jako tehdy děti v tomto zcela *pozemském* oboru, nedostali se velmi mnozí takzvaní hledači ducha nebo Boha v současnosti dále v oborech *duchovních*!

Přemýšlejme přece jednou dál: Potulný lid starých časů, o němž jsem právě mluvil, rozvíjel se stále více a více, až k akrobatům v cirkusech a varieté. Jejich dovednost rostla do ohromných rozměrů, a ještě dnes sledují tisíce zhýčkaných lidí, vždy s novým údivem a často s vnitřním mrazením tyto estrádní výkony.

Avšak mají z toho *pro sebe užitek*? Co si odnášejí z takovýchto hodin? Přestože tak mnohý akrobat při svých vystoupeních riskuje také život. Ani to nejmenší; neboť také v nejvyšším zdokonalení musí tyto věci zůstat *vždy* jen v rámci varieté a cirkusů. Budou sloužit vždy jen k zábavě, avšak nikdy nebudou vést k přínosu pro lidstvo.

Akrobacie tohoto druhu se však nyní hledá jako měřítko pro velkého vůdce!

Ponechte takovýmto lidem duchovní šašky! Brzy dostatečně prožijí, kam je tito zavedou! Oni také nevědí, *o co* tím vlastně usilují. Domnívají se: Veliký je ten, jehož duch tělo natolik ovládá, že toto již nezná nemoci!

Každý takovýto výcvik je jednostranný, a přináší jen nezdravotu a onemocnění! Těmito věcmi není duch *posílen*, nýbrž tělo *jen zeslabeno*! Nutná rovnováha pro zdravou harmonii mezi tělem a duchem je posunuta, a závěrem je, že se nakonec takovýto duch mnohem dříve odpoutá od týraného těla, které mu již více nemůže poskytnout silnou a zdravou odezvu pro pozemské prožívání. Toto však duchu potom *chybí* a on přichází na onen svět *nezralý*. Bude muset žít své pozemské bytí *ještě jednou*. Jsou to zručné duchovní kousky, nic víc, které jdou na úkor pozemského těla, které má duchu ve skutečnosti pomáhat. Tělo *patří* k jednomu časovému úseku vývoje ducha. Je-li však oslabeno a utlačeno, tak nemůže být také duchu příliš užitečné; neboť jeho vyzařování jsou matná na to, aby mu ve hmotnosti mohla přinést plnost síly, kterou nutně potřebuje.

Chce-li člověk potlačit nemoc, tak musí přivodit duchovně tlak na tělo uvedením do vytržení, podobně jako v malém měřítku může strachem před zubním lékařem potlačit bolest. Takovéto stavy vysokého vzrušení vydrží tělo bez újmy snad jednou, možná i vícekrát, avšak ne trvale, aniž by utrpělo vážné škody.

A když *toto* vůdce dělá nebo radí, tak není hoden toho, být vůdcem; neboť se tím provinuje proti přirozeným zákonům ve stvoření. Pozemský člověk má své pozemské tělo jakožto statek mu svěřený chránit a snažit se přivodit zdravou harmonii mezi duchem a tělem. Je-li tato porušena vlivem jednostranného potlačování, tak to není žádný pokrok, žádný vzestup, nýbrž bezpodmínečná hluboká překážka ke splnění jeho úkolu na zemi, jakožto vůbec *ve hmotnosti*. Plnost síly ducha s ohledem na jeho působení *ve hmotnosti* se při tom ztrácí, protože k němu v každém případě potřebuje sílu nepotlačeného, nýbrž s duchem harmonizujícího pozemského těla! Ten, kdo se na základě takovýchto věcí nazývá mistrem, je méně než žák, který vůbec nezná úkoly lidského ducha a potřeby jeho vývoje! On je dokonce škůdcem pro ducha.

Dojdou brzy a dosti bolestně k poznání svého bláznovství.

Avšak každý falešný vůdce bude muset učinit *hořkou* zkušenost! Jeho vzestup na onom světě může započít teprve *tehdy*, když *poslední* ze všech těch, které zdržel vlivem duchovních hrátek nebo je dokonce bludně svedl, dojde k poznání. Pokud zde na zemi dál působí jeho knihy a jeho spisy, bude tam zadržen, i když tam mezi tím dospěl k lepšímu poznání.

Kdo radí k okultnímu školení, ten dává lidem kameny místo chleba a ukazuje tím, že nemá žádné tušení o *skutečných* dějích na onom světě, tím méně o celém světovém soustrojí!

66. Hrubohmotnost, jemnohmotnost, vyzařování, prostor a čas

Došlo mnoho dotazů o pojmech mých výrazů hrubohmotnost a jemnohmotnost. Hrubohmotnost je všechno to, co člověk může vidět svým *pozemským* zrakem, co *pozemsky* cítí a slyší. K tomu patří také to, co vidí prostřednictvím pozemsky pomocných nástrojů a u dalších vynálezů ještě vidět bude. Jako například všechno, co lze vidět mikroskopem. Toto hrubohmotné je jen *určitým* druhem hmotnosti. Avšak velká oblast *veškeré* hmotnosti zahrnuje *vícero* druhů, které se mezi sebou od základu liší, a proto se *spolu nikdy nesměšují*.

Různé druhy hmotnosti leží nad sebou, zcela dole, naspodu nebo konci stvoření. Opět jako v celém stvoření začíná svrchu nejlehčím druhem, a sestupující dolů, končí tím nejtěžším a nejhutnějším. Tyto veškeré druhy hmotnosti slouží výlučně jako pomocný prostředek k vývoji všeho duchovního, které se tam jakožto zárodek noří jako do úrodné půdy. Přesně tak, jako semeno potřebuje půdu ke klíčení a růstu.

Hmotnost je v jednotlivých vrstvách sama o sobě nečinná, bezmocná. Teprve, když jí pronikne a spojí bytostné, nad ní spočívající, obdrží teplo a živoucnost, a poslouží jako obal nebo tělo nejrůznějších formám a druhům.

Jak jsem již řekl, různé druhy hmotnosti se *nedají smísit*, zato se však dají skrze bytostné svázat a několikanásobně spojit. V tomto svázání a spojení vzniká teplo a vyzařování. Každý jednotlivý druh hmotnosti při tom vytváří své určité, vlastní vyzařování, které se mísí s vyzařováním jiných druhů s ním spojených a společně dávají věnec záření, který je dnes již znám a nazývá se zkrátka ód nebo také vyzařování. Tak má každý kámen, každá rostlina, každý živočich své vyzařování, které lze pozorovat, a které se vždy zcela odlišuje podle *stavu* těla, tedy obalu nebo formy. Proto se dají pozorovat poruchy ve věnci záření a podle nich rozpoznat nemocné body obalu.

Věnec záření dává tedy každé formě zvláštní okolí, které tvoří úkryt k obraně, avšak současně také most k dalšímu okolí. Mimo to má vliv ještě také na nitro, aby se zúčastnil na vývoji bytostného jádra v *nejhrubším* smyslu; neboť ve skutečnosti přistupují ještě mnohé věci k vlastnímu působení ve stvoření, které smím rozvíjet jen zcela pomalu, abych vážně hledajícím usnadnil vniknutí do zákonů stvoření.

Bez proniknutí bytostným, není hmotnost ničím. Co jsme nyní pozorovali bylo však jen spojení bytostného s různými druhy hmotnosti. A teprve to zase poskytuje *ornou půdu* pro *ducha*! Bytostné váže, spojuje a oživuje hmotné, avšak duch ovládá hmotné s bytostným. Jakmile se duch, tedy duchovní, do něj ponoří skrze spojení oživené bytostným, je mu toto beze všeho z přirozenosti věcí podřízeno, tudíž i s bytostným.

Duchovnímu se tím přirozeným způsobem nabízí panování. Je smutné, když ho používá špatně nebo falešně! *Vlastní výzbroj poskytují duchu* k jeho vývoji ve hmotnosti *vyzařování*, o kterých jsme právě hovořili. Půda pro vývoj ducha je před jeho ponořením se skrze bytostné již pečlivě připravena. Obaly se kolem něj samočinně a ochranně uzavírají, a jeho úkolem je to, aby správně používal propůjčenou mu výzbroj ke svému blahu a vzestupu, avšak ne ke své škodě a pádu.

Není těžko pochopitelné, že *ten* druh hmotnosti obalu ducha, který je zastoupen nejsilněji, musí být také rozhodující pro druh směsi záření; neboť v ní bude přirozeně vždy převládat vyzařování současně nejsilnějšího druhu hmotnosti. To převládající však má také při tom opět nejsilnější vliv uvnitř i navenek.

Směs záření však má mnohem větší význam, než lidstvo mohlo doposud vyzkoumat. O jeho skutečném úkolu se ještě netuší ani desetina!

Charakter věnce záření je rozhodující pro intenzitu vln, které mají přijmout záchvěvy ze systému záření celého vesmíru. Posluchač a čtenář, necht' přes to lehce nepřechází, nýbrž necht' se pohrouží do této myšlenky, a tím zcela nečekaně uvidí před sebou ležet všechny nervové provazce ve stvoření, které se má jejich zvolením učit využívat.

Necht' si představí prasílu zářivě vylévanou na dílo stvoření! Ona proudí naskrz každou částí a každým druhem. A každá část a každý druh předává jí dál přeměněně zářící. Rozdílná podstata částí stvoření tím způsobuje v prvotním záření změnu, kterou se také změní barva tohoto záření. Tak ukazuje celé stvoření divuplný obraz nejnádhernějšího barevného záření, který by žádný malíř nedokázal napodobit. A každá část stvoření sama o sobě, každá hvězda, dokonce i každé jednotlivé těleso, ať už je sebemenší a nepatrné, jsou jako jemně vybroušený hranol, který každý paprsek, jež přijme, předává dál zářivě zbarvený mnohonásobně jinak. Barvy zase v sobě nesou zvučící znění, které zní jako šumící akord. Tóny nemají barvy, nýbrž barvy mají tóny. To znamená barvy záření, ne však mrtvé barvy nanesené lidskou rukou. Mrtvé v poměru k barvám záření.

Vůči této mocné říši záření stojí lidský duch se svou výzbrojí vyzařování, které mu poskytují obaly. Až do probuzení pohlavní síly je děj stejný jako u kojence. Hmotné obaly vstřebávají skrze své vyzařování jen to, co potřebují ke zrání. S nastoupením pohlavní síly stojí tu však duch plně vyzbrojen, brány jsou tím k němu otevřeny, a bezprostřední spojení je vytvořeno. Dostává se mu nyní mnohostranně zesíleného styku se silou záření ve velkém vesmíru!

Jak nyní člověk, tedy duch rozvíjí a ovládá barvy svého vlastního vyzařování, tak nastavuje jako u rádia také vlny na stejné barvy a tyto pak přijímá z vesmíru. Toto přijímání může být rovněž také označeno přitahováním nebo přitažlivou silou stejného druhu. Tento děj zůstává sám o sobě stejný, lhostejno, jak je nazýván. Barvy přece označují jen druh, a druh dává barvu. V tom také spočívá ztracený klíč k *pravému*, královskému umění astrologie, jakož i klíč k prohloubenému léčení bylinami, právě tak i k popíranému umění tělesného a duchovního léčivého magnetismu, klíč k umění života, jakož i ke stupňům duchovního vzestupu. Neboť stupni, tedy takzvaným žebříkem do nebe není míněno nic jiného, než jednoduchý *nástroj*, jehož se má použít. Oka této sítě záření ve stvoření jsou příčlemi tohoto žebříku. V tom spočívá *všechno*, celé vědění a poslední tajemství ve stvoření.

Hledající, sáhněte do ok této sítě záření! Vědomě, avšak s *dobrym* chtěním a v pokorném uznání vašeho Boha, jenž vám daroval toto *záračné* stvoření, které můžete ovládnout jako v dětské hře, pokud budete konečně někdy *poctivě* chtít a odhodíte veškerou domýšlivost na své vědění. Nejprve musíte ze svých beder, z vašeho ducha shodit falešné břímě, jinak se nemůžete vzpřímit a osvobodit.

Také ve směsi záření lidského těla musí panovat bezpodmínečná harmonie, aby se duchu poskytly za účelem vývoje a vzestupu plnohodnotné prostředky, který mu jsou určeny v normálním vývoji stvoření. Právě volbou stravy, činností těla, jakož vůbec celkovými podmínkami způsobu života v mnoha věcech, byla tato záření jednostranně posunuta, což si žádá vyrovnání, pokud má být vzestup vůbec možný. *Dnes tím onemocnělo všechno*. Nic nelze nazvat zdravým. —

Člověk si může představit, jaké účinky má již samotná volba stravy na tento systém paprsků. Volbou pokrmů k výživě těla je schopen vyrovnáváním napomáhat a posilovat, působí-li to příznivě, a mnohé zeslabit, a převládající také odsunout, pokud to působí brzdivě, tak že vedoucím bude *to* záření, které je pro něj *příznivé*, a tím také normální; neboť jedině to co je příznivé je normální stav.

Avšak toto všechno nemůže snad podmiňovat samotný vzestup, ani ho přivodit, nýbrž poskytuje jen zdravou půdu pro plnou činnost ducha, jemuž chtění je vyhrazeno určit cestu vzhůru, stranou, nebo také cestu směrem dolů.

Tělo musí však zesílit stejně jako duch, jakmile je člověk schopen toho dbát. Nyní se však v tom téměř všude v nevědomosti těžce hřeší. —

Jestliže mluvím o hrubohmotnosti a o jemnohmotnosti, tak to nesmí být přijímáno tak, že jemnohmotnost má znamenat zjemnění hrubohmotného. Jemnohmotné je úplně *jiného* druhu, jiné podstaty. Nemůže se nikdy stát hrubohmotným, nýbrž tvoří přechodový stupeň směrem vzhůru. Rovněž je pod jemnohmotným, přesně tak jako i pod hrubohmotným, myšlen jen *obal*, který musí být sloučen bytostným, aby jím mohl být oživen.

Jakmile přecházím k těmto zákonům, musím podotknout, že tím ještě zdaleka nejsou vyčerpána všechna rozdělení. Proto chci již dnes oznámit, že kromě vědomého a nevědomého duchovna a bytostného k oživení druhu hmotnosti, také různými druhy stvoření pronikají ještě *proudy sil* rozličných druhů a podle svých druhů stejně tak rozličně přispívají k vývoji a podpoře. Proudy sil jsou opět také jen to nejbližší, co se k činnosti duchovního a bytostného váže, nebo lépe řečeno, jim předchází, připravuje pole jejich působnosti. Je toho pak mnohem, mnohem více, čím dál rozčleňujeme a přecházíme k podrobnostem.

Jedno radí se, pokračující dále ke druhému, aby ve spojení s tím, co stojí před ním, vytvořilo také vždy nové odstupnění. Všechno se však dá také důsledně vysvětlit; neboť po prvotním stvoření mohlo povstat jen to, co bylo důsledné. Něco jiného neexistuje. A tato skutečnost dává také bezpodmínečnou jistotu pro řešení bez mezer, pro jasný přehled. V mých přednáškách nyní nabízím *klíč*! Otevřít si pak může každý posluchač sám celé stvoření.

Avšak všechno najednou by muselo poskytnout dílo, jehož mnohostrannost vy mohla lidi zmást. Nechám-li však jako doposud jedno klidně vycházet z druhého, v průběhu příštího desetiletí, tak to lze snadno následovat a nakonec také všechno klidně a vědomě zcela jasně přehlédnout. Snadno pro toho, kdo mne až tam následovat chce. Na začátku chci nejprve objasnit ty nejmocnější základy stvoření, dříve než se dotknu všech jemností.

Posluchači a čtenáři se povede jako nějakému tvoru, kterému bych nejprve ukázal kostru člověka a potom vedle ní postavil člověka živého v jeho plné síle a činnosti. Pokud by ještě neměl ani zdání o člověku, tak by opět v živém člověku nerozpoznal kostru, snad by dokonce i řekl, že to vůbec k sobě nepatří, nebo že to není totéž. Právě tak se povede těm, kteří mne v mých vývodech nebudou následovat až do konce. Kdo se nesnaží o pochopení s vážným úsilím od počátku, nemůže chápat celé stvoření *potom*, až dojdou k posledním vysvětlením. Musí se jen snažit to následovat krok za krokem. —

Protože jsem musel mluvit v hrubých rysech, *směřuji* nyní pozvolna k *novým* věcem. Jinak bych příliš skákal. Beztak mi již bylo často řečeno, že ve všem poskytuji jen jádro, které široké veřejnosti není tak snadno srozumitelné. Nemohu však jinak, pokud chci ještě přinést všechno to, co mám říci. Museli bychom jinak skončit ve čtvrtině, protože při širším vysvětlování by sotva stačil pozemský čas pro něco dalšího. Přijdou jiní, kteří z každé mé přednášky budou umět napsat jednu nebo i více knih. Nyní se tím nemohu zdržovat. —

Protože jemnohmotnost, jak jsem již řekl, je *jiného* druhu než hrubohmotnost, tak z toho lze vyvodit něco, čehož jsem se až doposud ještě nedotknul. Aby nebylo zmatků, používal jsem v mnoha věcech lidové výrazy, které nyní musím rozšířit. K nim patří například také výraz: „*Stojící nad časem a prostorem!*“

To se týkalo vždy nadpozemského. Vzhledem k dalšímu musíme od nynějška říkat: „život v jemnohmotnosti stojí „nad pozemskými pojmy o prostoru a čase“; neboť také v jemnohmotnosti existuje pojem prostoru a času, avšak opět jiného druhu, přizpůsoben

jemnohmotnosti. Pojem prostoru a času spočívá dokonce v celém stvoření, avšak je neustále vázán na určitý druh! Samo stvoření má své hranice, čímž také pro ně platí i pojem prostoru.

Také všechny základní zákony, které se jednotně táhnou celým stvořením, jsou ve svých *účincích* vždy ovlivňovány příslušným druhem stvoření, na jehož vlastnostech jsou závislé! Proto se musí následky *určitého zákona* v různých oddílech stvoření také jevit *rozdílně*, což vedlo k velkému nepochopení, rozporům, a pochybnostem o jednotě zákonů stvoření neboli Boží vůle, a také k víře v akty libovůle Stvořitele. V podstatě však spočívalo a spočívá přece všechno jen v nevědomosti lidí o stvoření samotném.

K podrobnějšímu výkladu těchto věcí se však vrátím teprve mnohem později, protože by dnes musely odchylovat a kalit pozornost posluchačů a čtenářů. Přinesu je, jakmile to bude nutné k dalšímu porozumění. Nezůstane žádná mezera. —

67. Omyl jasnovidnosti

Jasnovidnost! Jaký lesk je kolem ní pěstován, kolik posměchu lze také slyšet z jedné strany, zatímco z druhé mluví úzkostlivá zvědavost; zbytek pln úcty mlčí. Vidoucí samotní si pyšně vykračují jako pávi po slepičím dvoře. Považují se za Bohem obdařené a cítí se tím v domýšlivé pokoře pozvednutí vysoko nad druhé. Velice rádi se nechávají obdivovat pro něco, co je jim ve skutečnosti právě tak cizí jako jejich příliš tázavému okolí. Svou skutečnou nevědomost zahalují nic neříkajícím úsměvem, který má předstírat vědoucího. Je to však mnohem spíše navyklý výraz jejich bezmocnosti v otázkách, které vyžadují o těchto dějích jejich vlastní vědění.

Oni nevědí ve skutečnosti nic víc, než kladivo a dláto, pod kterými se rukou umělce vytváří nějaké dílo. Avšak jsou to v tomto případě opět jen sami lidé, kteří chtějí své jasnovidnými dary obdařené bližní učinit něčím jiným, než tito skutečně jsou, a přinášejí jim tím velikou škodu. Je to nezdravý stav, který se dnes nachází všude. Jistěže „vidění“ je ve většině případů *skutečné*, avšak naprosto není ničím zvláštním, které není hodno obdivu a ještě mnohem méně rozehvění, protože by to mělo být něco skutečně zcela přirozeného. Avšak přirozeným to zůstává pouze tehdy, když to přichází samo od sebe a zůstává to klidně a tiše ponecháno vlastnímu vývoji, bez cizího nebo vlastního dopomáhání. *Dopomáhání* v tom je právě tak zavrženíhodné, jako by byla pomoc při tělesném umírání.

Avšak vidění dostane hodnotu teprve skrze skutečné *vědění*. Pouze vědění samotné je schopné dát této přirozené schopnosti spolehlivost a tím také *pravé* postavení s pravým cílem. Že však u většiny všech jasnovidných lidí schází, lze ihned zjistit podle ctižádostivé horlivosti, která s sebou nese nafoukanost, jakož i podle nepokrytého stavění se na odiv, a také podle toho jak rádi se vyjadřují, že se považují za vědoucí.

A tato domýšlivost vědění je právě tím, co nejen brání takovýmto lidem jít dále kupředu, nýbrž i tím co se jim stane přímo zkárou, protože je to v jejich snahách přivede na pochybné cesty, které vedou *dolů* místo vzhůru, aniž by ten, co se domýšlí vědět více, z toho něco zpozoroval. Pro takovéto může jen tu a tam nastat jako největší pomoc to, že jejich jasnovidnost a jasnoslyšnost opět pozvolna slábnou a ztratí se. To je záchrana! Jakýmkoliv pro ně příznivým stavem, kterých je vícero.

Pozorujme nyní jasnovidné lidi a jejich mylné přesvědčení, které předávají jiným lidem. Jedině oni nesou vinu, že celý tento obor mohl být jako nespolehlivý až dosud zašlapáván do bláta.

Co tito lidé vidí, je v nejpříznivějším a nejpokročilejším případě druhý stupeň takzvaného onoho světa, pokud si ho chceme rozdělit do stupňů (nejsou zde myšleny sféry), přičemž stupeň Světla by byl přibližně dvacátý, jen aby se podal přibližný obraz rozdílu. Avšak lidé, kteří mohou skutečně vidět až na druhý stupeň, domnívají se, že tím vykonali něco ohromného. Ti však, kteří mohou hledět jen na první stupeň, představují si ve většině případů ještě mnohem více.

Musí se jen uvážít, že člověk ve svých nejvyšších vlohách vždy může zřít skutečně jen tak daleko, jak mu jeho vlastní, niterná zralost dovolí. *Je při tom vázán na svůj vlastní vnitřní stav!* Je pro něj z přirozenosti věci prostě nemožné, vidět něco jiného, skutečně *vidět* něco jiného, než svou vlastní stejnorodost. Tedy v rámci okruhu, ve kterém by se mohl neomezeně pohybovat po svém pozemském odloučení. Ne dál; neboť v okamžiku kdyby překročil hranici onoho světa, kterou mu předepisuje stav jeho vlastní zralosti, musel by ihned ztratit každé vědomí pro své okolí. Sám od sebe by tak jako tak hranici překročit nemohl.

Kdyby však jeho duše při vystoupení z těla byla vzata s sebou, někým z onoho světa, kdo patří na nejbližší vyšší stupeň, tak by v jeho náručí při překročení hranice k vyššímu stupni ihned pozbyl vědomí, tedy by usnul. Přiveden zpět by se mohl rozpomenout navzdory svému jasnovidnému daru vždy jen až tam, jak daleko mu dovolí jeho vlastní zralost bděle se rozhlížet. Nevzešel by mu tedy z toho žádný užitek, ale škoda pro jeho jemnomotné tělo.

Co se domnívá spatřit nad tím, ať už jsou to krajiny nebo osoby, není nikdy skutečně živě jím prožité nebo osobně spatřené, nýbrž jedná se při tom jen o *obrazy*, které mu jsou ukazovány, a jejichž řeč se také domnívá slyšet. Nikdy to není skutečnost. Tyto obrazy jsou zdánlivě tak živé, že on sám není schopen rozpoznat to, co se mu jen ukazuje, nebo co skutečně prožívá, protože takovéto živé obrazy může vytvořit akt vůle nějakého silnějšího ducha. Tak dochází k tomu, že mnozí jasnovidní a jasnoslyšní se domnívají, že se při svých výletech na onen svět, nalézají mnohem výše, než ve skutečnosti jsou. A z toho pramení tak mnohé omyly.

Také když se mnozí domnívají, že vidí nebo slyší Krista, tak je to velký omyl; neboť to by bylo díky obrovské propasti scházející stejnorodosti podle tvůrčích zákonů Boží vůle věcí nemožnou! Syn Boží nemůže přijít jako na kávový dýchánek do spiritistického kroužku, aby tam návštěvníky vyznamenal a obšťastnil, a stejně tak ani velcí proroci nebo vyšší duchové.

Avšak tak bezpečně a pevně pobývat na onom světě během pozemského života, aby všechno nezahaleně slyšel a viděl a jen si tak pospíchal po stupních vzhůru, není dopřáno žádnému lidskému duchu ještě vázanému v krvi a mase. Tak jednoduchá, vzdor vši přirozenosti, tato věc není. Zůstává vázána na nevyhnutelné zákony.

A když jasnovidný nebo jasnoslyšný tím zanedbává svůj pozemský úkol, zatímco chce vnikat jen na onen svět, tak tím promešká víc, než tím získá. Jakmile mu pak nadejde jeho čas pro zrání na onom světě, ponese s sebou mezeru, kterou je schopen vyplnit *jen na zemi*. Proto nemůže dál stoupat, zůstává vázán až k určitému bodu a musí opět zpátky, aby dohonil zameškané, dříve než může pomýšlet na opravdový další vzestup. Také při tom je to všechno prosté a jednoduché, a pouze vždy je to nutným následkem toho co leží nazpět, což se nikdy a nijak nedá odsunout.

Každý stupeň lidského bytí vyžaduje, aby byl skutečně prožit, s plnou vážností, plnou schopností přijmout příslušnou přítomnost. Nedostatek toho přináší pak ochabnutí, které se na další cestě musí stát vždy citelným a nakonec přivodí trhlinu a tím následné zřícení, pokud se zavčas nejde zpět a vadné místo se skrze opětovné prožití neopraví, aby bylo pevné a bezpečné. Tak je tomu v celém dění. Avšak žel, člověk přijal chorobný zvyk, sahat vždy nad sebe, protože se domnívá být něčím víc, než skutečně je.

68. Druhy jasnovidnosti

Dlouho jsem váhal se zodpovězením rozličných otázek o jasnovidnosti, protože každý člověk, který *správně* četl mé Poselství Grálu, musí být o tom zcela poučen. Přirozeně za předpokladu, že Poselství nečetl jako četbu pro ukrácení času nebo s předsudky, nýbrž se do něj vážně pohroužil a každou větu považoval za významnou, jejíž hluboký smysl sám o sobě, jakož i její nezbytnou příslušnost k celému Poselství musel již *usilovně* prozkoumat; neboť tak to bylo předem chtěno.

Duch musí být při tom bdělý. Povrchní lidé tím mají být samočinně vyřazeni.

Opakoval jsem několikrát, že druh může být poznán vždy jen *stejným druhem*. Těmito druhy jsou přirozeně míněny druhy stvoření.

Pozorováno zespondu směrem vzhůru, existuje druh *hrubohmotného*, druh *jemnohmotného*, druh *bytostrného* a jako nejvyšší druh *duchovního*. Každý tento druh se opět dělí do mnoha stupňů, takže snadno existuje nebezpečí záměny stupňů jemné hrubohmotnosti již se stupni hrubé jemnohmotnosti. Zcela nenápadné jsou přechody, které v působení a dění nejsou snad pevně spojeny, nýbrž jen do sebe zasahují.

Na každém z těchto stupňů se projevuje život jiného druhu. Člověk má obal z každého druhu stvoření, který stojí *pod* duchovním. Jádro samotné je duchovní. Každý obal je totožný s jedním tělem. Člověk je tedy duchovní jádro, které ve vývoji sebeuvědomování přijímá lidskou formu, která se stoupajícím vývojem ke Světlu stále více idealizuje až k nejdokonalejší kráse, avšak při sestupném vývoji přijímá stále více její opak, až k nejgrotesknějšímu znetvoření. Abych při tom vyloučil omyl, chci obzvlášť zmínit to, že hrubohmotný obal nebo tělo s ním tento vývoj neprodělavá. Spolupůsobí jen krátký čas a může být na hrubohmotné pozemské úrovni podroben jen zcela nepatrným změnám.

Člověk na zemi, tedy v hrubohmotnosti nese *současně* obaly *všech* druhů stvoření. Každý obal, tedy každé tělo těchto rozličných druhů, má také zcela samo pro sebe své smyslové orgány. Hrubohmotné orgány na příklad, mohou být činné *jen ve stejném druhu*, tedy ve druhu hrubohmotném. Jejich jemnější vývoj dává v nejpříznivějším případě možnost, moci se dívat až na určitý stupeň jemnější hrubohmotnosti.

Tato jemnější hrubohmotnost je těmi, kteří se jí zabývají nazývána „astrální“, pojmem, který vůbec nebyl správně znám těm, kteří toto označení stanovili, a ještě mnohem méně těm, kteří ho opakují. Používám toto označení pojmu, protože je již známé. Avšak toto jméno platí, jako obvykle u okultistických bádáních jen jako druh souhrnného pojmu všeho toho, co se sice jako existující zná a tuší, ale přece jen nesprávně chápe, a ještě méně se může zdůvodnit. Celé to doposud vytvořené chtění okultistů vědět není nic jiného, než jimi samotnými vytvořené bludiště nevědomosti, smetiště domýšlivosti rozumového myšlení, nedostačujícího pro tyto věci. Přesto chci zůstat u hodně používaného označení „astrál“. Avšak to, co lidé spatřují a míní pod „astrálem“, nepatří ještě ani k jemnohmotnosti, nýbrž pouze k jemné hrubohmotnosti.

Badatelé naplnění lidskými domněnkami neopustili v těchto oblastech ještě hrubohmotnost, nýbrž zůstali v nízkém druhu pozdějšího stvoření a tropí proto tolik povyku s co možná „nejzvučnějšími“ cizími slovy! Nedívají se ani ještě jemnohmotným zrakem, nýbrž pouze *přechodem vnímáním* zraku hrubohmotného k jemnohmotnému. Mohlo by se to nazvat cvičným nebo polovičním viděním.

Odloží-li člověk pozemskou smrtí hrubohmotné tělo, tak jsou tím přirozeně odloženy také hrubohmotné smyslové orgány, protože patří jen k dotýcnému obalu. Pozemské úmrtí není tedy nic jiného než odložení nejzevnějšího obalu nebo vrstvy, která mu umožňuje nazírání a

působení v hrubohmotnosti. Okamžitě po tomto odložení stojí v takzvaném jiném světě nebo lépe řečeno, v úrovni jemnohmotnosti. Zde může pracovat opět jen se smyslovými orgány jemnohmotného těla, které mu zůstalo jako nejzevnější vrstva. Vidí tedy zrakem jemnohmotného těla, slyší jeho sluchem a tak dále.

Je přirozené, že lidský duch při vstupu do jemnohmotnosti se musí naučit správně a odpovídajícím způsobem používat smyslové orgány, které tím náhle uvedl v činnost, tak jako kdysi orgány hrubohmotného těla v hrubohmotnosti. Avšak příslušně hmotnosti jiného druhu, která není tak těžkopádná, uskutečňuje se toto naučení správného používání orgánů mnohem rychlejším a snazším způsobem. A tak je tomu s jakýmkoliv dalším druhem.

K ulehčení tohoto zvykání si v různých druzích, je na meziúrovně dáno přechodné nebo poloviční zření. Hrubohmotný zrak je schopen při určitém napětí vlivem neobvyklého stavu těla předvídavě nahlížet do spojovací úrovně mezi hrubohmotností a jemnohmotností, zatímco jemnohmotný zrak na začátku svého uvedení v činnost, ohlížeje se zpět, a v polozření dosáhne rovněž stejné úrovně, kde jemná hrubohmotnost podává ruku hrubé jemnohmotnosti. Tato polozření dávají lidskému duchu během jeho průchodu určitou oporu, takže nikdy nemá zapotřebí cítit se zcela ztracen. Tak je tomu na *každé* hranici dvou rozdílných druhů. To, aby se oba rozdílné druhy hmotnosti mohly držet u sebe a ne snad vytvářet propast, protože se nemohou smísit, obstarávají *bytočné* vlny sil, které působí ve své magneticky přitažlivé schopnosti držet a vázat.

Odloží-li člověk po průchodu rozličnými oddíly jemnohmotnosti také jemnohmotné tělo, tak vstoupí do *bytočného*. Zůstává mu pak jako nejzevnější obal *bytočné* tělo, jehož zrakem musí nyní vidět a sluchem slyšet, dokud nebude moci také tento bytočný obal vysvléct a vstoupit do říše ducha. Teprve zde je *jedině on sám*, nezahalený, a musí svými *duchovními* orgány vidět, slyšet, mluvit, a tak dále.

Tyto mé údaje musí být čtenáři jasně promyšleny, aby si o nich mohli udělat správný obraz. Materializace pozemsky zesnulých nejsou nic jiného než děje, při kterých za použití média se pozemsky zesnulí zahalí ještě obalem jemné hrubohmotnosti. To by mohla být snad jediná výjimka, kdy jsou dnešní lidé někdy schopni svým hrubohmotným zrakem *jasně* vidět jemnou hrubohmotnost, a chápat ji svými ostatními hrubohmotnými smysly. Mohou to proto, že navzdory vši jemnosti se jedná stále ještě o stejný druh jejich smyslových orgánů, tedy ještě o hrubohmotnost.

Člověk tudíž musí dbát toho, že hrubohmotnost muže být „chápana“ jen hrubohmotností, jemnohmotnost jen jemnohmotností, bytočné jen bytočným a duchovní jen duchovním. V tomto neexistuje žádné míchání.

Existuje však jedno: Pozemský člověk může hledět hrubohmotným zrakem a během jeho pozemského bytí mít tu a tam otevřen již také svůj zrak jemnohmotný, alespoň občas. Neznamená to snad, že současně, nýbrž jeden po druhém. Pokud se dívá jemnohmotným zrakem, zůstává hrubohmotný zrak buď zcela nebo částečně vyloučen, a naopak. Nikdy nebude schopen vidět hrubohmotným zrakem opravdu jemnohmotné, stejně tak jako s jemnohmotným zrakem hrubohmotné. To je nemožné. Opačná tvrzení by se zakládala jen na omylech, které pocházejí z neznalosti zákonů stvoření. Jsou to bludy, jimž podléhají takovíto lidé, když tvrdí, že hrubohmotným zrakem mohou poznávat jemnohmotné nebo jemnohmotným zrakem duchovní.

Kdo to všechno správně promýšlí, a snaží si to jasně představit, pozná, jaký nepopsatelný chaos musí nyní být v posuzování jasnovidnosti, a že zůstává takřka nemožné obdržet v ní spolehlivé zprávy, dokud o ní nebudou známy zákony, čehož vnuknutí nebo oznámení *nemůže* nastat ve spiritistických kruzích, protože ti co chtějí vnuknout, jakož i ti co se

projevují z onoho světa, sami nemají žádný přehled, nýbrž každý se musí pohybovat v mezích, do nichž patří příslušným stavem zralosti.

Skutečný pořádek ve vysvětlení divuplného tkaniva pozdějšího stvoření může být poskytnut jen tehdy, když se *vědění* obsáhne vše. Jinak je to nemožné. Avšak lidé ve své známé chorobné vědychtivosti nikdy něco takového neuznají, nýbrž se postaví předem nepřátelsky vůči každému poučení.

Raději si dál nafoukaně a pyšně vykračují ve svém žalostném hledání a právě proto také nemohou nikdy dospět k jednotě a ke skutečným úspěchům. Kdyby jen *jednou* ukázali takovou velikost, překonáním své domýšlivosti tím, že by bez zaujatosti *skutečně vážně* přijali Poselství Grálu jako světový výklad, a při studiu by vyřadili veškeré chtění, kdy sami ví všechno nejlépe, tak by se jim brzy otevřely výhledy, které v logickém následku vyjasňují veškeré nepochopené dění a ve velikém rozmachu urovnávají cestu k doposud neznámému.

Avšak je přece známo, že právě tvrdohlavost je *jen jednou* z nejneklamnějších známek skutečné hlouposti a omezenosti. Všichni tito lidé netuší, že si právě tím vtiskují pečeť své neomezené neschopnosti, která je již v blízké době bude pálit, zahanbí je a vyloučí, protože pak již více nepůjde zakrýt ani zapřít.

K posouzení jasnovidnosti by jako základ muselo být známo, jakým zrakem se jasnovidný právě dívá, do jaké oblasti tedy jeho nazírání patří, a jak dalece je v tom rozvinut. Teprve pak mohou být činěny další závěry. Při tom by musel být ten, kdo vede šetření sám bezpodmínečně a zcela jasně poučen o jednotlivých stupních různých druhů, a stejně tak o různorodých účincích a činnostech, které se v nich vybavují. A na to churaví dnešní doba, v níž se považují za vědoucí právě takoví lidé, kteří vůbec ničemu nerozumí.

Je žalostné číst tu záplavu publikací v sešitech a knihách o všech možných okultních poznacích a pokusech s více nebo méně nelogickými a neopodstatněnými pokusy o vysvětlení, kterým je ve většině případů ještě domýšlivě vtisknuta pečeť určitého vědění, zatímco zůstávají nejen vesměs velmi vzdáleny od skutečnosti, nýbrž dokonce přinášejí *pravý opak*. A jak nepřátelsky bouří dav takovýchto rozumbradů, když se před ně v prostém sledu postaví skutečně lehce přezkoumatelná výstavba pozdějšího stvoření, bez jejíž přesné znalosti nemohou rozumět vůbec ničemu. Nechceme při tom vůbec mluvit o prvotním stvoření.

Kdo chce posuzovat nebo dokonce odsuzovat jasnovidné, ten musí znát celé stvoření, avšak skutečně znát! Pokud tomu tak není, má se o tom také mlčet. Avšak stejně tak nemá jako horlivý zastánce faktu jasnovidnosti vytvářet tvrzení, které nelze zdůvodnit bez přesné znalosti stvoření. O veškerém dění mimo hrubohmotnost jsou rozšiřovány takové nešťastné omyly, že je na čase, konečně do toho vnést pořádek a zákonitost. Naštěstí není daleko doba, kdy nastane v okultním oboru, který je sám o sobě tak vážný, ozdravný poslední tanec mezi nesčetnými a přímo směšnými postavami, které jak známo přece nejvíce křičí a se svými naukami jsou nejdotěrnější. Avšak žel, právě tito žvanilové svedli k omylům svým chováním již mnoho hledajících. Sice dojdou za to zodpovědnosti a dopadne to se strašlivou silou zpět na všechny ty, kteří tak povrchním způsobem zacházejí s vážnými obory, avšak zbloudilí a svedení z toho budou mít málo užitku, neboť musí sami rovněž nést újmu za to, že se tak lehce nechali zlákat k falešným názorům. V průměru lze klidně říci, že v okultním oboru se výraz „žvanit“ prozatím ještě označuje hezkým výrazem „bádat“, a tudíž většina badatelů jsou pouze žvanilové.

Mezi jasnovidci je tedy zření jemné hrubohmotnosti, zření jemnohmotnosti a zření bytostného. Všechno s pouze stejnorodým okem. Duchovní zření zůstalo však lidem uzavřeno, a musel by to být už k tomu zvláště povoláný, který by byl pro tento určitý účel obdařen, aby mohl otevřít již v pozemském bytí již svůj duchovní zrak.

Avšak ti, co se nacházejí mezi nesčetnými dnešními jasnovidci to *nejsou*. Nejčastěji mohou vlastně jen poznávat jemnohmotnost v jednom z jejích různých stupňů a časem snad také mohou obsáhnout i stupňů více. Je jim tedy otevřen jemnohmotný zrak. Jen zřídka kdy se stává, že již vidí zrakem bytostného těla.

Když se má při zvláštních pozemských případech, jako například v kriminalistice nebo jinde, použít k vysvětlení jasnovidného člověka, tak musí ten, který se o to zajímá, vědět následující: Jasnovidec se dívá svým jemnohmotným zrakem a *nemůže* tudíž vidět vlastní *hrubohmotný* děj, který se odehrál. Avšak každý hrubohmotný děj má současně své jemnohmotné průvodní jevy, které jsou hrubohmotnému ději stejnorodé nebo přece alespoň podobné. Jasnovidný spatří tedy při provedení vraždy při tom současně se odehrávající *jemnohmotný* děj, avšak ne skutečně hrubohmotný, který je pro justici podle dnes platných pozemských zákonů jedině rozhodující. Toto jemnohmotné dění se však může v mnoha podrobnostech více či méně odchylovat od dění hrubohmotného. Je tudíž falešné pak mluvit o selhání jasnovidce nebo o falešném vidění.

Zůstaňme tedy u nějaké vraždy nebo krádeže. Jasnovidec, který byl přizván k vysvětlení bude vidět zčásti astrálně a zčásti jemnohmotně. Uvidí astrálně, tedy v jemné hrubohmotnosti místo děje, avšak jemnohmotně děj samotný. K tomu přistupuje ještě to, že při tom může vidět také různé myšlenkové formy, které vznikly skrze myšlenkové pochody vraha, jakož i zavražděného nebo zlodějí. Toto od sebe oddělit musí patřit k dovednostem toho, kdo vede vyšetřování! Teprve pak může být výsledek správný. Avšak takto poučený vedoucí vyšetřování prozatím ještě neexistuje. I když to může znít groteskně, protože to samo o sobě nemá ve skutečnosti nic příbuzného, tak chci přece uvést podružný příklad při výkonu policejního psa, který bývá přece také používán k odhalování zločinů. U těchto policejních psů musí přesně znát policejní psovod zcela samozřejmě druh činnosti psa a bezprostředně s ním spolupracovat, a dokonce, jak je zasvěceným známo, být při tom velmi činný. Je třeba nyní tento druh práce jen převzít v daleko ušlechtlejší formě, a máme tu průběh společné práce vedoucího vyšetřování s jasnovidcem k objasnění zločinu. Také při tom musí být ten, kdo vede vyšetřování aktivně pracujícím a pozorně uvažujícím, který na sebe bere největší část činnosti, zatímco jasnovidec pouze zůstává pasivně pracujícím pomocníkem. Pro každého soudce musí předcházet dlouhé studium takovéto činnosti, než se tím smí zabývat. Je to daleko těžší studium, než studium právnictví.

69. V říši démonů a fantomů

K tomuto výkladu patří především vědění toho, že pozemský člověk se nenachází v prvotním stvoření, nýbrž ve stvořené pozdějším. Prvotní stvoření je jen a jen skutečně pro sebe existující *duchovní říše*, lidem známá jako ráj, jehož vrchol tvoří hrad Grálu k mimo stvoření se nacházejícímu Božskému. Pozdější stvoření je naproti tomu takzvaný „svět“ se svým věčným, pod prvotním stvořením probíhajícím koloběhem, jehož sluneční soustavy jsou podrobeny vzniku a zániku, tedy zrání, stárnutí a rozkladu, protože nebyly vytvořeny bezprostředně z Božského, jako nepomíjející prvotní stvoření, ráj. Pozdější stvoření vzniklo chtěním Prastvořených a podléhá vlivu vyvíjejících se lidských duchů, jejichž vývojová cesta vede skrze toto pozdější stvoření. Z tohoto důvodu je v něm také nedokonalost, kterou nelze nalézt ve stvoření prvotním, které podléhá bezprostřednímu vlivu Božího Ducha Svatého.

K útěse Prastvořených, zcela zoufalých nad stále vzrůstající a citelně vznikající nedokonalostí pozdějšího stvoření, je proto voláno z Božského: „Očekávejte toho, kterého jsem Já vyvolil ... vám ku pomoci!“ jak je to v legendě o Grálu jako podání z prvotního stvoření téměř jasně předáno. -

Nyní k samotnému tématu: *Každé* pozemské jednání lze považovat za vnější výraz nějakého vnitřního děje. Pod „vnitřním dějem“ je míněno duchovní citové chtění. Každé citové chtění je duchovní *čin*, který bude rozhodující pro bytí člověka, protože způsobuje vzestup nebo úpadek. Nesmí se v žádném případě stavět na stejný stupeň s chtěním myšlenkovým. Citové chtění se týká jádra samotného člověka, avšak myšlenkové chtění jen slabšího, vnějšího okruhu. Obojí však nepotřebuje, vzdor svému působení, stát se vždy pozemsky viditelným. Pozemské, hrubohmotné jednání není pro uvalení karmy nutné. Avšak naproti tomu není žádná pozemsky hrubohmotná činnost, které by nemuselo předcházet chtění myšlenkové nebo chtění citové. Pozemsky zjevná činnost je proto závislá buď od chtění myšlenkového nebo chtění citového, ne však naopak.

To skutečně rozhodující pro bytí lidského ducha, pro jeho vzestup nebo úpadek je však *nejsilněji* zakotveno v *citovém chtění*, kterého člověk dbá nejméně, z jehož bezpodmínečného, nikdy neselhávajícího působení není možné žádné uniknutí, žádné přikrašlování nebo zfalšování. Jedině v něm spočívá skutečný „prožitek“ lidského ducha; neboť *citové chtění je jedinou pákou ke spuštění duchovních vln síly*, které spočívají v díle Stvořitele a jen čekají na impuls citového chtění lidských duchů, aby ho pak mnohonásobně zesílený ihned přivedly k účinku. Právě o tento tak důležitý, dokonce nejdůležitější děj se lidstvo doposud špatně staralo.

Z tohoto důvodu chci opět znovu poukázat na zjevně prostý, avšak *všechno* v sobě skrývající hlavní bod: Dílem stvoření pronikající duchovní *síla* může obdržet spojení *jen s citovým chtěním* lidských duchů, všechno ostatní je ze spojení vyloučeno!

Již myšlenkové chtění nemůže dále obdržet žádné spojení, tím méně nějaké *výplody* myšlenkového chtění. Tato skutečnost vylučuje *jakoukoliv* naději na to, aby *samotná* hlavní síla ve stvoření mohla být někdy dána do souvislosti s nějakým „vynálezem“! Proti tomu je zastrčena neposunutelná závora. Člověk nezná hlavní sílu, ani její účinky, přestože v ní stojí. Co ten či onen myslitel a vynálezce pokládá za prasílu, prasíla není! Jedná se pak vždy o mnohem podřízenější energie, kterých s úžasnými účinky lze nalézt ještě mnoho, aniž by se tím přiblížilo také jen o krok vlastní síle, kterou lidský duch sám denně nevědomě používá. Žel jak hračkářsky jí používá, aniž by pozoroval strašlivé následky této bezmezné lehkomyšlnosti! Zodpovědnost za následky se snaží ve své bezmezné nevědomosti vždy trestuhodně klást na Boha, což ho však neosvobodí od velké viny, kterou na sebe skrze své chtění být v nevědomosti uvalit.

Chci se zde jednou pokusit podal jasná obraz. Člověk *cítí* například závist. Běžně se říká: „stoupá v něm závist!“ Je to nejprve všeobecný cit, kterého si lidský duch často ani není jasně vědom. Tento cit však , který ještě není oděn do určitých myšlenek, tedy ještě „nevystoupil“ až k mozku, je již to, co v sobě nese *klíč*, který *jedině* má schopnost poskytnout připojení k „*živoucí síle*“, vytvořit k ní most. Ihned plyne pak do příslušného citu tolik „*živoucí síly*“, spočívající ve stvoření, jaká je jeho schopnost ji pojmout, což je podmíněno příslušnou silou citu. Teprve *tím* je *lidský*, to jest „*produhovnělý*“ cit sám v sobě živý a dostává mocnou schopnost plodit (ne tvůrčí sílu) v jemnohmotném světě, což činí člověka pánem mezi všemi tvory, nejvyšším tvorem ve stvoření. Tento děj ho nechává však také vykonávat obrovský vliv na celé *pozdější stvoření* a přináší tím osobní zodpovědnost, kterou kromě něj nemůže mít žádný tvor ve stvoření, protože jen člověk má pro to určující schopnost, spočívající v podstatě *ducha*.

A jen *on* sám nese v celém pozdějším stvoření ve svém nejvnitřnějším jádru ducha a proto *on* jediný dostává *jako takový* také spojení s *nejvyšší živoucí* silou spočívající v pozdějším stvoření. Prastvoření v ráji jsou opět jiní duchové než ti, kteří putují světy, takzvaní pozemští lidé, a jejich schopnost spojení platí také jiné, vyšší a mnohem mocnější vlně síly, kterou vědomě používají a tím také mohou přirozeně tvořit jiné věci než poutníci světy, k nimž patří pozemští lidé, jejichž nejvyšší vlna síly je jen odstupněním síly spočívající v prvotním stvoření, jakož jsou pozemští lidé jen odstupněním prastvořených.

Co hlavně lidskému vědění až doposud chybělo, je znalost mnohých odstupnění všeho toho, co se nachází v prvotním stvoření, která se směrem dolů stávají stále slabšími a poznání, že oni sami patří jen k těmto *odstupněním*. Pronikne-li toto porozumění jednou správně, tak odpadne dosavadní pýcha, a cesta ke vzestupu se tím uvolní.

Hloupá představa být nejvyšší, sám dokonce v sobě nést Božské, se pak žalostně zhroutí, a nakonec zůstane jen osvobozující stud. O mnoho vyšší, hodnotnější prastvoření nemají takovou domyšlivost. Také se jen shovívavě usmívají nad těmito zbloudilými pozemskými červi, jak se tak mnozí rodiče usmívají nad fantastickým žvatláním svých dětí.

Avšak zpět k citu. Takto zesílený cit člověka má nyní za následek v dalším odstupnění bezprostředně a samočinně útvar, který zcela přesně ztělesňuje *druh* citu! V tomto případě tedy závist. Útvar stojí na začátku ve svém zploditeli, později vedle něj, a je s ním spojen vyživovacím provazcem. Avšak současně samočinně ihned navazuje působením zákona přitažlivosti stejnorodého styk se shromaždištěm útvarů stejného druhu a tím nastává odtamtud silný příliv, který nyní tvoří s mladým útvarem jemnohmotné okolí dotyčného člověka.

Mezitím stoupá cit výše, až k mozku a vyvolává zde stejnorodé *myšlenky*, které si ostře vytýčují cíl. Tak stávají se myšlenky kanály nebo cestami, po kterých se útvary ženou vstříc zcela určitému cíli, aby tam škodily, pokud k tomu naleznou půdu. Má-li však člověk, který tím má být jako cíl dotčen v sobě čisté chtění, tak neposkytuje pro tyto útvary žádný prostor k napadení, žádnou půdu k zakotvení. Avšak tím se snad nestávají opět neškodnými, nýbrž se jednotlivě potulují dál nebo se spojují se stejnými druhy v jejich shromaždištích, které lze nazvat „úrovněmi“, protože přece musí být podrobeny zákonu jejich duchovní tíže a proto vytváří určité úrovně, které mohou vpustit a pevně zadržet jen stejné druhy. Tím však zůstávají bezpodmínečně nebezpečnými všem těm lidským duchům, kteří v sobě nenesou dostatečnou čistotu silného chtění k dobrému, a nakonec přináší zkázu také svým zpoditelům, protože oni s nimi zůstávají neustále ve spojení a skrze vyživovací provazec k nim nechávají trvale proudit stále nové energie závesti, které útvary samotné obdržely z nahromaděných centrál. Proto nemá takový zploditel snadné to, aby se opět oddal čistému citění, protože mu při tom tyto, na něj zpětně proudící energie nenávisť, velmi silně překážejí. To ho stále znovu od toho strhává. Je nucen ke vzestupu vynaložit daleko více úsilí, než lidský duch, kterému

není takto bráněno. A jen skrze trvalé čisté chtění pozvolna zakrňuje vyživovací provazec zla, až nakonec uschlý bezmocně odpadne. To je osvobození zploditele od takového zla, za předpokladu, že jeho útvary doposud nezpůsobily žádnou škodu; neboť pak nastupují v platnost ihned nová pouta, která také chtějí být vykoupena.

K rozvázání takovýchto vláken je pak bezpodmínečně třeba opětovné zkřížení cest s lidmi, poškozenými tímto zlem, na tomto nebo na onom světě, dokud při tom nenadejde poznání a nepřijde odpuštění. Následkem toho je, že vzestup zploditele takovýchto útvarů nemůže proběhnout před vzestupem těch, kteří byli jimi dotčeni. Spojovací nebo osudová vlákna drží ho zpět tak dlouho, dokud z nich neplyne žádná nutnost nějakého rozuzlování skrze nápravu a odpuštění.

Avšak to ještě není všechno! Toto cítění má po zesílení živoucí „silou“ ještě mnohem větší účinky; neboť ono plní nejen jemnohmotný svět, nýbrž řídí také osud celého pozdějšího stvoření, ke kterému patří země a a všechny jí obklopující souhvězdí! Tedy zasahuje to také do hrubohmotnosti. Buduje nebo ničí! Na tom by člověk měl konečně poznat, co nesmyslného již natopil, místo plnění svých povinností k požehnání tohoto pozdějšího stvoření a všech tvorů, což mu ukládají schopnosti jeho ducha. Člověk se často ptá, proč se projevuje boj v přírodě, a přece se bytostné v pozdějším stvoření řídí ... podle druhu lidí! S výjimkou prvotně stvořených bytostných. - Jděme však dále:

Výtvary citového chtění lidského ducha, nepřestávají však po svém odloučení od svého zploditele existovat, nýbrž trvají *samostatně* nadále, dokud dostávají potravu od stejně smýšlejících lidských duchů jejich druhu! Není třeba, aby to byl sám jejich zploditel. Hledají příležitost pověsit se na toho či onoho vhodného člověka nebo také jen na člověka slabě se bránícího. Ve špatném slova smyslu jsou to *démoni*, vzniklí ze závidy, nenávisti a všeho podobného. V dobrém slova smyslu to jsou však blahodárně působící bytosti, které milujice působí jen mír a podporují vzestup.

Při všech těchto dějích není naprosto nutné pozemsky viditelné jednání, které k tomu připojuje jen další pouta nebo vlákna, jež musí být rozvázána na hrubohmotné úrovni a vyžadují opětovnou inkarnaci, pokud rozvázání nemůže nastat v jednom pozemském životě.

Tyto útvary lidského citového chtění mají v *sobě* sílu, protože povstaly z *duchovního* chtění ve spojení s „neutrální hlavní silou“ a co je nejdůležitější, protože *tím* při svém vzniku přijmou do sebe zároveň něco z *bytostného*, to jest *tu* podstatu, ze které se vyvíjejí gnómové atd. Chtění zvířat toho nemůže dosáhnout, protože duše zvířete v sobě nemá nic duchovního, nýbrž jen bytostné. Je to tedy děj, který probíhá *jen* u útvarů lidského citového chtění, jež musí proto přinášet veliké požehnání při *dobřím* chtění, avšak nevypočitatelnou škodu při chtění špatném, protože bytostné jádro takovýchto útvarů v sobě nese *vlastní hybnou sílu*, spojenou se schopností působit na všechno hrubohmotné. A tím narůstá zodpovědnost lidských duchů do nezměrna. Jejich citové chtění vytváří podle svého druhu buď *dobro chtějící bytosti*, stejně jako i živé *démony*.

Obojí jsou pouze produkty schopnosti lidských duchů v pozdějším stvoření. Jejich samočinně hnací a tím nevypočitatelně působící jádro *nepochází* však z *bytostného se schopností vůle*, ze kterého přichází duše zvířecí, nýbrž z jeho *nižšího odstupnění*, které nemá žádnou *vlastní schopnost vůle*. V bytostném, tak jako v nad ním spočívajícím oddíle duchovního, existuje mnoho odstupnění a zvláštních druhů, o kterých musím ještě zvlášť promluvit*(Přednáška č. 49: „Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem“).

K dalšímu vysvětlení poslouží ještě to, že bytostné nachází také spojení se živoucí, ve stvoření spočívající silou, která však není táž, se kterou mají spojení lidští duchové, nýbrž je jen jejím odstupněním.

Právě tyto různorodé možnosti a nemožnosti spojení jsou nejostřejšími strážci pořádku v pozdějším stvoření a poskytují pevné, neposunutelné rozdělení ve veškerém vzniku a zániku.

Tak daleko tedy sahá působení lidského ducha. Pozorujte tak nyní správně lidi, a můžete si domyslet, jaké zlo již natropili. Zvláště, když se při tom zváží další následky činnosti těchto živých útvarů, které jsou přece vypuštěny na všechny tvory! Je to jako s kamenem, který, vyletí-li jednou z ruky, je zbaven kontroly a vůle toho, kdo jej hodil.

Vedle těchto útvarů, u nichž popsat jejich dalekosáhlou činnost a účinek by vyžadovalo celou knihu, přichází další druh, který je s nimi úzce svázán, avšak vytváří slabší útvar. Navzdory tomu je právě ještě dosti nebezpečný, aby obtěžoval mnohé lidi, brzdil je a dokonce přivedl k pádu. Jsou to útvary myšlenek. Tedy myšlenkové formy, fantomy.

Myšlenkové chtění, tedy produkt pozemského mozku, nemá na rozdíl od citového chtění schopnost bezprostředního spojení s neutrální hlavní silou, spočívající ve stvoření. Tím schází těmto formám také samočinné jádro citových útvarů, které můžeme ve srovnání s duší zvířete nazvat jen „bytosnými stíny duší“. Myšlenkové formy zůstávají bezpodmínečně závislé na svém zploditeli, s nímž jsou spojeny jako útvary citového chtění. Tedy skrze vyživovací šňůru, která současně tvoří cestu pro zpětně probíhající vzájemného působení. O tomto druhu jsem však již jednou podal přesnou zprávu v přednášce „Myšlenkové formy“*(Přednáška č. 22). Proto mohu na tomto místě ušetřit opakování.

Myšlenkové formy jsou v zákoně vzájemného působení nejslabším stupněm. Navzdory tomu však působí ještě dost neblaze a mohou přinést zkázu nejen jednotlivým lidským duchům, nýbrž dokonce i velkým masám, jakož i přispět ke zničení celé světové části, jakmile jsou lidmi příliš živeny a pěstovány, čímž nabývají zcela netušenou moc, jak se to dělo v posledních tisíciletích.

Tak povstalo celé zlo jen skrze lidi samotné. Skrze jejich nevázané, falešné chtění citové a chtění myšlenkové, jakož i skrze jejich lehkomyšlnost v tomto!-

Obě tyto oblasti, říše útvarů lidského citového chtění a říše forem lidského chtění myšlenkového, kde jsou přirozeně nuceni žít také skuteční lidští duchové, tvořily zcela samy pracovní a zorné pole největších „mágů“ a „mistrů“ všech dob, kteří se v nich zamotali a nakonec při přechodu na onen svět v nich uvízli. A dnes?

„Velcí mistři v okultismu“, „osvícení“, tak mnohých sekt a lóží ... těm se nedaří lépe! Mistři jsou jen v *těchto* říších. Žijí mezi vlastními útvary. Jen *tam* mohou být „mistři“, ne však v *samotném životě na onom světě!* Tak daleko jejich moc a mistrovství nikdy nejde.

Tito politováníhodní lidí, lhotejno, zda se přiznávali k černému nebo bílému umění, podle druhu dobrého nebo špatného chtění ... domnívali se a domnívají být mocnými v síle ducha, a ve skutečnosti jsou v tom méně mocní než *nevědomý* člověk. Ten stojí ve své dětské prostotě daleko nad těmito nízkými působišti těchto *nevědomých* duchovních knížat“, tedy stojí v duchu výše než oni.

Všechno by přece bylo krásné a dobré, kdyby účinky činnosti takovýchto velikánů mohly zpětně dopadat *jen* na ně samé, avšak takovíto „mistři“ pohybují se ve svém úsilí a činnosti v bezvýznamných nížinách, zbytečně je rozvířují a posilují, čímž se stávají nebezpečnými všem, kteří jsou v obraně slabí. Pro jiné zůstávají našťestí neškodné; neboť bezstarostný lidský duch, který se dětsky raduje ze svého bytí, kráčí beze všeho nad těmito nížinami, do nichž se vedoucí zarývají a nakonec jsou také v nich pevně zadrženi formami a útvary, která oni sami zesílili. Ačkoliv je to třeba brát také tak vážně, hledí-li se na to shora, působí to nevýslovně směšně a žalostně, nehodno lidského ducha. Neboť v sobě nafouknuti falešnou domýšlivostí lezou a hemží se kolem dokola, vyzdobeni tretkami, aby takovéto říši vdechli život. Je to říše stínů v nejopravdovějším smyslu, celý svět *zdání*, který je schopen předstírat všechno možné i nemožné. A ten, který to vyvolal první, nemůže to nakonec zažehnat, musí podlehnout!

Mnozí horlivě bádají v těchto nížinách sem a tam a pyšně se domnívají, jaké ohromné výše tím dosáhli. Avšak jasný a prostý lidský duch může těmito nížinami nevšímavě beze všeho projít, aniž by se v nich musel nějakým způsobem zdržovat. -

Co mám ještě více říci o těchto „velikánech“? Ani jeden by to neposlouchal, protože ve své říši zdání mohou se na čas zdát tím, čím se ve skutečném bytí *živoucího ducha* nemohou nikdy stát; neboť tam by to pro ně znamenalo: „sloužit“. Zde rychle přestává chtění být mistrem. Z tohoto důvodu bojují proti tomu, protože se jim skrze Pravdu bere mnoho! Chybí jim odvaha něco takového unést. Kdo si nechá rád zbořit celou stavbu své domýšlivosti a ješitnosti? To by musel být již *pravý* a skutečně *veliký člověk!* A takový by nepadl do takovýchto léček ješitnosti.

Jedno je při tom žalostné: Kolik, nebo lépe řečeno jak málo lidí je v sobě tak jasných a pevných, jak málo jich má tak dětskou, jasnou prostotu, že mohou *bez nebezpečí* projít těmito úrovněmi, které jsou lidským chtěním lehkomyšlně vytvářeny a trvale posilovány. Avšak pro všechny ostatní se tím vyvolává stále větší nebezpečí, které jen trvale vzrůstá.

Kéž by se lidé v tomto konečně stali *skutečně vidoucími!* Kolik neštěstí by se mohlo odvrátit. Skrze čistší cítění a čistší myšlení každého člověka by musely pochmurné a temné úrovně ležící na onom světě být brzy tak vysíleny, že i ti lidští duchové, kteří tam zápasí a jsou tam zadrženi, by došli rychlejšího vykoupení, protože by se ze zeslabeného prostředí mohli zápasem snáze uvolnit. -

Právě jako tak mnozí velcí „Mistři“ zde na zemi, tak prožívají na onom světě lidští duchové všechno jako zcela skutečné v rozličných prostředích, formách a útvech, lhostejno, zda v nízkých pochmurných nebo v jemnohmotných už vyšších, přívětivějších pláních ... úzkost stejně jako radost, zoufalství jakož i osvobozující vykoupení ... a přece se při tom vůbec nenalézají v říši skutečného života, *nýbrž skutečně žijí jsou při tom pouze oni sami!* Všechno ostatní, jejich zcela rozmanité a měnící se okolí, může existovat jen skrze ně samotné a skrze stejně smýšlející zde na zemi.

Peklo samotné je dokonce jen výplodem lidských duchů, existuje sice a skrývá v sobě vážné nebezpečí, působí strašlivé utrpení, avšak je úplně závislé na chtění všech těch lidí, jejichž cítění přináší peklu k existenci sílu z neutrální síly Boží, která spočívá ve stvoření k použití skrze lidské duchy. Peklo tedy není žádné Boží zařízení, nýbrž dílo lidí!

Kdo *toto* správně pozná a poznání pak vědomě zužitkuje, pomůže mnohým, a také sám bude lehčeji stoupat ke Světlu, *ve kterém jedině je skutečný život.*

Kéž by se lidé otevřeli alespoň *tak dalece,* že by byli schopni vytušit, jaký poklad pro ně spočívá v tomto stvoření! Poklad, který má být od jednoho každého lidského ducha objeven a vyzvednut, to znamená, *který má být vědomě použit:* mnou tak často zmiňovaná neutrální hlavní síla. Ona nezná rozdíl mezi dobrem a zlem, nýbrž stojí mimo těchto pojmů, je to prostě „*živoucí síla*“.

Každé citové chtění lidí působí jako klíč k pokladnici, a nachází spojení s touto vysokou silou. Dobré chtění jakož i chtění zlé. Obojí je touto „silou“ posíleno a oživeno, protože ona ihned vchází k citovému chtění lidského ducha. A *jen* k němu, k ničemu jinému. *Druh* chtění udává člověk, to spočívá jedině v jeho ruce. Síla nepřináší ani dobro, ani zlo, nýbrž ona je prostě „síla“ a oživuje to, co člověk chtěl.

Při tom je však důležité vědět, že člověk tuto oživující sílu nenese v sobě samém, *nýbrž jen k ní má klíč ve schopnostech svého cítění.* Je tedy správcem této tvořivě formující síly, která pracuje podle jeho chtění. Z tohoto důvodu má skládat účty z činnosti správce, kterou vykonává každou hodinu. Bezděčně si však při tom hraje s ohněm jako nevědomé dítě a jako takové proto působí mnoho škody. Nemusí však být nevědomý! To je *jeho* chyba! Všichni

proroci a nakonec Syn Boží se snažili o této věci v podobenstvích a naukách podat vysvětlení, ukázat cestu, kterou lidé mají jít, jak musí cítit, myslet a jednat, aby při tom šli *správně!*

Bylo to však nadarmo. S touto ohromnou, lidem svěřenou mocí hráli si dál jen podle svého uvážení, aniž by naslouchali varováním a radám ze Světla, a přinášeli tím nakonec zhroucení a zničení své práce i sebe samých; neboť tato síla pracuje zcela neutrálně, posiluje dobré stejně jako zlé chtění lidských duchů, rozbíjí však tudíž bez váhání auto a řidiče v trosky, jako u motorových vozidel, která jsou špatně řízena. Obraz je konečně jistě dost jasný. Skrze chtění a myšlení řídí lidé osudy celého pozdějšího stvoření, jakož i ty vlastní, a ničeho o tom neví. Pomáhají rozkvětu či odumírání, mohou dosáhnout výstavby v nejdokonalejší harmonii nebo také divokého zmatku, který je *nyní!* Místo rozumného budování, nechávají se unášet jen nepotřebným mrháním časem a silou v tak mnohých bláhových nicotnostech. Rozvážní nazývají to trestem a soudem, což je v určitém slova smyslu *správné*, a přece byli to tito lidé *sami*, kteří vynutili všechno to, co se nyní děje.

Často to byli již myslitelé a pozorovatelé, kteří to všechno již tušili, avšak počínali si při tom mylně ve falešné domněnce, že tato moc lidského ducha se projevuje jako znamení jejich vlastního Božství. To je omyl, který pramení jen z jednostranného vnějšího pozorování. Lidský duch není ani Bůh, ani Božský. Takovíto rádoby vědoci vidí jen slupku dění, avšak ne jádro. Zaměňují příčinu s důsledkem. Z této nedostatečnosti vzešla politování hodným způsobem mnohá bludná učení a nafoukanost. Proto zdůrazňuji ještě jednou: Boží síla, která stvořením neustále proniká a spočívá v něm, je všem lidským duchům *jen propůjčena*. Tito mohou ji *používáním řídit*, avšak nemají ji v sobě, *nevlastní ji!* Božské samo tuto sílu vlastní. Používá ji však jen k dobru, protože Božské vůbec temno nezná. Avšak lidští duchové, kterým je propůjčena, vytvořili si tím vražednou past!

Proto ke všem znovu naléhavě volám: Udržujte krb chtění a vašich myšlenek čistý, nastolíte tím mír a budete šťastni! Pozdější stvoření bude tím také konečně podobno prvotnímu stvoření, ve kterém vládne jen Světlo a radost. To všechno spočívá v ruce člověka, v možnosti jednoho každého sebevědomého lidského ducha, který již více nezůstává v tomto pozdějším stvoření cizincem!-

Tak mnohý z mých posluchačů a čtenářů bude si v tichosti přát, abych k vysvětlení připojil nějaký výstižný obraz takovýchto událostí, a podal živý výhled k lepšímu porozumění. Jiným by to zase vadilo. Mohou být i tací, kteří si řeknou, že tím oslabuji vážnost řečeného, protože podání živoucího děje v těchto úrovních by mohlo být lehce chápáno jako fantazie nebo jasnovidnost. Dokonce jsem již slyšel něco podobného, když jsem uveřejnil své přednášky „Svatý Grál“ a „Tajemství Lucifera“. Avšak hluboce zkoumaví lidé, jejichž duchovní sluch není uzavřen, cítí při tom to, k čemuž je to ode mne řečeno. Jedině jim je dán také obraz, který chci o tom podat; neboť oni budou vědět, že to není žádné fantazie ani jasnovidnost, nýbrž že to je víc.

Uvedme tedy příklad: Matka vzala si utopením život a při tom také do pozemské smrti strhla své dvouleté dítě. Při probuzení na onom světě se pak nachází potápějící se v ponurých, kalných vodách; neboť poslední strašlivý okamžik duše se stal v jemnohmotnosti živoucím. Je to místo, kde všichni co jsou stejného druhu, spolu s ní stejně trpí v neustávajících mukách. Svě dítě drží při tom v náručí, a to se ve smrtelné úzkosti přimyká k matce, i když je při pozemském činu vrhla do vln *napřed*. Tyto strašlivé okamžiky má podle svého duševního stavu prožívat kratší nebo delší dobu, a musí tedy trvale tonout, aniž by při tom došla konce, a aniž by ztrácela vědomí. To může trvat desetiletí a ještě i déle, dokud se v její duši neprobudí opravdové volání o pomoc, které spočívá v čisté pokoře. To se nestává tak snadno; neboť kolem ní je všechno jen stejného druhu, avšak žádné Světlo. Slyší jen hrůzyplné spílání a kletby, hrubá slova, vidí jen bezcitnou bezohlednost.

Časem probudí se v ní snad nejdříve touha, alespoň své dítě před tím zachránit nebo je vyvést z tohoto strašlivého prostředí a neustávajícího nebezpečí a muk. Úzkostlivě je pak drží při vlastním nutném tonutí nad páchnoucí, hustou hladinou, zatímco tak mnohé jiné postavy v její blízkosti se jí chytají a snaží se jí strhnout s sebou do hlubin.

Tyto olověně těžké vody jsou jemnohmotně oživené, ještě ostře nevyrýsované myšlenky sebevrahů utonutím, jakož i všech těch, kteří jsou ještě na zemi a podobnými myšlenkami se zabývají. Tito mají navzájem spojení a přinášejí si navzájem v oboustranné přitažlivosti vždy novou posilu, čímž se muka nekonečně obnovují. Vody by musely vyschnout, když by místo stejnorodého přílivu, proudily od země svěží, radostné a životu přisvědčující myšlenkové vlny.

Starost o dítě, kterou přirozený mateřský pud může nechat časem vyrůst v pečlivou a úzkostlivou lásku, dostává dostatek síly, aby pro matku vytvořila první záchranný stupeň ke schodům, které ji vyvedou z těchto muk, jež si takovýmto předčasným ukončením svého pozemského bytí vytvořila. Zatímco chce dítě ochránit před utrpením, do něž ho nejdříve sama spolustrhla, žije v sobě cosi ušlechtilého, co je konečně schopno pozdvihnout ji do nejbližšího, již ne tak pochmurného okolí.

Dítě v jejím náručí však není ve skutečnosti *živá* duše dítěte, které zavraždila, strhnuvše je s sebou do vln. Takováto nespravedlnost nemůže nastat. Ve většině případů se živá dětská duše prohání po slunečných pláních, zatímco dítě v náručí bojující matky je ... jen fantom, živý útvar citu vražednice a také ... dítěte! Může to být útvar viny, tedy vzniklý pod tlakem vědomí viny, nebo útvar zoufalství, nenávisti, lásky, to je jedno, zatímco se matka domnívá, že to je živé dítě samo, protože útvar se přece dítěti úplně podobá a stejným způsobem se pohybuje, křičí atd. Do takovýchto podrobností a mnohých druhů se nechci pouštět.

Mohly by být popsány nespočetné události, jejichž druhy jsou přesně vázány na předchozí skutky.

Chci však ještě ukázat jako příklad, jak to chodí při přechodu z tohoto života na onen svět.

Dejme tomu, že žena nebo dívka přijde nežádoucím způsobem do situace, že se má stát matkou, a jak se to žel tak často stává, něco proti tomu podnikne. I když všechno proběhne ve zvlášť příznivém případě bez *tělesné* újmy, tak to tím přece není současně odpykáno. Jemnohmotný svět, jakožto okolí po pozemské smrti, to přesně a neovlivnitelně zaznamenává. Od toho okamžiku, kdy se to stalo, pověsilo se jemnohmotné tělo budoucího dítěte na krk nepřírodně jednající matky, aby z tohoto místa neodešlo dříve, než dojde k uvolnění z činu. To ovšem dotyčná dívka nebo žena nepozoruje, pokud žije v hrubohmotném těle na zemi. Má nanejvýš tu a tam jako důsledek, lehce skličující pocit, protože malé jemnohmotné tělo dítěte je ve vztahu k hrubohmotnému tělu lehké jako pírkó, a dnes jsou většinou dívky příliš otupělé, než aby pocítovaly tuto malou tíži. Tato otupělost však není vůbec žádným pokrokem, není žádnou známkou pevného zdraví, nýbrž znamená krok zpět, a je známkou zahrabání duševních schopností.

Avšak v okamžiku pozemského úmrtí stává se tíže a hutnost zavěšeného dětského tělíčka *stejnorodou* s nynějším jemnohmotným tělem matky, vyšlým z pozemského těla a tím i bezpodmínečným břemenem. Přináší okamžitě jemnohmotnému tělu matky stejné nepohodlí, jako by na zemi přineslo zavěšení hrubohmotného dětského těla na její krk. To se může stupňovat podle druhu předcházejících událostí až k rdousícímu utrpení. Matka musí na onom světě toto dětské tělo vláčet s sebou, a neosvobodí se od něj, dokud se u ní neprobudí mateřská láska a nevynasnaží se věrnou starostlivostí, namáhavě poskytnout dětskému tělu, za vzdání se vlastního pohodlí, veškerou úlevu a ošetření. Avšak, až sem je to velmi často daleká, trnitá cesta!

Tyto děje přirozeně také nepostrádají určitou tragikomičnost. Vždyť je třeba si jen představit, že nějakému člověku byla odtažena dělící stěna mezi tímto a oním světem, a vstoupí do nějaké rodiny nebo společnosti. Tam snad sedí dámy v horlivém rozhovoru. Jedna z žen nebo „panen“ propadne během zábavy do mravního rozhořčení pohrdavým úsudkem o svých bližních, zatímco návštěvník pozoruje jedno nebo více visících dětských tělíček přímo na krku této pyšné horlitelky. A ne jen to, nýbrž i na *každém* dalším člověku visí zřetelně viditelná díla jeho skutečného chtění, která stojí často v groteskním protikladu k jeho slovům a k tomu, čím by se tak rád chtěl zdát a co se snaží vůči světu předstírat.

Jak mnohý soudce sedí před tím koho odsoudil mnohem obtížnější, než je tento odsouzený. Jak rychle uplyne málo pozemských let, a on pak stojí před *svým* soudcem, pro nějž platí jiné zákony. Co pak?

Hrubohmotný svět je člověk žel schopen ve většině případů lehce oklamat, zatímco ve světě jemnohmotném to je naproti tomu vyloučeno. Tam *musí* člověk naštěstí sklízet skutečně to, co zaséval. Proto není třeba, aby si někdo zoufal, když si bezpráví zde na zemi drží jen dočasnou převahu. Ani jedna špatná myšlenka nezůstane neodpykána, i když se nestala hrubohmotným činem.

70. Okultní školení, masitá nebo rostlinná strava

Snahy jako je okultní školení i takzvaná reforma života, stanovily si vysoký cíl, jehož dosažení by znamenalo další časovou epochu ve vývoji lidstva. Doba naplnění těchto hodnotných *cílů* také přijde. Avšak nynější klíče k tomu patří je kvasným procesem této nové doby.

Avšak zatímco vůdci okultních snah se ve svém nejlepším úmyslu vydali na úplně falešnou cestu do oblasti jim samým neznámé, čímž se nedosáhne ničeho jiného, než že se temnu vytvoří volná cesta a lidstvo se vystaví zesílenému nebezpečí z onoho světa, tak sáhli takzvaní reformátoři života při dosažení jejich jinak vítaných cílů daleko nad to, s ohledem na *dnešní dobu!* Činnost obou směrů musí být uchopena jinak. Duchovní cvičení vyžaduje jiný druh, než byl doposud prováděn, o to od základu. Musí v tom být nastoupena úplně jiná cesta, aby se mohlo dojít k výšinám. Nynější cesta vede pouze v nízkém houští onoho světa, ve kterém bude největší část následovníků temnotami zcela omotána a stržena dolů.

Pravá cesta musí již *od počátku* vést *vzhůru*, a nesmí se nejdříve ztrácet v méně cenném a v nanejvýš stejnorodém okolí téhož stupně. Obě cesty nemají nic podobného, jsou zcela odlišné ve svém základním druhu. Pravá cesta vnitřně povznáší ihned, tedy již od počátku jde vzhůru, aniž se nejprve dotýká stejnorodého jemnohmotného okolí, tím méně pak méně cenného; neboť to není nutné, protože v normálním smyslu má poskytovat jen směřování vzhůru od země. Proto budiž ještě jednou vážně varováno před veškerou akrobacií ducha.

Duch potřebuje během svého pozemského života k *úplnému* naplnění účelu svého bytí zdravé a silné tělo, v pozemsky normálním stavu. Je-li posunut tento stav těla, tak ruší takovéto posunutí naléhavě nutnou harmonii mezi tělem a duchem. Zdravý a silný rozvoj ducha přináší *jen taková*, která nepřipouští chorobné výstřelky.

Zdravé a nepotlačované tělo je následkem svého normálního stavu zcela přirozeným způsobem vždy v harmonii s duchem, jemuž tím ve hmotnosti poskytuje pevný základ, na kterém duch nestojí bez účelu, a tím mu také poskytuje nejlepší pomoc k úplnému naplnění účelu jeho, k jeho vlastnímu vývoji a současně podpoře stvoření.

Každé tělo vytváří určitá vyzářování, která duch bezpodmínečně potřebuje ke své činnosti ve hmotnosti. To je především ona tak tajuplná pohlavní síla, která zůstává nezávislá na pohlavním pudu. Při posunutí harmonie mezi tělem a duchem je tato síla prozařování a vyzářování vedena jiným směrem a tím je pro samotný účel oslabena. To přináší překážku nebo ochromení naplnění v bytí ducha ve hmotnosti. Následkem toho je, že také duch nemůže dospět k normálnímu vývoji a proto bezpodmínečně musí na nějakém pozdějším bodu jeho chtěného vzestupu znaveně klesnout zpět, aby pak velkou část svého vývojového postupu musel z přirozenosti věcí ještě jednou dohánět. Neboť co v hrubohmotnosti zameškal, to nemůže v jemnohmotnosti dohnat, protože mu tam k tomu chybí vyzářování hrubohmotného těla. Musí zpět, aby tuto mezeru vyplnil.

I v těchto dějích spočívá tak jasná věčnost, jsou to přirozené a prosté události, že tomu již vůbec nemůže být jinak. Každému dítěti bude to jasné a shledá to samozřejmým, jestliže jednou správně pochopí základní zákony. To pro mne bude znamenat ještě celou řadu přednášek, abych lidstvu přiblížil mocné stvoření natolik, aby v něm mohlo přehlédnout veškeré dění nazpět i kupředu v jeho přirozených důsledcích, v nedostižné, překrásné zákonitosti.

Toto vychýlení pro ducha nutné pohlavní síly, může nastat různým způsobem. Přeháněním pohlavního uspokojování nebo i jen drážděním k němu. Stejně tak okultním školením nebo falešným cvičením ducha, při nichž duch tuto sílu zralého těla násilně strhuje

na sebe, aby jí v tomto nesprávném, nepotřebném způsobu své činnosti vyplýval. V obou případech to je falešné využití, které musí mít také časem za následek oslabení těla. Oslabené tělo nemůže pak již poskytovat tak silná vyzařování, jaká duch skutečně potřebuje, a tak churaví jedno skrze to druhé více a více. Tím dojde k jednostrannosti, která jde *vždy* na účet pravého cíle a proto škodí. Nechci se zde zmiňovat o dalších špatných cestách, na nichž duch spotřebuje právě tak příliš mnoho pohlavní síly k falešným účelům a tím jí má málo pro účel hlavní, jako při nesmyslném čtení knih, které nechávají ve fantazii povstat falešný svět, a mnoho jiného.

Duch přichází zde ve všech případech *nezralý* do jemnohmotného světa a bere si také *slabé* jemnohmotné tělo s sebou. Následky takovýchto pozemských hříchů tak pronikavě zasahují v celém bytí, že každý člověk musí za to pykat v mnohonásobné tíži. Takovéto promeškání, takovéto falešné zužitkování pozemského času visí na něm jako překážka, která se pro něj stává stále těžší, dokud, jako již bylo řečeno, na určitém bodu svého vzestupu nemůže dál a klesne pak zpět, až tam, kde falešné jednání započalo. Je to až k té hranici, na které ještě měl svou harmonii.

Síla ducha, vycíleného okultním školením na útraty těla je také jen *zdánlivá*. Duch *není* pak *silný*, nýbrž je jak skleníková rostlina, která stěží odolá větru, tím méně je pak schopná odolat bouři. Takový duch je *nemocný*, ne pokročilý. Tento stav rovná se uměle vyvolané horečce. Nemocný horečkou může snad také občas mít mimořádné síly, aby pak o to více klesl zpět do oslabení. Co jsou však u nemocných horečkou jen vteřiny a minuty, to je u ducha totožné s desetiletími a staletími. Přejde okamžik, kdy se to vše hořce vymstí. Varuji proto ještě jednou! -

Harmonie je vždy to jedině správné. A harmonii poskytne jedině *střední cesta* ve všem. Krása a síla harmonie se přece tolik opěvuje. Proč se tedy zde nechce připustit a chce se bezpodmínečně zničit?

Všechna okultní školení dosavadního druhu jsou falešná, i když jejich cíl je vysoký a potřebný. -

Zcela jiné to je u vůdců a stoupenců takzvaných reforem života. Zde je cesta sice správná, avšak chce se již *dnes* dělat *to*, co bude vhodné až za celé *generace*, a z tohoto důvodu je to dnes pro většinu lidí v konečném účinku ne méně nebezpečné. *Chybí nutný přechod*. Čas k počátku je zde! Nesmí se však beze všeho skočit do něj rovnýma nohama, nýbrž musí se jím lidstvo provést pomalu. K tomu však nestačí desetiletí! Jak se to provádí dnes, následuje ve skutečnosti také při zdánlivě dobrém zdravotním stavu těla oslabení následkem rychlosti přechodu. A takto zeslabené tělo nebude moci nikdy znovu zesílit!

Rostlinná strava! Přináší zcela správně zjemnění lidského těla, zušlechtnění, také posílení a velké ozdravení. Tím je také duch povznesen ještě více. *Avšak to všechno není okamžitě pro lidstvo dneška*. Ve snahách a zápasech však chybí rozvážné vedení. Tělu dneška za žádných okolností nestačí zcela bezprostředně rostlinná strava, jak se to tak často zkouší. Je zcela dobré, když se jí dočasně a snad někdy dlouhodobě používá u nemocných, je dokonce i žádoucí, aby se jí někde něco vyléčilo nebo jednostranně posílilo, avšak ne na trvalo. Pak se musí opět pozvolna začít se stravou, na kterou jsou lidé dneška zvyklí, pokud se má udržet tělu jeho plná síla. Zdání dobrého zdravotního stavu klame. Jistě je velmi dobré, když i zdraví lidé někdy po nějaký čas užívají jen rostlinnou stravu. Budou se pak bezpochyby cítit zdravými a pocítí také volný rozmach svého ducha. Avšak to s sebou přináší *změna*, a jako každá změna osvěžuje také i duchovně.

Zůstanou-li však u jednostranné stravy najednou a na trvalo, tak nezpozorují to, že se ve skutečnosti stávají také slabšími a pro mnohé věci mnohem citlivějšími. Klid a vyrovnanost

není ve většině případů žádnou silou, nýbrž slabostí zcela určitého druhu. Jeví se jako něco příjemného a nesklíčujícího, protože její původ není v nemoci.

Tato vyrovnanost se kromě slábnoucího těla podobá ještě zdravému *stáří*. Stojí tomuto druhu slabosti alespoň značně blíže, než slabost nemoci. Tělo nemůže při tom v důsledku náhle chybějících tisíciletých zvyků sebrat pohlavní sílu, kterou duch potřebuje k úplnému splnění svého účelu ve hmotnosti. -

Mnozí vyslovení vegetariáni pozorují lehké zmírnění pohlavního pudu, což radostně vítají jako pokrok. Avšak to není vůbec žádnou známkou zušlechtění jejich ducha rostlinnou stravou, nýbrž *pokles* pohlavní síly, který právě tak musí mít také za následek omezení jejich duchovního rozmachu ve hmotnosti.

Kupí se tu omyly na omyly již existující, protože člověk skoro vždy vidí před sebou jen to nejbližší. Nepochybně lze přivítat pokrok, když skrze zušlechtění ducha bude nízký pohlavní pud mnohem mírnější, než je tomu dnes. Je také pravda, že požívání masa nízký pohlavní pud zvyšuje, avšak nesmíme při tom měřit podle dnešního lidstva; neboť u něj byl pohlavní pud *jednostranně chorobně vypěstován*, a je tedy dnes vesměs nepřirozený. To však nelze připsat jen na účet požívání masa.

Zmírnění pohlavního pudu není také vůbec závislé od omezení pohlavní síly. Naopak ta je schopna lidskému duchu *přínosně* pomoci ho *osvobodit*, od dnešní, výrazné závislosti na surovém pudu. Pohlavní síla je dokonce k tomu tím *nejlepším prostředkem*. -

Na vůdce dnešních reforem života lze v jejich úsilí nahlížet již jako na průkopníky další, nadcházející doby vývoje lidstva, která nastane za všech okolností a nezadržitelně, vítězně nutí vpřed, i když se všechno staré, zoufale bojující, staví proti. *Avšak tito průkopníci se teprve musí stát vůdci!* Vůdce nesmí přehlížet nynější přítomnost bez povšimnutí. Musí také současně hledět dále do budoucnosti, navíc také i ještě nade vše hrubohmotné. A tu pozná, že by musela při tomto nyní používaném způsobu vzniknout mezera, která se vždy stává citelnou, a nakonec i u nejlepší stavby vynutí zřícení. Chybí most! Aby těla dnešního lidstva mohla následovat bez újmy pro činnost ducha.

Jako první stupeň přechodu je omezení jen na *bílé maso*. To znamená: drůbež, telecí, jehněčí a jiné, vedle zvýšené rostlinné stravy. Jen tak může jít pozvolna jeden krok za druhým. Až je konečně v klidném přechodu tělo vychováno tak, že si udrží plnou sílu při rostlinné stravě.

„Nepřehližejte své tělo“, chtěl bych varovně volat k jedné části! K části druhé naopak: „Myslete na ducha!“ Pak ze zmatků současnosti již bude zrát to pravé.

Nyní se nechci zabývat názory, že se nesmí zabít žádné zvíře; neboť také rostlina má přece duši. Když se takto přemýšlí, ukazuje to jen zaostalost, a neproniknutí do stávajících tajemství stvoření. -

71. Léčivý magnetismus

Léčivý magnetismus zaujímá jedno z vedoucích postavení v dalším vývoji lidského pokolení.

Jestliže mluvím o magnetopatech, tak jsou tím míněni jen opravdoví znalci, kteří jsou s poctivým chtěním připraveni pomoci lidstvu. Nejedná se snad o dav těch, kteří se domnívají, že s nepatrným, průměrným vyzařováním, mnoha slovy a tajuplnými gesty, vykonávají něco velikého.

Nervózní neklid jde dnes řadami těch statečných, kteří již řadu let v tak mnohých případech přinesli svým bližním ten nejlepší pozemský dar, který přinést mohli: Uzdravení od tak mnohého utrpení takzvaným magnetismem svého těla nebo podobnými proudy z jemnohmotnosti, z onoho světa.

Žel, znovu se opakuje trvalá snaha označit třídu magnetopatů za méněcennou, ne-li dokonce za něco horšího, brzdit jí a potlačovat. Jednotlivé výjimky zveličují se s mnohým pokřikem až do nehorázna, u nichž nízká ziskuchtivost vytvořila nepoctivé charaktery, nebo kde již předem byl základem podvodný úmysl, přičemž u jejich působení tento krásný dar chyběl.

Rozhlédněte se přece kolem sebe: Kde *nejsou* podvodníci a šejdíři? Jsou všude! V jiných povoláních dokonce ještě mnohem víc. Z tohoto důvodu může kdokoliv ihned jasně vidět v tomto osočování často *chtěnou* křivdu.

Avšak závist, a ještě více strach, nechá nyní vyrůst množství odpůrců a nepřátel. Při pitkách piva a vína přirozeně *nelze toto* umění léčby získat.

Ono vyžaduje opravdové a především také jadrné a zdravé lidi!

V tom spočívá snad největší kořen veškeré závisti, která má pak za následek nejvíce osočování; neboť podmínky takového druhu nelze dnes tak lehce splnit. A co se v tom jednou promeškalo, nedá se opět dohnat.

Kromě toho se také nelze *pravou* a mocnou léčivou silu naučit. Ona je darem, který toho, kdo je jím obdařen, určuje jako povolání.

Kdo takovéto lidi chce utlačovat, dává tím důkaz, že *nemá* na zřeteli blaho lidstva, tím méně je chová v srdci. Zatěžuje se tím také vinou, která se mu musí stát osudnou.

Malý zástup statečných nemusí se bát. Také oni jsou předchůdci nové doby. Překážky jsou jen zdánlivé, bezvýznamné a dočasné. Ve skutečnosti tvoří jisté znamení brzkého, radostného a hrdého vzestupu.

72. Žijte přítomností!

Pozorujeme-li lidi, tak nacházíme různé skupiny. Jedna část žije výhradně v minulosti. To znamená, že začíná chápat teprve potom, když něco je již pryč. Tak dochází k tomu, že se neumí správně radovat z něčeho probíhajícího, ani necítí celou závažnost věci. Začínají o tom mluvit, o tom bájit nebo toho litovat teprve dodatečně. A v tomto trvalém mluvení o minulosti, libování si v ní nebo jejím litování, neustále přehlížejí nové současné události. Teprve, když tyto zestárlý a minuly, teprve pak je začínají hodnotit.

Jiná část zase žije v budoucnosti. Přejí si a doufají jen v něco z budoucnosti a zapomínají při tom, že přítomnost jim má tak mnoho co nabídnout, a zapomínají se také pohnout k tomu, aby se jejich tak mnohé sny o budoucnosti mohly také stát skutečností.

Obě skupiny, k nimž patří největší část lidí, jakoby ve skutečnosti na zemi vůbec nežily. Promarnily svůj pozemský čas.

Jsou také lidé, kteří při zvolání: „Žijte přítomností“ to budou chápat jako něco zcela falešného; třeba, že tím chci pobídnout k vychutnání a užití si každého okamžiku, podnícení k jakémusi lehkovážnému životu. Je přece dosti těch, kteří tomuto způsobu přisvědčujíc, nesmyslně se potácejí životem.

Žádám sice tímto zvoláním bezvýhradné využití každé minuty, avšak *vnitřně*, ne povrchně a ne pouze zevně. Každá hodina přítomnosti se musí pro člověka stát skutečným prožitím! Utrpení, tak jako i radost. Má být s celými svými smysly, myšlením a s cítěním otevřen každé přítomnosti a tím být *bdělým*. Jen *tak* má prospěch z pozemského bytí, který je mu v něm předurčen. Ani v myšlenkách na minulost, ani ve snění o budoucnosti nemůže najít skutečné prožití, aby bylo tak silné, že by jeho duchu vtisklo pečeť, kterou s sebou bere jako zisk na onen svět.

Nežije-li přítomností, tak nemůže *uzrávat*, neboť zrání na prožití závisí.

Nemá-li v sobě prožitou *přítomnost* z pozemského bytí, tak se vrací zpět prázdný a musí takto promeškaný čas projít ještě jednou, protože při tom nebyl bdělý a nic si prožitím neosvojil.

Pozemský život je v celém bytí člověka jako stupeň, který je tak velký, že ho člověk nemůže přeskočit. Nepostaví-li svou nohu na stupeň pevně a jistě, tak je mu zcela nemožné vystoupit na další; neboť ten předcházející k tomu potřebuje jako základ. Když si člověk představí celé své bytí od země, až zpět ke Světlu, ve stupních vedoucích vzhůru, tak si tím musí ujasnit, že k dalšímu stupni může pouze tehdy, když je ten předcházející správně naplněn, a pevně na něm stojí. Lze to dokonce vyjádřit ještě důrazněji: Teprve z úplného, bezpodmínečného naplnění stupně, který právě prožívá, může se vyvinout stupeň nejbližší vyšší. Nenaplní-li člověk prožitím, které mu slouží jedině ke zrání, stupeň na kterém se právě nachází, tak mu nový stupeň nebude viditelný, protože k němu potřebuje prožití stupně předchozího. Jen s výzbrojí tohoto prožití obdrží sílu, rozpoznat vyšší stupeň a vystoupit na něj.

Tak jde to dál, od stupně ke stupni. Pokud chce hledět *jen* k vysokým cílům a nedbá-li správně na jednotlivé stupně, které ho tam vedou, tak cíle nikdy dosáhne. Stupně, které si ke vzestupu musí vystavět sám, byly by pak příliš nedbalé a při pokusu vystoupit vzhůru by se zřítily.

Tomuto nebezpečí lze však předejít přirozeným způsobem tak, že se nejbližší stupeň může rozvinout jen v úplném naplnění stupně přítomného. Kdo tedy nechce púl svého bytí stát na jednom stupni a opět se na něj vracet, ten ať se nutí k tomu, aby patřil neustále přítomnosti, správně ji v sobě pochopil, prožil, a tím z ní měl duchovní užitek.

Nebude mu při tom chybět také pozemský zisk; neboť první výhodou z toho je, že nebude očekávat od lidí a doby nic jiného, než mu *skutečně* mohou dát! Proto nebude nikdy zklamán a právě tak bude v harmonii s okolím.

Nese-li však v sobě jen minulost a budoucí snění, tak se velmi lehce odchýlí z rámce své přítomnosti a ocitne se tím s přítomností v nesouladu, čímž utrpí *nejen on*, nýbrž i *jeho nejbližší okolí*. Ovšem, že má také myslet na minulost, aby z ní vytěžil poučení, a také snít o budoucnosti, aby obdržel pobídku, avšak žít má s plným vědomím jen v přítomnosti!

73. Velká kometa

Vědoci mluví již řadu let o příchodu této obzvláště významné hvězdy. Počet těch, kteří jí očekávají, neustále vzrůstá; její předzvěsti se čím dál více hromadí, takže ji lze ve skutečnosti také snad brzy očekávat. Avšak *co* vlastně znamená, co přináší, odkud přichází, to není ještě vysvětleno správně.

Tuší se, že přinese převraty pronikavého druhu. Avšak tato hvězda znamená víc.

Může být nazývána Betlémskou hvězdou, protože je zcela stejného druhu, jako byla ona. Její síla saje vodu vysoko vzhůru, přináší živelné pohromy a ještě více. Země se třese, když jí obejmou její paprsky.

Od událostí v Betlémě nebylo tu nic podobného. Tak jako Betlémská hvězda, vypravila se i tato z věčné říše praduchovního v době, aby došla na této zemi k působení právě, když mají nadejít léta duchovního osvícení nade vším lidstvem.

Hvězda má svou cestu v *přímé* linii od věčné říše až k této světové části. Její jádro je naplněno vysokou duchovní silou; zahaluje se hmotností a tím se stane viditelná také pozemským lidem. Jistě a neochvějně sleduje kometa svou dráhu a bude v pravou hodinu na té úrovni, jak tomu bylo již tisíciletí předurčeno.

První, bezprostřední účinky začaly již v posledních letech. Kdo to nechce vidět a slyšet, kdo necítí jako směšné, stavět všechno to *mimořádné*, co se již stalo jako něco všedního, tomu přirozeně není pomoci. Chce si buď ze strachu hrát na pštrosa, nebo je zatížen nejhorší omezeností. Oba druhy musí se klidně nechat jít jejich cestou, a jejich snadno vyvratitelným tvrzením se lze jen usmívat. Vědoucím by však mohlo být také řečeno, kam udeří první *silné* paprsky hvězdy. Avšak, protože paprsky postupně obepnou celou zemi, tak by nemělo žádného účelu, mluvit o tom podrobněji. Potrvá to léta až k tomuto bodu a léta, než země opět z jejího vlivu uvolní. A *pak* bude *očištěna* a *osvěžena* v *každém směru*, k požehnání a k radosti obyvatel. Nikdy nebyla země krásnější, než bude potom, a proto má každý věřící hledět s tichou důvěrou do budoucnosti, a nelekat se toho, co také má přijít v nejbližších letech. Jestliže dovede důvěřivě vzhlízet k Bohu, nestane se mu žádné utrpení.

74. Co má člověk dělat, aby mohl vejít do říše Boží?

Bylo by falešné tuto, tak často se naskytující otázku zodpovědět zcela určitým pravidlem a říci: Čin to a čiň ono! *Tím není ještě ukázána žádná cesta!* Nebylo by v tom nic živého, a z tohoto důvodu také z toho nemůže povstat nic živoucího, čehož je bezpodmínečně zapotřebí k rozmachu vzhůru; neboť jedině *život* v sobě skrývá potřebný klíč ke vzestupu.

Když však řeknu: „Čiň to a ono, zanech toho“, tak tím dávám jen slabé, zevní berle se kterými nikdo nemůže správně a samostatně jít, protože berle současně neslouží k „vidění“. A přece musí „cestu“ vidět jasně před sebou, jinak mu berle nijak neprospějí. Takový se pak belhá jako slepec po neznámé mu cestě. Ne, to není to pravé a vedlo by to opět jen k nějakému novému dogmatu, které brání každému vzestupu.

Člověk necht' uváží: Pokud chce do říše ducha, musí jít přirozeně až tam. *On* musí jít, ona k němu nepřijde. Leží na nejvyšším bodu stvoření, *je* sama nejvyšším bodem.

Lidský duch se však ještě nalézá v nížinách hrubohmotnosti. Proto snad bude každému srozumitelné, že nejprve musí projít cestu z těchto nížin až vzhůru k vytoužené výši, aby cíle dosáhl.

Aby nezbloudil je také nezbytné, aby *přesně znal* celou cestu, kterou má proputovat. A nejen tuto cestu samotnou, nýbrž i všechno to, co ho na ní může ještě potkat, jaká nebezpečí mu při tom hrozí a jakou pomoc tam najde. Protože celá tato cesta spočívá ve stvoření, je stvořením samotným, tak musí ten, kdo putuje do duchovní říše tudíž stvoření, které k ní vede, bezpodmínečně napřed *přesně znát*. Neboť chce přece jít skrze ně, jinak nedojde k cíli.

Doposud nebylo žádného člověka, který by dovedl stvoření popsat tak, jak je potřeba je znát ke vzestupu. Jinak řečeno, nebylo nikoho, kdo by mohl jasně ukázat *cestu k hradu Grálu*, k nejvyššímu bodu stvoření. Cestu k tomu hradu, který stojí v říši ducha jako chrám Nejvyššího, v němž existuje pouze čistá bohoslužba. Není to myšleno jen obrazně, nýbrž existuje ve vší skutečnosti.

Poselství Syna Božího ukázalo již jednou tuto cestu. Byla však lidmi, kteří chtěli být chytřejší, vytyčena často falešně, čímž zavádějíc nedovolí žádnému lidskému duchu, aby se dostal vzhůru.

Avšak nyní je zde hodina, v níž se *každý* lidský duch *musí* sám rozhodnout, zda má pro něj být ano či ne, zda vzestup ke světlým výšinám nebo záhuba, konečná a neodvolatelná, bez pozdější možnosti k opětovné změně. Proto znovu přichází poselství ze světlého hradu. Poselství staví falešně umístěné ukazovatele cesty opět *správně*, aby *vážně* hledajícím byla znatelná pravá cesta. Je to Poselství Grálu, Evangelium Grálu!

Blaze všem těm, kteří se otevřenými smysly a volným srdcem podle něj řídí. Budou tím poznávat ve stvoření jen *to*, a uvidí jen *ty* příčky, které musí jejich duch použít ke vzestupu, aby vešel do říše ducha, do ráje.

Každý jednotlivec nalezne v něm to, co *on* potřebuje, aby se schopnostmi, které *on* má, vystoupil vzhůru ke Světlu.

Teprve to dává život, svobodu ke stoupaní vzhůru, vývoji k tomu nutných schopností každého jednotlivce a ne jen jednotné jho v tuhém dogmatu, které vytváří otroky bez vůle, potlačuje samostatný vývoj a tím také nejen brání vzestupu, nýbrž ho pro mnohé zcela zmaří.

Člověk, který zná stvoření v jeho zákonité činnosti, pochopí v něm také brzy velkou vůli Boží. Postaví-li se k ní správně, pak mu stvoření slouží, tedy také cesta, *jen* k radostnému vzestupu; neboť stojí tím přece také správně ve vůli Boží. Jeho cesta a život musí proto být bohubilý!

Není to zbožné zření vzhůru, není to zkroušené svíjení se, klečení, modlení, nýbrž je to *uskutečněná* modlitba, živě provedená, ve svěžím, radostném a čistém konání. Neznamená to kňouravé vyprošování si cesty, nýbrž jí ve vděčném pohledu vzhůru vidět a radostně po ní *jít*.

Zcela jinak, než se doposud myslelo, vypadá tedy veškerý život, který lze zvat bohulibým. Mnohem krásnější, volnější! Znamená to stát *ve stvoření* správně tak, jak tomu chce váš Stvořitel skrze stvoření! V tom se obrazně řečeno, chápe člověk ruky Boží, kterou On tím lidstvu nabízí.

Ještě jednou proto volám: Berte všechno konečně *opravdově* a *skutečně*, ne již obrazně, a budete sami opravdovými, na místo nynějších mrtvých stínů! Učte se poznávat stvoření *v jeho zákonech* správně!

V tom spočívá cesta vzhůru ke Světlu!

75. Vidíš třísku v oku bratra svého a trámu v oku svém nedbáš

Každý věří, že tato prostá slova zcela pochopil, a přece je málo těch, kteří poznali jejich skutečný smysl. Jednostranné a falešné je to, když jsou tato slova vykládána tak, jakoby jimi bylo řečeno, aby se člověk učil shovívavosti ke svému bližnímu. Shovívavost k bližnímu přichází při prožití tohoto výroku jako samozřejmost, avšak teprve v druhé řadě. Kdo takto těžší z Kristových slov, netěží dost hluboko a ukazuje tím, že je daleko vzdálen toho, aby mohl slova Syna Božího oživit, nebo že předem podceňuje moudrost v jeho výroci. Tato slova se také řadí ve výkladech mnohých kazatelů do změkčilosti a ochablosti *té* lásky, kterou se snaží církve tak ráda stanovit jako lásku křesťanskou.

Avšak člověk může *a má* používat tento výrok Syna Božího jen jako měřítko svých vlastních chyb. Hledí-li kolem sebe s otevřeným zrakem a pozoruje-li současně při tom také sám sebe, tak brzy pozná, že právě ty chyby, které mu u jeho bližních nejvíce vadí, jsou u něho samotného výrazné ve zcela zvláštní míře a jsou pro druhé značně nepřijemné.

Abyste se naučili správnému pozorování, nejprve si všimněte lépe a pozorně svých bližních. Sotva bude mezi nimi někdo, kdo by druhým to či ono nevytýkal a také o tom otevřeně či skrytě nehovořil. Jakmile toto nastane, pak zaměřte své pozorování důkladně na tohoto člověka, který se pozastavuje nebo dokonce pohoršuje nad chybami druhých. Nebude trvat dlouho, a ke svému úžasu zjistíte, že právě ty chyby, které dotýčný u druhých tak ostře kárá, jsou u něho samotného v daleko větší míře!

Je to skutečnost, která vás zpočátku překvapí, avšak, která se ukáže *vždy*, bez výjimky. Při úsudcích o lidech to můžete v budoucnu klidně brát za jisté, aniž byste se při tom museli obávat, že se zmýlíte. Přetrvává to, že člověk, který se rozčiluje nad tou či onou chybou druhého, nese zcela jistě, sám v sobě, právě tuto chybu v daleko větší míře.

Přistupte někdy v klidu k takovému zkoumání. Dokážete to a poznáte ihned pravdu, protože nejste při tom sami zúčastněni a proto se také u obou stran nesnažíte nic omlouvat.

Vezměte jednou člověka, který má v sobě vypěstovanou nezdvořilost, je převážně mrzutý a neslušný, zřídka kdy ukáže přátelskou tvář, a kterému byste se chtěli nejraději vyhnout. Právě takovíto kladou si pro sebe nárok, aby se s nimi jednalo obzvláště přátelsky a jsou až bez sebe, ba dokonce ženy a dívky se rozpláčou, když se někdy oprávněně setkají i jen s vyčítavým pohledem. To působí na vážného pozorovatele tak nevýslovně směšně, že zapomíná být nad tím pobouřen.

A tak je tomu v tisících různých druhů. Poučení a poznání budou pro vás snadné. Avšak jste-li pak tak daleko, tak máte také odvalu přijmout to, že vy sami v tom netvoříte žádnou výjimku, protože důkaz jste našli u všech ostatních. A tím se vám zrak nad vámi samotnými konečně otevřel. Je to souznačné s velkým krokem, dokonce snad největším k vašemu vývoji! Přestříhnete tím uzel, který dnes celé lidstvo drží dole! Uvolněte se a pomozte pak radostně druhým stejným způsobem.

To chtěl říci Syn Boží těmito prostými slovy. Takovéto výchovné hodnoty dal ve svých strohých větách. Lidé v nich však *nehledali* poctivě. Chtěli se jako vždy z nich jen povzneseně naučit, pohlížet na druhé shovívavě. To lichotilo jejich odpornejší pýše. Celá ubohost jejich falešného myšlení v dosavadních výkladech proniká všude; nezahalené pokrytecké farizejství. Nezměněně se přeneslo do křesťanství. Neboť i ti, kteří se nazývají hledající, brali a berou všechno příliš povrchně ve svém obvyklém bludu, že čtením také museli skutečně pochopit i smysl, protože tomu tak uvěřili, zcela podle *svého* momentálního mínění. To není žádné poctivé hledání. Proto nemohou najít samotný poklad. Proto také

nemohl nastat žádný pokrok. Slovo zůstalo mrtvé pro ty, kteří je měli v sobě učinit *živoucím*, aby z něj pro sebe získaly hodnoty, které nesou k výšinám.

A každá věta, kterou Syn Boží dal lidstvu skrývá takovéto hodnoty, které nebyly doposud nalezeny, protože v nich lidstvo nikdy správně nehledalo!

76. Boj v přírodě

Vy poštilci, kteří se vždy znovu ptáte, je-li správným boj ve stvoření a kteří jej pocítujete jen jako krutost, což nevíte, že se tím označujete za slabochy, za škůdce každé *dnešní* možnosti vzestupu?

Probud'te se konečně již z této neslýchané změkčilosti, která nechává tělo i ducha jen zvolna *klesati*, nikdy však nedovolí je povznést!

Rozhlédněte se přece jako ti, kdo vidí a poznávají! A pak musíte žehnati té veliké hnací síle, která nutí k boji a tím i k obraně a k opatrnosti, *k bdělosti a životu!* Chrání tvory před sevřením smrtící lenosti!

Což může někdy umělec dosáhnouti vrcholného bodu a udržeti se na něm, když trvale necvičí a nebojuje o to? Je lhostejno, v čem je činným a jak silné jsou jeho schopnosti. Hlas zpěvákův by brzy zeslábl a pozbyl své jistoty, kdyby se nedovedl také přemoci a stále znovu necvičil a neučil se.

Paže může zesílit jen tehdy, když se trvale namáhá. Upustí-li se od toho, musí ochabnouti. A taktéž každé tělo a každý duch! Dobrovolně nelze k tomu však přivést žádného člověka. Musí tu býti vždy nějaký nátlak!

Chceš-li býti zdrav, pečuj o své tělo i o svého ducha. To jest, udržuj je v přísné činnosti!

Ale co člověk dnes a ode vždy považoval za „péči“, není to pravé. Buď míní „péči“ sladkou zahálku, v níž samotné již spočívá vše ochabující a ochromující, nebo provozuje „péči“ jako při každém sportu jen jednostranně. Péče stane se mu totiž „sportem“, *jednostranným přepínáním* a to vede pak k lehkovážným ctižádostivým výstřelkům, vůbec nehodným opravdového lidství. Skutečné lidství musí přece míti před očima *poslední cíl!* Toho však nelze dosáhnouti skokem do výše, plováním, během, jízdou na koni a nesmyslnými rekordy. Lidstvo a celé stvoření nemá žádného užitku z takových jednotlivých výkonů, na které tak mnohý člověk obětuje velmi často největší část svých myšlenek, svého času a svého pozemského života!

Že se mohly vytvořiti takové výstřelky, jest důkazem, jak nesprávnou jest cesta, po které lidstvo jde. A jak opět tuto velkou hnací sílu ve stvoření žene jen na falešnou dráhu a vyplývá ji v marném hračkářství, ne-li dokonce na škodu tím, že překáží zdravému pokroku, pro který jsou ve stvoření všechny prostředky.

Dráhy silných proudů ducha, které mají napomáhati k zvýšení pohybu, ohýbají ve své lidské domýšlivosti tak, že místo žádaného podporování nastává zahrazení těchto proudů, které se projevuje jako překážka. To pak ve zpětném účinku stupňuje bojovný pud a konečně propukajíc, strhuje s sebou všechno do hlubin.

To jest ta činnost, jakou se dnes člověk převážně zabývá ve svých bezobsažných hříčkách a ctižádostech, jež mají býti vědeckými. Stojí jako *rušitel* ve veškeré harmonii stvoření!

Dávno již upadl by do líného spánku zahálky, po kterém by nutně následovala hniloba, kdyby našťastí nebylo ve stvoření ještě bojovného pudu, který ho *nutí* aby se *přece* hnul! Jinak by byl již dávno došel k domýšlivosti, že Bůh prostřednictvím svého stvoření musí se o něho starat jako v pohádce o zemi blahobytu. A vyslovuje-li za to dík v bezduché modlitbě, má to jeho Bůh přece přebohatou odměnu vždyť je tolik lidí, kteří mu za to vůbec ani neděkují!

Takový je člověk a opravdu ne jiný!

Mluví se o ukrutnostech v přírodě! Přitom nepřicházejí lidé na myšlenku, aby především jednou zkoumali sebe. Chtějí stále jen kárati.

Také v boji mezi zvířaty jest jen požehnutí a žádná krutost.

Jest jen třeba dobře pozorovati některé zvíře. Vezměme například psa. Čím ohleduplněji se jedná se psem, tím se stává pohodlnějším a línějším. Je-li pes v pánově pracovně a tento pečlivě dbá, aby na zvíře nikdo nešlápl nebo do něj nevrátil, i když si lehl na taková místa, kde jest v trvalém nebezpečí, že i bez úmyslu může se mu ublížit, jako u dveří a jinde, tedy jest to jen *k nevýhodě* zvířete.

Pes pobude v krátké době své vlastní bdělosti. „Dobráctí“ lidé říkají „s láskyplnou“ omluvou, snad i dojatí, že tím pes projevuje nevýslovnou „důvěru“! On prý ví, že mu nikdo neublíží! Ve skutečnosti není to však nic jiného, než hrubé zeslabení schopnosti „*býti bdělým*“, což znamená silné couvnutí duševní činnosti.

Musí-li však zvíře *býti* trvale na stráž a pohotově k obraně, pak jest a zůstává nejen duševně bdělým, nýbrž přibývá mu stále inteligence a ono *získává* v každém směru. Zůstává čilým ve všech ohledech. A to jest *pokrok*. Tak jest tomu *s každým* tvorem! Jinak hyne, protože při tom znenáhla ochabuje i tělo, podléhá snáze nemoci a nemá již žádné odolnosti.

Že člověk zaujímá při tom úplně falešné stanovisko ve všech směrech i vůči zvířatům, neuvede bystrého pozorovatele v úžas. Vždyť člověk se úplně nesprávně postavil i vůči sobě a vůči celému stvoření. Působí všude duchovně jen škodu, místo aby přinášel užitek.

Kdyby dnes nebylo již ve stvoření bojovného pudu, který tak mnozí lenoši nazývají krutým, nacházela by se hmotnost již dávno v hnilobě a rozkladu. Právě tento bojovný pud účinkuje ještě jako to, co duševně a tělesně *udržuje*. Neúčinkuje jako cosi ničivého, jak se to povrchně zdá. Jinak by nic jiného neudrželo línou hrubohmotnost v pohybu a tím ve zdraví a svěžesti, když člověk tak bídne odvrátil vše pronikající a osvěžující působení *duchovní síly*, která k tomu byla ve skutečnosti určena. Následkem toho nemůže tato síla působiti *tak*, jak by skutečně měla! (Viz předešlé přednášky.)

Kdyby člověk nebyl tak zle selhal ve svém určení, vypadalo by mnohé, ba *všechno* dnes jinak! I tak zvaný „boj“ nenacházel by se *v té* formě, v jaké se projevuje *nyní*.

Bojovný pud by byl zušlechtěn a zduchovněn usilovnou vůlí lidí vzhůru. Původní hrubé působení místo aby se stále zesilovalo jako dnes, bylo by se časem *správným* duchovním vlivem proměnilo ve společný radostný popud k vzájemné pomoci, k níž jest třeba téhož vynaložení síly, jako k nejprudšímu boji. Jen s tím rozdílem, že po boji následuje únava, kdežto při pomoci ve zpětném účinku následuje ještě další zvýšení činnosti. Na konec byl by nastal i v tomto pozdějším stvoření, ve kterém má nejsilnější vliv *duchovní vůle* člověka, také pro *všechny* tvory rajský stav jako ve skutečném stvoření. Tam není již třeba boje a není také žádné zdánlivé krutosti! Rajský stav není však zahálka, nýbrž rovná se nejsilnějšímu *pohybu*, skutečnému, osobně plně vědomému životu!

Že to nemohlo nastati, jest vinou lidského ducha. Vracím se při tom vždy znovu k rozhodujícímu pádu do hříchu, jak ho dopodrobna líčím v přednášce „Bylo jednou ...“
*(Přednáška č. 80: „Bylo jednou ...!“).

K dnešním chybným výstřelkům přivedlo to jen naprosté selhání lidského ducha ve stvoření spolu se *zneužitím* dané mu duchovní síly tím, že odklonil její působení *směrem dolů*, místo k světlé výši!

Člověk promrhal a prohrál již i schopnost nahlédnouti chybu. Kázal bych proto jen *hluchým uším*, kdybych o tom chtěl říci více. Kdo opravdu *chce* „slyšet“ a vážně hledá, najde v mém poselství *vše*, čeho jest mu třeba! Všude jest také vyznačeno vysvětlení onoho velkého selhání, které přivedilo tak nevýslovné těžkosti v tolikerých podobách. Kdo však jest *duchovně hluchý* jako tak mnozí, má na vše jen bezvýrazný smích neporozumění, který se má zdáti vědoucím. Ve skutečnosti hlásá jen lehkomyšlnou povrchnost, která jest totéž, jako největší omezenost. Na koho ještě dnes působí nějakým dojmem blbý smích duchovních

zaostalců, ten sám nemá cenu. *Sem* patří slovo Kristovo: „Nechť mrtví pochovávají své mrtvé!“ Neboť kdo jest *duchovně* hluchý a slepý, jest jako duchovně mrtvý!

Lidský duch mohl svými schopnostmi učiniti z pozemského světa ráj, jako napodobení prvotního stvoření! Neučinil tak a proto vidí svět před sebou tak, jak ho svým falešným působením zkroutil. *V tom spočívá vše!* Nehaňte proto v nesprávné změkčilosti tak významné dění, jako jest boj v přírodě, který ještě nutně vyrovnává něco, co člověk opomenul! Neopovažujte se svou sladce mdlou změkčilost ještě označovati výrazem „láska“, do které člověk snaží se tak rád zařadit své slabosti! Faleš a pokrytectví musí se trpce vymstít!

Proto běda ti, človče, ty zpuchřelá slátanino své domýšlivosti! Ty pitvoro toho, čím bys býti *měl!*

Pohleďte jednou v klidu na to, co jmenujete přírodou: Hory, jezera, lesy, nivy! Za všech ročních dob může se oko opíjeti krásou všeho, co vidí. A teď uvažte: Co vás tak dovede potěšiti a skýtá vám zotavení, to jsou plody působení všeho *bytostného*, které ve stvoření stojí *pod* duchovním, jehož síla vám byla dána!

Pak vy, kteří jste duchovní a máte proto mnohem více schopností, hledejte ovoce *svého* tvoření! Měli byste tvořiti něco vyššího než to, co je rozprostřeno před vámi a bylo vytvořeno *bytostným*.

Co tu vidíte? Jen studený, slabý odlesk všeho toho, co *bytostné* již zhotovilo, ale žádný další vývoj k ideální výši v živoucím a tím ve stvoření! Lidstvo hledí jen zakrnělými tvůrčími instinkty napodobiti bezživotně tvary nejnižších druhů, ačkoliv by volným a vědomým duchem s pohledem vzhůru k Božskému bylo schopno vytvořiti něco zcela jiného, mnohem většího!

Lidé rouhavě si podvázali velikost, která přichází jen *ze svobodného ducha* a dovedou proto kromě dětinských napodobenin ještě jen ... stroje, konstrukce, techniku ... Vše takové, jak jsou oni sami: K zemi připoutané, nízko stojící, duté a mrtvé!

To jest ovoce, které lidé, ačkoliv jsou duchovní, dovedou postaviti proti činnosti *bytostného*. *Tak* splnili duchovní úkol v pozdějším stvoření, které jim bylo darováno! Jak chtějí pak obstáti při zúčtování? Možno se při tom divit, že lidem se sklonem k nízkému *musí* zůstatí uzavřen vznešený ráj? Možno žasnouti, když *bytostné* na konec ve zpětném účinku úplně zničí dílo, lidským duchem tak nesprávně vedené? –

Když se to nad vámi zhroutlé následkem vaší osvědčené neschopnosti, zastřete svou tvář a uznejte plni studu nesmírnou vinu, kterou jste sami na sebe uvalili. Nehleďte za to zas žalovati na svého Stvořitele, nebo ho nespravedlivě označovati za krutého!

Ale ty, hledající, zkoumej se vážně a nelítostně a snaž se pak celé své myšlení a cítění, ba celé své bytí postaviti *nově na duchovní základ*, který nebude již kolísati jako dosavadní rozumový a tím zle omezený. Kdo toho nedovede, bude zavržen na všechny věky!

77. Vylití Ducha Svatého

V bibli vylíčený děj vylití Ducha Svatého na učedníky Syna Božího jest mnohým lidem dosud nevysvětlitelnou událostí. Hledí se na ni namnoze jako na něco neobyčejného, co se stalo jen tehdy jednou a přihodilo se tedy libovolně.

V tomto mylném náhledu jest však právě také příčina zdánlivě „nevysvětlitelného“.

Děj nestál tu ojedinele. Nebyl také zvlášť přivozen pro učedníky, nýbrž byla to událost *opakující se pravidelně* od počátku stvoření. S tímto poznáním přestává tento děj ihned býti nevysvětlitelným a stane se tak srozumitelným pro vážně hledající čtenáře poselství Grálu. Při tom neztratí však na velikosti, naopak, bude spíše ještě velkolepější.

Kdo studoval pozorně mé poselství Grálu, našel proto již i rozřešení, neboť četl vysvětlení nadepsané „Svatý Grál“. Tam jsem se zmiňoval o každoročně *pravidelně se opakujícím* obnovení síly pro veškeré stvoření. Jest to chvíle, ve které do svatého Grálu proudí nová Božská síla k udržení stvoření!

Tu objeví se na několik okamžiků nad Grálem „Svatá holubice“, která jest duchovně viditelnou formou přítomnosti Ducha Svatého. Patří přímo k „formě“ Svatého Ducha a tvoří tedy část jeho „formy“.

Jako jest kříž duchovně viditelnou formou Boží Pravdy, tak je holubice viditelnou formou Ducha Svatého. Ona *jest* skutečně tou formou, není jen jako forma myšlena! Protože jsem o tom již podrobně mluvil, odkazuji na přednášku *(Přednáška č. 44: „Svatý Grál.“).

Tato obnova síly Duchem Svatým, tedy živou Boží vůlí, která jest silou, děje se každého roku ve zcela určitou dobu v nejsvětější svatyni nejvyššího hradu nebo chrámu, který chová Svátý Grál. Jest to jediný spojovací bod stvoření se Stvořitelem a nazývá se proto také „*hrad Grálu*“.

Obnova může býti také označena jako vylití síly, tedy vylití Ducha Svatého. Ještě zřetelněji možno to označiti jako vylití síly *skrze* Ducha Svatého, neboť Duch Svatý není snad vylit, nýbrž on vylévá sílu!

Poněvadž v ten den byli učedníci shromážděni na památku svého Pána, který vstoupil na nebesa a slíbil jim, že pošle Ducha, tedy živou sílu, bylo tak dáno v této památce kotviště k tomu, aby nastalý v té době děj v čistém duchovnu působil dolů v určitém a tomuto ději odpovídajícím stupni bezprostředně a přímo až na učedníky, shromážděné na zemi a trvajících v pobožnosti! Zvláště proto, že cesta k těmto učedníkům byla snáze umožněna a urovnána pozemským životem Syna Božího.

A z *tohoto* důvodu stalo se toto zázračné, jinak na zemi dříve nemožné, jehož prožití jest podáno v bibli. Evangelisté mohli líčiti *prožití*, ale ne vlastní děj, jehož sami neznali.

Svatodušní svátky nebo letnice platí u křesťanů, jako vzpomínka na tento děj. Tito však netuší, že asi v této době jest ve hradu Grálu po každé den Svaté holubice, to jest den obnovení síly pro stvoření *skrze* Ducha Svatého. Ovšem není to vždy přesně v den svátku letnic, jak jest na zemi vypočítáván, nýbrž děje se tak asi kolem této doby.

Tehdy shodovalo se shromáždění učedníků *presně* se skutečným dějem! Zde na zemi bude se slaviti později pravidelně a také v *pravý* čas tento den jako nejvyšší a nejsvětější svátek lidstva, v němž Stvořitel vždy znovu dává stvoření svou udržující sílu. Bude to „Den Svaté holubice“, tedy den Ducha Svatého, jako veliká modlitba díky k Bohu Otcí!

Budou ho slaviti lidé, kteří konečně stojí *vědomě* ve stvoření, které se nyní naučili správně znáti v celém jeho působení. Jejich zbožným zaujetím stanoviska v této přesné době

bude také možno, že v otevření se bude se zvratně působivě živé požehnání znovu snášeti až dolů na zem a rozlévati se do žíznivých duší, jako kdysi u učedníků.

Tato doba přinese pak mír a radost. Není již tak příliš vzdálena, pokud ovšem lidé neseždou a nechtějí býti ztraceni pro celou věčnost.

78. Pohlaví

Velikou část lidí na zemi tíží myšlenky na styk mezi oběma pohlavími, mužským a ženským. Výjimku tvoří snad jen lehkomyšní, kteří se vůbec nenechají ničím zatěžovati. Všichni ostatní, necht' se jakkoliv různí, hledají veřejně nebo tiše v ústraní nějaké rozřešení. Je na štěstí mnoho lidí, kteří právě v tomto směru touží po správném ukazovateli cesty. Je ovšem otázkou, jestli by se pak podle něho řídili. Je však skutečností, že se tím velmi zabývají a že je z větší části také tíží vědomí, že vůči této otázce stojí nevědomí.

Lidé snažili se to řešiti nebo zakotviti v otázkách manželství, ale tím se nepřiblížili uspokojivé základní myšlence. Neboť zde jako ve všem jest hlavní věcí to, že člověk ví, s čím jest mu jednati! Jinak nemůže s tím býti nikdy hotov. Zůstává mu neklid.

Při tom mnozí zaměňují již předem velmi často správný pojem pro slovo „pohlaví“. Bere se všeobecně, ačkoliv vlastní smysl jest mnohem hlubší.

Chceme-li o tom míti správný obraz, nesmíme býti tak jednostranní, abychom se nutili k určování, která mohou sloužiti jen čistě pozemskému společenskému řádu a zákonům ve stvoření se namnoze úplně protiví. U tak závažných věcí jest nutno pohřžiti se hluboko do stvoření a uchopiti *základní myšlenky*.

Jmenujeme pojem ženského a mužského nesprávně dvojím pohlavím. Slovo pohlaví uvádí od počátku většinu lidí do pronikavého omylu, protože v mnohých myslích jest to uváděno ve spojení s rozplozováním. A to jest nesprávné. Rozdělení ženského a mužského v *tomto smyslu* projevuje se ve velké myšlence stvoření pouze až v nejkrajnější a nejhutnější hrubohmotnosti. V *hlavním* dění nikoli.

Co je to pohlaví? Zárodek ducha jest při svém výstupu z duchovní říše bez pohlaví. Nenastává také žádné rozpoltění, jak se namnoze za to má. Rozpoltění jsou zvláštní výjimky, o kterých promluvíme na konci této úvahy. V základě zůstává zárodek ducha vždy pro sebe, uzavřen a ucelen. S uvědoměním zárodku ducha na jeho pouti pozdějším stvořením, tedy v samočinném napodobení vlastního stvoření, bere tento zárodek na sebe, jak jsem již mnohokrát řekl, podle stupně svého uvědomění nám známé lidské formy, které jsou napodobením Prastvořených, kteří byli stvořeni podle obrazu Božího.

Při tom rozhoduje *způsob* zárodku ducha. To jest směr, kterým se snaží takový zárodek ducha během svého uvědomování převážně vyvíjeti v něm spočívající schopnosti. Zda činí tak ve způsobu pozitivním, s plnou silou ženoucím, nebo negativním, tiše udržujícím. Podle toho, kam ho pudí hlavní jeho touha.

Podle svého původu může činiti *obojí*, poněvadž zárodek ducha má v sobě *všechny* schopnosti. A to všechny zárodky stejně a nezkráceně. Každý zárodek jest pro sebe dokonale zaokrouhlený a ucelený. Záleží pouze na tom, *co* z toho vyvíjí. A v této činnosti, která zpočátku záleží jen v silných přáních, která se stupňují až k touze, *tvoří se forma*. Positivní činnost vytvoří formu mužskou, negativní formu ženskou. Zde jeví se již mužství a ženství ve své formě navenek znatelné. Obojí jest ve své formě určitým projevem toho způsobu činnosti, jaký si kdo vyvolil nebo přál.

Ženské a mužské nemá tedy co činiti s obvyklým pojmem pohlaví, nýbrž ukazuje jen *způsob činnosti ve stvoření*. Teprve v tak zvané hrubohmotnosti tvoří se z formy rozplozovací orgány, jimiž rozumíme mužské a ženské. Jenom hrubohmotné tělo, tedy tělo pozemské, potřebuje k svému rozmnožování těchto orgánů.

Formu vlastního těla, mužskou nebo ženskou, tvoří tedy *způsob činnosti ve stvoření*. Hrubohmotné pozemské tělo jest jen hrubě sestavený odlitek této formy.

Tím staví se také pohlavní výkon na ten stupeň, na který patří. Jest to nejnižší stupeň, který vůbec ve stvoření jest, stupeň čistě hrubohmotný, který jest daleko vzdálen od duchovna.

Jest pak tím smutnější, když se lidský duch skloní pod jho této činnosti, která patří jen k nejzevnějšímu obalu tak, že se stane jejím otrokem! A to dnes žel tak zevšeobecnělo, že to poskytuje smutný obraz, jak neocenitelně vysoko stojící duchovno nechává se pod pláštíkem nejhrubší hmotnosti dobrovolně šlapati a zdržovati.

Jest samozřejmé, že takové protipřírodní dění musí dojít ke zlému konci. Jest to proti přírodě, protože od přírody jest duchovno to nejvyšší v celém stvoření a proto soulad může býti jen tehdy, dokud duchovno jako nejvyšší panuje a všechno ostatní zůstává *pod* ním. A to i při spojení s hrubohmotně pozemským.

Nepotřebuji při tom snad ani zvlášť poukazovat, jakou smutnou úlohu hraje pak člověk, který sklání svého ducha pod panství nejhrubšího hrubohmotného pláště. Toho pláště, který nabývá své citlivosti teprve skrze ducha a opět ji pozbude, jakmile je odložen. Tento plášť jest nástroj v ruce ducha, který sice má zapotřebí péče, aby byl k užitku, ale může přece vždy zůstat jen ovládaným nástrojem. Neboť v řádu stvoření není žádného komunismu! *Kde tento* hrozí se vplížiti, tam následuje nezbytně zhroucení, protože taková část musí býti vypuzena, aby nesoulad neměl přístupu dále. Takovým zhroucením napravuje zvrtné působení ve stvoření ona místa, jež se stala škodlivými.

Duchovní, bytostná a jemnohmotná forma se mění, jakmile zárodek ducha mění svou činnost. Přechází-li z převážně negativního k pozitivnímu, musí se ženská forma přeměnit v mužskou a naopak. Neboť způsob, který v činnosti *převládá*, tvoří formu. Schránka pozemské hrubohmotnosti nemůže však tak rychle následovati tyto změny. Není tak snadno schopna proměn a jest proto také určena jen pro zcela krátkou dobu. V tomto případě objeví se pak obrat při *znovuvtěleních*, jichž bývá ve většině případů mnoho.

Tak se stává, že lidský duch velmi často proputuje svůj pozemský život *střídavě* v mužských a ženských tělech, vždy podle svého vnitřního zaujetí stanoviska, které se mění. A to jest *nutné* k tomu, aby *všechny* schopnosti duchovního zárodku dospěly po řadě k vývoji.

Řekl jsem již, že pro vznik formy jest směrodatné to, co *převládá* ve chtění činnosti. Zárodek ducha neprojevuje se totiž vždy zcela pozitivně a také ne úplně negativně.

Schopnosti, které při tom v činnosti nejsou, pouze dřímají a mohou býti kdykoliv probuzeny.

Stane-li se však někdy přece, že duchovní zárodek vyvine *všechny pozitivní* vlastnosti, tedy působí to na negativní, dosud nevyvinuté schopnosti tak silně, že může následovati jejich vypuzení a tím i vymrštění. Tím dokoná se *roztržka*, nebo rozpoltění. Takto vymrštěné jinorodé části jsou pak nuceny probuditi se pro sebe a přijmou pak samozřejmě ve své uzavřenosti formu opačnou, tedy ženskou. *To* jsou pak rozpoltěné zárodky, které se musí opět najíti, aby vytvořily celek. Takový postup není však všeobecný a jest výjimkou.

Názor lidí, že ke každému člověku patří doplňující duše, jest sám o sobě správný, avšak ne ve smyslu předchozího rozpoltění. Dvojná duše jest něco zcela jiného. Zdůraznil jsem to již ve své přednášce „Manželství“ *(Přednáška č. 25: „Manželství.“). Dvojná duše jest jen ta, která se ke druhé duši *hodí*. Jest to duše, která vyvinula právě *ty* schopnosti, které druhá duše nechala v sobě dřímati. Tím nastává pak dokonalé doplnění a výsledkem jest společná práce veškerých schopností ducha, všech pozitivních a všech negativních. Takové doplnění není však jen jedno, nýbrž lidí, kteří je mohou dáti, jest mnoho. Přeje-li si člověk doplnění, není přitom odkázán na zcela určitého druhého člověka. Ve svém pozemském životě může se setkat s mnohými, jakmile jen svou schopnost cítění udržuje čistou a bdělou.

Životní podmínky ke štěstí nejsou tedy nijak tak těžko splnitelné, jak se zdá v prvním okamžiku jen napolo vědoucím. Štěstí jest mnohem snáze dosažitelné, než mnozí myslí. Lidstvo musí však dříve znáti zákony, spočívající ve stvoření. Žije-li podle nich, *musí* býti šťastno! Ale dnes jest toho dosud velmi vzdáleno. Proto všichni ti, kdo se blíží velké Pravdě ve stvoření, budou se ještě nutně cítiti osamělými. To však nečiní nijak nešťastným, nýbrž chová v sobě veliký pokoj a mír.

79. Může být stáří překážkou k duchovnímu vzestupu?

Jest často veliký rozdíl v tom, chtějí správné podle lidských pojmů nebo chtějí dobré. Pozemské právo není vždy také *dobro!*

Dnes již člověku *nestačí*, aby chtěl prostě pouze právo! Něco takového mohlo mu stačit při jeho *prvním* vtělení. Dnes žádá se od něho *více!* Nevzchopí-li se mocně, aby se konečně vědomě dostal duchovně výše, jest nezbytně ztracen. Stáří netvoří tu žádnou překážku, nýbrž naopak jest *vzpruhou*, poněvadž ve stáří se znatelně přibližuje hodina přechodu! Jest to pouze lenost a pohodlnost, mnou tak často jmenovaná jako nejhorší nepřítel lidstva, kterou se takoví váhavci zatěžují a tím i hynou.

Přestala již doba duchovního tuláctví. Stejně tak jako doba pohodlnosti a příjemného očekávání. S příšernou hrůzou a tvrdostí udeří to v krátkém čase do spáčů a lenochů tak, že i nejvíce hluchý se pak probudí.

Studium mých přednášek vyžaduje však předem přičinění se, násilné vzchopení všech smyslů a tím duchovní živost a *plnou* bdělost! Teprve *pak* zdaří se pohřížení v má slova a jejich skutečné pochopení.

A tak jest tomu chtěno! Odmítám každého líného duchem!

Ale *nezahrabali-li lidé v sobě* jen zrníčko Pravdy z domova duchovní říše, *musí* je zasáhnouti slovo jako zvolání. Ovšem za předpokladu, že si dají také práci, aby je přečetli bez ovlivnění a s plnou vážností. Nepocítí-li ani *potom* nic, co v nich probudí ozvěnu, bude také v záhrobí sotva ještě možno je probuditi, protože ani tam nemůže se jim dostat *nic jiného*. Zůstanou státi tam, kam se sami svou vlastní vůlí postaví. Nikdo jich nebude nutit, aby toho zanechali. Nevyjdou však také včas ven z této hmotnosti, aby se uchránili před rozkladem, tedy před věčným zahynutím.

To, že „nechtěli slyšeti“, vezmou ovšem s sebou z této země do jemnohmotnosti a nebudou si tam počínati jinak, než se dělo zde. Jak může stáří tvořiti překážku! Vždyť je to volání věčnosti, které je zasáhne ze slova. Nechtějí ho však slyšeti, protože jest jim to takto pohodlnější. Avšak pohodlnost je na konec zničí, nechtějí-li býti v pravý čas živí. Tato otázka ukazuje však tuto pohodlnost velmi zřetelně. Jest to způsob tak mnohých lidí, kteří chtějí trvale sebe klamati za nějakou jen trochu přijatelnou záminkou. Patří k plevám, které příští očištnou bouří nebudou upevněny, nýbrž budou odváty, protože jsou nepotřebné pro vážnost skutečného bytí.

Žádali by vždy od Stvořitele novou lhůtu k rozmyšlení, aniž by kdy došli ke vzestupu, k němuž jest nutno duchovně se vzchopit. Z toho důvodu jest bezúčelné dlouho se tím zabývati. Jsou to ti, kdož věčně chtějí a nikdy ničeho na sobě neprovedou. A tím jsou i ztracenými.

80. Bylo jednou..!

Jsou to jen dvě slova, avšak jsou jako kouzelná formule; neboť nesou v sobě zvláštnost, vyvolávající u každého člověka okamžitě jakýsi zvláštní cit. Zřídka je tento cit stejného druhu. Podobně jako účinek hudby. Právě jako hudba, nacházejí také tyto dvě slova cestu přímo k duchu člověka, k jeho vlastnímu „já“. Ovšem jen u těch, kteří ducha v sobě nedrží zcela uzavřeného, čímž by již ztratili vlastní lidství zde na zemi.

Avšak každý *člověk* bude při těchto slovech bezděčně vzpomínat na nějaký dřívější prožitek. Vyvstane to před ním živě a s tímto obrazem také odpovídající cit.

U jednoho touhyplná měkkost, tklivé štěstí, také tichá nespílitelná touha. U druhého však hrdost, zlost, hrůza nebo nenávisť. Člověk vždy myslí na něco, co kdysi prožil, co na něho učinilo mimořádný dojem, avšak co on také považuje za v sobě již dávno vyhaslé.

Avšak nevyhaslo v něm nic a neztratil nic z toho, co skutečně kdysi v sobě *prožil*. Všechno z toho může ještě nazývat svým, jakožto skutečně získané a tím nepomíjející. Avšak také jen to prožité! Něco jiného nebude moci vyvstat při těchto slovech.

Nechť si člověk toho jednou pozorně povšimne s bdělými smysly, a pak brzy pozná to, co je v něm skutečně živé a to by se mohlo označit za mrtvé, jakožto bezduchá slupka bezúčelných vzpomínek.

Účel a užitek pro člověka, pod nímž nesmíme mínit jen tělo, má pouze to, co během jeho pozemského života zapůsobí dostatečně hluboko, aby do *duše* vtisklo pečeť, která nezmizí a nedá se opět setřít. Jen takováto pečeť má vliv na utváření lidské duše a tím dále také na pokrok ducha k jeho dalšímu vývoji.

Ve skutečnosti je tedy prožito a tím přivlastněno *to*, co zanechalo takovýto hluboký dojem. Všechno ostatní odezní bez účinku nebo poslouží nanejvýš jako pomocné prostředky k tomu, aby se daly vytvořit události, které jsou schopné vyvolat tak veliké dojmy.

Blaze tomu, kdo může svými nazvat mnoho tak silných zážitků, lhostejno, zda to byla radost nebo zármutek, které je vyvolaly; neboť jejich otisky budou jednou to nejcennější, co si lidská duše vezme s sebou na svou cestu do onoho světa.

Čistě pozemské rozumové tvoření, jak je dnes obvyklé, prospívá jen *při dobrém použití* k usnadnění *tělesného* pozemského bytí. To jest, přísně uváženo, samotný konečný cíl *každého* působení rozumu! Nepřináší nakonec jiný výsledek. Je tomu tak při *veškeré* školské moudrosti, lhostejno, který obor to je, a také při *veškeré* činnosti, nechť je to státní zřízení nebo rodina, u každého jednotlivce nebo národů, tak i konečně u celého lidstva. Avšak *všechno* se žel podrobilo bezvýhradně pouze jen rozumu a spočívá tím v těžkých poutech pozemské omezenosti chápání, což samozřejmě muselo mít neblahé následky ve všem dění a působení a ještě mít bude.

Na celé této zemi je v tomto *jediná* výjimka. Avšak touto výjimkou není snad církev, jak se bude tak mnohý domnívat, a jak by tomu také mělo i být, nýbrž *umění!* V něm hraje rozum nevyhnutelně až *druhou* roli. Avšak tam, kde v něm rozum získává převahu, snižuje se umění okamžitě na *řemeslo*; klesá bezprostředně a také zcela nesporně hluboko dolů. To je důsledek, který ve své jednoduché přirozenosti není vůbec jinak možný. Nelze v tom dokázat ani jediné výjimky.

Tentýž důsledek lze však samozřejmě vypěstovat také při všem ostatním! Což se lidé nad tím nezamyslí? Musí jim to přece spadnout jako šupiny z očí. Tomu kdo přemýšlí a kdo srovnává, to říká zcela jasně, že ve všem ostatním, co rozum ovládá, může také obdržet jen náhražku, tedy méněcenné! Na této skutečnosti by měl člověk poznat, jaké místo z přirozenosti patří rozumu, jestliže má vzniknout něco správného a cenného!

Jedině umění rodilo se až doposud ještě z působení živého ducha, z citu. Ono jediné mělo přirozený, tedy normální a zdravý původ a vznik. Duch se však *neprojevuje* v rozumu, nýbrž v *cítění* a ukazuje se pouze v tom, co se obecně nazývá „*od srdce*“. Právě v tom, čemu se na sebe tak nesmírně pyšný člověk rozumu rád vysmívá a posmívá. Tupí tím na člověku to nejceněnější, ba právě to, co vůbec dělá člověka člověkem!

S rozumem nemá duch co dělat. Chce-li člověk ve všem konečně zlepšení, musí dbát Kristových slov: *Na jejich dílech máte je poznat!* Doba, kdy se tak stane je zde.

Jen díla *ducha* v sobě nesou od svého počátku *život*, a tím i trvání a stálost. A všechno ostatní se musí v sobě zhroutit, když mine doba jeho odkvětu. Jakmile má z toho vzejít ovoce, objeví se prázdnota!

Pohlédněte přece jen na dějiny! Jedině dílo ducha, tedy umění, přežívá národy, které se již zhroutily v působení svého v sobě neživého chladného rozumu. Jejich vysoké, proslulé vědomosti nemohly jim před tím poskytnout žádnou ochranu. Egypťané, Židé, Řekové, Římané šli touto cestou, později také Španělé a Francouzi, nyní Němci, *a přece díla opravdového umění je přetrvala všechny!* Nebudou také moci nikdy zaniknout. Nikdo však neviděl striktní pravidelnost v těchto opakujících se událostech. Žádný člověk nepomyslel na to, aby vypátral skutečný kořen tohoto těžkého zla.

Místo toho ho, aby hledali a učinili přítrž vždy se opakujícímu úpadku, tak se tomu slepě podřídili a přizpůsobili se s žalobami a hněvem tomu velkému, „*nezměnitelnému dění*“.

Nyní to nakonec postihne celé lidstvo! Mnoho běd leží již za námi, avšak ještě větší jsou před námi. A hluboký žal jde skrze husté řady těch, kteří jsou tím zčásti již nyní postiženi.

Přemýšlejte o všech národech, které se již musely zhroutit, jakmile došli do doby rozkvětu, na vrcholu rozumu. Z rozkvětu dozrávající plody byly *všude stejné!* Nemravnost, nestydatost a obžerství v rozličných podobách, nevyhnutelný úpadek a následné zhroucení.

Bezvýhradně stejný způsob je pro každého velmi nápadný! A také každý myslící musí najít v těchto událostech zcela určitý druh a důslednost přísných zákonů.

Jeden tento národ po druhém musel nakonec uznat, že jeho velikost, jeho moc a velkolepost byly udržovány jen násilím a nátlakem, a nebyly v sobě posilovány zdravím.

Otevřete přece svůj zrak, místo klesání na mysl! Rozhlédněte se kolem sebe, učte se z minulosti, srovnajte to s poselstvími, která k vám dorazila již před tisíciletími z Božského, a *musíte* najít kořen šíravého zla, které jediné tvoří překážku pro vzestup celého lidstva.

Teprve až když bude zlo důkladně vymýceno, bude otevřena cesta ke všeobecnému vzestupu, ne dříve. A ten bude pak trvalý, protože v sobě může nést živoucího ducha, což bylo doposud vyloučeno.

Předtím, než k tomu přistoupíme blíže, chci vysvětlit, co je duch, jakožto to jediné skutečně živoucí v člověku. Duch není vtíp, ani rozum! Duch také není naučené vědění. Omylem se člověk nazývá duchaplný, když mnoho studoval, četl, pozoroval a umí se o tom dobře bavit. Nebo když se blýská dobrými nápady a rozumovým vtípem.

Duch je něco zcela jiného. On je samostatná *podstata*, přicházející ze světa své stejnorodosti, která je jiná, než ta část, ke které patří země a tím i tělo. Duchovní svět leží výše, tvoří vrchní a nejlehčí část stvoření. Tato duchovní část v člověku, nese skrze svou podstatu v sobě úkol, vrátit se do čistě duchovního, jakmile se od ní uvolní všechny hmotné obaly. Nutkání k tomu nastává při zcela určitém stupni zralosti a vede ji pak vzhůru, k jejímu stejnému druhu *(Přednáška č. 63: „Já jsem vzkříšení a život ... !).

Duch nemá co dělat s rozumem, pouze jen s vlastností, která se nazývá jako „*od srdce*“. Duchaplný je tedy souznačný s „*dobrosrdečným*“, avšak ne s rozumovým.

Aby se v tom jednou snáze našel rozdíl, necht' člověk použije větu: „Bylo jednou!“ Velmi mnoho hledajících již tím najde vysvětlení. Pozorují-li sami sebe pozorně, tak mohou poznat, co všechno v dosavadním životě jejich *duši* prospívá nebo, co slouží jen k tomu, aby jim pouze ulehčilo pozemskou práci a to, čím v pozemském okolí museli procházet. Co tedy má nejen pozemské, nýbrž i hodnoty pro onen svět, a co slouží jedině pozemským účelům, avšak pro onen svět zůstává bezcenné. To první si může vzít s sebou, avšak to druhé odloží při svém odloučení jakožto patřící jen sem, protože mu to nemůže dále být užitečné. Co však zde zanechává, je pouze nástroj pro pozemské dění, pomocný prostředek pro *pozemský čas*, nic jiného.

Nepoužívá-li se nástroj jen jako takový, nýbrž staví-li se mnohem výše, tak samozřejmě nemůže této výši stačit, je na falešném místě, a přináší přirozeně také nedostatky mnoha druhů, které časem mají zcela neblahé následky.

K těmto nástrojům patří jako nejvyšší *pozemský rozum*, který jakožto výtvar lidského mozku v sobě musí nést omezení, kterým všechno tělesně hrubohmotné, v důsledku vlastní podstaty, zůstává neustále podrobena. A jiný, než je původ nemůže být ani výtvar. Ten zůstává vázán vždy na druh původu. Stejně tak díla, která povstanou skrze tento výtvar.

To dává rozumu přirozeně tu nejužší pozemskou chápavost, těsně vázanou na prostor a čas. Protože pochází z hrubohmotnosti, která je sama o sobě mrtvá, a která v sobě nenese žádný *skutečný* život, je také on bez živoucí síly. Tato okolnost samozřejmě pokračuje také ve všem působení rozumu, jemuž tím zůstává nemožné, aby do svých děl vložil také něco živoucího.

V tomto neodchylném přirozeném dění spočívá klíč ke chmurným událostem během bytí člověka na této malé zemi.

Musíme se konečně naučit rozlišovat mezi duchem a rozumem, živým jádrem člověka a jeho nástrojem! Staví-li se tento nástroj *nad* živé jádro, jak se tak dělo doposud, poskytuje to něco nezdravého, což v sobě musí nést zárodek smrti již při svém vzniku, čímž se to živoucí, nejvyšší, a nejcennější svazuje, a je odříznuto od své nutné činnosti, dokud v nevyhnutném zřícení mrtvé stavby jako nehotové nevystoupí volně z trosek.

Položme si nyní místo „Bylo jednou“ otázku: „Jak tomu bylo v dřívější době?“ Jak jiný je účinek. Ihned lze postřehnout ten velký rozdíl. První otázka mluví k citu, který je s duchem ve spojení. Druhá otázka se však obrací k rozumu. Vynořují se při tom zcela jiné obrazy. Jsou předem omezené, chladné, bez tepla, protože rozum nemá co by jiného dal.

Největší vinou lidstva však bylo od počátku to, že postavilo tento rozum, který může přece tvořit jen něco neúplného bez života, na vysoký podstavec a doslova kolem něj zbožně tančilo. Dalo mu místo, které smělo být vyhrazeno *jen duchu*.

Toto počínání stojí ve všem proti určením Stvořitele a tím proti přírodě, protože ta přece spočívají zakotvena v dění přírody. Proto také nemůže nic vést k pravým cílům, nýbrž to všechno musí ztroskotat v bodě, kde má nastat žeň. Není to možné jinak, poněvadž je to nepřirozenější dění, které lze předvídat.

Jen v *čisté technice* je to jiné, v každém průmyslu. Ta dospěla skrze rozum do veliké výše a v budoucnu to půjde ještě mnohem dále! Tato skutečnost však slouží jako důkaz pravdy mých vývodů. Technika je a zůstane ve *všech* věcech vždy jen čistě pozemská, mrtvá. Protože rozum rovněž patří je všemu pozemskému, je schopen se v technice skvěle rozvinout, vykonat něco skutečně velkého. Tím stojí na pravém místě, ve svém skutečném úkolu! Avšak tam, kde je nutné brát v úvahu také „živoucí“, tedy čistě *lidské*, nestačí již rozum ve svém druhu a *musí* proto selhat, jakmile při tom není veden skrze ducha! Neboť jen duch je život. Úspěch ve zcela určitém druhu může přinést vždy jen činnost stejného druhu. Nikdy nebude moci proto

pozemský rozum působit v duchu! Z tohoto důvodu bylo těžkým proviněním tohoto lidstva, že rozum postavilo nad život.

Člověk tím *obrátil* svůj úkol proti určení Stvořitele, tedy určení zcela přirozenému, a postavil je takříkajíc na hlavu, zatímco rozum, patřící na druhé a jen pozemské místo, dosadil na místo nejvyšší, které patří živému duchu. Tím je opět zcela přirozené, že je nyní nucen namáhavě hledat směrem vzhůru, přičemž rozum položený nad něj brání svou omezenou chápavostí každému dalšímu výhledu, namísto toho, aby se člověk mohl skrze ducha dívat od shora dolů.

Chce-li se probudit, tak je nucen předtím nejdříve „přehodit světla“. Nejprve se musí rozum, který je nyní nahoře, postavit na místo, které je mu dané od přírody, a na nejvyšší místo opět přivést ducha. Tato nezbytná změna už není pro dnešní lidi tak snadná.

Někdejší přestavující čin lidí, kterým se tak pronikavě postavili proti vůli Stvořitele, tedy proti přírodním zákonům, byl vlastním „*pádem do hříchu*“, jehož následky ve strašlivosti nic nepředčí; neboť vzrostl později na „*dědičný hřích*“, protože povznesení rozumu na neomezeného vládce mělo opět také za následek to, že tato tak jednostranná péče a činnost postupně posílila i mozek jednostranně, takže rostla jen ta část, která má vykonávat práci rozumu a ta druhá musela zakrnět. Tím může se tato zanedbáním zakrnělá část dnes projevat již jen jako nespolehlivý mozek snů, který také při tom ještě stojí pod silným vlivem takzvaného denního mozku, kterým se projevuje rozum.

Ta část mozku, která má tvořit most k duchu nebo přesněji most od ducha ke všemu pozemskému, je tím tedy ochromena, spojení je přerušeno nebo velmi silně uvolněno, čímž člověk pro sebe podvázal jakýkoliv projev ducha a tím také možnost „*oduševnění*“ produhovnění a oživení svého rozumu. Obě části mozku by musely být vychovávány zcela *stejněměrně*, ke společné harmonické činnosti, jako všechno v těle. Duch je vůdčí, rozum zde na zemi vykonávající. Že tím také všechny funkce těla, a dokonce i toto samotné, nikdy nemůžou být takové jaké mají být, je samozřejmé.

Toto dění proniká pak přirozeně všim! Poněvadž tím schází všemu pozemskému hlavní věc!

Že s podvázáním bylo současně také spojeno vzdálení a odcizení se Božskému, je dění snadno srozumitelné. Nebylo přece k němu již více žádné cesty. To mělo posléze tu nevýhodu, že již po tisíciletí každé dětské tělo, které se narodí, přináší s sebou vlivem vždy dále zasahující dědičnosti, tak velký přední mozek rozumu, že je tím každé dítě již předem, vlivem této okolnosti, opět hravě rozumu podrobena, jakmile tento mozek rozvine plnou činnost. Propast mezi oběma částmi mozku stala se nyní tak velikou a poměr pracovních možností tak rozdílný, že se u většiny všech lidí již nedá dosáhnout nápravy bez katastrofy.

Dnešní rozumový člověk již více není člověkem *normálním*, nýbrž mu schází jakýkoliv vývoj hlavní části jeho mozku, která patří k úplnému člověku, čímž jí nechává zakrnět již po tisíciletí. Každý rozumový člověk má bez výjimky jen *zmrzačený* normální mozek! *Mozkoví mrzáci* proto již po tisíciletí ovládají zemi, považujíce normálního člověka za nepřítele a snažíce se ho potlačit. Ve svém zakrnění si představují, že konají velmi mnoho, a neví, že normální člověk je schopen vykonat *desateronásobek* toho a vytvoří díla, která mají *trvání* a jsou dokonalejší než dnešní snahy! Skutečně vážně hledajícímu je otevřena cesta, aby dospěl k těmto schopnostem!

Avšak rozumový člověk nemůže se již tak lehce stát schopným, pochopit něco z toho, co patří k této zakrnělé části jeho mozku! Prostě to *nedovede*, i kdyby chtěl a ze svého dobrovolného omezení posmívá se všemu tomu, co je pro něj nedosažitelné a co v důsledku svého, ve skutečnosti *zaostalého*, nenormálního mozku, nebude také již nikdy jím chápat. V tom spočívá právě ta nejstrašnější část kletby této nepřirozené odchylky. Harmonická

spolupráce obou částí lidského mozku, patřící bezvýhradně k normálnímu člověku, je pro dnešního člověka rozum, který se nazývá materialistou, definitivně vyloučena.

Být materialistou není chvályhodné, nýbrž důkazem o zakrnělém mozku.

Tak na této zemi doposud vládl *nepřirozený* mozek, jehož působení musí samosebou nakonec ve všem přinést nezadržitelný zánik, protože všechno to, co také chce přinést, skrývá přirozeně v sobě již od počátku, vlivem tohoto zakrnění, disharmonii a nezdravotu.

Na tom se nyní nedá nic změnit, nýbrž se musí klidně nechat přijít přirozeně se vyvíjející zánik. *Avšak pak nastane pro ducha den vzkříšení a nový život!* Otrok rozumu, který měl po tisíciletí hlavní slovo je tím navždy vyřízen! Nikdy více se nebude moci pozvednout, protože důkaz a vlastní prožití ho konečně přinutí, aby se jako nemocný a duchovně zubožený konečně dobrovolně sklonil před *tím*, čemu nemohl rozumět. Nebude mu již nikdy poskytnuta příležitost, aby s posměchem i se zdáním práva skrze násilí, vystoupil proti duchu, jak to přece také bylo použito vůči Synu Božím, který proti tomu musel bojovat. Tehdy by byl býval ještě čas odvrátit tak mnohé neštěstí. Nyní však již není; neboť se již více nedá překlenout uvolněné spojení mezi oběma částmi mozku.

Bude mnoho rozumových lidí, kteří se opět chtějí posmívat vývodům v této přednášce, aniž však při tom, jako ostatně vždy, mohou uvést ani *jediný skutečně věcný důkaz o opaku*, kromě prázdných hesel. Avšak každý vážně hledající a uvažující bude muset takového slepé horlení brát jen jako nový důkaz toho, co jsem zde vyložil. Tito lidé prostě *nemohou*, i když se snaží. Považujme je proto ode dneška za nemocné, kteří budou brzy potřebovat pomoc a ... klidně toho vyčkejme. Žádný boj, ani žádné násilí není nutné, aby se vynutil nutný pokrok; neboť konec nadejde sám od sebe. Také v tom vybaví se zcela neúprosně a dochvilně přirozené dění v nezlomných zákonech veškerého vzájemného působení.

Podle tak mnohých zvěstování má pak povstat „nové pokolení“. To se však nebude skládat jen z nově narozených, kteří jsou již nyní pozorováni v Kalifornii a také v Austrálii, a kteří jsou jakoby nadáni „novým smyslem“, nýbrž hlavně z *již žijících lidí*, kteří se v blízké době, vlivem mnohého přicházejícího dění, stanou vidoucími. Pak budou mít tentýž „mysl“ jako nynější nově narození; neboť to není nic jiného, než schopnost stát ve světě s nezúženým, otevřeným duchem, který se již více nenechá potlačit omezením rozumu. *Tím bude konečně vymazán dědičný hřích!*

Avšak toto všechno nemá co dělat s tím, co se doposud označuje jako „okultní schopnosti“. *To je pak pouze normální člověk, jaký má být!* „Stát se vidoucím“ nemá nic společného s „jasnovidností“, nýbrž to znamená „*nahlédnutí*“, poznání.

Lidé jsou pak schopni vidět vše neovlivněně, což neznamená nic jiného, než posuzovat. Uvidí rozumového člověka takovým, jaký skutečně je, s jeho omezeností, tak nebezpečnou pro něj i pro jeho okolí, z níž současně pramení domýšlivá panovačnost a tvrdohlavost, která k tomu vlastně patří.

Také budou vidět to, jak po tisíciletí v přísné důslednosti, jednou v té, pak v jiné formě celé lidstvo trpělo pod tímto jhem a jak tato rakovina jakožto úhlavní nepřítel směřovala proti vývoji svobodného lidského *ducha*, hlavnímu účelu v lidském bytí! Nic jim neunikne, ani hořká jistota, že bída, *veškeré* utrpení, každé zhroucení muselo přijít skrze toto zlo, a že náprava nemohla nikdy nastat, protože vlivem zúžení schopnosti chápání bylo předem vyloučeno každé pochopení.

S *tímto* probuzením však také končí každý vliv a jakákoliv moc tohoto rozumového člověka. Pro *všechny* časy; neboť pak nastane pro lidstvo nová, lepší epocha, ve které se staré již více nemůže udržet.

Tím přijde, dnes již statisíci očekávané, nutné vítězství ducha nad selhávajícím rozumem. Mnohé, doposud sváděné masy při tom ještě poznají, že si doposud výraz „rozum“ vykládali

falešně. Většina ho prostě přijímala jako modlu, bez zkoumání, jen proto, že ho ostatní tak brali a proto, že všichni jeho stoupenci si dovedli zahrát na neomylné, neomezené vládce skrze moc i zákony. Mnozí si proto nedávají vůbec žádnou námahu, odhalit jejich vlastní prázdnotu a nedostatky, které se za tím skrývají.

Ovšem jsou také mnozí, kteří již desetiletí bojují proti tomuto nepříteli, s houževnatou energií a přesvědčením, skrytě a z části i otevřeně, někdy i vystaveni nejtěžšímu utrpení. *Avšak oni bojují, aniž znají samotného nepřítele!* A to samosebou ztěžovalo úspěch. To ho předem znemožňovalo. Meč bojovníků nebyl dobře naostřen, protože si ho neustále tupili údery na vedlejší dění. S těmito vedlejšími věcmi však také udeřili stranou do prázdna, plýtvali vlastní silou a přivodili jen roztržštění mezi sebou, které se dnes stále zvětšuje.

Ve skutečnosti je jen jediný nepřítel lidstva na celé čáře: *Dosavadní neomezená vláda rozumu!* To byl ten veliký pád do hříchu, nejtěžší provinění člověka, které má za následek veškeré zlo. *To se stalo dědičným hříchem a to je také Antikristem*, o kterém je zvěstováno, že pozvedne svou hlavu. Vyjádřeno srozumitelněji, je moc rozumu jeho nástrojem, čímž mu lidé propadli. Jemu, nepříteli Boha, Antikristu samotnému, ... Luciferovi*(Přednáška č. 90: „Antikrist.“)!

Stojíme uprostřed této doby! On dnes sídlí v *každém* člověku, připraven ho zkazit, neboť jeho činnost přináší okamžitě odvrácení od Boha jako přirozený následek. On ducha odřízne, jakmile může vládnout.

Proto necht' je člověk ostře na pozoru.

Proto však nemá rozum snad zmenšovat, ale má ho učinit *nástrojem*, kterým také je, avšak ne směrodatnou vůlí. Ne pánem!

Člověk nadcházejícího pokolení bude nazírat na dnešní dobu již jen s odporem, hrůzou a se studem. Asi tak, jako se to děje nám, když vejдем do staré mučírny. Také tam vidíme špatné ovoce chladného hospodářství rozumu. Neboť je přece nesporné, že člověk *s trochou citu* a tudíž s činností ducha, nemohl by nikdy vymyslet takové hrůzy! Dnes to však není v celku jiné, pouze to je obíleno a masová bída je právě takovým shnilým ovocem jako tehdejší mučení jednotlivců.

Jestliže pak člověk vrhne pohled nazpět, tak již nepřestane vrtět hlavou. Bude se ptát, jak to že bylo možné, po tisíciletí tiše trpět tyto omyly. Odpověď je velmi prostá: Skrze násilí. Kamkoliv se podíváme, je to zcela jasně zjevné. Nehleďme do doby šerého starověku, stačí, když vkročíme do již zmíněných mučiren, které jsou ještě dnes k vidění a jejichž provozování nesahá tak daleko zpět.

Děsíme se, když pozorujeme tyto staré nástroje. Kolik chladné brutality v nich spočívá, kolik bestiality! Stěží nějaký dnešní člověk bude pochybovat o tom, že v tehdejších konání spočíval těžký zločin. Na zločincích tím byl vykonáván zločin ještě větší. Avšak, vytržen z rodiny a znesvobozen byl také tak mnohý nevinný člověk a surově vhozen do těchto sklepení. Jaký nářek, jaké bolestné výkřiky doznávaly zde od těch, kteří tam byli mučitelům zcela bezbranně vydáni napospas. Lidé museli trpět věci, nad kterými se lze v myšlenkách pozastavit pouze s hrůzou a odporem. Každý se bezděčně ptá, zda vůbec bylo lidsky možné to, co všechno se tu na těchto bezbranných přihodilo, a k tomu ještě pod zdáním veškerého práva. Práva, které se přece kdysi vynutilo jen násilím. A nyní se opět vynucovalo skrze tělesné bolesti přiznání viny od podezřelých, aby se pak mohli v bezstarostnosti zavraždit. I když byla přiznání viny jen vynuceným odevzdáním se, aby tito unikli nesmyslným tělesným útrapám, tak to přece soudcům stačilo, aby se učinilo zadost „slovu“ zákona. Měli snad tito omezenci za to, že se tím mohou očistit před Boží vůlí? Že se stali svobodnými před neúprosně pracujícím základním zákonem vzájemného působení?

Buď byli všichni tito lidé vyvrheli nejzatvrzelejších zločinců, kteří se opovážili řídit soud nad jinými, nebo se v tom tak zřetelně ukázala chorobná omezenost pozemského rozumu. O něco jiného jít nemůže.

Podle Božích tvůrčích zákonů by neměl žádný hodnostář, žádný soudce, lhosejno jaký úřad zde na zemi zastává, stát ve svém *jednání* pod ochranou tohoto úřadu, nýbrž má jediné on a čistě *osobně, nechráněn* jako každý jiný člověk, ve všem *sám* nést plnou odpovědnost za to, co ve svém úřadu vykonává. Ne jen duchovně, nýbrž i pozemsky. Pak bude to každý brát mnohem vážněji, svědomitěji. A snadno se tak zcela jistě nezopakují takzvané „omyly“, jejichž následky se již nikdy nedají napravit. Nehledě ani na tělesná a duševní utrpení tím dotčených a jejich blízkých.

Avšak všimněme si také jednou k tomu patřící kapitoly procesů s takzvanými „čarodějnicemi“!

Kdo měl někdy přístup k soudním spisům o takovýchto procesech, rád by si přál ve vzkypění planoucího studu, aby nikdy nebyl počítán k tomuto lidstvu. Měl-li tehdy nějaký člověk jen znalost o léčivých bylinách, ať už z praktických zkušeností nebo z tradice, a pomohl-li tím trpícím lidem, kteří ho o to prosili, tak přišel za to pod tato muka, od nichž mu nakonec ulevila jen smrt ohněm, jestliže jeho tělo ještě dříve nepodlehlo těmto ukrutnostem.

Dokonce i tělesná krása mohla být tehdy k tomu podnětem, zejména cudnost, která nebyla po vůli.

A potom hrůzy inkvizice*(soud nad kacíři)! Je to jen poměrně málo let, které nás od onoho „tehdy“ dělí!

Jako my dnes poznáváme tyto nespravedlnosti, stejně tak je cítil tehdejší lid. Neboť tento nebyl ještě zcela tak omezen rozumem, a tu a tam pronikal u něho duch, skrze cit.

Nepoznává se dnes v tom všem úplná omezenost? Nezodpovědná hloupost?

Mluví se o tom s nadhledem a krčením ramen, avšak nic se na tom v podstatě nezměnilo. Omezená domýšlivost vůči všemu čemu se nerozumí je stále ještě přesně taková! Pouze na místo těchto mučení je nyní po ruce veřejný posměch ve všem, čemu se vlivem vlastní omezenosti nerozumí. Ať se pak mnohý bije v prsa a přemýšlí o tom, aniž by se při tom hájil. Každý člověk bude od rozumových hrdinů, to znamená ne zcela normálních lidí, viděn jako podvodník, také třeba i před soudem, jestliže má schopnost vidět něco, co je jiným uzavřeno, třeba jemnohmotným zrakem spatřovat jemnohmotný svět, jakožto přirozené dění, o čemž se nebude ve velmi krátké době vůbec pochybovat, tím méně proti tomu bezcitně bojovat.

A běda člověku, který neví, co si s tím počít, nýbrž ve vši nevinnosti mluví o tom, co vidí a slyší. Musí se předem obávat, jako první křesťané za Nerona jeho pomocníků, vždy připravených k vraždě.

Jestliže má dokonce ještě jiné schopnosti, které vyloženě rozumoví lidé nemohou *nikdy* pochopit, pak bude bezpodmínečně nemilosrdně štván, pomlouván, odstrkovan, pokud nebude každému po vůli; pokud to bude nějak možné, bude učiněn neškodným, jak se to tak dnes pěkně vyjadřuje. Nikdo si z toho nedělá nějaké výčitky svědomí. Takový člověk platí ještě dnes za lovnou zvěř pro každého, vnitřně mnohdy velmi nečistého člověka. Čím je omezenější, tím větší je domněni chytrosti a sklon k povýšenosti.

Nikdo se z těchto událostí starých dob s jejich mučením a upalováním a těchto tak směšných spisů z procesů nic nenaučil! Neboť každý smí také dnes beztretně urážet a špinit to, co je neobyčejné a nepochopené. Není to v tomto nijak jiné, než to bývalo dříve.

Ještě horší, než u justice tomu bylo u inkvizice, která měla své východisko v církvi. Zde byly výkřiky mučených přehlušovány zbožnými modlitbami. Byl to výsměch Boží vůli ve stvoření! Tehdejší církevní představitelé tím dokazovali, že neměli ani tušení o pravém

Kristovu učení, ani o Božství a o této tvůrčí vůli, jejíž zákony nezvratně spočívají ve stvoření a působí v něm stejně již od počátku až do konce všech dnů.

Bůh dal lidskému duchu v jeho podstatě svobodnou vůli rozhodnutí. Jen v ní může tedy uzrávat, *jak má*, obušovat se a plně rozvíjet. Jen v tom spočívá pro něj k tomu možnost. Avšak je-li však tato svobodná vůle podvázána, tak je to překážka, ne-li násilné vržení zpět. Křesťanská církev však, tak jako jiná náboženství potírala toto Boží určení, a vzpírala se mu s největší krutostí. Skrze mučení a nakonec i smrtí chtěla donutit lidi jít cestou a činit taková přiznání, která byla proti jejich přesvědčení, tedy proti *jejich vůli*. Tím provinily se proti Božím určení. Avšak nejen to, nýbrž ona bránila lidem v pokroku jejich ducha a vrhala ho o staletí zpět.

Kdyby se při tom ukázala jen jiskra skutečného citu, tedy ducha, tak by se nemohlo nikdy něco takového stát! To nelidské tudíž způsobila pouze chladnost rozumu.

Tak dokonce i mnohý papež, jak je historicky dokázáno, nechal pracovat jedem a dýkou, aby uskutečnil svá čistě pozemská přání a své cíle. *To* se mohlo stát jen pod vládou rozumu, který si na svém vítězném tažení *všechno* podroboval a před ničím se nezastavil.

A nade vším spočívala a spočívá v neodvratném dění neúprosná vůle Stvořitelova. Při přechodu na onen svět je každý člověk zbaven pozemské moci a její ochrany. Jeho jméno, jeho postavení, vše zůstalo zpět. Přichází tam jen ubohá lidská duše, aby tam přijala, okusila to, co zasévala. Ani *jediná* výjimka není možná! Její cesta vede skrze veškeré soukolí bezpodmínečného vzájemného působení Boží spravedlnosti. Není zde žádná církev, žádný stát, nýbrž jen jednotlivé lidské duše, které mají osobně vyúčtovat každý omyl, který učinily!

Kdo jedná proti vůli Boha, tedy hřeší ve stvoření, je podroben následkům tohoto přestoupení. Lhostejno, kdo to je a pod jakou záminkou to provedl. Ať už je to jednotlivec pod pláštěm církve nebo justice ... Zločin na těle nebo na duši je a zůstává zločinem! Nemůže být ničím změněn, ani *zdáním* práva, které vůbec není vždy právem; neboť zákony byly samozřejmě stanoveny také jen lidmi rozumu a musí proto v sobě nést pozemské omezení.

Pohledme jednou na právo tak mnohých států, zejména ve Střední a Jižní Americe. Člověk, který dnes řídí vládu a těší se při tom veškeré úctě, může jít již zítra jako zločinec do vězení nebo může být popraven, když se jeho protivníkovi podaří tuto vládu na sebe násilným činem ztrhnout. Nepodaří-li se mu to, bude místo toho, aby byl *on* uznán vládařem, pronásledován a pokládán za zločince. A všechny úřední orgány ochotně slouží jednomu jako druhému. Dokonce i světový cestovatel musí často měnit své svědomí jako šaty, když přechází z jedné země do jiné, aby všude platil za dobrého. Co v jedné zemi platí za zločin, je v jiné velmi často dovoleno, ba více, dokonce snad i vítáno.

To je ovšem možné jen ve výdobytcích pozemského rozumu, nikdy však tam, kde rozum musí zaujmout svůj přirozený stupeň jakožto nástroj živoucího ducha; neboť kdo duchu naslouchá, nebude nikdy přehlížet zákony Boží. A kde se toto bere za základ, tam to nemůže přinést žádné nedostatky, žádné mezery, nýbrž jen jednotnost, která má za následek štěstí a mír. Projevy ducha mohou být ve svých základních rysech vždy jen zcela stejné. Nikdy nebudou stát navzájem proti sobě.

Také umění práva, umění lékařské a umění státnické musí zůstat jen nedostatečným řemeslem tam, kde základ může tvořit jen rozum a duchovní v tom schází. Není to prostě jinak možné. Ovšem vychází-li se přirozeně opět ze skutečného pojmu „duch“.

Vědění je produkt, duch však život, jehož hodnotu a sílu lze měřit jen podle jeho souvislosti s původem duchovního. Čím těsnější je tato souvislost, tím cennější a mocnější je tato část, která z původu vyšla. Avšak čím uvolněnější je tato souvislost, tím vzdálenější, cizejší, osamělejší a slabší musí být také tato vyšlá část, tedy příslušný člověk.

To všechno jsou tak prosté samozřejmosti, že nelze pochopit, jak zbloudilí rozumoví lidé, vždy znovu kolem toho chodí jako slepí. Neboť co přivádí kořen, obdrží kmen, květ i plod! Avšak také v tom ukazuje se beznadějně sebeomezení v chápání. Namáhavě vystavěli si zeď a nyní nemohou přes ní pohlížet, tím méně skrze ní.

Všem duchovně živoucím musí se však tito lidé s jejich domýšlivě povýšeným, výsměšným úsměvem, s jejich sebevyvyšováním a shlížením svrchu na jiné, ne tak hluboce zotročené, jevit mnohdy jako ubozí, nemocní blázni, které navzdory veškerému soucitu musí nechat v jejich bludu, protože jejich hranice chápání nechává míjet dokonce i skutečnosti opačných důkazů bez jakýchkoliv dojmů. Každá námaha, na tom něco zlepšit, musí se podobat bezvýslednému úsilí, které by nemocnému tělu přehozením nového, lesklého pláště chtělo přivodit současně také uzdravení.

Již nyní je navíc materialismus za svým vrcholem a musí nyní všude selhat a brzy se v sobě zhroutit. Aniž by při tom nestrhl tak mnoho dobrého. Jeho stoupenci jsou již na konci svých dovedností, budou brzy zmateni ve svém díle a potom i v sobě samých, aniž by poznali propast, která se před nimi prudce rozevívá. Brzy budou jako stádo bez pastýře, jeden druhému nebude věřit, každý bude následovat jen svou vlastní cestu, a při tom budou se ještě přesto pyšně povyšovat nad druhé. Nepromyšleně, následujíc jen dřívější zvyklost.

Se všemi známkami vnějších dokladů své prázdnoty, zřítí se nakonec také slepě do propasti. Považují za ducha to, co je jen produktem jejich vlastního mozku. Avšak jak může vytvořit mrtvá hmota živoucího ducha? V mnohých věcech jsou hrdí na své důkladné myšlení, avšak v hlavních věcech nechávají bez rozpaků nejnezodpovědnější mezery.

Každý nový krok, každý pokus o nápravu v sobě musí nést opět znovu veškerou vyprahlost rozumového díla, a tudíž zárodek neodvratného úpadku.

Všechno, co takto říkám není žádným proroctvím, žádnou kolísavou věštbou, nýbrž nezměnitelným následkem vše oživující tvůrčí vůle, jejíž zákony jsem vysvětlil již v mnohých předcházejících přednáškách. Kdo se mnou v duchu sleduje v nich ostře vyznačené cesty, musí také dohlédnout a poznat nutný konec. A všechny příznaky toho jsou již zde.

Lidé žalují a naříkají, hledí s ošklivostí, jak se dnes výstřelky materialismu projevují ve formách, které jsou sotva uvěřitelné. Snažně prosí a modlí se o osvobození z trýzně, o nápravu, o uzdravení z bezmezného úpadku. Ti nemnozí, kteří uměli zachránit nějaké hnutí svého duševního života z bouřlivého přívalu neuvěřitelných událostí, a kteří se duchovně neudusili ve všeobecném úpadku, jenž v šálivé hrdosti nese na svém čele jméno „pokrok“, se cítí jako vyvržení, zaostali a jsou za takové pokládáni a vysmíváni bezduchými příznivci novověku.

Vavřínový věnec všem těm, kteří měli odvahu se nepřipojit k davům! Kteří zůstali zpět na strmě šikmé dráze!

Náměsíčný je ten, kdo se přesto chce ještě dnes pokládat za nešťastného! *Zraky vzhůru!* Nevidíte pak, že všechno to, co vás tíží, je již začátkem prudkého konce nyní ještě zdánlivě panujícího materialismu? Celá stavba je již před zřícením, bez přičinění těch, kteří pod ní trpěli a ještě trpět musí. Rozumářské lidstvo musí nyní sklízet to, co po tisíciletí vytvářelo, živilo a obležovalo.

Dlouhá doba pro lidský počet, krátká chvíle pro samočinné Boží mlýny ve stvoření. Kam pohlédnete, všude přichází selhání. Vzdouvá se to nazpátek a hromadí se hrozivě jako těžký val, aby se brzy převrátil a zřítíce se hluboko pod sebou pohřbil své zbožňovatele. Je to neúprosný zákon vzájemného působení, který se při tomto rozuzlení musí ukázat strašlivě, protože po tisíciletí, navzdory rozličným zkušenostem, nenastala nikdy změna k vyššímu, nýbrž naopak byla ještě šířeji vyšlapávána stejně falešná cesta.

Malomyslní, čas je zde! Zvedněte hlavu vy, kteří jste jí museli tak často klopit studem, když nespravedlivost a hloupost vám připravovaly tak hluboké utrpení. Pohleďte dnes klidně na protivníka, který vás chtěl tak utiskovat!

Dosavadní honosné roucho je již velmi zle potrháno. Ze všech děr vyhlíží postava ve své pravé formě. Nejistě, avšak ne méně domýšlivě, hledí z něj znavený produkt lidského mozku, rozum, který se dal pozdvihnout nad ducha ... hledí ven bez porozumění!

Sejměte jen klidně pásku a rozhlédněte se bystře kolem. Samotné prohlížení jinak docela dobrých časopisů odkryje jasněmu pohledu mnohé. Lze vidět křečovitou snahu pevně se přidržet všeho starého zdání. S domýšlivostí a často velmi neohrabaným vtipkováním snaží se zakrýt stále zřetelněji se ukazující nepochopení. S nevkusnými výrazy chce člověk často posuzovat něco, o čemž přece ve skutečnosti nemá zcela očividně ani žádné tušení pochopení. Dokonce i lidé s docela dobrými vlohami prchají dnes bezmocně na nečisté cesty, jen aby nemuseli přiznat, že tak mnohé věci jdou nad chápavost jejich vlastního rozumu, na který se doposud jedině chtěli spoléhat. Necítí směšnost takového chování, nevidí obnaženost, kterou tím jen pomáhají zvětšovat. Zmateni a oslněni budou brzy stát před Pravdou a truchlivě přehlížet svůj pochybný život, a při tom konečně zahanbeně poznají, že právě tam, kde se domnívali být moudřími byla právě jejich hloupost.

Jak daleko to dnes již došlo? *Svalnatý člověk je triumf!* Mohl-li vážný výzkumník, který v desetiletí trvajícím zápase našel sérum, které ročně statisícům lidí, velkým i malým, poskytuje ochranu a také pomoc před smrtelnými nemocemi, slavit takové triumfy jako boxer, který v čistě pozemské, hrubé surovosti přemůže bližního? Nebo jako letec, který s trochou odvahy, ne větší než musel mít každý voják na válečném poli, provede díky svému znamenitému stroji velký let? Je to pomalu státní událost. Avšak má při tom jen jediná lidská *duše* nějaký užitek? Jen pozemsky, všechno pozemsky, to znamená *nízko* v celém stvoření! Zcela podle zlatého telete rozumové činnosti. Jako triumf tohoto, takto k zemi připoutaného, zdánlivého vládce nad omezeným lidstvem!

A nikdo nevidí toto šílené řízení se do strašlivých hlubin!

Kdo to cítí, zahaluje se ještě do mlčení, se zahanbujícím vědomím, že by byl přece vysmíván, kdyby promluvil. Je to již zběsilé vrávorání, ve kterém však klíčí poznání neschopnosti. A s předtuchou *tohoto* poznání vzpíná se všechno ještě více, ze vzdoru, ješitnosti a v neposlední řadě ze strachu a hrůzy z přicházejícího. Člověk *nechce* za žádnou cenu myslet již na konec tohoto velkého omylu! Je to křečovitě lpění na pyšné stavbě minulých tisíciletí, která se zcela podobá věži babylonské a také tak skončí!

Dosud nepokořený materialismus nese v sobě tušení smrti, které každým měsícem stále zřetelněji vychází najevo.

Avšak v četných lidských duších se to hýbe, na všech místech, na celé zemi! Přes třpyt Pravdy je ještě rozprostřena jen tenká vrstva starých, falešných názorů, kterou smete první závan očisty, aby se tím uvolnilo jádro, jehož záře spojí se s tak mnohými jinými, aby se rozvinul kužel paprsků, který vystoupí jako oheň důků do říše světlé radosti k nohám Stvořitele.

To bude doba vytoužené tisícileté říše, která spočívá před námi jako velká hvězda naděje v zářivém zaslíbení!

A tím jest konečně vykoupen veliký *hřích* všeho lidstva *proti duchu*, které ho drželo vlivem rozumu spoutaného na zemi! Teprve *to* je pak pravá cesta zpět k přirozenosti, cesta Stvořitelovy vůle, který chce, aby lidská díla byla veliká a proniknutá živoucím cítěním! Vítězství ducha však současně bude rovněž vítězstvím nejčistší lásky!

81. Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!

Kdo by neznal tato významná slova, která zvolal Ježíš z Nazareta, visící na kříži. Jednu z největších přímluv, která byla kdy vyřčena. Zřetelně a jasně. Avšak přesto stojí lidstvo vůči těmto slovům dva tisíce let bez porozumění. Vykládalo je *jednostranně*. Jen *tím* směrem, který se zdál lidem příjemným. Nebylo ani jednoho, který by pozdvihl svůj hlas pro skutečný smysl a zvolal ho vstříc lidstvu, zejména křesťanům, ve vší zřetelnosti!

Avšak nejen to. *Vše* rozechvívající dění v pozemském bytí Syna Božího bylo vlivem jednostrannosti v předávání uvedeno do špatného světla. To jsou však chyby, které nevykazují jen křesťanství, nýbrž nacházejí se v *každém* náboženství.

Jestliže učedníci staví nade vše a posouvají daleko do popředí to čistě osobní u svého učitele a mistra, tak to lze pochopit, zejména když je tento mistr tak surově a náhle vytržen z jejich středu, aby pak byl vystaven v plné nevinnosti těžkému utrpení, a za nejhrubšího posměchu nakonec i mučednické smrti.

Něco takového vtisklo se hluboko do duší, které mohly svého učitele nejideálnějším způsobem poznávat ve společném soužití, což způsobilo, že se to osobní později dostalo do popředí všech vzpomínek. Něco takového je zcela samozřejmé. Avšak svatým *posláním* Syna Božího bylo jeho *Slovo*, přinesení Pravdy ze světlých výšin, aby tím byla lidstvu ukázána cesta ke Světlu, která mu dosud byla uzavřena, protože jeho duchovní stav v jeho vývoji mu před tím neumožňoval touto cestou *jít*!

Toto, lidstvem způsobené utrpení velikému nositeli Pravdy, stojí zcela samo pro sebe!

Co však bylo u učedníků samozřejmé a přirozené, vyrostlo u pozdějšího náboženství v mnohé velké omyly. *Věcnost* Božího poselství ustoupila daleko do pozadí, před kultem osobnosti nositele Pravdy, který Kristus nikdy nechtěl.

Z tohoto důvodu ukazují se nyní v křesťanství chyby, které povedou k nebezpečí zhroucení, jestliže se omyly včas nepoznají a za otevřeného přiznání se odvážně nenapraví.

Nelze očekávat nic jiného, než že sebemenší opravdový pokrok musí dát takovýmto mezerám se projevit. Pak je přece rozhodně lepší, neuhýbat jim z cesty, nýbrž je srdnatě uchopit! Proč by pak neměla očista vyjít ze samotného vedení, svěží a radostná, ve svobodném pohledu vzhůru k velikému Božství? Vděčně by pak velké davy lidstva, jako osvobozené od doposud pocíťovaného, avšak nikdy nepoznaného tlaku, následovaly toto volání, které by je vedlo do světla radostného přesvědčení! —

Veškerými následnými zvyklostmi *oněch* lidí, kteří se slepě podrobili neomezené vládě svého vlastního rozumu a tím také silně zúžili svou chápavost, kladla se stejná hodnota Kristovu pozemskému životu jako jeho poslání. Lidé se při tom starali o jeho rodinné poměry a všechny pozemské události dokonce ještě více, než o hlavní účel jeho příchodu, který spočíval v podání vysvětlení zralým lidským duchům o všem *skutečném* dění ve stvoření, v němž jediném naleznou Boží vůli, která je v něm vetkána a pro ně potvrzena.

Jedině přinesení této, až doposud ještě neznámé Pravdy učinilo *zcela* nutným Kristův příchod na tuto zemi. Nic jiného. Neboť bez správného poznání Boží vůle ve stvoření, není schopen žádný člověk nalézt cestu ke vzestupu do světlé říše, tím méně po ní *jít*.

Místo toho, aby prostě přijali tyto skutečnosti jako takové, aby se prohloubili v *poselství* a podle něj *žili*, jak to nositel Pravdy opakoval a naléhavě žádal, vytvořili zakladatelé křesťanských náboženství a církví jako hlavní základ *osobní* kult, který je nutil, udělat z utrpení Kristova něco zcela jiného, než to, čím skutečně bylo.

Potřebovali to pro tento kult! Z toho vycházel nakonec zcela přirozeně v jeho dalším vývoji jeden velký omyl za druhým, a *pravou cestu* už nešlo vůbec správně rozpoznat.

Jedině tato falešná výstavba v *nevěcnosti* přinesla s sebou to, že se udrželo znetvoření všech událostí jeho příchodu. Čistá věcná přirozenost musela zaniknout v okamžiku, jakmile se hlavní kult stal čistě osobním! Při tom vzniklo nutkání zachytit poslání Syna Božího hlavně v jeho *pozemském životě*. Ba dokonce se to k tomu vlastně ukázalo nezbytnou nutností.

Že se tím však šlo *falešně*, dokázal Kristus sám v celém svém stanovisku. Více než jednou odmítl jasně a ostře, aby se to vztahovalo na jeho osobu. Vždy odkazoval na Boha Otce, jehož vůli plnil, v jehož síle stál a působil, v každém slově a každým činem. Vysvětloval, jak by se měli lidé konečně učit vzhlízet k *Bohu Otcí*, avšak nikdy nemluvil při tom o sobě samém.

Protože se však lidé jeho slovy v tomto neřídili, nemohlo to nakonec dojít jinam, než že se dalo pohlížet na *pozemské utrpení* Krista jako na *nutné* a Bohem chtěné a označilo se to dokonce za hlavní úkol jeho *pozemského příchodu!* Podle názorů z toho vzniklých přišel ze světlých výšin jen proto, aby zde na zemi trpěl!

Protože on sám na sebe neugalil ani *jediné provinění*, zůstala ke zdůvodnění jediná cesta: Musely to potom být hříchy jiných, které vzal na sebe, aby je za ně odpykal!

Ostatně, co zbývalo jiného, než takto dále stavět na *takto* položeném základě?

Živnou sílu a dobrou půdu přidalo pak ještě i to přece ne tak neznámé přeceňování vnitřní hodnoty, na které stůně celé lidstvo. Byl to následek onoho velkého pádu do hříchu, namířeného proti duchu, který jsem již často podrobně vysvětloval. V přílišném přeceňování rozumu zná člověk jen sám sebe, ne však svého Boha, k němuž tím spálil všechny mosty. Jen nemnozí mají ještě tu a tam zcela bídné cestičky k duchovnu, avšak ti také již jen něco málo tuší, *nikdy* však nemohou *vědět*.

Proto nikdo nepřišel na tu správnou, přirozenou myšlenku, *zcela oddělit Kristovo pozemské utrpení, jakožto zvláštní událost od Božího poselství*. Veškerá osočování, pronásledování a mučení uznat jako těžký, nejhrubší zločin, kterým skutečně byla. Je to jen nové, velké bezpráví, přikrašlovat je jako nutnost!

Zářivé světlo nejvyšší slávy ovšem přináležejí tomuto utrpení a mukaplné smrti na kříži, protože se Syn Boží nenechal zastrašit tímto, po pádu do hříchu předem očekávaným zlým přijetím od panovačných a pomstychtivých lidí, nýbrž přesto kvůli těm nemnohým dobrým přinesl na zem své, tak nezbytné poselství Pravdy.

Tento čin lze ocenit tím výše, protože se jedná skutečně jen o malou část lidstva, která se tím chce zachránit.

Avšak je to nové rouhání vůči Bohu, když se tehdejší zločiny tohoto lidstva mají skrze falešné domněnky zmírňovat tak, jako by lidé při tom byli nástroji nutného splnění.

Z tohoto *omylu* vyvstává přece také u mnohých *přemýšlejících* lidí nejistota o následcích jednání Jidáše Iškariotského! Plným právem. Neboť, když byla smrt na kříži nezbytností pro lidstvo, tak se Jidáš se svou zradou stal k tomu nástrojem a nesměl by tudíž ve skutečnosti být za to v duchovním smyslu vinným. Avšak Pravda o skutečném dění odstraňuje všechny tyto rozpory, jejichž oprávněné objevení se jen dává potvrzení k tomu, že doposud pěstovaná domněnka musí být skutečně falešná. Neboť tam, kde je to *pravé*, není prostor pro takovéto nevyjasněné otázky, nýbrž lze na zcela přirozené dění pohlížet ze *všech* stran, aniž se při tom narazí na překážky.

Člověk má mít přece nyní konečně odvalu, poznat v přikrašlování zbabělost, která je zakrývána jen z chytrosti k zemi připoutaného rozumu, který je největším nepřitelem všeho toho, co se může *nad* něj povznést, jak se to vždy zřetelně ukazuje u každého nízkého

společníka. Nebo jako skryté sebevyvyšování, které pochází ze stejného pramene! Je přece krásné, moci se domýšlet, být takto vzácně oceňován, že Božství proto zápasíce, bere na sebe veškeré utrpení, jen aby pak smělo človíčkovu nabídnout čestné místo v Božské říši radosti!

Takový je *skutečně* základní názor, řečeno zhola a drsně! Nevypadá jinak, jakmile se pevnou rukou jednou strhnou cetky z jeho tvářnosti!

Nepotřebuji snad podotýkat, že takovýto názor může vycházet jen z nejzúženějšího omezení chápání veškerého mimozemského dění. Je to opět znovu jeden z těžkých následků velebení pozemského rozumu, který znemožnil každý svobodný, široký rozhled. Uctívání tohoto bůžka rozumu po pádu do hříchu zcela přirozeně stále rostlo, až se rozvinul do pozemsky silného Antikrista nebo ještě zřetelněji řečeno, do všeho *antiduchovního*! To lze přece dnes zřetelně poznat, kamkoliv se člověk podívá. K tomu není navíc potřeba nijak ostrý pohled.

A protože *jedině* duchovní může poskytnout most k přiblížení se a k pochopení všeho Božského, není tedy umožnění nadvlády pozemského rozumu, k čemuž se dnes hrdě hlásí všechny vědy, ničím jiným, než *otevřeným vyhlášením boje proti Bohu*!

Avšak nejen vědy, nýbrž *celé lidstvo* nachází se dnes pod tímto znamením! Dokonce i každý, který se nazývá vážně hledajícím, nese s sebou tento jed.

Není proto nepřirozené, že také církve v sobě musí mít z toho mnohé. Proto se při podání a výkladech všech Spasitelových slov vplížilo mnohé, co má svůj původ *jedině* v pozemské chytrosti rozumu!

To je také ten, člověka stále znovu a znovu svádějící had, před nímž varuje záznam bible! Jedině tento had rozumové chytrosti staví člověka před zavádějící rozhodnutí: „*Mohl-li říci Bůh..?*“

Jakmile se mu, tedy rozumu samotnému trvale přenechá každé rozhodnutí, stane se vždy, jak je to také v bibli správně naznačeno, že zvolí to, co je Bohu *nepřátelský* nebo od Boha *odvrácené*, čistě pozemské, mnohem nižší, k čemuž přece rozum jako jeho výkvět sám patří. Proto není schopen chápat nic vyššího.

Rozum člověk obdržel, aby mu v každém *pozemském* životě *poskytoval směrem dolů protiváhu* pro vzhůru usilující *čisté duchovno*, za tím účelem, aby se člověk na zemi nevznášel jen v duchovních výšinách a nezapomínal při tom na svůj pozemský úkol. Rozum má mu sloužit také k ulehčení a vytvoření pohodlí veškerého pozemského života. Především však k tomu, aby silné nutkání vzhůru k vysokému, čistému a dokonalému, které spočívá v duchu *jako jeho nejvlastnější podstata*, přenesl do malého pozemského a přivedl je k pozemsky viditelnému působení ve hmotném. Jako pomocník živoucího ducha, jako jeho sluha! Ne jako vedoucí a ne jako o všem rozhodující. Má tedy pomáhat vytvářet pozemské, tedy hmotné možnosti k uskutečnění duchovní touhy. Má být nástrojem a sluhou ducha.

Bude-li však *pouze* jemu přenecháno každé rozhodnutí, jak se to děje nyní, tak nezůstává již jen protiváhou, není více pomocníkem, nýbrž klade do misek vah každého rozhodnutí *jen své vlastní závaží* a to musí mít za následek *jen pokles*, protože rozum táhne dolů. Něco jiného se při tom nemůže stát, protože on přece patří ke hmotnosti a zůstává na ní pevně vázaný, zatímco duch přichází shora. Místo toho, aby pak ještě podal ruku duchovnímu ku pomoci, zesílil v něm a stal se velikým, odstrkuje duchovnem mu nabízenou silnější ruku a vylučuje ji, jakmile se mu všechno přenechá. Nemůže jinak, jedná v tom podle zákona své vlastní podstaty.

Avšak dobře si zapamatujte, že pozemský rozum je nepřitelem ducha teprve *tehdy*, když se pozvedne *nad* něj! Ne dříve. Neboť stojí-li *pod* vládou ducha, jak je to od přírody podle vůle Stvořitele zařízeno, tak zůstává věrným služebníkem, který se může jako takový *ocenit*. Avšak dá-li se mu proti přírodním zákonům vedoucí místo, na které nepatří, tak jako další

následek potlačí všechno to, co by ho v tom mohlo rušit v tom, aby se udržel na vypůjčeném trůnu. Samočinně zavírá bránu, která by při svém otevření musela vrhnout světlo na jeho nedostatky a úzké omezení.

Je to věrný obraz *takového* jednání lidí, kteří v uspořádaných poměrech a pod dobrým vedením cítí růst svou dovednost, přeceňují ji a při náhlém obratu, následkem neschopnosti k vyššímu pak vrhají národ do bídy a úpadku. Jakož tito nikdy nemohou dospět k nějakému pochopení a veškerou vinu vlastní neschopnosti se snaží před sebou a před jinými, uvalit jen na minulost, právě tak málo uzná lidský rozum, že nikdy nemůže působit na místě vyššího ducha, aniž by přivodil nejtěžší škodu a nakonec zkázu. Ve všem je to stále stejný obraz, totéž dění ve věčném opakování.

Necht' se člověk jednou klidně a jasně uvažující vnoří do tohoto dění samotného. Bude mu všechno mnohem rychleji srozumitelné a musí se to ukázat jako nejužitečnější.

Tyto okolnosti zatáhly také u zakladatelů církví a náboženství oponu nad velkou jednoduchostí Boží Pravdy, položily závoj nad každou možnost správného pochopení.

Lidstvo nemohlo na sebe uvalit nic strašlivějšího, než toto dobrovolné zúžení, neschopnost pochopení všeho toho, co leží mimo pozemské, tedy mnohem větší část veškerého dění. Doslova to však leží *nad* jeho zúženým obzorem.

Nuže necht' jednou člověk bojuje proti neproniknutelnosti této zdi. Bude muset velmi rychle poznat, jak se ukázalo být pravdivým slovo básníka, že proti hlouposti i sami bohové bojují *marně!*

Tuto houževnatou zeď mohou prolomit jen jednotlivci sami za sebe jedině zevnitř, protože zevnitř byla zbudována. *Avšak oni nechtějí!*

Tudíž je dnes všude selhání. Kam se podíváme, je obraz beznadějných zmatků a mnohé bídy!

A na troskách stojí prázdný, nafoukaný, pyšný původce chaotického zmatku... „moderní člověk“, jak sám sebe tak rád označuje. „Pokrokovce“, který byl ve skutečnosti trvale jdoucím zpět! Vyžadující obdiv, nazývá se také ještě „střízlivým materialistou“. —

Bolí hlava a vzrůstá nevolnost, jakmile se to všechno prožije, když lze vidět upadat tak mnohé dobro, které by ve správném prostředí bylo krásně rozkvetlo, a jakmile lze vidět tak mnohé další tím trpět, vroucně formuje se modlitba: „Učiň Ty konec, Pane! *My* nemůžeme!“

Ke všemu přicházejí také ještě mnohé roztržky, stále rostoucí vzájemná nenávisť, navzdory jednotě jejich dobrovolného zotročení! Ani zaměstnavatelé, ani zaměstnanci nenesou na tom vinu, ani kapitál, ani jeho nedostatek, také ne církve ani stát, ani různé národy, nýbrž tak daleko to přivedly pouze a jedině falešné postoje jednotlivců!

Dokonce i takzvaní hledatelé Pravdy jsou nyní jen zřídka na pravé cestě. Devět desetin z nich stává se jen farizeji, kteří domýšlivě kritizující hledí na své bližní, přičemž se ještě horlivě potírají. Všechno je falešné! Nejdříve ještě musí přijít nevyhnutelné naplnění strašlivého konce, dříve než ještě někteří se budou moci probudit z tohoto spánku.

Ještě je možný obrat. Kohokoliv! Avšak brzy přijde konečné „příliš pozdě“ navždy, navzdory všem nadějím tak mnohých věřících, kteří holdovali mylným názorům, že je snad potřeba více méně dlouhé doby nutného očištění, vždy podle člověka samotného, takže však nakonec jeho cesta přece musí znovu vést ke Světlu, k věčné radosti, ke štěstí v blízkosti Boží!

Tato myšlenka je sice příjemnou útěchou, avšak není správná a neodpovídá Pravdě. —

Přehlédněme ještě jednou klidně a jasně, avšak v hrubých rysech veliký vznik stvoření a lidí k němu patřících. Pozorujte při tom důkladně *prazákon stejnorodosti*, který jsem tak často

vysvětloval, se všemi nezměnitelnými, nutnými následky ve veškerém dění, které v sobě skrývá:

Hmotnost táhne se jako velké pole v obrovském koloběhu na *nejspodnějším* okraji celého stvoření, jako to, co je v něm nejtěžší. Z prasek se v sobě v neustálém pohybu vyvíjí, stále více se slučuje, utváří, až do námi viditelných souhvězdí, k nimž náleží tato země. Takto dozrává až k nejvyššímu rozkvětu a ovoci, čemuž odpovídá naše doba, aby se pak v přicházející přezrálosti opět sama ze sebe podle zákonů stvoření zcela rozpadla, rozložila se zpět v praseno, které pokračující dále, stále znovu dostává příležitost, čerstvě se spojit k novému utváření. —

Takový je celkový obraz, klidně pozorovaný z výšin.

Hmotné samo o sobě není nic jiného, než látka, která slouží k formám, obalům a k životu přichází, jakmile je proniknuta *nad* ní spočívajícím nehmotným bytostným a následně prožhavana tímto spojením.

Spojení tohoto hmotného s nehmotným bytostným vytváří základ k dalšímu vývoji. Z bytostného vytváří se také všechny duše zvířecí.

Nad oběmi základními částmi, hmotným a bytostným, leží jako nejvyšší díl stvoření ještě *duchovno*. Je to podstata sama pro sebe, jak moji posluchači přece již ví. Z tohoto duchovna vychází semínka, která se chtějí stát sebevědomými lidskými duchy.

Jen v půdě hmotnosti může takovéto semínko duchovna dozrát k sebevědomí lidského ducha, stejně jako zrno pšeničné v orné půdě ve zralý klas.

Avšak jeho vniknutí do hmotného pole je možné teprve tehdy, když toto dosáhlo určité výše vývoje, která odpovídá podstatě v celém stvoření nejvýše stojícího duchovna.

To je *ta* doba, ve které stvoření zplodí nejvýše vyvinuté tělo zvířecí, u něhož již není možné další zdokonalení skrze duši zvířecí z bytostného.

Malý odraz opakování tohoto velkého světového dění dává například také opět znovu pozemské narození lidské duše, jakož se přece v člověku, koruně stvoření, tedy v nejvýše stvořeném tvoru, vlastně odráží celé světové dění. Také lidská duše může vniknout do dětského těla tvořícího se v mateřském lůně teprve tehdy, když toto tělo dosáhlo zcela určité zralosti. Ne dříve. Teprve nutný stav zralosti otevírá duši cestu k volnému vniknutí. Tento okamžik spočívá *uprostřed* těhotenství.

Tak spadá také ve velikém světovém dění doba nejvyššího vývoje zvířecího těla rovněž doprostřed, tedy do poloviny koloběhu veškeré hmotnosti! Posluchač necht' si toho důkladně všimne.

Protože tehdy, na tomto bodu, dosáhlo *bytostné* zvířecí duše ve vývoji těla ze hmotnosti toho *nejvyššího*, byla teprve touto okolností samočinně uvolněna cesta pro vniknutí *nad ním* stojícího *duchovna*!

Nyní duchovní semínko, jakožto nejmenší ve své duchovní stejnorodosti, mohlo vstoupit opět jen do nejvyššího mistrovského díla pod ním stojícího bytostného, tedy z něj nejvýše vyvinutého těla zvířecího.

Při tomto vniknutí přirozeně bere do ruky vlivem své vyšší podstaty ihned veškerou vládu a může jím obývané tělo, jakož i celé své pozemské okolí vést k ještě vyššímu vývoji, což by bytostné nebylo mohlo. Při tom se zcela samozřejmě vyvíjí současně také duchovno.

Takový je letmý obraz veškerého dění *ve* stvoření, jehož přesné podrobnosti ještě podám v pozdějších přednáškách, až do všech nejmenších částí.

Patříme k *nejprvnější* části tohoto koloběhu hmotnosti, stojíme jako první v popředí a na špici jeho oběhu. Před námi nebylo nic stejného druhu, avšak po nás to bude věčně.

Ta část, ke které patříme také my koná tedy všechny události poprvé a přede všemi ostatními. Proto hraje také země zvláštní velikou roli, protože se na ní, jakožto na nejzralejším hrubohmotném světovém tělese, má odehrát všechno rozhodující světové dění.

Není to tedy žádné opakování, co nyní prožíváme a co leží před námi. Nic, co by se někdy vyskytlo ve světovém dění! —

Pojďme zpět k prvnímu vstoupení lidského duchovního zárodku do této hmotnosti, k polovině koloběhu hmotnosti. Tehdejší, nejvýše vyvinutá zvířata, které se dnes mylně nazývají jako pralidé, vymřela. Jen *ta* těla z nich byla přivedena k zušlechtění, do kterých vnikly *duchovní zárodky* na místo bytostných duší zvířecích. Duchovní zárodky, zrající v nich rozličnými prožitky, pozvedly tělo zvířecí až k nám známému tělu lidskému a rozdělily se do ras a národů. – Velký pád do hříchu byl za nimi. On byl prvním činem dobrovolného rozhodnutí po sebeuvědomění duchovních zárodků, spočívajícím v povýšení rozumu *nad* ducha a připuštění dozrání těžkých následků dědičného hříchu, který velmi brzy přivedl ke zralosti zřejmé a také lehce poznatelné prázdné ovoce nadvlády rozumu. Dědičný hřích je vlivem jednostranné rozumové činnosti rovněž jednostranně vyvinutý mozek, který se jako takový trvale dědí. Uváděl jsem již často tuto skutečnost*(Přednáška č. 9: Dědičný hřích) a budu o ní mluvit časem ještě mnohem podrobněji. Najdou se snad také ještě lidé, kteří na základě takto ukázaného směru mohou radostně pomáhat na velkém díle objasnění.

Nezadržitelně se ubíral koloběh po své dráze. Avšak zbloudilé lidstvo přinášelo do nutného pokroku váznutí a chaos. Uprostřed chaosu přišel národ Židů pod známou těžkou porobu Egyptanů. Nouze a silná touha po osvobození poskytla duším rychlejší zrání. Tím předběhly duchovně všechny ostatní, protože tímto silným jitřením citění oproštěného od pudů, pojednou správně nahlíželi do sebe samých a také do duší svých utiskovatelů! Jakmile jasně cítili, že všechno pozemské a také nejostřejší bystrost rozumu již nemohou pomoci, přičemž poznali také prázdnotu své duše, naučil se duchovní zrak vidět ostřeji a pozvolna se konečně vynořil pojem samotného Božství, opravdovějšího a vyššího, než jej doposud měli. A bolesti proniknuté modlitby opět stoupaly vzhůru mnohem vroucněji.

Tím mohl se národ Židů stát povoláním, který všechny jiné duchovně předchází, protože měl až do té doby nejčistší pohled na pojem Božství. Nakolik to tehdy při stavu zralosti lidských duší bylo možné.

Prosím, nezaměňovat duchovní zralost s naučenými vědomostmi, nýbrž vždy opět uvážit, že *duchaplný* znamená *cituplný!*

Tehdejší největší duchovní zralost Židů je také uschopnila, aby obdrželi skrze Mojžíše jasnou Boží vůli ve formě zákonů, které znamenaly nejvyšší poklad k dalšímu vývoji a poskytovaly nejlepší a nejsilnější oporu.

Jako se zcela přirozeně světové dění semkne vždy jen na nejzralejší místo, tak soustřeďovalo se to tehdy pozvolna na tento duchovně stále více zralý národ Židů. —

Avšak zde se opět nesmí zaměňovat světové dění s pozemskými světovými dějinami, které leží daleko od samotného dění světového a zpravidla zpětně podávají jen důsledky tak často falešně používané *svobodné vůle* lidského ducha, který hází do skutečného dění jen mnoho kamení a tím často vytváří dočasné vybočení a pozemský zmatek.

Národ Židů stál tehdy ve svém náboženském kultu v čele ostatních, a tím byl ve svém pohledu Pravdě nejbliže.

Přirozeným následkem toho bylo, že vzájemným působením muselo přijít oznámení inkarnace ze Světla také jen po této cestě, protože ona jakožto nejsprávnější, mohla vést až do jeho nejtěsnější blízkosti. Jiné cesty nemohly být k takové možnosti schůdné, vlivem jejich dalšího vzdalování se od Pravdy, protože vedly skrze omyly.

Nebylo to také opět možné jinak, než že podle zákona, a za působení nejnezbytnější stejnorodosti, mohl nositel Pravdy ze Světla při své inkarnaci vkročit jen na *tu cestu*, která této Pravdě leží nejbližší a nejdále ji vychází vstříc ve své podobnosti. Jen to dává nutnou oporu a přitahuje, zatímco falešné mínění odpuzuje a cestu k proniknutí a příchodu ze Světla přímo uzavírá.

Zákon vzájemného působení a stejnorodosti nevyhnutelně musí přijít také zde k plné působnosti. Prazákony otevírají nebo uzavírají cestu ve svých stejnoměrných nezvratných účincích.

Tato skutečnost poskytuje současně a samočinně důkaz o tom, že *ten* národ, ve kterém se Kristus jakožto veliký nositel Pravdy inkarnoval, musel mít nejčistší pohled na Božské a jeho působení, a že tedy všechna ostatní, tehdy existující náboženství *nedošla* k Pravdě tak blízko. Například buddhismus *nestojí* a *nestál* tudíž blízko Pravdě, nýbrž v mnoha věcech bloudí. Neboť zákony ve stvoření jsou neklamně. Při klidném uvažování musí tím každý přijít na pravou cestu a být brzy zbaven svého kolísání. —

Avšak když se mezitím i mezi Židy navrátila do náboženství nadvláda rozumu a vypěstovala nečistou ctižádost, tu pomohla opět těžká pěst Římanů, že alespoň hrstka zůstala v pravém poznání, aby se Slovo mohlo naplnit.

Moji posluchači se musí snažit, aby jednou hlouběji a obsáhleji sledovali účinky zákona nezbytné stejnorodosti v projevu činnosti, jakož i vzájemného působení a tíže a hledali v nich všechny jemnosti. Brzy v nich budou poznávat všeobsáhlost a trvalost, jakož i živoucnost. Vyzbrojeni tímto klíčem, vyznají se rychle a náležitě v každém dění. Musí vidět, že to je skutečně univerzální klíč, se kterým mohou otevřít každou bránu. Ne však fantastičností a nepotřebnou mystikou, nýbrž s jasným pohledem bezmezerného poznání. —

Stejně jako může duchovní zárodek proniknout do světové části stojící ve správném poměru k jeho nehotovému, avšak přece vyššímu duchovním druhu, nikdy však do části k tomu ještě nedozrálé, rovněž tak do již dozrálé, jakou je dnes naše světová část, ve které mohou žít již jen mnohokrát vtělené duše, tak není jiný postup při inkarnaci nositele Pravdy ze Světla. Jeho příchod může nastat jen do té části lidstva, která je k tomu nejzralejší. U posla z *Božského* musely být přitom splněny podmínky všech zákonů co *nejostřeji*. Mohl být zrozen tedy jen do *těch* názorů, které Pravdě vycházely vstříc nejvíce.

Stejně jako duchovní zárodek může vniknout do hmotnosti teprve *tehdy*, když bytostné dospělo v působení až ke svému nejvyššímu bodu, kdy bez vniknutí duchovního zárodku by nastal stav klidu a tím zpětný chod, tak bylo před Kristovým příchodem dosaženo zde ve hmotnosti bodu, kdy duchovno ve *zbloudění* následkem dědičného hříchu *nemohlo dále!* V duchovním spočívající svobodná vůle, místo aby podporovala všechno stávající, tak *podvázala* k výšinám chtěný vývoj ve stvoření, a všechny své schopnosti vlivem povýšení rozumu zavedla *jednostranně* jen do hmotného. To byl okamžik nejvyššího nebezpečí!

Bytostné, *aniž* by mělo vlastní svobodnou vůli, provedlo zcela přirozený vývoj stvoření *správně*, tedy podle Boží vůle Stvořitele. Avšak duchovno *se* svou svobodnou vůlí, skrze pád do hříchu, se k tomu učinilo neschopným a přineslo jen zmatek a zdržení do dalšího vývoje hmotného. Falešné použití dané mu moci k řízení Boží tvůrčí síly, jakožto nutnému povznesení ve zralé hmotnosti, muselo vést dokonce k *sestupu*, místo k nejvyššímu vývoji. Lidský duch násilně zdržoval pádem do hříchu každý *skutečný* vývoj vpřed; neboť pozemsky technické vymoženosti nejsou žádným skutečným pokrokem ve smyslu Bohem chtěných světových událostí! *Proto byla nutná co nejrychlejší pomoc, zákrok Stvořitele samotného!*

Každé další století by pak zlo zvětšilo tak, že by možnost cesty k Boží pomoci zůstala časem zcela vyloučena, protože by nadvláda rozumu pozvolna zcela odřízla každé pochopení

všeho skutečně duchovního, tím spíše Božského. K inkarnaci ze Světla by pak chybělo jakékoliv kotviště!

Muselo se tedy jednat rychle, protože ještě nebyla doba Syna Člověka, který se tehdy nacházel již ve vývoji ke svému úkolu.

Z této nutnosti povstalo velké Božské mysterium, kdy Bůh přinesl stvoření onu oběť tím, že poslal k zemi část Božství, aby přineslo Světlo zbloudilým!

Tento příchod Kristův nebyl na počátku ještě předvídan!

Jen falešné použití svobodné vůle lidstvem v pádu do hříchu a jeho následky, učinily nutným Boží zásah proti jeho prvotnímu chtění! *Bytostné* ve hmotnosti *splnilo* v rozvoji stvoření svůj úkol, avšak vyšší *duchovno* díky lidem zcela *selhalo*! Dokonce ještě hůře; neboť použilo danou mu sílu rozhodování přímo k opaku a stalo se tím *nepřátelské* Božímu chtění, s jeho vlastní, duchovnu k použití přenechanou silou. Jak velká je to vina si člověk může domyslet sám.

Kristovo narození *nebylo* tedy splněním zaslíbení a zjevení, která lidským duchům slibovala jako Boží dar věčného prostředníka! Nýbrž to byl *nouzový* Boží *akt* pro celé stvoření, jemuž hrozilo pohřbení vlivem zbloudilého lidského ducha.

To přináší s sebou také to, že tehdy v Ježíši z Nazareta vtělená část Boží musí opět zcela vejít k Otci, do Božského, jak to Kristus sám často zdůrazňoval. Musí opět s ním být jedno. Tato skutečnost rovněž dokazuje, že nemůže být zaslíbeným věčným prostředníkem mezi Bohem a stvořením, není k tomu zaslíbeným Synem Člověka!

Ten je posledním krokem pro stvoření, a je odedávna předurčen pro konec první části hmotnosti, načež se stvoření pak bude v souměrnosti ubírat dále, v čele se Synem Člověka, jakožto věčným prostředníkem, který tím je a zůstává zároveň nejvyšším *služebníkem* Božím. Kristus, Syn Boží, byl částí Boží, a musel proto opět zcela vejít do Božského. Syn Člověka je výkonný služebník Boží, který je vyslán z Božského, avšak nikdy nemůže opět *zcela* vejít do Božství, protože k neoddělitelnému vlastnictví kromě Božského původu přijal také čistě duchovní. To mu brání v trvalém, opětovném vstupu do Božského. *Teprve tím* se naplňuje ono zjevení zaslíbení *věčného* prostředníka mezi Bohem a jeho stvořením, ke kterému lidstvo přece také patří. —

Takový je běh světového dění až do konce. Jedno vyplývá zcela přirozeně z druhého. Je-li pochopen správně nejdříve pád do hříchu a po něm následující nepředurčený příchod Kristův, jakožto nutný akt, nebude pak pochopení toho dalšího těžké a všechny mezery se samy od sebe vyplní. Nevyřešené otázky odpadnou.

Brány k ráji byly pro *zralé* lidské duchy otevřeny teprve skrze Kristovo poselství. Schopnost také správně chápat cestu tam, zde nebyla až do té doby. Avšak při oddálení by se musela opět ztratit vlivem zbloudění lidských duchů, pokud by pomoc nebyla přišla ihned. Poselství platilo jak pro pozemské lidi, tak pro zesulé, jako *každé* Boží poselství, každé Slovo světlé Pravdy!

Lidé slyšeli v něm po přísnosti zákonů, také o lásce, kterou by doposud ještě nemohli pochopit, avšak kterou měli nyní v sobě rozvinout. Ale skrze poselství lásky nebyly zákony zbořeny, nýbrž jen vystavěny. Měly zůstat jako pevný základ, jehož účinky v sobě takovouto lásku skrývaly. —

Na tomto Slově Syna Božího snažili se také později stavět, avšak vznikly při tom velké omyly vlivem příliš falešných předpokladů, na což jsem již poukázal na začátku své přednášky. —

Pozorujme ještě jednou křesťanské dějiny. Lze si z nich vzít to nejlepší poučení a těmito paprsky osvětlit stejně tak *všechna* náboženství. Všude najdeme tytéž chyby.

Každý malý i velký zvěstovatel Pravdy trpěl bez výjimky za posměchu a potupení, jakož i pronásledováním a útoky od milých bližních, kteří se přece vždy, jakož i dnes považovali za nanejvýš chytré a moudré, než aby skrze posly svého Stvořitele přijali vysvětlení jeho vůle, zejména proto, že tito poslové skutečně nikdy nepřišli z vysokých škol tohoto lidstva!

Vysvětlení Boží vůle je v podstatě jen výklad běhu jeho stvoření, ve kterém lidé žijí, k němuž patří. Avšak znát stvoření znamená všechno! Zná-li je člověk, tak je pro něj lehké využít všeho, co v sobě skrývá a co nabízí. Tato schopnost zužitkování mu opět přináší *veškeré* výhody. Tím také brzy pozná a naplní vlastní účel bytí a všechno podporujíc, bude stoupat vzhůru ke Světlu, sobě k radosti, svému okolí jen k požehnání.

Avšak každý posel byl jím vysmíván a tím také i samotné poselství. Nikdy nedošlo k tomu, aby jím byl přivítán, i když konal sebelepší dobro. Vždy budil pohoršení, což se ovšem dá lehce vysvětlit vzhledem k Bohu nepřátelskému rozumu, který v sobě podává důkaz skutečnosti tohoto nepřátelství vůči Bohu. Kristus jasně shrnuje toto dění v poukaze, že Pán vyslal služebníky ke všem svým nájemcům, jejichž poplatky měli přinést. Avšak namísto splnění byli jeho služebníci jen tupeni, zbiti ještě před tím, než je s posměchem a prázdnými rukama poslali zpět.

Příkrášlujíc, nazývá se to opět *podobestvím*. V miloučkém pohodlí staví člověk sám sebe neustále *mimo* tyto skutečnosti a nevztahuje je nikdy na sebe! Nebo má potřebu vysvětlit, že je to *vyznamenání* od Boha, když jeho poslové musí takto trpět, místo toho, aby na to pohlíželi jako na Bohem nechtěný zločin tohoto lidstva.

Protože rozum potřebuje k zakrytí svého jinak viditelného omezení pozlátka a tretky, snaží se až křečovitě shlížet na prostotu Pravdy za všech okolností opovržlivě, protože *ona* by mu mohla být nebezpečná. On sám přece potřebuje zvučné rolničky na čapce, kterou nosí. Příliš velká slova, aby udržel pozornost upoutanou na sebe. A dnes více než kdykoliv jindy. Avšak opovržlivost vůči strohé jednoduchosti Pravdy, je dnes již dávno úzkostí. Na tuto nutnou čepičku blázna věší se stále více zvučných rolniček, které vlivem křečovitého kroucení a skoků mají znít stále hlasitěji, aby se ještě nějaký čas udržel na vypůjčeném trůnu.

Avšak tyto skoky se v poslední době staly již tancem zoufalství, který se brzy stane posledním tancem smrti! Námaha je stále větší, *musí* být větší, protože vším tím drnčením stále více proniká prázdnota. A při násilném největším skoku, který se připravuje, spadne konečně pestrá čapka z hlavy!

Pak pozvedne se zářivě a klidně koruna prosté Pravdy na místo, které přísluší jedině jí.

Vážně hledající, kteří byli zmateni vším, tak groteskně do těžce pochopitelné výše vyšroubovaným, obdrží tím konečně pevný opěrný bod, oporu pro svůj rozhled. Budou moci bez námahy plně pochopit *celou* Pravdu, zatímco doposud museli vynaložit velikou námahu, aby našli jen nepatrné zlomky.

Zpět k jednoduchosti v myšlení! Jinak nemůže nikdo *zcela* velikost pochopit, a proto nikdy ani dosáhnout. Myslete prostě jako děti! V tom spočívá smysl velkých slov: „Nebudete-li jako děti, nemůžete vejít do říše Boží!“

Cestu k ní nelze s dnešním tak komplikovaným myšlením nikdy nalézt. Také v církvích a náboženstvích není tomu jinak. Právě-li se tam, že utrpení pomáhá *vzhůru*, že proto je to milost Boží, tak se tím přijalo malé zrnko pravdy, avšak příkrášlujícím způsobem notně zkomolené. *Neboť Bůh nechce žádné utrpení svého lidu!* Chce jen radost, lásku, štěstí! Cesta ve Světle nemůže být vůbec jiná. Cesta *ke* Světlu má také kameny jen tehdy, když je tam člověk nejdříve položí.

Zrnko Pravdy v učení o utrpení je v tom, že utrpením může být vykoupěna nějaká vina. Avšak to nastává jen tam, kde člověk vědomě *poznává* utrpení jako zasloužené! Stejně jako prosící lotr na kříži.

Celý svět dnes žije nesmyslně. Také ti, kteří tak chytře mluví o vykoupení karmy. Ti se v tom mýlí, protože je to ještě mnohem těžší, než si ti, kteří chtějí být vědoucími myslí. Neboť karma – *zpětné působení* není vždy také *vykoupením*! Na to nechť každý člověk dbá. Může to s ním při tom *jít* velmi často právě naopak *ještě hlouběji dolů*!

Vzestup je navzdory zpětnému účinku viny závislý jedině na vnitřním postoji každého člověka. Jak nastaví v sobě velké kormidlo, zda vzhůru, zda rovně nebo dolů, *tak* a ne jinak bude směřovat navzdory všem prožitím!

Zde se ukáže, že on není nebo nemůže být žádnou hříčkou, nýbrž *musí řídit* vlastní cestu sám, skrze sílu své *svobodné vůle*. *V tom zůstává tato vůle, až do posledního okamžiku vždy svobodná!* V tom je každý člověk opravdu svým svobodným pánem, jen musí bezpodmínečně také počítat se... stejnými následky svých stanovisek, které ho povedou vzhůru nebo dolů.

Nařídí-li však své kormidlo vlivem pochopení a pevného chtění *vzhůru*, tak zasáhnou ho zlá zpětná působení vždy v menší míře, budou se na něm projevovat nakonec ba i jen symbolicky, protože nížinám zlých zpětných účinků již unikl následkem úsilí vzhůru, i když ještě dlí na této zemi. Zanechá je za sebou. Není nikterak nutné, aby člověk musel *trpět*, pokud usiluje ke Světlu.

Proto ta páska na očích, která je člověku přiložena, aby se netřásl před propastí, která se již dlouho rozevívá. Dočasné uklidnění není žádnou posilou a znamená jen promeškání, jehož čas nelze již nikdy více dohnat.

Pro pozemské utrpení nebylo ještě nikdy správného vysvětlení a zdůvodnění. Proto přineslo se jako narkotikum příkrášlování, které se stále znovu trpícímu člověku podává bezmyšlenkovitě, ve více či méně šikovných slovech. Velká chyba jednostrannosti všech náboženství!

A když zcela zoufalý hledající někdy žádá *přiliš* jasnou odpověď, tak je nepochopené prostě zařazeno do říše Božského mystéria. Do ní musí ústit všechny cesty nevyřešených otázek jako do záchranného přístavu. Avšak tím se zřetelně označí jako cesty *falešné*!

Neboť každá pravá cesta má také jasný konec, nesmí vést do neproniknutelnosti. Ta je jen útekem zjevné nevědomosti tam, kde mají sloužit k vysvětlení „nevyzpytatelné cesty Boží“.

Pro lidi není třeba *ve* stvoření *žádných* mystérií, nesmí jich být; neboť Bůh chce, aby jeho zákony, které *ve* stvoření působí, byly člověku dobře *známy*, jimiž se pak může řídit a skrze ně pak snadno splnit a dokončit své putování světy, aniž by zbloudil v nevědomosti.

Jedním z nejvíce neblahých pojetí však zůstává drsná vražda Syna Božího, *jako nutná oběť smíření* pro lidstvo!

Domněnka, že tato brutální vražda Syna Božího má smířit Boha!

Protože se pro tento názor nemůže logicky najít žádné vysvětlení, uniká se rozpačitě opět za tak často používanou zeď Božského mystéria, tedy dění, které se člověku nemůže stát srozumitelným!

Při tom je Bůh tak jasný ve všem, co koná. Jasnost sama! Stvořil přece přírodu ze své vůle. Tudíž přirozené musí být také to pravé! Vždyť přece Boží vůle je zcela dokonalá.

Avšak oběť usmíření na kříži musí být pro každé přímé smýšlení *nepřirozená*, protože je vůči nevinnému Synu Božímu také nespravedlivá. Zde není ani vytáček ani kroucení. Nechť člověk raději jednou bez obalu přece jen přizná, že něco takového je skutečně nepochopitelné! Může si dávat námahu jak chce, nedojde při tom k žádnému závěru a nemůže v tomto případě pak již porozumět svému Bohu. *Bůh však chce být chápán!* To však také lze, protože ve stvoření jasně spočívají projevy jeho vůle, nikdy si neodporujíc. Jsou to jen lidé, kteří si dávají námahu a do svého náboženského bádání vnášejí nesrozumitelnost.

Tato pracná stavba pro falešnou základní myšlenku *nutné* oběti smíření ve smrti na kříži se přece již třístí na slovech samotného Spasitele, v době, kdy ho křížovali.

„*Otče odpusť jim, neboť nevědí, co činí!*“ Bylo by třeba této přímluvy, kdyby smrt na kříži měla být nutnou obětí k usmíření? „*Nevědí, co činí!*“ je přece obžaloba nejtěžšího druhu. Nejjasnější poukaz, že je *falešné* to, co činí. Že tento čin byl jen obyčejným zločinem.

Byl by se Kristus modlil v Getsemane, aby ho minul kalich utrpení, když by jeho smrt na kříži byla nutnou, jakožto obětí smíření? Nikdy! To by Kristus neučinil! Věděl však, že toto, pro něj nastávající utrpení bylo *jen následkem svobodné lidské vůle*. A proto jeho modlitba.

Zaslepeně chodilo se kolem toho dva tisíce let a bezmyšlenkovitě přijímalo se o tom to nejnemožnější.

S bolestí musíme velmi často slyšet názor, že mezi dnešními Ježíšovými učedníky a učednicemi jsou vyvolení omilostnění tělesným utrpením, například stigmaty!

To všechno přirozeně vychází jen z falešného výkladu Kristova pozemského utrpení. Vždyť tomu nemůže přece být vůbec jinak. Avšak jaké osobní těžké následky to může způsobit, chci ještě zmínit.

Kolik k tomu patří bezmyšlenkovitosti a jak je to nízká otrocká mysl, představovat si všemohoucího Stvořitele nebe i země tak, že by takto jednal! Je to přece bezpochyby nejhříšnější snížení vznešeného Božství, k jehož základní představě není to nejkrásnější ještě dost krásným a to nejlepší nemůže být dost dobrým, aby se tím jen poněkud přiblížilo skutečnosti! A o tomto velikém Bohu se předpokládá, že vyžaduje, aby se člověk, kterého stvořil před ním svíjel v bolestech, když je jím obdařený?

Jak potom může následovat vzestup?

Lidé formují Boha tak, jako ho *oni* chtějí mít a *oni* mu dávají směr jeho chtění! A běda, když není takový jak se domnívají, protože pak bude beze všeho zavržen, jako se na důkaz toho ihned zavrhuje a potírají *ti*, kteří si troufají vidět Boha mnohem většího a vznešenějšího. V dosavadních lidských názorech nespočívá velikost. Ty naopak svědčí jen o neochvějně víře ve *vlastní* hodnotu, aby Bůh žebral o přízeň těch, z jejichž krví potřísněných rukou směl zpět přijmout svého vysmívaného a tupeného, trýzněného a mučeného Syna, kterého jim kdysi poslal se záchranným poselstvím ku pomoci!

A dnes se chce ještě udržovat víra, že všechno bylo pro Boha nutnou obětí smíření? Když Kristus během svého utrpení sám již zcela zoufalý nad touto slepotou volal: „*Vždyť nevědí, co činí!*“?

Je pak ještě vůbec možno přivést lidstvo na pravou cestu? Vždyť nejostřejší dění je stále ještě k tomu příliš slabé. Kdy člověk konečně pozná, jak hluboko vlastně klesl? Jak prázdné a duté jsou domněnky, které si vytvořil?

Jakmile se však ponoříme poněkud hlouběji, tak nalezneme uzavřenou sobeckost v nejčistší formě. I když se nyní mluví na všech nárožích vznešenými slovy o hledání Boha, tak je to *opět* velké pokrytectví v obvyklé samolibosti, které zcela schází každá skutečně vážná touha po čisté pravdě. Hledá se jen sebezbožňování, nic jiného. Žádný člověk se vážně nesnaží o *chápaní Boha!*

Se vznešeným úsměvem odsouvají jednoduchost Pravdy rychle stranou, nepozorovaně; neboť se považují za příliš vědoucí, za příliš vznešené a významné, než aby se *jejich* Bůh mohl zabývat ještě prostotou. On musí přece být k jejich cti mnohem spleťtější. Jinak by přece nebyl hoden, aby se v něj věřilo! Jak lze pak podle jejich pojetí ještě uznat za správné něco, co je snadno srozumitelné každému nevzdělanci? Něco takového nelze shledat *velikým*. Tím nesmí se dnes nikdo ani zabývat, jinak se zahazuje. Nechte to dětem, starým ženám a nevzdělancům. To přece není pro lidi s tak vyškoleným rozumem, pro inteligenci, jakou lze

nyňi u vzdělančů nalézt. Ať se tím zabývá lid! Vzdělanost a vědění mohou měřit svou míru velikosti jen *podle obtížné možnosti pochopení!* —

Avšak jsou to nevědomci, kteří takto myslí! Nejsou hodni přijmout skrze stvoření ani kapku vody z rukou Stvořitele!

Skrze omezení uzavřeli si možnost poznávat nádhernou velikost v jednoduchosti Božích zákonů! Jsou k tomu doslova neschopni, lépe řečeno příliš hloupí, následkem svého jednostranně zakrnělého mozku, který s sebou nosí od hodiny zrození až dodnes jako odznak vítězství největší vymoženosti.

Je to milost Stvořitele, když je nechá hynout ve stavbě, kterou vytvořili; neboť kam pohlédneme je všechno Bohu nepřátelské, pokřivené chorobným velikášstvím všech rozumových lidí, jejichž neschopnost se všude pozvolna ukazuje.

A tak to jde již po tisíciletí! Přineslo to neodvratně otravu do církví a náboženství, protože to bylo jako šíravé zlo nezbytným následkem onoho pádu do hříchu, kdy se člověk neomezeně rozhodl pro vládu rozumu.

A tato falešná vláda podvedla jí zotročené lidi kdykoliv a ve všem, co se týče Božství! Dokonce i ve všem duchovním.

Kdo tento trůn v sobě nezboří a tím se neosvobodí, musí s ním zahynout!

Nyní se již nesmí říkat *ubohé* lidstvo; neboť lidé jsou *vědomě* vinni, jak jen tvor kdy dovede být vinen! Slova: „Odpusť jim, neboť nevědí co činí!“ již *nejsou* pro dnešní lidstvo namístě! Mělo více než jednou příležitost otevřít oči i uši. Jedná plně vědomě a veškeré zpětné působení je proto musí zasáhnout v plné míře, nezkráceně! —

Jestliže se nyní uzavírá kruh všeho dosavadního dění, tak nastává tím pro tuto, v celém stvoření *první zralou část světů* sečení, žeň a roztrídění. Ještě nikdy, co trvá celá hmotnost, se to doposud nestalo; neboť naše část světů předchází jako první všechny ostatní ve věčném koloběhu, kterým musí projít!

Proto se také před dvěma tisíci lety inkaroval Syn Boží na tuto zemi. Bylo to světové dění, které se odehrávalo v nejzralejších, prvních částech veškeré hmotnosti, avšak nikdy se již nebude opakovat; neboť v následujících částech působí *zdejší* dění pořád dál. Tak také dojde k tomu, že tato část jako *první* nastoupí do nového dění, které ještě nikdy nebylo, avšak bude se po nás stále opakovat. Je to rozklad zformované hmotnosti, který s sebou přináší přezralost v přirozeném dění. —

Dokonáno jest! Ukázána je cesta ke Světlu a tím k věčnému životu duchovně osobního! Lidští duchové se nyní mohou sami v hodině posledního rozhodnutí rozmyslet, kterou cestou chtějí jít: K věčnému zatracení nebo k věčné radosti; neboť podle Boží vůle k tomu mají svobodnou volbu!

82. Bohové – Olymp – Walhalla

Dlouho již dějí se pokusy, aby byl zjištěn pravý význam známých bohů minulých dob a našlo se spojení s dnešní dobou. Povolané a studované hlavy hledají rozřešení, které by přineslo úplné vyjasnění.

To však může být jen tehdy, když toto rozřešení poskytne současně celkový přehled bez jakýchkoliv mezer o *všech* dobách! Od počátku lidstva až po dnešní den. Jinak to zůstane opět kusým dílem. Proto nemá žádného účelu vybírat prostě dobu, ve které kvetl všem známý kult bohů u Řeků, Římanů i Germánů. Pokud tyto výklady neobsahují současně samy v sobě zcela přirozeně také všechn vznik a zánik, jsou nesprávné. Všechny v tomto směru započaté pokusy, vzdor veliké k tomu vynaložené chytrosti, projevíly dodnes konečně opět jen bezúspěšnost a nedovedly obstát před hlubším citěním. Vznášely se ve vzduchu a neměly spojení s předcházejícím i následujícím obdobím.

Nedá se očekávat nic jiného, bereme-li přísně zřetel na postup vzniku lidstva. –

Posluchači a čtenáři mého poselství Grálu mohli již sami přijít na to, jak to vlastně jest s těmito věcmi, které se zčásti již odsunuly buď do říše pověstí a legend, nebo byly přijímány lidmi pouze jako fantastické výplody náboženských názorů, které byly vymyšleny a vytvořeny z pozorování přírody v souvislosti s denními událostmi.

Myslitelům a badatelům nesmí být za těžko, aby našli ve starých naukách o bozích *více*, než pouhé *pověsti*. Tito lidé musí zřetelně vidět *skutečné dění*. Kdo chce, ať mne sleduje. Povedu ho k porozumění.

Vracím se tu zpět ke své přednášce: „Otče, odpusť jim, neb nevědí, co činí!“ *(Přednáška č. 81: „Otče, odpusť jim, neb nevědí, co činí.“) Líčil jsem v ní krátce dějiny lidstva na zemi od začátku až po dnešek. Podal jsem také výhled na další postup. Při tom jsem ukázal, jak uprostřed jednoho koloběhu stvoření vyplnilo bytostné, stojící níže než duchovní, svou nejvyšší dovednost ve hmotném, ležícím ještě níže. V tomto splnění uvolnilo bytostné dráhu k vniknutí vyššího duchovna. Tento postup se ve stvoření trvale opakuje. Také jsem vykládal, jak bylo zvířecí tělo pomocí bytostného vyvinuto na nejvyšší stupeň, který dnes nazýváme pračlověkem. *Teprve tehdy*, v nejvyšším vývoji zvířecího těla, byla dána možnost pro vniknutí zárodků ducha. Tak se také stalo a na tomto místě vývoje ve stvoření vždy opět znovu bude dáno. Do tehdejšího nejvyšší vyvinutého zvířete dostalo se tenkrát něco jiného. Bylo to duchovno, kterého v něm do té doby nebylo.

Z tohoto děje nesmí se však snad předčasně vyvozovati, že něco takového se trvale opakuje *ve stejné a téže* části světů při jejich dalším vývoji. Tak tomu není. Děje se to jen *jednou v téže části* stvoření.

Při dalším vývoji této části stvoření zasunuje zde zákon přitažlivosti stejného druhu nepřesunutelnou závoru proti opakování. Přitažlivost stejného druhu jest v tomto případě totožná s *připuštěním* tohoto dění během celé určité periody vývoje. V této vývojové periodě, při jistém stavu polozralosti hmotnosti mohou duchovní semena, která na pomezí hmotnosti poletují jako blýskavice, vnořit se do hmotnosti, která jest pro ně ve stavu přijetí. Tam je mohou místa pro přijetí připravená, tedy v tomto případě v tu dobu nejvyšší vyvinutá těla zvířecí, vsátí, obklopiti, v sebe uzavřítí a pevně uchovati. Právě tak, jako v malém jest chemické slučování prostým zrcadlením tohoto velikého děje. Také při tomto slučování jest možno spojení s cizí látkou dosáhnouti jen při zcela určitém stupni tepla nebo žáru masy, která přijímá. Toto teplo nebo žár dříve vyvolaly zcela zvláštní, jen při určitém stupni tepla dosažitelný stav masy. Nejmenší změna těchto podmínek znemožňuje již sloučení a látky stojí proti sobě odmítavě a nepřístupně.

Zde jest stejnorodost v určitém stavu vzájemné zralosti, která *jen zdánlivě* vykazuje velké protivy, protože jest udržována v rovnováze růzností polohy, výšky a hloubky obou spojujících se částí. Nejnížší bod duchovna jest ve zralosti podoben nejvyššímu bodu bytostného, které se nachází pod duchovnem. Spojení jest možno pouze na místě tohoto *přesného* styku. Poněvadž se hmotnost ve svém vývoji stále pohybuje ve velkém koloběhu, v rozpuku, květu, zrání a přezrálém rozpadu, zatím co duchovno spočívá nad tím, může žhoucí spojení nastati jen na zcela určitém místě během valení se hmotnosti vpřed. Jest to duchovní oplodnění hmotnosti, která jsouc k tomu rozvroucena působením bytostného, vzdouvá se duchovnu vstříc.

Překročila-li část světů, řítící se kupředu, tento bod, přestává pro ni možnost duchovního oplodnění *zárodky ducha*. Na její místo přichází pak další část světů, pro kterou nadchází tak nové stadium, ve kterém mohou najíti přístup do hmotnosti dozrávající duchové atd. V této přednášce není místa, abych rozvíjel celý světový obraz. Vážný badatel může si však postup zcela dobře představit.

Následkem své vyšší podstaty dávalo duchovno při vstupu do hmotnosti ihned pociťovati svůj živý vliv na vše ostatní a vstupem do hmotnosti začalo vládnouti. A to i ve svém tehdejší ještě *nevědomém* stavu. Jak toto duchovno pak znenáhla povzneslo zvířecí tělo až k dnešnímu tělu lidskému, není žádnému čtenáři již nesrozumitelné *(Přednáška č. 7: „Stvoření člověka.“).

Zvířecí těla tehdejší nejvýše vyvinuté rasy, do kterých se neponořila žádná duchovní semena, zastavila se ve svém vývoji, poněvadž bytostné v nich dospělo již k svému nejvyššímu vrcholu a k dalšímu vývoji scházela síla duchovna. Se zastavením vývoje nastoupila rychle přezrálost, ke které se ihned připojil zpětný krok k rozkladu. Pro tuto rasu zbývaly jen dvě možnosti. Buď povznesení skrze ducha až k tělu lidskému, nebo vymření a rozklad. A tím přestal tento zralý zvířecí druh úplně existovati. –

Sledujme nyní pozvolné *uvědomování si* tohoto zprvu nevědomého duchovního zárodku a jeho vývoj k vědomému lidskému duchu. *Prožívejme v duchu s sebou jeho stupňovité pronikání halícemi ho obaly i celým okolím.*

Není to tak těžké, protože postup vývoje jeví se navenek zcela zřejmě. Jest třeba jen pozorovati rasy, které ještě *dnes* jsou na zemi.

Duchové nejprimitivnějších lidí, k nimž počítají se tak zvaní divocí národové, na příklad Křováci, Hotentoti atd., nejsou snad časově ve hmotnosti kratší dobu. Oni pouze nepokračovali s vývojem, *nebo šli po dokonaném již vzestupu na tomto nebo na onom světě opět tak dalece zpět*, že se mohli vtěliti *jen* do takového *nízkého* okolí! Jsou tedy *vlastní vinou* v přirozeném dění buď *ještě*, nebo *opět* na velmi nízkém stupni. V důsledku toho také jejich výhled *na nehrubohmotné okolí* nemůže býti právě povznášející.

Duchovní pud, viděti více než vlastní stupeň, spočívá již v duchovním semenu. Patří k jeho nejvlastnější povaze a proto se projevuje silně již také na nejnížších stupních vývoje. To jest ono živě pohánějící *v duchu*, to zvláštní, co jiným podstatám nebo druhům ve stvoření chybí. Možnost tohoto chtění tušení nebo nazírání jest však dána jen pro *jeden stupeň nad vlastní dočasný stupeň* a ne dále.

Z toho důvodu se stává, že tyto lidské duše, stojící na nízkém stupni, které se ve svém vývoji zanedbaly nebo prohřešily, mohou tušiti nebo jasnovidně spatřovati rovněž jen *nízké* bytosti.

Vždyť mediálně nadaní nebo jasnovidní jsou mezi *všemi* rasami, nechť patří ke kterémukoliv stupni.

Zde se chci ještě zvlášť zmíniti, že „zíráním“ nebo „tušením“ míním při tomto výkladu jen to, co skutečně jasnovidci „sami zřeli“. Ale samozřejmě jest u „vidoucích“ všech dob vždy

pouze *nejvyšší čtvrtina* toho, co vidí. A toto samozřejmě může být opět jen jeden stupeň nad vlastní vnitřní zralostí a ne více. Není to jinak možno. Tato okolnost znamená však současně velkou přirozenou ochranu pro každého jasnovidce, jak jsem se již mnohokrát zmínil. Posluchači nemají tedy oceňovati media a jasnovidce jako nezbytně vnitřně tak dalece zralé a vysoko stojící, jako je to, co tito lidé jako „viděné“ líčí. Vždyť čistší a světlé výšiny, děje a duchy ukazují jim duchovní vůdcové a vyšší bytosti jen *v živých obrazech!* Jasnovidci se však mylně domnívají, že to vše skutečně prožívají a klamou se tak sami. Proto tak často budí podiv méněcennost charakteru mnohých medií, které jako prožité a viděné líčí věci, jež se však hodí velmi málo nebo se vůbec nehodí k jejich vlastní povaze. –

Zde mluvím tedy jen o malém rozpětí *skutečného samozření* medií a jasnovidců. Ostatní nepřichází při tom v úvahu.

Jasnovidci a media *všech* dob mají ve skutečnosti sloužit jen k tomu, aby lidstvu svým nadáním pomáhali vždy výše vzhůru. Když ne jako vůdcové, tedy přece jako nástroje. Mediální člověk nemohl by nikdy být vůdcem, protože jest příliš odvislým od proudů a jiných věcí. Má být dočasně otevřenými dveřmi za účelem dalšího vývoje, má být příčlemi na žebříku vzestupu.

Uvážíme-li nyní, že rasám, stojícím na nižším stupni vývoje ducha, jest možný výhled jen do stejně nízkého okolí s malým volným prostorem do výšky, není za těžko pochopit, že *v nízkých* lidských rasách můžeme najít jen bázeň před démony a klanění se démonům. Jest to ono, co mohou vidět a vytušit.

Tak jest tomu při povrekním pozorování. Chci však s výkladem zajít hlouběji, přesto, že se tím uchýlíme od jasného přehledu.

Duch nízkých lidských ras, který byl ponechán nevyvinut, nebo opět zakrněl, je ovšem dosud nebo opět znovu *duchovně* slepý a hluchý. Takový člověk nedovede hledět duchovním okem, *což ostatně nebylo žel možno až dosud žádnému člověku.*

Kdo stojí dosud hluboko, nemůže nazírat také okem bytostným, ba ani ne okem jemnohmotným. Nazírá jedině okem hrubohmotným, které jest v pustině stále více zbystřováno nutným osobním bojem proti lidem, zvířatům i živlům a dovede při tom znenáhla rozeznat *jemnější a nejjemnější hrubohmotnost.*

Při tom pozorují takoví lidé nejdříve fantomy. Tedy útvary, které byly zformovány teprve strachem a úzkostí lidí a jimi se také udržují. Tyto fantomy *bez vlastního života* jsou zcela odvislé od citů lidí. Tito je přitahují nebo odpuzují. Zde se projevuje zákon přitažlivé síly veškeré stejnorodosti. Strach stále přitahuje tyto útvary strachu a úzkosti tak, že na lidi, kteří se bojí, se zdánlivě přímo vrhají.

Poněvadž tyto fantomy souvisí se zploditeli, tedy s lidmi, kteří se právě tak silně bojí, roztažitelnými vyživovacími páskami, přichází každý bojácný člověk nepřimo vždy také ve spojení s množstvím jiných bojácných a úzkostlivých. Od nich dostává se mu nového přílivu, který ještě více rozmnožuje vlastní strach a úzkost a konečně může dohnat takového člověka až k zoufalství a k šílenství.

Naproti tomu nebojácnost, tedy zmužilost, zahání takovéto fantomy jistě a zcela přirozeným způsobem. Proto, jak jest konečně dobře známo, jest nebojácný vždy pro sebe ve výhodě.

Nelze se tedy diviti, že v nižších rasách vyvinuli se tak zvaní lékaři a čarodějové, jichž kastu založili *jasnovidci*. Tito se naučili pozorovati, jak jest možno takové útvary, mylně pokládané za skutečné živé bytosti, „zahánět“ trochou vnitřního soustředění, odvrácením bázně pomocí různých skoků a kroucení, nebo zaklínáním, kterým se vzbuzuje odvaha.

I když tito čarodějové propadají pro nás nemožným představám a zdají se nám směšnými, nemění to nic na skutečnosti, že konají *pro svůj okruh* a pro svou chápavost něco *zcela správného*. Jen *my* jsme těmi, jimž chybí pro to pochopení z nevědomosti.

V poslušnosti těchto čarodějů a lékařů se přirozeně stává, že mnozí jejich nástupci nemají mediálního nadání, nebo nejsou nějak jasnovidní, zvláště když se k úřadu pojí současně i vliv a příjmy, za jejichž houbou usilují lidé na nejnižším stupni stejně nelítostně, jako povznesená bílá rasa. Tito nevidoucí napodobovali pak bez porozumění prostě výkony svých předchůdců a připojili ještě i několik nesmyslností, aby působili větším dojmem, poněvadž kladli cenu jen na to, aby se líbili svým bližním. Tím se z nich stali vychytralí podvodníci, kteří hledají jen svůj prospěch, ale o skutečném významu nemají ani zdání. Podle nich se pak oceňuje a odbývá celá kasta.

Tak se stává, že u nízkých lidských ras můžeme najít v první řadě jen bázeň před démony a zbožňování démonů. To jest to, co dovedou vidět a čeho se jako jiného bytostného druhu bojí. –

Přejdeme nyní k poněkud vyšším stupňům vývoje, které dovedou nazírat dále, ať již prostřednictvím jasnovidců, nebo jen bezděčně pomocí tušení, což také patří k vnitřnímu nazírání. U těchto výše vyvinutých ras a lidí proniká jejich stále více se probouzející duch, který jest v nich uzavřen, dalšími vrstvami obalů z nitra směrem vzhůru.

Oni vidí proto již laskavější bytosti, nebo vědí o nich tušením. Tím ubývá u nich znenáhla zbožňování démonů. Tak to jde dále. Stále výše. Stále jest větší Světlo. Duch při normálním vývoji proráží stále více kupředu.

Na příklad Řekové, Římané a Germáni viděli pak ještě více! Jejich vnitřní nazírání proniklo skrze hmotnost až do výše ležícího bytostného. Při dalším svém vývoji mohli konečně vidět *i vůdce bytostných a živlů*. Někteří mediální lidé mohli při svém nadání vejít s nimi dokonce i v bližší styk, poněvadž tito jako vědomě bytostně stvoření mají vždy jistou příbuznost *s onou* bytostností, ze které má člověk také jistou část, mimo svého ducha.

Vidět, cítit a slyšet bytostné bylo pro *tehdejší* vývoj národů to nejvyšší, čeho mohli dosáhnouti. Jest samozřejmé, že pak tito národové považovali mocné vůdce živlů v jejich činnosti a jinorodosti za nejvyšší a jmenovali je bohy. Jejich vznešené, skutečně existující hradní sídlo jmenovali pak Olymp a Walhalla.

Vnitřní nazírání a naslouchání lidí spojuje se však při vnějším projevu vždy s jejich dočasnou osobní chápavostí a schopností výrazu. Z toho vyplývá, že Řekové, Římané a Germáni líčili *tytéž a stejné* vůdce živlů a všeho bytostného podle forem a pojmů právě platných názorů jejich tehdejšího okolí. Vzdor některým rozdílnostem líčení byly to přece u všech stejné postavy.

Když jest dnes na příklad shromážděno pět nebo více skutečně dobře jasnoslyšných a všichni současně přijímají jedinou, zcela určitou větu, *sdělenou ze záhrobí*, bude při znovupodání a reprodukci jednotný jen *smysl* slyšeného, ne však slovní vypravování! Každý bude podávati slova jinak a bude je také jinak slyšet. Vždyť při přijetí padá již na váhu mnoho *osobního*. Tak jako posluchači hudby pocítují hudbu zcela rozdílně a přece hudba v základě vybavuje u všech týž směr. O všech těchto dalekosáhlých vedlejších jevech ve spojení pozemského člověka s veškerenstvem musím teprve časem promluvit obšírněji. Dnes by nás to odvedlo příliš daleko od předmětu. –

Když později pak *povolání* národové, tedy národové vnitřně nejvýše vyvinutí (vývoj rozumu nepadá při tom v úvahu), mohli v důsledku dozrávání prožitím pak prorazit tuto hranici bytostné podstaty, proniklo jejich nazírání nebo tušení až *k prahu duchovní říše*.

Přirozeným následkem toho bylo, že tím museli býti svrženi dosavadní bohové jako takoví a na jejich místo nastoupilo vyšší. Bohužel *nedostali se* však vzdor tomu tak daleko, aby byli schopni *duchovního nazírání*.

Tak jim zůstala duchovní říše *neotevřena*, poněvadž normální běh vývoje na tomto místě nešel již dále kupředu. Bylo to proto, že byl bržděn domyšlivostí rozumu, která se stále ostřeji vyvyšovala.

Před tímto zastavením mohlo se uchránit jen několik výjimek, jako na příklad Buddha a ještě jiní. Pomocí zřeknutí se světa podařilo se jim pokračovat normálním způsobem ve svém vývoji a stát se tak až po jistý stupeň také duchovně vidoucími!

Toto zřeknutí se světa, tedy odvrácení se od lidí za účelem dalšího vývoje ducha stalo se nutným jen následkem jednostranného pěstování rozumu, který byl duchu nepřátelský a všeobecně stále více panoval. Byla to přirozená sebeochrana před postupujícím duchovním zploštěním, což nesmí býti nijak nutným při *všeobecném* normálním vývoji. Naopak. Když člověk dospěl v duchovním vývoji k určité výši, musí na této výši činností opět zesilovati, jinak by nastala ochablost a přestala by tím rychle možnost dalšího vývoje. Nastává nečinnost, ze které lehce vyrůstá úpadek.

Vzdor tomu, že další duchovní vývoj dospěl u Buddhy a také u jiných jen ke zcela určitému stupni, nebyl tedy dokončen, byla přece již vzdálenost od ostatních lidí tak veliká, že tito lidé hleděli na takto normálně vyvinuté jako na vyslance Boží. A přece proniknutím jejich ducha dále vznikl zcela přirozeně pouze nový názor.

Ti, kteří se povznesli z masy lidí, která se duchovně zastavila a zčásti šla i zpět., stáli však vždy jen u otevřených dveří k duchovnu. Při tom mohli sice neurčitě vnímati, *avšak neviděli jasně!* Přece však tušili a zřejmě cítili mocné, vědomé, *jednotné* vedení, které přicházelo shůry ze Světla, do kterého zřítí nebyli schopni.

Povolující tomuto citu, vytvořili si *jednoho neviditelného Boha!* Při tom však nevěděli o tom nic bližšího.

Jest tedy pochopitelné, že tohoto pouze tušeného Boha považovali za nejvyšší *duchovní* bytost, protože duchovno bylo novou oblastí, na jejímž *prahu* dosud stáli.

Tak se stalo, že se při tomto novém názoru o neviditelném Bohu uhodla správně jen skutečnost, *ne však pojem*. Neboť jejich pojem o Něm byl falešný! Lidský duch nemyslel si *nikdy Boha takovým, jakým skutečně jest!* Domníval se jen, že jest to *nejvyšší duchovní* bytost. Tento nedostatek nesprávného dalšího vývoje jeví se ještě i dnes v tom, že mnozí lidé chtějí bezpodmínečně trvat na tom, že v sobě chovají *stejnorodé* z toho, kterého ctí jako svého Boha!

Chyba jest v tom, že se *zastavil duchovní vývoj*.

Kdyby tento vývoj byl pokračoval *dále*, tu zrající lidstvo na přechodu od starých bohů z bytostného nepředstavovalo by si ihned jim podobného jediného neviditelného Boha. Nejdříve bylo by mohlo viděti nad vůdci všech živlů, které nazývalo bohy, stojící *duchovně Prastvořené, jichž sídlem jest hrad Grálu*, jakožto nejvyšší hrad *duchovna!* Lidé by byli na tyto Prastvořené pohlíželi opět jako na bohy, až by se *v sobě stali takovými*, že by mohli Prastvořené, skutečné to *obrazy* Boha, nejen v tušení viděti, nýbrž je i duchovně *slyšeti*. Od nich bylo by se jim dostalo zvěsti o jsoucnosti „jednoho Boha“, který je mimo stvoření!

Kdyby byli lidé obrátili své cítění tímto směrem, byli by na konec duchovně v sobě dozráli ke schopnosti, aby jako další vývoj s radostí přijali od Vyslance Božího *Božské poselství* ze skutečně Božského! Tedy poselství, které přicházelo z Božského a bylo tedy z mimo stvoření a tím i mimo jejich možnost zření.

To by *byla bývala normální cesta!*

Takto se však vývoj lidí zastavil již na prahu duchovna, ba šel jejich vinou dokonce rychle nazpět.

Tím nastala doba, ve které se musel vtělit jako *akt z nouze* silný Boží Vyslanec v Ježíši Nazaretském, aby dosud nezralému lidstvu k jeho osvícení přinesl spásné poselství z Božského. Hledající ve své nezralosti mohli se pak držeti tohoto poselství *prozatím aspoň ve víře*.

Z toho důvodu nezbyvalo Synu Božimu, který byl vyslán ku pomoci upadajícímu lidstvu, nic jiného, než aby prozatím požadoval jen *víru a důvěru* ve své slovo.

Byl to zoufalý úkol. *Kristus nemohl ani říci vše, co chtěl*. Proto ani *nemluvil* o mnohých věcech, jako o znovuvtělování na zemi a jiných. V tomto směru stál tu oproti veliké duchovní nezralosti. Smutně pravil sám ke svým učedníkům: „*Mnoho měl bych vám ještě říci, ale nepochopili byste!*“

Tedy nepochopili by ani učedníci, kteří ho v mnohých věcech skutečně nechápali. A když *učedníci* nechápali Krista již za jeho pozemského života, jest přece zřejmé, že v dalším podání jeho slova vznikly později mnohé omyly, na kterých se žel ještě dnes houževnatě lpí. Přesto, že Kristus žádal od tehdejší nezralosti jen *víru* ve své slovo, přece požadoval od vážně chtějících, aby tato počáteční víra stala se v nich také „*živou!*“

To jest, aby v ní došli k přesvědčení. Neboť kdo byl poslušný s důvěrou Kristova slova, v tom šel opět duchovní vývoj kupředu a on musel z této víry dalším vývojem zvolna přijíti k přesvědčení o tom, co mu bylo řečeno!

Proto bude nyní Syn Člověka požadovati *přesvědčení* místo *víry*! Bude je požadovati i ode všech těch, kdo předstírají, že v sobě chtějí nositi Kristovo poselství a chtějí je následovati. Kdo místo *víry* nemůže ještě míti v sobě *přesvědčení* o pravdě Božského poselství Kristova, které jest *jednotné* a nerozlučné s poselstvím Grálu, ten také nedošel zralosti svého ducha, která jest nutná ke vstupu do ráje! Takový bude zavržen! Zcela neodvratně!

Ani největší rozumové vědění nedovolí mu zde proklouznouti! Musí přirozeně zůstat zpět a jest ztracen navždy. – –

Že lidstvo této části světů ve svém dnešním vývoji stojí dosud *na prahu* duchovní říše, ba velkou většinou ještě hluboko *pod ním*, jest zaviněno jedině vlastním nechtěním a samolibostí rozumu, který chce věděti všechno lépe. Na tom muselo úplně ztroskotati splnění normálního vývoje, jak již mnohý člověk si zatím jasně uvědomil. –

Náboženské kultury lidstva ve svých různostech nevznikají ze žádné fantasie, nýbrž ukazují oddíly *života* v tak zvaném záhrobí. I lékař černošského nebo indiánského kmene má své hluboko zasahující oprávnění *na nízkém stupni svého lidu*. Že se mezi nimi vyskytují šejdíři a podvodníci, nemůže věc samotnou strhnouti do prachu.

Démoni, lesní a vzdušné bytosti i tak zvaní staří bohové jsou ještě dnes nezměněni na těchže místech a v téže činnosti, jako dříve. I nejvyšší tvrz těchto velkých vůdců všech živlů, Olymp nebo Walhalla, nebyly nikdy pohádkou, nýbrž cítěnou skutečností. Co však lidé, zaostalí ve vývoji, *nemohli již viděti*, jsou čistě duchovní Prastvoření, obrazy Boží, kteří mají rovněž vysokou tvrz a jmenují ji hradem Grálu. Jest to nejvyšší hrad v čistě duchovním a tím i v celém stvoření. O existenci tohoto hradu mohla lidem, stojícím na prahu všeho duchovního, přicházeti zpráva pouze ještě vnuknutím, protože nebyli tak dalece duchovně zralí, aby i *to* mohli v tušení zříti.

Všechno jest život! Jen lidé, kteří se považují za pokročilé, místo aby šli ku předu, odbočili stranou a šli zase zpět do hlubin. –

Nesmí se však nyní očekávat, že v dalším vývoji změnil by se opět pojem Boha, hlásaný Kristem a v mém poselství Grálu! Tento pojem potrvá nadále, protože není nic dalšího. Vstupem do duchovna a zdokonalením se v něm, což dnes ještě chybí, může každý lidský duch stoupati tak dalece, že ve svém vnitřním prožití konečně nezbytně získá přesvědčení o této skutečnosti. Pak by mohl, spočívaje vědomě v Boží síle, konati všechno veliké, k čemu byl povolán již od počátku. Pak by se také nikdo již nedomýšlel, že chová v sobě Božské. Tento blud jest jen známkou a pečeti jeho dnešní nehotovosti!

Ve správném vědomí by však spočívala potom veliká pokora. Vznikla by osvobozující služba, která jest vždy *jako požadavek* obsažena v čisté nauce Kristově.

Teprve až misionáři, kazatelé a učitelé započnou svou činnost na základě vědění o přirozeném vývoji ve všem stvoření a tím i přesné znalosti zákonů Boží vůle bez skoků a mezer, budou moci zaznamenati skutečné *duchovně živé* úspěchy.

Dnes jest každé náboženství žel jen ztrnulou formou, která pracně udržuje pohromadě líný obsah. Ale po nutné změně nabude v oživení tento dosud líný obsah plné síly, rozlomí studené, mrtvé a ztrnulé formy a rozlije se s jásavým hukotem přes celý svět a mezi všechny národy.

83. Povolání

Němci mají býti povoláni, aby se stali duchovně i světsky vedoucím národem! Poukazují k tomu četné knihy a mnohá dobrá proroctví a vidění, které nelze prostě odsunouti stranou jako výplody fantazie. Často a vždy znovu s velikou zřetelností opakují tentýž smysl. Bylo ovšem napsáno mnoho knih o tom proto, aby se Němci ve veliké tísní znovu vzpružili a v zoufalství nad zlými novými zjevy těžkých nesnází nenechali zarůstí dobro úplně býlím. Kdo se však vážně hledí zabývatí budoucností tohoto národa, který má teprve vyjítí ze zřícenin nynějších poměrů, ten shledá, že v poukazech na velkou budoucnost jest nutně zrnko moudrosti nebo pravdy.

Pravím však zcela úmyslně: „*Ze zřícenin* nynějších poměrů!“ Neboť z nynějších poměrů samotných jest jen jedna cesta: Další úpadek a zřícení!

Podívejte se jednou klidně na lidi, jací jsou *dnes!* Pátrejte ve zralejší mládeži pozorně po příštím pokolení, po nejbližší *německé* generaci. Jest otrávena již od základů na těle i na duši. Nepatrné výjimky, které se ještě jeví, jsou nápadné jako přemrštěnci. Pro celý národ neplatí téměř nic.

Tyto výjimky jeví se tak odchylnými od stále více upadajícího okolí, že začínají působiti groteskně a propadají téměř všeobecnému posměchu, platí za nenormální, chorobné, za zbytečné blouznivce a blázny!

Toto groteskní vyrůstání nespočívá však v těchto chvalných výjimkách. Jest to v klesajícím okolí, které ve svém beznadějném pádu stále více se vzdaluje od zpola normálního duševního stavu. Tito lidé již ani nepozorují tohoto vlastního pádu, který je vzdaluje od zdravé a pevné půdy, kde ti nemnozí jako výjimky dosud stojí. Lidé mají falešný pocit, jako by se tito výjimeční vznášeli v chorobně dětinských domněnkách. Očekávají, že záhy vystřízliví a každým okamžikem spadnou ku posměchu všech.

Avšak nepotrvá již dlouho a s jejich očí sejde každý smích. Zato však nastoupí úděs, až konečně v nutnosti poznají, že ti druzí, dosud posmívání, zaujímají správné a *pevné* stanovisko, kdežto oni sami zapadají do nejhoršího bahna a pomalu se dusí. Dusí se v bahně, jež si připravili sami a které se nyní nezadržitelně sráží jim nad hlavou.

Nejhorší při tom jest, že tento zlý stav není možno přičítati nepřítelům Německa, nýbrž Němcům samotným.

Tak jako při varu všecken kal žene se nahoru, tak jest tomu i v této veliké době kvasu. Dnes všechno se šílenou rychlostí spěje k mocnému ději očisty a zvenčí lze viděti jen vzhůru zvířenou, špinavou pěnu nebo odkal skutečného německého národa tak, že se již nedá rozpoznati zdravé dno a klamně se zdá, jako by *všechno* již bylo zcela nezachránitelně zkaženo. Ale není tomu tak! Čím hutněji se nahoře jako povrch sráží nečistá pěna, tím čistší a jasnější bude pod ní *hlavní část*. A pak, až nastane ochlazení varu ve vystřízlivění strašlivým děním, jak to vyvolají dnešní poměry a vzešlá z nich nouze, udělá se shora do škrálopovitého odkalu jedna trhlina za druhou a pojednou se objeví čistota a jas, jež se utvořily pod špinavým a otřelým povrchem, který mátl smysly.

Potom prorazí přemocnou silou ono zjasnění vítězně vzhůru a strhne stále sesychající odkal, který napříště nebude již moci státi jako překážka mezi děním a pravým jádrem národa!

Vítězem však nebude žádné nové příští pokolení, nebude to dnešní duševně chorá a uboze dorůstající německá mládež, která podlehla otravě a při prvním svěžím závanu rozletí se nutně jako plevy, protože šla předčasně zralá po falešných drahách a vyžila se v nich až do

zničení každé vlastní opory. *Vítězem bude to staré, dosavadní*, které očištěno jako ocel vyjde z nesmyslného zmatku jako neochvějný balvan, na kterém jedině může povstati nová stavba!

Vy, zralí němečtí mužové, vy, zralé ženy, *hledte do sebe!* Nehleďte na dorůstající mládež, která se jen může a musí od vás učit. Vy chováte v sobě budoucnost, *jedině* vy, kteří jste jako základ prožili ještě minulost!

Proti dosavadnímu nesmyslnému řádění stáli jste jen bez porozumění a proto jste dosud nezasahovali. Pomozte konečně vysílené mládeži *se starou německou silou*, která nezná slabé povolnosti a v přísnosti vzplane proti sobě jako proti druhým. Která jest obávaná falší, změkčilostí a slabostí!

Byl to jen nezměrný úžas nad možností dnešního dění, který přechodně ochromil vaše nezdolné zdravé chtění. Nebyl to souhlas nebo radost nad onou zchátralostí těla a neméně duše.

A vy, kdo jste sebe i generace přicházející po vás nechali spoutati okovy, jste povinni *sami* tyto okovy opět rozlomit a nečekati rozuzlení od nástupců!

Vy však, kdo pohodlně čekáte na splnění vznešených proroctví a počítáte s nimi, neklamte se! Kde se nejedná, tam se nemůže splniti ani nejlepší proroctví! „Čekání“ samo klade této možnosti kámen do cesty.

Vaše spory o výkladech a dobách možného splnění jsou budoucnosti Německa stejně nebezpečné a zkázonosné, jako německý mor věčného tříštění ve vnitřní politice, ve které se musí viděti, že dosud nebylo žádného pravého německého a národního ducha. Tohoto ducha bylo možno najíti vždy jen *v jednotlivcích!* Jen v nejvyšším nebezpečí stály někdy masy svorně a jednotně spolu, avšak také ne vždy. Kde tu byl kdy jaký skutečně *německý* národ, *oduševněný volným hrdým duchem?* Mohl k němu lehce každý dobrodruh a jeho drzá hra nacházela vždy dobrou půdu.

V bezstarostném tanci, s pokrčením ramen naslouchá se zoufalým steskům celých *německých* částí národa, které denně trpí nenávistí nepřátel.

Zaslíbení a proroctví mluví však o *vyvoleném* národě! Může zde vůbec jíti o německý národ jak se jeví *dnes?* Ukazuje se jako *vyvolený?* Mohu si uspořiti odpověď.

Býti povoláný jest věc zcela jiná. Již Kristus říkal varovně: „Mnoho jest povolaných, ale málo vyvolaných!“ To znamená, že z povolaných dojde jich jen málo ke skutečnosti splnění, protože povolaný musí toto splnění přivoditi *sám* železným úsilím, neobvyklou činností a pracovitostí. A jako jest tomu u jednotlivců, tak jest tomu i u národů! Býti povolaným znamená míti v sobě pouze *schopnost* ke splnění! Neznamená to však, že by toto splnění spadlo povolanému do klína. Teprve tehdy, když povolaný, tedy uschopněný, napne *všechny* své schopnosti nezkráceně, když jich používá v železné, neochvějně pílí, v tvrdém úsilí a tuhém zápase, pak vychází mu vstříc neobyčejným způsobem pomoc shůry a vede ho k vítězství. Tedy ke splnění jeho povolání. Avšak ani tomu nesmí se rozuměti špatně. Neboť *vyjítí vstříc se strany nadpozemské* a silná pomoc nesmí se chápati obrazně. Síla ke konečnému vítězství jest vždy pohotově. Povoláný musí však svým úsilím a svou dovedností jemu propůjčenou propracovati se tak daleko kupředu, že narazí na tuto sílu a tato se pak s ním spojí!

Tedy zcela jinak, než jak si mnozí povolání často myslí. Býti povolaným zavazuje! Povolánému vtiskuje se do rukou meč k boji v jeho schopnosti. Vládnouti tímto mečem a vésti ho k ráně musí vždy *sám!* Neprosněte tedy dobu, ve které jste již určeni vykonati něco velikého a která vás nutně povede k vítězství, jakmile se *hnete!* I pro to může nastati „pozdě“! Tím jest pozdější vítězství desateronásobně, ba stonásobně ztíženo.

Protože každý nyní vidí, že německý národ tak, jak se nyní jeví, nemůže se považovati za „vyvolený“ a přece zaslíbení opět vždy také uvádí *možnost* ke splnění, tu jest jasno, že německý národ musí projíti mnohými změnami. Dobrovolně se nezmění. To se ukázalo již v posledních letech. S německým duchem, k němuž má každý Němec přispěti svým dílem, šlo to dolů místo nahoru. Následkem toho jest, že každý Němec bude donucen dáti ornou půdu, aby z veliké nouze dal konečně vyrůstí nutnému německému duchu. Čeho nedocílí klid a radost, dokoná na konec utrpení. A když nestačilo k tomu utrpení dosavadní, musí přijíti něco těžšího a tvrdšího. Tak se konečně dospěje k bodu, kdy každý tvrdošíjný odpor se zlomí nebo poddá. Jednotlivec má vždy ještě svobodnou volbu mezi zlomením a poddáním, protože nutně sklízí v obojím případě odměnu podle způsobu, jak dopadne jeho rozhodnutí.

Čím více blíží se splnění, tím větší lze očekávati utrpení. Blaze tomu, jehož rozhodnutí dopadne k jeho štěstí.

Při světovém dění samozřejmě nemůže býti vyvolený národ omezen *jen na jednu národnost!* Zde se tedy *nemíní* německý národ v nejužším smyslu. Při světovém dění vůbec nejde *o jednu národnost* o sobě, ale jistě každá národnost může v něm hráti *úlohu* k projevům mnohého dění. Způsob a velikost své úlohy tvoří si každá národnost sama.

Co jest jedině směrodatné v příštím světovém období, jest rasa a ne národnost. Při nynějším rozhodnutí jest *bílá* rasa ve vývoji nejvyšší ze všech. Nic dnes již neznamena, že Asie a jiné země byly dříve již dále ve vývoji než tehdejší Evropa. V době, kdy má nastati konečné zúčtování nejen pro obyvatele této Země, nýbrž pro celou část světů, ke které tato Země patří, to vše nic neznamena. Směrodatným jest jedině právě platný stav *v hodině rozhodnutí* a nic jiného. A tu jest dnes na zemi na vrcholu bílá rasa. Z téhož důvodu přichází jako bojiště pozemsky v úvahu také Evropa. Poukázal jsem již v přednášce „Bohové – Olymp – Walhalla“ *(Přednáška č. 82: „Bohové – Olymp – Walhalla.“) na to, že každé znovuvtělení děje se v prostředí, které odpovídá stavu duše, jež se má vtěliti. Může se tedy běloch při silném zvrtném úpadku duchovního stupně vtěliti v nízkém kmenu černošském a ovšem právě tak obráceně. V bílé rase možno dnes považovati za nejvyšší *skutečně německého ducha!* V celé jeho čistotě a velikosti. Již mnohokrát pokusil se o rozmach, ale nedospěl nikdy ke skutečné výši, leč jen v ojedinelých osobnostech, které musí vždy předcházeti. Tito osamocení jedinci jevíli schopnosti své rasy. Německý duch má se státi vzorem a vůdcem v posledním vzestupu pozemského lidstva. Ne však takový duch, jaký jest nyní, ale takový, jakým se státi má, jakým se podle svých schopností státi také může a v příštím prožití se také nezbytně *stane!*

Ale není tu míněna *výhradně národnost, která se nazývá německou.* Každý pojem ve světovém dění jde mnohem dále a není tak omezen. Tohoto žádoucího německého ducha *může ve vlohách míti v sobě také každý příslušník jiných národností!* Duch míní se věcně ve svých schopnostech, nijak ne národnostně. Avšak příslušníci německého národa mají v sobě *hlavně* všechny potřebné základní rysy pro tohoto ducha budoucnosti, kterému jest předurčeno vítězství a vedení v lidstvu.

Vy Němci, mějte se tedy na pozoru! Nasad'te všechny síly, abyste jako povolání svými vlohami stali se také *vyvolenými!* Vyvolený *národ* bude se skládati z vyvolených jednotlivců, na které máte všechny naděje. Proto bude se skládati nejen z Němců, nýbrž i z částí jiných národností, které patří duchovní hodnotou k vyvolenému národu. Nezastaví se na hranicích německé země.

Nepromarněte vznešený úkol, který na vás čeká. Vytrhněte se z povrchnosti dnešních myšlenek, všeho nynějšího života a staňte se tím, čím býti můžete a máte: *Jedním duchem, jedním národem,* který má jako vůdce předcházeti ostatním vzorem a příkladem. Zameškáte-li k tomu přesně určenou dobu, ve které spolupůsobí celý kosmos jako podpora, čeká vás místo vzestupu pád tak strašlivé síly, že jako na věky zavržení nebudete moci nikdy dojíti vzkříšení. Býti povolaným zavazuje k nejvyššímu rozvoji sil! Tuto výstrahu mějte vždy na paměti!

84. Lidský tvor

Vždy znovu vzdouávají se nové vlny rozhořčení a vrhají své kruhy přes země a státy. Byly vyvolány mým prohlášením, že lidstvo nemá v sobě nic Božského. Jest to důkaz, jak hluboko zapustila domýšlivost kořeny v lidských duších a jak lidé neradi chtějí se s ní rozloučit, i když jejich citění se varovně tu a tam probouzí a dává jim poznati, že konečně přece tomu tak býti musí.

Zdráhání nemění však nic na věci. Lidští duchové jsou dokonce *ještě* menší a nepatrnější, než se domnívají, když se konečně vnitřně dopracovali k přesvědčení, že všechno Božské v nich chybí.

Proto chci jíti ještě dále než dosud a chci oddělit stvoření ještě poněkud dále od sebe, abych ukázal, na který stupeň patří člověk. Není ani dobře možno, aby začal se vzestupem, když předem přesně neví, *co jest a co může*. Má-li to jednou ujasněno, konečně pak také ví, co činiti *má!*

To však jest veliký rozdíl od toho, co dnes chce! A jaký rozdíl!

Již to ani nebudí soucit u toho, komu jest dopřáno jasné nazírání. Nemíním tu „nazíráním“ nazírání vidoucího, nýbrž vědoucího. Místo soucitu a útrpnosti musí se dnes probudit již jen *hněv*. Hněv a opovržení nad nesmírným povyšováním se na Boha, kterého se denně, ba každou hodinu ve své domýšlivosti dopouštějí statisícové. V domýšlivosti, ve které není ani stínu vědění! Nestojí za námahu ztráceti o tom třeba jedině slovo.

Co pravím dále, platí těm nemnohým, kdo v čisté pokoře mohou ještě dospěti k nějakému způsobu poznání, dříve než by byli předem tak rozdraceni, jak se podle Božích zákonů záhy stane, aby se konečně dostalo vstupu *pravému* slovu Božímu a otevřela se pro ně úrodná půda!

Všechno prázdné, jen na slova bohaté špatné dílo pozemšťanů, kteří se považují za vědouce, rozpadne se v trosky současně s dnešní neplodnou půdou!

Jest také nejvyšší čas, aby tento jalový žvást, který na všechno usilující vzhůru působí jako jed, zhroutil se v sobě v celé své prázdnotě. –

Sotvaže jsem stanovil rozlišení mezi Synem Božím a Synem Člověka jako dvěma osobnostmi, vynořují se pojednání, která v teologicko-filosofických spleteninách chtějí *objasniti*, že tomu tak není. Aníž se pouštějí věčně do mého poukazu, snaží se udržeti starý blud *za každou cenu* i za cenu logické věčnosti v nejasném způsobu dosavadních dogmat. Odvolávají se tvrdošijně na jednotlivé věty starých písem s vyloučením každé vlastní myšlenky. A tím i s nevyslovenou podmínkou, že posluchači a čtenáři nesmí rovněž nic myslet a tím méně pociťovati. Vždyť pak by se ihned poznalo, že těmi mnohými slovy není odůvodněno nic, protože dopředu i dozadu zůstává nemožným správný důsledek. Ještě viditelněji chybí však těmto mnohým slovům souvislost se skutečným děním.

Kdo je při tom konečně schopen otevřítí uši a oči, ten musí beze všeho poznati nicotnost takových „poučení“. Jest to poslední křečovitě přimknutí se, které nelze již ani označiti jako ulpění na dosavadní opoře, která se v příštím dění osvědčí jako *nic*.

Jediné jejich odůvodnění tvoří věty, jichž správné podání nelze dokázati. Tyto věty naopak nemožností logického přivtělení k světovému dění ukazují zcela zřejmě, že jejich smysl byl v dalším podání znetvořen lidským mozkiem. Ani jedna z nich nedá se bez mezer vpraviti do dění a citění. Avšak jen tam, kde se všechno uzavírá v *celistvý kruh*, bez fantastičnosti a beze slov slepé víry, *jen tam* jest všechno dění vysvětleno *správně!* –

Ale nač se namáhat, když člověk *nechce* upustit od takové zarputilosti! Necht' se tedy klidně stane to, co se za těchto poměrů státi *musí*. Jenom několik let to všechno konečně a bezpodmínečně změní.–

S hrůzou odvracím se od věřících a ode všech těch, kdo ve své falešné pokoře pro samo lepší vědění nepoznávají prostou Pravdu, ba dokonce se jí posmívají nebo blahosklonně ji chtějí ještě opravovati. Jak rychle budou právě oni tak malými, tak zcela malinkými a ztratí veškerou oporu, protože ji nemají ani ve víře, ani ve svém vědění. *Bude* to pro ně cestou, po které vytrvale chtěli jít a po které se již nemohou nikdy navrátiti k životu. Právo volby nebylo jim nikdy zadržováno. –

Ti, kdo mne dosud sledovali, vědí, že člověk má svůj původ v nejvyšším oddílu stvoření: V duchovnu. Avšak jest nutno zaznamenati mnoho rozdílů v oblasti duchovna. Pozemský člověk, který si troufá chtít býti velikým, který se často neleká ani toho, aby snížil svého Boha až na nejvyšší *na tom stupni*, na který patří *sám*, člověk, který se někdy dokonce osměluje Boha zapírat nebo i urážet, není ve skutečnosti ani tím, čím se mnohý plný pokory v nejlepší smyslu býti domnívá. Pozemský člověk není *žádný stvořený*, nýbrž jen *vyvinutý*. To jest rozdíl, jak si ho člověk nedovede domysleti. Rozdíl, se kterým nebude hotov nikdy, aby ho mohl přehlédnouti.

Krásná jsou slova a vítána mnohým, jak je mají na rtech četní učitelé proto, aby rozmnožili počet stoupenců. Avšak tito nevědomí učitelé jsou dokonce ještě sami přesvědčení o všech bludech, které šíří a nevědí, jak velikou škodu tím způsobují lidem!

Ke vzestupu může vésti jen jistota v oné veliké otázce: „Co jsem!“ Není-li tato otázka předem zcela bezohledně rozřešena a poznána, pak jest vzestup trpce těžký, neboť *dobrovolně* nepodvolí se lidé takové pokoře, která by jim dopomohla na správnou cestu, po které také skutečně mohou jít dále. To dokázalo jasně všechno dění až po dnešní dobu. Pokora učinila z těchto lidí buď otroky, což jest stejně nesprávné jako povýšenost, anebo v této pokoře přestřelili daleko za vlastní cíl a postavili se na cestu, k jejímuž konci nemohou dojít nikdy, protože jim k tomu nestačí podstata ducha. Řítí se proto do hlubin, které je roztříští, protože dříve chtěli býti příliš vysoko. –

Jen stvoření jsou obrazy Boží. To jsou Prastvoření čistě duchovní v onom vlastním skutečném stvoření, ze kterého se mohlo vyvinouti všechno ostatní. V jejich ruce spočívá hlavní vedení všeho duchovního. Oni jsou ideály, věčnými vzory pro všechno lidstvo. Naproti tomu pozemský člověk mohl se vyvinouti teprve napodobováním z tohoto hotového stvoření. Od nevědomého zárodku ducha k sebe vědomé osobnosti.

Zdokonalen tím, že se přidrží správné cesty ve stvoření, stane se teprve pak podobou obrazů Božích. Člověk sám není nikdy ve skutečnosti obrazem! Mezi tím jest ještě veliká propast až dolů k němu!

Avšak i od skutečných obrazů není nejbližší krok dávno ještě k Bohu. Proto měl by pozemský člověk konečně jednou poznat, co všechno jest mezi ním a vznešeností Boží, kterou si tak usiluje přivlastniti. Pozemský člověk se domýšlí, že se v budoucí dokonalosti stane jednou Božským nebo částí Božství. Zatím však na své nejvyšší výši stane se jen *podobou obrazu* Božího. Smí až na nádvoří, do předsíní vlastního hradu Grálu, což je nejvyšší vyznamenání, jehož se může dostat lidskému duchu. –

Odvrhnete konečně tuto domýšlivost, která vám může býti jen na překážku, protože tak zbloudíte se světlé cesty. Záhrobní bytosti, které ve spiritistických kroužcích chtějí udělovati dobře míněná poučení, *nejsou* o tom zpraveny. Jim samotným chybí ještě potřebná k tomu znalost. Mohly by jásati, kdyby směly o tom slyšeti. Také u nich dostaví se jistě veliký nářek, až jim vzejde poznání o promeškaném čase v malichernostech a svéhlavosti.

Jak jest tomu v oblasti duchovní, tak jest tomu i v bytostném. Zde jsou vůdcové všech živlů bytostně *Prastvoření*. Všichni bytostní tvorové, kteří se stávají vědomými, jako rusalky, víly, skřítkové, salamandři atd., *nejsou* stvoření, nýbrž jen vyvinuti ze stvoření. Vyvinuli se tedy z bytostné části, z nevědomého *bytostného* seménka k vědomě bytostnému. Stávajíce se vědomými, berou na sebe i lidské formy. Toto přijímání formy jde vždy stejnoměrně s uvědomováním. Zde v bytostném jest to totéž odstupnění jako výše v duchovním. Prastvoření živlů v bytostném jsou právě tak jako Prastvoření v duchovním podle způsobu své činnosti mužské nebo ženské formy. Odtud ve starověku pojem *bohů a bohyň*. Na to jsem již poukázal ve své přednášce „Bohové – Olymp – Walhalla“ *(Přednáška č. 82: „Bohové – Olymp – Walhalla.“).

Velký jednotný rys jde celým stvořením a světem! Posлуhač i čtenář mých přednášek necht' pracuje stále v sobě. Necht' klade zkoumadla a mosty od jedné přednášky ke druhé a necht' je klade i ven do velikého i malého světového dění! *Teprve pak* může porozumět poselství Grálu a shledá, že se časem uzavírá v jediný, dokonalý celek a nezanechává mezer. Vždy znovu vrací se čtenář ve všem dění k základním rysům. Všechno může vysvětliti, všechno dovozovati, aniž jest nutno měniti jen jedinou větu. Kdo vidí mezery, tomu chybí plné porozumění. Kdo nepoznává velkou hloubku, ono všeobsáhlé, ten jest povrchní a nepokoušel se nikdy, aby živě vnikl do ducha přinášené zde Pravdy.

Necht' se přidruží k oněm masám, které jdou širokou cestou samolibosti a domýšlivosti, že již mají největší vědění. Domýšlivost vědění zdržuje takto ztracené, aby v tom, co je jim sdělováno, viděli životnost, která dosud chybí jejich zdánlivému vědění. Kamkoliv hledí, cokoliv slyší, všude staví se před to jejich vlastní uspokojení na tom, co se domnívají, že drží pevně v ruce. Teprve pak, když přijdou k oné hranici, která neúprosně zavrhuje všechno nepravé a všecko zdání, poznají při otevření ruky, že v ní nemají *nic*, co umožňuje pokračování cesty a tím konečně vstup do říše ducha. Ale pak jest již příliš pozdě jíti cestou zpět a sbíratí pohozené a nepovšimnuté. Nestačí již k tomu čas. Brána ke vchodu jest zavřena. Poslední možnost zmeškána. –

Dokud se člověk nestane *takovým*, jakým má *býti*, nýbrž zůstává lpěti na tom, jak si to přeje, nemůže mluvit o pravém lidství. Musí vždy pomýšleti na to, že vyšel *teprve ze stvoření* a ne bezprostředně z ruky Stvořitelovy.

„Slovíčkářství, vždyť je to v podstatě jedno, jest to jen jinak vyjádřeno.“ Tak říkají ti, kdo se povyšují a shnilé, hluché plody tohoto lidství, protože budou vždy neschopni pocítovati ten veliký rozdíl, jaký v tom jest. Prostota slov působí, že se opět klamou.

Jen ten, kdo jest v sobě živý, nepřejde to nedbale, nýbrž vycítí nezměrné vzdálenosti a ostrá ohraničení.

Kdybych již nyní chtěl ukázati *na všechny* rozdíly ve stvoření, ležel by mnohý, dnes „v sobě“ veliký člověk záhy zoufale na zemi při poznání, že slova ta chovají v sobě Pravdu. Byl by zkrušen pochopením své nicotnosti a malosti. Často používaný výraz „pozemský červ“ není tak nevhodný pro tyto „duchovně povznesené“, kteří se ještě dnes honosí moudrostí, ale brzo, velmi brzo, budou nutně nejnižšími v celém stvoření, nebudou-li dokonce patřiti k zavrženým. –

Jest nyní na čase, poznati svět správně jako *takový*. Ne neprávem odděluje se i v pozemském životě světské od duchovního. Tato označení vznikla asi ze správné schopnosti předtuchy mnohých lidí, neboť ukazují jako v zrcadle také rozdíl v celém stvoření. Také stvoření můžeme rozdělití v ráj a ve svět, tedy v duchovní a ve světské. I zde není ve světském vyloučeno duchovní, ale v duchovním jest vyloučeno světské.

Svět jest nutno nazývati hmotností, kterou probíhá také duchovno jako tep. Duchovno jest duchovní říše, ráj, ze kterého jest vyloučeno všechno hmotné. Máme tedy ráj a svět, duchovní a hmotné, prvotní stvoření a vývoj, který možno nazvati také samočinným napodobením.

Vlastní skutečné stvoření jest pouze ráj, dnešní duchovní říše. Všechno ostatní jest jen *vyvinuté*, ne tedy již stvořené. A co se *vyvinulo*, jest nutno označiti výrazem *svět*. Svět jest pomíjivý, vyvíjí se z výronů Prastvořených, obrazně je napodobí a je poháněn a udržován duchovními výrony. Dozrává, aby pak v přezrálosti opět se rozpadl. Avšak duchovno nestárne spolu s ním, nýbrž zůstává věčně mladé, nebo jinými slovy: Jest věčně v sobě stejné.

Jen ve *světě* jsou možné viny a odpykání! To nese s sebou nedostatečnost pozdějšího vývoje. Vina jakéhokoliv druhu jest v říši ducha zcela nemožná.

Kdo četl vážně moje přednášky, tomu jest to úplně jasné. Ví, že nic ze všeho duchovního, co proudí světem, nemůže zpět do čistě duchovního, dokud na tomto duchovním lpí z putování jen *prášek*, jinorodý. Nejmenší prášek znemožňuje překročení hranice do duchovna. Zdržuje, i když duch pronikl až k prahu. S tímto posledním práškem nemůže dále, protože tento prášek jinou a nízkou podstatou nedovoluje vstup tak dlouho, dokud ještě lpí na duchovnu. Teprve v okamžiku, kdy se tento prášek uvolní a odpadne, jest duch zcela svoboděn a dostává se mu téže lehkosti, která se nalézá v *nejnižší* vrstvě duchovna. Tato lehkost jest zákonem pro tuto nejnižší vrstvu duchovní. Lidský duch pak nejen *může*, nýbrž *musí* přes práh, na kterém byl zprvu ještě zdržován posledním práškem.

Postup může býti pozorován a líčen z mnoha stran. Jest lhostejno, jakými slovy se obrazně podává, o sobě zůstává to totéž. Mohu to vyzdobiti nejfantastičtějsími povídkami, mohu použití k lepšímu porozumění mnohých podobenství, skutečnost sama o sobě jest přece prostá, zcela jednoduchá a jest vyvolána projevem tří často mnou jmenovaných zákonů.

Může se také konečně právem říci, že v ráji, tedy v čistě duchovním, nemůže nikdy povstati hřích, že není dotčen žádnou vinou, protože ho stvořil sám Duch Svatý. Podle toho jest stvořené jedině plně hodnotné. V tom, co se z něho vyvinulo dále, tedy svět, jako napodobenina Božského stvoření, která zůstává úplně přenechána lidskému duchu jako rejdiště k jeho výcviku a posile, může nesprávným chtěním těchto líných lidských duchů vzniknouti vina, která musí býti opět smírně vyrovnána dříve, než jest duchovno schopno návratu. Semena ducha puzena samovolnou touhou vycházejí tedy ze stvoření čili z ráje, aby proputovala tento svět. Samozřejmě, že může se obrazně říci, že děti odcházejí z domova, aby se učily a vrátily se pak v úplné zralosti. Tento výraz má své oprávnění, pokud se bere *obrazně*. Avšak všechno to musí zůstati stále obrazným a nesmí býti přetvořeno v osobní, jak se všude jeví o to snaha. Protože lidský duch teprve ve světě uvalí na sebe vinu, ježto něco takového v duchovnu není možno, nemůže se samozřejmě také vrátiti domů do duchovní říše, dokud se nevyprostí z této viny, která ho tíží. Mohl bych k tomu použití na tisíce obrazů, *všechny* mohly by však míti v sobě jen ten jediný základní smysl, který jsem již často uváděl v projevech prostých tří základních zákonů.

Zní to mnohému cize, když líčím postup *věcně*, protože obrazné lichotí jeho ješitnosti a samolibosti. Chce býti raději ve svém světě snů, neboť tam se to mnohem krásněji naslouchá. On si tam připadá něčím mnohem více, než skutečně jest. Při tom dělá pak chybu, že nechce v tom viděti věcné. Vystupňuje se to do fantastičnosti, člověk ztratí tím cestu i svou oporu a jest v úžase snad i rozhořčen, ukáže-li se mu prostě a střízlivě, *jaké* stvoření skutečně jest a jakou on v něm hraje vlastně úlohu. Jest to pro něho takový přechod jako u malého dítěte, které v něžných rukou matky nebo babičky mohlo naslouchati se zářícím okem a s tvářemi planoucími nadšením blaženě pohádkám, aby pak konečně spatřilo svět a lidi ve skutečnosti. Zcela jinak, než to zní v krásných pohádkách a přece při bystřejším zpětném pozorování těchto pohádek v základě totéž. Jest to hořký okamžik, ale nutný. Jinak by dítě nemohlo jíti kupředu a zašlo by ve velkém utrpení jako „odcizené světu“.

Nejinak jest tomu zde. Kdo chce dále vzhůru, musí konečně poznati stvoření v celé jeho *skutečnosti*. Musí státi pevně na nohách, nesmí se již vznášeti v pocitech, které se hodí snad pro nezodpovědné dítě, ne však pro zralého člověka, jehož síla chtění proniká do stvoření nápomocně nebo rušivě a tím je buď povznáší nebo ničí.

Dívky, které čtou romány, jež v nepravém líčení jen zahalují skutečný život, zakusí v blouznění, které se tím probudí, velmi rychle v životě trpká zklamání. Velmi často bývají zlomeny pro celý svůj pozemský čas jako snadná kořist nesvědomitě faleše, ke které se s důvěrou blížily. Při postupu lidského ducha ve stvoření není to nic jiného.

Proto pryč se vším obrazným, kterému se člověk nikdy nenaučil rozumět, protože byl příliš pohodlným pro vážnost správného výkladu. Nyní jest na čase, aby padly závoje a on viděl jasně, odkud přišel, jaké povinnosti ukládá mu jeho úkol a také kam musí opět jíti. *Potřebuje k tomu cestu!* A tuto cestu vidí jasně před sebou naznačenou v mém poselství Grálu, ovšem za předpokladu, že ji viděti *chce*. Slovo poselství Grálu jest živé a nechává se najíti přehojně jen takovým lidem, kteří chovají v duši skutečně poctivou touhu. Všechno ostatní samočinně odvrhuje.

Domýšlivcům a těm, kdo hledají jen povrchně, zůstává poselství knihou o sedmi pečetích!

Jen ten, kdo se ochotně otvírá, také obdrží. Přistupuje-li hned od počátku ke čtení s přímou a nefalšovanou myslí, vykvete mu vše, co hledá, v nádherném splnění! Ale toto slovo odvrhuje ty, kdo nejsou zcela čistého srdce, nebo se uzavírá před falešnými zraky. Ti nenajdou nic! Tak bude rozsouzeno každému úplně podle jeho stanoviska k tomuto slovu. –

Minul čas snění. *Slovo přináší soud!* Samočinně rozděljuje lidské duchy v různorodosti jejich pochopení. Toto dění jest opět tak prosté a přirozené, že bude pro největší počet lidí až příliš prosté. Proto zase v něm nepoznají velký a mocný soud, který tím začíná.

Soud jest *ve dnech tohoto prvního rozdělení* všech lidských duchů a způsob přijetí nového Božího slova provede toto rozdělení! Soud není teprve v pozdějších následcích, které se připojí k rozdělení. Pak musí každý dokonati cestu, ke které se rozhodl, načež najde svou odměnu nebo trest.

Avšak aby se všichni lidé *ještě jednou* předem vyburcovali a dala se jim příležitost k vážnému přemýšlení, ve kterém mnohý snad přece ještě sáhne po *onom* záchranném laně, které jediné vede z těchto nížin, nastanou události a dění tak těžkého rázu, jak se o nich zatvrzelému lidstvu ani nesní, že by byla tak blízko. Jak snadno bylo by se dalo tak mnohé ještě uspořiti! Ale teď jest již příliš pozdě. Kéž jest mnohým toto zdrcující dění ještě ke spáse. Jen když při tom konečně nahlédnou nicotnost falešných proroků a vůdců, na které se dnes tak silně spoléhají. Nastávající dobu přetrvá vítězně jen Pravda a záhy dá poznati vůdce určeného Bohem, kterému jediné jest dána síla, aby pomohl v duchovní i pozemské bídě, plné zoufalství.

85. A tisíc let jest jako jeden den!

Kdo z lidí pochopil již smysl těchto slov? Ve které církvi je správně vykládán? V mnohých případech bere se jen jako pojem života bez času. Ale ve stvoření není nic bez času a nic bez prostoru. Musí tomu odporovati již pojem slova stvoření, neboť co jest stvořeno, jest dílo a každé dílo má hranice. Co však má hranice, to není bez prostoru. A co není bez prostoru, také nemůže býti bez času.

Jsou různé světy, které tvoří bydliště lidských duchů podle jejich duchovní zralosti. Tyto světy jsou více nebo méně hutné, jsou blíže ráji nebo jsou od něho vzdáleny. Čím jsou vzdálenější, tím jsou hutnější a tím i těžší.

Pojem času a prostoru se zužuje přibývajícím hutností, pevnější uzavřeností hmoty a větší vzdáleností od duchovní říše. Země patří k té části světů, která jest na druhém místě hutnosti. Jest tedy ještě jedna část světů, která jest hutnější a proto také ještě úžeji ohraničena v pojmu času a prostoru.

Různorodý pojem času a prostoru vzniká více nebo méně roztažitelnou přijatelností k prožití lidským mozkiem, který jest opět přizpůsoben stupni právě platného okolí, tedy tomu druhu části světa, ve kterém se nachází tělo. Tak se stává, že musíme mluvit o rozdílnosti pojmů pro čas a prostor v rozdílných částech světa.

Jsou tedy části světa, které jsou blíže ráji, tedy blíže čistě duchovní části světa, než je ta část, ke které patří země. Tyto blíže položené části světa jsou jiného druhu hmotnosti, která jest lehčí a méně pevně uzavřená. Následek toho jest rozsáhlejší možnost prožití při plném vědomí. Jmenujeme to prožitím za denního vědomí.

Hmotnosti jiného druhu patří k jemnější hrubohmotnosti, ke hrubé jemnohmotnosti a konečně k samotné absolutní jemnohmotnosti. My v této době nacházíme se ve světě absolutní hrubohmotnosti. Čím je hmotnost zjemnělejší, tím jest i propustnější. Avšak čím jest hmotnost propustnější, tím širší a rozsáhlejší jest také pole vědomé možnosti prožití nebo řekněme vnímavosti pro lidského ducha, sídlícího v těle.

V hrubším a hutnějším těle s přiměřeně hutnějším mozkiem jako průchodní stanicí vnějších dějů, jest lidský duch v něm sídlící ovšem uzavřen nebo obezděn pevněji, než v propustnějším, méně zhutnělém druhu hmoty. V tomto hutnějším prostředí může také postřehovati v sobě děje, nebo nechat se jimi ovlivňovati, jen až k jistému užšímu omezení.

Čím méně hutným jest však druh hmoty, tím jest přirozeně také lehčím a nutně se proto nalézá i výše. Propouští také více světla a stává se tím jasnější. Čím jsou tyto druhy následkem své lehkosti blíže k ráji, tím světlejší a slunnější z téhož důvodu budou, protože propouštějí paprsky vycházející z ráje.

Čím více možnosti živého procítění dostává se lidskému duchu pomocí jeho těla v lehčím a méně hutném okolí, tím více bude schopen v sobě prožítí. V době jednoho pozemského dne může tak ve svém okolí získati mnohem více zážitků, než pozemský člověk se svým hutnějším mozkiem ve svém těžším a tím i pevněji uzavřenějším okolí. Podle druhu propustnosti, tedy podle lehkosti světlejšího druhu okolí může lidský duch v době jednoho pozemského dne lehčím přijetím prožítí tolik, jako v jednom pozemském roce. V samotné duchovní říši může pak v době jediného pozemského dne prožítí tolik, jako za tisíc pozemských let.

Proto se praví: „Tam jest tisíc let *jako jeden den*.“ Tedy v *bohatství prožití*, jehož stupňování řídí se podle rostoucí zralosti lidského ducha.

Člověk může si to nejlépe představit, pomyslí-li na *své sny*. V nich dovede často v jedině minutě pozemského času procítiti celý lidský život, dovede jej v duchu skutečně prožítí!

Prožívá při tom nejradostnější i nejbolestnější věci, směje se i pláče, prožívá své stárnutí a přece při tom strávil jen jedinou minutu času. V pozemském životě samotném potřeboval by k tomu stejnému prožití celá desítiletí, protože čas a prostor pozemského prožívání jsou příliš těsně omezeny. Tím každý jednotlivý stupeň pokračuje pomaleji. Člověk na zemi může tak rychle vše prožít jen ve snu, protože duch ve spánku částečně uvolnil pouta mozku. Ve světlejších částech světů stojí člověk však jako duch ne již tak silně spoutaný a později úplně volný v tomto rychlém a rušném prožívání *vždy*. Nepotřebuje pro skutečné prožití tisíce pozemských let více, než jediný den času.

86. Cit

Každý cit vytváří ihned obraz. Při tomto tvoření obrazu jest zúčastněn malý mozek, který má býti můstkem duše, aby ovládala tělo jeho pomocí. Jest to *ona* část mozku, která vám zprostředkuje sen. Tato část mozku jest opět ve spojení s předním mozkiem, jehož činností vznikají myšlenky, více vázané na prostor a čas. Z těchto myšlenek se konečně skládá rozum.

Dávejte nyní dobrý pozor na postup! Při tom můžete ostře rozeznati, kdy k vám duch mluví v citu, nebo pocít v rozumu!

Činnost lidského ducha vyvolává ve sluneční pleteni cit a ovlivňuje tím současně malý mozek. To jest *projev* ducha. Tedy vlna síly, která vychází z ducha. Tuto vlnu cítí člověk přirozeně tam, kde jest duch v duši ve spojení s tělem, tedy v centru tak zvané sluneční pleteně, která předává pohyb dále k malému mozku, který jest tím ovlivněn.

Tento malý mozek tvoří podle určitého druhu různorodého ovlivnění, podobně jako fotografická deska, ihned obraz průběhu, který duch chtěl, nebo který si duch ve své mocné síle svým chtěním vytvořil. *Obraz beze slov!* Přední mozek přijímá tento obraz a snaží se ho vyličiti slovy. Tím vzniká tvoření myšlenek, které pak docházejí k projevu v řeči.

Celý průběh jest ve skutečnosti velmi prostý a jednoduchý. Chci ještě jednou opakovati: Duch za pomoci sluneční pleteně ovlivňuje daný mu můstek, vtiskuje tedy ve vlnách síly určité své chtění nástroji malého mozku, který mu byl za tím účelem dán. Tento malý mozek přijaté ihned podává dále přednímu mozku. Při tomto dalším podání stala se již malá změna zhuštěním, poněvadž malý mozek přiměšuje svůj vlastní druh. Nástroje, které má duch k volnému použití, pracují v lidském těle jako články řetězu, jež zapadají přesně do sebe. Ale všechny jen formují, jinak nemohou. Všechno jim přinesené formují podle svého vlastního zvláštního druhu. Tak přijímá také přední mozek obraz, předaný mu malým mozkiem a vtěsná ho přiměřeně svému poněkud hrubšímu druhu po prvé do užších pojmů prostoru a času. Tím jej zhutní a uvádí tak do makavějšího již jemnohmotného světa myšlenkových forem. Přílehavě tvoří však již také slova a věty, které pomocí orgánů řeči pronikají do jemné hrubohmotnosti jako vytvořené vlny zvukové, aby tam vyvolaly opět nový projev, který uvádí tyto vlny do pohybu. Mluvené slovo jest tedy projev obrazů prostřednictvím předního mozku. Přední mozek může však také řídit směr projevu místo k orgánům řeči k orgánům pohybu. Tím vzniká místo slova písmo nebo čin.

To jest normální pochod činnosti lidského ducha ve hrubohmotnosti, tak jak ho chtěl Stvořitel.

Jest to *správná* cesta, která by byla přivodila zdravý a správný vývoj ve stvoření. Při tom by lidstvo nebylo mohlo zbloudit.

Avšak člověk vystoupil dobrovolně z této dráhy, která mu byla předepsána podstatou těla. Svévolně zasáhl do normálního chodu řetězu svých nástrojů a utvořil si z rozumu bůžka. Tím vynaložil veškerou sílu na výchovu rozumu a vyplýval ji jednostranně jen na tento bod. Přední mozek jako výrobce namáhal se nepoměrně více vzhledem ke všem ostatním spolupracujícím nástrojům. To se přirozeně vymstilo. Stejnoměrná a společná práce všech jednotlivých článků řetězu byla přehozena a zadržena a tím byl porušen i každý správný vývoj. Nejvyšší napětí *pouze* předního mozku, trávající již po tisíciletí, vyhnalo jeho vzrůst daleko nad všechno ostatní. Následkem toho jest zatlačení činnosti všech zanedbaných částí, které při menším upotřebení nutně zůstávaly slabšími. K těm patří v první řadě malý mozek, který jest nástrojem ducha. Z toho vyplývá, že činnost vlastního lidského ducha byla nejen silně omezena, nýbrž často byla úplně podvázána a vyloučena. Možnost správného styku ducha s předním mozkiem přes můstek malého mozku jest zasypána. Spojení lidského ducha

přímo s předním mozkem zůstává však úplně vyloučeno, poněvadž podstata tohoto předního mozku se k tomu vůbec nehodí. Jest úplně odkázán na plnou práci malého mozku, v jehož poslušnosti podle vůle Boží jest, chce-li správně vyplnit činnost, která mu přísluší. Přijímání výchvěvy ducha jest možno jen druhem malého mozku. Tento mozek nelze obejít. Přední mozek má ve své činnosti připravovati již přechod k jemnohmotnosti a jemné hrubohmotnosti a proto jest také zcela jiné a mnohem hrubší povahy.

V jednostranném velkopěstění předního mozku spočívá dědičný hřích pozemského člověka proti Bohu, nebo lépe řečeno proti Božím zákonům, které jsou skryty ve správném uložení a funkci všech tělesných nástrojů právě tak, jako v celém stvoření. Dodržení *správného* rozdělení bylo by neslo v sobě i správnou a přímou cestu k vzestupu pro lidského ducha. Ale tak člověk ve své domýšlivosti a ctižádosti zasáhl do sítě zdravého působení, vytrhl z ní jednu část a pěstoval ji zvláště, nedbaje všech ostatních. To *muselo* přivoditi nerovnost a poruchy. Je-li však takovým způsobem zadržen běh přirozeného dění, musí býti nezbytným následkem toho onemocnění a selhání a na konec divoký zmatek a zhroucení.

Zde však nepřichází v úvahu jen tělo, nýbrž v první řadě duch! Tímto přehmatem nestejněměrné výchovy obou mozků byl během tisíciletí trvalým zanedbáváním zadní mozek potlačen a tím byl spoután duch ve své činnosti. Stalo se to *dědičným hřichem*, protože jednostranné přepěstění předního mozku bylo časem dáno již každému dítěti jako hrubohmotné dědictví. Tím se dítěti již předem neuvěřitelně ztěžuje duchovní probuzení a zesílení, protože potřebný k tomu můstek zadního mozku nezůstal mu již tak lehce schůdným a velmi často byl i přerušen.

Člověk ani netuší, jaká ironie, která ho silně odsuzuje, jest ve výrazech, které vytvořil: „Veliký a malý mozek!“ Nemůže býti strašlivěji vyslovena obžaloba proti jeho přehmatu do Božského určení! Přesně tím označuje to nejhorší ze své pozemské viny, poněvadž jemný nástroj hrubohmotného těla, který mu má na této zemi sloužiti, zmrzačil ve své rouhavé svéhlavosti takovým způsobem, že tento nástroj nejen, že mu nemůže sloužiti *tak*, jak to bylo Stvořitelem předurčeno, nýbrž že ho dokonce *musí* vésti do hlubin záhuby! Lidé se tím provinili daleko více než pijáci nebo ti, kdo své tělo hubí hověním všem naruživostem.

A teď si k tomu ještě osobují, že se jim má Bůh učiniti *tak* srozumitelným, aby tomu mohli rozuměti ve svévolně pokrouceném příbytku svého těla! Ke spáchanému již zlému činu ještě i tento požadavek!

Člověk by mohl v přirozeném vývoji vystoupiti lehce a radostně po stupních do světlých výšin, kdyby nebyl zasáhl zlovolnou rukou do Božího díla! Kletba mu, nechopí-li se teď vděčně poslední záchranné kotvy! Zkáza na něho, aby nemohl páchat a šířit ještě více béd a hříchů tak jako utrpení bližních, jako se to dosud dělo. Nebylo jinak možno, nežli že takové zmrzačené mozky upadly v šílené velikášství, jaké ještě dnes mají v nejhojnější míře. Člověk budoucnosti bude míti *normální* mozky, které se ve stejnoměrné práci budou pak vzájemně jen harmonicky podporovat. Zadní mozek, který se jmenuje malým proto, že zakrněl, zesílí následkem toho, že dojde k pravé činnosti, až bude ve správném poměru k přednímu mozku. Pak tu bude také opět soulad a všechno křečovité zkroucené a nezdravé musí zmizet!

Nyní však *k dalším* následkům dosud tak nesprávného způsobu života. Poměrně příliš malý zadní mozek působí dnes opravdově hledajícím lidem obtíže, protože nerozeznávají, co jest v nich pravý cit a co jen pouhý pocit. Řekl jsem již dříve: Pocit jest výplod předního mozku. Myšlenky předního mozku působí na tělesné nervy, které ve zpětném vyzařování vnucují přednímu mozku podnět k tak zvané obraznosti či fantasii.

Fantasie jsou obrazy, které vytváří přední mozek. Nelze jich srovnati s obrazy, které vytváří malý mozek pod nátlakem ducha! Zde máme rozdíl mezi výrazem citu, který jest projevem činnosti ducha a mezi výsledky pocitu, který vychází z tělesných nervů. Obojí

vytváří obrazy, které nevědoucí těžce rozlišuje, nebo jich nerozeznává vůbec vzdor tak velikému rozdílu, jaký mezi nimi jest. Obrazy citu jsou pravé a jest v nich skryta živá síla. Avšak obrazy pocitu čili fantasie jsou preludy z vypůjčené síly.

Kdo zná postup ve veškerém stvoření a přísně pozoruje sám sebe, pro toho jest tento rozdíl lehký.

U obrazů citu v činnosti malého mozku jako můstku pro ducha objevuje se bezprostředně *nejdříve* obraz a teprve pak přechází v myšlenky a tím pomocí myšlenek se pak ovlivňuje pocitový život těla.

Při obrazech, které jsou výplody předního mozku, jest tomu však obráceně. Zde musí myšlenky *předcházeti*, aby daly obrazům podklad. To se však stává tak rychle, že se to zdá býti téměř jedno. Při jistém cviku v pozorování může však člověk velmi brzy rozpoznati, jakého druhu jest postup.

Dalším následkem tohoto dědičného hříchu jest zmatek snů! Z toho důvodu nemohou dnešní lidé přikládati již snům *tu* cenu, která jim vlastně přísluší. Normální malý mozek, ovlivněný duchem, podal by sny jasné a nezmatené. To znamená, že by to vůbec nebyly *sny*, nýbrž *prožití* ducha, které přijímá a tlumočí malý mozek v době, kdy přední mozek ve spánku odpočívá. Avšak dnes převládající síla předního nebo denního mozku vyzařuje také i v noci a má vliv na citlivý zadní mozek. Tento zadní mozek ve svém dnešním zeslabeném stavu přijímá silná vyzařování předního mozku současně s prožitím ducha a tím vzniká směr, jako při dvojitěm osvětlení fotografické desky. Výsledkem toho jsou pak nynější nejasné sny.

Nejlepším důkazem toho jest, že ve snech často se vyskytují také slova a věty, které mají původ *jenom* v činnosti *předního* mozku, který jedině tvoří slova a věty, protože jest úžeji vázán na prostor a čas.

Proto člověk již není vůbec, nebo jen nedostatečně, přístupen duchovním výstrahám a poučením prostřednictvím zadního mozku. Tím jest více vydán různým nebezpečím, kterým by jinak za pomoci duchovních výstrah mohl uniknouti!

Kromě těchto jmenovaných zlých následků jest jich ještě mnohem více, jež byly přivozeny zásahem člověka do Božských určení. Ve skutečnosti vzniklo přece *všechno* zlo jen z tohoto jediného, dnes každému viditelného pochybení. Toto pochybení bylo jen výplodem ješitnosti, která vznikla objevením se ženy ve stvoření.

Nechť se tedy člověk konečně vytrhne z následků dědičného zla, nechce-li býti ztracen.

Všechno ovšem vyžaduje námahu a tak i toto. Člověk *má* se přece probudit ze své pohodlnosti, aby se konečně stal tím, čím měl býti již od počátku: Podporovatelem stvoření a zprostředkovatelem Světla všem tvorům!

87. Světový učitel

Světový učitel jest Syn Člověka. Nejmenuje se světovým učitelem snad proto, že má poučovati svět, nebo snad proto, že zakládá náboženství, které spojuje svět, čili v užším smyslu zemi, nebo ještě lépe pozemské lidstvo, nebo které ovládne tuto zemi. Světovým učitelem jmenuje se proto, že *vykládá* „svět“, že přináší nauku o světě. Že přináší to, co člověk skutečně vědět musí! Učí *poznávat* „svět“ v jeho samočinném působení, aby pozemský člověk se mohl podle toho řídit a tím stal se mu možný vědomý vzestup v poznání skutečných světových zákonů.

Jedná se tedy o světovou nauku, o poučení o světě, o stvoření.

Za tímto *pravým* světovým učitelem tyčí se jako kdysi u Krista *čistým jasnovidcům* viditelně zářící veliký kříž *Spasitelův!* Může se také říci, že „*on nese kříž!*“ To však nemá nic společného s utrpením a mučednictvím.

Bude to jedno ze znamení, které jako „živě zářící“ nemůže vykouzlit žádný sebe dovednější kejklář nebo mág. Podle tohoto znamení lze poznati bezpodmínečnou ryzost jeho poslání.

Tento mimozemský úkaz není bez souvislosti, není libovolný a není tedy nepřirozený. Pochopíme souvislost ihned, jakmile známe pravý smysl skutečného „*kříže Spasitelova*“. Kříž Spasitelův není souznačným s křížem Kristova utrpení, kterým lidstvo také nemohlo býti vykoupeno, jak jsem již obšírně líčil v přednášce „Smrt na kříži“ *(Přednáška č. 55: „Smrt Syna Božího na kříži a poslední večere.“) a mnohokrát opakoval. Jest to něco zcela jiného, zdánlivě opět jednoduchého a přece mocně velikého!

Kříž byl znám již před pozemskou dobou Kristovou. Jest to znamení Boží Pravdy! A nejen znamení, nýbrž i živá forma Pravdy. A protože Kristus byl nositelem *nefalšované* Boží Pravdy, protože *přicházel z Pravdy a byl s ní v přímém spojení*, nosil v sobě její část, ulpěla Pravda živě také v něm i na něm. Ona jest *viditelná* v živém, tedy svítícím a samočinně *zářícím* kříži! Může se říci, že ona sama jest kříž. Tam, kde jest tento zářící kříž, tam jest i Pravda, poněvadž tento kříž nelze odloučiti od Pravdy. Vždyť obě jest jedno, *protože tento kříž ukazuje viditelnou formu Pravdy*.

Paprskový kříž nebo zářící kříž *jest* tedy Pravda ve své pravlastní formě. A poněvadž člověk může stoupati jen Pravdou a ne jinak, proto nachází lidský duch také jen v poznání nebo znalosti Boží Pravdy skutečné *spasení!*

Poněvadž pak jedině v Pravdě jest spasení, následuje z toho, že kříž, tedy Pravda, jest křížem *spasitelným* nebo křížem *Spasitelovým*.

Jest to kříž Spasitelův! *Spasitel však jest Pravda* pro lidstvo! Jen znalost Pravdy a s tím spojené použití cesty, jež spočívá v Pravdě, nebo kterou Pravda ukazuje, může lidského ducha vésti vzhůru z dnešního zatmění a blouďení ke Světlu. Jedině ona může ho vysvoboditi a spasiti z nynějšího stavu. A poněvadž vyslaný Syn Boží a nyní přicházející Syn Člověka jsou *jedinými* nositeli *nezkalené* Pravdy a tuto nosí v sobě, musí přirozeně oba také nerozlučně v sobě i na sobě nésti kříž. Musí býti tedy nositeli zářícího kříže, nositeli Pravdy, nositeli spasení, které jest tu pro lidi v Pravdě. Přinášejí spasení v Pravdě těm, kdo ji přijímají, kdo tedy jdou ukázanou cestou.

Co platí vedle toho všechno lidsky chytré mluvení? Vybledne v hodině tísně.

Proto řekl Syn Boží lidem, aby vzali na sebe *kříž* a šli za ním! To jest, *aby přijali Pravdu a žili podle ní!* Aby se vpravili do zákonů stvoření, naučili se jim správně rozuměti a používali jich v jejich samočinných projevech jen ku prospěchu.

Co však učinil opět omezený lidský smysl z této jednoduché a přirozené skutečnosti! Nauku o utrpení, jak ji nechtěl ani Bůh, ani Syn Boží, jeho Vyslanec! A tím nastoupila se nepravá cesta, která není v souhlasu s cestou ukázanou. Tato nepravá cesta vede daleko od Boží vůle, která chce vésti lidi jen k radosti, na místě k utrpení.

Je to ovšem pro lidstvo strašlivý symbol, že Syna Božího tehdy přibilo a k smrti umučilo právě na pozemsky podané formě Pravdy, tedy na symbolu Pravdy, kterou přinášel. A na něm pozemsky zahynul. Trpitelský kříž církví *není* však kříž Vykupitelův!

„Jenž stojí v síle a Pravdě,“ praví se o Synu Božím. Síla jest Boží vůle, Duch Svatý. Jeho viditelnou formou jest holubice. Viditelnou formou Pravdy jest samočinně zářící kříž. Obojí bylo viděno živě na Synu Božím, protože v nich stál. Byl to tedy u něho přirozený a samozřejmý zjev.

Totéž uvidí se i u Syna Člověka! Holubice nad ním, Vykupitelův kříž za ním. Neboť on jest s nimi nerozlučně spojen jako nositel Pravdy, „který stojí v síle a Pravdě!“ *Jsou to neklamná znamení jeho pravého poslání ke splnění zaslíbení. Znamení, jichž nikdy nelze napodobiti, která jsou nezničitelná, varovná a přes hrůzu vážnosti i slibná. Jen před nimi musí úplně ustoupiti všechno temno!*

Pohleďte vzhůru! Jakmile se ohlásili neúprosní předchůdci jeho příchodu, kteří pro něho odstraňují s cesty překážky, které na ni nahromadila lidská ješitnost, *spadne rouška s očí mnohých*, jimž jest dopřáno milosti, aby ho *takto* poznali! Hlasitě budou pak *muset* podávati svědectví, nuceni k tomu silou Světla.

Ani jediný z dnes ještě tak četných falešných proroků i vůdců nemůže obstáti vůči *Němu!* Neboť v obou vznešených znameních, jichž nemůže nositi nikdo kromě Syna Božího a Syna Člověka, mluví Bůh sám pro svého služebníka! Všechna moudrost lidská musí nad tím oněmět. –

Dávejte pozor na tuto *hodinu!* Bude bližší, než si *všichni* myslí.

88. Cizinec

Temno ukládalo se opět nad zemi. Vítězně zastínilo lidi a zatarasilo cestu k čistě duchovní říši. Světlo Boží ustoupilo od nich. Tělo, které mu sloužilo jako tělesná schrána, viselo zkrvavené a zničené na kříži, jako oběť odporu těch, jimž chtělo přinést štěstí a svatý mír.

Na vrcholku veškerého stvoření, v zářivé blízkosti Boží stojí hrad Grálu jako chrám Světla.

V něm panoval veliký smutek nad zbloudilými lidskými duchy dole v hlubinách, kteří se ve slepém rozumbradství nepřátelsky uzavřeli Pravdě a nechali se nenávisti plnou temnotou vybičovati až ke zločinu na Synu Božím. Těžce dolehla na všecken svět kletba vytvořená takto lidstvem a stlačila je ještě do většího omezení jejich chápavosti. –

S vážným úžasem hleděl jinoch z hradu Grálu na nesmírné dění ... příští Syna Člověka. V tu dobu nacházel se již ve svém vzdělávání, které trvalo tisíciletí. Měl se odebrati dobře vyzbrojen dolů, do oněch nížin, kde následkem vůle lidí panovalo temno.

Tu se snícímu položila jemně na rameno ženská ruka. Prastvořená Královna Ženskosti stála vedle něho a pravila s láskyplným smutkem:

„Nech na sebe působiti toto dění, milý synu. *Takové* jest bojiště, kterým budeš procházeti v hodině splnění. Na prosbu zavražděného Spasitele dopřává Bůh Otec, abys před soudem ještě jednou zvěstoval odpadlíkům jeho slovo a zachránil ty, kdo mu budou chtít ještě naslouchat.“

Němě sklonil jinoch hlavu a přistoupil k vroucí modlitbě o sílu, protože v něm mocně burácel ohlas tak veliké Boží lásky!

Rychle rozletěla se zvěst o poslední opětovné možnosti milosti po všech zemích a mnohé duše prosily úpěnlivě Boha o svolení, aby směly spolupomáhati na velikém díle vykoupení všech těch, kdo chtějí ještě najíti cestu k Bohu.

Láska Boha Otce dopřála to mnohým duším, kterým to přineslo prospěch ke vzestupu.

V důkoplné radosti složil zástup takto omilostněných jásavě slib věrnosti ke splnění povolené možnosti služby.

Tak se utvořili *ti* povolání, kteří se měli později dáti do služeb Vyslanci Božímu, až by nadešla jeho hodina splnění na zemi. Byli pečlivě vzděláváni k těmto úkolům a vtělili se na zemi v pravý čas, aby mohli býti pohotově, jakmile se ozve volání k nim. *Naslouchati tomuto volání bylo prvním splněním* jejich povinností.

Zatím využilo se na zemi odkazu zavražděného Syna Božího, jeho živého slova, jen k sobeckým účelům. Lidem chyběl při tom veškerý pojem pravých zásad Kristových. Naopak. Vžili se tak do falešné, čistě pozemské služby lásky, že konečně zavrhlí a ještě dnes zavrhují všechno jiné, co se nejeví v této protivné, jimi žádané změkčilosti, a co neprovozuje tak nezdravý, otrocký kult lidskosti, jako nepřicházející od Boha. Všechno, kde jako základ chybí uznání lidské svrchovanosti, označuje se prostě jako falešné a nepatřící k Božskému slovu. Za tímto chováním neskrývá se však ve skutečnosti nic jiného, než úzkostlivá starost, aby se nemohla zjeviti dávno již pociťovaná prázdnota falešné stavby.

To se učinilo ze svatého odkazu Syna Božího! Za takových ponižujících předpokladů vykládala se dál jeho jasná slova až příliš lidsky. Využitkováním lidských slabostí získávali se stoupenci, až se mohlo rozvinouti trochu pozemské moci, ke které vždy směřoval poslední cíl. Ale pak ukázalo se velmi brzo v bestiálních ukrutnostech, jak daleko byli nositelé Kristova principu od jeho skutečného porozumění a jak málo jej žili. Trvale a vždy ostřeji nabývalo se důkazu, že právě ti, kdo chtěli býti nositeli Kristova principu, byli nejhoršími nepřáteli a

největšími urážeci skutečných zásad Kristových! Nestoudně a neodpustitelně! Celé dějiny po Kristově pozemském životě od počátku církví ukazují nesmazatelně vrytými a vpálenými ranami tyto skutečnosti tak jasně, že jich nikdy nelze popřít nebo zeslabit. Nezahaleně táhne se znamení hanby vědomého pokrytectví dlouhou historií jednotlivých i hromadných vražd za trestuhodného vzývání Boha! Ještě dnes staví se na tom na mnohých místech, jenže ve změněných, dnešní době přizpůsobených formách.

Tak stávalo se temno stále černějším, díky ochotnosti všech lidských duchů, čím více se blížila doba, kdy se měl vtělit Syn Člověka na zemi.

Radostný ruch v živlech oznamoval jeho pozemské zrození. Andělé provázeli ho láskyplně k zemi. Prastvoření tvořili pevnou zeď kolem něho a kolem jeho pozemského dětství. Jeho pozemské mládí smělo být slunné. Jako pozdrav Boha Otce vídal večer zářiti nad sebou kometu, na kterou hleděl jako na samozřejmost, patřící ke hvězdám. Pak byla mu dána na oči páska, kterou bylo mu nositi v jeho trpkém pozemském vývoji.

Cizím zdálo se mu pak jeho okolí. Jen vznešená neukojitelná touha plnila mu duši, touha, jež se stupňovala až k neklidu, k trvalému, nervosnímu hledání. Nedala se ukojiti ničím, co poskytovala země.

S jemnohmotnou páskou na očích stál nyní v nepřátelské oblasti proti temnu. Stál na bojišti, kde všechno temné mohlo pevněji zapustiti kořeny než on sám. Proto bylo v povaze věcí, že všude, kde se snažil něco podniknouti, nemohla se najíti ozvěna a nebylo žádného úspěchu. Všude a vždy jen nepřátelsky zasyčelo temno. Dokud pro něho nenadešla doba splnění, mohlo se temno stále zesilovati a škoditi mu pozemsky tam, kdekoliv byl nějak pozemsky činným. Ať to bylo ve věcech soukromých, obchodních nebo státních. Všechno pozemské *muselo* zcela přirozeně státi vůči Božímu Vyslanci jen nepřátelsky, protože všechno lidské chtění se dnes obrátilo *proti* pravé vůli Boží, přes zdánlivé hledání Pravdy, za kterým se skrývá vždy jen ješitnost v mnohých podobách. Temno nacházelo všude ochotné kreatury, aby Vyslance Světla zdržovaly a citelně bolestně ho zraňovaly.

Tak stala se doba jeho pozemského učení cestou utrpení.

Tak jako duchovno ve veliké síle působí na bytostné, jemnohmotné i hrubohmotné zdánlivě magneticky přitažlivě a přilnavě, stejným a ještě mnohem silnějším způsobem musí to, co má svůj původ nad duchovnem, působiti v pozdějším stvoření na *všechno* pod sebou. Jest to přirozené dění, které není možné jinak. V účinku je to však přitažlivé síle jen podobno. Přitažlivá síla ve známém smyslu má vzájemnou jen stejnorodost. Zde však jde o existující *moc silnějšího* v čistě věcném, nejušlechtlejším smyslu! Není to myšleno pozemsky lidsky, protože v hrubohmotnosti je tento zákon jako všechno jiné přičiněním lidí ve svém projevu zesurověn. Přirozený projev této vládnoucí moci jeví se v zevnější formě jako magnetická přitažlivost, shrnutí, soudržnost, ovládnutí.

Podle tohoto zákona cítili se lidé magneticky přitahováni k tomuto zahalenému, silnějšímu cizinci s výšin, ačkoliv se namnoze proti tomu nepřátelsky bránili.

Hutné obaly, které měl kolem sebe, nemohly úplně utlumiti pronikání této síly, na zemi cizí. Tato síla nemohla však ještě vyzářovati tak volně, aby působila *onou* neodolatelnou mocí, jakou má po odpadu položených obalů v hodině splnění. To uvedlo rozpor do citů lidí. Již pouhé bytí cizincovo budilo v nich při setkání myšlenky naděje nejrůznějšího druhu. Tyto myšlenky se však žel podle jejich smýšlení zhustily vždy jen na pozemská přání, která v sobě živili a v sobě stupňovali.

Ale cizinec nemohl nikdy dbáti na taková přání, protože nepřišla dosud jeho hodina. Tím se mnozí viděli ve své vlastní domyšlivosti těžce zklamáni, ba cítili se dokonce zvláštním způsobem podvedení. Neuvažovali nikdy, že to ve skutečnosti byla *jen jejich vlastní* sobecká očekávání, která se nesplnila. Ve svém zklamání rozhořčeně uvalovali zodpovědnost

za to na cizince. Avšak on jich nevolal, nýbrž oni sami se mu vtírali a na něho se věšeli podle tohoto jim neznámého zákona a stávali se mu často těžkým břemenem, s nímž putoval po ona pozemská léta, předurčená mu pro dobu jeho učení.

Pozemští lidé cítili při něm něco tajuplného, neznámého, co si nemohli vysvětliti. Tušili skrytou moc, kterou nechápali a ve své neznalosti tušili proto i na konec přirozeně jen úmyslnou sugesci, hypnosu a magii podle způsobu svého nepochopení. Zatím však nic z toho všeho nepřicházelo v úvahu. Původní náklonnost, vědomí podivné přitažlivosti proměňovaly se pak velmi často v nenávist, která se vyzuřila v morálním házení kamení a v pokusech špinění proti tomu, od kterého příliš záhy mnoho očekávali.

Nikdo si nedal práci spravedlivého zkoumání sebe, ze kterého by bylo vyšlo najevo, že cizinec, žijící pro sebe v jiných názorech a ideálech, jest ten, jehož ti, kdo se k němu tísní, využítkovávali. Že to není on, kdo by někoho využil, jak sobě i jiným snažili se namluviti tito vtíravci v trpkosti, že se jim nevyplnila přání pohodlného života. Prokazovanou vlídnost kvitovali nesmyslnou nenávistí a nepřátelstvím po způsobu Jidáše.

Ale cizinec na zemi musel to vše nechat přes sebe přejíti. Vždyť to byl jen zcela přirozený následek jeho bytí, dokud lidstvo žilo v bludu. Takové prožití však současně přinášelo nutné pro něho otužení, které se jako brnění zvolna kladlo kolem jeho ochoty k pomoci v každém čase. A tak rozevřela se propast mezi ním a lidstvem ... ranami duše, které působily rozpor a oddálení. Tyto rány mohou se zahojiti jen úplnou proměnou lidstva. Rány mu zasazené tvořily od této hodiny propast, kterou může překlenouti jen *ten* člověk, který jde *zcela* cestou Božích zákonů. Jedině tato cesta může sloužiti jako most. Každý jiný musí se roztržiti v propasti, neboť není jiné cesty ku překročení této propasti. A zůstat před ní stát přináší zničení.

V přesnou hodinu ještě před koncem této těžké učební doby naplnilo se i setkání s družkou, která jako část jeho měla společně s ním putovati pozemským životem, aby podle Božského určení spolupůsobila na velkém úkolu. Sama cizinkou na zemi, podřídila se ve vlastním poznání radostně Boží vůli a vděčně s ní splynula.

Pak teprve přišla doba pro povolání, kteří kdysi složili Bohu slib věrnosti ke službě! Jejich prosbě bylo pečlivě vyhověno. V pravý čas stalo se vtělení na zemi. Za věrného vedení byli pozemsky vyzbrojeni pro svůj úkol vším, čeho jim bylo třeba ke splnění. Bylo jim to posláno a darováno tak nápadně, že to nemohli považovati za nic jiného než za dar, za léno pro hodinu splnění jejich někdejšího slibu. Přesně vešli ve styk s Vyslancem, nejdříve s jeho slovem a pak i osobně ... Ale mnozí z nich tušili sice volání, cítili něco nezvyklého v duši, ale nechali se zatím na své pozemské cestě oplésti čistě pozemským a z části dokonce i temnem tak, že nemohli vynaložiti sílu, aby se přemohli k opravdové službě, kvůli níž směli na zemi pro tuto velikou dobu. Někteří projeví sice slabou vůli ke splnění, ale pozemské chyby je od toho zdržovaly. Byli žel i takoví, kteří sice nastoupili cestu svého určení, ale při tom hledali předem v *první* řadě pozemský prospěch. Dokonce i mnozí z opravdově chtějících očekávali, že ten, kterému *oni* měli sloužiti, jim urovná cestu ke splnění, místo aby tomu bylo naopak. Jen nemnozí jednotlivci ukázali se vskutku tak, že byli schopni vrůst ve svůj úkol. Těm pak v hodině splnění bude dána desateronásobná síla tak, že již nezůstanou citelnými mezery a oni ve věrnosti budou dokonce schopni vykonati více, než by kdy dovedl veliký zástup. –

Se zármutkem viděl cizinec na zemi zpustošení v zástupu povolaných. *Byla to pro něho jedna z nejtrpčích zkušeností!* Ačkoliv se naučil mnohému, co sám od lidí vytrpěl ... před touto skutečností stál bez porozumění. Neboť nenacházel pro toto selhání žádné omluvy. Podle jeho pojetí nemohl povolaný, který se vtělil a byl zvláště veden, při vyslyšení svých prosb jednati jinak, než věrně řešiti svůj úkol v nejradostnějším splnění! K čemu byl jinak na zemi! Proč byl věrně chráněn až k hodině, kdy ho Vyslanec potřeboval! Všechno bylo jim darováno jen pro jejich nutnou službu! Proto se stalo, že cizinec, když se setkal s prvními z

povoláných, plně jim důvěřoval. Viděl v nich jen přátele, kteří vůbec nemohou jinak myslet, cítit a jednat, než v neochvějně věrnosti. Vždyť to bylo to nejvyšší a nejdrahocennější, co mohlo člověka potkat. Ani myšlenka nepřišla mu na možnost, že také povolání mohli se státí nečistými ve své době čekání. Bylo pro něho nepochopitelné, že člověk při takové milosti mohl rouhavě zameškati a promarniti vlastní účel svého pozemského života. Připadali mu se svými, na nich utkvělými chybami, jen velmi potřebnými pomoci ... Proto se ho dotkla strašlivost tohoto poznání tím tvrději, když se musel dožítí, že lidský duch není ani v takových neobyčejných případech spolehlivý a že objeví se nehodným nejvyšší milosti i při tom nejvěrnějším duchovním vedení!

Zdrcen, viděl pojednou před sebou lidstvo v jeho nevýslovné méněcennosti a zavrženosti. Zhnusilo se mu.

Tiživěji dopadla bída na zemi. Vždy zřetelněji ukazovala se neudržitelnost falešné výstavby všeho dosavadního lidského působení. Vždy zřejměji vycházelo na světlo svědectví jeho neschopnosti. Při stoupajícím zmatku začalo vše zvolna kolísat. Jen jedině nekolísalo: Lidská domýšlivost ve vlastní dovednost.

Ta právě vyrůstala bujněji než kdy jindy. Bylo to také přirozené, protože domýšlivost potřebuje vždy půdu omezenosti. Vzrůst omezenosti musí míti za následek také bujně přerůstání domýšlivosti.

Touha po uplatnění stupňovala se až v horečnou křeč. Čím méně měl člověk k rozdávání, čím více v něm duše úzkostlivě volala po osvobození v příliš jasné předtuše klesání, tím úporněji usiloval ve falešné potřebě vyrovnání *o vnější pozemské malichernosti*. O lidská vyznamenání. I když lidé v tichých hodinách často cítili konečně pochybnost o sobě samých, chtěli proto tím horlivěji alespoň *platit* za vědouce. *Za každou* cenu! Tak šlo to šíleně dolů. V poznání, ze kterého se rodila úzkost z příštího zhroucení, hleděl se každý konečně omámit po svém způsobu a nechal neslýchané běžet jak běželo. Zavíral oči před hrozící zodpovědností.

„Moudří“ lidé však hlásali dobu příchodu silného pomocníka z tísně. Většina z nich chtěla však tohoto pomocníka poznávati v sobě, nebo tam, kde byla skromnost, chtěla ho najíti ve svém kruhu.

„Věřící modlili se k Bohu o pomoc ze zmatků.“ Avšak ukázalo se, že tito pozemští človíčkové již ve své prosbě, ba v očekávání splnění hleděli stanovití ve svém nitru Bohu podmínky a přáli si, aby tento pomocník byl *takový*, jak odpovídal *jejich názorům*. Tak daleko jde ovoce pozemské omezenosti. Lidé mohou věřit, že Vyslanec Boží má zapotřebí zdobiti se pozemskou tretkou! Očekávají, že se musí řídití podle jejich tak omezených názorů, aby tím byl jimi uznán a získal jejich důvěru! Jaká neslýchaná domýšlivost, jaká osobivost je již v této skutečnosti! Domýšlivost bude v hodině splnění zle roztříštěna se všemi těmi, kdo v duchu holdovali takovému bludu! –

Tu zavolal Pán svého služebníka, který chodil po zemi jako cizinec! Zavolal ho, aby promluvil, aby přinesl poselství všem, kdo po něm žíznilí! A hle, vědění „moudrých“ bylo falešné, modlitby věřících byly nepravé, neboť se neotvírali hlasu, který přicházel z Pravdy. Proto mohl býti poznán také jen tam, kde kapka Pravdy nebyla v člověku zasypána pozemskou vadností, mocí rozumu a všemi těmi věcmi, které jsou schopny svěsti lidského ducha s pravé cesty a přivéstí ho ke zkáze.

Hlas mohl vzbuditi ozvěnu jen tam, kde prosba vycházela ze skutečně pokorné, poctivé duše.

Volání vyšlo. Kam zasáhlo, přinášelo nepokoj a tříštění. Avšak na místech, kde bylo vážně očekáváno, přineslo mír a blaženost.

Temno naslouchalo, přicházelo v neklidný pohyb a shluklo se kolem Země ještě hustěji, tížeji a černěji. Neprátelsky vybuchlo již tu i tam a nenávisťně syčelo do řad těch, kdo chtěli

následovati volání. Úže a úžeji kroužilo však kolem *těch* povolanych, kteří selháním museli klesnouti do temnoty, které tím dobrovolně podali ruku. Jejich dřívější slib vázal je duchovně pevně k Vyslanci a přitahoval je k němu v hodině bližícího se splnění. Zatím však jejich chyby působily jako překážka a odpuzovaly je od Vyslance, protože následkem nich nebylo možno žádné spojení se Světle.

Z toho mohl vzniknouti opět jen most pro nenávist, pro veškerou nenávist temna vůči všemu světlému. A tak přiostrili cestu utrpení Vyslanci Světla až ke Golgatě. Veliký počet lidí připojil se až příliš rád, aby mu ztížil tuto cestu, zvláště ti, kdo se domnívali, že sami již znají cestu Světla a po ní jdou, jako kdysi farizeové a zákoníci. To všechno vytvořilo situaci, kde lidstvo mohlo ještě jednou dokázat, že by dnes opět učinilo přesně totéž, čím se kdysi již provinilo na Synu Božím. Tentokráte jen v modernější formě ukřižování symbolicky, pokusem *morální vraždy*, která podle zákonů Božích *není méně trestná* než vražda tělesná.

Bylo to splnění po poslední, lehkomyšlně zanedbané možnosti milosti. Zrádci, falešní svědkové a pomlouvači přicházeli ze zástupu povolanych. Stále více havěti temna odvažovalo se ven a považovalo se za bezpečnou, když cizinec na zemi ve splnění vůči té špíně mlčel, jak mu bylo poručeno a jak kdysi ne jinak činil Syn Boží před řvoucím množstvím, které ho chtělo mítí přibitého na kříži jako zločince. Ale když věrolomní odpadlíci ve své slepé nenávisti domnívali se již býti u vítězství, když temno považovalo dílo Světla znovu za zničené, protože doufalo, že nositele tohoto díla pozemsky úplně znemožnilo, tu zjevil Bůh tentokráte *svou všemohoucností svou vůli!* A pak ... třesouce se klesli také posměvači na kolena před jeho velebností, ale ... bylo pro ně již příliš pozdě!

89. Poslední slovo

Měj se na pozoru, lidský duchu, neboť tvoje hodina nadešla! Jen ke zlému činu použil jsi času, který jest ti dopřán k vývoji a jehož jsi toužebně si žádal!

Střes se, ve své tak opovážlivé rozumové domýšlivosti, která tě uvrhla do náruče temna, jež dnes vítězoslavně zatíná do tebe své drápy! S tvým vlastním chtěním!

Vzhlédni! Tvůj Pán jest nablízku! Stojíš v Božím soudu.

Lidstvo, probud' se z tuposti a z opojení, které tě ochromivě svírá již smrtelným spánkem! Probud' se a chvěj se! Volám bědy na vás! Vy odpadlíci, kteří v omezenosti a krátkozrakosti tančíte kolem zlatého telete světské pomíjivosti, podobni mūrám, které vábí falešný lesk. K vůli vám rozbil kdysi Mojžíš ve hněvu zklamání desky zákonů vašeho Boha, které vám měly pomáhati ke vzestupu k Světlu. Toto rozbítí bylo živým symbolem toho, že veškeré lidstvo nezasluhovalo znalosti této Boží vůle, kterou odmítlo v lehkovážném konání a pozemském sebevyvyšování, aby křepčilo kolem modly, kterou si samo vytvořilo a tím postupovalo podle vlastních přání! Nyní však přichází konec v posledním zvrtném působení v následcích a odplatě! O tuto vůli, kdysi tak lehkovážně zavrženou, se nyní rozbijete!

Proto probud'te se, soud jest nad vámi! Teď nepomohou již žádné prosby, žádný nářek. Po tisíciletí byl vám dán čas k rozmyšlení! Vy jste však nikdy neměli k němu času! Nechtěli jste a ještě dnes považujete se v nepolepšitelné povýšenosti za příliš moudré! Nechcete uznat, že *právě v tom* jeví se největší hloupost. Tím stali jste se v tomto světě obtížnou havětí, která nezná již nic jiného, než svévolně štítiti se všeho Světla. V tvrdošijnosti, s jakou ryjete jen v temnu, pozbyli jste již veškeré možnosti vznésti pohled v hledání volně vzhůru, abyste poznali nebo snesli Světlo.

Tím jste se nyní sami poznamenali!

Jakmile Světlo znovu zazáří, tu oslepení zapotácíte se proto zpět a pak bez záchrany propadnete se do propasti, která již nyní se za vámi rozevřela, aby pohltila takto zavržené!

Budete tam připoutáni v neuniknutelném sevření, aby všichni ti, kdo pracně usilují ke Světlu, našli k němu volnou cestu v blaženém poznání, cestu oproštěnou od vaší osobivosti a vaší žádosti přijímati pozlátko místo ryziho zlata! Propadněte se ve smrtící hrůze, kterou jste si sami připravili svým nejtvrdošijnějším úsilím! V budoucnu nebudete již kaliti Boží Pravdu!

Jak závodí ti malí človičkové, aby postrčili do popředí své směšné, zdánlivé vědění a jak tím matou tak mnohé duše, které by bylo možno zachránit, kdyby nepropadly těmto zákeřným duchovním rytířům, kteří jako zbojníci číhají hned na počátku pravé cesty a při tom ji *zdánlivě* sledují. Co to však jest, co skutečně nabízejí? S velikým gestem a ořepanými slovy staví se hrdě a široce na podání, jichž skutečnému smyslu nikdy nerozuměli.

Lid má pro to dobré rčení: Mlátí prázdnou slámu! Prázdnou, protože s ní nesebrali současně také skutečné zrno, pro které jim chybí porozumění. Všude musíme se setkávati s takovou omezeností. S tupou vytrvalostí sápe se na věty jiných, protože nemá sama, co by k nim přidala.

Tisíce lidí patří k těmto omezeným a jsou další tisíce, kteří se domýšlejí, že *jedině* oni mají pravou víru! Plni pokory a s vnitřním zadostiučiněním varují před pýchou tam, kde jde něco nad jejich pochopení! *To jsou ti nejhorší!* Právě ti jsou již dnes zavrženi, protože jim v jejich zarytosti víry již nikdy nebude pomoci. Až jednou uznají, že to byl omyl, pak již nepomůže žádné zděšení, žádný nářek a žádné prosby. Nechtěli tomu jinak a zmeškali svůj čas. Necht' se po nich netruchlí. Každý okamžik jest příliš drahocenný, než aby měl býti zmařen pro ty, kdo chtějí všechno věděti lépe. Ti se přece již nikdy neprobudí ze své

zatvrzelosti, ale slepě v ní zahynou! S odporně sliznatými slovy a s ujišťováním své víry v Boha a svého jen domýšleného poznání Krista!

O nic lépe nejsou na tom spousty těch, kdo konají svou Bohoslužbu s pravidelností a povinnostmi jiných prací, jako něco nutného, užitečného a účelného. Zčásti také ze zvyku, nebo že jest to „obyčej“. Snad také z naivní opatrnosti, protože konečně „člověk nemůže vědět, k čemu to naposled není dobré!“ *Zahynou jako dech ve větru!*

Spíše možno tu litovati badatele, kteří ve skutečně vážně badatelské mysli opomíjejí dostati se ven z houští, ve kterém se neúnavně hrabou. Při tom se domnívají, že v *tom* najdou cestu k počátku stvoření. Není to přece všechno nic platné a nenajde se žádná omluva! Také je jich málo, velmi málo! Hlavní část těch, kdo se jmenují badateli, ztrácí se v nicotných hříčkách.

Veliký zbytek lidstva *nemá však času*, aby „naslouchal do sebe“. Jsou to zdánlivě velmi trápení pozemšťané, dosti přetížení prací, aby se jim dostalo splnění pozemských přání nutnostmi každého dne. Také však na konec věcmi, které jsou daleko nad těmito nutnostmi. Ani nepozorují, že splněním se přání stupňují a tak se nikdy neukáže konečný cíl. Ten, kdo takto usiluje, nemůže tím *nikdy* dojít klidu, nemůže nikdy najít času k *vnitřnímu* probuzení! Úplně bez vysokého cíle pro věčnost nechává se štvát svým pozemským životem jako otrok pozemských žádostí.

Znaven tímto konáním, musí konečně také pěstovati tělo odpočinkem, změnou a rozptýlením. Tak nezbyvá mu samozřejmě času k mimozemskému a duchovnímu! A když se tu a tam jednou zcela tiše ozve cit pro to, co je „po smrti“, zamyslí se sice trochu na okamžik, ale nedopustí nikdy, aby ho to uchopilo a probudilo. Rychle zapudí s urputností všechny podobné myšlenky se steskem, že on přece nemůže, i kdyby opravdu chtěl! Schází mu k tomu *všechn čas!*

Tak mnohý by dokonce chtěl, aby mu tuto možnost vytvořili druzí. Nežřídka dochází tu i k žalobám na osud a reptání proti Bohu. U těchto lidí jest ovšem ztraceno každé slovo, protože *nikdy nechtějí* uznat, že záleží jen na nich samých, aby tomu bylo jinak!

Pro ně jest jen *pozemská* nutnost, která se úspěchy stále zvyšuje. Nikdy si *vážně* nepřáli něco jiného. Vždycky si proti tomu stavěli překážky všeho druhu. Lehkomyslně poodsunovali to na páté a desáté místo, ke kterému se dochází teprve v krajním případě nebo při smrti. Pro všechny, kdo mají čas, zůstávalo to vedlejší věci až po dnešní den!

A když se přece jednou naskytl *zřejmě znatelná příležitost*, aby se tím vážně zabývali, vznikla u nich ihned nová zvláštní přání, která neznamenají nic jiného než výmluvy. Říkají: „Chci vykonati *nejdříve* ještě to a ono a pak jsem milerád k tomu hotov.“ Právě tak, jako to Kristus již kdysi uváděl!

Nikde nelze najít vážnost, která nezbytně patří k této nejpotřebnější ze všech věcí! Zdála se jim příliš vzdálenou. Z toho důvodu jsou nyní *všichni* zavrženi, všichni! Ani jednomu z nich nedostane se vstupu do království Božího!

Jest to shnilé ovoce pro vzestup, které kolem sebe jen dále šíří hnilobu. Rozvažte tedy u sebe, kdo *potom* může ještě zbývat! Smutný obraz! Ale žel až příliš pravdivý. –

Když pak soud lidstvo zkrotí, budou záhy klečeti v prachu! Ale vmyslete se do toho *již dnes, jak* budou potom klečeti: Ve vší ubohosti, ale zároveň zase osobivě, protože zas budou jen naříkat, *prosít*, že jim má býti pomůženo!

To těžké břímě, které na sebe uvalili a které je konečně hrozí rozdrtit, *má s nich býti sňato!* To jest pak jejich prosba! Slyšíte to dobře? Prosby jsou jenom za odvrácení muk, ale není v tom ani jediná myšlenka na vlastní vnitřní polepšení! Ani *jedno* poctivé přání

dobrovolné změny dosavadního nesprávného myšlení a čistě pozemského pachtění! Ani *jediná* touha po poznání, nebo zmužilé přiznání dosavadních omylů a chyb.

A když pak ve veliké tísní vstoupí mezi ně Syn Člověka, tu se po něm natáhnou všechny ruce a budou sténat a úpěnlivě prosit, ale zase jen v naději, aby jim *pomohl podle jejich přání!* Aby skončil jejich muka a vedl je k novému životu!

Ale on tyto prosící většinou od sebe odvrhne jako jedovatou havěť! Neboť všichni tito prosící upadli by po pomoci znovu do starých chyb a otravovali by okolí. Přijme *jenom ty*, kdo ho prosí o sílu, aby se konečně vzchopili k trvalému polepšení a kteří se pokorně snaží, aby odhodili dosavadní zatvrzelost a uvítali slovo Pravdy ze Světla radostně jako spásu!

Syn Člověka! Již dnes chce ho mít lidstvo osobivě jenom podle svých přání a domnívá se, že smí na něm měřit svou pozemskou rozumovou kritiku! Domnívá se, že se k němu smí blížit s povídáním vlastních názorů, které zabírá mnoho času.

Blázni, právě *to* vám zasadí strašlivé rány! Právě proto budete zavrženi nejdříve, protože jste kdysi právě tak vystoupili proti Synu Božímu, kterého jste po dnešní den ještě *správně* nepoznali. Syn Člověka v hodině soudu nepřináší vysvětlení, o kterých byste mohli ještě vyměňovat dlouhodechá mínění! V jeho slovech jsou *určení*, jež musí býti vámi splněna nezměnitelně, nechcete-li zahynouti! –

To jest pro *nynějšek poslední slovo!* Nyní necht' *prožítí* svědčí o pravdě mého poselství!

Lidští duchové od počátku postavili se na špatný základ. Proto jest dnes všechno, co myslí nebo konají, falešné nebo zkroucené.

Porozumění poselství Grálu, tak jako před tím poselství Syna Božího, bude jim z této příčiny možno jen tehdy, když lidský duch odvrhne stranou *vše*, co si dosud vystavěl v domyšlivém rozumování *a začne úplně znovu!* Není žádné jiné cesty! Lidé musí se v tom státi opět jako děti! Převedení z dnešních bludů jest nemožné. Musí nastati všechno úplně *nové* od základu, co vyroste a sílí z prostoty a pokory. Kdo to nemůže nebo nechce, ten jest s ostatními úplně bez záchrany ztracen.–

Kdyby bylo lidem pomůženo tak, jak si to vyprošují v hodině nebezpečí a tísně, bylo by všechno opět rychle zapomenuto, jakmile by byli zbaveni hrůzy. Bez ostychu začali by opět se svým nerozumem kritizovat místo uvažovat a něco takového se při záchraně již nepřipouští! Ta doba teď minula.

Takové plýtvání časem jako dosud bude v budoucnosti úplně nemožné, protože trvání této části světů spěchá ke svému konci. Teď platí pro každého lidského ducha: Buďto – anebo! Záchrana ze samoutvořených spletenin nebo záhuba v nich! Volba jest svobodna, ale nemůže býti odsunuta. Musí se státi *ihned!* Avšak následky rozhodnutí jsou určité a nezměnitelné! Váhání jest totéž, jako volba záhuby! Všechno bude smazáno, až na skutečně dobré, které ještě může přijíti k nahlédnutí. K tomu však *nepatří* to, co se dnes za dobré považuje!

Jako osvobození od těžkého tlaku oddechnou si pak zachránění a zajásají, až odporné, nečisté temno se svými stvůrami, které se na ně rády lepí, plamenným mečem konečně klesne tam, kam patří!

Potom konečně země, prostá všech morových myšlenek, povstane panenská a všem lidem vzkvete mír!

90. Antikrist

Lidé! Až přijde hodina, kdy podle Boží vůle nastane na zemi nutná očista a roztržení, dbejte na vám zaslíbená, z části nadpozemská znamení *na nebi!*

Nedejte se pak mýlit *těmi* lidmi a církvemi, kteří se již dávno oddali Antikristu. Jest smutné, že ani církve dosud nevěděly, *kde* mají hledati tohoto Antikrista, který přece již tak dávno působí mezi všemi lidmi. Jen trochu bdělosti a museli by to poznati! Kdopak může jednati ještě více antikristovsky než ti, kdo *Krista samotného* tehdy potírali a konečně i zavraždili! Kdo se mohl hůře a také zřetelněji projevit jako Kristův protivník!

Byli to nositelé a zástupci pozemského náboženství, kterým se pravdivé učení o Bohu prostřednictvím Syna Božího nehodilo do jejich výstavby. Opravdové poselství Boží nemohlo se tam hoditi proto, že stavba duchovních hodnostářů na zemi směřovala v první řadě k pozemskému vlivu, k pozemské moci a rozpětí. Dokazovali tím zcela jasně, že byli sluhy lidského rozumu, který směřuje jedině k pozemskému vědění a k pozemské moci a staví se nepřátelsky a jako překážka proti všemu, co jest mimo lidské pochopení! Protože Bůh zůstává úplně mimo pozemské rozumové vědění a právě tak i duchovno, jest právě proto rozum jedinou skutečnou překážkou! Jest ve svém způsobu proto také protivníkem všeho Božského a všeho duchovního! A s ním proto důsledně všichni lidé, kteří uznávají svůj rozum jako nejvyšší a nejsvrchovanější a hledí stavěti jen *na něm!*

Tehdejší nositelé náboženství se báli, aby učení Syna Božího nepozbyli vlivu v lidu. Jak dnes všichni vědí, to byl hlavní důvod k pomluvám, které se snažili rozšířiti proti Kristu a konečně byl to také důvod k popravě Syna Božího. Jako rouhače Bohu přibili na kříž toho, který byl poslán k jejich osvětlení tímže Bohem, za jehož sluhy se vydávali!

Tak málo ve skutečnosti znali *tohoto* Boha a jeho vůli, ač chtěli namluviti lidem, že mu slouží. A ke cti Boží a jeho pozemské obraně – tohoto Syna Božího, Vyslance Božího ... zavraždili!

Projevilo se to jako neblahý následek toho, že byli otroky svého pozemského rozumu, který tím bojoval jen o svůj vliv. Odevzdali se Antikristu, jemuž v tichu postavili v sobě trůn, jako katanské nástroje. Vždyť v tom nacházeli uspokojení svých lidských slabostí, své domýšlivosti, pýchy a ješitnosti.

Kdo očekává jasnější důkaz, tomu nemůže býti pomoci. Vždyť není nic, co by více odporovalo Kristu, Synu Božímu a jeho slovům! A Antikrist znamená přece bojovníka *proti* Kristu, proti spáse člověka v Božím poselství. Pudil je k tomu pozemský rozum! Právě tento rozum jako jedovatý výrůstek *Luciferův* jest mu nástrojem, který se stal lidstvu nejnebezpečnějším! Proto vyrostlo odedávna tak nepoměrně veliké pěstování lidského rozumu pro člověka na dědičný hřích! Ale za ním stojí Lucifer sám jako Antikrist ve vlastní osobě. *On* to jest, který mohl povznést svou hlavu skrze lidi. *On*, jediný skutečný nepřítel Boha! Jméno Antikrista získal si nepřátelským bojem proti poslání Syna Božího. Nikdo jiný nebyl by měl k tomu sílu a moc, aby se stal Antikristem.

A Lucifer používá na zemi ke svému boji proti Boží vůli nejen *jednotlivého* člověka, nýbrž téměř veškerého lidstva, které tím také za projevu Božího hněvu vede ke zkáze! Kdo nemůže pochopiti *tuto* největší samozřejmost, že jen *sám Lucifer* může býti *Antikristem*, který se opovažuje stavěti se proti Bohu, tomu nebude nikdy možno pochopiti něco ze všeho toho, co se odehrává mimo hrubohmotnost, tedy mimo čistě pozemské. Takový musí se již dnes prohlásiti za ztraceného.

A jak tomu bylo tenkrát, *tak je tomu i dnes!* Dokonce mnohem hůře. Také dnes budou chtít mnozí zástupci náboženství velmi rozezleně bojovat, aby udrželi v chrámech a církvích dosud prováděné řády pozemského rozumu.

Právě tento lidský rozum, omezující všechno ušlechtlejší citění, jest nejnebezpečnější z býlí, které Lucifer mohl roztrousiti mezi lidstvo. Všichni otroci rozumu jsou ve skutečnosti *služebníci Luciferovi*, kteří nesou spoluvinu na nesmírném zhroucení, které nyní musí přijíti na lidi.

Protože nikdo nehledal Antikrista v rozumu, bylo jeho příšerné rozšíření tím snazší! Lucifer triumfoval, protože tím uzavřel lidstvu každé pochopení všeho toho, co jest mimo hrubohmotnost. Uzavřel je tím *od skutečného života!* Od místa, na kterém teprve začíná styk s duchovnem, které vede do blízkosti Boha!

Tím se zakotvil na této Zemi jako pán země a hlavní části lidstva.

Nebylo pak také divu, že mohl proniknouti až k oltářům a že mu museli padnouti za obět' pozemští zástupci náboženství i křesťanských církví. Také oni očekávají Antikrista teprve před ohlášeným soudem. Veliké zjevení v bibli zůstalo v této věci jako v mnohých jiných dosud nepochopené.

Zjevení praví, že tento Antikrist před soudem *pozdvihne svou hlavu!* Nepraví, že teprve přijde! Bylo-li řečeno, že pozdvihne hlavu, pak to přece znamená, že zde již musí býti a ne že teprve přijde. Má se tím říci, že krátce před soudem *dosáhne vrcholu své vlády!*

Vy, kdo jste dosud duchovně neoslepli a neohluchli, slyšte toto varovné volání! Dejte si práci, abyste *sami* jednou zcela vážně přemýšleli, neboť to se od vás nyní požaduje! Zůstanete-li v tom nadále pohodlní, vydáváte se sami za ztracené!

Sejmete-li s hnízda jedovatého hada ochrannou pokrývku a on pozná, že jest tím pojednou odkryt, bude samozřejmě hledět skočiti po této bezohledné ruce, aby do ní kousl.

Ne jinak jest tomu zde. Antikrist, který se vidí odkryt, bude rychle odporovati pomocí svých sluhů, bude při odhalení křičet a zkusí všechno možné, aby se udržel na trůnu, který mu lidstvo ochotně nabídlo. Ale to všechno může dělat jen prostřednictvím těch, kdo ho v sobě uctívají. Proto nyní až boj začne, dbejte bystře na své okolí! Právě podle jejich křiku poznáte je tím jistěji! Poznáte tak každého, kdo k němu patří! Neboť oni budou právě tak jako již kdysi choditi v nepřátelství a ve strachu před čistou Pravdou!

Antikrist bude se opět křečovitě snažit, aby si udržel svůj vliv na zemi. Dávejte pozor na jeho nevěcnost v obraně i v útoku. Opět bude pracovati jen utrhačně a podezřívavě, protože jeho stoupenci nic jiného nedovedou. Aby předstoupili před Pravdu a vyvrátili ji, to není možno.

Tak budou tentokráte sluhové Luciferovi chtít označit Vyslance Božího jako Antikrista, jako rouhače proti Bohu. Právě tak, jako kdysi Syna Božího! A přece každý musí v tom ihned poznat jen slabou obranu, která postrádá veškeré důslednosti. Jak jest možno označiti jako Antikrista toho, který odhaluje Lucifera a nutí na povrch jeho pletichy? Jest to jen nová forma toho, že *Syna Božího* označili jako *rouhajícího* se Bohu jen proto, že jeho výklady se nekryly s lidskými názory. Kde se stane takový pokus, tam buďte pozorní, neboť tím chtějí takové lidé Lucifera jen chránit, aby udrželi jeho vládu na zemi. Tam jest sídlo temna i když tito lidé zevně nosí jasné pozemské roucho, i když jsou to sluhové církve.

Nezapomínejte na události za pozemského času Syna Božího a uvažte, že dnes ještě *tentýž* Antikrist s ještě větším počtem lidských stoupenců usiluje, aby podržel vládu nad zemí, ušel tak zničení a dále zatemňoval pravou vůli Boží.

Dbejte proto pozorně na všechna znamení, která jsou zaslíbena! Jedná se o *poslední* rozhodnutí pro každého jednotlivce. O záchranu nebo zkázu! Neboť tentokrát jest Boží vůle, aby zahynulo to, co se znovu odvažuje vzepříti proti němu a proti jeho Poslu!

Každá nedbalost v tomto směru bude pro vás nyní soudem! Boží znamení nebudou státi nad žádnou církví, žádný duchovní hodnostář na zemi nebude míti osvědčení, že jest Vyslanec od Boha. Jen ten, kdo jest nerozlučně spojen s těmito znameními a nosí je proto živě zářící v sobě jako kdysi Syn Boží, když prodléval na této zemi. Jest to kříž Pravdy, který živě září v něm a holubice nad ním! Stanou se viditelnými všem, kdo jsou omilostněni k tomu, aby zřeli duchovno a vydali svědectví o něm všem lidem na zemi. Tentokrát budou mezi všemi národy ti, kdo *viděti* smí, jako poslední milost Boží! — — —

Tato vznešená znamení svaté Pravdy nedají se předstírati. Nedovede toho ani Lucifer, který před nimi musí prchat. Tím méně pak člověk. Kdo se chce proto ještě stavěti proti tomu osvědčení Božímu, staví se proti Bohu jako jeho nepřítel. Tím dosvědčuje, že není Božím sluhou a že jím nikdy nebyl, nechť se dosud na zemi vydával za cokoliv. Jest to služebník Luciferův, Antikristův a jako otrok rozumu propadá i s ním podle vůle Boží nyní soudu! Chraňte se, ať k nim nepatříte i vy!

91. A vyplnilo se..!

Vysoko vzdouvaly se vlny nespravedlnosti v době faraonů. Nemravnost a zločiny slavily triumfy. Z otročení Izraele dospělo k vrcholu.

Tu vešel na tuto zemi Abdrushin! Ze Světla byl tím učiněn první krok k záchraně těch lidských duší, které chtěly toužebně usilovati ke Světlu! Veliká nouze Židů očistila tyto tak, že jejich duševní schopnosti v mukách potlačování dosáhly tak jemného stupně vývoje, že mezi tehdejšími lidmi oni jediní byli schopni přijímati záchvěvy, které přicházely ze světlych výšin do těchto hlubin.

Tyto výchvěvy byly tu vždy a jsou stále. Nebylo však na zemi lidí, kteří by se snažili, aby je přijali. Teprve nejmučivější bída otrásla po dlouhé době dušemi z otročených Židů a uvolnila je tak, že konečně mohli pociťovati také jemnější výchvěvy v kosmu. Tím vzniklo tápavě přání po blízkosti Boží, které se konečně povzneslo k vroucímu vznětu úpěnlivé prosby.

Při tomto toužebném volání ke Světlu o pomoc dostavilo se také zvrtné působení. Dokud myšlení a cítění těchto lidí obracelo se k zemi, nemohlo k nim ve zvrtném působení samozřejmě také nic jiného prouditi zpět. Když však konečně obrátili svůj pohled vzhůru ke Světlu ve vážném a skutečně pokorném chtění, tu mohl se ve zvrtném působení do duší také silněji vylévati jen proud Světla. Volání o pomoc trpícího lidu bylo tím vyslyšeno. Zachránce přišel!

Přišel ve splnění Boží vůle, ze které vyšel. Proto zůstává také neodvratným zákonem, že všude, kam přichází, *musí* vzniknouti nepřátelství na těch místech, kde se něco staví *proti* spravedlivé vůli Boží. Avšak tam, kde spravedlnost *ve skutečném* smyslu tvoří část života, vzniká nejčistší mír a blaho.

Poněvadž Abdrushin tehdy jako nyní nosí v sobě živou Boží vůli, ze které vycházejí zákony ve stvoření a poněvadž on *jest* Boží vůle, která se stala člověkem, může proto již svým bytím rozuzliti všechny konečné účinky duchovních zákonů ve stvoření.

Projevení a rozuzlení utváří se při tom pro každého jednotlivce i pro celé národy vždy *tak*, že přesně odpovídá tomu konci, který skrývá v sobě jimi právě samovolně zvolená cesta. Odpovídá tedy přesně druhu, do jehož směru se právě dobrovolně postavili. Kloní-li se k temnu, budou zcela neodvratně také následovati hrůzy. Těm, kdo usilují k Světlu, přinese však štěstí a radost. I když cesta až k tomuto konci zdá se býti každé lidské duši velmi vzdálena, takže se lidé domnívají, že mají čas, mnoho času k poslednímu rozhodnutí, které má míti konečnou platnost ... vejde-li mezi ně Abdrushin jako část živé vůle Boží, přivedí se samočinně a beze všeho přechodu rychle konec všech cest jako přirozený zákon. A v tom spočívá poslední soud!

Konec blíží se magnetickou mocí, vyzařovanou Abdrushinem, tak rychle k rozuzlení, že lidská duše nemůže již sledovati svou cestu jako dříve, nýbrž musí se jí ihned dostatí ovoce toho, co zasela. Při tom propadají soudu také díla všech duší. Rozkvétají, jakmile jsou podle vůle Boží, anebo se zhroutí v sobě, *nejsou-li* s ní v plném souladu. K tomu patří *všechna* podnikání. Počínaje rodinou a manželstvím, až k činnosti v povolání, nechť jest to při řemesle, průmyslu, obchodě, v hospodářství nebo ve státnictví, všechno propadá soudu. Propadá to ihned rychlému rozuzlení duchovních zákonů podle Boží spravedlnosti. Člověk nemůže v tom ničeho zadržeti nebo odsunouti, nic přikrýti nebo zahaliti. Bezmocně musí nechati přes sebe přejíti to, co žádá *opravdové* právo. I když se toto právo nejeví podle lidských pozemských názorů.

Boží vůle, která se stala člověkem, jest jako živý kontakt, který dává vzniknouti zápalné jiskře rozuzlení všude, kdekoliv se ve svém pozemském bytí dotýká člověka nebo celého národa.

Samotné bytí této Boží vůle přivolává nutně zúčtování a všude nutí k rozhodnutí, k rozhodnutí poslednímu, které jest pro všechno stávající ještě možné.

Tak stává se soudem, kamkoliv přichází, ač sám nepotřebuje soudit. Svým původem jest jako samočinný klíč pro uzavření veškerého dění. Jest jako meč, kterému jest jen postavití se do světa, aby se každý a také vše na něm oddělilo! –

Poněvadž bezpráví Egyptů volalo tehdy v utrpení židovského národa až vzhůru ke Světlu, předcházel Abdrushin Syna Božího, a následoval žalobu, aby přivodil Egyptům soud. Přišel, aby osvobodil národ Židů, který byl očištěn mukou, aby mohl jednou splnit své povolání tak, aby jako národ tehdy nejzralejší přijal Syna Božího, jakmile k tomu nadešel čas.

–

Tak přišel na svět v knížeti nejmocnějšího ze sousedních národů Egyptů Vyslanec pro Boží soud. Jako kníže Arabů nesl jméno Abdrushin. To znamená podle smyslu: Syn Ducha Svatého.

Býval často v paláci Faraónově a přivodil tím zcela sám rozuzlení duchovních zákonů pro celý národ. Jen tak bylo možno, že Mojžíš mohl tehdy také vyhlásiti všechny tresty, které se *rychle* vyplnily! Toto vyplnění přivodil Abdrushin, který jako část živé Boží vůle musel přinést na zemi vyrovnávající spravedlnost v samočinném rozuzlení duchovních zákonů, jichž následek jeví se i v hrubohmotnosti.

Tak byl národ Egyptů ve své nespravedlnosti a nemravnosti těžce drcen a souzen Boží vůlí a národ Židů byl při tom osvobozen ke vzestupu, ke splnění povolání, aby ve svém okruhu s rostoucí zralostí připravil půdu pro přijetí Syna Božího na zemi.

Byl to počátek kruhu, který v sobě skrýval mocné dění a který se musí uzavřítí opětným příchodem Abdrushina na tuto zemi! Lidstvu byla tím vložena do rukou možnost vzestupu do netušených výšin.–

V tehdejší době podmanil si Abdrushin mezi jinými i vysoce vyvinutý národ indického původu. V tomto národě byl věstec, kterému se právě přítomností Abdrushinovou dostalo vysokých zjevení. Bylo úkolem věstce, aby tato zjevení prohlásil, poněvadž by byla pomohla lidem, aby snáze a rychleji dospěli duchovně vzhůru. Ale on se místo toho uchýlil úplně do sebe, žil uzavřen před lidmi a zpracovával své neobyčejné vědění jen pro sebe, tak jak i dnes tak velmi mnozí činí. Také dnes vzdalují se vědoci, nebo ti, kdo se jimi stali, ve většině případů buď do sebe, nebo se uzavírají přede všemi lidmi, pokud to vůbec je možno, protože se obávají, že by nebyli pochopeni, nebo že by se jim lidé vysmáli. Často také proto, aby své vědění vychutnali jen pro sebe a kochali se jím.

Takové chování jest však *nesprávné*. Komu se dostalo většího vědění, má je dávatí dále, aby jím pomáhal druhým. Vždyť i pro něho samotného bylo darem. Nemohl ho získati. Jmenovitě přijetí zjevení zavazuje. Obyčejně však vytrubují do světa jen ti, kdo vidí málo a to, co pro druhé nemá žádné ceny. Tím škodí lidem, kteří se skutečně stali vědoci, protože jsou pak již předem házeni s nimi do jednoho koše a nepřikládá se jim žádná cena. Také z těchto důvodů mlčí mnoho vědoucích, kteří by jinak mluvili.

Tak selhal i tento věstec dávných dob ve svém skutečném úkolu. Byl při tom, když kladli do hrobu pozemsky smrtelné pozůstatky Abdrushinovy. Ale tu ho to přemohlo mocí a v nejvyšší inspiraci vytesal do velikého kamene v hrobce celé dění. Počal původem Abdrushinovým z Božského, vylíčil jeho úkoly během putování světy až ke znovuspojení s Božským a k jeho konečnému úkolu. Písmo v kameni obsahuje i dnešní dobu se vším děním.

Náhrobek Abdrushinův, dnes ještě skrytý zrakům zvědavých lidí, má totéž znamení, jako kámen, který kryje kosti, jež nosil Syn Boží na zemi. Zjevení této skutečnosti lidským zrakům zůstane ještě vyhrazeno hodině pozemského splnění. Ale tato doba není daleká. –

Kruh začal se pohybovati. Dění se rozvíjelo. Jako koruna všeho přišel Syn Boží na zem k vyžádané spáse lidstva i celého stvoření.

Ale lidé tuto spásu nepřijali. S počátkem pozemského blahobytu vzrostla opět duchovní nedbalost, která vzala všechnu jemnost citění a v dalším důsledku dala vybuděti lidské pýše, která se stále hustěji kladla kolem lidské duše jako dusící ji trní a odtrhla ji ode všech výchvů, které se snažely s jasné výše.

Tak nacházelo poselství Syna Božího ze Světla jen málo ozvěny v lidských duších, znovu zas stíněných a omezených. Vznešený nositel Světla byl jako jím nepohodlný zavražděn. –

V té době byla také indickému věstci z pozemského času Abdrushinova dána příležitost k nápravě jeho tehdejšího selhání. Z milosti narodil se znovu jako Kašpar, jeden ze tří králů od východu, kteří poznali hvězdu a vyhledali dítě. Tím dostalo se mu možnosti odpykati osud, který si na sebe uvalil svým mlčením, protože posláni Abdrushinovo jest v nejtěsnější souvislosti s úkolem Syna Božího. Ale tentokrát opět zklamal i s oběma druhými králi. Nemělo býti jejich úkolem, aby jen cestovali do Betléma a *jednou* přinesli dítěti dary a pak opět zmizeli. Byli zvoleni a určeni býti v poznání *stále* po boku Synu Božímu, aby mu ulehčili jeho pozemskou dráhu ve všech čistě *pozemských* věcech! *Po celý* jeho pozemský život. Měli ho podporovati *pozemsky* svou mocí a svým bohatstvím. Jen za tímto účelem zrodili se do svých poměrů, jsouce již před zrozením k tomu určeni a pak obdařeni milostí jasnovidectví, aby mohli lehce splniti to, co si dříve vyprosili.

Ale zklamali v tom a mezi nimi i někdejší věstec po druhé. –

Již tehdy nebylo dobře rozuměno vznešenému poselství Syna Božího z Pravdy. Pozdější duchovní vůdcové pak je stále více znešvařovali a namnoze falešně vykládali a tak se ztratil jeho čistý lesk. Nade vším lidstvem, nade všemi zeměmi rozkládalo se opět temno. –

Bez překážky však pohyboval se ve stálém vzrůstu tento otevřený kruh a přinášel tím světu také stále blíže hodinu, kdy v novém příchodu vtělené Boží vůle nutně nadejde neodvratné uzavření tohoto kruhu. Konec se spojí se začátkem. V tom však jest rozuzlení a zúčtování všeho dění! Přináší velký obrat světů.

Obrat světů! Naléhavě nutný, aby svět nebyl zahrán lidským sebezaslepením úplně ve zkázu. I přišel znovu Abdrushin na tuto zemi, aby uzavřel kruh, rozuzlil všechny duchovní zákony, které jsou nesprávným chtěním lidí zle zamotány a tím aby vyplnil, co bylo zaslíbeno varovně a napomínavě již před tisíci lety:

„*Soud!*“

Trpělivě čekal a sledoval na lidech velmi pozorně jejich falešné působení. Mnohé z toho zažil sám na sobě. Znovu budil nepřátelství tam, kde něco nebylo v souhlase s Boží vůlí a přinášel mír tam, kde bylo správné stanovisko k Boží vůli. Čekal, až ho stihne Boží výzva, aby začal.

A poněvadž zatím temno vetřelo se již do všeho, co vzniklo lidskou činností, bylo tu převážně pro něho jen utrpení a beznadějný boj, dokud zůstával spoután a nesměl rozvinouti svou moc. Vyzařování v něm byla hustě zahalena, aby nepřivodila příliš záhy silná vybavení, jež patří k soudu světa. Teprve od hodiny, která přinášela obrat světů, směly zvolna a znenáhla padati s něho roušky a obaly.

Až do té doby mohl však hlásati ještě jednou slovo Pravdy, neznetvořené, tak, jak je přinášel již Syn Boží, aby těm, kdo vážně hledají Světlo, dostalo se příležitosti k záchraně při soudu. Neboť které lidské duše skutečně a vážně hledají Pravdu a touží po *duchovním*

vzestupu, nejen po světské moci pod záminkou duchovního hledání, ty také najdou v tomto slově Pravdy svou záchrannou kotvu! Pro všechny ostatní není to však dáno. Zůstávají slepí a hluchí, neboť v důsledku zákona bezpodmínečného zvrátneho působení nezasloužili záchrany. Vždyť i v záhrobí po pozemské smrti jsou slepí a hluchí, přes to že musí žít. Boží slovo Pravdy dal tentokrát lidstvu opět pod svým tehdejší jménem Abdrushin. Stalo se tak proto, aby poukázal na začátek tohoto kruhu dění, který se musí uzavřít tímto obratem světů. Toto platí pro ty, kdo ve včasném poznání ještě přežijí soud.

Jest to poukaz k ulehčení pozdějšího přehledu. Porozumění pro to přijde lidem až *po* očistě, až budou vyloučeny falešné duše, které matou a pro všechny ostatní začne vzestup v obnoveném rozkvětu.

A pojednou byla tu hodina splnění zaslíbení pro veliký obrat světů. Zdánlivě neohlášena, jako tomu bylo tehdy v Egyptě. Věděli o tom jen zúčastnění, zatímco lidstvo klidně spalo. Přípravovaly se tím velké věci. Abdrushin vešel po dlouhé době učení na zemi ve své poslání, které ho představuje lidstvu jako Syna Člověka, který jest zaslíben, aby se na něm soudilo lidstvo! *Na něm!* Neboť jak již bylo vysvětleno, *on jest* soud, sám však nesoudí. –

Přesto, že až do obratu světů byl na zemi těžce zdržován hustými obaly, působil Abdrushin přece již v době učení a vybavoval duchovní zákony. Sice slabě a vždy jen tam, kde vešel *osobně* ve styk, ale přece jen nezvratně v jednotlivcích, tak jako v jejich dílech. Jedině svou jsoucností, samočinně, ale neosobně trestal nebo odměňoval všechno, co mu při tom vyšlo vstříc! Tomuto živému přírodnímu zákonu nebylo možno úplně překážeti v jeho působení. Co bylo nezdravé a falešné, nemohlo skrze něho sklízeti správné a zdravé ovoce. Pokrytectví nebo licoměrný sebeklam, ve kterém tak mnozí lidé často žijí, nemohly přirozeně pak očekávat prospěch, nýbrž vždy jen škodu v neomylném rozuzlení zvrátneho působení.

Bylo však opět také samozřejmé, že pošetili lidé v těžkém nedostatku svého sebepoznání neviděli při tom spravedlivá projevovali svého *vlastního* vnitřního života, nýbrž chtěli připouštět jen zevnější dění, jako by vycházelo od Abdrushina. Tak ho osočovali, haněli a podezřívali, což často nutně tížilo první polovinu jeho pozemské cesty. Ale potom přinášel stvoření soud!

Jako král Imanuel ve vesmíru, jako Parsifal Prastvořených a v duchovní říši a konečně jako Syn Člověka ve hrubohmotnosti na této planetě Zemi. Trojdílný v jednom, působí současně jako Božské mystérium. Je to postup, který nemůže být pochopen vyvinutými lidskými duchy. Prastvoření mají však na něm již podíl, neboť i oni mohou působiti zde na zemi, zatím co současně plní svou službu nahoře ve hradu Grálu.

S obratem světů spadly s Abdrushina obaly, které mu překážely. Projev nabyt tím netušené moci, kterou Abdrushin nyní může a musí vědomě vysílati těmi směry, které jsou mu označeny Boží vůlí, aby zničil všechno nezdravé a tím osvobodil zdravé od škodlivého tlaku, který je zdržuje a který dosud překážel ve volném vzestupu ke Světlu.

Tak vzejde konečně na zemi vytoužené království Boží, které kdysi bylo zaslíbeno spravedlivým jako tisíciletá říše. Bude vynuceno nadpozemskou a nadlidskou mocí, která jest dána Vyslanci Božímu k vyplnění zaslíbení!

A znovu dostalo se indickému věštci, pozdějšímu králi Kašparovi ze země východu, příležitosti, aby nyní odpykal dvojí zklamání. Bylo mu to povoleno jako poslední možnost. Aby mohl spolupůsobiti při posledním dění. Tentokrát ne sice pozemsky, ale přece duchovně.

A teď vyplní se *veškerá* zaslíbení, nezadržitelně a nezměnitelně, jak jest tomu v určení Božím! Ani jedno z nich nezůstane otevřeno, neboť kruh začíná se již zvolna uzavírat. A s částí Abdrushin–Parsifal spojuje se nyní v samotném pozemském těle ještě i jeho část Božská a tak povstává nyní v této hrubohmotnosti Imanuel, který byl všemu lidstvu zaslíben již prorokem Izaiášem! Lidé se sice snažili uváděti zaslíbení Imanuele, Syna Člověka, jako

totožné se zaslíbením Ježíše, Syna Božího. Ukazuje to však jenom nedostatečnost lidského pochopení, dokonce i vůči nejzřetelnějším a jednoznačným sepsáním bible. Když se již mohla státi chyba, že na pojem označení Syna Božího a Syna Člověka chtělo se hleděti jako na pojem souznačný, protože se v tom nikdo nevyznal a věřící byli příliš bázlivi, než aby přijali myšlenku na dvě osoby, musel by přece zřejmý poukaz na dvě úplně rozdílná jména v zaslíbení přivésti k úsudku, že se jedná o dvě osoby. Proto blaze všem lidem, kteří ještě v poslední hodině mohou v sobě přijíti k poznání!

Amen!

Závěr

Abdrushin dokončil nyní svoje poselství lidstvu. Po dokončení povstal v něm Bohem poslaný Syn Člověka

I M A N U E L

kterého sám Syn Boží, Ježíš zaslíbil lidstvu k soudu i ke spasení, když již staří proroci na něho poukazovali. Nosí znamení svého vznešeného poslání: Živoucí kříž Pravdy, zářící z něho a Božskou holubici nad sebou, jako je nosil Syn Boží.

Lidstvo, probud' se ze spánku svého ducha!

Dodatok

Desatoro Božích Prikázání

První prikázání

Já jsem Hospodin, Tvůj Bůh! Nebudeš mít jiných Bohů mimo mne!

Kdo dovede tato slova správně čísti, uzří v nich již odsouzení mnohých. Těch, kteří nedbají tohoto nejpřednějšího prikázání.

„Nebudeš mít jiných Bohů!“ Tak mnohý představuje si těmito slovy příliš málo. Učinil si to příliš snadným! Považuje za modloslužebníky v prvé řadě ony lidi, kteří klekají před řadou postav, vyřezaných ze dřeva, z nichž každá jednotlivá představuje určitého boha. Myslí snad i na zbožňovatele ďábla a podobné zbloudilce, na které v nejlepším případě vzpomíná se soustrastí. Nemyslí však při tom na sebe. Jen se jednou klidně na sebe podívejte a zkoumejte se, nepatříte-li snad přece také k nim.

Jeden má dítě, které jest mu vskutku nade vše. Dovedl by pro ně přinést každou oběť a zapomíná pro ně na vše ostatní. Jiný staví nade vše pozemský požitek a při nejlepší vůli nebyl by ani schopen obětovati tento požitek za cokoliv, kdyby opravdu k němu někdo přišel s takovým požadavkem a dopřál mu svobodné rozhodnutí. Třetí opět miluje peníze, čtvrtý ženu, pátý moc, jiný světská vyznamenání a všichni ve všem na konec jen ... sama sebe!

To jest modloslužba v pravém smyslu! Před tou varuje první prikázání! Zapovídá ji! A běda tomu, kdo není doslova poslušný prikázání! Toto přestoupení mstí se ihned tím, že takový člověk zůstává stále připoután k zemi, jakmile přejde do jemnohmotné říše. Ve skutečnosti se však připoutal k zemi sám. Tím, že lpěl na něčem, co patří na zemi! Zdržuje se tím od dalšího vzestupu, ztrácí poskytnutý mu k tomu čas a uvádí se tak do nebezpečí, že nevyjde zavčas z jemnohmotné říše vzkříšením do světlé říše volných duchů. Bude pak spolustržen do neodvratného rozkladu veškeré hmotnosti, který slouží k jejímu vzkříšení a znovuutvoření. To jest však pro lidskou duši jemnohmotná a duchovní smrt všeho osobního uvědomění a tím i zničení jeho formy i jeho jména pro věčnost!

Před tímto strašlivým koncem má chrániti poslušnost prikázání! Jest to prikázání nejvznešenější, protože jest člověku nejpotřebnější! Člověk jest žel příliš náchylným k tomu, aby se oddal nějaké zálibě, která ho na konec zotročí! U čeho však připustí, aby se mu to stalo zálibou, z toho si pak utvoří zlaté tele, jež staví na nejvyšší místo a tím učiní z něho modlu nebo bůžka vedle svého Boha, ba velmi často i *nad Něho!*

Jest však žel až příliš mnoho „zálib“, jež si člověk vytvořil a v největší bezstarostnosti si rád osvojuje! Jak jsem již uvedl, jest záliba oblíbení si čehosi pozemského! Je jich ovšem ještě mnohem více. Ale kdo si osvojil nějakou zálibu, ten na ní „lpí“. Když přechází pak do záhrobí k dalšímu svému vývoji, lpí na hrubohmotném a nemůže se tak lehce odtrhnout. Jest tedy bržděn, zdržován! Může se to také nazvati kletbou, která na něm ulpí. Postup jest vždy týž, nechť se slovy projevuje jakýmkoliv způsobem.

Kdo však v pozemském bytí staví Boha nade vše, nejen ve své představě nebo jen ve slovech, ale v citění, tedy opravdově a ryze v úctyplné lásce, která ho poutá jako k zálibě, ten touto vázaností bude ihned usilovati do výše, jakmile se ocitne v záhrobí. Neboť bere tam s sebou úctu a lásku k Bohu, a ta ho udržuje a konečně nese až do jeho blízkosti, do ráje, do prvotního stvoření, do sídla čistých, ode všech břemen osvobozených duchů, jichž náklonnost vede jen k Boží čisté Pravdě.

Dbejte proto přísně na zachování tohoto přikázání. Uchráníte se tak od mnohých nepříznivých ran osudu, na jejichž odčinění by vám již nezbylo dosti času.

Druhé přikázání

Nevezmeš jméno Hospodina, Boha svého nadarmo!

Jméno probouzí a soustřeďuje v člověku pojem! Kdo hanobí jméno a odvažuje se je znehodnocovati, znehodnocuje tím pojem! Buďte toho pamětliví v každou dobu!

Tohoto jasného přikázání Páně dbá se však nejméně ze všech deseti přikázání. Přestupuje se tedy nejvíce. Tisícero násobné jsou způsoby těchto nevážností. I když se člověk domnívá, že mnohá taková přestoupení jsou zcela nevinná, že jsou to jen lehká rčení, zůstává to přece přestoupením tohoto ostře vyznačeného přikázání. Jsou to právě tyto tisícere, domněle jen nevinné nevážnosti, které snižují svaté jméno Boží a tím pojem Boha, jenž jest vždy těsně spojen se jménem. Zbavují ho před lidmi, ba již před dětmi jeho svatosti, špiní jeho nedotknutelnost zevšedněním a strhováním do všeobecného mluvení! Lidé se neštítí zacházeti zde až do směšnosti. Nechci uváděti některé z mnohých takových rčení, neboť k tomu jest jméno příliš vznešené! Jest však třeba každému člověku, aby si toho všimal jen *jeden* den, a bude zděšen nad nesmírným nahromaděním přestoupení druhého přikázání lidmi obojího pohlaví, velikými i malými až po děti, sotva schopné vytvořiti správnou větu. Neboť jak zpívali staří, tak cvrlikají mladí! Proto právě jest snižování Boha často to první, čemu se mládež učí ve zdánlivě tak nevinném přestupování Božího přikázání!

Ale v účinku jest to nejhorší ze všech přestoupení. Jest přímo zhoubně rozšířeno mezi vším lidstvem, nejen u křesťanů, ale i u mohamedánů, židů a buddhistů. Všude se to slyší až do omrzení! Čím může pak člověku býti ještě jméno „Bůh“? Jest znehodnoceno, nemá ani tolik vážnosti, jako nejmenší ze všech penízů! Jest na tom hůře než obnošený šat. A člověk, který jinak chce býti tak moudrým, má to za nevinné a hřeší tím více než stokrát za den! Kde zůstává rozvaha! Kde nejmenší hnutí citů! I vy jste proti tomu příliš otupeni. Posloucháte klidně, když nejsvětější ze všech pojmů je tak strhován do špíny všednosti! Ale nemylte se! Dlužnická položka v záhrobí jest tím nemilosrdně zatížena u každého, kdo tak hřešil! A není tak lehkou odpykati právě toto. Jsou tu dalekosáhlé špatné následky, které se vymstí do třetího a čtvrtého kolena, neobjeví-li se v této řadě jednou člověk, který v tom přijde k poznání a učiní přítrž tomuto zlému řádění.

Snažte se tedy v důvěrných svých kruzích potírati tento škodlivý zvyk. Především však přestříhnete nitky vlastní karmy se vši dosud zbylou energií, aby se dluh nestával již větším než je. Nemyslete na lehké vyproštění, protože jste si při tom dosud nic zlého nemysleli! Škoda jest proto přesně tatáž! A hřích proti přikázání trvá bezpodmínečně! Vždyť jste to dobře věděli. Jestli jste se nesnažili dosti si ujasniti jeho dosah, jest to *vaše* vina! Proto se vám také nic neodpočte! Poslouchejte a jednejte, abyste byli schopni ještě zde na zemi mnohé odpykati.

Děsivé jest jinak bahno, které vás očekává až přijdete do záhrobí. Jako překážka položí se vám na cestu ke vzestupu.

Avšak nejen jednotlivci, nýbrž i úřady projevovaly otevřeně po mnohá staletí odpor proti tomuto přikázání i proti slovu Božímu, protože na lidech vynucovali mocí přísahy a nutili je, aby přestupovali přikázání, hrozíce jim těžkými pozemskými tresty, nevyhoví-li jejich žádosti. Ale záhrobní trest jest mnohem těžší a stihne všechny, kdo přísahu vyžadovali. Nestihne ty, kdo pod nátlakem přísahati museli. Také Kristus výslovně opakoval: „Vaše řeč budiž ano nebo ne. Co nad to jest, od zlého jest.“

Úřady měly přece moc, aby slově ano nebo ne dodaly rozhodující vážnosti. Falešné výpovědi před soudem mohly přece trestati právě tak, jako křivou přísahu! Tím by povýšili hodnotu a váhu těchto slov na onen stupeň, jaký potřebovaly pro rozsudek. Nebylo třeba nutit lidi násilím ku přestoupení Božího přikázání! Zato se jim dostane rozsudku v záhrobí.

Ostřejšího a přísnějšího ve zvratném působení, než si kdy představovali. Před tím není uniknutí!

Ještě hůře počínaly si však církve a jejich zástupci, kteří se dovolávali Boha a podrobovali při tom bližní nejhorším mukám a konečně za opětovného dovolávání se Boha je upalovali, když tito nešťastníci dřívější muka přestáli. Všeobecně známý a svou ukrutností pověstný římský císař Nero nebyl ve svém mučení křesťanů tak zlý a odsouzeníhodný jako katolická církev se svým nesmírným rejstříkem hříchů proti Božím zákonům! Předně tolik nemučil a nevráždil. Nedovolával se při tom také pokrytecky Boha, což bylo u církve při tomto způsobu nutně největším rouháním se Bohu, jaké jen je možné u člověka!

Není nic platné, že tytéž církve dnes odsuzují, čím se tehdy – žel až příliš dlouho – prohřešovaly. Nezanechaly toho dobrovolně!

A ještě dnes neděje se to o mnoho jinak v nepřátelském napadání. Jest to pouze v tišší a modernější formě! I zde změnila se časem jen *forma*, ne živé jádro! A jedině toto jádro, které se tak rádo skrývá, platí před Božím soudem. Nikdy zevnější forma!

A tato dnešní, jen zdánlivě nevinná forma zrodila se z téže nevýslovné pýchy ducha zástupců *všech* církví jako tehdy. Kde není zavržení hodná pýcha, tam najde se prázdná domýšlivost, která se opírá o pozemskou moc církví. Z těchto nectností rodí se velmi často bezdůvodné nepřátelství, spojené se světskou vypočítavostí na rozšíření vlivu, ba dokonce touha po světově politickém významu.

To vše se děje se jménem „*Boha*“ na rtech! Mohl bych zvolati znovu, jako kdysi Syn Boží: „Svým chováním proměnili jste domy Otce mého v peleš lotrovskou, aby byly ke cti *vám*! Jmenujete se sluhy Syna Božího, ale stali jste se sluhy své pýchy!“

Každý katolík má se před Bohem za mnohem lepšího než protestant, ačkoliv k tomu není nejmenšího důvodu. Každý protestant má se za více věducího, pokročilejšího a *tím* svému Bohu bližšího než katolík. A takoví jsou ti, kdo tvrdí, že jsou stoupenci Kristovi a že se vzdělávají podle jeho slova.

Obě strany jsou bláhové. Opírají se o cosi, co před Boží vůlí nic neplatí! Právě takovíto lidé hřeší mnohem více proti druhému Božímu přikázání, než stoupenci jiných náboženství. Neboť berou jméno Boží nadarmo nejen slovy, ale skutkem a celým způsobem svého života i při tak zvaných bohoslužbách. Poskytují každému myslícímu a dobře pozorujícímu jen odstrašující příklad bezobsažných forem a prázdného myšlení. Právě v té bezmezné domýšlivosti, že hledí sobě i okolí namluvit, jako by před jinověrci měli již zajištěné místo v nebi, hanobí nejvíce pojem Boha! Zevnějšek církevních obyčejů, křest a tak mnohé jiné, to neznamena nic! Jen vnitřnímu člověku jest postavit se před soud! To si pamatujte, vy pyšní! O takových bylo již zvěstováno, že v den soudu, domýšliví na sebe, půjdou hrdě s prapory a skvělými rouchy, aby radostně vzali odměnu. Ale nedojdou nikdy do říše ducha, k nohám Božího trůnu, protože se jim dostane odměny, která jim patří, než tam dojdou. Ledový dech smete je jako bezcenné plevy, neboť jim chybí čistá pokora v *nitru* a pravá láska k bližnímu!

Ve způsobu svého života berou nejhorším způsobem jméno Boží nadarmo a jsou největšími přestupovateli druhého přikázání!

Všichni sloužili Luciferu, ne Bohu! A posmívají se tím všem přikázáním Božím! Od prvního až do posledního! Převážně však tomuto druhému, jehož přestoupení jest nejčernějším poskvrněním pojmu Boha ve jménu!

Střeste se přecházeti i nadále lehkovážně přes toto přikázání! Dbejte přísně na sebe i na své okolí! Považte, že plníte-li věrně devět přikázání a nedbáte jednoho z nich, jste *přece* na konec ztraceni! Když bylo přikázání Bohem dáno, jest v tom již důkaz, že se nesmí bráti na lehkou váhu, že musí býti plněno v nezbytné nutnosti! Jinak by vám bylo nebyvalo dáno.

Neodvažujte se modlit, nejste-li schopni celou duší povznášeti se spolu ve slovech a chraňte se státi proti svému Bohu jako bezmyšlenkovití žvanilové. Tím byste se před ním provinili zneužitím jeho jména! Rozmyslete se dobře, než Boha o něco prosíte, je-li toho naléhavě třeba! Nezapleťte se do formálních modliteb, jak se ze zvyku odbreptávají *ve všech* náboženských úkonech. Není to jen zneužití, ale rouhání se jménu Božímu! V radosti nebo v tísní zůstává vroucí cit beze slov mnohem cennějším, než tisíc slovních modliteb, i když tento cit trvá jen zlomek okamžiku!

Takový cit je pak vždycky pravý a není pokrytectvím! Proto také není zneužitím pojmu Boha. Je to *svatý* okamžik, když se lidský duch s prosbou nebo s díky chce vrhnouti před stupně Božího trůnu! To se nesmí nikdy státi breptáním ze zvyku! Ani v ústech sluhů církve!

Člověk, který dovede užívatí jména Božího při všech možných i nemožných denních příležitostech, neměl nikdy nejmenšího tušení o pojmu Boha! Jest zvíře a ne člověk! Neboť lidský duch *musí* míti schopnost cítiti v sobě tušení Boha, i když je to jen jednou v jeho pozemském životě! Ale toto jedenkrát stačilo by samo, aby mu vzalo veškerou chuť k lehkovážnému přestoupení druhého přikázání! Bude pak věčně míti v sobě potřebu, aby jméno „Bůh“ vyslovoval jen na kolenou v nejvyšší čistotě celého svého nitra!

Kdo toho nemá, jest dalek toho, aby byl hoden jen Božího slova, tím méně, aby vešel do království Božího a těšil se z jeho oblažující blízkosti! Z toho důvodu se také zapovídá vytvářeti si *obraz* Boha Otce podle lidského smyslu! Každý pokus o to musí vésti jen k žalostnému zlehčení, protože ani lidský duch, ani lidská ruka nejsou uschopněny, aby visionářsky zřeli i tu nejmenší část skutečnosti a zachytili ji pozemsky v obrazech! Největší umělecké dílo mohlo by znamenati jen hluboké snížení. Jedině oko naznačuje vše ve svém nevýslovném záření. *Tak* vznešenou jest pro vás nepochopitelná velikost, již zahrnujete ve slově „Bůh“ a kterou se v lehkomyšlné opovážlivosti osmělujete často používatí jako nejvšednější z prázdných a bezmyšlenkovitých rčení! Bude vám skládati účty z tohoto vašeho konání!

Třetí přikázání

Pomni, abys den sváteční světil!

Kdo si dá práci, aby procítil přikázání! Vidíme-li děti i dospělé, jak lehkovážně zacházejí s přikázáními svého Boha, musí každého vážně myslícího člověka pojmouti hrůza. Učí se přikázáním ve škole a povrchně je odříkávají. Člověk je rád, když si osvojil znění slov a že je dovede opakovati, pokud je u něho obava, že se ho někdo na to zeptá. Vyjde-li pak ze školy do praktického života, zapomene brzo i toto znění a tím i smysl. Je to nejlepší důkaz, že ho vůbec skutečně nezajímalo, co jeho Pán a Bůh od něho žádá. Ale Bůh ve skutečnosti *nežádá*, ale *dává* v lásce všem lidem to, co nutně potřebují! Ze Světla bylo pozorováno, jak velice lidé zbloudili. Proto jim Bůh jako vychovatel ukázal věrně cestu, která je vede k věčnému bytí ve světlé říši ducha, tedy k jejich štěstí. Neposlušnost musí vésti k neštěstí a zkáze lidí. Proto není vlastně správné, mluví-li se o *přikázáních*. Jsou to spíše dobře míněné rady, ukazovatele správné cesty hmotností. Poznati tuto hmotnost přáli si lidští duchové sami. Ale na člověka nemá ani tato krásná myšlenka účinku. Doslova se příliš zavrtil do vlastních myšlenkových pochodů a nechce dále viděti ani slyšeti nic kromě toho, co sám si sestrojil ve svých názorech, vytesaných jeho malým pozemským věděním. Necítí, jak jej hmotnost unáší stále dále, vždy dále až k hranici, kde jest pro něho naposled „buďto – anebo“ jako *ono* rozhodnutí, které zůstává nyní rozhodujícím pro jeho celé bytí. Podle tohoto rozhodnutí musí jíti zvolenou cestou až do konce, aniž by se ještě mohl vrátit zpět. I když mu konečně ještě přijde poznání. Přichází pak již pozdě a přispívá k tomu, aby zvýšilo jeho muka.

Aby zde pomohl a člověku přes jeho zbloudění umožnil ještě *včasně* poznání, dal Bůh lidem *třetí* přikázání, radu, aby světili den sváteční. Plněním tohoto přikázání byla by v každém člověku vznikla během doby znenáhla touha usilovati ke Světlu. S touto touhou byla by se konečně objevila a ukázala i cesta, která by ho vedla vzhůru ke splnění jeho přání, která zatím stálým zesilováním zhustila se v modlitbu. Pak byl by stál při obratu světů člověk *jinak* než teď! Produchovnělý, *zralý* pro *tu* říši, která musí teď přijít.

Slyšte tedy a jedněte, aby vám plnění přikázání razilo cestu. Pomni, abys den sváteční světil! Ty! Zcela zřetelně stojí v těchto slovech, že ty máš dáti svátečnímu dnu posvěcení a učiniti ho *pro sebe svatým!* Sváteční den jest sváteční hodina, kdy odpočíváš od práce, kterou ti ukládá tvá cesta na zemi. Ale nedáváš sváteční hodině a chvílím odpočinku žádného posvěcení, když chceš při tom pěstovati jen své tělo. Nebo když hledáš rozptýlení hrou, pitím nebo tancem. Sváteční hodina má tě vésti k tomu, aby ses zhloubal do svého myšlení a cítění, abys přehlédl svůj dosavadní pozemský život, především pak vždy uplynulé všední dny *posledního* týdne a bral z toho užitek pro svou budoucnost. Šest dní možno vždy přehlédnouti. Co trvá déle, snadno se zapomíná. Může se při tom stát, že se tvé cítění zvolna ponese do výše a ty se staneš hledatelem Pravdy. Jsi-li skutečně hledatel, ukáže se ti také cesta. Tak jako zde na zemi po nové, dosud ti neznámé cestě jdeš jen zkoumavě, bádavě, tak máš také na nových duchovních cestách, jež se ti otvírají, jíti bedlivě krok za krokem, abys uchoval vždy pevnou půdu pod nohama. Nesmíš skákat, protože by ses vydával nebezpečí pádu. Takovým myšlením a cítěním ve svátečních hodinách svého pozemského života nikdy ničeho neztratíš, nýbrž jen získáš.

Chozením do kostela nesvětí nikdo sváteční hodiny, nechce-li pak také v době odpočinku přemýšleti o tom, co tam slyšel, aby to správně v sebe přijal a v tom žil. Kněz nemůže ti posvětit tvůj den, neučiníš-li to sám ze sebe. Uvažuj vždy znovu, je-li vlastní smysl slova Božího vždy zcela v souhlase s tvým jednáním. *Tímto* způsobem jest pak sváteční den tebou posvěcen, neboť klidným zhloubáním dostalo se mu *toho* obsahu, jaký míti má a pro který byl ustanoven. Každý svátek stává se tak mezníkem na tvé cestě, který propůjčí dnům tvé hrubohmotné činnosti tu hodnotu, kterou mají míti pro zralost tvé duše. Neprožil jsi jich pak

nadarmo a jdeš trvale kupředu. Posvětit neznamená promarnit. Jakmile to zmeškáš, zmeškáš svůj čas, který ti byl dán k uzrávání. Po obratu světů, který vás nyní zvolna obklopuje svými paprsky, jest dána již jen krátká doba, abyste dohonili zameškané. Ovšem v předpokladu, že na to vynaložíte veškerou svou zbylou sílu. Svěťte proto den sváteční! Buď ve svém domě, nebo ještě lépe v přírodě, která vám napomáhá, abyste v myšlení i cítění byli bdělými! Plňte tím přikázání Páně. Jest to *k vašemu prospěchu!*

Čtvrté přikázání **Cti otce a matku!**

Toto přikázání dal kdysi Bůh lidstvu teprve prostřednictvím Mojžíše. Ale ono vyvolalo nevýslovné duševní boje. Jak mnohé dítě, jak mnohý dospělý těžce bojovali, aby neporušili nejhrubším způsobem právě toto přikázání. Jak může dítě ctít otce, který se snižuje na opilce, nebo matku, která zle ztrpčuje dny otci i celému domu svými rozmary, svou nezkracenou povahou a nedostatkem sebekázně. Znemožňuje tak mnohým vznik klidné nálady! Může dítě ctít rodiče, když slyší, že si navzájem hrubě nadávají, že se podvádějí nebo se perou? Mnohý manželský výjev zavínil, že toto přikázání bylo dětem mukou a znemožňoval jeho plnění. Bylo by to konečně jen pokrytectví, kdyby dítě chtělo tvrdit, že ctí matku, když tato se chová vůči cizím lidem mnohem vlídněji než vůči svému muži, otci dítěte. Když pozoruje u ní sklon k povrchnosti a vidí, že v nejsměšnější marnivosti klesá na bezvolnou otrokyni každé módní pošetilosti, která se často nedá ani srovnat s pojmem vážného, vznešeného mateřství a ubírá krásu a vznešenost mateřské důstojnosti! ... Kde má pak ještě dítě najít dobrovolnou úctu k matce?

Co jen všechno jest ve slově: „Matka!“ Ale co také vyžaduje! Dítě, které není ještě spoluotráveno, *musí* bezděčně pociťovat v sobě, že člověk zralého, vážného ducha nebude se moci nikdy odhodlat, aby své hrubohmotné tělo obnažoval jen kvůli módě. Jak může pak matka zůstat dítěti ještě svatou! Přirozená úcta klesá impulsivně na prázdnou formu povinnosti ze zvyku, nebo podle výchovy na samozřejmou společenskou zdvořilost, tedy pokrytectví, jemuž chybí každý vysoký vzlet duše. Právě *ten* vysoký vzlet, ve kterém je teplý život! Je pro dítě nepostradatelný a při dorůstání a vstupu do života provází ho jako bezpečný štít, chrání při pokušení všeho druhu a zůstává mu vnitřně mocným útočištěm, ocitne-li se kdy v nějakých pochybnostech. Až do vysokého stáří! Slovo „otec“ nebo „matka“ mělo by za všech dob vzbudit vřelý, upřímný cit, v němž vynoří se před duší obraz plný čistoty a *důstojnosti*, aby varoval nebo souhlasil jako vůdčí hvězda v celém pozemském životě!

A jaký poklad bere se každému dítěti, když svého otce nebo matku *nemůže* ctít celou duší!

A přece podnětem pro tato duševní muka jest jen nesprávné lidské pojetí čtvrtého přikázání. Dosavadní názor, který omezoval smysl a činil ho jednostranným, byl nesprávný. Co Bůh poslal, nemůže býti jednostranným. Ještě nesprávnějším však bylo, že se toto přikázání znetvořilo a mělo býti opraveno a podle lidského měřítko zformováno ještě zdůrazněním: Cti otce *svého* a matku *svou*! Tím se vše zosobnilo. To muselo vésti k omylům, protože přikázání ve správné formě zní jen: Cti otce a matku!

Nemíní tedy jednotlivé určité osoby, jichž *druh* nelze *předem* stanovit a předvídati. Něco tak protismyslného v Božích zákonech není. Bůh nežádá v žádném případě, aby se ctilo něco, co úcty nezasluhuje!

Toto přikázání místo osobnosti obsahuje naopak *pojem* otcovství a mateřství. Neobrací se tedy v první řadě na děti, ale na *rodiče* samotné, *od nich* žádá, aby měli v úctě otcovství a mateřství. Přikázání ukládá rodičům nezbytné povinnosti, aby si byli stále dokonale vědomi svého vznešeného úkolu a měli před očima zodpovědnost, v něm spočívající.

V záhrobí a ve Světle nežije se ve slovech, nýbrž v pojmech. Proto se stává, že při opětovném vypravování slovy lehce nastane omezení těchto pojmů, jak je zřejmé v tomto případě. Ale běda těm, kdo nedbali tohoto přikázání a nestarali se, aby je poznali v pravém smyslu. Neplatí jako výmluva, že dosud bylo namnoze jen špatně vykládáno a falešně procítěno. Následky nedodržení přikázání uplatnily se již při plození a při vstupu duše. Zcela jinak by bylo na zemi, kdyby lidé byli chápali a plnili toto důležité přikázání. Zcela jiné duše mohly tu přijíti ke vtělení, které by nemohly připustit úpadek mravnosti a morálky v takové

míře, jak je tomu dnes! Pohleďte na vraždy, na pusté tance, na orgie, k nimž se dnes všechno stupňuje. Jako vrchol vítězství dusných výparů temna. A pohleďte na tu nepochopitelnou lhostejnost, s jakou se přijímá, ba podporuje tento úpadek jako něco správného, ba jako něco, co tu bylo vždy.

Kde jest člověk, který se snaží správně poznávatí vůli Boží, který hledí ve vysokém vzletu chápati obsáhlou velikost, místo aby stále a stále tuto velikou vůli svévolně vtěsňoval do ubohého omezení pozemského mozku, který učinil chrámem rozumu? Sám si tím klopi zrak k zemi jako otrok, který chodí v poutech, místo aby upíral rozšířený pohled radostně vzhůru, kde by se setkal s papsrkem poznání.

Což nevidíte, jak uboze se stavíte proti *každému* pochopení všeho, co vám přichází ze Světla? Necht' jsou to přikázání, zaslíbení, poselství Kristovo nebo i celé stvoření! Nic nechcete viděti, nic poznati! Ani se nesnažíte něčemu *skutečně* rozuměti! Neberete to tak, jak to je, ale snažíte se křečovitě vždy znovu všecko přeformovat do nízkých názorů, jimž jste se oddávali po tisíciletí. Osvobod'te se konečně z těchto tradic. Vždyť síla k tomu jest vám k službám. V každém okamžiku. Není vám při tom třeba přinášet oběti. Musíte to svrhnout *jedním trhnutím, jediným činem vůle!* Nic si z toho nesmíte zamilovaně ponechávat. Jakmile usilujete najít *přechod*, nezbavíte se dosavadního nikdy. Vždy vás to potáhne příliš zpět. Může to pro vás býti lehké, odloučíte-li všechno staré *jediným* řezem a předstoupíte tím před nové bez starého břemene. Jen pak otevře se vám brána. Jinak zůstává pevně uzavřena. K tomu jest zapotřebí jen skutečně vážného chtění. Jest to děj jednoho okamžiku. Právě jako probuzení ze spánku. Nepozdvihnete-li se ihned z lůžka, znavíte se opět a radost z nového denního díla ochabne, neztratí-li se docela.

Cti otce a matku! To si učiňte svatým přikázáním. Přiveďte ke cti otcovství a mateřství. Kdopak dnes ještě ví, jaká jest v nich velká důstojnost a jaká moc k zušlechtění lidstva! To měli by si ujasnit lidé, kteří se dnes na zemi spojují. Pak bude také každé manželství skutečně manželstvím, zakotveným v duchovnu! A všichni otcové a matky budou podle Božích zákonů *cti h o d n i!*

Pro děti bude toto přikázání skrze jejich rodiče svatým a živým. Nebudou moci vůbec jinak, než ctíti otce a matku z celé duše. Necht' jsou tyto děti jakkoliv uzpůsobeny. Budou již nuceny skutečností druhu a způsobu rodičů. Běda pak *těm* dětem, které neplní přikázání dokonale. Bude jim uložena těžká karma. Pak je k ní také dán plný podklad. Ale poslušnost stane se ve zvrtném působení samozřejmostí, radostí a potřebou. Proto jděte a dbejte přikázání Božích opravdověji než dosud. To jest dbejte jich a plňte je, abyste byli šťastni! –

Páté přikázání **Nezabiješ!**

Udeř se v prsa, člověče a zvolej hlasitě, že nejsi vrahem! Neboť zabíjet znamená vraždit a podle tvého přesvědčení jsi přikázání Páně nikdy nepřestoupil. Hrdě můžeš předstoupiti před Boha a můžeš bez bázně a chvění nadějně patřit, až se rozevře právě, tato stránka knihy tvého života.

Ale uvážil jsi při tom někdy, že je také *ubíjení*? A že ubíjet jest totéž jako zabíjet?

Není v tom rozdíl. Děláš ho jen ty svým způsobem výrazu, svou řečí. Neboť přikázání nepraví jednostranně: Nezabiješ hrubohmotný pozemský život! Praví ve velkém rozsahu zkrátka: Nezabiješ!

Měl na příklad otec syna. Malicherná pozemská ctižádost hnala otce k tomu, že nutil syna za každou cenu studovat. Ale v tomto synovi spočívaly vlohy, které ho nutkaly, aby dělal cosi jiného, v čem mu studie nemohly nijak prospět. Tu bylo zcela přirozené, že syn necítil ke studiu nejmenší chuti a přes všechno donucování nebyl schopen věnovati mu radostně své síly. Syn však byl poslušný. Namáhal se na úkor zdraví, aby splnil vůli otcovu. Ale protože to bylo proti jeho přirozenosti, proti vlohám, které měl v sobě, bylo samozřejmé, že tím trpělo i jeho tělo. Nechci zde příklad sledovat dále. Opakuje se v pozemském bytí tak často, že takových případů je statisíce, ba ještě více. Jest však nezvratné, že otec snažil se zde svou ctižádostí nebo zatvrzelostí v synovi ubíti něco, co mu bylo dáno k vývoji na zemi! V mnoha případech podaří se to také skutečně ubít, protože v pozdější době je vývoj stěží ještě možný. Zdravá hlavní síla k vývoji byla zlomena v nejlepším čase a byla lehkovážně vyplývána na věci, jež byly cizí hochově povaze.

Otec se tím těžce prohřešil proti přikázání: Nezabiješ! Nehledě k tomu, že svým počínáním zadržel cosi lidstvu, co snad pomocí chlapce mohlo býti k velikému užitku. Měl přece uvážit, že hoch jest sice duchovně spřízněn s otcem nebo matkou nebo jím býti může, nicméně však před Stvořitelem zůstává vlastní osobností, která je *povinna* rozvíjeti ke svému prospěchu dary, které obdržela pro tuto zemi. Snad mu bylo i Boží milostí dopráno, aby odpykal těžkou karmu. Snad měl býti vynálezcem něčeho, co by v určitém smyslu přineslo lidstvu veliký užitek. Těžce doléhá tato vina zmaření a překažení zcela zvlášť na otce nebo matku, kteří své malé pozemské názory kladli přes velké osudové niti a tím zneužili své rodičovské moci.

Nejinak jest tomu v případě, když rodiče při sňatcích svých dětí uplatňují malicherné světské výpočty svého rozumu. Tak často dusí se tu bezohledně nejušlechtilejší cit jejich dítěte! Snad se dítěti poskytne pozemská bezstarostnost, ale současně také neštěstí duše, které je pro život dítěte důležitější než všechny peníze a statky.

Rodiče nesmí ovšem povolovat každému snu nebo přání dítěte. Tím by neplnili své rodičovské povinnosti. Vyžaduje se však vážná zkouška, která nesmí nikdy býti pozemsky jednostrannou. Ale právě této zkoušky *nesobeckým* způsobem používají rodiče zřídka nebo vůbec nikdy. Tak jest tisíce druhů takových případů. Není třeba více o tom mluvit. Přemýšlejte o tom sami, abyste se neprohřešili proti tomuto těžce závažnému slovu Božímu v přikázání! Otevřou se vám při tom netušené cesty!

Ale také dítě může rodičům zmařit oprávněné naděje! Když nevyvíjí v sobě dary, tak jak je třeba, aby dospělo k něčemu velikému. Zvláště když mu rodiče vyjdou vstříc a nechají dítěti samotnému zvoliti si cestu, jakou si vyžádalo. I tu pak dochází k ubití ušlechtilých citů u jeho rodičů a dítě přestoupilo přikázání hrubým způsobem!

Rovněž když člověk zklame nějak pravé přátelství nebo věnovanou mu důvěru. Tím zraňuje a zabíjí v druhém něco, v čem je skutečný život! Jest to provinění proti slovu Božímu: Nezabiješ! Přinese mu zlý osud, který musí odpykat!

Vidíte, že všechna přikázání jsou nejlepšími přáteli lidí, aby je věrně chránila před zlem a utrpením! Proto je milujte a važte si jich jako pokladu, jehož střežení přináší vám jen radost!

Šesté přikázání Nezcizoložíš!

Již to, že jest ještě jedno přikázání, které zní „Nepožádáš manželky bližního svého“, ukazuje, jak málo se tímto šestým přikázáním míní to, co v něm spatřuje pozemský zákon.

„Nezcizoložíš“ může také znít „Neporušíš klidu manželství“! Klidem rozumí se ovšem soulad. To zároveň podmiňuje, *jak* má být manželství vůbec utvořeno. Vždyť tam, kde není co rušit nebo ničit, nemá platnosti ani přikázání, které se neřídí podle pozemských pojetí a určení, ale podle vůle Boží.

Manželství jest tedy jen tam, kde panuje soulad a mír jako něco samozřejmého. Kde jeden snaží se žít jen pro druhého a dělat mu radost. Jednostrannost a tak svádějící vražedná nuda jsou při tom předem a navždy úplně vyloučeny, tak jako nebezpečná touha po rozptýlení nebo domněnka nepochopení! To jsou vražedné nástroje pro každé štěstí! Právě tato zla *nemohou* se vůbec objevit v pravém manželství, kde jeden opravdu žije pro druhého. Neboť domněnka nepochopení a touha po rozptýlení jsou jen výsledky vysloveného sobectví, které hledí žít jenom pro sebe, ne však pro druhého!

Při pravé duševní lásce jest však vzájemné radostné odevzdání se něco zcela samozřejmého. Při tom je také zcela vyloučeno, že by některá strana vyšla zkrátka. Předpokladem ovšem jest, že stupeň vzdělání u těch, kdo se spojují, nevykazuje příliš velikou propast!

To je podmínka, kterou ve velikém vesmíru vyžaduje zákon přitažlivosti stejného druhu, který musí být naplněn, má-li být štěstí úplné.

Kde však není mír a soulad, tam nezaslouží manželství jména manželství. Ono jím pak také není. Jest to pak jen pozemské společenství, které jako takové nemá před Bohem ceny a nemůže také proto přinést požehnání *v tom* smyslu, jak lze očekávat při pravém manželství.

V šestém přikázání jest tedy skutečné manželství podle vůle Boží přísným předpokladem! Jiné manželství chráněno není. Běda však tomu, kdo se jakýmkoliv způsobem opovažuje rušit *pravé* manželství! Jeho zdánlivé vítězství zde na zemi očekává ho pak v jemnohmotnosti ve zcela jiné podobě! Chtěl by před ní utéci pln zděšení, jakmile musí přejít do jemnohmotné říše, kde je očekáván.

Porušení manželství v nejširším smyslu jest dokonce již tam, kde se stane pokus rozloučit dva skutečně se milující, jak to často rodiče dělají, když některá pozemská okolnost není zcela podle jejich přání! A běda ženě, běda muži, nechť jsou mladí nebo staří, když ze závidosti nebo pohrávání si vědomě vnášejí nesvornost nebo dokonce rozvrat do takového páru! Čistá láska mezi dvěma lidmi má být každému posvátnou. Má v něm budit úctu a vážnost, ale ne žádostivost! Ona jest pod ochranou Boží vůle!

Probouzí-li se pocit takové nečisté žádosti, nechť se člověk obrátí a rozhlédne jasným okem po *těch* lidech, kteří se dosud k nikomu duševně nepřipoutali.

Hledá-li vážně a s trpělivostí, jistě také najde člověka, který se k němu hodí způsobem, jak Bůh chce. S takovým pak také bude šťasten aniž uvalí na sebe vinu, která nikdy nemůže přinést a poskytnout štěstí!

Velikou chybou takových lidí často bývá, že se snaží následovati zpočátku slabé naléhání pocitu, násilím ho v sobě udržují a pěstují s vyumělkovanou fantastičností, až zesílí, naplní je a mučivě žene i ve hřích! Tisíce lidských duchů nemuselo by být ztraceno, kdyby vždy jen chtěli dbáti *na začátek*. Tento začátek, nebyl-li vytvořen vypočítavostí rozumu, vzniká jen z láskování, jež je nedůstojné člověka a samo má původ ve zkažených zvycích rodinného a hlavně společenského pozemského života. To bývají často pravá tržiště ženitby, o nic čistší než nepokrytý obchod otroky na východě! Tam jest pařeniště zárodků cizoložství.

Chraňte se, rodičové, abyste se neprovinili na svých dětech hříchem rušení manželství z přílišné rozumové vypočítavosti! Nesčetní se v tom již zapletli! Jest zapotřebí mnoho úsilí, aby se z toho opět vyprostili! Děti, vy buďte opatrné, abyste se nestaly rušiteli míru mezi rodiči, jinak jste i vy vinny rušením manželství! Dobře si to rozmyslete! Jinak se činíte nepřáteli svého Boha. A není jediného takového nepřitele, který by na konec v nevýslovných mukách nepodlehł nutně zkáze, aniž Bůh k tomu hne prstem! Nikdy nemáš ničít mír a soulad mezi dvěma lidmi.

Vštip si to do srdce, aby to vždy varovně stálo před tvým duševním zrakem.

Sedmé přikázání **Nepokradeš!**

Na zloděje se pohlíží jako na jednoho z nejopovrženějších tvorů. Zlodějem jest každý, kdo jinému bere něco z jeho majetku bez jeho svolení.

V tom jest vysvětlení. Aby byl člověk správně poslušný tohoto přikázání, nepotřebuje nic více, než jasně rozeznávat, co patří druhému! To není těžké, řekne si každý. A tím jest to odbyto. Není to jistě těžké, jako vůbec následování všech deseti přikázání, chce-li jen člověk doopravdy. Zůstává však při tom přece vždy podmínka, aby je člověk řádně znal. A právě *to* chybí mnohým. Uvážili jste někdy pro správné následování tohoto přikázání, co jest vlastně majetkem druhého, z něhož se nesmí nic vzít?

Jsou to jeho peníze, klenoty, šaty, snad i dům a statek s dobytken a vším, co k tomu patří. Ale v přikázání nestojí, že se to týká jen hrubohmotného pozemského statku! Jsou hodnoty, které jsou mnohem drahocennější. K majetku člověka patří také ještě jeho pověst, veřejná vážnost, jeho myšlenky, jeho rázovitost. A hlavně důvěra, které se těší u jiných. Když ne u všech, tedy aspoň u jednotlivců. Jsme-li jednou tak daleko, bude mnohá duševní pýcha státi již poněkud malomyslněji proti tomuto přikázání. Taž se sám sebe: Nesnažil jsi se dosud nikdy – snad i v dobrém úmyslu – napomenutím k opatrnosti otrásti důvěrou, které se jistý člověk těší u druhých? Nesnažil jsi se snad ji docela podkopati? Tím jsi úplně podle pravidel okradl toho, jemuž ta důvěra platila! Vzal jsi mu ji! Nebo alespoň jsi se o to pokusil.

Okradl jsi svého bližního také v tom případě, když víš něco o jeho poměrech a *bez jeho svolení* šíříš tuto vědomost dále. Z toho můžeš poznat, jak těžce jsou zapleteni do klíčků viny všichni ti lidé, kteří snaží se s takovými věcmi dělat obchody. Nebo provozují-li obchodně něco takového, jak to činí různé informační kanceláře. Toto samovolné zaplétání se všemi průvodními jevy této činnosti v trvalém překračování Božího přikázání vytváří tak ohromnou síť, že tito lidé nemohou se již nikdy vyplést a jsou vydáni zavržení. Všichni jsou mnohem *více obtíženi* než hrubohmotní lupiči a zloději. Všichni ti, kdo takové „obchodníky“ podporují a jim v jejich činnosti napomáhají, jsou právě tak vinni jako přechovávající zloděje. Každý přímo a poctivě myslící člověk, necht' již soukromník nebo obchodník, má právo a povinnost žádati od každého, kdo k němu přichází s nějakou prosbou, *bezprostředně a přímo* vysvětlení a je-li třeba i doklady. Podle nich se pak může rozhodnout, jak dalece s důvěrou může splnit jeho přání. Všechno jiné jest nezdravé a zavržení hodné.

Plnění tohoto přikázání má zároveň ten účinek, že se probouzí cit stále více a pěstují se jeho schopnosti. Člověku dostává se tím pravé znalosti lidí, které pozbyl jen z pohodlí. Ztrácí znenáhla vše mrtvé a strojové a stává se sám opět živým člověkem. Vznikají tak skutečné osobnosti, zatím co dnešní vypěstované masové zvíře „člověk“ musí se ztratit a vymizet.

Snažte se hluboce o tom přemýšlet a dbejte, abyste snad na konec nenašli na stránkách své dlužní knihy mnohé přestupky právě tohoto přikázání!

Osmé přikázání

Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému!

Jestliže přepadneš a biješ některého ze svých spolubližních tak, že si odnáší rány a při tom ho snad ještě oloupiš, tu víš, že jsi ho poškodil a že propadáš světskému trestu. Při tom ani nemyslíš, že tím se také současně zaplétáš do nití zvratného působení, které nepodléhá žádné libovůli, ale rozuzluje se spravedlivě až do těch nejmenších hnutí duše, na které jsi vůbec nedbal a pro které vůbec nemáš citu. A toto zvratné působení není v žádné souvislosti se světským trestem, ale pracuje zcela neodvisle a tiše samo pro sebe. Lidský duch nemůže mu však nijak uniknout a nenachází již v celém stvoření místa, které by ho skrylo a chránilo.

Slyšíte-li o takovém surovém činu přepadnutí a násilného zranění, jste rozhořčeni. Trpí-li tím lidé vám blízcí, jste i polekáni a zděšeni! Ale málo vás rozruší, když někde slyšíte, že někdo nepřítomného člověka staví do špatného světla dovedně volenými zlomyslnými slovy, ba často jen i velmi výraznými posunky, které dávají více vytušit než lze vyjádřit slovy.

Ale pamatujte si: Hrubohmotný útok lze mnohem snáze napravit než útok na duši, která trpí podkopáváním pověsti.

Vyhýbejte se proto všem záškodníkům zlých, pomlouvačných úst, jako hrubohmotným vrahům!

Jsou právě tak vinni jako vrahové, ba velmi často ještě hůře! Jak málo mají soucitu s dušemi, jimi štvanými, tak málo bude jim pak v záhrobí podána ruka ku pomoci, až o to budou prosit! Chladný a nemilosrdný jest neblahý pud v jejich nitru, který je žene, aby snižovali jiné, jim často zcela cizí lidi. Chlad a nemilosrdnost stihne je proto stonásobnou silou na místě, jež na ně čeká, jakmile jednou musí opustit své pozemské tělo!

Budou pak v záhrobí psanci a hluboce opovrženými, víc než loupežníci a zloději. Celým tímto druhem lidí nese se společný potměšilý a zavrženíhodný rys, počínaje tak zvanou kmotrou klepnou až k oněm zkaženým tvorům, kteří se neštítí vyžádanou přísahou vydati falešné svědectví proti bližnímu, jemuž by byli měli z mnoha příčin děkovat!

Jedněte s nimi jako s jedovatým plazem, neboť si nezaslouží, aby byli něčím jiným.

Poněvadž celému lidstvu chybí jednotný vysoký cíl, dosažení království Božího, tak si nemají co říci, když jsou jednou dva neb tři pohromadě. Stalo se jim milým zvykem pomlouvati jiné a nejsou již ani schopni nahlédnouti bídost tohoto počínání, protože již vůbec ztratili všechno pochopení následkem trvalého provádění těchto špatností.

Budou v záhrobí dále seděti pospolu a holdovat svým zamilovaným tématům, až uplyne doba, která jest dopřána k poslední možnosti vzestupu. Snad by se byli mohli ještě zachránit, ale takto budou strženi do rozkladu, v němž se octnou všechny hrubo i jemnohmotné druhy hmoty, aby byly očištěny od *každého* jedu, který do nich vnesli lidští duchové, kteří nejsou hodni, aby zachovali své jméno!

Deváté přikázání

Nepožádáš manželky bližního svého!

Toto přikázání obrací se ostře a jasně proti tělesně zvířecím pudům, které člověk ... žel ... nechá příliš často vzkypěti, jakmile se mu k tomu naskytne příležitost!

Tím jsme se zároveň dotkli palčivého bodu, který tvoří největší léčku pro lidi. Podléhají mu také téměř všichni, jakmile s ním dostanou se do styku. Je to *příležitost!*

Pud se probouzí a je veden jedině myšlenkami! Člověk může to velmi lehce pozorovati sám na sobě, že pud se neprobudí a nemůže se probudit, chybí-li k tomu myšlenky! Je od nich úplně odvislý! Bez výjimky!

Neříkejte, že také smysl hmatu může probudit pud. To je nesprávné. Je to jen klam. Hmat probudí jen myšlenku a tato pak pud! Aby se probudila myšlenka, k tomu jest naskytující se příležitost nejsilnější pomůckou, takže se jí lidé sami musí báti. Proto jest také pro všechny lidi obojího pohlaví největší obranou a ochranou, když se příležitosti vyhnou! Jest to záchranná kotva v dnešní tísní, dokud veškeré lidstvo nebude v sobě tak silné, že jako zdravou samozřejmost bude *udržovati krb svých myšlenek čistý*. To dnes žel již není možné! Ale pak bude zcela určitě vyloučeno přestoupení přikázání.

Mnoho bouří musí se do té doby očistně přehnat přes lidstvo, ale *tato* kotva udrží, když každý usilující se přísně vynasnaží, aby nedal nikdy příležitost k svůdnému osamocení obou pohlaví.

Necht' si to každý vryje v paměť plamenným písmem, neboť není tak lehké se duševně opět osvobodit z přestoupení tohoto přikázání, protože zde přichází v úvahu i druhá strana. A *k současnému* vzestupu je jen zřídka příležitost.

„Nepožádáš manželky bližního svého!“ Tím se nemíní jen manželka, ale ženské pohlaví vůbec, tedy i dcery. Protože jest zřejmě řečeno: „*Nepožádáš*,“ jest míněna jen tělesná žádost, pud. Ne tedy snad poctivé a opravdové ucházení se!

V těchto jasných slovech nemůže býti omylu. Jedná se tu o přísný Boží zákon proti svedení nebo znásilnění, tak jako o poskvrnění myšlenkami tajné žádosti. Již tato žádostivost jako východisko dokonaného zlého činu jest přestoupením zákona, které má za následek karmický trest, který nutno nezbytně nějakým způsobem odpykat, než může býti duše opět od něho osvobozena. Někdy jest toto dění, považované lidmi za malichernost, dokonce rozhodující pro způsob příštího vtělení na zemi, nebo pro budoucí osud *v tomto* životě. Neberte proto moc myšlenek tak lehce! Věší se jim přirozeně na paty ve stejné míře i zodpovědnost! Jste zodpovědní i za nejlehkovážnější myšlení, protože již způsobuje škodu v jemnomotném světě. *V tom* světě, který vás přijme po tomto pozemském životě.

Dojde-li však žádost ke svedení, tedy ke hrubohmotnému činu, bojte se odplaty, nejste-li již schopni napravit tento čin tělesně i duševně zde na zemi.

Necht' se již svedení stalo nejlichotivějším způsobem nebo v přísném požadavku, i když se na konec získalo dorozumění z ženské strany, nedá se tím zmírniti zpětné působení. To začalo již při žádosti a všechna chytrost, všechna umění přispívají jen k zostření tohoto zpětného působení. Poslední svolení pak již je nezruší.

Bud'te proto na stráž, varujte se každé příležitosti a neoddávejte se v tom směru bezstarostnosti. *V první řadě zachovejte krb svých myšlenek čistým!* Pak nepřestoupíte nikdy toto přikázání!

Není také omluvou, snaží-li se člověk, aby si namluvil, že tu byla pravděpodobnost manželství! Tím by se teprve vymyslela nejhrubší nepravda. Manželství bez duševní lásky jest před Bohem neplatné. Ale duševní láska zůstává nejlepší ochranou proti přestoupení

příkázání, protože skutečně milující chce pro milovaného vždy jen to nejlepší. Nemůže proto nikdy chovati nečistá přání nebo požadavky, proti nimž se příkázání především obrací!

Desáté přikázání
**Nepožádáš domu bližního svého,
ani služebníka jeho, ani dobytčete,
ani cožkoliv jest bližního tvého!**

Kdo si hledí výdělků v poctivé práci a v poctivém obchodu, může při velikém zúčtování v klidu očekávat vyvolání tohoto přikázání. Přejde kolem něho, aniž by se ho v úderu dotklo. Jest vlastně tak lehké plnit všechna přikázání. A přece ... podívejte se jen *řádně* na všechny lidi. Záhy přijdete k poznání, že se ani toto přikázání, pro člověka zcela samozřejmé, nezachovává. Nebo se zachovává velmi zřídka a to ne s radostí, nýbrž jen s velkou námahou.

Jako neukojitelná žádost valí se to přes všechny lidi, ať bílé, žluté, hnědé, černé nebo rudé. Závidí bližním to, co sami nemají. Ještě lépe řečeno: Závidí jim všechno! V této závistí jest také již zapovězená žádostivost! Přestoupení zákona je tím již dokonáno a stává se kořenem mnohého zla, které člověka přivádí rychle k pádu, z něhož se často již nikdy nepozdvihne.

Průměrný člověk váží si ku podivu zřídka toho, co jmenuje svým vlastnictvím, nýbrž vždy jen toho, co sám nemá. Temno rozselo horlivě žádost a lidské duše se žel až příliš ochotně podvolily opatření nejúrodnější půdy pro tuto smutnou setbu. Tak se stala časem základem všeho konání většiny lidstva žádost po majetku druhých. Počínaje prostým přáním stupňuje se to v chytrosti a přemlouvání až k bezmezné závistí, trvalé nespokojenosti a až k slepé nenávisti.

Každá cesta k ukojení této žádostivosti byla dosud uznána za správnou, jen když příliš zřejmě neodporovala světskému zákonu. V rostoucí ziskuchtivosti nedbalo se Božího příkazu! Každý myslel, že jest skutečně počestný, dokud nebyl volán světským soudem k zodpovědnosti. Nedalo mu mnoho práce, aby se tomu vyhnul. Vynaložil jen největší opatrnost a bystrost rozumu, když měl v úmyslu své bližní bezohledně poškodit a když se mu stalo potřebou opatřit si lacino nějakou výhodu. Na to nemyslel, že právě to přijde mu mnohem dražší, než získání všech pozemských prostředků. Tak zvaná chytrost byla trumf! Ale chytrost podle *dnešních* pojmů není sama o sobě ničím jiným, než květem lstivosti nebo jejím vystupňováním. Zvláštní jest jen to, že lstivému člověku vychází každý vstříc s nedůvěrou, kdežto chytrákovi s úctou! Tato protismyslnost vyvěrá ze *všeobecného základního názoru a stanoviska*. Lstivý člověk je břídil v umění ukójiti svou žádost, kdežto rozumově chytrí lidé stali se v tom mistry. Břídil nedovede své chtění obléci v krásné formy a sklídí za to jen soustrastné opovržení. Kdo to však dovede, tomu nese se vstříc z duší, které holdují stejnému sklonu, závistivý obdiv! I v tom je závist! Na půdě dnešního lidstva ani obdiv stejného druhu nemůže býti bez závistí. Lidé neznají tuto silnou vzpruhu četných vad. Již ani nevědí, že tato závist v mnohonásobných podobách ovládá a vede celé jejich myšlení a konání v této době! Závist je v jednotlivci i v celých národech, řídí státy, plodí války i strany a věčný spor, kde jen dva lidé mají se o něčem poradit!

Výstražně mělo by se zavolati ke všem státům: Kde jest plnění desátého přikázání! V nejnemilosrdnější chtivosti usiluje každý z pozemských států jen o majetek druhého! Neštítí se vraždy jednotlivce ani hromadných vražd. Nezalekne se zotročení celých národů, jen když se tím sám vyšine k velikosti. Krásné řeči o sebeurčení a sebeochraně jsou jen zbabělé výmluvy, protože státy samy zřejmě cítí, že něco se říci musí, aby se aspoň poněkud oslabily a omluvily ty nesmírné zločiny proti Božím přikázáním.

Ale to vše není státům nic platné. Neboť neúprosné je rydlo, které vrývá nedbání Božích přikázání do knihy světového dění. Neroztržitelné jsou niti karmy, které se oplétají kolem

každého jednotlivce, takže ani nejmenší hnutí jeho myšlení a konání nemůže zůstat neodpykáno!

Kdo může přehlédnouti všechna tato vlákna, ten vidí, jaký strašlivý soud tím byl vyvolán. Zmatek a zhroucení všeho dosud vybudovaného jsou jen první *lehké* následky tohoto nejhanebnějšího znásilnění desátého přikázání Božího! Nikdo vám nemůže dáti milost, když již vždy více začínají se na vás projevovati všechny zhoubné účinky. Nezasloužili jste to jinak. Přichází jen to, co jste si sami vynutili.

Vytrhněte nečistou žádost úplně ze své duše! Uvažte, že i stát skládá se jen z jednotlivců! Zanechte veškeré závisti i nenávisti k lidem, kteří podle vašeho mínění mají více majetku než vy! Má to svůj důvod! Že však nejste schopni poznati tento důvod, jste vinni *sami*, protože jste si sami dobrovolně vynutili nesmírné zúžení své chápavosti, jak mu Bůh *nechtěl*. Muselo to nastat následkem vašeho neblahého přeceňování rozumu!

Kdo v novém království Božím zde na zemi nebude chtít býti spokojen s postavením, které mu bylo dáno rozuzlením karmických nití, které sám vytvořil, ten také není hoden této příležitosti, aby se poměrně lehce zbavil starých dluhů, které na něm lpí. Není hoden, aby směl současně ještě duchovně dozrávati, aby našel cestu vzhůru, k domovu všech lidských *volných* duchů, tam kde panuje jen Světlo a radost!

Neúprosně bude v budoucnu každý nespokojenec uchvácen jako nepotřebný rušitel kýženeho míru, jako překážka zdravého vzestupu! Bude-li v něm ovšem ještě dobrý zárodek, který silně zaručuje brzký obrat, zůstane novým pozemským zákonem tak dlouho pokořen ke *svému*, prospěchu a k poslední své záchraně, až mu vzejde poznání o bezpodmínečné správnosti moudré vůle Boží. O správnosti také pro něho, který dosud v krátkozrakosti své duše a samochtěné hlouposti nemohl poznat, že lůžko, na kterém *nyní* na zemi leží, zhotovil si sám pro sebe jako nezbytný následek svého *celého* dosavadního bytí, *více* záhrobních i pozemských životů. Že to není slepá libovůle náhody! Při tom konečně pozná, že pro sebe potřebuje právě *to* a jen *to*, co prožívá a kde stojí. Tak jako poměry, do kterých se zrodil, se vším, co k tomu patří!

Pracuje-li pilně na sobě, bude stoupati nejen duchovně, ale také pozemsky. Chce-li si však vzdorně vynutit jinou cestu, bezohledně a ke škodě svých bližních, nemůže mu to nikdy přinésti pravého prospěchu.

Nesmí říci, že mu k tomu má a musí dáti Bůh ještě poznání, aby je mohl následovat a podle něho se změnit! Je to jen nový hřích a opovázlivost, očekává-li nebo dokonce žádá, aby se mu zprvu dokázalo, že je se svým názorem na omylu, aby mohl věřit a přesvědčit se o opaku! *On* je to, *on* jediný, který se sám učinil zcela nemožným pro poznání a který se odchýlil od správné dráhy, na které zpočátku stál! Možnost poznání dal mu již Bůh s sebou na cestu. A sám si vyprosil, aby směl po ní jíti! Poněvadž si cestu ve zlé svévoli hrubě zasypal, má mu Bůh jako služebník tento dům znovu otevřít?! Dětské počínání! Právě tato osobivost, tato žádost přitíží člověku nejvíce při odpykávání takto spáchaného rouhání proti Bohu! Pravím vám: Každému loupežníku jest snáze oprostít se z viny, než lidské duši, která v očekávání osměluje se žádat, aby Bůh napravil vlastní a největší vinu člověka tím, že mu znovu daruje poznání! Právě to, co člověk sám na sebe naložil jako nejtěžší břemeno hříchu. A to způsobem, který se nejvíce protivil Boží vůli!

Bude to tvrdý zápas pro lidské duše, než se budou moci osvobodit od obvyklého přestupování desátého přikázání Božího. Než se změní tak, že skutečně budou také podle něho žít v myšlení, v řeči i ve skutcích! Ale na všechny, kdo toho nedovedou, čeká utrpení a zničení zde na zemi i v záhrobí!

Amen!

Život

Pojem člověka o životě byl dosud nesprávný. Všechno, co člověk jmenuje životem, jest pouze hnaný pohyb. Nic jiného. Jest možno na něj pohlížeti jen jako na přirozený projev vlastního života.

To, co v celém stvoření formuje, udržuje, způsobuje zrání a rozklad, jest jen výsledek účinku více méně silného pohybu. Lidský rozum probádal tento pohyb a považuje ho za to nejvyšší. Našel v něm také svou hranici, za kterou ve svém bádání nemůže dále proniknouti, protože sám jest produktem tohoto pohybu. Proto nazval tento pohyb jako vrchol svého poznání prostě „silou“, „živou silou“, nebo také „životem“.

Ale není to ani síla, tím méně život. Jest to jen přirozený, neodvratný projev života. Síla jest pouze v životě samotném, tvoří s ním jedno a jest od něho neodlučitelná. Poněvadž tedy síla a život jsou nerozlučné, stvoření však je formováno, udržováno a opět v rozklad uváděno jen pohybem, nemůže se uvnitř stvoření mluvíti ani o síle, ani o životě.

Kdo tedy chce mluvíti o objevu prásíly, nebo chce dokonce využití prásíly pomocí strojů, jest na omylu, protože toho nemůže najíti uvnitř stvoření. Považuje za tuto prásílu něco jiného a označuje to pak jen podle svého názoru slovem „síla“. Tím ovšem takový člověk dokazuje, že nemá ani potuchy o dění ve stvoření a o stvoření samotném. To však nelze mu vytýkat, protože sdílí tuto nevědomost se *všemi* svými bližními, učenými i neučenými.

Proto jsem ve svém poselství mluvil zpočátku o „síle“, která proudí stvořením, protože jsem mnohé mohl učiniti lidem srozumitelné jen tímto způsobem.

Jinak by mé výklady nebyli vůbec pochopili. Teď však mohu jíti dále a podati obraz, který střízlivým způsobem odráží postup všeho dění. Toto líčení jest nového druhu, nemění však *nic* na mých dosud podaných vysvětleních. Vše zůstává přesně tak, jak jsem řekl a jak také *skutečně jest*.

Novost v mém nynějším podání jest jen zdánlivá, protože vše tentokráte osvětluji jinak.

Dávám tím pevný základ, veliký kadlub, do kterého člověk může vsaditi vše, co bylo řečeno v předcházejícím poselství, jako trvale se pohybující, vroucí náplň. Tím stává se vše pak jediným celkem, něčím, co k sobě nezbytně patří a v sebe splývá. Tak získá člověk pro sebe nevyčerpatelný, ve všem harmonizující celkový přehled velikého dění, které mu dosud bylo neznámo a jež v sobě chová i jeho vlastní vznik a bytí.

Posluchač a čtenář necht' si nyní obrazně představí, co před ním rozvíjím:

Život, skutečný, opravdový život jest něco dokonale samostatného, dokonale neodvislého. Jinak by se to nesmělo označovati jako „život“. To však jest pouze a jedině jen v *Bohu!* Protože mimo Boha nic není skutečně „živého“, má také jedině On sílu, která jest v životě. Jedině On sám jest proto také onou často jmenovanou prásílou, nebo vůbec „silou“! A v síle jest opět světlo! Výraz „prásvětlo“ jest proto stejně nesprávný jako výraz „prásíla“. Jest prostě jen jedno světlo a jedna síla: *Bůh!*

Jsoucnost Boha, síly, světla, tedy života, vyžaduje sama již tvoření! Neboť živé světlo, živá síla nemůže se obejíti bez *vyzařování*. A v tomto vyzařování jest skryto vše potřebné pro stvoření!

Vyzařování však není světlo samo!

Vše, co trvá mimo Boha, má svůj původ jen v jeho vyzařování! Toto vyzařování jest však pro světlo samozřejmým projevem a účinkem. A tento účinek byl zde *vždy*, od věčnosti.

V blízkosti Světla jest síla vyzařování přirozeně největší. Jest tak mocná, že v ní nemůže býti žádného jiného pohybu než naprostý, přímý *pohyb kupředu*, který spočívá ve vyzařování.

Tak vychází to od Boha daleko, do pohádkových dálav, jichž rozsah si lidský duch nedovede ani představit.

Ale tam, kde toto naprosté puzení kupředu, které se rovná trvalému, nesmírnému tlaku, konečně poněkud povolí, mění se dosavadní, jen kupředu přímo se ženoucí pohyb v pohyb *krouživý*. Tento krouživý způsob vzniká tím, že současně s pohybem kupředu působí přitažlivost živé síly. Všechno, co bylo vrženo za hranici přímého vyzařování, strhuje tato přitažlivost živé síly opět nazpět až k bodu, kde převládá jen pohyb kupředu. Tím vznikají krouživé pohyby *elipsovitého tvaru*, protože to již není *žádný vlastní pohyb*, nýbrž jen pohyb vzniklý přitažlivostí, která spočívá v síle, tedy v Bohu samotném. Tento pohyb vznikne vždy, když to, co bylo vypuzeno přes jistý bod, jest přitažlivostí strženo opět nazpět.

V těchto krouživých pohybech, kde povolil nesmírný tlak přímého vyzařování, vzniká přirozeně i lehké ochlazení a z toho pak opět srážení a tuhnutí.

Sražena klesá, hlouběji nebo dále od původního nejsilnějšího vyzařování, jest však stále ještě udržována vše pronikající přitažlivostí síly. Zároveň však se jí dostává stále ještě dosti hnací síly vyzařováním. Tím vznikají stále nové krouživé pohyby, setrvávající vždy v jiných, ale zcela určitých hranicích. Tak následuje stále srážení a tuhnutí za srážení a tuhnutím, a vytváří se jedna elipsovité kroužící pohybová úroveň za druhou. Tak vzniká nahromadění a konečně stále pevnější tvary, víc a více vzdálené od prvotního vyzařování a jeho nesmírného tlaku kupředu.

Z takto vzniklého odstupňování vytvářejí se úrovně, v nichž se určité druhy shlukují a udržují podle stupně svého ochlazení. Tyto úrovně nebo druhy jsem již vylíčil ve svém poselství. Na nejvyšším místě stvoření jest to veliká základní úroveň duchovna, k ní pak připojuje se bytostné, jemnohmotné a konečně hrubohmotné. Každá úroveň má opět mnohá odstupňování. Jest samozřejmé, že při tom všechny dokonalejší druhy zůstávají výše, východisku nejbliže, protože jsou mu nejpodobnější a přitažlivost živé síly musí na ně působiti nejsilněji.

Jak jsem již řekl, toto vyzařování Světla, tak nepochopitelné lidskému duchu, bylo tu vždy, od věčnosti.

Ale Bůh nedal tomuto vyzařování působiti dále, než k jisté hranici, na které proud, ženoucí naprosto kupředu, tvořil ještě přímou linii. Tak udržovalo se čisté Božské vyzařování svítící plnou jasností, bez ochlazování a s tím spojeného srážení. To tvořilo Božskou sféru, věčně trávající s Bohem samotným! Do tohoto jasného nemohlo nikdy vniknouti zkalení, ani žádné odchýlení nebo změna. Byla možná jen dokonalá harmonie s původem, se Světlem samotným. Toto Světlo jest nerozlučně spojeno s Bohem a nemůže postrádati *tohoto* vyzařování živé síly, které jest jeho přirozeným projevem.

K této Božské sféře, ve které panuje tlak nejbližší blízkosti živé síly, nepochopitelný pro lidského ducha, patří jako nejzazší bod, jako hranice a současně kotviště, vlastní hrad Grálu, který lze si také představit a myslet jako uzavírající protipól. Nachází se tedy ještě v okruhu Božského, jest proto od věčnosti a zůstane nezměněn pro celou věčnost, i kdyby stvoření mělo se jednou rozpadnouti v trosky.

Tak tomu bylo od věčnosti. Jest to něco nepochopitelného pro lidského ducha.

Teprve když Bůh ve své vůli vyslal veliké slovo: „*Budiž světlo!*“ vystřelily paprsky přes tuto dosud určenou hranici dále do temného vesmíru, kde nebylo světla a přinášely pohyb a teplo. A to byl počátek stvoření, které zrodilo pak lidského ducha a mohlo se mu státi domovem.

Bůh, Světlo, nepotřebuje tohoto stvoření. Kdyby opět omezil vyzařování jen na jeho nutnou hranici, takže by zůstala jen sféra Božské čistoty, do které nemůže vniknouti zkalení,

jako tomu bylo zprvu, nadešel by konec všeho dalšího. Tím přestalo by však i bytí člověka, který může být vědomým jen v *tomto* stvoření. –

Bezprostřední a přímé vyzařování Světla může plodit *jen* dokonalost. Ale ve změnách tohoto prvotního tlaku, které nastávají stále většími vzdálenostmi, zmenšuje se tato původní dokonalost, protože postupujícím ochlazováním stále a trvale odlučují se jednotlivé části a zůstávají zpět. Čistota dokonalosti vyžaduje *tlak Božského vyzařování v jeho nejvyšší síle*, jak jest to možno jen v blízkosti Boží. Tlak budí pohyb a z něho vzniká teplo, horko a žár. Ale tlak jest jen projev síly, ne síla sama. Také záření a vyzařování vznikají jen pod tlakem síly, nejsou však silou samotnou. Proto jsou vyzařování a záření ve stvoření také jen důsledkem přiměřeného pohybu, který se musí zase řídit podle stávajícího tlaku. Kde ve stvoření není tedy žádného záření, tam také není žádného pohybu, nebo jak lidé mylně říkají, není tam „života“. Neboť každý pohyb září. Zastavení pohybu jest nicota, nehybnost, kterou lidé nazývají smrt. Tak nastane také veliký soud jen zvýšeným tlakem Božského paprsku. Stane se tak prostřednictvím Vyslance Božího, vtěleného do hrubohmotnosti, jemuž Bůh dal jiskru *své živé síly*. Tlaku této *jiskry* živé síly, který přirozeně nemůže být tak silný jako mocný tlak živé síly v Bohu Otci samotném, může odolat jen všechno to, co se pohybuje *správně* v zákonitých projevech Božské síly! Toto *správné* bude tím posíleno, ale nerozžhaví se až do bílého žáru, který by je roztavil. K tomu by již záření jiskry síly tohoto Vyslance Božího nedostačilo. Všechno, co překáží, vymkne se však ze svých stěžejí, bude vyraženo ze svého falešného pohybu a dráhy, bude rozloženo a rozbořeno. Na to záření síly této jiskry dostačí úplně. Tak nastane velký Boží soud zcela samočinně a nepodléhá snad libovůli Vyslance Božího. Stane se tak prostě na základě zákona záření, který se musel vytvořit jako důsledek vyzařování Božské síly. Všechno, co se *správně* pohybuje, jak v myšlení, tak v konání, vyzařuje v hrubohmotnosti barvu fialovou.

Ale vše, co jest temné a zlé, nebo k tomu usiluje, nechť v myšlení nebo v žádosti, má barvu kalné *žlutí*. Tyto dvě barvy jsou základní barvy pro soud! Podle síly chtění nebo konání jsou také pak vyzařování slabá nebo silná. S Vyslancem Božím přichází paprsek *Božského světla* nezměněný do stvoření a tím i sem na zemi! Božské světlo posílí a pozvedne dobro, tedy všechno pozemsky fialové, kdežto pozemsky kalná *žlut'* bude rozložena a zničena.

Podle druhu a síly chtění nebo konání jest vyzařování silné nebo slabší. A podle toho vytvoří se pak také druh a síla soudícího účinku Božského světelného paprsku v neomylné spravedlnosti!

Může se zcela dobře říci, že stvoření jest obklíčeno a prostoupeno obrovským mnohobarevným rozvětvením záření. Tato záření jsou jen projevem rozmanitých pohybů, které mají svou příčinu v tlaku živé síly v Bohu. Jinými slovy: Bůh svou živou silou udržuje stvoření. Všechno to jest *správné*, nechť se proto volí jakákoliv forma výrazu. Musí však být přesně znám pravý původ a postup dalšího vývoje, chce-li se na tomto základě něco podniknouti.

Nejvyšší stupeň tepla dává *bílý* žár, jak je tomu ve sféře Božské. Při menším stupni tepla vznikají znenáhla jiné barvy a při ochlazování se vše víc a více zhušťuje.

Chci se i v dalších výkladech přidržeti těchto pozemských pojmů. Pak mohu říci, že lidský duch nemůže být nikdy rozžhaven do běla, protože vznikl na úrovni, ve které se tlak zeslaboval a nebyl proto již schopen, aby vytvořil nejvyšší stupeň žáru. Svým původem patří proto k takovému druhu, který nemůže snést tento nejvyšší stupeň síly ještě při vědomí. Také možno říci: Duchovno vzniká a může být sebe vědomé teprve při zcela určitém ochlazení. Druh, ve kterém má původ „duch“, jest také jen *sraženinou* ze sféry Božské. Tato sraženina vytvořila se nutně lehkým ochlazením.

Všechno rozšiřuje se stupňovitě dále. První sraženina z Božské sféry vytváří čistě duchovní, ve kterém mají svůj původ Prastvoření. Z této sraženiny utvoří se další, která přináší druh, z něhož se mohou vyvinouti lidští duchové. Sraženina tohoto druhu přináší opět bytostné, z něhož pak opět odpadá jemnohmotné, které pak jako poslední přináší hrubohmotné. Při tom však jest ještě velmi mnoho mezistupňů v každém zde jmenovaném základním druhu. Tyto mezistupně slouží jako přechody a umožňují spojení. Tak je tomu i v Božském.

První sraženina z Božské sféry jest také obsahově nejbohatší, což je snadno pochopitelné. Mohla tedy ihned býti sebe vědomá a vytvořila tak zvané Prastvoření. Další sraženina, vyplývající z této první, není již tak silná a musí se k vědomí vyvíjeti proto teprve zvolna. Z ní vznikají lidští duchové.

Bohatším obsahem svého druhu stojí proto Prastvoření na nejvyšším místě ve stvoření, protože tvoří *první* sraženinu ze sféry Božské. Lidští duchové mají svůj počátek však teprve v další sraženině a nemohou proto samozřejmě ani při plné zralosti dospěti až k výši Prastvořených, kteří jsou druhově a obsahově bohatší. Musí proto setrvati na výši svého vlastního druhu. K vzestupu ještě výše chybí jim něco, čeho není možno doplniti leč tehdy, že by jim sama živá Božská síla přispěla, a toto chybějící něco přivodila. To však nemůže se díti přirozenou průchodní cestou. Muselo by to vyjít ze živé části Boha, která jest přemístěna do stvoření. V tomto případě, poněvadž se jedná o skutečnou, vlastní *živou sílu*, jest vyloučeno jinak nezbytně následující ochlazení vyzařování. On sám má proto možnost svým bezprostředním vlastním vyzařováním připojiti lidskému duchu chybějící něco, co mu pak umožňuje vkročiti na hranici oblasti Prastvořených.

Při vypuzení vyzařování přes hranici Božské sféry, tedy na počátku stvoření, vznikla u věčného hradu Grálu, který se nachází na nejzazší hranici Božské sféry, nová přístavba. Tato přístavba vznikla na druhé straně tohoto hradu, v nejduchovnější části stvoření, takže i Prastvoření na své straně mohou navštěvovati tuto novou část hradu v duchovnu. Ovšem ke hranici směrem vzhůru jen tak daleko, pokud je to stanoveno jejich druhu. Krok za tuto hranici, tedy vniknutí do sféry Božské, znamenal by pro ně okamžitou ztrátu vědomí, rozplynutí se v bílém žáru, kdyby ... tento krok mohli vůbec učiniti. Ale to možno není. Tam byli by novým, pro ně nezvyklým, mnohem silnějším tlakem Božské sféry prostě vrženi zpět. Jinak řečeno, tento tlak jim nedovolí vejíti. Zabraňuje jim zcela přirozenou formou vstup, aniž je třeba, aby se tu stalo něco dalšího.

Podobně děje se vyvinutým lidským duchům vůči Prastvořeným a jejich úrovni pobytu.

Tak stojí dnes hrad Grálu se svou duchovní přístavbou jako prostředník mezi Božským a mezi stvořením. Jím musí procházeti všechno vyzařování, nutné pro stvoření. Syn Člověka jako král Grálu jest jediným prostředníkem, který následkem druhu svého původu může překročiti hranici ze stvoření do Božského, která spojuje Božské s duchovnem. Z toho důvodu musí býti toto spojení mystériem.

Hluboko pod tímto hradem Grálu a oblastí Prastvořených jest teprve ráj, jako nejvyšší, nekrásnější místo pro lidské duchy, kteří se v Boží vůli podrobili zákonům jeho vyzařování a dosáhli plné zralosti. –

Nechci se zde pouštěti do podrobností, aby vlastní obraz dění nešel příliš do široka. K tomu podám pro pozemskou vědu ještě knihy ke studiu jednotlivých dějů, jako na příklad o vývoji na jednotlivých úrovních, jejich vzájemné působení atd. Nic nesmí se přeskočiti, jinak se přivodí mezera, která lidskému vědění ihned velí, aby strnulo.

Dochází-li pozemský duch ve své zralosti po dlouhém putování zpět ke hranici, určené pro jeho druh, tedy k počátku silnějšího tlaku, nemůže se rozžhavit ještě více, než mu již dovolila plná, zralost. Při zvýšeném tlaku mocnější síly musel by se druh jeho podstaty

rozplynout a shořet, proměnit se ve stupeň zvýšeného žáru. Tím by se ztratilo jeho já. Nemohl by pak již existovat jako lidský duch a musel by uhořeti a ztratit se v bílém světle. Již v oblasti Prastvořených pozbývá vědomí následkem tam panujícího vyššího tlaku.

Bílé Světlo, tedy Boží vyzářování, ve kterém může vědomě obstát jen Božské, *chová tedy v sobě všechny základní součástky stvoření*, které při pozvolném ochlazení směrem dolů se usazují, v pohybu se formují a zformované spojují, ale nesplývají již do sebe, protože chybí potřebný k tomu tlak. Při každém stupni ochlazení tvoří se určitý výron a zůstává zpět. Zprvu Božské, pak duchovní, později bytostné, až konečně klesá dále jen jemnohmotnost a hrubohmotnost.

Jest tedy stvoření vlastně sraženina a usedlina při rostoucím ochlazení bílého světla, při vyzářování světla živého. Duchovní jakož i bytostné může se tvořit a nabývat vědomí jen při zcela určitém stupni ochlazení, což jest souznačné se zmenšením tlaku Božího vyzářování.

Mluvím-li zde o rozplynutí nebo rozpuštění lidského ducha při velmi silném tlaku vyzářovaného světla, není tím na této hranici míněna Nirvána buddhistů, jak by si tito rádi vykládali mé vysvětlení. Můj výklad týká se jen dění směrem ze Světla dolů, kdežto Nirvána má být vrcholným bodem pro cestu vzhůru.

Zde by se zasunula závora. Aby se lidský duch dostal z této země vzhůru do duchovní říše, do ráje, na jehož nejvyšší hranici jest hledati tento bod, musel již každý dospěti nejvyšší zralosti jako vědomé „já“. Zralosti podle vůle Boží, ne snad podle lidského zdání. Jinak nemůže přijíti do této říše. Je-li však jako sebe vědomý duch tak dalece zralý, pak je tímto zvýšeným tlakem Božské sféry udržován přísně na této hranici. *Nemůže dále!* A také nechce! V Božské sféře nemohl by nikdy požívat radostí, protože tam již nemůže být lidským duchem a rozplynul by se. V duchovní říši, v ráji, najde však věčné radosti a v díku ani nepomyslí na to, aby chtěl být rozpuštěn.

Kromě toho jest ve své plné zralosti *potřebným* ku povznesení a zdokonalení úrovní, ležících pod ním, které v dalších sraženinách jsou schopny odolati méně silnému tlaku nežli on. Tam je *on*, lidský duch, tím nejvyšším, protože odolává silnějšímu tlaku, ba jest mu ho dokonce třeba. –

V těchto nížinách jest úkolem lidského ducha, aby vše, co jest pod ním, otvíral podle možnosti vlivu čistých světlých vyzářování pomocí síly, která jest v něm. Tím může pro všechno ostatní působiti jako prostředník, skrze něhož může pronikati silnější tlak a rozlévati tak požehnání. Sám může tento vyšší tlak přijímat a rozdělovat a dávat dále, aby očistně rozkládal všechno nečisté.

Člověk však v tomto žel špatně hospodařil. Všechno ve stvoření, co se vyvíjeti mělo, se ovšem vyvíjelo následkem tlaku nebo pudu. Vyvíjelo se sice včas, ale nesprávně, protože člověk tu nejen selhal, ale dokonce bludně vedl dolů, místo nahoru! Proto vznikly jen ošklivé karikatury všeho místo přirozené krásy.

Býti přirozeným znamená však jíti a usilovati vzhůru, sledovati přitažlivost živoucí síly. Vždyť v přirozenosti usiluje vše jen vzhůru, tak jako každé stéblo trávy, každá květina, každý strom. Tak žel vše to, co bylo vedeno lidským chtěním, *podobá* se jen zevnějškem tomu, co člověk měl podporovati.

Tak ku příkladu bohatý vnitřní život při povrchním pozorování zaměňuje se navenek s bezvýznamností a prázdnotou, která se jeví jako blaseovanost. Čisté uctívání veškeré krásy jest ve svých projevech zpočátku také podobno nízké žádostivosti, protože obojí jeví jistou míru blouznivosti. Jenže jedna jest pravá a druhá falešná a slouží jen jako prostředek k účelu. Tak se skutečná půvabnost nahrazuje ješitností a šplhounství předstírá pravou službu. Tak to jde dále ve všem, co člověk vypěstoval. Jen zřídka vedou jeho cesty ke Světlu. Téměř vše kloní se k temnu.

To musí být vyhlazeno, aby z této Sodomy a Gomory vzniklo nyní na zemi Království Boží. Všechno konečně vstříc Světlu, k čemuž je člověk prostředníkem!

O Světle samotném, o Bohu při tom nemluvím. Jest mi to příliš svaté! Kromě toho by to člověk přece nikdy nemohl pochopit. Musí se věčně spokojit tím, *že Bůh jest!*

Poradie prednášok

- Sprievodné slovo!
1. Čo hľadáte?
 2. Prebud'te sa!
 3. Mlčanie
 4. Vzostup
 5. Zodpovednosť
 6. Osud
 7. Stvorenie človeka
 8. Človek vo stvorení
 9. Dedičný hriech
 10. Syn Boží a Syn Človeka
 11. Boh
 12. Vnútorňy hlas
 13. Náboženstvo lásky
 14. Vykupiteľ
 15. Tajomstvo zrodenia
 16. Odporúčať okultné školenie?
 17. Špiritizmus
 18. Pripútaný k zemi
 19. Je pohlavná zdržanlivosť nutná alebo odporúčaná?
 20. Posledný súd
 21. Boj
 22. Myšlienkové formy
 23. Mravnosť
 24. Bdej a modli sa!
 25. Manželstvo
 26. Právo dieťaťa k rodičom
 27. Modlitba
 28. Otčenáš
 29. Uctievanie Boha
 30. Človek a jeho slobodná vôľa
 31. Moderná duchoveda
 32. Falošné cesty
 33. Ideálni ľudia
 34. Uvaľte na neho všetku vinu
 35. Zločin hypnózy
 36. Astrológia
 37. Symbolika v ľudskom osude
 38. Viera
 39. Pozemský majetok
 40. Smrť
 41. Zosnulý
 42. Zázrak
 43. Krst

44. Svätý Grál
45. Tajomstvo Lucifera
46. Oblasti temnôt a zatratenie
47. Oblasti Svetla a raj
48. Svetové dianie
49. Rozdiel v pôvode medzi človekom a zvierat'om
50. Odlúčenie medzi ľudstvom a vedou
51. Duch
52. Vývoj stvorenia
53. Ja som Pán, tvoj Boh!
54. Nepoškrvnené počatie a narodenie Syna Božieho
55. Smrť Syna Božieho na kríži a posledná večera
56. „Zostúp z kríža“
57. To je moje telo! To je moja krv!
58. Vzkriesenie pozemského tela Kristovho
59. Ľudské zmýšľanie a Božia vôľa v zákone vzájomného pôsobenia
60. Syn Človeka
61. Omyly
62. Pohlavná sila a jej význam pre duchovný vzostup
63. „Ja som vzkriesenie a život. Nikto neprichádza k Otcovi, iba cezo mňa!“
64. Čo dnes oddeľuje tak mnoho ľudí od Svetla?
65. Výkrik po vodcovi
66. Hrubohmotnosť, jemnohmotnosť, vyžarovanie, priestor a čas
67. Omyl jasnovidectva
68. Druhy jasnovidnosti
69. V ríši démonov a fantómov
70. Okultné školenie, mäsitá alebo rastlinná strava
71. Liečivý magnetizmus
72. Žite prítomnosťou!
73. Veľká kométa
74. Čo má človek robiť, aby mohol vojsť do ríše Božej?
75. Vidíš triesku v oku brata svojho a brvna vo vlastnom oku nedbáš
76. Boj v prírode
77. Vyliatie Ducha Svätého
78. Pohlavie
79. Môže byť staroba prekážkou k duchovnému vzostupu?
80. Bolo raz..!
81. Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo činia!
82. Bohovia – Olymp – Walhalla
83. Povolání
84. Ľudský tvor
85. A tisíc rokov je ako jeden deň!
86. Cít
87. Svetový učiteľ
88. Cudzinec
89. Posledné slovo

90. Antikrist

91. A vyplnilo sa..!

Záver

Dodatok:

Desatoro Božích Prikázaní

1. Ja som Pán, tvoj Boh! Nebudeš mať iných bohov okrem mňa!
 2. Nevezmeš meno Pána, svojho Boha, nadarmo!
 3. Deň sviatočný máš svätiť!
 4. Cti otca i matku!
 5. Nezabiješ!
 6. Nenarušíš manželstvo!
 7. Nepokradneš!
 8. Nevydáš krivého svedectva!
 9. Nebudeš bažiť po žene blížneho svojho!
 10. Nepožiadaš blížneho svojho o dom, dvor, dobytok ani všetko, čo je jeho!
- Život